MILÉNIUM 3

STIEG LARSSON

DÍVKA, KTERÁ KOPLA DO VOSÍHO HNÍZDA

HOST

Kniha byla zakoupena na serveru Palmknihy.cz.

Kupující:

Adresa: , ,

ID 9676-14123951194758334121-348-4101

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího.
Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.
Neoprávněným šířením knihy poškodíte rozvoj elektronických knih v České republice.

Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte se ke knize, k vydavatelům, k autorům a také k nám fér.

» , ,

DÍVKA, KTERÁ KOPLA DO VOSÍHO HNÍZDA

STIEG

MILÉNIUM 3

LARSSON

DÍVKA, KTERÁ KOPLA DO VOSÍHO HNÍZDA

Brno 2011

Stieg Larsson
Luftslottet som sprängdes

Copyright © Stieg Larsson, 2007
First published by Norstedts, Sweden, 2007
Published by agreement with Norstedts Agency
Translation © Azita Haidarová, 2010
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2010, 2011 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-501-6 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-502-3 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-503-0 (PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7294-504-7 (Formát MobiPocket)

DÍL 1

INTERMEZZO NA CHODBĚ

8. až 12. dubna

» , ,

V americké občanské válce sloužilo asi šest set žen. K vojsku se přihlásily v mužském převleku. Hollywood zde opomněl podstatnou část kulturních dějin — anebo mu připadala ideologicky poněkud nevhodná? Historikové měli vždy problém s tím, jaké stanovisko zaujmout k ženám, které svým chováním překročily hranice běžné pro ženské pohlaví. A nejvyhrocenější bývají tyto hranice v případě, kdy se jedná o válku a užívání zbraní.

V dějinách od starověku až po současnost však najdeme mnoho vyprávění o ženských válečnicích, amazonkách. Nejznámější bojovnice se dostaly i do knih o historii jako „královny“, představitelky vládnoucí vrstvy. Ať se nám to líbí nebo ne, z důvodu politického následnictví nastupovaly na trůn v pravidelných intervalech i ženy. Válka se však pohlavím obměkčit nedá a bývá rozpoutána i tehdy, vládne-li zemi žena. V historických spisech pak nemohou chybět záznamy o válečných královnách, které se nepochybně chovaly stejně jako třeba Churchill, Stalin nebo Roosevelt. Dvěma příklady jsou královna Semiramis z Ninive, která budovala asyrskou říši, a Boudica, vůdkyně nejkrvavějšího anglického povstání proti Římanům. Ta má ostatně sochu u mostu přes Temži naproti Big Benu. Když půjdete náhodou kolem, pozdravujte ji.

Historie se však o ženách-bojovnicích obvykle nezmiňuje v případě, kdy se jednalo o řadové vojačky, které se cvičily ve zbrani, byly součástí bojových jednotek a účastnily se bitev proti nepřátelům za stejných podmínek jako muži. Přesto vždycky existovaly. Sotva se kdy nějaká válka odehrála bez ženského přispění.

KAPITOLA 1

Pátek 8. dubna

Doktora Anderse Jonassona vzbudila sestra Hanna Nicanderová. Bylo těsně před půl druhou hodinou ranní.

„Co se děje?“ otázal se zmateně lékař.

„Letí sem helikoptéra. Veze dva pacienty. Staršího muže a mladou ženu. Ta žena je postřelená.“

„Aha,“ odvětil unaveně Anders Jonasson.

Doktor Jonasson byl ospalý, ačkoli si skoro půlhodinku zdříml. Pracoval na pohotovosti v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu a měl za sebou velice náročný večer. Od šesté hodiny, kdy nastoupil do služby, přijali čtyři pacienty zraněné při čelní srážce vozů těsně před Lindome. Jeden z nich byl v kritickém stavu a krátce po převozu do nemocnice zemřel. Dále ošetřil servírku, která si v kuchyni v restauraci na Avenyn nešťastnou náhodou opařila nohu, a zachránil život dusícímu se čtyřletému chlapci, který vdechl kolo od autíčka. Další pacientka, mladá dívka, vjela na kole do jámy. Firma provádějící výkopové práce totiž jámu chytře umístila k výjezdu z cyklostezky a výstražné cedule někdo shodil do výkopu. Děvče mělo čtrnáct stehů v obličeji a vyražené dva přední zuby. Mimoto Anders Jonasson přišil palec jednomu nadšenému amatérskému tesaři, kterému se podařilo odříznout si ho.

Kolem jedenácté nával na pohotovosti polevil. Doktor Jonasson obešel celé oddělení, zkontroloval stav přijatých pacientů a poté se vrátil do lékařského pokoje, aby si na chvíli odpočinul. Služba

mu skončí až o šesté hodině ranní, a ačkoli Jonasson obvykle nespal ani v případě, kdy na pohotovost nikoho nepřivezli, tentokrát usnul téměř okamžitě.

Sestra Hanna Nicanderová mu podala šálek čaje. O pacientech v helikoptéře zatím nestačila zjistit žádné podrobnosti.

Anders Jonasson pohlédl z okna a viděl, jak se nad mořem silně zablýsklo. Helikoptéra opravdu dorazila na poslední chvíli. Najednou se prudce rozpršelo. Nad Göteborgem zuřila bouře.

Zatímco stál u okna, slyšel zvuk motoru a viděl, jak se helikoptéra zmítá v poryvech větru. Zadržel dech, když se mu zazdálo, že pilot ztrácí kontrolu nad strojem. Poté helikoptéra zmizela z jeho zorného pole a Jonasson slyšel, jak motor běží na nízké obrátky. Napil se čaje a odstrčil šálek.

Anders Jonasson se s pacienty na nosítkách setkal u příjmu na pohotovosti. O prvního se postarala jeho kolegyně Katarina Holmová — šlo o staršího muže s rozsáhlým poraněním obličeje. Na doktora Jonassona tak připadl druhý případ: postřelená žena. Lékař ji zběžně prohlédl a konstatoval, že se jedná o velmi špinavou, zakrvácenou a těžce zraněnou mladou dívku. Zdvihl pokrývku, do níž ji zabalila posádka helikoptéry, a všiml si, že děvčeti někdo zalepil střelnou ránu v kyčli a v rameni širokou stříbrnou lepicí páskou, což považoval za neobvykle moudrý počin. Díky pásce se do rány nedostala infekce a zároveň zabránila krvácení. Kulka vnikla do těla vnější stranou kyčle a prošla přímo svalovou tkání. Poté Jonasson nadzdvihl dívce rameno a objevil další střelnou ránu v zádech. Nikde nebylo vidět výstřelový otvor, což znamenalo, že projektil zůstal v rameni. Doktor doufal, že nezasáhl plíce. V ústech neobjevil krev, a tak došel k závěru, že tomu tak zřejmě není.

„Rentgen," řekl Jonasson asistující sestře. Více jí vysvětlovat nemusel.

Nakonec přestřihl obvaz, kterým posádka helikoptéry ženě obvázala hlavu. Zamrazilo ho, když nahmatal další ránu, a uvědomil si, že dívku někdo střelil do hlavy. Ani v tomto případě neobjevil výstřelový otvor.

Anders Jonasson zůstal několik vteřin stát a hleděl na dívku. Najednou ho přepadla mizerná nálada. Často svou práci přirovnával

k činnosti brankáře. Každý den k němu přiváželi pacienty v různém stavu a s jediným cílem — aby jim pomohl. Byly mezi nimi čtyřiasedmdesátileté babky, které upadly v obchodním středisku kvůli srdeční příhodě, čtrnáctiletí chlapci se šroubovákem zabodnutým v levé plíci a šestnáctileté dívky, které po tabletce extáze protančily osmnáct hodin v kuse, načež zmodraly v obličeji a zhroutily se. Přiváželi k nim děti pokousané bojovým psem i zručné domácí kutily, kteří si jen chtěli zkrátit pár prkének pilou Black & Decker, přičemž se jim podařilo proříznout si zápěstí až na kost.

Anders Jonasson byl brankář stojící mezi pacientem a pohřební službou. Jeho úkolem bylo stanovit další lékařské zákroky. Pokud by došel k nesprávnému závěru, pacient by zemřel nebo by strávil zbytek života na invalidním vozíku. Obvykle rozhodl správně, neboť u většiny pacientů se jednalo o zjevný a specifický druh poranění. Bodná rána v plíci nebo tříštivé zlomeniny po autonehodě byly očividné a snadno stanovitelné diagnózy. Přežití pacienta záleželo na jeho zdravotním stavu a lékařových schopnostech.

Anders Jonasson nenáviděl dva druhy zranění: těžké popáleniny, které navzdory jakémukoli zásahu znamenaly pro pacienta doživotní utrpení, a střelné rány v hlavě.

Dívka ležící před ním mohla žít s kulkou v kyčli nebo v rameni, ale projektil kdesi v mozku představoval nesrovnatelně závažnější problém. Lékař najednou zaslechl, že mu něco říká sestra Hanna.

„Promiňte, co jste říkala?“

„Že je to ona.“

„Co tím myslíte?“

„Lisbeth Salanderová. Ta dívka, po které už několik týdnů pátrá policie kvůli spáchání tří vražd ve Stockholmu.“

Anders Jonasson pohlédl na pacientčinu tvář. Sestra Hanna měla pravdu. Stejně jako všichni Švédové viděl její pasovou fotografii na plakátech, které byly od Velikonoc vylepené na každé trafice. A teď byla vražedkyně sama postřelená, což představovalo jakousi poetickou spravedlnost.

To však nebyla jeho věc. Lékařova práce spočívá v záchraně pacientova života bez ohledu na to, zda se jedná o trojnásobného vraha nebo nositele Nobelovy ceny, případně o kombinaci obojího.

Ihned poté se rozpoutal efektivní chaos, typický pro každý příjem na pohotovosti. Zdravotníci sloužící společně s Jonassonem si počínali naprosto profesionálně. Rozstříhali zbytek oblečení, které měla Lisbeth Salanderová na sobě. Jedna sestra změřila pacientčin krevní tlak — 100/70 —, zatímco sám Jonasson přiložil dívce na hrudník stetoskop a poslechl si srdeční ozvy. Ty se zdály být v rámci možností pravidelné, s dechem to však bylo horší.

Doktor Jonasson okamžitě a bez jakýchkoli pochybností označil Lisbethin stav za kritický. Ránu v kyčli a v rameni mohou odložit, postačí pár kusů obinadla nebo dokonce i páska, kterou jí rány zalepila nějaká osvícená duše. Důležitá je hlava. Doktor Jonasson pacientku okamžitě poslal na CT — počítačový tomograf nemocnice zakoupila za peníze daňových poplatníků.

Anders Jonasson byl modrooký blonďák a pocházel z Umeå. Dvacet let pracoval pro Sahlgrenovu a Východní nemocnici střídavě jako vědecký pracovník, patolog a lékař na pohotovosti. Měl vlastnost, která udivovala jeho kolegy a díky níž byl personál hrdý na to, že pracuje právě s ním; rozhodl se totiž, že během jeho služeb nezemře žádný pacient, a jakýmsi zázračným způsobem se mu opravdu dařilo udržet nulové konto. Někteří pacienti samozřejmě nepřežili, ale zemřeli až při následné léčbě, případně z jiných příčin než v důsledku jeho zákroků.

Jonassonův pohled na lékařské umění byl poněkud neortodoxní. Domníval se, že lékař má někdy tendenci činit ničím nepodložené závěry, kvůli kterým případ nesmyslně brzy vzdá, nebo naopak věnuje přespříliš času pokusům o zjištění přesné diagnózy, aby mohl určit správný léčebný postup. Tak to samozřejmě stálo v příručce, byl zde však jeden háček: pacientovi hrozilo nebezpečí, že během dalších vyšetření zemře. V nejhorším případě lékař došel k závěru, že se jedná o beznadějný případ, a rozhodl o přerušení léčby.

Anders Jonasson však neměl nikdy předtím na příjmu pacienta s kulkou v hlavě. Tady bude zřejmě nutný zásah neurochirurga. Věděl, že jde o příliš komplikovaný zákrok, ale ihned si uvědomil, že má víc štěstí než rozumu. Dříve než se důkladně umyl a převlékl do operačního oděvu, zavolal Hannu Nicanderovou.

„V Karolínské nemocnici ve Stockholmu pracuje jeden americký profesor, jmenuje se Frank Ellis, a právě teď je v Göteborgu. Je to

známá kapacita na výzkum mozku a navíc můj dobrý kamarád. Bydlí v hotelu Radisson na Avenyn. Mohla byste mi zjistit telefonní číslo do hotelu?“

Zatímco Anders Jonasson čekal na rentgenové snímky, vrátila se Hanna Nicanderová s telefonním číslem. Anders pohlédl na hodiny — byla jedna hodina a čtyřicet dva minut — a zvedl sluchátko. Noční recepční v hotelu Radisson neměla nejmenší chuť přepojovat v tuhle hodinu do pokoje hostů jakékoli hovory a doktor Jonasson musel poněkud ostrým tónem vysvětlit, že se jedná o kritickou situaci.

„Dobré ráno, Franku,“ pozdravil Anders Jonasson, když dotyčný konečně zvedl sluchátko. „Tady je Anders. Slyšel jsem, že jsi v Göteborgu. Nemáš chuť zajet do Sahlgrenovy nemocnice a asistovat mi při operaci mozku?“

„*Are you bullshitting me?*“ ozvalo se pochybovačně na druhém konci drátu. Ačkoli tu Frank Ellis žil mnoho let a mluvil plynně švédsky — byť s americkým přízvukem —, stále používal především angličtinu. Anders Jonasson mluvil švédsky a Ellis mu odpovídal anglicky.

„Franku, mrzí mě, že jsem nestihl tvou přednášku, ale říkal jsem si, že bys mi mohl dát pár soukromých lekcí. Mám tu mladou ženu s kulkou v hlavě. Střela vešla do lebky těsně nad levým uchem. Nevolal bych ti, kdybych nepotřeboval konzultaci. A sotva bych našel někoho lepšího.“

„Myslíš to vážně?“ zeptal se Frank Ellis.

„Je to asi pětadvacetiletá dívka.“

„A někdo ji střelil do hlavy?“

„Má v ní vstřelový otvor, výstřelový chybí.“

„A pacientka žije?“

„Tep slabý, ale pravidelný, dech nepravidelný, krevní tlak 100/70. Navíc má projektil v rameni a v kyčli. Ale o tyhle věci se postarám sám.“

„To zní vážně slibně,“ opáčil profesor Ellis.

„Slibně?“

„Pokud má někdo kulku v hlavě a žije, tak je to bezpochyby slibná situace.“

„Tak budeš mi asistovat?“

„No, víš, strávil jsem příjemný večer s kamarády. Do postele jsem se dostal v jednu a v krvi mám zřejmě ještě pořád slušné promile…“

„Rozhodovat a operovat budu já. Ale potřebuju, aby mi někdo asistoval a upozornil mě, kdybych dělal něco špatně. A upřímně řečeno, i na plech namazaný profesor Ellis je na poranění mozku zřejmě o pár tříd lepší než já.“

„Fajn. Přijedu. Ale mám to u tebe.“

„Před hotelem budeš mít taxík.“

Profesor Frank Ellis si posunul brýle do čela a poškrábal se na zátylku. Pohled upíral na monitor, na němž bylo vidět každičký záhyb mozku Lisbeth Salanderové. Ellisovi bylo třiapadesát let, měl uhlově černé, místy prošedivělé vlasy, tmavou bradku a vypadal, jako by hrál některou z vedlejších rolí v americkém seriálu *Pohotovost*. Na jeho postavě bylo patrné, že tráví každý týden několik hodin v posilovně.

Franku Ellisovi se ve Švédsku líbilo. Přišel sem na konci sedmdesátých let na výměnný pobyt jako vědecký pracovník a zůstal zde celé dva roky. Poté se do Švédska ještě několikrát vrátil a nakonec mu byla nabídnuta profesura na Karolínské univerzitě ve Stockholmu. Tehdy už byl mezinárodně uznávanou kapacitou.

Anders Jonasson znal Franka Ellise čtrnáct let. Poprvé se setkali na semináři ve Stockholmu a zjistili, že jsou oba vášniví muškaři, načež ho Anders pozval na rybářskou výpravu do Norska. Nikdy spolu však nepracovali.

„Mozek je veliká záhada,“ prohlásil profesor Ellis. „Výzkumu mozku se věnuju už dvacet let, vlastně ještě déle.“

„Já vím. Promiň, že jsem tě takhle odchytil, ale…“

„Pchá.“ Frank Ellis odmítavě mávl rukou. „Až pojedeme příště na ryby, bude tě to stát flašku Cragganmore.“

„Dobře. To jsem z toho vyvázl dost lacino.“

„Když jsem před několika lety pracoval v Bostonu, měl jsem jednu pacientku — psal jsem o tom případu v *New England Journal of Medicine*. Byla to dívka ve stejném věku jako tahle. Právě šla na univerzitu, když po ní někdo střelil z luku. Šíp se jí zabodl nad levé obočí a vyšel ven téměř uprostřed zátylku.“

„A ona to přežila?“ otázal se ohromeně Jonasson.

„Když ji přivezli na pohotovost, vypadalo to příšerně. Šíp jsme odstřihli a hned jsme jí udělali CT hlavy. Prošel přímo mozkem. Podle veškerých rozumných prognóz už měla být mrtvá nebo alespoň utrpět rozsáhlé trauma a upadnout do kómatu."

„A v jakém byla stavu?"

„Celou dobu byla při vědomí. A nejen to; byla přirozeně hrozně vyděšená, ale přemýšlela zcela racionálně. Jejím jediným problémem byl šíp v hlavě."

„A co jsi udělal?"

„No, vzal jsem kleště, zbytek šípu jsem vytáhl a ránu přelepil náplastí. Zhruba tak nějak."

„A dostala se z toho?"

„Byla samozřejmě v kritickém stavu, ale, upřímně řečeno, mohli jsme tu žábu poslat domů ve stejný den, co jsme ji přijali. Nikdy jsem neměl zdravějšího pacienta."

Anders Jonasson zapřemýšlel, jestli si z něj Ellis nestřílí.

„Na druhé straně," pokračoval Ellis, „jsem před pár lety léčil ve Stockholmu dvaačtyřicetiletého chlapíka, který se bouchl do hlavy o okenní rám, byl to jen slabý náraz. Udělalo se mu špatně a jeho stav se najednou zhoršil do té míry, že ho převezli sanitkou na pohotovost. Když jsem ho přijímal, byl v bezvědomí. Měl malou bouli a krvácení nestálo za řeč, ale už se neprobral a po devíti dnech na intenzivce zemřel. Dodnes nevíme proč. Do pitevního protokolu jsme napsali, že příčinou smrti bylo krvácení do mozku v důsledku nehody, ale nikdo z nás s tímhle závěrem spokojený nebyl. Krvácení bylo tak nepatrné a takového typu, že mělo zůstat úplně bez následků. Přesto mu selhala játra, ledviny, srdce i plíce. Čím jsem starší, tím víc mi to připadá jako ruleta. Osobně jsem přesvědčený o tom, že se nám nikdy nepodaří přesně zjistit, jak mozek funguje. Co hodláš dělat?"

Ellis poklepal tužkou na obrazovku.

„Doufal jsem, že mi to povíš ty."

„Chci slyšet tvůj názor."

„No, za prvé to vypadá na kulku malé ráže. Vešla do hlavy spánkem a uvízla asi čtyři centimetry hluboko v mozku. Leží u laterálního ventrikulu a způsobila hematom."

„A co s tím?"

„Abych použil tvou terminologii — vezmu kleště a vytáhnu projektil stejnou cestou, kudy vletěl do hlavy."

„Skvělý návrh. Já bych jen na tvém místě použil spíš tu nejtenčí pinzetu."

„Takhle jednoduše?"

„Co jiného se dá v tomhle případě dělat? Můžeme kulku nechat tam, kde je, a ta holka tu s ní může být třeba do sta let, ale je to sázka do loterie. Mohla by se u ní rozvinout epilepsie, migrény a všechny možné neduhy. A neznám nic otravnějšího, než jí za rok kvůli operaci znovu trepanovat lebku, když už rána bude zacelená. Projektil leží kousek od důležitých cév. V tomhle případě bych ho doporučil vyndat, ale…"

„Co myslíš tím ale?"

„Střela mi starosti nedělá. To mě na poranění mozku fascinuje — pokud to děvče přežilo s kulkou v hlavě, znamená to, že zřejmě přežije i potom, co ji vyndáme. Problém bude spíš v tomhle." Ellis ukázal na obrazovku. „Kolem střelného kanálu je spousta kostních fragmentů. Vidím tu alespoň tucet několik milimetrů dlouhých úlomků a některé z nich už pronikly do mozkové tkáně. Právě ty ji můžou zabít, pokud nebudeš opatrný."

„Tahle část mozku souvisí s řečí a numerickými schopnostmi?"

Ellis pokrčil rameny.

„Nesmysly. Nemám ani tušení, k čemu právě tyhle šedé buňky vlastně jsou. Uděláš, co bude ve tvých silách. Ty budeš operovat a já ti budu koukat přes rameno. Můžu si vypůjčit operační oděv a roušku? A někde se umýt?"

Mikael Blomkvist pohlédl na hodiny a zjistil, že je něco po třetí ráno. Na rukou měl želízka. Na chvíli zavřel oči. Byl k smrti unavený, ale v krvi měl vysokou hladinu adrenalinu. Otevřel oči a rozzuřeně pohlédl na policejního komisaře Thomase Paulssona, který mu pohled ohromeně oplatil. Seděli u kuchyňského stolu v bílém selském stavení zvaném Gosseberga nedaleko Nossebro, o jehož existenci se Mikael poprvé dozvěděl před dvanácti hodinami.

Situace byla katastrofální.

„Idiote," řekl Mikael.

„Co si to…"

„Idiote," prohlásil znovu Mikael. „Říkal jsem vám sakra, že je strašně nebezpečný. Říkal jsem vám, že s ním musíte zacházet jako s odjištěným granátem. Už odkrágloval alespoň tři lidi, vypadá jako opancéřovaný robot a vraždí holýma rukama. A vy tam pošlete dva městský policajty, aby ho zabásli, jako kdyby měli zatknout ožralu na ulici."

Mikael znovu zavřel oči. Rád by věděl, co se během téhle noci ještě zhatí.

Těsně po půlnoci našel těžce zraněnou Lisbeth Salanderovou. Ihned zalarmoval policii a podařilo se mu přemluvit záchrannou službu, aby na místo vyslala helikoptéru pro převoz Lisbeth do nemocnice. Neprodleně popsal všechna její zranění včetně vstřelového otvoru v hlavě a byl vyslyšen jakousi osvícenou a vstřícnou osobou, která si uvědomila, že dívka potřebuje okamžitou lékařskou pomoc.

Přesto helikoptéra dorazila až po půl hodině. Mikael zašel do chléva sloužícího jako garáž, vyvezl z něj oba vozy a zapnul světla, kterými ozářil pole a vyznačil tak pilotovi přistávací plochu.

Posádka helikoptéry včetně dvou přítomných zdravotníků si počínala zkušeně a profesionálně. Jeden ze záchranářů poskytl Lisbeth první pomoc, zatímco druhý se postaral o Alexandera Zalaščenka, známého také pod jménem Karl Axel Bodin. Zalaščenko byl otec Lisbeth Salanderové a její nejzapřisáhlejší nepřítel. Pokusil se ji zabít, ale nepodařilo se mu to. Mikael našel těžce zraněného Zalaščenka v kůlně s roztříštěnou nohou a sečnou ránou v obličeji, což nevěstilo nic dobrého.

Během čekání na helikoptéru udělal Mikael pro Lisbeth vše, co bylo v jeho silách. Z prádelníku vzal čisté prostěradlo, roztrhal ho a obvázal jí rány. Všiml si, že sražená krev na otvoru v hlavě vytvořila jakousi zátku, a Mikael nevěděl, zda ji má ovázat nebo ne. Nakonec Lisbeth ovinul cárem prostěradla i hlavu, především proto, aby se do rány nedostala infekce a nečistota. Poté zastavil krvácení z boku a z ramene nejjednodušším možným způsobem: ve skříňce našel roličku silné stříbrné lepicí pásky, kterou rány přelepil. Vlhkým ručníkem Lisbeth omyl obličej a pokusil se setřít nejhorší špínu.

Zalaščenkovi v kůlně žádnou pomoc neposkytl. S klidnou myslí si řekl, že na něj upřímně řečeno zvysoka kašle.

Během čekání na helikoptéru ale zavolal Erice Bergerové a zpravil ji o situaci.

„Nejsi zraněný?"

„Já jsem v pořádku," odpověděl Mikael. „Lisbeth je zraněná."

„Chudák holka," prohlásila Erika Bergerová. „Večer jsem si přečetla ten Björckův spis. Co s tím uděláme?"

„Teď nemám sílu se tím zabývat," odvětil Mikael.

Během rozhovoru s Erikou se Mikael posadil na podlahu vedle pohovky a nespustil oči z Lisbeth Salanderové. Vyzul jí boty a svlékl kalhoty, aby jí mohl obvázat kyčel, a náhodně položil ruku na kus oděvu, který odhodil na zem. V kapse nahmatal jakýsi předmět a vytáhl z ní Palm Tungsten T3.

Mikael svraštil obočí a zamyšleně hleděl na počítač. Když zaslechl vrčení helikoptéry, zastrčil ho do vnitřní kapsy u bundy. Poté — dokud zde byl ještě sám — se sklonil k Lisbeth a prohledal jí kapsy. Našel další svazek klíčů k bytu na Mosebacke a pas vystavený na jméno Irene Nesserová. Oba předměty rychle schoval do přihrádky své tašky na laptop.

První policejní vůz s Fredrikem Torstenssonem a Gunnarem Anderssonem ze stanice v Trollhättanu dorazil několik minut po příletu helikoptéry se záchranáři. Za nimi následoval policejní komisař Thomas Paulsson, který se neprodleně ujal velení. Mikael šel k němu a pokusil se mu vysvětlit, co se stalo. Zjistil, že Paulsson je nafoukaný a rigidní pitomec. Jakmile se na místě objevil on, všechno se zvrtlo.

Komisař nejevil žádné známky toho, že chápe, co mu Mikael říká. Byl velice nervózní a na vědomí vzal jedině fakt, že zraněná dívka ležící na podlaze vedle pohovky je pachatelka tří vražd Lisbeth Salanderová. Komisař Paulsson se asi třikrát po sobě s velkým zájmem otázal zdravotníků — kteří nevěděli, kam dřív skočit —, zda může dívku na místě zatknout. Nakonec jeden ze záchranářů vstal a zařval na něj, ať se od nich drží na vzdálenost paže.

Poté se Paulsson zaměřil na rozsekaného Alexandera Zalaščenka ležícího v kůlně a Mikael zaslechl, jak hlásí do vysílačky, že se Salanderová zřejmě pokusila zavraždit další osobu.

Paulsson zjevně nevěnoval pozornost ani slovu z toho, co se mu Mikael pokoušel sdělit. Mikael v té chvíli dostal na komisaře strašnou zlost a zvýšeným hlasem ho vyzval, aby okamžitě zavolal kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému do Stockholmu. Vytáhl mobil a nabídl Paulssonovi, že sám vyťuká číslo. Paulssona to však nezajímalo.

Poté se Mikael dopustil dvou přehmatů.

Rozhodně komisaři sdělil, že skutečným pachatelem tří vražd je jistý Ronald Niedermann, stavěný jako opancéřovaný robot, trpící chorobou zvanou kongenitální analgezie, který právě teď sedí svázaný v příkopu u silnice na Nossebro. Popsal Paulssonovi, kde Niedermanna najde, a doporučil mu, aby na jeho zadržení policie zmobilizovala celou ozbrojenou pěší četu. Paulsson se zeptal, jak se Niedermann ocitl v příkopu, a Mikael se mu otevřeně přiznal, že dotyčného zneškodnil právě on, jelikož na něj mířil zbraní.

„Vy jste na někoho mířil zbraní?“ otázal se komisař Paulsson.

V tom okamžiku si Mikael uvědomil, že Paulsson je korunovaný vůl. Měl vzít mobil, sám zavolat Bublanskému a požádat ho, aby zasáhl a rozptýlil tak hustou mlhu, která komisaře zjevně obestírala. Namísto toho se však dopustil druhé chyby tím, že se pokusil předat Paulssonovi zbraň, kterou měl v kapse u bundy; jednalo se o pistoli Colt 1911 Government, kterou našel téhož dne odpoledne v bytě Lisbeth Salanderové ve Stockholmu a s jejíž pomocí zneškodnil Ronalda Niedermanna.

Na základě tohoto sdělení však Paulsson Mikaela Blomkvista okamžitě zatkl za nezákonné držení zbraně. Poté komisař nařídil policistům Torstenssonovi a Anderssonovi, aby se odebrali na Mikaelem popsané místo u silnice na Nossebro a zjistili, zda je jeho tvrzení pravdivé a zda je k výstražné značce Pozor losi skutečně přivázán nějaký člověk. Pokud by tomu tak bylo, mají policisté dotyčnému nasadit želízka a přivést ho na usedlost Gosseberga.

Mikael se proti tomu okamžitě ohradil a vysvětlil komisaři, že Ronald Niedermann není typ člověka, který se nechá jen tak

zadržet a nasadit si želízka — je to mimořádně nebezpečný vrah. Jelikož Paulsson jeho protesty ignoroval, Mikaela přemohla únava a beznaděj. Sdělil komisaři, že je neschopný idiot, a na Torstenssona s Anderssonem zařval, ať je ani nenapadne Niedermanna odvazovat, dokud nepřivolají posily.

V důsledku tohoto výbuchu byla Mikaelovi nasazena želízka a skončil na zadním sedadle Paulssonova vozu, odkud s klením přihlížel, jak policisté odjíždějí svým služebním autem. Jediným světlým zábleskem v celé té mizérii byla skutečnost, že Lisbeth Salanderovou přenesli do helikoptéry, která zmizela nad vršky stromů směrem k Sahlgrenově nemocnici. Mikael se cítil úplně bezmocný, odříznutý od veškerých informací, a nezbývalo mu než doufat, že se Lisbeth dostane odborné péče.

Doktor Anders Jonasson provedl dva hluboké řezy až k lebeční kosti a odhrnul kůži v okolí vstřelu. Otvor zafixoval svorkami. Asistující sestra opatrně odsála krev. Poté nastal nepříjemný okamžik, kdy musel použít trepan pro rozšíření otvoru v lebce. Celá procedura trvala nepříjemně dlouho.

Konečně byl trepanační návrt dostatečně velký k tomu, aby měl přístup k mozku Lisbeth Salanderové. Opatrně dovnitř zavedl sondu a rozšířil střelný kanál o několik milimetrů. Poté do otvoru zavedl tenčí sondu, s jejíž pomocí lokalizoval kulku. Na rentgenovém snímku viděl, že se projektil vzhledem ke střelnému kanálu vychýlil o čtyřicet pět stupňů.

Sondou opatrně ohledal okraj kulky a po řadě neúspěšných pokusů se mu ji podařilo malinko nadzvednout a natočit do správné polohy.

Nakonec do otvoru vsunul tenkou chirurgickou pinzetu se zoubky zapadajícími do sebe. Pevně do ní uchopil projektil a vytáhl ho. Kulka vyšla z rány téměř bez odporu. Doktor ji vteřinu podržel proti světlu, zjistil, že vypadá neporušeně, a poté ji vložil do kádinky.

„Otřít," řekl Jonasson a jeho příkaz byl vzápětí splněn.

Pohlédl na EKG a viděl, že pacientčina srdeční činnost je stále pravidelná.

„Pinzetu."

Doktor vzal ze stropního stativu velkou chirurgickou lupu a zaměřil se na odhalenou tkáň.

„Opatrně," řekl profesor Frank Ellis.

Během následujících pětačtyřiceti minut vytáhl Anders Jonasson z okolí střelného kanálu celých dvaatřicet kostních úlomků. Nejmenší z nich byl pouhým okem téměř neviditelný.

Zatímco se Mikael Blomkvist otráveně pokoušel vytáhnout mobilní telefon z kapsy u saka — což byl se spoutanýma rukama zjevně nadlidský úkol —, dorazilo na statek Gosseberga několik vozů s policisty a technickým personálem. Komisař Paulsson jim nařídil, aby důkladně prohledali přístavek a obytné stavení, v němž bylo zabaveno několik zbraní. Mikael jejich počínání odevzdaně přihlížel ze své pozorovatelny na zadním sedadle Paulssonova vozu.

Až po necelé hodině si komisař uvědomil, že se dosud nevrátili policisté Torstensson a Andersson, které pověřil zatčením Ronalda Niedermanna. Najednou se zatvářil znepokojeně, zavedl Mikaela Blomkvista do kuchyně a znovu ho vyzval, aby mu popsal cestu.

Mikael zavřel oči.

Když seděl v kuchyni s Paulssonem, ozvala se zásahovka, kterou komisař posléze vyslal policistům na pomoc. Gunnara Anderssona našli mrtvého se zlomeným vazem. Jeho kolega Fredrik Torstensson zůstal naživu, byl však vážně zraněný. Oba muži byli nalezeni v příkopu u výstražné značky Pozor losi. Jejich služební zbraně a policejní automobil byly ty tam.

Poměrně přehledná situace se v mžiku úplně změnila a komisař Paulsson měl zničehonic na krku vraždu policisty a ozbrojeného bezohledného zabijáka na útěku.

„Idiote," zopakoval Mikael Blomkvist.

„Urážením ničeho nedosáhnete."

„Tak v tomhle bodě se shodneme. Ale já vám za to vaše služební pochybení tak zavařím, že budete mít z ostudy kabát. Rozcupuju vás tak, že o vás budou psát na každé titulní straně jako o nejpitomějším policajtovi v zemi."

Pohrůžka veřejným zostuzením byla zjevně to jediné, co na Thomase Paulssona účinkovalo. Zatvářil se znepokojeně.

„Co navrhujete?“

„Chci, abyste zavolal kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému do Stockholmu. Okamžitě.“

Kriminální inspektorka Sonja Modigová se s trhnutím vzbudila, když se na druhém konci ložnice rozezvonil mobil připojený k nabíječce. Pohlédla na budík na nočním stolku a ke svému zoufalství zjistila, že je těsně po čtvrté hodině ranní. Poté se podívala na manžela, který dále spokojně pochrupoval. Nevzbudilo by ho ani střílení z děla. Sonja vyklopýtala z postele a vzala mobil.

Jan Bublanski, pomyslila si. *Kdo jiný*.

„V Trollhättanu je boží dopuštění,“ sdělil jí šéf bez jakýchkoli formalit. „Vlak x 2000 ti jede v pět deset.“

„Co se stalo?“

„Blomkvist našel Salanderovou, Niedermanna a Zalaščenka. Blomkvist je zatčený za urážku veřejného činitele, za kladení násilného odporu a za nezákonné držení zbraně. Salanderovou převezli do Sahlgrenovy nemocnice s kulkou v hlavě a Zalaščenka s ránou od sekery v lebce. Niedermann je na svobodě. V noci zavraždil policajta.“

Sonja Modigová dvakrát zamrkala a zmocnila se jí únava. Nejvíce ze všeho se jí chtělo zalézt zpátky do postele a vzít si měsíc dovolené.

„Vlak v pět deset. Dobře. Co mám dělat?“

„Vezmi si taxík na nádraží. Pojedeš s Jerkerem Holmbergem. Spojíte se s komisařem Paulssonem ze stanice na Trollhättanu. Právě on má zřejmě ten noční poprask na svědomí a podle Blomkvista je to ‚korunovanej vůl‘ — konec citátu.“

„Tys mluvil s Blomkvistem?“

„Je zatčený a nasadili mu želízka. Podařilo se mi přemluvit Paulssona, aby mu chvilku u ucha podržel sluchátko. Právě jedu na Kungsholmen a pokusím se vypátrat, co se vlastně stalo. Budeme ve spojení přes mobil.“

Sonja Modigová opět pohlédla na budík. Poté si objednala taxík a minutu se sprchovala. Vyčistila si zuby, pročísla vlasy, natáhla si černé kalhoty, černé tričko a šedé sako. Do tašky přes rameno zastrčila služební zbraň a nakonec si oblékla vínovou koženou

bundu. Poté probudila manžela, vysvětlila mu, kam jede, a sdělila mu, že se ráno musí postarat o děti. Právě když vyšla na ulici, zastavil před domem taxík.

Svého kolegu, kriminálního inspektora Jerkera Holmberga, hledat nemusela. Sonja předpokládala, že Jerker bude v restauračním voze, a nemýlila se. Už jí stačil koupit kávu a chlebíček. Pět minut mlčky snídali. Nakonec Jerker Holmberg odstrčil šálek.

„Asi bychom se měli přeškolit," prohlásil.

Ve čtyři hodiny ráno do Gossebergy konečně dorazil kriminální inspektor Marcus Erlander z oddělení vražd v Göteborgu a převzal vyšetřování od těžce zkrušeného Thomase Paulssona. Erlander byl obtloustlý šedovlasý padesátník. Jedním z jeho prvních počinů bylo to, že zbavil Mikaela Blomkvista pout a nabídl mu zákusek a kávu z termosky. Posadili se do obývacího pokoje, aby si v soukromí pohovořili.

„Mluvil jsem s Bublanským," prohlásil Erlander. „Známe se už spoustu let. Oba se vám omlouváme za to, jak se k vám choval Paulsson."

„Dnes v noci se mu podařilo zabít policistu," řekl Mikael.

Erlander přikývl. „Gunnara Anderssona jsem znal osobně. Sloužil dřív v Göteborgu a pak přešel k policii v Trollhättanu. Má doma tříletou holčičku."

„Mrzí mě to. Pokoušel jsem se ho varovat…"

Erlander přikývl.

„To jsem pochopil. Ale šel jste na to moc zhurta, a tak jste skončil v poutech. To vy jste dostal Wennerströma. Bublanski říká, že jste drzý novinářský parchant a bláznivý soukromý čmuchal, ale že zřejmě neplácáte do větru. Můžete mi nějak srozumitelně vysvětlit, co se stalo?"

„Vlastně se jedná o vyřešení vraždy mých kamarádů, Daga Svenssona a Mii Bergmanové, a ještě jedné osoby, se kterou jsem v žádném přátelském vztahu nebyl… advokáta Nilse Bjurmana, bývalého poručníka Lisbeth Salanderové."

Erlander přikývl.

„Jak sám víte, policie hledá Lisbeth Salanderovou už od Velikonoc. Byla podezřelá ze spáchání tří vražd. Pro začátek bych vám

rád vysvětil, že Lisbeth Salanderová je v případě těch vražd nevinná. Dá se říct, že v téhle souvislosti byla něco jako oběť."

„S případem Salanderové nemám ani v nejmenším co do činění, ale po tom všem, co se o ní psalo v novinách, se mi tvrzení o její nevině zdá trošku přitažené za vlasy."

„Přesto je to pravda. Je nevinná. Tečka. Skutečný vrah se jmenuje Ronald Niedermann, a právě on dnes v noci oddělal vašeho kolegu Gunnara Anderssona. Pracuje pro Karla Axela Bodina."

„Myslíte pro toho Bodina, co leží v Sahlgrenově nemocnici se sekerou v hlavě?"

„Vlastně se nedá říct, že by měl v téhle chvíli ještě sekeru v hlavě. Předpokládám, že si ho podala Lisbeth. Jeho skutečné jméno je Alexander Zalaščenko. Je to Lisbethin otec a bývalý nájemný vrah z ruské vojenské rozvědky. V sedmdesátých letech zběhl a až do pádu Sovětského svazu pracoval pro švédské tajné služby. Pak se živil jako gangster na volné noze."

Erlander zamyšleně hleděl na postavu sedící před ním na pohovce. Tvář Mikaela Blomkvista se leskla potem, ale vypadal, že je promrzlý a na smrt unavený. Až do této chvíle argumentoval rozumně a souvisle, ale komisař Thomas Paulsson — jehož slovům už Erlander nedůvěřoval — ho varoval, že Blomkvist blábolil cosi o ruských agentech a o německých nájemných vrazích, což ve světě švédské kriminality nebyly právě běžné případy. Blomkvist zjevně došel ve svém líčení k bodu, kdy ho Paulsson přerušil. Ale v příkopu u silnice na Nossebro ležel jeden mrtvý a jeden zraněný policista a Erlander byl ochoten naslouchat. Přesto však nedokázal potlačit stopy nedůvěry.

„Dobře. Takže ruský agent."

Blomkvist se mírně pousmál a zjevně si byl vědom toho, jak bláznivě jeho příběh zní.

„Bývalý ruský agent. Veškerá svá tvrzení můžu doložit."

„Pokračujte."

„V sedmdesátých letech patřil Zalaščenko ke špičkovým špionům. Pak zběhl a postaraly se o něj naše tajné služby. Na stará kolena se z něj stal gangster. Což podle mě není po pádu Sovětského svazu nic neobvyklého."

„Aha."

„Jak jsem už říkal, nevím přesně, co se dnes v noci stalo, ale Lisbeth se podařilo vypátrat otce, kterého patnáct let neviděla. Týral její matku tak, že na následky bití později zemřela. Pokusil se Lisbeth zabít a prostřednictvím Ronalda Niedermanna má na svědomí vraždu Daga Svenssona a Mii Bergmanové. Navíc je zodpovědný za únos Lisbethiny kamarádky Miriam Wu — určitě jste slyšel o tom známém zápasu o titul Paola Roberta, který vyboxoval v Nykvarnu."

„Pokud Lisbeth Salanderová zaťala svému otci sekeru do hlavy, neřekl bych, že je zrovna nevinná."

„Lisbeth Salanderová má v těle tři kulky. Myslím, že člověk má právo na sebeobranu. Rád bych věděl…"

„Co?"

„Lisbeth byla strašně umazaná od hlíny a z vlasů měla blátivý slepenec. V oblečení měla spoustu písku. Vypadá to, jako by ji někdo pohřbil zaživa. A Niedermann má zjevně ve zvyku své oběti zahrabávat do země. Policie ze Södertälje našla dva hroby u skladu v Nykvarnu, který vlastní klub Svavelsjö MC."

„Vlastně jsou tři. Včera pozdě večer objevili další hrob. Ale pokud Lisbeth Salanderovou někdo postřelil a pohřbil, jak se tu mohla vynořit se sekerou v ruce?"

„Jak jsem říkal, nevím, co se tu dělo, ale Lisbeth má neskutečně tuhý kořínek. Pokoušel jsem se přemluvit Paulssona, aby sem přivolal hlídku se psy…"

„Ta už je na cestě."

„To je dobře."

„Paulsson vás zatkl za urážku veřejného činitele."

„Protestuju. Nazval jsem ho neschopným idiotem a volem. V téhle souvislosti nelze žádný z těchto výrazů považovat za urážku."

„Hmm. Ale taky jste zatčený za nezákonné držení zbraně."

„Udělal jsem chybu, když jsem se mu tu zbraň snažil předat. Jinak se k věci odmítám vyjádřit bez porady se svým advokátem."

„Dobře. Tak to teď necháme být. Musíme si promluvit o důležitějších věcech. Co víte o tom Niedermannovi?"

„Je to vrah. Něco s ním není v pořádku; měří přes dva metry a vypadá jako opancéřovaný robot. Zeptejte se Paola Roberta, ten s ním boxoval. Trpí kongenitální analgezií. Je to nemoc, kdy

člověku nefungují neurotransmitery v nervových zakončeních a díky tomu necítí bolest. Je Němec, narodil se v Hamburku a zamlada se paktoval se skiny. Je velice nebezpečný, a teď si běhá na svobodě."

„Netušíte, kam by mohl mít namířeno?"

„Ne. Vím jen to, že se mi ho podařilo zneškodnit a připravit na zatčení, ale pak převzal velení ten vůl z Trollhättanu."

Těsně před pátou hodinou ranní si doktor Anders Jonasson sundal zašpiněné chirurgické rukavice a hodil je do koše. Sestra stáhla pacientce střelnou ránu v kyčli obinadlem. Doktor pohlédl na oholenou a zjizvenou hlavu Lisbeth Salanderové, která v té chvíli byla již skrytá pod obvazy.

Najednou k ní pocítil něhu, jako častokrát k právě odoperovaným pacientům. Podle novin byla Lisbeth Salanderová psychopatická masová vražedkyně, jemu však nejspíše připomínala postřeleného vrabčáka. Anders zavrtěl hlavou a poté pohlédl na Franka Ellise, který ho pobaveně pozoroval.

„Jsi vynikající chirurg," prohlásil Ellis.

„Můžu tě pozvat na snídani?"

„Dostaneme tu někde palačinky s džemem?"

„Vafle," odvětil Anders Jonasson. „U mě doma. Jen zavolám ženě a pak si vezmeme taxík." Anders se zastavil a pohlédl na hodiny. „Ale když o tom tak přemýšlím, bude zřejmě lepší, když jí volat nebudu."

Advokátka Annika Gianniniová se s trhnutím vzbudila. Otočila hlavu doprava a zjistila, že je za dvě minuty šest. První schůzku s klientem měla už v osm hodin. Otočila hlavu zpět a pohlédla na pokojně spícího manžela Enrica Gianniniho, který se probere nejdříve tak v osm.

Několikrát zamrkala, vstala, zapnula kávovar a šla se osprchovat. V koupelně si dala načas a poté si oblékla černé kalhoty, bílé tričko a červené sako. Opekla si dvě topinky, namazala je marmeládou, obložila sýrem a na plátky nakrájeným avokádem a odnesla si snídani do obývacího pokoje. Bylo přesně půl sedmé a v televizi začali vysílat ranní zprávy. Annika se napila kávy, a právě když

otevřela ústa, aby se zakousla do chleba, uslyšela hlavní novinku dne.

Jeden mrtvý a jeden těžce zraněný policista. Dramatické události předešlé noci, kdy byla zadržena hledaná pachatelka tří vražd Lisbeth Salanderová.

Annika zprvu nepochopila souvislost a v prvním okamžiku se domnívala, že policistu zavraždila Lisbeth Salanderová. Zprávy byly dost kusé, ale Annika si po chvíli uvědomila, že kvůli vraždě policisty bylo vyhlášeno pátrání po nějakém muži. Na nejmenovaného pětatřicetiletého vraha byl vydán celostátní zatykač. Lisbeth Salanderová ležela s těžkými zraněními v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu.

Annika přepnula televizi na jiný kanál, ale z nočních událostí nebyla o mnoho moudřejší. Vzala mobilní telefon a zavolala svému bratrovi Mikaelu Blomkvistovi. Dozvěděla se, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Pocítila osten strachu. Mikael jí volal předešlého večera těsně předtím, než se vydal do Göteborgu. Hledal Lisbeth Salanderovou. A vraha jménem Ronald Niedermann.

Po rozednění našla policie za přístavkem stopy krve. Pes sledoval stopu až k jámě na lesní mýtině, nacházející se asi čtyři sta metrů severovýchodně od statku Gosseberga.

Mikael šel s kriminálním inspektorem Erlanderem. Zamyšleně si místo prohlédli. V jámě i v jejím okolí byly zřetelné stopy po krvi.

Našli také značně poničené pouzdro na cigarety, které někdo zjevně použil jako lopatku na odhazování písku. Erlander vložil pouzdro do sáčku s důkazním materiálem a nález zaznamenal. Nasbíral také vzorky zakrvácených kousků hlíny. Jeden uniformovaný policista ho upozornil na špačka bez filtru z cigarety značky Pall Mall, ležícího asi metr od jámy. I ten skončil v sáčku s důkazním materiálem a byl opatřen nálepkou. Mikael si vzpomněl, že balíček pallmallek zahlédl na kuchyňské lince v Zalaščenkově domě.

Erlander pohlédl na oblohu a spatřil těžké dešťové mraky. Bouře, která se v noci rozpoutala nad Göteborgem, zjevně zamířila jižně od Nossebro, a bylo jen otázkou času, kdy se spustí liják. Obrátil se k uniformovanému policistovi a požádal ho, aby obstaral podehtovanou plachtu a jámu zakryl.

„Myslím, že jste měl pravdu," řekl Erlander nakonec. „Rozbor krve zřejmě potvrdí, že v té jámě ležela Lisbeth Salanderová, a hádal bych, že na tom pouzdře najdeme její otisky. Někdo ji postřelil a pohřbil, ale ona to musela nějakým záhadným způsobem přežít, vyhrabat se odsud a…"

„…a vrátit se na statek a zatnout sekeru Zalaščenkovi do lebky," dokončil větu Mikael. „Je strašně zatvrzelá a paličatá."

„Ale jak si dokázala poradit s Niedermannem?"

Mikael pokrčil rameny. V tomto ohledu byl stejně překvapený jako Erlander.

KAPITOLA 2

Pátek 8. dubna

Sonja Modigová a Jerker Holmberg přijeli na nádraží v Göteborgu těsně po osmé hodině ranní. Od Bublanského obdrželi po telefonu nové instrukce: Gossebergu měli nechat plavat a namísto toho se měli vydat taxíkem do sídla krajské kriminálky západního Götalandu na náměstí Ernsta Fontella u Nya Ullevi. Čekali asi hodinu, než na stanici dorazil kriminální inspektor Erlander s Mikaelem Blomkvistem. Mikael pozdravil Sonju Modigovou, se kterou se setkal již předtím, a potřásl si rukou s Jerkerem Holmbergem. Poté se k Erlanderovi připojil jeden z kolegů a sdělil jim nejnovější informace o honu na Ronalda Niedermanna. Byla to krátká zpráva.

„Sestavili jsme vyšetřovací skupinu. Samozřejmě bylo vyhlášeno celostátní pátrání. V šest hodin ráno jsme našli policejní vůz v Alingsåsu. Tam stopy prozatím končí. Máme podezření, že vrah změnil vozidlo, ale krádež vozu zatím nikdo nehlásil."

„A co média?" zeptala se Modigová a omluvně pohlédla na Mikaela Blomkvista.

„Jedná se o vraždu policisty a pracujeme v plném nasazení. Na desátou hodinu svoláme tiskovou konferenci."

„Máte nějaké zprávy o zdravotním stavu Lisbeth Salanderové?" zeptal se Mikael Blomkvist. Cítil podivný nezájem o vše, co nějak souviselo s honem na Niedermanna.

„V noci ji operovali. Vyndali jí z hlavy kulku. Zatím se neprobrala."

„Jak vypadá prognóza?"

„Pochopil jsem asi tolik, že se nedozvíme nic, dokud se neprobere. Ale podle doktora, který ji operoval, má velkou naději na přežití, pokud se nevyskytnou nějaké komplikace."

„A Zalaščenko?" zeptal se Mikael.

„Kdo?" otázal se Erlanderův kolega, který dosud nebyl obeznámen se všemi zapeklitými podrobnostmi tohoto příběhu.

„Karl Axel Bodin."

„Aha, tak toho dnes v noci taky operovali. Má ošklivou sečnou ránu v obličeji a další přímo pod čéškou. Je pořádně zřízený, ale nejedná se o životu nebezpečná zranění."

Mikael přikývl.

„Vypadáte unaveně," podotkla Sonja Modigová.

„To tedy jo. Jsem už třetí den na nohou a ani oko jsem nezamhouřil."

„Vlastně nám usnul v autě cestou z Nossebro," prohlásil Erlander.

„Zvládnete všechno vypovědět ještě jednou?" zeptal se Holmberg. „Zatím to vypadá, že skóre mezi soukromými čmuchaly a policajty bude asi tři nula pro vás."

Mikael se pousmál.

„Tuhle větu bych moc rád slyšel od Bublanského," prohlásil.

Všichni zamířili do jídelny na policejní stanici a nasnídali se. Mikael strávil celou půlhodinu vysvětlováním, jak si dal kousek po kousku dohromady celý Zalaščenkův příběh. Když skončil, policisté zamyšleně mlčeli.

„V tom příběhu je několik bílých míst," řekl nakonec Jerker Holmberg.

„Zřejmě ano," odpověděl Mikael.

„Nevysvětlil jste nám, jak jste se dostal k té utajené zprávě o Zalaščenkovi."

Mikael přikývl.

„Našel jsem ji doma u Lisbeth Salanderové, když se mi konečně podařilo zjistit, kde se skrývá. A ta ji zřejmě zabavila v chatě advokáta Bjurmana."

„Takže vy jste objevil skrýš Lisbeth Salanderové?“ zeptala se Sonja Modigová.

Mikael přikývl.

„Kde bydlí?“

„Tu adresu si musíte vypátrat sami. Lisbeth si dala velkou práci s tím, aby své bydliště utajila, a já nemám v úmyslu ho nikomu prozradit.“

Modigová a Holmberg se maličko zamračili.

„Mikaeli… tady se ale jedná o vyšetřování vraždy,“ pronesla Sonja Modigová.

„Copak vám opravdu ještě nedošlo, že Lisbeth Salanderová je nevinná a že jí policie naprosto neslýchaným způsobem zničila pověst? Skupina lesbických satanistek, kde jste tohle sebrali? Pokud bude mít chuť vám sdělit, kde bydlí, jsem přesvědčen, že to udělá.“

„Je tu ale ještě jedna věc, kterou nechápu,“ trval na svém Holmberg. „Jak se k tomu všemu přichomýtl Bjurman? Říkáte, že se spojil se Zalaščenkem a chtěl po něm, aby zabil Salanderovou… ale proč by to dělal?“

Mikael dlouhou chvíli váhal.

„Hádal bych, že Zalaščenkovi zaplatil, aby Lisbeth Salanderovou oddělal. Měla skončit v tom skladu v Nykvarnu.“

„Bjurman byl její poručník. Jaký by mohl mít motiv k tomu, aby ji odklidil z cesty?“

„Je to složité.“

„Vysvětlete mi to.“

„Měl k tomu zatraceně dobrý motiv. Lisbeth na něj něco věděla. Představovala hrozbu pro celou jeho budoucnost i kariéru.“

„A co vlastně udělal?“

„Podle mého bude nejlepší, když vám to vysvětlí sama Lisbeth.“

Mikael pohlédl Holmbergovi do očí.

„Zkusím hádat,“ pronesla Sonja Modigová. „Bjurman se na své svěřence něčeho dopustil.“

Mikael přikývl.

„Řekla bych, že se jednalo o nějaký sexuální zločin.“

Mikael pokrčil rameny a zdržel se jakýchkoli komentářů.

„Copak vy nevíte, co měl Bjurman vytetováno na břiše?“

„Na břiše?“

„Přes celé břicho měl amatérsky provedené tetování: *Jsem sadistická svině, dobytek a násilník*. Lámali jsme si hlavu nad tím, co to má znamenat.“

Mikael se najednou rozchechtal na celé kolo.

„Co je?“

„Přemýšlel jsem, jak se mu Lisbeth pomstila. Ale poslyšte… ze stejného důvodu jako v předešlém případě s vámi o tom nehodlám diskutovat. Jedná se o Lisbethino soukromí. To na ní byl spáchán zločin. To ona byla obětí. A ona sama se rozhodne, jestli vám o tom poví nebo ne. Je mi líto.“

Mikael vypadal, jako by se téměř omlouval.

„Znásilnění se má ohlásit na policii,“ prohlásila Sonja Modigová.

„V tom s vámi souhlasím. Ale k tomuhle znásilnění došlo před dvěma lety a Lisbeth o tom policii nikdy neřekla. Což zjevně naznačuje, že nic takového nemá v úmyslu. Můžu s ní v téhle věci jakkoli nesouhlasit, ale je to její rozhodnutí. A navíc…“

„Co?“

„Lisbeth nemá žádné zvláštní důvody se svěřovat policii. Když se jí naposledy pokoušela vysvětlit, co je Zalaščenko za svini, tak ji zavřeli do blázince.“

Když státní zástupce Richard Ekström požádal v pátek těsně před devátou hodinou ranní hlavního vyšetřovatele Jana Bublanského, aby se posadil na protější židli k jeho psacímu stolu, měl úzkostí stažený žaludek. Ekström si posunul brýle a pohladil si úhledně zastřiženou bradku. Situace vypadala chaoticky a nebezpečně. Celý měsíc byl vedoucím předběžného vyšetřování a tvrdě šel po Lisbeth Salanderové. Bezohledně ji popsal jako duševně chorou a společensky nebezpečnou psychopatku. Vypustil jisté informace a doufal, že mu budou užitečné při nadcházejícím soudním procesu. Všechno vypadalo velice slibně.

Ani v nejmenším nepochyboval o tom, že se Lisbeth Salanderová skutečně dopustila tří vražd a že celý proces poběží jako po másle; počítal s čistě propagandistickým představením, v němž bude hlavní roli hrát on sám. Pak se všechno nějak zvrtlo, objevil

se úplně jiný vrah a vznikl chaos, který zjevně stále ještě neskončil. *Zatracená Salanderová*.

„No, tak jsme se dostali do pěkné kaše," začal Ekström. „Co pro mě máte dnes ráno za novinky?"

„Vydali jsme celostátní zatykač na Ronalda Niedermanna, ale stále je na svobodě. V této chvíli po něm pátráme kvůli vraždě policisty Gunnara Anderssona, ale předpokládám, že je namočený i do těch tří stockholmských vražd. Asi byste měl svolat tiskovku."

Bublanski navrhl tiskovou konferenci jen proto, aby šéfa pozlobil. Ekström nenáviděl tiskové konference.

„Myslím, že bychom s tiskovkou měli ještě počkat," odvětil rychle Ekström.

Bublanski potlačil úsměv.

„Tohle je především věc göteborské policie," upřesnil svůj výrok Ekström.

„No jo, ale na místě činu v Göteborgu přece máme Sonju Modigovou a Jerkera Holmberga, kteří začali spolupracovat s místní policií…"

„S tiskovkou počkáme, dokud toho nebudeme vědět víc," rozhodl rázně Ekström. „Především mě zajímá, do jaké míry jste si jist tím, že Niedermann má něco společného s těmi stockholmskými vraždami."

„Jako policajt bych na to vzal jed, ale s důkazy je to trochu horší. Vraždy se odehrály beze svědků a žádné slušné důkazy nemáme. Magge Lundin a Sonny Nieminen ze Svavelsjö MC odmítají vypovídat a předstírají, že o Niedermannovi v životě neslyšeli. Ale policistu Gunnara Anderssona zřejmě zavraždil on."

„Přesně tak," odvětil Ekström. „Právě teď je důležitá především ta vražda policisty. Ale povězte mi jedno… neexistuje něco, co by dokazovalo, že Salanderová je do těch vražd nějak zapletená? Nemohla ty vraždy provést společně s Niedermannem?"

„O tom pochybuju. A tuhle teorii bych rozhodně veřejně neventiloval."

„Ale co s tím pak má ta holka společného?"

„Je to strašně zapeklitý případ. Přesně jak od začátku tvrdil Mikael Blomkvist, jde v něm o toho chlápka Zalu… o Alexandera Zalaščenka."

Při vyslovení jména Mikaela Blomkvista se státní zástupce Ekström zjevně vyděsil.

„Zala je zběh a chladnokrevný ruský nájemný vrah z dob studené války," pokračoval Bublanski. „Přišel k nám v sedmdesátých letech a je to otec Lisbeth Salanderové. Po celou dobu nad ním držela ochrannou ruku nějaká frakce od tajných služeb a za všemi jeho zločiny zametala stopy. Jeden policajt se taky postaral o to, aby Lisbeth Salanderovou ve třinácti letech zavřeli do dětské psychiatrické léčebny, protože hrozilo, že prozradí tajemství o Zalaščenkovi."

„Jistě chápete, že tohle je trochu silná káva. S takovou historkou sotva můžeme někde vyrukovat. Pokud jsem věc správně pochopil, veškeré informace o Zalaščenkovi podléhají utajení."

„To na pravdě nic nemění. Mám důkazy."

„Můžu se na ně podívat?"

Bublanski šéfovi přistrčil desky s policejní zprávou z roku 1991. Ekström zamyšleně hleděl na razítko, jímž byl dokument označen jako tajný, a ze spisové značky ihned poznal, že se jedná o bezpečnostní policii. Rychle prolistoval tlustý, téměř stostránkový svazek a náhodně si přečetl několik odstavců. Nakonec zprávu odstrčil.

„Musíme se pokusit udržet situaci trošku na uzdě, než se nám úplně vymkne z rukou. Takže Lisbeth Salanderovou zavřeli do cvokárny, protože se pokoušela oddělat svého tátu… toho Zalaščenka. A teď mu zatnula sekeru do lebky. Tohle musíme rozhodně pokládat za pokus o zabití. A musíme ji zatknout za postřelení Maggeho Lundina na Stallarholmenu."

„Můžete si zatknout, koho chcete, ale na vašem místě bych si dal pozor."

„Jestli se celá tahle povídačka o bezpečnostní policii dostane na veřejnost, bude z toho příšerný skandál."

Bublanski pokrčil rameny. V popisu práce měl vyšetřování trestných činů, nikoli ututlávání skandálů.

„A ten parchant zatracená od tajných, Gunnar Björck? Jakou v tom případu hrál roli?"

„Je to jeden z hlavních aktérů. Právě je na nemocenské kvůli ploténce a bydlí na Smådalarö."

„Dobře… o tajných službách zatím budeme držet jazyk za zuby. Teď řešíme vraždu policisty a nic jiného. Naším úkolem není dělat zmatky."

„Tohle asi těžko ututláme."

„Co tím myslíte?"

„Poslal jsem Curta Svenssona pro Björcka, aby ho předvedl k výslechu." Bublanski pohlédl na náramkové hodinky. „Právě teď by tam měl být."

„Cože?"

„Vlastně jsem měl sám v plánu dopřát si to potěšení a navštívit Smådalarö, ale přišla mi do toho ta vražda policisty."

„Nedal jsem vám povolení, abyste zatkl Björcka."

„To máte pravdu. Ale o žádné zatčení se nejedná. Chci ho jen vyslechnout."

„Tohle se mi vůbec nelíbí."

„Richarde… věc se má tak. Lisbeth Salanderová byla už od dětství obětí několika právních přehmatů. Já v tom rozhodně nemám v úmyslu pokračovat. Můžete mě odvolat z funkce hlavního vyšetřovatele, ale pak budu nucen o celé věci napsat dost ostré hlášení."

Richard Ekström se zatvářil, jako by spolkl pavouka.

Gunnar Björck, zástupce vedoucího útvaru pro zahraniční styky a informace, právě pobývající na nemocenské, otevřel dveře letní chaty na Smådalarö a pohlédl do tváře podsaditému, nakrátko ostříhanému blonďatému chlapíkovi v černé kožené bundě.

„Hledám Gunnara Björcka."

„To jsem já."

„Curt Svensson, kriminální policie."

Muž vytáhl legitimaci.

„Prosím?"

„Musím vás požádat, abyste mě doprovodil na Kungsholmen a pomohl policii při vyšetřování případu Lisbeth Salanderové."

„Ehm… to musí být nějaký omyl."

„O žádný omyl se nejedná," odtušil Curt Svensson.

„Já tomu nerozumím. Jsem taky policista. Myslím, že byste tu věc měl probrat se svým nadřízeným."

„Právě můj nadřízený by s vámi rád mluvil."

„Musím si zavolat a…"

„Zavolat si můžete i z Kungsholmenu."

Gunnar Björck najednou rezignoval.

Stalo se. Už se z toho nevykroutím. Zatracenej hajzl Blomkvist. Zatracená Salanderová.

„Jsem zatčený?" zeptal se Björck.

„Prozatím ne. Ale pokud chcete, můžeme s tím něco udělat."

„Ne… ne, samozřejmě s vámi půjdu. S radostí pomůžu kolegům od policie."

„Tak prima," prohlásil Curt Svensson a vešel za ním do domu. Nespustil ho z očí, když si Björck oblékal kabát a vypínal kávovar.

V jedenáct hodin dopoledne si Mikael Blomkvist uvědomil, že jeho pronajatý vůz stále ještě stojí vedle stodoly u příjezdové cesty ke statku Gosseberga, ale byl tak unavený, že neměl sílu pro něj jet, a už vůbec ne řídit na nějakou delší vzdálenost. Požádal o radu inspektora Marcuse Erlandera a ten ochotně pověřil jednoho z kriminálních techniků, aby se s vozem vrátil do Göteborgu.

„To je odškodné za to, co jste dnes v noci zakusil."

Mikael přikývl a odjel taxíkem do hotelu City na Lorensberské ulici u Avenyn. Objednal si jednolůžkový pokoj za osm set korun na noc. V pokoji se okamžitě svlékl a nahý se posadil na nerozestlanou postel, vyndal z vnitřní kapsy u bundy Lisbethin kapesní počítač Palm Tungsten T3 a potěžkával ho v ruce. Stále ho udivovalo, že mu ho Thomas Paulsson nezabavil, když ho prohlížel, komisař však vycházel z předpokladu, že jde o Mikaelův počítač. Kromě toho nebyl oficiálně vzat do vazby ani podroben osobní prohlídce. Mikael chvíli přemýšlel a poté Palm vložil do tašky na laptop k cédéčku s nápisem *Bjurman*, které Paulssonovi rovněž ušlo. Byl si vědom toho, že vlastně zadržuje důkazní materiál, ale Lisbeth by s velkou pravděpodobností nechtěla, aby skončil v nesprávných rukou.

Mikael zapnul mobilní telefon, zjistil, že baterie je skoro vybitá, a připojil ho do nabíječky. Pak zavolal své sestře, advokátce Annice Gianniniové.

„Ahoj, sestřičko."

„Co máš společného s tou noční vraždou?" zeptala se okamžitě Annika.

Mikael jí stručně vypověděl, co se stalo.

„Aha. Takže Salanderová leží na intenzivce."

„Přesně tak. Dokud se neprobere, o vážnosti jejích zranění se toho moc nedozvíme, ale bude potřebovat dobrého právníka."

Annika Gianniniová se na chvíli zamyslela.

„Ty myslíš, že by chtěla mě?"

„Pravděpodobně nebude chtít vůbec žádného advokáta. Není to typ, který by někoho prosil o pomoc."

„Myslím, že by nejspíš potřebovala obhájce zaměřeného na trestní právo. Ráda bych si prošla tvou dokumentaci."

„Zavolej Erice, pořídí ti kopii."

Když domluvili, Mikael zavolal Erice Bergerové. Erika mobil nezvedala, takže zmáčkl číslo do redakce *Milénia*. Telefon vzal Henry Cortez.

„Erika je někde venku," sdělil mu Henry.

Mikael Henrymu stručně vysvětlil, co se stalo, a požádal ho, aby všechny informace předal šéfredaktorce *Milénia*.

„Dobře. Tak co budeme dělat?" zeptal se Henry.

„Dnes nic," odvětil Mikael. „Musím se vyspat. Pokud se nestane nic nečekaného, přijedu ráno do Stockholmu. *Milénium* svou verzi zveřejní v dalším čísle, takže na to máme skoro měsíc."

Mikael ukončil hovor, zalezl do postele a během třiceti vteřin usnul.

Zástupkyně krajského policejního ředitele Monica Spångbergová zaklepala tužkou o svou sklenici s minerálkou a požádala o ticho. Kolem konferenčního stolu v její kanceláři sedělo deset osob, tři ženy a sedm mužů. Shromáždění se skládalo z vedoucího oddělení vražd, tří kriminálních inspektorů, mezi nimiž byl i Marcus Erlander, a zaměstnance tiskového oddělení göteborské policie. Na poradu byla přizvána i vedoucí předběžného vyšetřování Agneta Jervasová a kriminální inspektoři ze Stockholmu — Sonja Modigová a Jerker Holmberg. Dva posledně jmenovaní zde byli proto, aby místní policie dala najevo, že má dobrou vůli spolupracovat

s kolegy z hlavního města, a možná také proto, aby viděli, jak má správné policejní vyšetřování vypadat.

Monica Spångbergová bývala mezi mužským osazenstvem dost často jedinou ženou a říkalo se o ní, že nemarní čas formalitami a sladkými řečičkami. Vysvětlila zúčastněným, že krajský ředitel je právě na služební cestě, na konferenci Europolu v Madridu, avšak poté, co se dozvěděl o vraždě policisty, pobyt přerušil a přijede někdy ve večerních hodinách. Pak se obrátila přímo k vedoucímu oddělení vražd Andersi Pehrsonovi a požádala ho, aby shrnul situaci.

„Asi před deseti hodinami byl na silnici na Nossebro zavražděn náš kolega Gunnar Andersson. Známe jméno vraha, je to nějaký Ronald Niedermann, ale nemáme žádnou jeho fotografii."

„Ve Stockholmu máme asi dvacet let starou Niedermannovu fotku. Dal nám ji Paolo Roberto, ale je skoro nepoužitelná," řekl Jerker Holmberg.

„Dobře. Odcizený policejní vůz jsme našli dnes ráno u Alingsåsu. Stál v jedné boční ulici asi tři sta padesát metrů od nádraží. Ráno nikdo odcizení automobilu nehlásil."

„A co pátrání?"

„Hlídáme vlaky do Stockholmu a do Malmö. Vyhlásili jsme celostátní pátrání a informovali jsme policii v Norsku a v Dánsku. V téhle chvíli se na pátrání podílí asi třicet policistů a celý sbor má přirozeně oči na stopkách."

„Stopy žádné?"

„Ne. Alespoň prozatím. Ale člověka tak neobvyklého vzhledu, jako je Niedermann, by nemělo být těžké najít."

„Ví někdo, jak je na tom Fredrik Torstensson?" otázal se kriminální inspektor z oddělení vražd.

„Leží v Sahlgrenově nemocnici. Je těžce zraněný, skoro jako po autonehodě. Člověku se nechce věřit, že by někdo dokázal způsobit taková zranění holýma rukama. Má zlomenou nohu, roztříštěná žebra, pohmožděný krční obratel, a navíc mu hrozí, že bude do konce života částečně ochrnutý."

Všichni po několik vteřin rozjímali nad kolegovou situací, načež se slova opět ujala Spångbergová a obrátila se k Erlanderovi.

„Co se v té Gosseberze vlastně stalo?"

„Stalo se to, že tam přijel Thomas Paulsson."

Většina shromážděných společně zaúpěla.

„Proč ho ksakru někdo nepošle do penze? Vždyť je to chodící pohroma."

„Paulssona dobře znám," prohlásila ostře Monica Spångbergová. „Ale během posledních… no, řekněme dvou let jsem na něj žádné stížnosti neslyšela."

„Policejní ředitel je přece Paulssonův starý známý a snažil se mu pomoct tím, že nad ním držel ochrannou ruku. Nemyslím tím nic zlého, nijak ho proto nekritizuju. Ale dnes v noci se Paulsson choval tak podivně, že věc ohlásilo několik jeho kolegů."

„V jakém smyslu?"

Marcus Erlander pohlédl na Sonju Modigovou a na Jerkera Holmberga. Zjevně byl na rozpacích, že má jejich organizační nedostatky probírat před kolegy ze Stockholmu.

„Nejpodivnější ze všeho bylo to, že pověřil jednoho z techniků, aby sepsal veškerý inventář kůlny, ve které jsme našli Zalaščenka."

„Inventář kůlny?" podivila se Spångbergová.

„Jo… tedy… chtěl přesně vědět, kolik je tam polen. Aby zpráva byla úplná."

Kolem konferenčního stolu se rozhostilo tíživé ticho, takže Erlander rychle pokračoval.

„Dnes ráno jsme zjistili, že Paulsson užívá přinejmenším dvoje psychofarmaka, neurol a efektin. Vlastně by měl být na neschopence, ale svůj stav před kolegy tajil."

„Jaký stav?" otázala se ostře Spångbergová.

„Samozřejmě přesně nevím, co mu je — lékař musí zachovat lékařské tajemství —, ale tyhle léky působí na potlačení úzkosti a částečně povzbuzují. Prostě z nich byl v noci trochu mimo."

„Panebože," pronesla důrazně Spångbergová. Tvářila se jako bouřka, která se v ranních hodinách přehnala nad Göteborgem. „Chci s Paulssonem mluvit. Hned."

„To bude asi trochu problém. Ráno se z přílišného vypětí zhroutil a odvezli ho do špitálu. Jednoduše jsme měli strašnou smůlu, že zrovna sloužil."

„Můžu se na něco zeptat?" otázal se vedoucí oddělení vražd. „Takže Paulsson v noci zatkl Mikaela Blomkvista?"

„Sepsal o tom hlášení a obvinil Blomkvista z urážky veřejného činitele, z kladení násilného odporu při zatýkání a z nezákonného držení zbraně."

„Co tomu říká Blomkvist?"

„Přiznává urážku veřejného činitele, ale tvrdí, že šlo o krizovou situaci. Říká, že ten jeho násilný odpor spočíval v ostrém verbálním pokusu zadržet Torstenssona a Anderssona, aby Niedermanna nezatýkali na vlastní pěst a počkali na posily."

„A svědci?"

„Přece policista Torstensson. Chci říct, že ani za mák nevěřím tomu Paulssonovu obvinění z kladení násilného odporu. Je to klasické protiobvinění, aby tak mohl v budoucnu odmítnout Blomkvistovy stížnosti."

„Ale Blomkvist přece toho Niedermanna zneškodnil na vlastní pěst, nebo ne?" otázala se Agneta Jervasová.

„Protože na něj mířil zbraní."

„Takže Blomkvist měl zbraň. Pak na tom jeho zatčení alespoň něco málo bude. Kde k ní přišel?"

„K tomu se odmítá vyjádřit, dokud si nepromluví se svým právníkem. Ale Paulsson Blomkvista zatkl ve chvíli, kdy se mu tu zbraň pokoušel *předat*."

„Měla bych jeden neformální návrh," řekla opatrně Sonja Modigová.

Všichni na ni pohlédli.

„V průběhu vyšetřování jsem se s Blomkvistem několikrát setkala, a i když je to novinář, má všech pět pohromadě. Předpokládám, že právě vy rozhodnete, jak to bude s tím jeho obviněním…" Sonja pohlédla na Agnetu Jervasovou a ta přikývla. „V tom případě — urážka a kladení odporu jsou nesmysly a předpokládám, že je automaticky odepíšete."

„Zřejmě ano. Ale to nezákonné držení zbraně je poněkud závažnější problém."

„Já bych navrhovala s tím ještě chvilku počkat. Blomkvist si celý ten příběh dal dohromady sám a má před policií pořádný náskok. Bude pro nás mnohem užitečnější, když s ním budeme vycházet a spolupracovat, než aby roznesl v médiích celý sbor na kopytech."

Sonja zmlkla. Po několika vteřinách si odkašlal Marcus Erlander. Když si přisadila Sonja Modigová, nechtěl za ní zůstat pozadu.

„Já s tím úplně souhlasím. I mně Blomkvist připadal jako rozumný člověk. Taky jsem se mu omluvil za to noční zacházení. Zdálo se, že věc nehodlá nijak rozmazávat. Navíc jedná férově. Vypátral bydliště Lisbeth Salanderové, ale nechce prozradit její adresu. Veřejné diskuse s policií se nebojí… a právě teď je v pozici, kdy jeho hlas bude mít v médiích stejnou váhu jako kterékoli obvinění od Paulssona."

„Ale odmítá policii předat informace o Salanderové, nebo se mýlím?"

„Říká, že se musíme zeptat jí."

„O jakou zbraň se jednalo?" dotázala se Jervasová.

„O Colt 1911 Government. Sériové číslo neznámé. Poslal jsem zbraň technikům, ale zatím nevíme, jestli byla ve Švédsku použita v souvislosti s nějakým trestným činem. Pokud ano, tak se celá věc dostane do trošku jiného světla."

Monica Spångbergová pozvedla tužku.

„Agneto, sama rozhodnete, jestli chcete zahájit předběžné vyšetřování Blomkvista. Navrhovala bych počkat na zprávu z technického oddělení. A teď půjdeme dál. Ten chlap Zalaščenko — co nám o něm můžou říct naši stockholmští kolegové?"

„Věc se má tak, že o Zalaščenkovi i o Niedermannovi jsme poprvé slyšeli včera odpoledne," odpověděla Sonja Modigová.

„Myslel jsem, že ve Stockholmu honíte nějakou skupinu lesbických satanistek," prohlásil jeden z göteborských policistů. Několik dalších se pousmálo. Jerker Holmberg si zaujatě prohlížel nehty. Na otázku odpověděla Sonja Modigová.

„Čistě mezi námi, i my máme na oddělení takového ‚Thomase Paulssona' a liga lesbických satanistek byla jedna z vedlejších stop, které se dotyčný chytil."

Poté Sonja Modigová s Jerkerem Holmbergem asi půlhodinu líčili kolegům, k čemu při vyšetřování došli.

Když skončili, rozhostilo se u stolu dlouhé ticho.

„Jestli je to o Gunnaru Björckovi pravda, tak bude tajnejm pěkně horko," shrnul to nakonec zástupce vedoucího oddělení vražd.

Všichni přikývli. Agneta Jervasová zvedla ruku.

„Pokud tomu správně rozumím, tak se vaše podezření z velké části zakládají na domněnkách a indiciích. Jako státní zástupkyně bych potřebovala skutečné důkazy."

„Toho jsme si vědomi," odpověděl Jerker Holmberg. „Myslím, že zhruba víme, co se stalo, ale musíme ještě zodpovědět spoustu otazníků."

„Pokud vím, tak jste pracovali na odkrývání hrobů v Nykvarnu u Södertälje," řekla Spångbergová. „O kolik vražd se v tom případu vlastně jedná?"

Jerker Holmberg unaveně zamrkal.

„Začali jsme třemi vraždami ve Stockholmu — právě kvůli nim jsme pátrali po Lisbeth Salanderové. Šlo o advokáta Bjurmana, o novináře Daga Svenssona a o doktorandku Miu Bergmanovou. U skladu v Nykvarnu jsme zatím objevili tři hroby. V jednom z nich jsme našli známého dealera a chmatáka, rozřezaného na kousky. Ve druhém hrobě byla žena, kterou se nám zatím nepodařilo identifikovat. A ten třetí jsme ještě neotevřeli. Zdá se, že bude staršího data. Mikael Blomkvist vše navíc dává do souvislosti s vraždou jedné prostitutky, ke které došlo před pár měsíci v Södertälje."

„Takže s Gunnarem Anderssonem se jedná přinejmenším o osm vražd… to je příšerná statistika. Vy ze všech podezíráte toho Niedermanna? Pak to zřejmě bude úplný šílenec a masový vrah."

Sonja Modigová a Jerker Holmberg se na sebe podívali. Nevěděli, do jaké míry mají s těmito tvrzeními souhlasit. Nakonec se slova ujala Sonja Modigová.

„Chybí nám sice hmatatelné důkazy, ale my oba včetně našeho šéfa, kriminálního inspektora Jana Bublanského, se přikláníme k Blomkvistovu tvrzení, že první tři vraždy spáchal Niedermann. Což by znamenalo, že Salanderová je nevinná. Pokud jde o ty hroby v Nykvarnu, Niedermann je s tímto místem spojen kvůli únosu přítelkyně Salanderové, Miriam Wu. Není nejmenších pochyb o tom, že pro ni chystali čtvrtý hrob. V současnosti budovu ale vlastní příbuzná vedení klubu Svavelsjö MC, a dokud se nám nepodaří identifikovat ostatky, musíme s dalšími závěry ještě počkat."

„A ten chmaták, co jste ho našli…"

„Byl to čtyřiačtyřicetiletý Kenneth Gustafsson, známý dealer, už od puberty měl problémy se zákonem. Podle mého spontánního odhadu se muselo jednat o nějaké interní vyrovnávání účtů. Klub Svavelsjö MC je namočený do všemožné trestné činnosti, mimo jiné i do distribuce amfetaminu. Takže ten lesní hřbitov byl zřejmě pro lidi, kteří se nějak dostali do rozporu se Svavelsjö MC. Ale…“

„Ano?“

„Ta zavražděná prostitutka ze Södertälje… byla to dvaadvacetiletá dívka a jmenovala se Irina Petrova.“

„Aha.“

„Podle pitevního protokolu se na ní vrah dopustil surového násilí, vypadalo to, jako by ji umlátil baseballovou pálkou nebo něčím podobným. Ale její zranění nebylo možné jednoznačně specifikovat a patolog nedokázal určit konkrétní vražedný nástroj, který je mohl způsobit. Blomkvist přišel s velmi chytrým postřehem. Irina Petrova měla rány, které mohl holýma rukama způsobit…“

„Niedermann?“

„Je to logický předpoklad. Ale důkazy zatím nemáme.“

„Jak budeme postupovat dál?“ zeptala se Spångbergová.

„Musím si promluvit s Bublanským, ale dalším přirozeným krokem je samozřejmě výslech Zalaščenka. Rádi bychom se od něj dozvěděli, co ví o těch stockholmských vraždách, a vy byste měli zatknout Niedermanna.“

Jeden z kriminálních inspektorů z Göteborgu zvedl prst.

„Rád bych se zeptal… co jste na tom statku Gosseberga našli?“

„Dost málo. Našli jsme čtyři ruční zbraně. Na kuchyňském stole ležel rozebraný Sig Sauer, připravený na olejování. Na podlaze vedle pohovky byl polský Wanad P-83 a dále jeden Colt 1911 Government — právě tuhle pistoli se Blomkvist pokoušel předat Paulssonovi. A nakonec Browning ráže 22, což je ve srovnání s těmi předchozími spíš hračka pro děti. Máme podezření, že právě touhle pistolí někdo střílel po Salanderové, protože přežila s kulkou v mozku.“

„Ještě něco dalšího?“

„Zabavili jsme tam tašku s asi dvěma sty tisíci korunami. Byla v jednom pokoji v horním patře, které obýval Niedermann.“

„A jste si jisti tím, že to byl jeho pokoj?“

„No, nosí oblečení velikosti XXL. Zalaščenko má s bídou M."

„Existuje nějaká spojitost mezi Zalaščenkem a trestnou činností?" zeptal se Jerker Holmberg.

Erlander zavrtěl hlavou.

„Samozřejmě záleží na tom, jak budeme interpretovat držení zbraně. Ale kromě zbraní a skutečnosti, že Zalaščenko má na statku velice důmyslný kamerový systém, jsme tam nenašli nic, co by se lišilo od vybavení jakéhokoli jiného venkovského stavení. Dům je zařízený hodně spartánsky."

Těsně před dvanáctou zaklepal na dveře uniformovaný policista a předal Monice Spångbergové nějaký papír. Monica zvedla prst.

„Dostali jsme hlášení o pohřešované osobě z Alingsåsu. Jde o sedmadvacetiletou zubní sestru Anitu Kasperssonovou. Bydliště opustila ráno v půl osmé. Odvezla dítě do školky a pak měla před osmou dorazit na pracoviště, ale do práce vůbec nepřišla. Pracuje v soukromé zubní ordinaci asi sto padesát metrů od místa, kde se našel ten ukradený policejní automobil."

Erlander a Sonja Modigová pohlédli současně na hodinky.

„Takže má čtyřhodinový náskok. Co měla ta žena za auto?"

„Tmavomodrý renault z roku 1991. V téhle chvíli může být kdekoli mezi Oslo, Malmö a Stockholmem."

Po následné hodinové debatě rozpustili schůzku s tím, že Zalaščenka společně vyslechnou kriminální inspektoři Sonja Modigová s Marcusem Erlanderem.

Henry Cortez svraštil obočí a sledoval Eriku Bergerovou, jak vyšla ze své kanceláře a zmizela v kuchyňce. Po několika vteřinách se znovu objevila s šálkem kávy, zamířila zpět k sobě a zavřela za sebou dveře.

Henry Cortez nedokázal přesně definovat, co se mu na jejím počínání nezdá. Redakce *Milénia* byla malá a všichni se vzájemně dobře znali. Henry zde pracoval čtyři roky na částečný úvazek a během té doby zažil spoustu pořádných bouřek, mimo jiné i období, kdy Mikael Blomkvist trávil tři měsíce ve vězení za urážku na cti a časopis se tehdy málem potopil. Zažil vraždu kolegy Daga Svenssona a jeho přítelkyně Mii Bergmanové.

Během všech těchto bouří byla Erika Bergerová pevná jako skála a zdálo se, že ji nic nedokáže vyvést z konceptu. Henryho tehdy nijak nepřekvapilo, když ho Erika brzy ráno vzbudila telefonem a odvelela ho i s Lottie Karimovou do práce. Pak vypukla aféra Salanderová a Mikael Blomkvist byl zapleten do vraždy policisty v Göteborgu. Až dosud bylo všechno jasné. Lottie Karimová zajela autem na policejní stanici a pokoušela se získat nějaké rozumné informace. Henry se během rána snažil obvolat, co se dalo, a poskládat si tak průběh nočních událostí. Blomkvist nebral telefon, ale Henrymu se díky celé řadě vlastních zdrojů podařilo získat docela slušný obrázek o dění na statku.

Erika Bergerová však byla během celého dopoledne duchem nepřítomná. Dveře k sobě do kanceláře zavírala velice zřídka. Docházelo k tomu vlastně jen v případě, kdy se potřebovala soustředit na práci. Dnes ráno však neměla žádnou návštěvu a na ničem nepracovala. Když na ni Henry několikrát zaklepal a chtěl jí oznámit další novinky, našel ji na židli u okna, kde seděla ponořená do vlastních myšlenek a zjevně bez zájmu sledovala proud lidí na Götské ulici. Roztržitě vyslechla jeho informace.

Tady něco nehraje.

Henryho dumání přerušilo zadrnčení zvonku. Otevřel a za dveřmi stála Annika Gianniniová. Henry Cortez se s Mikaelovou sestrou už několikrát setkal, ale blíže ji neznal.

„Zdravím vás, Anniko," řekl Henry Cortez. „Mikael tu dnes není."

„Já vím. Ráda bych mluvila s Erikou."

Erika Bergerová vzhlédla ze své židle u okna a rychle se vzpamatovala, když Henry vpustil do kanceláře Anniku Gianniniovou.

„Ahoj," pozdravila ji Erika. „Mikael tu dnes není."

Annika se usmála.

„Já vím. Přišla jsem si pro tu Björckovu zprávu. Mikael mě požádal, abych se na ni podívala a případně zastupovala Salanderovou."

Erika přikývla. Vstala a sebrala z psacího stolu desky.

Když byla Annika téměř na odchodu, na chvíli zaváhala. Poté se obrátila a posadila se naproti Erice.

„No tak, co se to s tebou dneska děje?"

„Končím v *Miléniu*. Nedokázala jsem to Mikaelovi říct. Byl tak zažraný do toho případu Salanderové, že se nikdy nenaskytla vhodná příležitost, a ostatním o tom nemůžu říct dřív než jemu. Cítím se strašně mizerně."

Annika Gianniniová si skousla spodní ret.

„A teď jsi to místo jemu pověděla mně. Co budeš dělat?"

„Budu šéfredaktorkou ve *Svenska Morgon-Posten*."

„Páni. Pak by byly namístě spíš gratulace než brekot a skuhrání."

„Když já jsem takhle v *Miléniu* skončit nechtěla — uprostřed všeho toho příšerného chaosu. Ale přišlo to jako blesk z čistého nebe a já nedokážu odmítnout, protože takováhle příležitost se už nikdy nebude opakovat. Tu nabídku jsem dostala těsně předtím, než zastřelili Daga a Miu, a pak tu byl takový šrumec, že na to nebyl čas. A teď mám strašně špatné svědomí."

„To chápu. A máš strach to říct Mickemu."

„Zatím jsem to neřekla nikomu. Myslela jsem, že v *SMP* začnu pracovat až koncem léta, takže na to budu mít ještě dost času. Ale oni teď chtějí, abych nastoupila co nejdříve."

Erika zmlkla, hleděla na Anniku a vypadala, že má pláč na krajíčku.

„Tohle je vlastně můj poslední týden v *Miléniu*. Příští týden jsem pryč a pak… musím si vzít na nějaký čas dovolenou, abych trochu dobila baterky. Ale od prvního května začínám v *SMP*."

„A co kdyby tě přejelo auto? To by byl časopis bez šéfredaktorky z minuty na minutu."

Erika vzhlédla.

„Ale mě nepřejelo auto. Záměrně jsem to několik týdnů tajila."

„Chápu, že jsi v těžké situaci, ale věřím, že Micke s Christerem a ostatními si bez tebe poradí. Ale myslím si, že bys to hned měla všem oznámit."

„Jo, ale ten tvůj zatracenej brácha dnes trčí někde v Göteborgu. Spí a nebere mobil."

„Já vím. Málokdo se dokáže vykroutit z telefonů tak jako Mikael. Ale tady se nejedná o tebe a o Mickeho. Vím, že spolu pracujete už skoro dvacet let, vím i o vašem vztahu, ale musíš myslet na Christera a na ostatní kolegy v redakci."

„Ale Mikael bude…"

„Micke bude vyšilovat. To je jasný. Ale pokud se nebude schopen vyrovnat s tím, že jsi po dvaceti letech začala myslet trochu na sebe, tak nestojí za čas, který jsi mu věnovala."

Erika si povzdechla.

„Takže hlavu vzhůru. Zavolej Christera a ostatní. Hned."

Christer Malm byl na několik vteřin jako ochromený. Erika Bergerová shromáždila své spolupracovníky z *Milénia* v malé zasedačce. Redakční poradu svolala jen malou chvíli před tím, než chtěl opustit páteční pracovní scénu. Pohlédl na Henryho Corteze a na Lottie Karimovou, kteří byli stejně překvapení jako on. Ani redakční sekretářka Malin Erikssonová o ničem nevěděla, a stejně na tom byli i reportérka Monika Nilssonová a marketingový šéf Sonny Magnusson. Chyběl jedině Mikael Blomkvist, který se právě nacházel v Göteborgu.

Panebože. Mikael o tom nic neví, pomyslel si Christer Malm. *Jsem zvědavý, jak na to bude reagovat*.

Poté si uvědomil, že Erika Bergerová skončila svůj proslov, a v konferenční místnosti zavládlo hrobové ticho. Christer zavrtěl hlavou, vstal, objal Eriku a políbil ji na tvář.

„Gratuluju, Ricky," řekl Christer. „Budeš šéfredaktorka *SMP*. To vážně není nejhorší krok z téhle naší špeluňky."

Henry Cortez ožil a začal spontánně tleskat. Erika zvedla ruce.

„Nech toho," řekla Erika. „Dnes si žádný aplaus nezasloužím."

Na chvíli se odmlčela a hleděla na své kolegy z malé redakce.

„Poslyšte… je mi strašně líto, že se to stalo tímhle způsobem. Chtěla jsem vám o tom povědět už před pár týdny, ale v chaosu po těch vraždách mi to nějak vypadlo. Mikael s Malin pracovali jako zběsilí a prostě se to nehodilo. A proto to dopadlo takhle."

Malin Erikssonová si s děsivě pronikavým bystrozrakem uvědomila, jak málo jich v redakci je a jak tu bude bez Eriky strašně prázdno. Ať se stalo cokoli a ať vypukl sebevětší chaos, Erika byla vždycky pevná jako skála, o niž se Malin mohla opřít, a žádná bouřka ji nedokázala zlomit. No jo… není divu, že ji chtějí ve Velkém drakovi. Ale co bude dál? Erika byla vždycky v *Miléniu* klíčovou postavou.

„Musíme si vyjasnit několik věcí. Je mi jasné, že v redakci zavládne určitý zmatek. Opravdu jsem nic takového neměla v úmyslu, ale teď se nedá nic dělat. Za prvé — *Milénium* neopustím úplně. Zůstanu dál jeho spolumajitelkou a budu se účastnit schůzí vedení. Ale samozřejmě nebudu nijak ovlivňovat redakční práci — to by znamenalo střet zájmů."

Christer Malm zamyšleně přikývl.

„Za druhé — formálně tu skončím koncem dubna, ale ve skutečnosti je tohle můj poslední pracovní den. Jak víte, příští týden jsem pryč, už jsem to dlouho plánovala. A rozhodla jsem se, že se sem na těch pár dní nevrátím, abych to tu řídila."

Erika se na chvíli odmlčela.

„Další číslo je hotové v počítači. Zbývá dodělat jen pár maličkostí. Je to mé poslední číslo. Pak musí práci převzít jiný šéfredaktor. Dnes večer vyklidím pracovní stůl."

Ticho v redakci by se dalo krájet.

„O tom, kdo po mně nastoupí na místo šéfredaktora, rozhodne vedení. Ale musí to probrat i s vámi."

„Mikael," prohlásil Christer Malm.

„Ne. Ani za nic. Mikael by byl ten nejhorší šéfredaktor, jakého si umím představit. Je to vynikající odpovědný vydavatel a dokáže zcela fenomenálně vyhledat díry a dát dohromady neuvěřitelné články, ale ve všem ostatním funguje spíš jako brzda. Šéfredaktor musí být neustále v ofenzívě. Mikael má navíc tendence zahrabat se do vlastních věcí a občas na pár týdnů zmizet. Nejlépe se osvědčí ve vypjatých situacích, ale rutinní práce rozhodně není jeho parketa. To víme všichni."

Christer Malm přikývl.

„*Milénium* fungovalo díky tomu, že jste se s Mikaelem vzájemně doplňovali."

„Nejen proto. Určitě si všichni dobře vzpomínáte, jak se Mikael na rok zašil a trucoval v tom zatraceném Hedestadu. *Milénium* tehdy pokračovalo i bez něj, úplně stejně, jako to teď půjde beze mě."

„Dobře. Co máš v plánu?"

„Já bych za šéfredaktora vybrala tebe, Christere…"

„Za nic na světě." Christer Malm rozhodil ruce.

„…ale protože vím, že odmítneš, mám jiné řešení. Malin. Ode dneška budeš šéfredaktorkou ty."

„Já?!" zeptala se Malin.

„Přesně tak. Jako redakční sekretářka ses osvědčila báječně."

„Ale já…"

„Zkus to. Dnes večer vyklidím stůl. Můžeš se tam přestěhovat hned v pondělí ráno. Květnové číslo je skoro hotové — to jsme už oddřeli. V červnu vyjde dvojčíslo a pak budete mít měsíc volno. Pokud to nebude fungovat, tak bude vedení muset v srpnu zaměstnat někoho zvenčí. Henry, ty můžeš nastoupit na plný úvazek a začneš pracovat místo Malin jako redakční sekretář. Pak si budete muset sehnat nějakého nového kolegu. Ale to už záleží jen na vás a na vedení."

Erika se na chvíli odmlčela a zamyšleně hleděla na shromáždění.

„Ještě jedna věc. Začnu pracovat v jiných novinách. *SMP* a *Milénium* sice v praxi žádní konkurenti nejsou, ale znamená to, že o obsahu dalšího čísla nechci vědět ani o chlup víc, než vím teď. Od téhle chvíle budete všechny věci řešit s Malin."

„A co bude se Salanderovou?" otázal se Henry Cortez.

„To proberte s Mikaelem. Já o Salanderové vím dost věcí, ale budu držet jazyk za zuby. V *SMP* se o tom psát nebude."

Erika najednou pocítila obrovskou úlevu.

„To je všechno," řekla a ukončila poradu. Vstala a bez dalších komentářů se odebrala zpět do své kanceláře.

V redakci *Milénia* stále panovalo ticho. O hodinu později zaklepala Malin Erikssonová na Eričiny dveře.

„Hej, ty tam!"

„Copak je?" zeptala se Erika.

„Rádi bychom ti něco řekli."

„Cože?"

„Ale tady venku."

Erika vstala a vyšla z místnosti. Kolegové zatím prostřeli na stůl dort a kávu.

„Časem ti samozřejmě hodlám uspořádat pořádnej mejdan," řekl Christer Malm. „Ale zatím se budeme muset spokojit s dortem a kafem."

Erika Bergerová se toho dne poprvé usmála.

» , ,

KAPITOLA 3

Pátek 8. dubna až sobota 9. dubna

Alexander Zalaščenko byl již osm hodin při vědomí, když ho o sedmé večer přišli navštívit Sonja Modigová a Marcus Erlander. Podstoupil velice náročnou operaci, při níž mu lékaři rekonstruovali velkou část lícní kosti a zafixovali ji titanovými šrouby. Hlavu měl zakrytou spoustou obvazů, takže mu bylo vidět pouze levé oko. Jeden z lékařů pacientovi vysvětlil, že mu sekera roztříštila lícní kost, poranila čelní kost, obnažila velkou část svalů na pravé straně obličeje a poškodila oční jamku. Zranění mu působila velikou bolest. Zalaščenko užíval vysoké dávky analgetik, ale přesto byl zcela při smyslech a mohl mluvit. Policisté ho však nesměli příliš unavit.

„Dobrý večer, pane Zalaščenko," pozdravila ho Sonja Modigová. Představila sebe i kolegu Erlandera.

„Jmenuju se Karl Axel Bodin," procedil Zalaščenko namáhavě mezi zuby. Hlas měl klidný.

„Vím, kdo jste. Četla jsem váš životopis od tajných služeb."

Což nebyla tak úplně pravda, jelikož tajné služby jim zatím o Zalaščenkovi nedaly jedinou informaci.

„To je už dávno," řekl Zalaščenko. „Teď jsem Karl Axel Bodin."

„Jak vám je?" pokračovala Modigová. „Jste schopen s námi mluvit?"

„Chtěl bych podat trestní oznámení. Má dcera se mě pokusila zavraždit."

„Víme o tom. V pravý čas se tím budeme zabývat," prohlásil Erlander. „Ale právě teď bychom s vámi potřebovali probrat důležitější věci."

„Copak může být něco důležitějšího než pokus o vraždu?"

„Chtěli bychom vás vyslechnout v souvislosti se třemi vraždami ve Stockholmu, s minimálně třemi vraždami v Nykvarnu a s únosem."

„O ničem z toho nic nevím. Kdo byl zavražděný?"

„Pane Bodine, z dobrých důvodů podezříváme ze všech těchto činů vašeho společníka, pětatřicetiletého Ronalda Niedermanna," řekl Erlander. „Dnes v noci navíc Niedermann zavraždil policistu z Trollhättanu."

Sonju Modigovou trochu překvapilo, že Erlander Zalaščenkovi vyhověl a oslovoval ho jménem Bodin. Zalaščenko pootočil hlavu k Erlanderovi. Hlas mu o poznání změkl.

„To je… mi moc líto. O tom, čím se Niedermann zabývá, nic nevím. Já jsem žádného policistu nezabil. Sám jsem se dnes v noci stal obětí pokusu o vraždu."

„Po Ronaldu Niedermannovi bylo vyhlášeno pátrání. Nemáte tušení, kde by se mohl skrývat?"

„Nevím, v jakých kruzích se pohybuje. Já…" Zalaščenko na několik vteřin zaváhal a nasadil důvěrnější tón. „Musím přiznat — čistě mezi námi —, že jsem měl z Niedermanna obavy."

Erlander se k němu trošku naklonil.

„Co tím myslíte?"

„Zjistil jsem, že dokáže být agresivní. Vlastně jsem se ho bál."

„Chcete tím říct, že vám Niedermann nějak vyhrožoval?" zeptal se Erlander.

„Přesně tak. Jsem starý člověk. Nemůžu se bránit."

„Můžete nám vysvětlit, jaký jste měl k Niedermannovi vztah?"

„Jsem tělesně postižený." Zalaščenko ukázal na svou nohu. „Má dcera se mě teď pokusila podruhé zabít. Před mnoha lety jsem zaměstnal Niedermanna jako svého pomocníka. Věřil jsem, že mě dokáže ochránit… ale vlastně nade mnou převzal velení. Přichází a odchází, jak chce sám, nemůžu vám o něm nic říct."

„A s čím vám pomáhá?" vpadla do hovoru Sonja Modigová. „S tím, na co sám nestačíte?"

Zalaščenko se na Sonju Modigovou dlouze zahleděl jediným vidoucím okem.

„Pokud jsem to dobře pochopila, před více než deseti lety vám vaše dcera vhodila do auta zápalnou bombu," pokračovala Modigová. „Můžete nám vysvětlit, jaký k tomu měla důvod?"

„Na to se musíte zeptat mé dcery. Je choromyslná."

Zalaščenkův hlas zněl opět nepřátelsky.

„Chcete tím říct, že neznáte žádný důvod, proč vás Lisbeth Salanderová v roce 1991 napadla?"

„Má dcera je cvok. Dokládají to psychiatrické posudky."

Sonja Modigová naklonila hlavu na stranu. Zaznamenala, že na její otázky Zalaščenko odpovídá mnohem agresivnějším a nepřátelským tónem. Bylo jí jasné, že si toho všiml i Erlander. *Fajn… hodný policajt a zlá policajtka*. Sonja Modigová zvýšila hlas.

„A nemohlo její počínání souviset s tím, že jste týral její matku tak, až utrpěla trvalé poškození mozku — co vy na to?"

Zalaščenko hleděl na Sonju Modigovou s klidným výrazem ve tváři.

„To jsou kecy. Její matka byla děvka. Zřejmě ji zmlátil některý zákazník. Já jsem se tam jen náhodou přichomýtl."

Sonja Modigová zvedla obočí.

„Znamená to, že jste úplně nevinný?"

„Samozřejmě."

„Takže, pane Zalaščenko… jestli jsem vás správně pochopila: vy popíráte, že jste týral svou tehdejší přítelkyni Agnetu Sofii Salanderovou, matku Lisbeth Salanderové, ačkoli se to stalo předmětem rozsáhlého utajeného vyšetřování, které prováděl váš tehdejší mentor od tajných služeb Gunnar Björck."

„V životě jsem nebyl odsouzen za žádný zločin, ani jsem nebyl z ničeho obžalovaný. Nemůžu za to, co si ve svých zprávách vyfantazíroval nějakej pitomec od tajnejch. Pokud bych byl z něčeho podezřelý, tak by mě museli alespoň předvolat k výslechu."

Sonja Modigová nebyla schopna slova. Zalaščenko téměř vypadal, jako by se pod obvazy usmíval.

„Takže bych chtěl podat trestní oznámení. Má dcera se mě pokusila zabít."

Sonja Modigová si povzdechla.

„Už začínám chápat, proč vám Lisbeth Salanderová zatnula sekeru do hlavy."

Erlander si odkašlal.

„Promiňte, pane Bodine… zřejmě bychom měli přejít k otázce, co víte o činech Ronalda Niedermanna."

Z chodby před Zalaščenkovým pokojem zavolala Sonja Modigová kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému.

„Takže nic," sdělila mu.

„Nic?" zopakoval Bublanski.

„Podal trestní oznámení na Lisbeth Salanderovou za těžké ublížení na zdraví a za pokus o vraždu. Tvrdí, že s těmi vraždami ve Stockholmu nemá nic společného."

„A jak vysvětluje, že byla Lisbeth Salanderová pohřbená na jeho pozemku v Gosseberze?"

„Říká, že byl nachlazený a že skoro celý den prospal. Pokud po Salanderové někdo v Gosseberze střílel, musel to být Niedermann."

„Dobře. Takže co máme?"

„Byla střelena Browningem ráže 22. Proto zůstala naživu. Našli jsme tu zbraň. Zalaščenko přiznává, že ta bouchačka je jeho."

„Aha. Takže jinými slovy na ní najdeme jeho otisky prstů."

„Přesně tak. Říká, že ji naposledy viděl v přihrádce svého psacího stolu."

„Takže ten výtečník Ronald Niedermann zbraň vzal ve chvíli, kdy Zalaščenko spal, a postřelil Salanderovou. Můžeme mu dokázat opak?"

Sonja Modigová odpověděla po několikavteřinovém přemýšlení.

„Vyzná se ve švédských zákonech i v policejních metodách. Nepřizná ani to nejmenší a udělá obětního beránka z Niedermanna. Vlastně nevím, co bychom mu mohli dokázat. Požádala jsem Erlandera, aby poslal jeho šaty na technické oddělení, jestli tam nejsou stopy střelného prachu, ale zřejmě bude tvrdit, že si z pistole před pár dny jen tak cvičně zastřílel."

Lisbeth Salanderová ucítila pach hořkých mandlí a etanolu. Měla pocit, že má v ústech tvrdý alkohol a zkusila polknout, jazyk však

měla zdřevěnělý a nehybný. Pokusila se otevřít oči, ale nedokázala to. Slyšela nějaký vzdálený hlas, který zřejmě mluvil k ní, ale nevnímala slova. Poté se hlas ozval jasně a zřetelně.

„Myslím, že se už probírá."

Lisbeth cítila, jak se někdo dotkl jejího čela, a chtěla tu dotěrnou ruku odstrčit. V tom okamžiku ucítila, jak jí levým ramenem projela silná bolest. Opět paži uvolnila.

„Slyšíte mě?"

Trhni si.

„Dokážete otevřít oči?"

Kterej idiot tu tak blbě žvaní?

Nakonec Lisbeth oči otevřela. Zprvu viděla jen podivné světelné body, které se v jejím zorném poli nakonec zhmotnily v jakousi postavu. Pokusila se zaostřit pohled, ale postava jí stále unikala. Měla pocit, že má pořádnou opici a že s ní postel neustále ujíždí dozadu.

„Ztrcnej," zamumlala Lisbeth.

„Co jste říkala?"

„Diote," odvětila.

„To zní dobře. Můžete ještě jednou otevřít oči?"

Lisbeth pootevřela dvě úzké škvírky. Spatřila před sebou cizí obličej a vtiskla si do paměti každičkou podrobnost. Blonďák s výrazně modrýma očima a ostře řezaným hranatým obličejem, který se nacházel asi deset centimetrů od její tváře.

„Zdravím vás, jmenuju se Anders Jonasson. Jsem lékař. Ležíte v nemocnici. Byla jste zraněná, museli jsme vás operovat a právě jste se probrala z narkózy. Víte, jak se jmenujete?"

„Lsbsalndr," odpověděla Lisbeth Salanderová.

„Prima. Udělala byste pro mě něco? Mohla byste napočítat do deseti?"

„Jedna dva čtyři… ne… tři čtyři pět šest…"

Poté Lisbeth opět usnula.

Doktor Jonasson však byl s odpovědí spokojený. Pověděla své jméno a začala počítat. To naznačovalo, že její schopnost vnímání zůstala nedotčena a že se neprobere jako bezmocný balík. Jonasson do chorobopisu zaznamenal, že se pacientka probrala ve 21.06, tedy zhruba šestnáct hodin po skončení operace. Lékař

většinu dne prospal a do Sahlgrenovy nemocnice se vrátil o sedmé večer. Vlastně měl volno, ale musel ještě stihnout spoustu papírování.

A Anders Jonasson by nedokázal jen tak minout oddělení intenzivní péče a nepodívat se na pacientku, které se ráno šťoural v mozku.

„Nechte ji ještě chvilku spát, ale hlídejte EEG. Mám obavy, že by se mohl objevit mozkový edém nebo hematom. Pokusila se pohnout rukou a zdálo se, že má silné bolesti v rameni. Až se probere, můžete jí po hodině podávat dva miligramy morfinu."

Když doktor Jonasson vycházel hlavním vchodem ze Sahlgrenovy nemocnice, cítil podivné rozjaření.

Lisbeth Salanderová se znovu probrala před druhou hodinou ranní. Pomalu otevřela oči a spatřila kužel světla na stropě. Po několika minutách otočila hlavu a uvědomila si, že má kolem krku sádrový límec. Cítila tupý tlak v hlavě, a když se pokusila pohnout tělem, ramenem jí projela ostrá bolest. Lisbeth zavřela oči.

Nemocnice, pomyslela si okamžitě. *Co tady dělám?*

Byla strašně vyčerpaná.

Zprvu jí dělalo potíže soustředit se na své myšlenky. Poté se jí opět vrátily zlomky paměti.

Na několik vteřin ji zachvátila panika, když se jí vracely útržky vzpomínek na to, jak se vyhrabávala z hrobu. Pak pevně zaťala zuby a soustředila se na svůj dech.

Uvědomila si, že žije. Nebyla si zcela jista tím, zda je to dobře, či špatně.

Lisbeth Salanderová si příliš nevzpomínala, co se stalo, ale v paměti jí uvízly střípky rozmazané mozaiky událostí z kůlny a okamžik, kdy zuřivě rozhoupala sekeru a zatnula ji otci do hlavy. Zalaščenko. Nevěděla, zda je živý, nebo mrtvý.

Nedokázala se přesně rozpomenout, co se stalo s Niedermannem. Neurčitě si vybavila, jak ji překvapilo, když odtamtud utíkal jako o život a ona nechápala proč.

Najednou si uvědomila, že viděla Zasraného Kalleho Blomkvista. Nevěděla, jestli se jí to všechno jenom nezdálo, ale pamatovala

se na nějakou kuchyni — musela to být kuchyně v Gosseberze — a na pocit, že Blomkvist jde k ní. *Musela jsem mít halucinace.*

Události v Gosseberze jí stále připadaly velice vzdálené, nejspíše se podobaly nějakému bláznivému snu. Soustředila se na současnost.

Byla zraněná. To jí nikdo nemusel říkat. Zvedla pravou ruku a ohmatávala si hlavu, která byla celá v obvazech. Pak si najednou vzpomněla. Niedermann. Zalaščenko. Ten dědek zasraná měl taky pistoli. Browning ráže 22. Ten ve srovnání se všemi ostatními zbraněmi vypadal naprosto neškodně. Proto zůstala naživu.

Střelil mě do hlavy. Mohla jsem strčit prst do otvoru po kulce a dotknout se vlastního mozku.

Lisbeth byla překvapena tím, že žije. Zjistila, že ji tento fakt nijak zvlášť nevzrušuje a že je jí to vlastně fuk. Pokud byla smrt ta černá prázdnota, ze které se právě probrala, pak se nebylo čeho bát. Rozdílu by si sotva všimla.

S touto esoterickou úvahou v mysli zavřela oči a opět usnula.

Lisbeth si zdřímla sotva několik minut. Pak zaslechla nějaký hluk a pootevřela oči. Viděla, jak se nad ní sklání jakási žena v bílém. Zavřela oči a dělala, že spí.

„Myslím, že jste vzhůru," prohlásila dotyčná.

„Mmm," odvětila Lisbeth Salanderová.

„Já jsem doktorka Helena Endrinová. Víte, kde jste?"

„V nemocnici."

„Jste v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu. Operovali jsme vás a právě teď ležíte na oddělení intenzivní péče."

„Mm."

„Nemusíte mít strach."

„Měla jsem kulku v hlavě."

Doktorka Endrinová na vteřinu zaváhala.

„Správně. Pamatujete si, co se stalo?"

„Ten dědek zasraná měl pistoli."

„Aha… ano, přesně tak."

„Ráže 22."

„Aha. To jsem nevěděla."

„Jak vážně jsem zraněná?"

„Máte dobré vyhlídky. Byla jste na tom moc špatně, ale věříme, že máte velkou naději na úplné uzdravení."

Lisbeth Salanderová informaci zvážila. Poté zaostřila pohled na doktorku Endrinovou. Uvědomila si, že stále vidí rozmazaně.

„Co se stalo se Zalaščenkem?"

„S kým?"

„S tím zasraným dědkem. Žije?"

„Myslíte Karla Axela Bodina?"

„Ne. Myslím Alexandera Zalaščenka. To je jeho skutečné jméno."

„O tom nic nevím. Ten starší pán, kterého přivezli společně s vámi, je pěkně zřízený, ale je mimo ohrožení života."

Lisbeth pokleslo srdce. Zvážila lékařčina slova.

„Kde je?"

„V pokoji blízko vás. Ale nemusíte si o něj dělat starosti. Musíte se soustředit jen na to, abyste se sama uzdravila."

Lisbeth zavřela oči. Chvíli přemýšlela o tom, jestli by se dokázala zvednout z postele, najít nějakou použitelnou zbraň a dokončit započaté dílo. Poté tyto myšlenky zavrhla. Sotva dokázala udržet otevřené oči. Jinými slovy, ve svém rozhodnutí zamordovat Zalaščenka selhala. *On se z toho zase vylíže*.

„Ráda bych vás krátce vyšetřila. Pak budete moct spát," řekla doktorka Endrinová.

Mikael Blomkvist se náhle bezdůvodně probudil. Několik vteřin nevěděl, kde je, dokud si nevybavil, že se ubytoval v hotelu City. V pokoji byla tma jako v pytli. Mikael rozsvítil lampičku nad postelí a pohlédl na hodiny. Půl třetí ráno. Prospal patnáct hodin v kuse.

Vstal a šel na záchod. Poté chvíli přemýšlel. Věděl, že už neusne. Osprchoval se a pak si oblékl džíny a vínové tričko, které by potřebovalo vyprat. Měl hlad jako vlk, takže zavolal do recepce a zeptal se, zda by si mohl v tak časné hodině objednat kávu a chlebíček. Nebyl v tom žádný problém.

Mikael si obul mokasíny a oblékl sako, sjel dolů do recepce, kde si koupil kávu a do fólie zatavený žitný chléb se sýrem a játrovou paštikou, a odnesl si proviant zpět do pokoje. Během jídla spustil svůj iBook a zasunul kabel vysokorychlostního připojení.

Otevřel si noční vydání večerníku *Aftonbladet*. Největší novinkou překvapivě nebylo zadržení Lisbeth Salanderové. Zprávy byly stále zmatečné, ale policisté se zjevně pustili po správné stopě. Bylo vyhlášeno pátrání po pětatřicetiletém Ronaldu Niedermannovi za vraždu policisty a policie chtěla dotyčného vyslechnout v souvislosti se stockholmskými vraždami. O stavu Lisbeth Salanderové se policie zatím nezmínila, ani neuvedla Zalaščenkovo jméno. Hovořila o něm jako o šestašedesátiletém vlastníkovi půdy, žijícím na statku Gosseberga. Média tohoto muže zjevně stále považovala za možnou oběť.

Když Mikael dočetl novinky, zapnul mobil a viděl, že na něm má dvacet nepřečtených zpráv. Tři z nich byly výzvy, aby zavolal Erice Bergerové. Dvě mu přišly od Anniky Gianniniové a dalších čtrnáct od reportérů z různých novin. Christer Malm mu poslal jednu věcnou esemesku: *Nejlepší bude, když se vrátíš prvním vlakem zpátky*.

Mikael se zamračil. Ta zpráva se k Christerovi vůbec nehodila. Poslal ji minulého večera v sedm hodin. Mikael potlačil náhlý popud Christerovi zavolat; nechtěl ho budit o třetí ráno. Namísto toho si na internetu vyhledal vlaková spojení a zjistil, že první vlak do Stockholmu jede v pět dvacet.

Poté si otevřel dokument v programu Word, zapálil si cigaretu a tři minuty bez pohnutí seděl a zíral na prázdnou obrazovku. Nakonec zvedl ruce a dal se do psaní.

Jmenuje se Lisbeth Salanderová a díky tiskovým konferencím a titulkům večerníků ji dnes zná celé Švédsko. Je jí dvacet sedm let a měří metr padesát. Popisovali ji jako psychopatku, vražedkyni a lesbickou satanistku. Výmysly o ní neměly žádné meze. V tomto čísle Milénia *se dočtete, jak státní úředníci spřádali intriky proti Lisbeth Salanderové, aby ochránili patologického vraha.*

Mikael psal pomalu a první odstavec nechal téměř beze změny. Soustředěně pracoval padesát minut a během této doby napsal sotva dvě strany formátu A4. Jednalo se především o rekapitulaci událostí oné noci, kdy našel Daga Svenssona a Miu Bergmanovou, a důvodů, kvůli kterým se policie zaměřila na Lisbeth

Salanderovou jako na možného vraha. Citoval titulky večerníků o lesbických satanistkách, včetně jejich nadějí, že s vraždami nějak souvisí dráždivý BDSM sex.

Nakonec vrhl pohled na hodiny a rychle zaklapl vrchní desku svého iBooku. Zabalil si tašku, sjel do recepce a odhlásil se z hotelu. Zaplatil kreditní kartou a odjel taxíkem na hlavní nádraží v Göteborgu.

Mikael Blomkvist okamžitě zamířil do restauračního vozu, kde si objednal kávu a chlebíček. Poté znovu otevřel iBook a pročetl si text, který sepsal v ranních hodinách. Zcela se pohroužil do popisu Zalaščenkova případu, takže si ani nevšiml kriminální inspektorky Sonji Modigové, dokud si neodkašlala a nezeptala se ho, zda si může přisednout. Mikael vzhlédl a zavřel počítač.

„Jedete domů?" zeptala se Modigová.

Mikael přikývl.

„Vy zřejmě taky."

Sonja souhlasně pokývala hlavou.

„Kolega se tu ještě jeden den zdrží."

„Slyšela jste něco o stavu Lisbeth Salanderové? Od chvíle, kdy jsme se rozloučili, jsem všechen čas prospal."

„Probrala se až včera večer, ale lékaři jsou přesvědčeni o tom, že to zvládne a uzdraví se. Měla z pekla štěstí."

Mikael si najednou uvědomil, že o Lisbeth neměl strach. Vycházel z toho, že přežije. Cokoli jiného bylo nemyslitelné.

„Stalo se ještě něco zajímavého?" zeptal se Mikael.

Sonja Modigová na něj pochybovačně pohlédla. Nevěděla, do jaké míry se může svěřovat reportérovi, který vlastně o celém příběhu věděl více než ona. Na druhé straně si k němu sama přisedla a události, k nimž došlo na policejní stanici, zřejmě už znala asi stovka novinářů.

„Nechci, abyste mě citoval," řekla Modigová.

„Ptám se jen ze soukromého zájmu."

Sonja přikývla a sdělila mu, že policie pátrá po Ronaldu Niedermannovi po celé zemi, především v oblasti Malmö.

„A co Zalaščenko? Vyslechli jste ho?"

„Ano, vyslechli jsme ho."

„No a?“

„Nemůžu vám to říct.“

„No tak, Sonjo. Zhruba hodinu po návratu do stockholmské redakce se úplně přesně dozvím, o čem jste mluvili. A o tom, co mi povíte, nenapíšu ani slovo.“

Sonja dlouhou chvíli váhala a pak mu pohlédla do očí.

„Podal na ni trestní oznámení. Takže Lisbeth Salanderová zřejmě skončí ve vazbě za těžké ublížení na zdraví, případně za pokus o vraždu.“

„A s velkou pravděpodobností se bude odvolávat na to, že jednala v sebeobraně.“

„To doufám,“ řekla Sonja Modigová.

Mikael na ni ostře pohlédl.

„Tohle nezní moc profesionálně,“ řekl vyčkávavě.

„Bodin… Zalaščenko je kluzký jako úhoř a na všechny otázky má odpověď. Jsem zcela přesvědčená, že se to více či méně odehrálo tak, jak jste včera říkal. To znamená, že na Salanderové bylo pácháno bezpráví už od jejích dvanácti let.“

Mikael přikývl.

„Hodlám tenhle příběh zveřejnit,“ prohlásil.

„V určitých kruzích z toho nebudou právě skákat radostí.“

Sonja opět zaváhala. Mikael vyčkával.

„Před půlhodinou jsem telefonovala s Bublanským. Moc toho nenamluví, ale předběžné vyšetřování Lisbeth Salanderové ve věci těch stockholmských vražd bylo ukončeno a zájem se přesunul na Niedermanna.“

„Což znamená, že…“

Mikael otázku nedokončil. Sonja Modigová pokrčila rameny.

„Kdo bude mít na starost vyšetřování Salanderové?“

„To nevím. Události v Gosseberze spadají především pod göteborskou policii. Ale hádám, že někdo ze Stockholmu bude pověřen tím, aby před vznesením žaloby dal dohromady veškerý materiál.“

„Rozumím. Vsadím se, že to vyšetřování přesunou na bezpečnostní policii.“

Sonja zavrtěla hlavou.

Těsně před Alingsåsem se k ní Mikael naklonil.

„Sonjo… určitě je vám jasné, jakým směrem se to zvrhne. Pokud vyjde na veřejnost Zalaščenkův příběh, bude to obrovský skandál. Ti chlapi od tajných služeb spolupracovali s jedním psychiatrem a dali mu za úkol, aby zavřel Salanderovou do blázince. Jediné, co jim zbývá, je zuby nehty se držet toho, že Lisbeth Salanderová je opravdu choromyslná a že nedobrovolné umístění do ústavní péče v roce 1991 bylo oprávněné."

Sonja Modigová přikývla.

„Udělám všechno pro to, abych jim tyhle plány zkřížil. Chci tím říct, že Lisbeth Salanderová to má v hlavě v pořádku stejně jako vy nebo já. Jo, je zvláštní, ale není možné zpochybňovat její intelekt."

Sonja Modigová přikývla. Mikael se odmlčel, dokud jeho slova nezvážila.

„Potřeboval bych někoho, kdo je v obraze a na koho bych se mohl spolehnout."

Sonja mu pohlédla do očí.

„Nejsem kompetentní k tomu, abych rozhodla, jestli je Lisbeth Salanderová psychicky narušená," odvětila Modigová.

„To ne, ale jste kompetentní k tomu, abyste posoudila, jestli na ní bylo spácháno bezpráví."

„A co navrhujete?"

„Nechci po vás, abyste donášela na své kolegy, ale abyste mě informovala, pokud zjistíte, že je Lisbeth Salanderová vystavena dalšímu bezpráví."

Sonja Modigová mlčela.

„Nemusíte mi vykládat podrobnosti z vyšetřování ani nic podobného. Nechám to na vašem úsudku. Ale potřebuju vědět, jak pokračuje žaloba proti Lisbeth Salanderové."

„Tohle je skvělý způsob, jak dostat padáka."

„Jste můj zdroj. Nikdy neuvedu vaše jméno, ani vás do ničeho nenamočím."

Mikael vytáhl poznámkový blok a napsal Sonje svou e-mailovou adresu.

„Je to anonymní adresa na hotmailu. Pokud mi budete chtít něco sdělit, tak ji použijte. Nemusíte psát ze své oficiální adresy. Stačí si jen vytvořit vlastní účet na hotmailu."

Sonja si vzala papírek a zastrčila ho do vnitřní kapsičky u saka. Nic mu neslíbila.

Kriminálního inspektora Marcuse Erlandera vzbudilo v sobotu v sedm hodin ráno vyzvánění telefonu. Uslyšel televizi a z kuchyně, kde se jeho žena věnovala přípravě snídaně, ucítil vůni kávy. Do svého bytu v Mölndalu se vrátil v jednu hodinu ráno a spal sotva pět hodin. Předtím byl na nohou téměř dvaadvacet hodin. Když se natáhl po sluchátku, nijak zvlášť vyspaný se necítil.

„Tady Mårtensson, pátračka, noční služba. Už jste vzhůru?"

„Ne," odvětil Erlander. „Sotva jsem stačil usnout. Co se stalo?"

„Máme novinky. Našla se Anita Kasperssonová."

„Kde?"

„Až za Seglorou jižně od Borås."

Erlander si v paměti vybavil mapu.

„Takže jižním směrem," prohlásil. „Asi jel po venkovských silnicích. Napřed to musel vzít po státní silnici 180, projet Borås a zahnout směrem na jih. Už jste zalarmovali policii v Malmö?"

„A taky v Helsingborgu, Landskroně a Trelleborgu. A v Karlskroně. Napadly mě i trajekty na východ."

Erlander se postavil a mnul si zátylek.

„Ten chlap má v téhle chvíli asi čtyřiadvacet hodin náskok. Už může být za hranicemi. Jak jste našli Kasperssonovou?"

„Kopala do dveří jedné vily u Seglory."

„Cože?"

„Kopala…"

„To jsem slyšel. Ale chcete tím říct, že je naživu?"

„Promiňte. Jsem unavený a vyjadřuju se dost nesouvisle. Anita Kasperssonová doklopýtala do Seglory ve tři deset ráno, kopala do dveří nějaké vily a vyděsila spící rodinu s dětmi. Byla bosá, silně podchlazená a ruce měla spoutané za zády. Právě teď je v nemocnici v Borås a spojila se s manželem."

„Tak to je bomba. Všichni jsme myslím předpokládali, že už je po ní."

„Občas člověka něco překvapí."

„A příjemně."

„A teď přijdou špatné zprávy. Zástupkyně policejního ředitele Spångbergová tam je od pěti hodin ráno. Máte se rychle probrat, zajet do Borås a vyslechnout Kasperssonovou."

Byla sobota ráno, a Mikael proto předpokládal, že v redakci *Milénia* nebude ani noha. Když vlak x 2000 přejížděl přes Årstský most, zavolal Christeru Malmovi a zeptal se, co tou zprávou měl na mysli.

„Už jsi snídal?" zeptal se Christer Malm.

„Dal jsem si něco menšího ve vlaku."

„Tak zajeď ke mně domů na pořádnou snídani."

„O co se jedná?"

„Povím ti to, až přijedeš."

Mikael jel metrem na Občanské náměstí a pokračoval pěšky na ulici Všech svatých. Otevřel mu Christerův přítel Arnold Magnusson. Mikael se nikdy nedokázal zbavit pocitu, že hledí na nějaký reklamní plakát. Arnold Magnusson působil v Dramatickém divadle a byl jedním z nejžádanějších švédských herců. Skutečné setkání s ním ho vždycky vyvedlo z míry. Mikael si na celebrity nijak zvlášť nepotrpěl, ale právě Arnold Magnusson vypadal tak charakteristicky a natolik splýval s určitými filmovými rolemi — především s cholerickým, ale spravedlivým kriminálním komisařem Gunnarem Friskem z oblíbeného nekonečného televizního seriálu —, že Mikael Arnolda pokaždé považoval spíše za Gunnara Friska.

„Ahoj, Micke," přivítal ho Arnold.

„Nazdar," odpověděl Mikael.

„Pojď do kuchyně," řekl Arnold a pustil ho dál.

Christer Malm mu předložil teplé vafle s moruškovou zavařeninou a čerstvou kávu. Mikaelovi se začaly sbíhat sliny, posadil se a vrhl se po talíři. Christer Malm se ho zeptal, co se stalo v Gosseberze. Mikael mu zrekapituloval podrobnosti. Až u třetí vafle se zmohl na otázku, co se vlastně děje.

„Když jsi byl v Göteborgu, měli jsme v *Miléniu* malý problém," řekl Christer.

Mikael zvedl obočí.

„Co se stalo?"

„Nic vážného, ale Erika Bergerová se stala šéfredaktorkou *Svenska Morgon-Posten*. Včera byla v práci naposledy."

Mikael se zarazil s vaflí na půl cesty do úst. Trvalo mu několik vteřin, než mu všechno došlo.

„Proč mi o tom neřekla dřív?" zeptal se nakonec.

„Chtěla ti to říct jako prvnímu, ale ty jsi byl několik týdnů pořád pryč a nebyl jsi k zastižení. Zřejmě jí bylo jasné, že máš dost starostí s tou Salanderovou. A protože to napřed chtěla povědět tobě, tak to samozřejmě neřekla nikomu z nás, a dny utíkaly… No, a najednou se ocitla v situaci, kdy měla příšerně špatné svědomí a cítila se prachmizerně. A my si vůbec ničeho nevšimli."

Mikael zavřel oči.

„Do prdele," prohlásil.

„Já vím. A právě ty ses to teď dozvěděl jako poslední. Doufám, že jsi to z mého vysvětlení správně pochopil a nemyslíš si, že na tebe za zády šijeme nějakou boudu."

„Nic takového si nemyslím. Ale prokrista… je strašně fajn, že teď bude pracovat pro *SMP*… ale co si ksakru počneme v redakci my?"

„Od dalšího čísla je šéfredaktorkou Malin."

„Malin?"

„Pokud nechceš být šéfredaktorem ty…"

„Ne, ani za nic."

„To jsem si přesně myslel. Takže bude šéfredaktorkou Malin."

„A kdo bude dělat redakční sekretářku?"

„Henry Cortez. Je u nás čtyři roky a už to není žádný praktikantský zelenáč."

Mikael zvažoval jeho návrh.

„Mám do toho vůbec co mluvit?" otázal se.

„Ne," odvětil Christer Malm.

Mikael se suše zasmál.

„Dobře, takže jste rozhodli vy. Malin je tvrdá, ale nejistá. Henry moc často střílí od boku. Nesmíme je spustit z očí."

„To nesmíme."

Mikael seděl mlčky. Uvědomil si, jak bude bez Eriky v redakci strašně prázdno, a nebyl si jist tím, jak to s osudem jejich časopisu bude vypadat dál.

„Musím Erice zavolat a…“
„Ne, to myslím nemusíš.“
„Jak to?“
„Spí v redakci. Můžeš tam zajít a probudit ji.“

Mikael našel hluboce spící Eriku Bergerovou na rozkládací pohovce v její kanceláři. V noci vyklidila z polic i psacího stolu své osobní věci a písemnosti, které si chtěla ponechat. Naplnila pět papírových krabic. Mikael na ni dlouho hleděl pootevřenými dveřmi, poté vešel dovnitř, posadil se na okraj postele a probudil ji.

„Proč se proboha nezajdeš vyspat ke mně a chrníš tady v práci?“ zeptal se.

„Ahoj, Mikaeli,“ odpověděla Erika.

„Christer mi to řekl.“

„Máš vztek?“

„Příšernej,“ odvětil suše Mikael.

„Mrzí mě to. Prostě jsem té nabídce nedokázala odolat. Ale mám pocit, že je to strašná chyba a že jsem se na vás v *Miléniu* v tak těžké situaci vykašlala.“

„Já nejsem zrovna ten pravý, co by měl právo kritizovat tě za to, že opouštíš loď. Před dvěma lety jsem vzal roha já a nechal jsem vás tady v tom svinstvu, a šlo o mnohem horší situaci než dnes.“

„To bylo něco úplně jiného. Potřeboval sis dát pauzu. Já končím nadobro a ještě k tomu jsem to tajila. Mrzí mě to.“

Mikael chvíli mlčel. Pak se pousmál.

„Když přijde čas, tak se nedá nic dělat. *A woman's gotta do what a woman's gotta do and all the crap*.“

Erika se usmála. Přesně tuto větu mu řekla, když se přestěhoval na Hedeby. Mikael zvedl ruku a přátelsky jí rozčechral vlasy.

„Chápu, že chceš vypadnout z toho našeho blázince, ale nějak nedokážu strávit, že chceš být šéfkou toho nejsuššího a nejmachističtějšího plátku v zemi.“

„Vždyť tam pracuje i spousta žen.“

„Cha, jen se podívej na vedení. Pořád je to jako v pravěku. Musíš být úplná masochistka. Dáme si kafe?“

Erika se posadila.

„Musím vědět, co se stalo v noci v Göteborgu.“

„Právě o tom píšu článek," řekl Mikael. „Bude to hotová svatá válka, až ho vydáme."

„Neříkej my. Vy."

„Já vím. Vydáme ho v souvislosti s tím soudním procesem. Ale doufám, že o tom nehodláš psát v *SMP*. Vlastně bych chtěl, abys před odchodem napsala ještě jednu věc o tom Zalaščenkově případu."

„Micke, já…"

„Poslední úvodník. Můžeš ho napsat, až budeš mít chuť. Nevydáme ho dřív, než dojde k soudnímu procesu, bez ohledu na to, kdy se bude konat."

„Nevím, jestli je to dobrý nápad. O čem to bude?"

„O morálce," odpověděl Mikael. „Bude to příběh o jednom z našich kolegů, kterého zavraždili, protože stát před patnácti lety selhal v plnění svých povinností."

Více vysvětlovat nemusel. Erika Bergerová přesně věděla, jaký článek má Mikael na mysli. Chvíli věc zvažovala. V době vraždy Daga Svenssona byla kapitánem lodi ona. Najednou měla mnohem lepší náladu.

„Dobře," odpověděla Erika. „Poslední úvodník."

» , ,

KAPITOLA 4

Sobota 9. dubna až neděle 10. dubna

V sobotu o jedné odpoledne měla státní zástupkyně Martina Fransonová ze Södertälje všechno promyšlené. Lesní hřbitov u Nykvarnu znamenal pěknou šlamastyku a od středy, kdy se v místním skladu odehrál boxerský zápas mezi Paolem Robertem a Ronaldem Niedermannem, si kriminalisté odsloužili obrovské množství přesčasů. Zabývali se nejméně třemi zavražděnými osobami, které byly pohřbeny do země, únosem a těžkým ublížením na zdraví Miriam Wu, přítelkyně Lisbeth Salanderové, a nakonec žhářstvím. S Nykvarnem zjevně souvisel incident na Stallarholmenu, který se vlastně nacházel v policejním okrsku kraje Södermanland, ale jeho klíčovou postavou byl Carl-Magnus Lundin ze Svavelsjö MC. Lundin v současné době ležel v nemocnici v Södertälje s nohou v sádře a sdrátovanou čelistí. Všechny spáchané trestné činy tak spadaly pod krajskou policii, což znamenalo, že poslední slovo bude mít Stockholm.

V pátek padlo rozhodnutí, že vzhledem k událostem v Nykvarnu bude uvalena vazba na Maggeho Lundina. Poté se vyjasnilo, že majitelkou budovy skladu, patřícího společnosti Medimport, je dvaapadesátiletá Anneli Karlssonová, žijící v Puertu Banus ve Španělsku. Byla to sestřenice Maggeho Lundina, neměla žádný záznam v rejstříku a v této souvislosti zřejmě nejspíše figurovala jako bílý kůň.

Martina Franssonová zaklapla desky se spisem z předběžného vyšetřování. Vše zatím bylo v počátečním stadiu, a než dojde k soudnímu procesu, přibudou ještě stovky stran. Ale již nyní musela v několika věcech rozhodnout. Pohlédla na své kolegy od policie.

„Máme dostatek materiálu k tomu, abychom obžalovali Maggeho Lundina za účast na únosu Miriam Wu. Paolo Roberto ho identifikoval jako muže, který řídil dodávku. Dále na něj chci uvalit vazbu za zřejmou účast na trestném činu žhářství. S obžalobou za účast na vraždě těch tří pohřbených osob ještě počkáme, alespoň do chvíle, kdy je dokážeme identifikovat."

Policisté přikývli. S takovouto zprávou počítali.

„Co uděláme se Sonnym Nieminenem?"

Martina Franssonová zalistovala v Nieminenově dokumentaci na psacím stole.

„Tenhle pán už má na kontě docela slušný počet záznamů. Loupež, nezákonné držení zbraně, ublížení na zdraví, těžké ublížení na zdraví, zabití a drogové zločiny. Byl zadržen na Stallarholmenu společně s Lundinem. Jsem pevně přesvědčená o tom, že je do případu zapletený — opak je nepravděpodobný. Potíž je ale v tom, že na něj nic nemáme."

„Tvrdí, že v tom skladu v Nykvarnu nikdy nebyl a že si jen vyjel s Lundinem na výlet na motorce," řekl jeden kriminální inspektor, který byl na Stallarholmenu za policii v Södertälje. „Prohlašuje, že o Lundinových záležitostech na Stallarholmenu neměl ani potuchy."

Martina Franssonová zapřemýšlela, zda by tento případ nemohla nějak přehrát na státního zástupce Richarda Ekströma ve Stockholmu.

„Nieminen odmítá vypovídat, k čemu tam došlo, ale rozhodně popírá, že by se podílel na spáchání nějakého trestného činu," pokračoval kriminální inspektor.

„Kdepak, člověk má pocit, že on s Lundinem byli na Stallarholmenu oběti," prohlásila Martina Franssonová a vztekle zabubnovala špičkami prstů do stolu.

„Lisbeth Salanderová," dodala se zjevnou pochybností v hlase. „Mluvíme tedy o dívce, která vypadá, že ještě ani nepřišla do

puberty, měří metr padesát a na základě svých tělesných dispozic by sotva dokázala zneškodnit Nieminena a Lundina."

„Pokud nebyla ozbrojená. Bouchačkou by tu svou mizernou fyzičku určitě dohnala."

„Ale to přesně neodpovídá rekonstrukci."

„Ne. Použila slzný plyn, nakopla Lundina mezi nohy s takovou zuřivostí, až mu rozdrtila varle, a pak mu rozkopla i čelist. Ta střela do nohy musela přijít až po tom. Ale nechce se mi moc věřit, že byla ozbrojená."

„Ve státní kriminalistické laboratoři identifikovali zbraň, kterou byl postřelený Lundin. Jedná se o polský Wanad P-83 s municí typu Makarov. Našel se v Gosseberze u Göteborgu a byly na něm otisky Salanderové. Můžeme skoro jistě předpokládat, že si pistoli odnesla s sebou do Gossebergy."

„Jo. Ale podle sériového čísla byla pistole před čtyřmi roky ukradena při vloupačce do jednoho obchodu se zbraněmi v Örebro. Pachatelé postupně skončili v base, ale zbraní se stačili zbavit. Byla mezi nimi jedna místní firma, chlapík, co měl problémy s drogami a stýkal se s lidmi kolem Svavelsjö MC. Je mnohem pravděpodobnější, že tu zbraň měl Lundin nebo Nieminen."

„Nebo tu pistoli měl jednoduše Lundin, Salanderová ho odzbrojila a přitom došlo k výstřelu, který ho trefil do nohy. V takovém případě neměla v úmyslu Lundina zabít, protože zůstal naživu."

„Nebo mu to napálila do nohy z nějakých sadistických pohnutek, co já vím. Ale jak zneškodnila Nieminena? Ten žádná zjevná zranění nemá."

„Jedno přece jen má. Dvě malé popáleniny na hrudi."

„No a?"

„Zřejmě šlo o paralyzér."

„Takže Salanderová byla teoreticky ozbrojená paralyzérem, slzným plynem a pistolí. Kolik tohle všechno dohromady váží... Ne, jsem si naprosto jistá, že Lundin nebo Nieminen měli u sebe zbraň a ona jim ji odebrala. O tom, jak přesně Lundin přišel k té střelné ráně v koleni, asi nic přesného nezjistíme, dokud někdo ze zúčastněných nezačne mluvit."

„Ano."

„Takže v téhle chvíli je Lundin z již zmíněných důvodů ve vazbě. Na Nieminena ale nemáme vůbec nic. Takže myslím, že ho odpoledne pustíme na svobodu."

Sonny Nieminen opustil vazební celu na policejní stanici v Södertälje v prachmizerné náladě. Ústa měl tak vyprahlá, že se zastavil u první trafiky, koupil si pepsi colu a vstoje ji vypil. Přibral také balíček cigaret Lucky Strike a krabičku žvýkacího tabáku Göteborgs Rapé. Zapnul mobilní telefon, zkontroloval baterii a poté zmáčkl číslo třiatřicetiletého Hanse-Åka Waltariho, zastávajícího v klubu Svavelsjö MC post *Sergeant at Arms*, díky čemuž byl v klubové hierarchii na třetím místě. Waltari vzal telefon po čtvrtém zazvonění.

„Tady Nieminen. Jsem venku."

„Gratuluju."

„Kde jsi?"

„V Nyköpingu."

„Co ksakru děláš v Nyköpingu?"

„Rozhodli jsme se, že si budeme dávat trochu bacha, když vás s Maggem zabásli, dokud se nedozvíme, jak se věci mají."

„Tak teď víš, jak se věci mají. Kde jsou všichni?"

Hans-Åke Waltari mu vysvětlil, kde se zdržuje dalších pět členů Svavelsjö MC. Jeho slova Sonnyho Nieminena nepotěšila ani neuklidnila.

„A kdo se ksakru stará o kšefty, když jste zalezlí jako krysy?"

„To od tebe není fér. Vy s Maggem rozjedete nějakej zatracenej kšeft, o kterým nemáme ani páru, a pak se najednou zapletete do přestřelky s tou zasranou hledanou štětkou, Magge schytá kulku a tebe zabásnou. A pak fízlové vyhrabou v našem skladu v Nykvarnu mrtvoly."

„No a?"

„A tak bysme rádi věděli, jestli jste s Maggem před námi něco neututlali."

„Co by to do prdele mělo bejt? To přece my sháníme pro firmu kšefty."

„Ale já neslyšel ani slovo o tom, že by v lese u skladu měl bejt nějakej hřbitov. Co jsou ty mrtvoly zač?"

Sonny Nieminen měl na jazyku ostrou odpověď, ale ovládl se. Hans-Åke Waltari byl sice natvrdlý kretén, ale na vyvolávání hádek nebyla právě nejvhodnější situace. Teď šlo o co nejrychlejší konsolidaci sil. Poté, co Sonny Nieminen při výslechu vše popřel a byl propuštěn na svobodu, nebylo právě nejchytřejší vytrubovat dvě stě metrů od fízlárny do mobilu, že s tou věcí má něco společného.

„Ty mrtvoly neřeš," odvětil Sonny. „Nemám o nich ani páru. Ale Magge je v průseru. Chvilku si posedí a zatím tady budu šéfovat já."

„Dobře. A co teď?" otázal se Waltari.

„Kdo hlídá náš majetek, když jste všichni zalezlí jak krysy?"

„Zůstal tu Benny Karlsson a zaujal pozici v budově klubu. Fízlové tam udělali šťáru ten samej den, co vás chytili. Nic nenašli."

„Benny K.," vyrazil ze sebe Nieminen. „Benny je do prdele ještě zelenáč, co mu teče mlíko po bradě."

„Klídek. Je s ním ten blonďatej obr, se kterým se paktujete s Maggem."

Sonny Nieminen najednou ztuhl. Spěšně se rozhlédl kolem a poodešel pár kroků od trafiky.

„Cos to říkal?" otázal se tichým hlasem.

„Objevil se ten blonďatej borec, se kterým se s Maggem paktujete, potřeboval se někde zašít."

„Ale do prdele, Waltari, vždyť po něm jdou chlupatý v celý zemi za vraždu fízla."

„Jo… proto se potřeboval někde zašít. Co jsme měli dělat? Vždyť je to tvůj a Maggeho kámoš."

Sonny zavřel na několik vteřin oči. Ronald Niedermann přihrál Svavelsjö MC spoustu kšeftů a po řadu let jim zajišťoval dobré výdělky. Ale rozhodně to nebyl kámoš. Byl to nebezpečnej parchant a psychopat, a navíc po něm šli fízlové jako slepice po flusu. Sonny Nieminen Niedermannovi nevěřil ani za mák. Nejlepší by bylo, kdyby ho někde našli s kulkou v lebce. Pak by si fízlové dali pohov.

„Co jste s ním udělali?"

„Postaral se o něj Benny K. Vzal ho k Viktorovi."

Viktor Göransson, klubový pokladník a finanční expert, bydlel hned u Järny. Göransson na střední škole odmaturoval z ekonomie

a pracoval jako finanční poradce jednoho jugoslávského mafiána, dokud bandu nezavřeli za závažnou hospodářskou trestnou činnost. S Maggem Lundinem se seznámil na počátku devadesátých let v Kumle. Jako jediný člen Svavelsjö MC nosil sako a kravatu.

„Waltari, koukej sednout do auta a přijet pro mě do Södertälje. Za tři čtvrtě hodiny budu před nádražím, odkud jezdí pendl."

„Aha. Nač ten spěch?"

„Protože musíme mít situaci co nejdřív pod kontrolou."

Hans-Åke Waltari pokradmu pohlédl na Sonnyho Nieminena, který cestou do Svavelsjö MC mlčel jako zařezaný. Na rozdíl od Maggeho Lundina s Nieminenem člověk tak snadno nevyšel. Sonny byl fešák a vypadal křehce, ale byl to vzteklej a nebezpečnej parchant, hlavně když se posílil chlastem. V této chvíli byl střízlivý, ale Waltari cítil obavy z nadcházejícího období, kdy jim bude Nieminen šéfovat. Magge vždycky dokázal Nieminena nějak zpacifikovat. Byl zvědavý, jak bude vypadat budoucnost s prezidentem Nieminenem.

Bennyho K. v sídle klubu nebylo vidět. Nieminen se dvakrát pokusil zavolat mu na mobil, ale telefon nikdo nebral.

Odjeli na Nieminenův statek, nacházející se necelý kilometr od sídla klubu. Policie tam už udělala razii, ale nenašla nic důležitého, co by nějak souviselo s vyšetřováním v Nykvarnu. Neobjevila vůbec nic, co by jakkoli souviselo s trestnou činností, díky čemuž byl Nieminen na svobodě.

Sonny se osprchoval a převlékl, zatímco Waltari trpělivě vyčkával v kuchyni. Poté se pěšky odebrali na místo, ležící v lese asi sto padesát metrů nad Nieminenovým statkem, a tam odhrabali svrchní vrstvu hlíny, pod níž byla uložená bedna se šesti ručními zbraněmi, mezi nimiž byla jedna AK5, slušným množstvím munice a asi dvěma kilogramy trhavin. Byl to Nieminenův malý sklad zbraní. V bedně byly dvě polské pistole Wanad P-83. Pocházely ze stejné várky jako pistole, kterou mu na Stallarholmenu vzala Lisbeth Salanderová.

Nieminen se snažil Lisbeth Salanderovou ze svých myšlenek vytěsnit. Bylo to velmi ožehavé téma. Ve vazební cele na policejní

stanici si v hlavě stále dokola přehrával scénu, kdy s Maggem Lundinem dojeli do Bjurmanovy chaty a na dvorku našli Lisbeth Salanderovou.

Další vývoj událostí byl zcela nepředvídatelný. Vyjeli si společně s Maggem, aby zapálili tu mizernou Bjurmanovu chajdu. Řídili se instrukcemi toho zatracenýho blonďatýho parchanta. A narazili tam na tu zasranou Salanderovou — samotnou, metr a půl vysokou a jako lunt vyzáblou žábu. Nieminen by rád věděl, kolik ta holka vlastně váží. A pak se najednou všechno zvrtlo a vyústilo v násilné orgie, na které nebyl ani jeden z nich připraven.

Čistě teoreticky si Sonny průběh událostí dokázal vysvětlit. Salanderová měla slzný plyn a stříkla ho Maggemu Lundinovi do obličeje. Magge měl být připravený, ale nebyl. Dvakrát ho nakopla a člověk nepotřebuje žádné supersvaly k tomu, aby někomu rozkopl čelist. Dostala ho na lopatky. To si dokázal vysvětlit.

Ale pak dostala i jeho, Sonnyho Nieminena, se kterým by se neodvážili pustit do křížku ani velcí a silní borci. A jak rychle se pohybovala! Sotva stačil vytáhnout zbraň. K jeho zahanbení si s ním poradila tak snadno, jako by odháněla komára. Měla paralyzér. Byla…

Když se Sonny probral, téměř na nic se nepamatoval; Magge Lundin měl kulku v noze a na místo přijela policie. Po jistém dohadování mezi Strängnäsem a Södertälje skončil v Södertälje ve vazbě. A ta holka ukradla Maggemu Lundinovi Harleye-Davidsona. Ze Sonnyho kožené bundy zase vyřízla logo klubu Svavelsjö MC — samotný jeho symbol, po jehož zhlédnutí mu lidé v hospodě uhýbali z cesty a který mu dodával společenské postavení, jaké by obyčejný Švéďák vůbec nedokázal pochopit. Ponížila ho.

V Sonnym Nieminenovi to najednou vřelo zlostí. Během výslechu policii nic neřekl. Ani za nic by nikomu neprozradil, co se na Stallarholmenu odehrálo. Až do té doby pro něj Lisbeth Salanderová vůbec nic neznamenala. Byl to jen melouch, na kterém dělal Magge Lundin — a zase to byl kšeft od toho zatracenýho Niedermanna. Nieminen Lisbeth Salanderovou tak vášnivě nenáviděl, až ho to samotného překvapilo. Obvykle jednal chladně a analyticky, ale věděl, že někdy v budoucnu se mu opět naskytne příležitost

tuhle hanebnou poskvrnu na své pověsti vymazat. Ale nejdřív musí udělat pořádek v tom chaosu, který v jejich klubu způsobila Salanderová spolu s Niedermannem.

Nieminen zvedl obě zbývající polské zbraně, nabil je a jednu podal Waltarimu.

„Máme nějakej plán?“

„Dáme řeč s tím Niedermannem. Nepatří k nám a fízlové ho nikdy předtím nezatkli. Nevím, jak by na zatčení reagoval, ale jestli si pustí hubu na špacír, tak nás dostane všechny do lochu. Budem sedět v base, až zčernáme.“

„Myslíš, že bysme…“

Nieminen se už rozhodl, že Niedermann musí zmizet, ale uvědomoval si, že není vhodné děsit Waltariho dříve, než budou na místě.

„Nevím. Ale musíme zjistit, co má za lubem. Jestli má vlastní plán a chce se jen rychle zdejchnout do ciziny, tak mu v tom pomůžeme. Ale dokud hrozí, že ho dostanou do ruky fízlové, je pro nás nebezpečnej.“

Když Nieminen s Waltarim vjeli za podvečerního šera na dvůr statku Viktora Göranssona u Järny, všude v domě panovala tma. Už to samo o sobě nevěstilo nic dobrého. Zůstali sedět v autě a chvíli vyčkávali. „Možná jsou někde pryč,“ navrhl Waltari.

„Jasně. Zašel si s Niedermannem do hospody,“ odsekl Nieminen a otevřel dveře od auta.

Vchod byl odemčený. Nieminen rozsvítil stropní svítidlo. Prošli všechny místnosti. Všude bylo pěkně uklizeno a útulno, což asi bude její práce, teda tý ženský, se kterou Göransson bydlí.

Viktora Göranssona a jeho přítelkyni našli ve sklepě nacpané do komory s pračkou.

Nieminen se sklonil a prohlédl mrtvoly. Prstem se dotkl ženy, jejíž jméno si nepamatoval. Byla studená a již nastala posmrtná ztuhlost. Což znamenalo, že jsou mrtví asi čtyřiadvacet hodin.

Nieminenovi bylo i bez vyjádření patologa jasné, jak zemřeli. Žena měla zlomený vaz, neboť jí někdo otočil hlavu o sto osmdesát stupňů. Byla oblečená v tričku a džínách a žádná další zranění Nieminen neobjevil.

Viktor Göransson však měl na sobě jen spodky. Byl ošklivě zmlácený a celé tělo měl poseté modřinami a podlitinami. Zpřerážené paže byly zohýbané všemi směry. Byl vystaven dlouhodobému fyzickému násilí, které bylo možno nazvat mučením. Podle Nieminenova odhadu ho nakonec dorazila pořádná pecka do krku. Ohryzek měl vpáčený hluboko do hrdla.

Sonny Nieminen vstal, vyšel po schodech ze sklepa a pokračoval ven z domu. Waltari ho následoval. Nieminen přešel šikmo přes dvůr a zamířil k asi padesát metrů vzdálenému chlévu. Zvedl zástrčku a otevřel vrata.

Našel tam tmavomodrý renault z roku 1991.

„Co měl Göransson za auto?" otázal se Nieminen.

„Jezdil saabem."

Nieminen přikývl. Z kapsy u bundy vylovil klíče a odemkl dveře v nejvzdálenějším koutě chléva. Pouhým pohledem zjistil, že přišel pozdě. Těžká bedna byla otevřená.

Nieminen se zaškaredil.

„Skoro osm set tisíc je v čudu," pronesl.

„Cože?" zeptal se Waltari.

„Klub Svavelsjö MC měl v týhle bedně asi osm set táců. Naše prachy."

Jen tři osoby věděly, kde má klub Svavelsjö MC příruční pokladnu s penězi, které hodlali investovat, případně někde vyprat. Viktor Göransson, Magge Lundin a Sonny Nieminen. Niedermann byl na útěku. Potřeboval hotovost. Věděl, že finance spravuje Göransson.

Nieminen zavřel dveře a pomalu vyšel z chléva. Pokoušel se zhodnotit katastrofu a usilovně přemýšlel. Jedna část zisků klubu plynula z cenných papírů, ke kterým měl přístup, a další část by se jim podařilo reorganizovat s pomocí Maggeho Lundina. Ale většina investic byla uložena pouze v Göranssonově hlavě, tedy pokud nedal jasné instrukce Maggemu Lundinovi. O čemž Sonny pochyboval — Magge nebyl žádný ekonomický génius. Nieminen odhadl, že klub přišel Göranssonovým skonem až o šedesát procent svých příjmů. To byla strašná pohroma. Na každodenní finanční výdaje potřebovali především hotové peníze.

„Co budeme dělat?" otázal se Waltari.

„Dáme fízlům tip, co se tady stalo."

„Tip fízlům?"

„Jasně, ksakru. V domě jsou moje otisky. Chci, aby Göranssona s tou jeho čubkou našli co nejdřív, aby soudní patolog mohl říct, že přišli o kejhák v době, kdy jsem seděl ve vazbě."

„Jasně."

„Dobře. Najdi Bennyho K. Chci s ním mluvit. Tedy jestli už není po něm. A pak si podáme toho Ronalda Niedermanna. Zalarmujeme všechny naše známý v klubech po celý Skandinávii, ať po něm jdou. Chci hlavu toho parchanta na podnose. Asi jezdí Göranssonovým saabem. Sežeň espézetku."

Když se Lisbeth Salanderová v sobotu ve dvě hodiny odpoledne probrala, dotýkal se jí nějaký doktor.

„Dobré ráno," pozdravil ji. „Jmenuju se Benny Svantesson a jsem lékař. Bolí vás něco?"

„Jo," odvětila Lisbeth Salanderová.

„Brzy dostanete analgetika. Ale napřed vás vyšetřím."

Lékař ji promačkával, prohlížel a prsty se dotýkal jejího rozmláceného těla. Když skončil, byla Lisbeth pěkně rozzuřená, ale cítila se natolik unavená, že se rozhodla být raději zticha a nezačínat pobyt v Sahlgrenově nemocnici hádkou.

„Jak jsem na tom?" zeptala se Lisbeth.

„Vypadá to, že budete v pořádku," řekl lékař, něco si poznamenal a vstal.

Toto vysvětlení jí situaci příliš neobjasnilo.

Po lékařově odchodu přišla sestra a pomohla Lisbeth na mísu. Pak mohla zase spát.

Alexander Zalaščenko alias Karl Axel Bodin snědl oběd, sestávající z tekuté stravy. Sebemenší pohyb obličejových svalů mu působil silné bolesti v čelisti a lícních kostech a na kousání neměl ani pomyšlení. Během noční operace mu zafixovali čelist dvěma titanovými šrouby.

Bolest však nebyla tak silná, aby ji nedokázal zvládnout. Zalaščenko byl na bolest zvyklý. Žádné strádání nemohlo být horší než to, které před patnácti lety zakoušel po několik týdnů a měsíců

poté, co vzplál v autě na Doutnákové ulici jako pochodeň. Následná lékařská péče znamenala jediný dlouhý maraton utrpení.

Podle lékařů byl již zřejmě mimo nebezpečí, vzhledem k závažnosti zranění a k jeho věku však bylo rozhodnuto, že si ještě pár dní poleží na oddělení intenzivní péče.

Během soboty měl čtyři návštěvy.

V devět ráno se vrátil kriminální inspektor Erlander. Tentokrát nechal doma tu zatracenou čubku Sonju Modigovou a doprovázel ho mnohem sympatičtější Jerker Holmberg. Otázky byly přibližně stejné jako předchozího večera a týkaly se Ronalda Niedermanna. Zalaščenko měl ve věci zcela jasno a nedopustil se žádné chyby. Když na něj začali dotírat s dotazy o případné účasti na obchodování s lidmi a další trestné činnosti, opět veškerá obvinění popřel. Je v invalidním důchodu a nechápe, o čem je řeč. Všechno hodil na Ronalda Niedermanna a nabídl se, že jim při hledání prchajícího vraha policisty bude všemožně nápomocen.

Ve skutečnosti však bohužel neexistovalo moc věcí, v nichž by jim mohl být k užitku. Neměl nejmenší tušení, v jakých kruzích se Niedermann pohyboval a u koho by se mohl skrývat.

V jedenáct hodin přišel na krátkou návštěvu zaměstnanec kanceláře státního zástupce, který mu formálně oznámil, že je podezřelý z účasti na těžkém ublížení na zdraví, případně na pokusu o vraždu Lisbeth Salanderové. Zalaščenko mu trpělivě vysvětloval, že se stal obětí zločinu a že se ve skutečnosti právě Lisbeth Salanderová pokusila zavraždit jeho. Kancelář státního zástupce mu nabídla právní pomoc ve formě veřejného obhájce. Zalaščenko řekl, že si to promyslí.

Nic takového však neměl v úmyslu. Advokáta již měl — jeho prvním ranním počinem byla telefonická výzva, aby se k němu dotyčný co nejdříve dostavil. Třetí návštěvou u lůžka nemocného tak byl Martin Thomasson. Pomalu a s klidnou myslí vstoupil do pokoje, pročísl si rukou záplavu blonďatých vlasů, upravil si brýle a potřásl si se svým klientem rukou. Advokát byl nepatrně obtloustlý a velmi šaramantní. Čelil sice podezření z toho, že spolupracuje s jugoslávskou mafií, přičemž vyšetřování dosud neskončilo, ale také se o něm říkalo, že své případy vždycky vyhraje.

Zalaščenko dostal na Thomassona tip od jednoho známého obchodníka před pěti lety, když potřeboval restrukturalizovat jisté fondy spojené s malou finanční společností v Lichtenštejnsku, kterou vlastnil. Nejednalo se o žádné závratné částky, ale Thomasson byl mimořádně schopný a Zalaščenko se tak vyhnul placení daní. Poté Thomassonových služeb využil ještě několikrát. Thomassonovi bylo jasné, že peníze pocházejí z trestné činnosti, zjevně ho to však nijak nevyvedlo z míry. Nakonec se Zalaščenko rozhodl, že je třeba veškerou činnost restrukturalizovat a založit novou společnost, jejímž vlastníkem byl on sám a Niedermann. Navrhl advokátovi, že by se mohl stát třetím tichým společníkem a starat se o finanční stránku věci. Thomasson po jeho nabídce chňapl všemi deseti.

„Ale, pane Bodine, zjevně nejste právě v nejlepším stavu."

„Stal jsem se obětí ublížení na zdraví a pokusu o vraždu," řekl Zalaščenko.

„To vidím. Jestli tomu dobře rozumím, má v tom prsty jistá Lisbeth Salanderová."

Zalaščenko ztišil hlas.

„Jistě chápete, že si to náš partner Niedermann pěkně zavařil."

„To je mi jasné."

„Policie mě podezřívá, že s tím mám něco společného…"

„Což vy samozřejmě nemáte. Jste oběť a je důležité, aby se tenhle obrázek v masmédiích jednou provždy ustálil. Slečna Salanderová si už vykoledovala spoustu negativní publicity… Já se o to postarám."

„Děkuji."

„Ale rád bych vám řekl, že se nezaměřuji na trestní právo. Tady budete potřebovat speciální pomoc. Seženu advokáta, na kterého se budete moct spolehnout."

Čtvrtá sobotní návštěva dorazila o jedenácté večer a podařilo se jí přesvědčit personál tím, že vytáhla legitimaci a sdělila zdravotníkům, že se jedná o naléhavou záležitost. Sestry dotyčnému ukázaly, ve kterém pokoji Zalaščenko leží. Pacient byl ještě vzhůru a přemýšlel.

„Jmenuju se Jonas Sandberg," představil se muž a natáhl k Zalaščenkovi ruku, ten ji však ignoroval.

Muži bylo asi pětatřicet let. Měl pískově zbarvené vlasy a byl neformálně oblečený do džínů, kostkované košile a kožené bundy. Zalaščenko ho patnáct vteřin mlčky pozoroval.

„Zrovna jsem si říkal, kdy se tu objeví někdo od vás."

„Pracuju pro bezpečnostní policii," řekl Jonas Sandberg a ukázal Zalaščenkovi legitimaci.

„To sotva," odtušil Zalaščenko.

„Prosím?"

„Možná jste u bezpečnostní policie zaměstnaný, ale sotva pracujete pro ně."

Jonas Sandberg se na chvíli odmlčel a rozhlédl se po pokoji. Přitáhl si židli pro návštěvy.

„Přišel jsem tak pozdě večer, abych nebudil pozornost. Diskutovali jsme o tom, jak bychom vám mohli pomoct, a musíme dospět k nějaké jasné dohodě o dalším postupu. Prostě jsem tu proto, abych vyslechl vaši verzi a zjistil vaše záměry, a pak můžeme vypracovat nějakou společnou strategii."

„A jak by podle vás měla ta strategie vypadat?"

Jonas Sandberg muže na lůžku chvíli zamyšleně pozoroval. Nakonec rozhodil rukama.

„Pane Zalaščenko… mám obavy, že se dal do pohybu nebezpečný proces, a je těžké odhadnout škody, které napáchá. Celou situaci jsme probrali; ten hrob v Gosseberze a skutečnost, že Lisbeth Salanderová měla tři střelné rány, se dají sotva přehlédnout. Ale neztrácejme naději. Dramatický rozsah vašich opatření lze vysvětlit strachem z konfliktů mezi vámi a vaší dcerou, avšak obávám se, že si nějaký čas budete muset posedět za mřížemi."

Zalaščenko se najednou cítil rozjařený, a kdyby mu to zdravotní stav jen trošičku dovolil, vybuchl by smíchy. Rty se mu slabě zavlnily. Cokoli jiného by mu způsobilo velkou bolest.

„Tak tohle má být ta naše společná strategie?"

„Pane Zalaščenko, jistě si uvědomujete, co znamená pojem likvidace škod. Nezbývá než najít nějaké společné řešení. Uděláme všechno, co je v našich silách, abychom vám pomohli s advokátem

a podobně, ale potřebujeme vaši spolupráci a chceme od vás určité záruky."

„Dostanete ode mě jen jednu záruku. Postaráte se, aby tohle skončilo." Zalaščenko rozhodil rukama. „Niedermann bude obětní beránek a já vám zaručím, že ho nikdy nenajdou."

„Existují důkazy, které…"

„Důkazy si můžete strčit někam. Tady jde o to, jakým způsobem bude probíhat vyšetřování, a o prezentaci faktů. Má záruka je takováhle… pokud tohle všechno nějak nezařídíte, tak sem pozvu média a uspořádám tiskovku. Znám jména, data, události. Rád bych vám připomněl, s kým máte tu čest."

„Já vám nerozumím…"

„Rozumíš mi výborně. Jsi jen poskok. Vyřiď šéfovi, co jsem ti řekl. Pochopí to. A vyřiď mu, že mám kopie… od všeho. Můžu vás pěkně potopit."

„Musíme se pokusit nějak dohodnout."

„My dva jsme spolu skončili. Koukej odsud mazat. A řekni jim, aby mi příště poslali dospělýho chlapa, se kterým se dá mluvit."

Zalaščenko odvrátil hlavu, takže přerušil oční kontakt s návštěvníkem. Jonas Sandberg na něj krátce pohlédl. Poté pokrčil rameny a vstal. Byl už téměř u dveří, když se opět ozval Zalaščenkův hlas.

„Ještě něco."

Sandberg se otočil.

„Salanderová."

„Co je s ní?"

„Musí zmizet."

„Jak to myslíte?"

Sandberg se na chvíli zatvářil tak vystrašeně, až se Zalaščenko navzdory bolesti v obličeji musel usmát.

„Chápu, že takoví změkčilí srábci jako ty jsou moc přecitlivělí, aby ji odkráglovali, a ani na to nemáte zdroje. Kdopak by to udělal… ty? Ale musí zmizet. Její svědectví musí soud prohlásit za neplatné. Musí jít na doživotí do blázince."

Lisbeth Salanderová zaslechla na chodbě před svým pokojem kroky. Jméno Jonase Sandberga nezachytila a jeho kroky nikdy předtím neslyšela.

Dveře do pokoje však byly celý večer otevřené, protože k ní v desetiminutových intervalech chodily sestry. Slyšela, jak muž přišel a přímo před jejím pokojem sestře vysvětloval, že musí mluvit s Karlem Axelem Bodinem v naléhavé záležitosti. Postřehla, že se návštěvník legitimoval, ale nepadla žádná slova, která by jí poskytla vodítko k jeho jménu nebo k tomu, o jakou legitimaci se jedná.

Sestra ho požádala, aby počkal, a šla se podívat, zda je Karl Axel Bodin vzhůru. Lisbeth Salanderová došla k závěru, že mužova legitimace musela být přesvědčivá.

Uvědomila si, že sestra zamířila po chodbě vlevo a cestou k pokoji urazila sedmnáct kroků, přičemž muž, jenž přišel na návštěvu, stejnou cestu zvládl čtrnácti kroky. Mediánová hodnota je tedy patnáct a půl kroku. Lisbeth odhadla délku jednoho kroku na šedesát centimetrů, což po vynásobení mediánovou hodnotou znamenalo, že se Zalaščenko nachází v pokoji vzdáleném devět set třicet centimetrů na stejné chodbě vlevo. Řekněme takových deset metrů. Délku svého pokoje Lisbeth odhadla zhruba na pět metrů, takže Zalaščenko zřejmě leží o dva pokoje dál.

Podle zelených číslic digitálních hodin na nočním stolku se návštěvník zdržel téměř devět minut.

Zalaščenko byl po odchodu Jonase Sandberga dlouho vzhůru. Předpokládal, že mladík neřekl své pravé jméno, protože podle jeho zkušeností byli tihle švédští amatérští špioni úplně posedlí používáním přezdívek, ačkoli to bylo úplně k ničemu. V tom případě byl Jonas (nebo jak se vlastně jmenoval) první známkou toho, že se Sekce dozvěděla o jeho situaci. Vzhledem k mediální pozornosti jim to sotva mohlo ujít. Jonasova návštěva mu potvrdila, že jim stav věcí dělá starosti. A nebylo divu.

Zalaščenko zvážil veškerá pro i proti, vyhodnotil možnosti a zamítl různé alternativy. Bylo mu zcela jasné, že se všechno úplně zvrtlo. V ideálním případě by se v tomto okamžiku nacházel doma v Gosseberze, Ronald Niedermann by byl v bezpečí za hranicemi a Lisbeth Salanderová by ležela pod drnem. I když si uvědomoval, co se stalo, nedokázal za nic na světě pochopit, jak se jí podařilo vyhrabat se ven, vrátit se na statek a zničit jeho existenci dvěma ranami sekerou. Musí mít neskutečně tuhý kořínek.

Přesně však věděl, co se stalo Ronaldu Niedermannovi a proč odtamtud utíkal jako o život namísto toho, aby se Salanderovou udělal krátký proces. Věděl, že to Niedermann nemá v hlavě úplně v pořádku, že mívá halucinace — že vidí strašidla. Už vícekrát se musel do věci vložit a zasáhnout, když se Niedermann choval zcela iracionálně a třásl se strachy.

To Zalaščenka znepokojovalo. Niedermanna však dosud nedostali, což znamenalo, že si musel během dalších čtyřiadvaceti hodin po svém útěku z Gossebergy počínat rozumně. Pravděpodobně se pokusí dostat do Tallinnu, kde by mohl vyhledat úkryt mezi známými ze Zalaščenkova kriminálního impéria. Starosti mu dělalo především to, že nikdy nedokázal předvídat, kdy Niedermanna ochromí strach. Pokud by k tomu došlo během jeho útěku, dopustil by se chyby, a pokud by se dopustil chyby, šel by do vězení. Nevzdal by se dobrovolně, což by znamenalo, že zemřou nějací policajti a zřejmě i to, že zemře sám Niedermann.

Toto pomyšlení se Zalaščenkovi nezamlouvalo. Nechtěl, aby Niedermann zemřel. Byl to jeho syn. Na druhé straně bylo politováníhodnou skutečností, že Niedermanna nesmějí dostat živého. Ronald nebyl nikdy zatčený a Zalaščenko nedovedl předem odhadnout, jak by při výslechu reagoval. Obával se, že by bohužel nedokázal udržet jazyk za zuby. Pak by nebylo na škodu, kdyby ho odpráskl nějaký policajt. Ztráty syna by želel, ale druhá možnost byla horší. Znamenala by, že sám Zalaščenko stráví zbytek života za mřížemi.

Od Niedermannova útěku ale uplynulo už osmačtyřicet hodin a ještě ho nedostali. To byla dobrá zpráva, která nasvědčovala tomu, že Niedermann funguje normálně, a fungující Niedermann byl neporazitelný.

Výhledově tu byl ještě jeden problém. Zalaščenko by rád věděl, jak si Niedermann poradí na vlastní pěst bez otcova vedení. Byl si vědom toho, že pokud synovi nedával instrukce nebo pokud mu příliš povolil otěže, aby rozhodoval sám, začal Niedermann upadat do lhostejnosti a nerozhodné pasivity.

Zalaščenko si uvědomil — kdoví pokolikáté už —, jaká je škoda a navíc ostuda, že právě jeho syn má takové vlastnosti. Ronald Niedermann byl bezpochyby velice nadaný a měl mimořádné fyzické

předpoklady, díky nimž vzbuzoval velký strach. Navíc byl skvělý a chladnokrevný organizátor. Problém byl v tom, že mu chyběl vůdčí instinkt. Neustále potřeboval, aby mu někdo říkal, co má organizovat.

V této chvíli však Zalaščenko nemohl do věci nijak zasáhnout. Nyní se jednalo o něho samotného. Ocitl se v povážlivé situaci, zřejmě v mnohem povážlivější než kdykoli předtím.

Návštěva advokáta Thomassona ho nijak zvlášť neuklidnila. Thomasson byl a zůstal podnikovým právníkem, a i když si ve svých záležitostech vedl skvěle, v této mizérii mu zřejmě žádnou velkou oporu neposkytne.

Další věcí byla návštěva Jonase Sandberga. Sandberg znamenal mnohem jistější záchranné lano. Ale z toho lana by se mohla stát nebezpečná smyčka. Musí své karty dobře rozehrát a dostat situaci pod kontrolu. Kontrola znamená všechno.

A nakonec měl vlastní zdroje, na které se mohl spolehnout. V této chvíli potřebuje lékařskou péči. Ale za pár dní, možná za týden, se bude muset znovu sebrat. Pokud se věci vyhrotí do krajnosti, nezbude mu, než aby se spolehl pouze sám na sebe. Což znamená, že bude muset zmizet přímo před nosem všem těm fízlům, co kolem něj krouží. Bude potřebovat úkryt, pas a hotovost. Tohle všechno mu může obstarat Thomasson. Ale nejdřív se musí uzdravit do té míry, aby dokázal uprchnout.

V jednu hodinu do pokoje nahlédla noční sestra. Předstíral, že spí. Když opět zavřela dveře, s obtížemi se posadil a spustil nohy přes okraj postele. Dlouho seděl bez hnutí a zkoušel, jak je na tom s rovnováhou. Poté položil levou nohu opatrně na zem. Sekera naštěstí zasáhla už dříve zmrzačenou pravou nohu. Natáhl se po protéze a připevnil si ji k pahýlu. Poté vstal. Přenesl váhu na levou nezraněnou nohu a pokusil se našlápnout na pravou končetinu. Když se na ni postavil, nohou mu projela pronikavá bolest.

Zalaščenko zatnul zuby a udělal krok. Potřeboval by své berle, ale byl si jist, že mu takové dají i v nemocnici. Opřel se o zeď a belhal se ke dveřím. Trvalo mu to několik minut, protože se po každém kroku musel kvůli bolesti zastavit.

Stanul na jedné noze, pootevřel dveře na malou škvírku a vyhlédl do chodby. Nikoho neviděl, a tak vystrčil hlavu ještě o kousek.

Zleva zaslechl slabé hlasy a pohlédl tím směrem. Sesterna ležela na druhé straně chodby asi o dvacet metrů dále.

Otočil hlavu doprava a na konci chodby spatřil východ.

Během dne se vyptával na zdravotní stav Lisbeth Salanderové. Navzdory všemu byl její otec. Sestry však měly zjevně zakázáno mluvit o pacientech. Jedna sestra mu neutrálně sdělila, že Lisbethin stav je stabilizovaný. Nevědomky však vrhla krátký pohled nalevo do chodby.

V některé místnosti mezi jeho vlastním pokojem a sesternou ležela Lisbeth Salanderová.

Zalaščenko opatrně zavřel dveře, doklopýtal zpět do postele a odepnul si protézu. Když konečně vklouzl pod pokrývku, byl zpocený jako myš.

Kriminální inspektor Jerker Holmberg se vrátil do Stockholmu v neděli kolem poledního. Byl unavený, hladový a úplně vyřízený. Odjel metrem k Radnici, pak se vydal pěšky k policejní stanici na Horské ulici a zamířil do Bublanského kanceláře. Sonja Modigová a Curt Svensson tam už byli. Bublanski svolal poradu na nedělní poledne, protože věděl, že vedoucí předběžného vyšetřování Richard Ekström bude pryč.

„Díky, že jste přišli," přivítal je Bublanski. „Myslím, že je načase, abychom si v klidu promluvili a pokusili se tuhle situaci nějak vyřešit. Jerkere, máš něco nového?"

„Nic, co bych ti už neřekl po telefonu. Se Zalaščenkem jsme nepohnuli ani o milimetr. Je ve všech ohledech čistý jako lilium a nemá k tomu co říct. Jen to, že…"

„Co?"

„Měla jsi pravdu, Sonjo. Je to jeden z nejodpornějších týpků, co jsem kdy viděl. Zní to divně. Policajti takhle obvykle neuvažují, ale pod tou jeho chladnou vypočítavou fasádou je něco, co mě děsí."

„Hmm," odkašlal si Bublanski. „Tak co zatím víme, Sonjo?"

Sonja Modigová se chladně usmála.

„V tomhle kole vedou na celé čáře soukromí čmuchalové. Zalaščenka jsem neobjevila v žádném veřejném registru, ale našla jsem Karla Axela Bodina, narozeného v roce 1942 v Uddevalle. Jeho

rodiče se jmenovali Marianne a Georg Bodinovi. Ti lidé opravdu existovali, ale zahynuli při nehodě v roce 1946. Karl Axel Bodin vyrůstal u strýce z matčiny strany v Norsku. Domů do Švédska se vrátil až v sedmdesátých letech a do té doby o něm žádné záznamy neexistují. Informaci Mikaela Blomkvista o tom, že je to přeběhlý ruský agent z GRU, není možné ověřit, ale podle mého názoru to bude pravda."

„A co to znamená?"

„Je jasné, že získal falešnou totožnost. Muselo k tomu dojít s vědomím úřadů."

„Myslíš tajné služby?"

„Blomkvist to tvrdí. Ale nevím, jak to přesně bylo. Z toho můžeme vyvodit, že někdo musel v oficiálních švédských registrech zfalšovat jeho rodný list a spoustu dalších dokumentů. Neodvažuju se posoudit, do jaké míry bylo tohle počínání legální. Zodpovědnost zřejmě nese ten, kdo o tom tehdy rozhodl. Ale pokud všechno proběhlo legálně, muselo se jednat o rozhodnutí na téměř vládní úrovni."

V Bublanského kanceláři se rozhostilo ticho a kriminální inspektoři zvažovali případné následky.

„Dobře," odpověděl Bublanski. „Jsme jen čtyři pitomí policajti. Pokud s tím má co dělat vláda, nemůžu ji předvolat k výslechu."

„Hmm," řekl Curt Svensson. „Mohlo by to vést až k ústavní krizi. V USA můžou člena vlády při normálním soudním procesu předvolat k výslechu. Ve Švédsku musíme jít přes parlamentní výbor."

„Ale můžeme se zeptat přímo šéfa," řekl Jerker Holmberg.

„Jakého šéfa?" podivil se Bublanski.

„Thorbjörna Fälldina. Byl tehdy premiérem."

„Takže si jen tak zajedeme za bývalým premiérem, který teď bydlí kdoví kde, a zeptáme se ho, jestli náhodou nezfalšoval papíry pro zběhlého ruského špiona? To asi ne."

„Fälldin bydlí v Åsu v Härnosandském okrese. Můj táta je člen Strany středu a dobře Fälldina zná. Několikrát jsem se s ním setkal, jak v dětství, tak v dospělosti. Na nic si nehraje."

Všichni tři kriminální inspektoři na Jerkera Holmberga ohromeně pohlédli.

„Tak ty se znáš s Fälldinem?“ otázal se pochybovačně Bublanski.

Holmberg přikývl. Bublanski hvízdl.

„Upřímně řečeno,“ řekl Holmberg, „kdybychom z bývalého premiéra dostali nějaké informace, vyřešila by se tím pro nás spousta potíží a věděli bychom, na čem jsme. Klidně za ním zajedu a promluvím s ním. Když nic neřekne, nedá se nic dělat. Ale pokud ano, tak nám to ušetří hodně času.“

Bublanski jeho návrh zvážil. Poté zavrtěl hlavou. Koutkem oka zahlédl, že Sonja Modigová i Curt Svensson zamyšleně pokývli.

„Jerkere… jsi hodný, že ses nabídl, ale myslím, že tenhle nápad zatím odložíme. Takže zpátky k případu. Sonjo.“

„Podle Blomkvista k nám Zalaščenko přišel v roce 1976. Pokud jsem to správně pochopila, existuje jen jediná osoba, od které tuhle informaci mohl získat.“

„Gunnar Björck,“ řekl Curt Svensson.

„Co řekl Björck nám?“ zeptal se Jerker Holmberg.

„Nic moc. Odvolává se na utajení a tvrdí, že bez souhlasu svých nadřízených o tom nesmí s nikým mluvit.“

„A kdo jsou ti jeho nadřízení?“

„To nám odmítá prozradit.“

„A co s ním bude?“

„Zatkl jsem ho za porušení zákona o prostituci. Díky Dagu Svenssonovi máme skvělou dokumentaci. Ekströmem to zjevně otřáslo, ale protože jsem o tom napsal hlášení, může se dostat do potíží, pokud zastaví předběžné vyšetřování,“ řekl Curt Svensson.

„Aha, takže porušení zákona o prostituci. Předpokládám, že za to vyfasuje leda tak pokutu.“

„Zřejmě jo. Ale máme ho v databázi a můžeme ho kdykoli znovu předvolat k výslechu.“

„Ale tím zasahujeme do pravomoci bezpečnostní policie a strkáme nos do jejích věcí. Může z toho být pěkné pozdvižení.“

„Potíž je v tom, že pokud by do toho nějakým způsobem nebyli namočení oni, tak by se nic takového nemohlo stát. Je možné, že Zalaščenko byl opravdu ruský špion, který zběhl a požádal o politický azyl. Taky je možné, že pracoval pro kontrarozvědku jako informátor a zdroj, nebo kdoví jak by tomu teď člověk měl

říkat, a oni mu zajistili falešnou totožnost a anonymitu. Ale jsou v tom tři háčky. Za prvé se jedná o vyšetřování z roku 1991, kvůli kterému Lisbeth Salanderovou nezákonně zavřeli do blázince. Za druhé — Zalaščenkova činnost nemá od té doby vůbec nic společného s bezpečností země. Je to obyčejný gangster a s velkou pravděpodobností jede v několika vraždách a v další trestné činnosti. A za třetí není nejmenších pochyb, že Lisbeth Salanderová byla postřelená a pohřbená na jeho pozemku v Gosseberze."

„À propos, moc rád bych si ten proslulý spis přečetl," řekl Jerker Holmberg.

Bublanski se zamračil.

„Ekström mi ho v pátek zabavil, a když jsem ho požádal o kopii, tak mi ji slíbil, ale nic jsem od něj nedostal. Místo toho mi telefonicky oznámil, že mluvil s vrchním státním zástupcem a že je v tom zádrhel. Podle žalobce jde o spis podléhající utajení, takže ho není dovoleno šířit ani kopírovat. Vyžádal si všechny kopie, dokud se ten případ nevyšetří. To znamená, že mu svou kopii musela dát i Sonja."

„Takže my už ten spis nemáme?"

„Ne."

„Do prdele," prohlásil Holmberg. „Tohle nevypadá moc dobře."

„Ne," řekl Bublanski. „Ale především to znamená, že někdo jde proti nám, a navíc jedná hodně rychle a efektivně. Vždyť právě ten spis nás přivedl na správnou stopu."

„Pak musíme zjistit, kdo proti nám jde," řekl Holmberg.

„Moment," pronesla Sonja Modigová. „Máme přece taky Petera Teleboriana. Svou charakteristikou Lisbeth Salanderové přispěl i k našemu vlastnímu vyšetřování."

„Přesně tak," řekl Bublanski ponuře. „A co říkal?"

„Dělal si veliké starosti o její bezpečnost, a že prý jí chce jen pomoct. Ale když skončil s těmi medovými řečičkami, tak prohlásil, že je velice nebezpečná a že zřejmě bude klást odpor. Většina našich domněnek se zakládala na tom, co nám řekl Teleborian."

„A taky nasadil spoustu brouků do hlavy Hansi Fastovi," řekl Holmberg. „Slyšeli jste o něm vlastně něco?"

„Vzal si volno," odvětil krátce Bublanski. „Otázkou je, jak budeme postupovat dál."

Další dvě hodiny diskutovali o svých možnostech. Dospěli k jedinému praktickému rozhodnutí; Sonja Modigová se dalšího dne vrátí do Göteborgu, kde se pokusí něco se dozvědět od Lisbeth Salanderové. Když konečně skončili, odebrala se Sonja Modigová s Curtem Svenssonem dolů do garáže.

„Jen jsem si tak říkal…“ Curt Svensson se zarazil.

„Copak?“ zeptala se Sonja.

„Když jsme mluvili s Teleborianem, tak jsi byla jediná ve skupině, kdo mu kladl otázky a kdo měl námitky.“

„Aha.“

„No… tedy… máš dobrý instinkt,“ řekl Curt.

Curt Svensson byl proslulý tím, že chválou šetří jako šafránem, a bylo to poprvé, kdy Sonje Modigové řekl něco pozitivního nebo povzbudivého. Po jeho odchodu zůstala Sonja překvapeně stát u svého auta.

KAPITOLA 5

Neděle 10. dubna

Mikael Blomkvist strávil sobotní noc v posteli s Erikou Bergerovou. Nevěnovali se sexu, jen leželi a mluvili. Rozhovor se většinou týkal podrobností Zalaščenkova příběhu. Měli k sobě takovou důvěru, že Mikael o Erice ani na vteřinu nezapochyboval, ačkoli měla začít pracovat pro konkurenční list. A Erika rozhodně neměla v úmyslu si jeho příběh přisvojit. Tahle bomba patřila *Miléniu* a ona sama možná byla trochu zklamaná, že příští číslo nebude moct redigovat. Byl by to ideální způsob, jak zakončit mnohaletou práci v *Miléniu*.

Mluvili také o budoucnosti a o tom, co pro ni bude jiná práce znamenat. Erika byla pevně rozhodnutá si svůj vlastnický podíl v *Miléniu* ponechat a nadále zůstat členkou představenstva. Oba si však uvědomovali, že už nebude mít přístup k redakční práci.

„Pár let pobudu v Drakovi a… kdo ví. Třeba se do *Milénia* před penzí vrátím," řekla Erika.

Hovořili i o svém komplikovaném vztahu. Shodli se, že jedinou praktickou změnou bude to, že se v budoucnu nebudou tak často vídat. Jako v osmdesátých letech před založením *Milénia*, kdy každý pracoval na jiném místě.

„Jednoduše si budeme muset domlouvat schůzky," pravila s vlažným úsměvem Erika.

V neděli ráno se spěšně rozloučili a Erika se rozjela domů za svým manželem Gregerem Beckmanem.

„Nevím, co ti mám říct," prohlásila nakonec Erika, „ale vidím na tobě klasické příznaky posedlosti nějakým případem, kdy všechno ostatní je na druhé koleji. Víš, že se při práci chováš jako psychopat?"

Mikael se usmál a objal ji.

Po Eričině odchodu Mikael zatelefonoval do Sahlgrenovy nemocnice a pokusil se něco zjistit o stavu Lisbeth Salanderové. Personál mu odmítl cokoli sdělit, takže nakonec zavolal kriminálnímu inspektorovi Marcusi Erlanderovi, který se nad ním slitoval a sdělil mu, že stav Lisbeth Salanderové je v rámci možností uspokojivý a že lékaři dávají najevo opatrný optimismus. Mikael se zeptal, zda by ji mohl navštívit. Erlander odpověděl, že Lisbeth Salanderová byla na základě rozhodnutí státního zástupce vzata do vazby a nesmí přijímat návštěvy — což však v této chvíli byla pouze teoretická záležitost. Lisbeth byla v takovém stavu, že by stejně nebyla schopna podstoupit výslech. Mikael na Erlanderovi vymohl slib, že mu zavolá, pokud by se její stav zhoršil.

Poté si Mikael zkontroloval mobil a viděl, že na něm má čtyřicet dva nepřijatých hovorů a spoustu zpráv od různých novinářů, kteří se ho zoufale pokoušeli sehnat. Skutečnost, že právě on našel Lisbeth Salanderovou a přivolal pohotovost, a jeho úzká spojitost s vývojem událostí se během posledních čtyřiadvaceti hodin staly předmětem dramatických mediálních spekulací.

Mikael všechny zprávy od reportérů vymazal. Zatelefonoval jen své sestře Annice Gianniniové a domluvil se s ní, že přijde na oběd.

Poté zavolal Draganovi Armanskému, výkonnému řediteli a operativnímu šéfovi bezpečnostní agentury Milton Security. Armanského zastihl na mobilu v jeho domě na Lindigö.

„Máte vážně talent nadělat kolem pořádný rozruch," řekl suše Armanskij.

„Omlouvám se, že jsem se v týdnu neozval. Našel jsem váš vzkaz, ale vůbec jsem neměl čas…"

„U nás ve firmě jsme prováděli soukromé vyšetřování. Holger Palmgren mi řekl, že jste měl vlastní informace. Ale zdá se, že před námi máte pořádný náskok."

Mikael na chvíli zaváhal, jak se má k věci vyjádřit.

„Můžu vám věřit?“ zeptal se Armanského.

Armanského jeho otázka zřejmě překvapila.

„V jakém smyslu?“

„Jste na straně Salanderové, nebo ne? Můžu vám věřit, že pro ni chcete to nejlepší?“

„Jsem její přítel. Jak sám víte, nemusí to nutně znamenat, že i ona je má kamarádka.“

„Já vím. Ale chci od vás vědět, jestli jste ochoten postavit se na její stranu ringu a tvrdě si to rozdat s jejími nepřáteli. Tenhle zápas bude mít spoustu kol.“

Armanskij věc zvážil.

„Jsem na její straně,“ odpověděl.

„Můžu vám prozradit své informace a mluvit s vámi bez obav, že to vyžvaníte policii nebo někomu jinému?“

„Nesmím se zaplést do žádné trestné činnosti,“ řekl Armanskij.

„Na tohle jsem se vás neptal.“

„Můžete mi stoprocentně věřit, pokud nezjistím, že se věnujete trestné činnosti nebo něčemu podobnému.“

„To stačí. Musíme se sejít.“

„Dnes večer jedu do města. Co večeře?“

„Ne, dnes nemůžu. Ale byl bych vám moc vděčný, kdybyste si udělal čas zítra večer. My dva a ještě několik dalších osob bychom si měli v klidu promluvit.“

„Klidně přijďte do Milton Security. Co třeba v šest večer?“

„Ještě jedna věc… za dvě hodiny mám sraz se svou sestrou Annikou Gianniniovou. Zvažuje, že by Lisbeth zastupovala jako její advokátka, ale je jasné, že to nemůže dělat zadarmo. Část jejího honoráře můžu zaplatit já. Nemohla by přispět i vaše firma?“

„Lisbeth bude potřebovat zatraceně dobrého obhájce specializovaného na trestní právo. Promiňte, ale vaše sestra zřejmě nebude ta nejlepší volba. Už jsem mluvil s naším firemním právníkem a ten pro ni sežene vhodného zástupce. Myslel jsem na Petera Althina nebo někoho podobného.“

„Chyba. Lisbeth potřebuje úplně jiný typ obhájce. Až si promluvíme, pochopíte, co tím myslím. Ale pokud bude potřeba, jste ochoten do její obhajoby něco investovat?“

„Už jsem myslel na to, že Milton Security zaplatí advokáta…“

„Znamená to ano, nebo ne? Já vím, co se Lisbeth stalo. Zhruba vím, kdo za tím stojí. A vím proč. A mám plán útoku.“

Armanskij se rozesmál.

„Dobře, vyslechnu váš návrh. Pokud se mi nebude líbit, tak jdu od toho.“

„Už jsi přemýšlela o tom mém nápadu, že bys zastupovala Lisbeth Salanderovou?“ zeptal se Mikael ihned poté, co sestru políbil na tvář a dostal kávu s chlebíčky.

„Ano, ale musím odmítnout. I když už není obviněná ze spáchání těch vražd, obžaloba bude pěkně dlouhá. Bude potřebovat někoho mnohem silnějšího a zkušenějšího, než jsem já.“

„V tom se pleteš. Jsi advokátka a v otázce ženských práv jsi machr. Jsem přesvědčený o tom, že jsi přesně takový obhájce, jakého Lisbeth potřebuje.“

„Mikaeli… ty si vůbec neuvědomuješ, co to znamená. Tady se jedná o velice komplikovaný případ z oblasti trestního práva, ne o nějaké týrání nebo sexuální harašení. Pokud bych její obhajobu přijala, mohlo by to vést ke katastrofě.“

Mikael se usmál.

„Myslím, že ti ušlo to hlavní. Pokud by Lisbeth například byla obžalovaná z vraždy Daga a Mii, tak bych sehnal advokáta typu Silberského nebo nějakého drsňáka specializovaného na trestní právo. Ale v tomhle procesu půjde o něco úplně jiného. A ty jsi ten nejideálnější obhájce, jakého si umím představit.“

Annika Gianniniová si povzdechla.

„Nejlepší bude, když mi to vysvětlíš.“

Jejich rozhovor trval téměř dvě hodiny. Když jí Mikael vše vypověděl, Annika souhlasila. Poté Mikael zvedl mobil a znovu zavolal Marcusi Erlanderovi do Göteborgu.

„Zdravím, tady ještě jednou Blomkvist.“

„O Salanderové žádné nové zprávy nemám,“ odvětil naštvaně Erlander.

„Což v téhle situaci znamená dobré zprávy. Zato já mám pro vás informaci.“

„Ale?“

„Ano. Salanderová má advokátku, jmenuje se Annika Gianniniová. Sedí naproti mně, takže jí předám telefon."

Mikael podal mobil přes stůl Annice.

„Dobrý den, jmenuju se Annika Gianniniová a byla jsem požádána, abych zastupovala Lisbeth Salanderovou. Potřebuju se spojit se svou klientkou kvůli oficiálnímu souhlasu s tím, že ji budu hájit. A potřebuju telefonní číslo na státní zástupkyni."

„Rozumím," odpověděl Erlander. „Pokud vím, ta už kontaktovala obhájce ex offo."

„Aha. Zeptal se někdo Lisbeth Salanderové na její názor?"

Erlander zaváhal.

„Upřímně řečeno, zatím jsme neměli příležitost prohodit s ní jediné slovo. Doufáme, že se to podaří ráno, pokud to její stav dovolí."

„Tak dobře. Pak prohlašuju, že pokud se slečna Salanderová nevyjádří jinak, můžete mě pokládat za její advokátku. Bez mé přítomnosti ji nesmíte vyslýchat. Ale můžete za ní zajít a zeptat se, zda mě chce jako svou obhájkyni nebo ne. Je to jasné?"

„Ano," řekl s povzdechem Erlander. V právních otázkách nebyl moc pevný v kramflecích. Chvíli přemýšlel. „Především se chceme Salanderové zeptat, jestli nemá nějaké informace o tom, kde se nachází vrah policisty Ronald Niedermann. Vadilo by vám, kdybych se jí na tohle zeptal ve vaší nepřítomnosti?"

Annika Gianniniová váhala.

„Dobře… můžete jí položit otázku, zda něco ví o tom, kde se zdržuje Niedermann. Ale nesmíte se jí ptát na nic v souvislosti s případnou obžalobou nebo obviněními, která proti ní mohou být vznesena. Jsme dohodnuti?"

„Myslím, že ano."

Marcus Erlander okamžitě zamířil od svého pracovního stolu o patro výš a zaklepal na dveře vedoucí předběžného vyšetřování Agnety Jervasové. Sdělil jí obsah svého rozhovoru s Annikou Gianniniovou.

„Nevěděla jsem, že Salanderová má advokáta."

„Ani já ne. Ale Gianniniovou sehnal Mikael Blomkvist. Salanderová o tom možná ani neví."

„Gianniniová se přece nezabývá trestním právem. Jednou jsem slyšela její projev, je ostrá, ale pro tenhle případ naprosto nevhodná."

„O tom si každopádně rozhodne Salanderová."

„Nevylučuju, že v takovém případě to možná budu muset u soudu zamítnout. Salanderová potřebuje kvůli sobě samé pořádného obhájce, a ne nějakou celebritu, co se chce jen zviditelnit v tisku. Hmm. Salanderová byla navíc zbavena právní způsobilosti. Nevím, jak se věci mají."

„Co budeme dělat?"

Agneta Jervasová chvíli přemýšlela.

„Je to pěkná polízanice. Nejsem si jistá, kdo tenhle případ nakonec dostane na starost, možná se přesune k Ekströmovi do Stockholmu. Ale ona potřebuje advokáta. Dobře… zeptejte se jí, jestli chce tu Gianniniovou."

Když se Mikael Blomkvist vrátil o páté hodině odpoledne domů, zapnul svůj iBook a otevřel text, na kterém začal pracovat v hotelu v Göteborgu. Pracoval sedm hodin, dokud v příběhu neobjevil nejhorší slabiny. Ještě musí obstarat spoustu materiálu. Jednou z otázek, na které bez existujících důkazů nedokázal odpovědět, byla totožnost osob z tajných služeb, které se s Gunnarem Björckem spolčily proti Lisbeth Salanderové, aby ji dostaly do blázince. Také nedokázal přesně zjistit, jaký vztah byl mezi Björckem a Peterem Teleborianem.

Kolem půlnoci Mikael zavřel počítač a šel si lehnout. Poprvé po několika týdnech se dokázal uvolnit a klidně usnout. Měl ten příběh pod kontrolou. I když zbývala spousta otazníků, měl dostatečné množství materiálu k tomu, aby spustil celou lavinu článků.

Chtěl zavolat Erice Bergerové a zpravit ji o situaci. Poté si uvědomil, že už v *Miléniu* nepracuje. Najednou se mu usínalo mnohem hůře.

Muž s hnědou aktovkou opatrně vystoupil z vlaku, který vyjel o půl osmé večer z Göteborgu, a na hlavním nádraží ve Stockholmu se v proudu lidí na chvíli zastavil, aby se zorientoval. Těsně po osmé ráno vyjel z Laholmu, během zastávky v Göteborgu

zašel s jedním starým přítelem na oběd a poté pokračoval do Stockholmu. Nebyl zde celé dva roky a žádnou další návštěvu hlavního města už vlastně ani neplánoval. Ačkoli zde strávil většinu svého profesního života, vždycky si tu připadal jako cizinec a tento pocit po odchodu do penze při každé návštěvě ještě zesílil.

Pomalu prošel nádražím, v kiosku si koupil večerníky a dva banány a zamyšleně pozoroval dvě zahalené muslimské ženy, které ho rychle minuly. Nic proti zahaleným muslimkám neměl. Ať se lidi vyhastroší, jak chtějí, to mu bylo úplně fuk. Vadilo mu však, že se musí takhle oblékat uprostřed Stockholmu.

Vydal se k asi tři sta metrů vzdálenému hotelu Frey, ležícímu vedle staré Bobergovy pošty na Vasově ulici. Při svých řídkých návštěvách Stockholmu tu vždycky bydlel. Hotel byl čistý a nacházel se v centru. Navíc byl laciný, což byl důležitý předpoklad, pokud cestu absolvoval na vlastní náklady. Předchozího dne si zarezervoval nocleh na jméno Evert Gullberg.

Vešel do hotelového pokoje a ihned zamířil na záchod. Byl už ve věku, kdy si potřeboval každou chvíli odskočit. Časy, kdy dokázal prospat celou noc, aniž by si musel zajít na malou, byly několik let ty tam.

Muž se vrátil z toalety, sundal si tmavozelený anglický filcový klobouk s úzkou krempou a povolil si uzel kravaty. Měřil sto osmdesát čtyři centimetrů a vážil šedesát osm kilogramů, což znamenalo, že byl hubené a křehké tělesné konstrukce. Na sobě měl pepitové sako a tmavošedé kalhoty. Otevřel hnědou aktovku, vyndal z ní dvě košile, rezervní kravatu a spodní prádlo a vše uložil do prádelníku. Poté dal na ramínko plášť a sako a pověsil je do skříně v chodbičce před pokojem.

Na spaní bylo ještě příliš brzy, na večerní procházku zas moc pozdě, tato činnost ho však stejně ani trochu nelákala. Posadil se do křesla, nezbytné součásti každého hotelového pokoje, a rozhlédl se kolem. Zapnul televizi, ale stáhl hlasitost na minimum, aby neslyšel žádný zvuk. Přemýšlel, zda si nemá telefonicky objednat z recepce kávu, ale usoudil, že už je pozdě. Namísto toho otevřel bar a vlil si do sklenky obsah miniaturní lahvičky Johnnyho Walkera s pár kapkami vody. Otevřel večerníky a pozorně přečetl

vše, co bylo během dne napsáno o honu na Ronalda Niedermanna a o případu Lisbeth Salanderové. Po chvíli vyndal blok a zapsal si do něj několik poznámek.

Bývalému vedoucímu kanceláře bezpečnostní policie Evertu Gullbergovi bylo sedmdesát osm let a oficiálně byl již čtrnáct let v penzi. Ale tak už to u starých špionů chodí; nikdy neumírají, jen zapadnou do stínů.

Těsně po konci války bylo Gullbergovi devatenáct let a chtěl udělat kariéru u námořnictva. Během vojny studoval na velitele a poté ho přijali na důstojnickou školu. Namísto původně očekávané služby na moři však byl odvelen do Karlskrony k tajnému rádiovému zpravodajství námořnictva, kde působil jako rozvědčík. Gullberg přirozeně chápal nezbytnost rádiových odposlechů; jeho úkolem bylo zjišťovat, co se děje na druhé straně Baltu. Práce mu však připadala zdlouhavá a nezáživná. Na kurzu tlumočnictví při vojenské škole se naučil rusky a polsky. Díky těmto jazykovým znalostem byl v roce 1950 vybrán pro práci u tajné policie. V té době byl velitelem třetího útvaru státní policie velice korektní Georg Thulin. Když Gullberg začínal, činil celkový rozpočet bezpečnostní policie 2,7 milionu korun a veškerý personál čítal přesně devadesát šest osob. V roce 1992, kdy Evert Gullberg formálně odešel do důchodu, byl rozpočet bezpečnostní policie něco přes tři sta padesát milionů korun a počet jejích zaměstnanců neznal.

Gullberg strávil celý svůj život v tajných službách Jeho Výsosti krále, či spíše ve službách sociálnědemokratického prosperujícího státu. Což byla poněkud ironie osudu, neboť Gullberg při každých volbách hlasoval pro pravici — kromě roku 1991, kdy vědomě zvedl ruku proti konzervativcům, protože si uvědomil, že Carl Bildt znamená skutečnou politickou pohromu. Tehdy bez valné chuti dal svůj hlas Ingvaru Carlssonovi. Funkční období „nejlepší švédské vlády“ však potvrdilo jeho nejhorší obavy. Pravice se ujala moci po pádu Sovětského svazu a žádný režim nemohl být podle jeho mínění hůře připraven na střet s novými politickými možnostmi východní špionáže a na jejich využití. Naopak — Bildtova vláda z ekonomických důvodů seškrtala rozpočet kanceláře pro ruské

záležitosti a namísto toho vsadila na nějaké mezinárodní nesmysly v Bosně a v Srbsku — jako by Srbsko někdy mohlo Švédsko ohrozit. Tím ztratili možnost dlouhodobého nasazení informátorů v Moskvě a toho dne, kdy se podmínky znovu vyostří — což bylo podle Gullberga nevyhnutelné —, budou na bezpečnostní policii a vojenskou rozvědku opět kladeny nepřiměřené politické požadavky, jako by si agenty dokázali podle potřeby jen tak vycucat z prstu.

Gullberg zahájil svou kariéru u třetího útvaru státní policie v kanceláři pro ruské záležitosti. Dva roky v období 1952–1953 strávil za psacím stolem a poté se zhostil své první praktické služby jako vojenský atašé s hodností kapitána na švédském velvyslanectví v Moskvě. Bylo pozoruhodné, že se ubíral ve šlépějích jiného známého špiona. Před několika lety zaujímal jeho post dobře známý důstojník vzdušných sil Stig Wennerström.

Po návratu do Švédska pracoval Gullberg pro kontrašpionáž a o deset let později se stal jedním z mladších příslušníků bezpečnostní policie, kteří na rozkaz operativního šéfa Otto Danielssona zatkli Wennerströma a odvedli ho na Långholmen, kde si měl odpykat trest doživotního odnětí svobody.

V roce 1964 došlo pod vedením Pera Gunnara Vingeho k reorganizaci tajné policie; vznikla bezpečnostní policie, BP, a stoupl i počet zaměstnanců. Tehdy Gullberg pracoval pro tajné služby už čtrnáct let a byl jedním z důvěryhodných veteránů.

Gullberg nikdy v životě nepoužil výraz bezpečnost. Při formálních záležitostech používal výrazu BP a v neformálních případech pouze policie.

Mezi kolegy hovořili o Podniku, Firmě nebo jednoduše o Oddělení — ale nikdy o Bezpečnosti. Důvod byl jednoduchý. Nejdůležitějším úkolem Firmy byly po mnoho let takzvané osobní prověrky, tedy prověřování a registrace švédských občanů, podezřelých z komunistických a vlastizrádných názorů. Výrazy komunista a vlastizrádce považovali ve Firmě za synonyma. Později zažitý název „bezpečnost“ použil potencionálně vlastizrádný komunistický plátek *Clarté* jako nadávku pro policejní pronásledovatele komunistů, a z toho důvodu ho Gullberg ani žádný jiný veterán

nepoužívali. Za nic na světě nedokázali pochopit, proč bývalý šéf P. G. Vinge nazval své paměti *Šéf státní bezpečnosti 1962–1970*.

O Gullbergově budoucí kariéře rozhodla reorganizace tajné policie v roce 1964.

Podle memoranda ministerstva spravedlnosti se tak tajná státní policie změnila v moderní policejní organizaci. Přirozeným důsledkem byl nábor nových zaměstnanců. Neustálá potřeba personálu měla za následek nekonečná zaškolování, což „nepříteli" poskytovalo výrazně lepší možnosti nasadit do oddělení expandující organizace své agenty, a tak vzrůstala nezbytnost zvýšení vnitřní bezpečnostní kontroly — tajná policie už nemohla být interním klubem skládajícím se z bývalých důstojníků, kde se všichni mezi sebou znali a kde nejběžnějším kritériem pro nábor nováčka bylo to, že jeho otec byl důstojník.

V roce 1963 byl Gullberg převelen z útvaru kontrašpionáže na oddělení osobních prověrek, což mělo značný význam v následném odhalení Stiga Wennerströma. Během této doby byly položeny základy takzvaného názorového registru, který ke konci šedesátých let čítal téměř tři sta tisíc švédských občanů s nežádoucími politickými sympatiemi. Osobní prověrky civilistů však znamenaly pouze částečné řešení — otázkou bylo především to, jak by měly vypadat bezpečnostní prověrky ve vlastních řadách.

Případ Wennerström spustil u tajné státní policie celou lavinu rozpaků. Pokud plukovník obranného štábu — který byl navíc vládním poradcem ve věcech týkajících se jaderných zbraní a bezpečnostní politiky — pracoval pro Rusy, jak si člověk může být jist tím, že Rusové nemají stejně centrálně umístěného agenta u bezpečnostní policie? Kdo jim zaručí, že vyšší či nižší šéfové Firmy vlastně nepracují pro Rusy? Stručně řečeno — kdo by byl špionem špiona?

V srpnu 1964 byl Gullberg pozván na odpolední schůzi k zástupci šéfa bezpečnostní policie, k vedoucímu kanceláře Hansi Wilhelmu Franckemu. Schůze se zúčastnily i dvě osoby z vedení Firmy, zástupce vedoucího kanceláře a rozpočtový ředitel. Tímto dnem získal Gullbergův život nový smysl. Stal se vyvoleným. Stal se vedoucím nově založeného oddělení s pracovním názvem Speciální sekce, zkráceně SS. Jeho prvním počinem bylo to, že skupinu

překřtil na Sekci analýz. Po několika minutách rozpočtový ředitel namítl, že SA nezní o mnoho lépe než SS. Nakonec byla organizace přejmenována na Sekci pro speciální analýzy, SSA, v běžném hovoru Sekci, na rozdíl od Oddělení nebo Firmy, což odkazovalo na celé tajné služby.

Sekce byla Franckeovým nápadem. Nazval ji poslední obrannou linií. Ultratajná skupina, rozmístěná na strategických pozicích v rámci celé Firmy, byla zcela neviditelná, nefigurovala v žádných zprávách ani v rozpočtu, a tudíž nemohlo dojít k její infiltraci. Úkolem Sekce bylo bdít nad bezpečností národa. A Gullberg získal pravomoc k tomu, aby zajistil její činnost. Pro vytvoření skryté struktury potřeboval rozpočtového ředitele a vedoucího kanceláře, ale všichni byli vojáci ze staré školy a společně se zúčastnili mnoha potyček s „nepřítelem".

První rok se celá organizace skládala z Gullberga a ze tří jím vybraných kolegů. Během dalších deseti let se Sekce rozrostla nanejvýš na jedenáct osob, z nichž dva byli administrativní sekretáři ze staré školy a zbytek tvořili profesionální lovci špionů. Organizace byla plochá, dvoustupňová. Gullberg byl šéf. Všichni ostatní byli spolupracovníci, kteří se s šéfem většinou denně setkávali. Efektivita znamenala mnohem více než prestiž a byrokratické formality.

V podnikové hierarchii byl Gullberg teoreticky podřízen celé řadě osob, spadajících pod vedoucího kanceláře, kterým měl odevzdávat měsíční zprávy, ve skutečnosti však měl unikátní pozici s mimořádnými pravomocemi. Jedině on mohl rozhodnout o tom, že dá pod drobnohled třeba nejvyšší vedení tajných služeb. Pokud se mu zlíbí, může převrátit naruby život samotného Pera Gunnara Vingeho (což také učinil). Bez udání důvodu či oznámení na vyšších místech mohl zahájit soukromé prověrky nebo provádět odposlechy telefonů. Jeho vzorem byl legendární americký špion s podobnou pozicí v CIA James Jesus Angleton, s nímž se Gullberg navíc osobně setkal.

Po organizační stránce byla Sekce mikroorganismem, který působil uvnitř celého Oddělení, mimo něj i nad ním, což mělo také geografické důsledky; téměř celá skupina se z bezpečnostních

důvodů přesunula z kanceláře na Kungsholmenu do soukromého podlaží o jedenácti místnostech na Östermalmu. Patro bylo diskrétně přestavěno na opevněnou kancelář, v níž byl neustále někdo přítomen, jelikož ve dvou pokojích hned vedle vchodu měla trvalé bydliště spolehlivá úřednice Eleanor Badenbrinková. Badenbrinková byla neocenitelná a Gullberg k ní choval naprostou důvěru.

Oficiálně tak Gullberg a jeho kolegové zmizeli ze světa — byli financováni prostřednictvím „zvláštního fondu" a nefigurovali v žádných formálních byrokratických materiálech, zasílaných na policejní prezidium a ministerstvo spravedlnosti. Ani sám nejvyšší šéf neznal tyto nejtajnější z tajných, jejichž úkolem bylo zabývat se nanejvýš ožehavými záležitostmi.

Gullberg se tak ve svých čtyřiceti letech dostal do pozice, kdy se ze svých počinů nemusel zodpovídat nikomu na světě a mohl si proklepnout, koho si jen zamanul.

Od samého začátku mu bylo jasné, že by se Sekce pro speciální analýzy mohla stát politicky ožehavou skupinou. Její popis práce byl mírně řečeno značně neurčitý a písemná dokumentace nanejvýš stručná. V září 1964 podepsal premiér Tage Erlander nařízení o přidělení rozpočtových prostředků Sekci pro speciální analýzy, jejímž úkolem bylo zabývat se mimořádně citlivými šetřeními, důležitými pro bezpečnost země. Šlo o jeden z dvanácti podobných případů, o nichž je na odpolední schůzi informoval zástupce šéfa bezpečnostní policie Hans Wilhelm Francke. Toto jednání bylo neprodleně označeno za tajné a do archívu bylo zařazeno pod speciální spisovou značkou.

Premiérův podpis však znamenal, že Sekce byla právně podloženou institucí. První roční rozpočet Sekce dosáhl částky padesát dva tisíc korun. Takto nízký rozpočet považoval sám Gullberg za geniální tah. Díky němu založení Sekce vypadalo jako zcela tuctová záležitost.

Podpis také znamenal, že předseda vlády schválil nutnost existence skupiny zodpovídající za „interní personální kontroly". Bylo ho rovněž možné interpretovat jako souhlas s vytvořením oddělení, které by mělo na starost i prověrky „zvláště citlivých osob" mimo tajné služby, například samotného premiéra. Posledně

jmenovaný tak svým podpisem způsobil závažné budoucí politické problémy.

Evert Gullberg si uvědomil, že lahvičku Johnnyho Walkera již dopil. Na alkohol si nijak zvlášť nepotrpěl, ale měl za sebou namáhavý den a dlouhou cestu a uvědomoval si, že se ocitl v životní fázi, kdy není podstatné, zda si dá jednu whisky nebo dvě, takže pokud má chuť, může si klidně dopřát další. Nalil si do sklenice obsah miniaturní lahvičky Glenfiddiche.

Nejcitlivější ze všech případů byl Olof Palme.

Gullberg si pamatoval každičký detail onoho volebního dne v roce 1976. Poprvé v moderní historii mělo Švédsko pravicovou vládu. Premiérem se bohužel stal Thorbjörn Fälldin a nikoli Gösta Bohman, muž ze staré školy s nesrovnatelně lepšími předpoklady. Ale hlavně byl poražen Olof Palme a Evert Gullberg si tak mohl vydechnout.

Skutečnost, zda je Olof Palme vhodný na post premiéra, byla předmětem několika rozhovorů v nejtajnějších chodbách bezpečnostní policie. V roce 1969 byl propuštěn Per Gunnar Vinge poté, co vyjádřil názor, který na Oddělení sdíleli mnozí — totiž přesvědčení, že Palme je možná tajným agentem ruské špionážní organizace KGB. V tehdejší atmosféře Firmy nebyl Vingeho názor nijak kontroverzní. Při jedné návštěvě Norrbottenu se o tom však bohužel otevřeně zmínil před krajským hejtmanem Ragnarem Lassinanttim. Lassinantti dvakrát zvedl obočí a poté informoval vládní kancelář, což mělo za následek předvolání Vingeho k soukromému pohovoru.

K rozmrzelosti Everta Gullberga nebyla otázka týkající se případných ruských kontaktů Olofa Palmeho nikdy zodpovězena. Navzdory neúnavným pokusům zjistit pravdu a najít rozhodující důkazy — *the smoking gun* — Sekce nikdy neobjevila sebemenší podklad pro pravdivost tohoto tvrzení. V Gullbergových očích to však neznamenalo Palmeho případnou nevinu, nýbrž fakt, že dotyčný je mimořádně mazaný a inteligentní špion, který se na rozdíl od ostatních kolegů nedal svést k tomu, aby udělal chybu. Palme si z nich rok za rokem dělal blázny. Tato otázka začala být opět aktuální v roce 1982, když Palme znovu nastoupil na post

premiéra; po vypálení smrtelné střely na Sveině ulici se však jednou provždy stala otázkou akademickou.

Rok 1976 byl pro Sekci obtížný. V řadách bezpečnostní policie — tedy mezi několika málo osobami, které o existenci Sekce opravdu věděly — se začaly ozývat jisté kritické hlasy. Během minulých deseti let dostalo kvůli domnělé politické nespolehlivosti výpověď celkem pětašedesát zaměstnanců tajných služeb. Ve většině případů však neexistovala žádná dokumentace, na jejímž základě by dotyčným bylo možné cokoli dokázat, a několik vyšších šéfů začalo reptat, že kolegové ze Sekce jsou banda paranoidních konspiračních teoretiků.

V Gullbergovi to stále ještě vřelo zlostí, když si vzpomněl na jeden z případů, kterými se Sekce zabývala. Týkal se osoby, zaměstnané u tajných služeb od roku 1968, kterou Gullberg osobně považoval za mimořádně nevhodnou. Byl jí kriminální inspektor Stig Bergling, poručík švédské armády, ze kterého se později vyklubal důstojník ruské vojenské rozvědky GRU. Během následujících let se Gullberg čtyřikrát pokoušel dosáhnout toho, aby Bergling dostal padáka, jeho návrhy se však nikdo nezabýval. Situace se změnila až v roce 1977, kdy Bergling začal budit podezření i mimo Sekci. Však už bylo načase. Bergling byl největším skandálem v historii švédské bezpečnostní policie.

Na začátku sedmdesátých let kritika zaměřená vůči Sekci vzrostla a v polovině desetiletí si musel Gullberg vyslechnout nejeden návrh na snížení rozpočtu; dokonce se ozvaly poznámky v tom smyslu, že její činnost je zbytečná.

V důsledku této kritiky se budoucnost Sekce ocitla na tenkém ledě. Bezpečnostní policie se v té době zabývala především teroristickými hrozbami, což byla po špionážní stránce velká otrava, neboť se většinou jednalo o poblázněnou mládež spolupracující s arabskými nebo palestinskými živly. Nejdůležitější otázkou bylo to, zda mají být mimořádné prostředky na sledování cizích občanů žijících ve Švédsku přiděleny oddělení osobních prověrek, nebo zda i nadále zůstanou výlučnou záležitostí útvaru pro zahraniční styky a informace.

V důsledku této poněkud esoterické byrokratické diskuse musela Sekce nezbytně naverbovat dalšího důvěryhodného spolupracovníka na provádění osobních prověrek — de facto špionáže — v řadách kolegů z útvaru pro zahraniční styky a informace.

Volba padla na mladíka, pracujícího u bezpečnostní policie od roku 1970, který byl na základě svého životopisu a politické spolehlivosti vhodným kandidátem na nového zaměstnance Sekce. Byl členem organizace s názvem Demokratická aliance, kterou sociálnědemokratická masmédia označovala za krajně pravicovou. Tato okolnost nebyla nikterak přitěžující. K Demokratické alianci vlastně patřili i tři další členové Sekce, která navíc hrála stěžejní roli při jejím založení, dokonce částečně přispěla i k jejímu financování. Právě prostřednictvím Demokratické aliance se zviditelnil i jejich nový spolupracovník. Jmenoval se Gunnar Björck.

Pro Everta Gullberga byla neuvěřitelně šťastná náhoda, že Alexander Zalaščenko zběhl do Švédska a požádal o politický azyl na policejní stanici v Norrmalmu právě onoho volebního dne v roce 1976, kdy na cizineckém oddělení sloužil junior Gunnar Björck. Setkal se tak s agentem patřícím k nejtajnějším z tajných.

Björck si počínal chytře. Okamžitě si uvědomil Zalaščenkův význam, přerušil výslech a ubytoval přeběhlíka v hotelu Continental. Poté se neobrátil s žádostí o pomoc na svého formálního šéfa, ale přímo na Everta Gullberga. Telefon se ozval ve chvíli, kdy byly volební místnosti uzavřeny a kdy se podle veškerých prognóz zdálo, že Palme prohraje. Gullberg právě přišel domů a pustil si televizi, aby se podíval na průběh voleb. Zprávu od rozrušeného juniora přijal zprvu pochybovačně. Poté odjel do Continentalu, který se nacházel sotva dvě stě padesát metrů od místa jeho tehdejšího bydliště, aby převzal velení nad případem Zalaščenko.

V té chvíli se život Everta Gullberga radikálně změnil. Slovo utajení dostalo nový obsah a závažnost. Uvědomil si, že kolem přeběhlíka musí vytvořit novou strukturu.

Automaticky se rozhodl, že do Zalaščenkovy skupiny zařadí Gunnara Björcka. Bylo to moudré a rozumné rozhodnutí, jelikož

Björck o Zalaščenkově existenci stejně již věděl. Raději ho bude mít uvnitř skupiny než jako bezpečnostní riziko mimo ni. Björck se tak ze svého oficiálního postu na útvaru pro zahraniční styky přestěhoval do kanceláře na Östermalmu.

V této dramatické situaci Gullberg usoudil, že v rámci bezpečnostní policie bude o věci informovat pouze jedinou osobu, totiž vedoucího kanceláře, který stejně do činnosti Sekce viděl. Jeho nadřízený nad novinkou několik dní přemýšlel a poté Gullbergovi vysvětlil, že o zběhnutí takovéhoto formátu musí informovat ředitele celé organizace a dokonce i vládu.

Nedávno zvolený ředitel bezpečnostní policie o existenci Sekce pro speciální analýzy sice věděl, o její činnosti však měl pouze neurčitou představu. Jeho úkolem bylo uklidit po aféře související s činností informační služby a již mířil na vyšší post v tajné policejní hierarchii. Z důvěrných rozhovorů s vedoucím kanceláře pochopil, že Sekce je tajná skupina dosazená vládou, stojící mimo oficiální činnost bezpečnostních služeb, na kterou se nemá ptát. Ředitel v té době nekladl vůbec žádné otázky, na které by mohl dostat nepříjemnou odpověď, pouze chápavě přikývl a souhlasil se skutečností, že existuje cosi s názvem SSA, přičemž on sám s tím nemá nic společného.

Gullberg nebyl nadšen myšlenkou, že bude muset o Zalaščenkovi informovat ředitele, ale smířil se se skutečností. Zdůraznil mu naprostou nezbytnost utajení celé záležitosti, s čímž dotyčný souhlasil, a Gullberg poté vydal nařízení, že bez přijetí mimořádných bezpečnostních opatření o této věci nesmí ve své kanceláři diskutovat ani ředitel celé organizace. Bylo rozhodnuto, že případem Zalaščenko se bude zabývat Sekce pro speciální analýzy.

Informovat o věci odcházejícího premiéra bylo zcela vyloučené. Nastupující ministerský předseda byl kvůli kolotoči, vzniklému v souvislosti se změnou vlády, plně zaměstnán výběrem ministrů a vyjednáváním s dalšími pravicovými stranami. Až měsíc po sestavení vlády zajel Gullberg s ředitelem bezpečnostní policie do sídla vlády a informovali nově zvoleného premiéra. Gullberg až do poslední chvíle protestoval proti tomu, aby se o věci dozvěděla vláda, avšak ředitel trval na svém — neinformovat o věci premiéra by bylo ústavně neobhajitelné. Během této schůzky použil Gullberg

veškerých svých schopností k tomu, aby předsedu vlády přesvědčil, že informace o Zalaščenkovi nesmí za žádných okolností proniknout za zdi jeho kanceláře — nesmí se o tom dozvědět ministr zahraničí, ministr obrany ani žádný jiný člen vlády.

Fälldinem otřásla novinka, že ve Švédsku hledá azyl špičkový ruský agent. Namítl, že přinejmenším z důvodů obyčejné spravedlnosti musí věc probrat s lídry dalších dvou vládních stran. Gullberg tuto námitku čekal a vytáhl svou nejvyšší kartu. Tiše premiérovi vysvětlil, že pokud k tomu dojde, bude nucen neprodleně podat žádost o propuštění ze služby. Tato pohrůžka na Fälldina zapůsobila. Nepřímo tak bylo řečeno, že pokud by se tato záležitost dostala na veřejnost a Rusové by na likvidaci Zalaščenka do země vyslali patrolu smrti, nesl by za to osobní zodpovědnost předseda vlády. Pokud by člověk, který odpovídal za Zalaščenkovu bezpečnost, došel k závěru, že musí rezignovat, pro předsedu vlády by takové odhalení znamenalo politickou a mediální katastrofu.

Fälldin byl ve své roli premiéra ještě nejistým nováčkem a nechal se zlomit. Schválil nařízení, které bylo neprodleně označeno jako tajná zpráva a na jehož základě měla Sekce kromě Zalaščenkovy bezpečnosti a podávání hlášení zodpovídat také za to, že informace o ruském zběhovi neproniknou za zdi premiérovy kanceláře. Tím Fälldin podepsal dokument, z něhož vyplývalo, že byl o věci informován, ale zároveň o ní nikdy nesmí s nikým mluvit. Stručně řečeno, měl na Zalaščenka zapomenout.

Fälldin přesto trval na tom, aby byl o věci zpraven ještě jeden člověk, jím pověřený vládní sekretář, který bude v případu přeběhlíka fungovat jako kontaktní osoba. S tím se Gullberg musel smířit. S vládním sekretářem by si měl bez problémů poradit.

Ředitel bezpečnostní policie byl spokojen. Zalaščenkův případ byl nyní ústavně zaštítěn, což znamenalo, že má krytá záda. I Gullberg byl spokojen. Podařilo se mu kolem zběha vytvořit karanténní zónu, díky níž bude moci hlídat tok informací. Jen on sám bude mít Zalaščenka pod kontrolou.

Když se Gullberg vrátil do své kanceláře na Östermalmu, posadil se za psací stůl a rukou sepsal seznam osob, které o Zalaščenkovi věděly. Na seznamu byl on sám, Gunnar Björck, operativní šéf Sekce Hans von Rottinger, zástupce šéfa Fredrik Clinton,

sekretářka Eleanor Badenbrinková a dva spolupracovníci, kteří měli za úkol zajišťovat a průběžně analyzovat informace od rozvědky, s nimiž přijde Zalaščenko. Celkem sedm osob, které budou během následujících let představovat v rámci Sekce speciální podsekci. Považoval ji za interní skupinu.

Kromě Sekce o této věci věděl ředitel bezpečnostní služby, jeho zástupce a vedoucí kanceláře. Dále byl o věci informován premiér a vládní sekretář. Celkem dvanáct osob. Nikdy předtím nebyla s tajemstvím takového formátu obeznámena takto elitní skupina.

Poté se Gullberg zachmuřil. Tajemství znala ještě třináctá osoba. S Björckem byl právník Nils Bjurman. Zaměstnat Bjurmana v Sekci bylo vyloučené. Bjurman navíc ani nebyl skutečný zaměstnanec bezpečnostní policie — byl vlastně jen obyčejný koncipient —, a chyběly mu tak potřebné znalosti a kompetence. Gullberg zvážil několik možností, ale poté se rozhodl, že Bjurmana z celé záležitosti opatrně vyšachuje. Pohrozil mu doživotním vězením za vlastizradu, pokud by se odvážil o Zalaščenkovi jen ceknout, pak použil úplatku v podobě příslibu budoucích zakázek a nakonec i lichotek, které posílily Bjurmanův pocit vlastního významu. Zajistil Bjurmanovi místo u renomované advokátní kanceláře a poté ho zahltil spoustou úkolů, aby ho neustále něčím zaměstnával. Jediným problémem byla Bjurmanova naprostá průměrnost, takže nedokázal všech svých možností plně využít. Po deseti letech pracoviště opustil a otevřel si vlastní praxi, která se časem zúžila na kancelářičku s jedním zaměstnancem na Ódinově náměstí.

Během dalších let Gullberg nespouštěl Bjurmana z očí. Dozor polevil až na konci osmdesátých let, kdy došlo k rozpadu Sovětského svazu a Zalaščenko přestal být prioritní záležitostí.

Zprvu si Sekce od Zalaščenka slibovala nějaký průlom v záhadě Olofa Palmeho; tato záležitost Gullbergovi neustále vrtala hlavou. Následně se tak Palme stal jedním z prvních témat Gullbergova obsáhlého hlášení.

Naděje však brzy ztroskotaly, jelikož Zalaščenko ve Švédsku nikdy neoperoval a nic zvláštního o této zemi nevěděl. Naproti tomu zaslechl fámu o „Rudém jezdci“, o vysoce postaveném švédském či skandinávském politikovi, který pracoval pro KGB.

Gullberg sestavil seznam jmen, která souvisela s Palmem. Byl na něm Carl Lidbom, Pierre Schori, Sten Andersson, Marit Ulfskogová a další osoby. Na konci života se Gullberg k tomuto seznamu stále dokola vracel, odpověď však nenalézal.

Evert Gullberg se najednou stal jedním z nejvýše postavených hráčů. Uctivě ho zdravili i v exkluzivním klubu elitních válečníků, kde se všichni mezi sebou znali a kde se kontakty získávaly prostřednictvím osobního přátelství a důvěry — nikoli prostřednictvím oficiálních zdrojů a byrokratických pravidel. Setkal se se samotným Jamesem Jesusem Angletonem a s šéfem MI6 popíjel v diskrétním londýnském klubu whisky. Stal se jedním z těchto velikánů.

Zápornou stránkou Gullbergova povolání bylo to, že se se svými úspěchy nemohl nikde pochlubit, dokonce ani ve svých posmrtně vydaných vzpomínkách. A neustále měl strach, aby si ho „nepřítel" nepovšiml a nezaměřil se na něj — a aby tak nedobrovolně nezavedl Rusy k Zalaščenkovi.

V tomto ohledu byl Zalaščenko sám sobě nejhorším nepřítelem.

Během prvního roku přeběhlíka ubytovali v anonymním bytě, který vlastnila Sekce. V žádném registru ani oficiálním dokumentu neexistoval a členové Zalaščenkovy skupiny věřili, že mají dostatek času na to, aby mu naplánovali budoucnost. A na jaře roku 1978 získal Zalaščenko pas na jméno Karl Axel Bodin a obtížně vytvořený vlastní příběh — fiktivní, avšak doložitelné údaje o své rodině ve švédském registru.

Tehdy však již bylo pozdě. Zběh se jim vymkl z ruky a začal šoustat s tou zatracenou děvkou Agnetou Sofií Salanderovou, rozenou Sjölanderovou, a beze všeho se jí představil svým skutečným jménem — Zalaščenko. Gullberg si uvědomil, že ten chlap to nemá v hlavě úplně v pořádku. Podezíral ruského přeběhlíka z toho, že chce být odhalen. Vypadalo to, jako by neustále potřeboval předvádět nějakou estrádu. Jinak si člověk jeho neuvěřitelně pitomé počínání těžko dokázal vysvětlit.

Byl samá děvka, měl dlouhá období, kdy jen chlastal a vyvolával násilné konflikty s vyhazovači v restauracích a podobně. Švédská

policie Zalaščenka třikrát zadržela za opilství a dvakrát v souvislosti s rvačkou v hospodě. A Sekce musela pokaždé diskrétně zasáhnout, dostat ho ven a postarat se, aby veškeré písemnosti zmizely a aby došlo ke změně spisové značky. Na ututlání veškerých potíží nasadil Gunnara Björcka. Björckova práce spočívala v tom, že přeběhlíka po téměř čtyřiadvacet hodin denně opečovával jako chůva. Bylo to těžké, ale jinou možnost neměli.

Všechno mohlo jít dobře. Na začátku osmdesátých let se Zalaščenko zklidnil a začal se přizpůsobovat. Ale nikdy se nevzdal té děvky Salanderové — a co hůř, stal se otcem Kamily a Lisbeth.

Lisbeth Salanderová.

Gullberg cítil při vyslovení toho jména mrazení v zádech.

Už když bylo děvčátkům kolem devíti, deseti roků, měl Gullberg z Lisbeth Salanderové nepříjemný pocit kolem žaludku. Člověk nemusel být psychiatr, aby pochopil, že ta holka není normální. Gunnar Björck mu podal zprávu, že je vzdorovitá a že se v jejím chování k Zalaščenkovi objevují násilnické a agresivní tendence, a navíc se zdálo, že z něj nemá sebemenší strach. Promluvila jen zřídka, ale svou nespokojenost se stavem věcí dávala najevo tisíci jinými způsoby. Znamenala stále rostoucí problém, jeho gigantičnost si však Gullberg nedokázal představit ani v těch nejdivočejších fantaziích. Nejvíce ho děsilo, že situace v rodině Salanderových skončí šetřením sociálního odboru, které by se zaměřilo na Zalaščenka. Stále dokola na zběha apeloval, aby s rodinou přerušil kontakt a zmizel z její blízkosti. Zalaščenko mu to slíbil, ale slib pokaždé porušil. Měl spoustu jiných kurev, ale po pár měsících se pokaždé vrátil k Agnetě Sofii Salanderové.

Zatracený Zalaščenko. Špion, jehož citový život se řídí ocasem, samozřejmě není dobrý špion. Vypadalo to však, jako by Zalaščenko stál mimo veškerá normální pravidla, nebo si to přinejmenším myslel. Kdyby s tou děvkou aspoň jen šoustal a neměl potřebu ji nádavkem ještě mlátit, ale postupem času se Zalaščenko na své přítelkyni dopouštěl opakovaného hrubého násilí. Dokonce se zdálo, že ho baví provokovat své dohlížitele a mlátí ji jako žito jen proto, aby je naštval a přidělával jim starosti.

Gullberg ani v nejmenším nepochyboval o tom, že Zalaščenko je choromyslný parchant, ale nacházel se v situaci, kdy si mezi

přeběhlými agenty z GRU nemohl zrovna vybírat. Měl jen jediného zběha, a ten si navíc byl vědom toho, jaký má pro něj význam.

Gullberg si povzdechl. Zalaščenkova skupina hrála roli uklízecí čety. To nemohl popřít. Zalaščenko věděl, že si může dovolovat a že po něm chlapci problémy pěkně zametou. A v případě Agnety Sofie Salanderové této možnosti zneužíval až za hranice jejich trpělivosti.

Objevovaly se varovné signály. Když Lisbeth dosáhla dvanácti let, pobodala Zalaščenka nožem. Zranění nebyla nebezpečná, ale přeběhlík byl převezen do nemocnice svatého Jiří a Zalaščenkovu skupinu čekal důkladný úklid. Tentokrát si Gullberg pozval Zalaščenka na kobereček a měl s ním Velice Vážný Pohovor. Chtěl od něj jasně slyšet, že se s rodinou Salanderových už nikdy nespojí, a zběh mu to slíbil. Svůj slib dodržoval přes půl roku, poté se vydal k Agnetě Sofii Salanderové domů a zmlátil ji tak surově, že zbytek života strávila v domě s pečovatelskou službou.

Gullberg si přesto neuměl představit, že Lisbeth Salanderová je psychopatka s vražednými choutkami, která si vyrobí zápalnou bombu. Ten den došlo k hroznému pozdvižení. Visel nad nimi Damoklův meč v podobě různých vyšetřování a osud celé operace Zalaščenko — vlastně celé Sekce — se houpal na velmi tenkém vlásku. Pokud by si Lisbeth Salanderová pustila pusu na špacír, hrozilo nebezpečí, že Zalaščenko bude odhalen. A kdyby byl Zalaščenko odhalen, hrozil by krach operací, prováděných během posledních patnácti let, a činnost Sekce by navíc mohla být podrobena veřejnému přezkoumání. Tomu bylo třeba za každou cenu zabránit.

Gullberg byl znepokojen. Po veřejném přezkoumání by aféra související s činností informační služby vypadala jako pohádka pro děti. Pokud by došlo ke zpřístupnění archívu Sekce, vyšla by najevo celá řada okolností, které nebyly právě v souladu s ústavou, nemluvě o jejich mnohaletém sledování Palmeho a dalších známých sociálních demokratů. A pouhých pár let po Palmeho vraždě to bylo citlivé téma. Skončilo by vyšetřováním Gullberga a dalších zaměstnanců Sekce podezřelých ze spáchání trestných činů. A co by bylo ještě horší — blázniví novináři by bez sebemenšího zaváhání zveřejnili teorii, že za Palmeho vraždou stála Sekce, což by zároveň vedlo k další spleti odhalení a obvinění. Nejhorší bylo

to, že ve vedení tajných služeb došlo k obrovským změnám, takže o existenci Sekce nevěděl ani nejvyšší šéf celé organizace. Veškeré kontakty s bezpečnostní policií skončily toho roku na stole nového zástupce vedoucího kanceláře, a ten byl již deset let stálým členem Sekce.

Mezi členy Zalaščenkovy skupiny zavládla atmosféra paniky a úzkosti. S řešením v podobě psychiatra jménem Peter Teleborian přišel vlastně Gunnar Björck.

Teleborian měl již co do činění s útvarem kontrašpionáže, který ho využil jako konzultanta v souvislosti s prověřováním jednoho podezřelého průmyslového špiona. V citlivé fázi šetření potřebovali z jistých důvodů vědět, jak se dotyčná osoba zachová v případě, kdy bude vystavena stresu. Teleborian byl nadějný mladý psychiatr, který neplácal do větru, ale měl vždy po ruce konkrétní a jasné rady. Díky těmto radám se tajným službám podařilo zabránit sebevraždě a udělat z dotyčného špiona dvojitého agenta, který svým chlebodárcům posílal dezinformace.

Po Lisbethině atentátu na Zalaščenka Björck opatrně přivedl k Sekci Teleboriana jakožto mimořádného konzultanta. Nyní ho potřebovali více než kdykoli předtím.

Řešení bylo vlastně zcela prosté. Karl Axel Bodin zmizí v nějakém rehabilitačním zařízení. Agneta Sofia Salanderová se s nevyléčitelným poraněním mozku ocitla v ústavu pro dlouhodobě nemocné. Veškerá policejní vyšetřování byla shromážděna u bezpečnostní policie a prostřednictvím zástupce vedoucího kanceláře byla převedena na Sekci.

Peter Teleborian nedávno získal místo zástupce primáře v Dětské psychiatrické léčebně svatého Štěpána v Uppsale. Nepotřebovali nic jiného než posudek soudního psychiatra, který společně sepsali Björck s Teleborianem, a pak krátké a nepříliš kontroverzní rozhodnutí soudu. Šlo jen o způsob prezentace veškerých faktů. Tento případ s ústavou nijak nesouvisel. Navzdory všemu se jednalo o bezpečnost země. To musel každý pochopit.

Choromyslnost Lisbeth Salanderové byla přece nad slunce jasnější. Pár let na uzavřeném psychiatrickém oddělení jí nepochybně může jen prospět. Gullberg přikývl a operaci schválil.

Všechny kousky skládačky zapadly na své místo a navíc k tomu došlo v době, kdy Zalaščenkova skupina měla být stejně rozpuštěna. Sovětský svaz přestal existovat a období Zalaščenkovy velikosti patřilo definitivně minulosti. Svůj zenit měl již bezpochyby za sebou.

Skupina mu však z fondů tajných služeb vymohla štědré odchodné. Poskytli zběhovi nejlepší myslitelnou rehabilitační péči a o půl roku později Karla Axela Bodina s úlevným povzdechem odvezli na letiště Arlanda a předali mu jednosměrnou letenku do Španělska. Jasně mu vysvětlili, že od této chvíle se jejich cesty definitivně rozcházejí. Byl to jeden z Gullbergových posledních případů. O týden později odešel do starobního důchodu a předal trůn svému nástupci Fredriku Clintonovi. Gullberg působil pouze jako poradce a konzultant v ožehavých otázkách. Zůstal ve Stockholmu ještě tři roky a téměř denně pro Sekci pracoval, úkolů však ubývalo a časem se sám rozhodl skončit. Vrátil se do Laholmu a občas kolegům externě vypomohl z domova. V prvních letech jezdíval do Stockholmu pravidelně, ale jeho cesty byly stále řidší.

Zalaščenka pustil z hlavy. Až do onoho rána, kdy se probudil a na titulních stránkách všech novin našel obrázek Zalaščenkovy dcery, podezřelé ze spáchání tří vražd.

Gullberg sledoval vývoj událostí s pocitem zmatku. Velmi dobře chápal, že Bjurman nebyl pověřen dohledem nad Salanderovou pouhou náhodou, neobával se však, že by starý Zalaščenkův příběh nějak vyplul na povrch. Salanderová byla choromyslná. Nijak ho nepřekvapilo, že dokázala zinscenovat vražedné orgie. Ani v nejmenším mu však nepřišlo na mysl, že by s tím mohl mít něco společného Zalaščenko, dokud si nepustil ranní zprávy a nevyslechl si události z Gossebergy. Okamžitě nažhavil telefon a nakonec si zakoupil jízdenku na vlak do Stockholmu.

Sekce stála před největší krizí od svého založení. Hrozilo jim, že všechno praskne.

Zalaščenko se dovlekl na záchod a vymočil se. Od té doby, co mu v Sahlgrenově nemocnici dali berle, se mohl pohybovat. Neděli věnoval krátkým tréninkovým procházkám. Stále měl strašlivé

bolesti v dásni a byl schopen pozřít pouze tekutou stravu, ale už dokázal vstát a zvládnout kratší vzdálenosti.

Téměř patnáct let prožil s protézou, takže byl na berle zvyklý. Nacvičoval neslyšnou chůzi o berlích a přecházel po pokoji sem a tam. Pokaždé, když se pravou nohou dotkl země, projela mu končetinou silná bolest.

Zalaščenko zatnul zuby. Pomyslel na to, že Lisbeth Salanderová leží na pokoji v jeho bezprostřední blízkosti. Trvalo mu celý den, než zjistil, že se nachází ve druhých dveřích napravo od něj.

Kolem druhé hodiny ranní — deset minut po poslední návštěvě noční sestry — všude panoval klid a mír. Zalaščenko namáhavě vstal a natáhl se po berlích. Dovlekl se ke dveřím a nastražil uši, nic však neslyšel. Pootevřel dveře a vyšel na chodbu. Ze sesterny bylo slabě slyšet hudbu. Došel až k východu na konci chodby, otevřel dveře a propátral schodiště. Byly tam výtahy. Poté se vrátil po chodbě zpět. Když míjel dveře pokoje Lisbeth Salanderové, zastavil se, opřel se o berle a půl minuty odpočíval.

Té noci sestry její pokoj zavřely. Lisbeth Salanderová otevřela oči a z chodby zaslechla slabý škrábavý zvuk. Nedokázala ho identifikovat. Znělo to, jako by někdo cosi opatrně vlekl po zemi. Na chvíli zavládlo úplné ticho a Lisbeth si nebyla jistá, zda se jí to nezdálo. Po půl minutě se zvuk ozval znovu. Vzdaloval se. Nepříjemný pocit zesílil.

Někde tam venku byl Zalaščenko.

Měla pocit, že je připoutaná k posteli. Pod sádrovým límcem ji svědila kůže. Pocítila silnou chuť vstát. Postupně se jí podařilo posadit se na posteli. To bylo zhruba všechno, co zvládla. Zvrátila se zpět a položila hlavu na polštář.

Po chvíli si prsty začala ohmatávat sádrový límec a našla knoflík, kterým se otevíral. Stiskla ho a límec sklouzl na podlahu. Najednou se jí lépe dýchalo.

Přála si, aby měla na dosah zbraň nebo aby alespoň měla sílu vstát a jednou provždy se ho zbavit.

Nakonec se opřela o lokty. Rozsvítila lampičku a rozhlédla se po pokoji. Neviděla nic, co by mohla použít jako zbraň. Poté objevila

u zdi tři metry od postele rehabilitační stůl. Všimla si, že na stole někdo nechal tužku.

Počkala, dokud k ní sestra nezašla na pravidelnou obchůzku, což této noci činila v půlhodinových intervalech. Ze snížení frekvence návštěv Lisbeth vyvodila, že podle názoru lékařů se její stav ve srovnání s počátkem víkendu zlepšil, neboť tehdy ji sestra kontrolovala po čtvrt hodině nebo ještě častěji. Ona sama žádný zvláštní rozdíl necítila.

Když osaměla, zmobilizovala všechny síly, posadila se a přehoupla nohy přes okraj postele. Na těle měla přilepené elektrody, které snímaly její tep a dech, ale kabely vedly stejným směrem jako místo, kde ležela tužka. Opatrně se postavila a najednou se zakymácela; úplně ztratila rovnováhu. Na vteřinu měla pocit, že omdlí, ale opřela se o postel a zaměřila pohled na stůl před sebou. Udělala tři klopýtavé kroky, natáhla ruku a uchopila tužku.

Pozpátku se vrátila k posteli. Byla zcela vyčerpaná.

Po chvíli přes sebe dokázala přetáhnout pokrývku. Zvedla tužku a zkusila hrot. Byla to obyčejná dřevěná tužka, avšak čerstvě ořezaná a ostrá. Mohla by posloužit jako slušná bodná zbraň, kterou by mohla nepříteli zabodnout do obličeje nebo do očí.

Položila si tužku k boku, aby na ni snadno dosáhla, a usnula.

» , ,

KAPITOLA 6

Pondělí 11. dubna

V pondělí ráno vstal Mikael Blomkvist hned po deváté a zavolal Malin Erikssonové, která právě dorazila do redakce *Milénia*.

„Ahoj, šéfredaktorko," řekl Mikael.

„Nemůžu se vzpamatovat z toho, že tu není Erika a že mám novou šéfredaktorku dělat já."

„Copak?"

„Je pryč. Její stůl je prázdný."

„Možná by nebyl nejhorší nápad, kdyby ses během dneška přestěhovala do její kanceláře."

„Nevím, co mám dělat. Mám z toho hrozně nepříjemný pocit."

„To neměj. Všichni jsou zajedno v tom, že jsi v téhle situaci nejlepší volba. A víš, že za mnou a Christerem můžeš kdykoli přijít."

„Díky za důvěru."

„Jdi ty," řekl Mikael. „Pracuj jako obvykle. V nejbližší době budeme řešit problémy podle toho, jak přijdou."

„Tak jo. Co potřebuješ?"

Mikael jí vysvětlil, že má v úmyslu zůstat celý den doma a psát. Malin si najednou uvědomila, že ji Mikael o své činnosti informoval stejným způsobem, jako — jak předpokládala — to dělával s Erikou Bergerovou. Očekával, že to bude nějak komentovat. Nebo ne?

„Máš pro nás nějaké instrukce?“

„Ne. Naopak, pokud budeš ty mít nějaké instrukce pro mě, tak zavolej. Stejně jako předtím budu dělat na tom případu Salanderové, a pokud jde o něj, budu o dalším postupu rozhodovat já, ale všechno ostatní, co se časopisu týče, je na tobě. Ty budeš rozhodovat. Já tě podpořím.“

„A co když se rozhodnu špatně?“

„Pokud bych něco takového viděl nebo slyšel, tak ti to řeknu. Ale to by musela být mimořádná situace. Za normálních okolností se o žádném závěru nedá se stoprocentní platností říct, že je dobrý nebo špatný. Budeš dělat vlastní rozhodnutí a možná budou jiná než ta, která by udělala Erika. A pokud o něčem rozhodnu já, bude to třetí varianta. Ale teď se do toho musíš pustit sama.“

„Dobře.“

„Pokud chceš být dobrá šéfka, měla bys o všem mluvit s ostatními. Především s Henrym a Christerem, pak se mnou a nakonec ožehavé otázky probereme na redakční poradě.“

„Udělám, co budu moct.“

„Prima.“

Mikael se posadil do obývacího pokoje s iBookem na koleni a pracoval bez přestávky celé pondělí. Když skončil, měl hotovou první verzi dvou článků o celkem jednadvaceti stranách. Tato část textu byla zaměřena na kolegu Daga Svenssona a jeho přítelkyni Miu Bergmanovou, na to, čím se zabývali, proč byli zastřeleni a kdo je jejich vrahem. Odhadem usoudil, že pro letní tematické číslo bude muset napsat dalších alespoň čtyřicet stran textu. A musel se rozhodnout, jak v těchto článcích popíše Lisbeth Salanderovou, aby přitom nenarušil její integritu. Věděl o ní věci, které by za nic na světě nechtěla zveřejnit.

Evert Gullberg v restauraci hotelu Frey snědl pondělní snídani, sestávající z jediného krajíce chleba a šálku černé kávy. Poté odjel taxíkem na Dělostřeleckou ulici na Östermalmu. Ve čtvrt na deset ráno zazvonil, představil se do domovního telefonu a byl okamžitě vpuštěn dovnitř. Vyjel do šestého patra, kde ho u výtahu čekal čtyřiapadesátiletý Birger Vadensjöö. Nový šéf Sekce.

Vadensjöö byl po Gullbergově odchodu do důchodu jedním z nejmladších rekrutů. Gullberg nevěděl, co si o něm má myslet.

Přál si, aby na jeho místě byl rozhodný Fredrik Clinton. Clinton byl Gullbergovým nástupcem a šéfem Sekce až do roku 2002, kdy ho cukrovka a cévní choroby víceméně přiměly k odchodu do výslužby. Gullberg si nebyl zcela jist tím, z jakého těsta Vadensjöö vlastně je.

„Ahoj, Everte," pozdravil ho Vadensjöö a potřásl si se svým bývalým šéfem rukou. „Prima, že sis našel čas a zajel se na nás podívat."

„Tolik času zas nemám," řekl Gullberg.

„Víš, jak to chodí. Na kontakty s bývalými věrnými kolegy si moc nepotrpíme."

Evert Gullberg tuto poznámku přešel. Nalevo si odložil kabát, pak vešel do své staré kanceláře a posadil se ke kulatému konferenčnímu stolku u okna. Vadensjöö (jak předpokládal) si na stěny pověsil reprodukce Chagalla a Mondriana. Gullberg měl v dobách svého šéfování na stěnách plány historických lodí jako Krona a Wasa. Vždycky snil o moři a vlastně byl původně námořní důstojník, ačkoli na moři strávil pouze několik krátkých měsíců během vojenské služby. Objevily se tu počítače. Jinak místnost vypadala téměř stejně jako v době jeho odchodu. Vadensjöö mu nalil kávu.

„Ostatní tu budou hned," řekl Vadensjöö. „Ale myslím, že bychom si nejdřív měli trošku promluvit."

„Kolik členů Sekce tu ještě zůstalo z mých dob?"

„Kromě mě pracuje tady v kanceláři jen Otto Hallberg a Georg Nyström. Hallberg letos odchází do penze a Nyström oslaví šedesátku. Jinak jsou tu hlavně nováčci. Určitě ses s některými z nich už setkal."

„Kolik osob dnes pro Sekci pracuje?"

„Trošku jsme to tu reorganizovali."

„Ale?"

„Dnes nás tu na plný úvazek pracuje sedm. Takže jsme počet kolegů zredukovali. Ale celkově má Sekce u bezpečnostní policie jednatřicet spolupracovníků. Většina z nich se sem nikdy nedostane, vykonávají svou běžnou činnost a pro nás pracujou diskrétně po nocích."

„Jednatřicet spolupracovníků."

„Plus sedm. Tenhle systém jsi vlastně vytvořil ty. My jsme ho jen vylepšili a dnes mluvíme o interní a externí organizaci. Když přijmeme nějakého nováčka, tak si vezme na určitou dobu volno a jde se k nám zaškolit. Právě u nás vyučuje Hallberg. Základní výuka trvá šest týdnů a probíhá na vojenské námořní akademii. Pak se dotyčný vrátí zpátky ke svému běžnému zaměstnání u bezpečnostní policie, ale dělá pro nás."

„Aha."

„Vlastně je to unikátní systém. Většina našich spolupracovníků nemá o existenci druhých ani potuchy. A tady v Sekci většinou přijímáme a vyhodnocujeme zprávy. Takže stejná pravidla jako za tvých časů. Organizace musí být plochá, dvoustupňová."

„Co operativní jednotka?"

Vadensjöö se zamračil. V Gullbergových dobách měla Sekce operativní jednotku sestávající ze čtyř osob pod vedením ostřílenéhoHanse von Rottingera.

„No, to je slabší. Rottinger přece před pěti lety zemřel. Máme tu jednoho mladšího talentovaného chlapíka, co dělá část práce v terénu, ale v případě potřeby obvykle využíváme někoho z naší externí organizace. Navíc se všechno technicky zkomplikovalo, například odposlechy telefonů nebo vniknutí do bytu. Dnes jsou všude alarmy a další záludnosti."

Gullberg přikývl.

„A rozpočet?" otázal se.

„Celkově máme asi jedenáct milionů ročně. Třetina jde na platy, další třetina na provoz kanceláře a zbytek na samotnou činnost."

„Takže se rozpočet snížil?"

„Trošku. Ale máme méně personálu, což znamená, že rozpočet na naši činnost vlastně vzrostl."

„Aha. A jaké máte vztahy s tajnými službami?"

Vadensjöö se chvíli rozmýšlel.

„Šéf kanceláře a šéf rozpočtu patří k nám. Formálně je přece šéf kanceláře jediná osoba, co do naší činnosti vidí. Jsme tak tajní, že vlastně neexistujeme. Ale ve skutečnosti o naší existenci vědí dva zástupní šéfové. A ti se snaží, aby o nás nic neslyšeli."

„Rozumím. Což znamená, že pokud vznikne nějaký problém, bude to pro současné vedení nepříjemné překvapení. Jak je to s armádou a s vládou?“

„Armádu jsme odstřihli asi před deseti lety. A vlády přicházejí a odcházejí.“

„Takže pokud k něčemu dojde, budeme úplně sami.“

Vadensjöö přikývl.

„To je nevýhoda našeho uspořádání. Ale výhoda je přece zřejmá. A změnila se i náplň práce. Po pádu Sovětského svazu v Evropě nastala jiná politická situace. Už se moc nezabýváme identifikací špionů. Teď se jedná o terorismus, ale hlavně o posouzení politické vhodnosti na ožehavé posty.“

„O tohle se jednalo vždycky.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Gullberg zaznamenal pěkně oblečeného muže kolem šedesátky a mladšího chlapíka v džínách a saku.

„Ahoj, chlapci. Tohle je Jonas Sandberg. Pracuje u nás čtyři roky a má na starosti operativní akce. Už jsem ti o něm říkal. A tohle je Georg Nyström. S ním se znáš.“

„Zdravím tě, Georgu,“ řekl Gullberg.

Muži si potřásli rukou. Poté se Gullberg obrátil k Sandbergovi.

„A odkudpak jste sem přišel vy?“ otázal se Gullberg a hleděl na Jonase Sandberga.

„Naposledy z Göteborgu,“ odvětil žertem Sandberg. „Byl jsem ho navštívit.“

„Zalaščenka…“ řekl Gullberg.

Sandberg přikývl.

„Prosím, pánové, posaďte se,“ vybídl je Vadensjöö.

„Björck,“ pronesl Gullberg a zamračil se, když si Vadensjöö zapálil doutník. Svlékl si sako a opřel se. Vadensjöö na Gullberga pohlédl a uhodilo ho do očí, jak hrozně zhubl.

„Takže v pátek ho zatkli za porušení zákona o prostituci,“ řekl Georg Nyström. „Zatím ho neobžalovali, ale vlastně se přiznal a odtáhl domů s ocasem mezi nohama. Bydlí na Smådalarö a právě je na neschopence. Média tomu zatím nevěnovala pozornost.“

„Björck byl kdysi jedním z nejlepších, které jsme v Sekci měli," řekl Gullberg. „V Zalaščenkově aféře sehrál hlavní roli. Co s ním bylo od doby, kdy jsem odešel do penze?"

„Je určitě jedním z nejbližších spolupracovníků Sekce, který se vrátil ke své externí činnosti. I za tvých časů přece pořád někde poletoval."

„Jo, potřeboval si trošku odpočinout a rozšířit obzor. V osmdesátých letech jsem ho z činnosti Sekce na dva roky uvolnil. Působil u rozvědky jako atašé. Od roku 1976 pracoval se Zalaščenkem, dřel jako blázen skoro čtyřiadvacet hodin denně, a tak jsem usoudil, že si opravdu potřebuje dát pohov. V letech 1985–1987 byl pryč a pak se sem vrátil."

„Takže se dá klidně říct, že u Sekce skončil v roce 1994 a přešel k externí organizaci. V roce 1996 se stal zástupcem šéfa útvaru pro zahraniční styky a informace a byl to náročný post, pracovní povinnosti mu zabraly hodně času. Samozřejmě byl se Sekcí po celou dobu v kontaktu a vlastně jsme spolu až donedávna pravidelně jednou měsíčně mluvívali."

„Takže on je nemocný."

„Není to nic vážného, ale je to hodně bolestivé. Ploténka. V poslední době se mu ty obtíže pořád vracely. Před dvěma lety si pobyl čtyři měsíce na neschopence. Pak znovu onemocněl loni v srpnu. Prvního ledna měl nastoupit do práce, ale doktor mu prodloužil neschopenku a teď čeká na operaci."

„A během pracovní neschopnosti běhal za kurvama," řekl Gullberg.

„Jo, je přece svobodný, a pokud jsem to dobře pochopil, za kurvama chodil spoustu let," řekl Jonas Sandberg, který dosud téměř půl hodiny nepromluvil. „Četl jsem rukopis Daga Svenssona."

„Aha. Ale může mi někdo vysvětlit, co se vlastně stalo?"

„Pokud víme, tak celý tenhle kolotoč musel spustit Björck. Jedině tak se ten spis z roku 1991 mohl dostat do rukou advokáta Bjurmana."

„Takže ten ve volném čase taky běhá za kurvama?" otázal se Gullberg.

„To asi ne. Každopádně v materiálu Daga Svenssona o něm nic není. Byl to přece poručník Lisbeth Salanderové."

Vadensjöö si povzdechl.

„Tohle je vlastně moje chyba. Ty a Björck jste přece v roce 1991 zavřeli Salanderovou do cvokárny. Počítali jsme s tím, že si tam pobude mnohem déle, ale pak dostala opatrovníka, advokáta Holgera Palmgrena, a tomu se podařilo umístit ji do pěstounské rodiny. To už jsi byl v penzi."

„Co se stalo pak?"

„Měli jsme ji pod dohledem. Její sestra Kamila Salanderová byla v té době v pěstounské péči v Uppsale. Když bylo holkám sedmnáct, začala se Lisbeth zničehonic vrtat ve své minulosti. Hledala Zalaščenka a prošla všechny veřejné registry, co našla. Nějakým způsobem, nevíme přesně jakým, získala informace o tom, že její sestra ví, kde je Zalaščenko."

„Opravdu to věděla?"

Vadensjöö pokrčil rameny.

„Vlastně nemám nejmenší tušení. Sestry se spoustu let nescházely, ale Lisbeth Kamilu vyčmuchala a pokusila se z ní dostat všechno, co ví. Skončilo to pořádnou hádkou a rvačkou."

„Cože?"

„Během těch měsíců jsme měli Lisbeth pořád na očích. Taky jsme informovali Kamilu Salanderovou, že její sestra je agresivní a psychicky narušená. Právě ona se s námi po nečekané Lisbethině návštěvě spojila, proto jsme sledování ještě zintenzivnili."

„Takže její sestra byla tvá informátorka?"

„Kamila Salanderová z ní měla panickou hrůzu. Lisbeth Salanderová tehdy vzbudila pozornost i jinde. Měla několik konfliktů se sociálkou a my jsme napsali posudek, že pro Zalaščenkovu anonymitu pořád ještě představuje hrozbu. Pak došlo k tomu incidentu v metru."

„Napadla nějakého pedofila..."

„Přesně tak. Evidentně byla agresivní a psychicky narušená. Mysleli jsme, že pro všechny strany bude nejjednodušším řešením, když znovu zmizí v nějakém ústavu, a takříkajíc jsme chytili příležitost za pačesy. Tehdy zasáhli Fredrik Clinton a von Rottinger. Znovu najali Petera Teleboriana a prostřednictvím našeho právního zástupce bojovali za to, aby ji soud opět svěřil do ústavní péče. Salanderovou zastupoval Holger Palmgren a navzdory

veškerým předpokladům šel soud na ruku jemu — svěřil mu ji do poručnictví."

„Ale jak se do toho zapletl Bjurman?"

„Palmgren dostal na podzim 2002 infarkt. Neustále jsme měli vyvěšenou výstražnou vlajku pro případ, že by se objevila v nějakém registru, a já se postaral, aby se jejím novým poručníkem stal Bjurman. Pozor — Bjurman neměl ani tušení o tom, že je to Zalaščenkova dcera. Prostě šlo o to, že pokud by si ta holka začala pouštět o Zalaščenkovi pusu na špacír, tak by Bjurman přirozeně zbystřil a spustil poplach."

„Bjurman byl idiot. Nikdy neměl mít nic společného se Zalaščenkem a už vůbec ne s jeho dcerou." Gullberg pohlédl na Vadensjööa. „To byla závažná chyba."

„Já vím," odvětil Vadensjöö. „Ale tehdy mi to připadalo jako dobrý nápad a nemohlo mě přece ani ve snu napadnout, že..."

„Kde je teď její sestra, Kamila Salanderová?"

„Nevíme. Když jí bylo devatenáct, sbalila si tašku a odešla od pěstounů. Od té doby o ní neslyšeli. Zmizela."

„Dobře, pokračuj."

„Mám jeden zdroj u policie, a ten mluvil s žalobcem Richardem Ekströmem," řekl Sandberg. „Hlavní vyšetřovatel, kriminální inspektor Bublanski, si myslí, že Bjurman Salanderovou znásilnil."

Gullberg pohlédl na Sandberga s nelíčeným údivem. Poté si zamyšleně pohladil bradu.

„Znásilnil?" otázal se.

„Bjurman měl přes celé břicho vytetovaný nápis *Jsem sadistická svině, dobytek a násilník*."

Sandberg položil na stůl barevnou fotografii z pitevního protokolu. Gullberg vyvalil oči na Bjurmanovo břicho.

„A tohle mu tedy udělala Zalaščenkova dcera?"

„Jinak si to lze jen těžko vysvětlit. Zjevně dokáže být nebezpečná. Zmlátila dva chlapy ze Svavelsjö MC."

„Zalaščenkova dcera," zopakoval Gullberg. Obrátil se k Vadensjööovi. „Radil bych ti, abys ji vzal do týmu."

Vadensjöö se zatvářil tak překvapeně, až Gullberg musel dodat, že si dělal legraci.

„Dobře. Takže budeme vycházet z pracovní hypotézy, že ji Bjurman znásilnil a ona se mu pomstila. A dál?“

„Jediný, kdo by nám tuhle otázku mohl přesně zodpovědět, je přirozeně sám Bjurman, ale to zřejmě bude trošku problém, protože je pod drnem. Bjurman nemohl mít ani potuchy o tom, že je to Zalaščenkova dcera, vždyť to v žádném oficiálním dokumentu není. Ale někde musel tu souvislost objevit.“

„K čertu, Birgere, vždyť ona přece věděla, kdo je její táta, a mohla to Bjurmanovi kdykoli vyslepičit.“

„Já vím. My… jednoduše jsme v téhle věci šlápli vedle.“

„To je neodpustitelná neprofesionalita,“ řekl Gullberg.

„Já vím. Sám bych si kvůli tomu mockrát nejradši nakopal. Ale Bjurman byl jedním z mála lidí, co o Zalaščenkově existenci věděli, a já jsem si myslel, že bude lepší, když skutečnost, že je to Zalaščenkova dcera, objeví on, a ne nějaký úplně cizí poručník. Ten by to mohl komukoli vyžvanit.“

Gullberg se zatahal za ušní lalůček.

„No jo… pokračuj.“

„Všechno je jen hypotéza,“ řekl jemně Georg Nyström. „Ale hádáme, že se Bjurman na Salanderové dopustil trestného činu a ona mu na oplátku pořídila tuhle parádu…“ Nyström ukázal na pitevní fotografii.

„Dcera svého otce,“ řekl Gullberg. V hlase měl náznak obdivu.

„S tím výsledkem, že se Bjurman spojil se Zalaščenkem, aby dcerušku zkrotil. Zalaščenko má přece nepopiratelný důvod nenávidět Lisbeth Salanderovou víc než kdokoli jiný. A Zalaščenko se pak obrátil na Svavelsjö MC a na toho Niedermanna, se kterým se paktoval.“

„Ale jak získal Bjurman kontakt na…“ Gullberg zmlkl. Odpověď byla nad slunce jasná.

„Björck,“ řekl Vadensjöö. „Jediné vysvětlení, jak mohl Bjurman najít Zalaščenka, je takové, že mu tu informaci dal Björck.“

„Sakra,“ prohlásil Gullberg.

Lisbeth Salanderová měla stále nepříjemnější pocit spojený se silným podrážděním. Ráno přišly dvě sestry a převlékly jí postel. Okamžitě objevily tužku.

„Páni, kde se tady vzala?“ podivila se jedna z nich a zastrčila tužku do kapsy. Lisbeth si ji měřila vražedným pohledem.

Byla znovu neozbrojená a navíc do té míry bezmocná, že se ani nezmohla na protest.

Celý víkend se cítila pod psa. Strašně ji bolela hlava a lékaři jí nasadili silná analgetika. V boku se ozývala tupá bolest, která se jí při neopatrném pohybu nebo při přenesení váhy zařízla do těla jako nůž. Ležela na zádech a kolem krku měla sádrový límec. Límec bude muset nosit ještě několik dní, dokud se rána na hlavě nezačne hojit. Během neděle jí horečka stoupla na 38,7 °C. Doktorka Helena Endrinová konstatovala, že má v těle infekci. Jinými slovy nebyla zdravá. To bylo Lisbeth jasné i bez teploměru.

Uvědomila si, že je opět upoutaná na lůžko nějaké státní instituce, ačkoli tentokrát chyběly popruhy. Byly by k ničemu. Nedokázala se ani posadit a už vůbec ne vydat se na nějaký výlet.

V pondělí kolem poledního ji navštívil doktor Anders Jonasson. Připadal jí povědomý.

„Zdravím vás, pamatujete se na mě?“

Lisbeth zavrtěla hlavou.

„Byla jste v bezvědomí, ale já vás po operaci probudil. To já jsem vás operoval. Jen chci vědět, jak vám je a jestli je všechno v pořádku.“

Lisbeth na něj hleděla široce rozevřenýma očima. Mělo by mu být jasné, že nic není v pořádku.

„Slyšel jsem, že jste si v noci sundala límec.“

Lisbeth přikývla.

„Ten límec jsme vám nedali pro legraci, ale proto, aby vám udržoval hlavu v klidu a abyste se mohla uzdravit.“

Lékař hleděl na mlčenlivou dívku.

„Dobře,“ řekl Anders Jonasson nakonec. „Jen jsem se na vás chtěl podívat.“

Byl už u dveří, když se Lisbeth ozvala.

„Jmenujete se Jonasson, že jo?“

Lékař se otočil a překvapeně se na ni usmál.

„Přesně tak. Pokud si pamatujete moje jméno, musíte být čilejší, než jsem si myslel.“

„To vy jste mi vyoperoval tu kulku?“

„Ano."

„Můžete mi říct, jak na tom jsem? Z nikoho nemůžu dostat kloudnou odpověď."

Doktor se vrátil k posteli a pohlédl jí do očí.

„Měla jste štěstí. Někdo vás střelil do hlavy, ale zdá se, že kulka nezasáhla žádnou životně důležitou oblast. Právě teď vám hrozí krvácení do mozku. Proto chceme, abyste byla v klidu. Máte v těle infekci. Dostala se tam zřejmě ranou v boku. Možná vás budeme muset znovu operovat, pokud se nám infekci nepodaří zvládnout antibiotiky. Během léčebného procesu vás čeká bolestivé období. Ale jak to teď vypadá, máte velkou naději, že se úplně uzdravíte."

„Může dojít k poškození mozku?"

Lékař zaváhal a poté přikývl.

„Ano, tohle nebezpečí nelze vyloučit. Ale podle všech známek jste z nejhoršího venku. Pak také existuje možnost, že se vám na mozku vytvoří jizva, která by mohla způsobit různé problémy, například rozvoj epilepsie nebo jiných potíží. Ale upřímně řečeno, všechno jsou to spekulace. Právě teď to s vámi vypadá dobře. Uzdravujete se. A pokud se objeví nějaká potíž, tak ji zvládneme. Je to dostatečně jasná odpověď?"

Lisbeth přikývla.

„Jak dlouho tu budu muset ležet?"

„Myslíte v nemocnici? No, pár týdnů si u nás ještě poležíte, než vás pustíme."

„Ne, myslím do doby, než budu moct vstát a hýbat se."

„To nevím. Záleží na rychlosti hojení ran. Ale počítejte přinejmenším se dvěma týdny, než budete moci začít s nějakou fyzioterapií."

„Neměl byste náhodou cigaretu?" otázala se Lisbeth.

Anders Jonasson se spontánně rozesmál a zavrtěl hlavou.

„Bohužel, tady platí zákaz kouření. Ale pokud chcete, obstarám vám nikotinovou náplast nebo žvýkačku."

Lisbeth chvíli přemýšlela a poté přikývla. Pak na lékaře znovu pohlédla.

„Jak je na tom ten zasranej dědek?"

„Kdo? Myslíte toho…"

„Toho, kterého přivezli společně se mnou."

„Jo, žádný kamarád to zřejmě nebude, co? To chápu. Zůstal naživu, vlastně už je na nohou a chodí o berlích. Z čistě fyzického hlediska je na tom mnohem hůř než vy a má velice bolestivé zranění v obličeji. Pokud jsem věc správně pochopil, zatnula jste mu sekeru do hlavy."

„Pokusil se mě zabít," řekla tichým hlasem Lisbeth.

„To nezní moc dobře. Už musím běžet. Chcete, abych se na vás zase přišel podívat?"

Lisbeth chvíli přemýšlela a poté krátce přikývla. Když doktor zavřel dveře, hleděla zamyšleně do stropu. Zalaščenko dostal berle. To byl ten zvuk, který v noci slyšela.

Jonas Sandberg, nejmladší člen shromáždění, byl pověřen zajištěním oběda. Vrátil se se suši a slabým pivem a naservíroval jídlo na konferenční stolek. Evert Gullberg pocítil záchvěv nostalgie. Přesně tak to bývalo v jeho dobách, když se nějaká operace dostala do kritické fáze a oni pracovali čtyřiadvacet hodin denně.

Rozdíl spočíval v tom, že za jeho časů by nikdo nemohl připadnout na něco tak pošetilého jako objednat k obědu rybu. Potěšilo by ho, kdyby Sandberg přinesl masové kuličky s bramborovou kaší a brusinkovou omáčkou. Na druhé straně však neměl hlad a mohl tak suši bez výčitek svědomí odstrčit stranou. Snědl kousek chleba a napil se minerálky.

Během jídla diskuse pokračovala. Dospěli k bodu, kdy budou nuceni provést celkové zhodnocení situace a rozhodnout, jaká podniknou opatření. Rozhodnutí velice spěchalo.

„Já jsem Zalaščenka nikdy nepoznal," řekl Vadensjöö. „Jaký byl?"

„Řekl bych, že přesně takový jako dnes," odpověděl Gullberg. „Mimořádně inteligentní, měl téměř fotografickou paměť na detaily. Ale podle mého názoru byl pěkná svině. A zřejmě i trošku cvok."

„Jonasi, ty jsi s ním včera mluvil. K jakému jsi došel závěru?" zeptal se Vadensjöö.

Jonas Sandberg položil příbor.

„Má věci pod kontrolou. O jeho ultimátu jsem vám už říkal. Buď se nám podaří tohle všechno nějak zamést pod koberec, nebo Sekci práskne."

„Jak do prdele přišel na to, že bychom mohli zamést pod koberec něco, co se neustále dokola propírá v médiích?“ podivil se Georg Nyström.

„Nejde o to, jestli to můžeme udělat nebo ne. Jde o jeho potřebu držet nás neustále v šachu,“ řekl Gullberg.

„Co si o tom myslíš? Udělá to? Bude mluvit s médii?“ zeptal se Vadensjöö.

Gullberg pomalu odpověděl.

„V tomhle případě vážně nevím, co si mám myslet. Zalaščenko planě nevyhrožuje, ale udělá to, co bude nejlepší pro něho samotného. V tomhle ohledu je předvídatelný. Pokud se mu vyplatí mluvit s médii… pokud by mu to mohlo vynést amnestii nebo snížení trestu, tak to udělá. Nebo když se bude cítit podvedený a bude nám to chtít zavařit.“

„Bez ohledu na následky?“

„Naprosto bez ohledu na následky. Jemu jde jen o to, aby ukázal, že je silnější než my všichni dohromady.“

„Ale i když si Zalaščenko pustí pusu na špacír, není jisté, že mu někdo uvěří. Pokud by chtěli nějaké důkazy, museli by se dostat do našeho archívu. On naši adresu nezná.“

„Chceš to riskovat? Řekněme, že Zalaščenko bude mluvit. Kdo bude mluvit pak? Co uděláme, když tu jeho verzi potvrdí Björck? A Clinton, ten je teď na dialýze… co když se dá na víru a zahořkne na celý svět? Co když se bude chtít vyzpovídat? Věřte mi, pokud někdo začne mluvit, je se Sekcí ámen.“

„Takže… co budeme dělat?“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Slova se ujal Gullberg.

„Ten problém se skládá z několika částí. Za prvé se všichni shodneme na tom, jaké by pro nás mělo důsledky, kdyby Zalaščenko začal mluvit. Celý tohle zatracený ústavní Švédsko by nás rozcupovalo na hadry. Vyhladili by nás z povrchu zemského. Hádal bych, že pár členů Sekce by šlo do basy.“

„Z právního hlediska je naše činnost legální, pracujeme přece na úkolech od vlády.“

„Nežvaň kraviny,“ řekl Gullberg. „Víš stejně dobře jako já, že jeden nejasně formulovaný cár papíru z poloviny šedesátých let dnes vůbec nic neznamená.“

„Takže radši ani nechtějme vědět, co by se stalo, kdyby Zalaščenko mluvil," dodal Gullberg.

Opět se rozhostilo ticho.

„Musíme proto vymyslet, jak přimět Zalaščenka k tomu, aby mlčel," řekl nakonec Georg Nyström.

Gullberg přikývl.

„A abychom ho přiměli k mlčení, musíme mu za to něco nabídnout. Potíž je v tom, že je nevypočitatelný. Klidně by nás vypekl jen z obyčejné zloby. Musíme vymyslet, jak bychom ho udrželi v šachu."

„A ty jeho požadavky…" řekl Jonas Sandberg. „Máme tohle všechno zamést pod koberec a dostat Salanderovou do cvokárny."

„O Salanderovou bychom se dokázali postarat. Problém je Zalaščenko. A tak se dostáváme k druhé části — k omezení škodlivých následků. Teleborianův posudek z roku 1991 se dostal na veřejnost a potencionálně pro nás představuje stejnou hrozbu jako Zalaščenko."

Georg Nyström si odkašlal.

„Jakmile jsme si uvědomili, že se ten spis dostal ven a skončil na policii, přijal jsem opatření. Právník Forelius z bezpečnostní služby se spojil s vrchním státním zástupcem. Státní zástupce slíbil, že ten spis od policie získá a že zamezí jeho šíření a kopírování."

„Kolik toho státní zástupce ví?" otázal se Gullberg.

„Vůbec nic. Jedná na základě oficiální žádosti od bezpečnostní policie — je to materiál podléhající utajení a státní zástupce nemá na výběr. Nic jiného dělat nemůže."

„Dobře. Kdo ty zprávy na policii četl?"

„Existují dvě kopie, které četl Bublanski, jeho kolegyně Sonja Modigová a pak vedoucí předběžného vyšetřování Richard Ekström. Klidně můžeme předpokládat, že jeho obsah znají ještě dva další policajti…" Nyström zalistoval ve svých poznámkách. „Nějaký Curt Svensson a Jerker Holmberg."

„Takže čtyři policajti a státní zástupce. Co o nich víme?"

„Státnímu zástupci Ekströmovi je dvaačtyřicet let. Považuje se na hvězdu na vzestupu. Pracoval jako vyšetřovatel na ministerstvu spravedlnosti a zvládl celou řadu případů, kterými se zviditelnil. Tvrdý. Uvědomuje si sílu médií. Kariérista."

„Socan?“ zeptal se Gullberg.

„Zřejmě. Ale není nijak politicky aktivní.“

„Takže hlavním vyšetřovatelem je Bublanski. Viděl jsem ho na tiskovce v televizi. Vypadalo to, že se mu před kamerou moc nelíbí.“

„Je mu dvaapadesát a má bezvadný životopis, ale říká se o něm, že je pěknej protiva. Je to ortodoxní žid.“

„A ta ženská… co je zač?“

„Sonja Modigová. Vdaná, třicet devět let, udělala hodně rychlou kariéru. Mluvil jsem s Peterem Teleborianem, ten o ní říkal, že je hodně emocionální. Neustále jeho tvrzení zpochybňovala.“

„Aha.“

„Curt Svensson je drsňák, je mu osmatřicet. Přišel od útvaru pro východní zločinecké gangy a zviditelnil se tím, že před pár lety odprásknul nějakého lumpa. Při procesu ho zprostili viny ve všech bodech obžaloby. Ostatně právě jeho poslal Bublanski pro Gunnara Björcka.“

„Rozumím. To zastřelení si zapamatuj. Pokud budeme potřebovat Bublanského tým nějak zpochybnit, tak můžeme vždycky poukázat na to, že je pro povolání policisty nevhodný. Předpokládám, že máme stále slušné mediální kontakty… A ten poslední chlapík?“

„Jerker Holmberg, padesát pět let. Pochází z Norrlandu a je to vlastně odborník na ohledání míst činu. Před pár lety dostal nabídku, aby si rozšířil vzdělání na komisaře, ale odmítl. Svou práci má zjevně rád.“

„Je někdo z nich politicky aktivní?“

„Ne. Holmbergův táta byl v sedmdesátých letech komunálním radou za Stranu středu.“

„Hmm. Tohle vypadá na snadno zvládnutelnou partu. Dá se předpokládat, že jsou sehraný tým. Můžeme je od sebe nějak izolovat?“

„Do té věci je zapletený ještě pátý policista,“ řekl Nyström. „Hans Faste, čtyřicet sedm let. Zjistil jsem, že mezi Fastem a Bublanským došlo k velikým rozporům. Je to tak vážné, že si Faste nechal napsat neschopenku.“

„Co o něm víme?“

„Když jsem se na něj ptal, reakce byly smíšené. Je zkušený a žádné zvláštní záznamy ve spise nemá. Profík. Ale není lehké s ním vyjít. A zdá se, že s Bublanským se porafal kvůli Lisbeth Salanderové."

„Jak to?"

„Faste zřejmě spolkl tu mediální historku o skupině lesbických satanistek. Salanderovou nesnáší a její existenci pokládá za svou osobní urážku. Za polovinou těch fám zřejmě stojí on. Od jednoho bývalého kolegy jsem se doslechl, že mu obecně dělá potíže pracovat s ženami."

„To je zajímavé," řekl Gullberg. Chvíli přemýšlel. „Noviny už o té lesbické skupině psaly, takže by nemuselo být od věci to ještě trochu rozvířit. To by k důvěryhodnosti Salanderové zrovna nepřispělo."

„Problém budou taky ti policajti, co četli Björckův vyšetřovací spis. Mohli bychom je od sebe nějak izolovat?" otázal se Sandberg.

Vadensjöö si zapálil další doutník.

„Vedoucím předběžného vyšetřování je přece Ekström…"

„Ale řídí ho Bublanski," řekl Nyström.

„Ano, ale proti administrativním rozhodnutím nic nezmůže." Vadensjöö vypadal zamyšleně. Pohlédl na Gullberga. „Ty máš víc zkušeností než já, ale celý tenhle případ je tak zamotaný a má tolik háčků… Podle mě by bylo rozumné z vyšetřování Salanderové nějak vyšachovat Bublanského a Modigovou."

„Správně, Birgere," řekl Gullberg. „Přesně tohle musíme udělat. Bublanski je hlavní vyšetřovatel vraždy Bjurmana a toho páru z Enskede. Salanderová už v tomto případu nefiguruje. Teď se jedná o toho Němce Niedermanna. Takže Bublanski a jeho tým se zaměří na pronásledování Niedermanna."

„Dobře."

„Salanderová už není jejich věc. Pak tu máme ještě to vyšetřování v Nykvarnu… tady jde o tři vraždy staršího data. Existuje souvislost s Niedermannem. Pracují na tom v Södertälje, ale obě vyšetřování by bylo možné sloučit do jednoho. Takže by Bublanski měl na nějakou dobu plné ruce práce. Kdo ví — třeba toho Niedermanna zatkne."

„Hmm."

„Ten Faste… šlo by ho nějak přimět, aby se vrátil do služby? Vypadá to, že by mohl být vhodnou osobou, která by rozvířila podezření vůči Salanderové."

„Chápu, jak to myslíš," řekl Vadensjöö. „Jde tedy o to přimět Ekströma, aby tyhle dva případy od sebe oddělil. Ale to předpokládá, že ho budeme mít pod kontrolou."

„To by neměl být žádný velký problém," řekl Gullberg. Pohlédl na Nyströma a ten přikývl.

„Já si vezmu na starost Ekströma," řekl Nyström. „Hádám, že si přeje, aby o Zalaščenkovi nikdy v životě neslyšel. Björckovu zprávu odevzdal hned poté, co ho o to požádala bezpečnostní policie, a prohlásil, že při své práci samozřejmě zachová diskrétnost v případě všech informací, souvisejících s bezpečností země."

„Co chceš dělat?" otázal se Vadensjöö.

„Navrhoval bych takovýhle scénář," řekl Nyström. „Předpokládám, že mu decentně vysvětlíme, co má dělat, pokud nechce mít hodně rychle po kariéře."

„Vážná je hlavně ta třetí záležitost," řekl Gullberg. „Policie Björckovu zprávu nenašla sama… dal jim ji jeden novinář. A jak sami jistě chápete, problém v téhle souvislosti představují média. *Milénium*."

Nyström rozevřel svůj poznámkový blok.

„Mikael Blomkvist," prohlásil.

Všichni u stolu již slyšeli o Wennerströmově aféře a znali jméno Mikaela Blomkvista.

„Dag Svensson, ten zavražděný novinář, pracoval pro *Milénium*. Dělal na nějakém případu prostituce. Tehdy se zaměřil na Zalaščenka. Když Svenssona zavraždili, našel ho Mikael Blomkvist. Navíc zná Lisbeth Salanderovou a celou dobu věřil v její nevinu."

„Jak může do prdele znát Zalaščenkovu dceru… tohle už vypadá na moc velkou náhodu."

„Nevěříme, že je to náhoda," řekl Vadensjöö. „Podle nás je pojítkem mezi všemi těmi osobami právě Salanderová. Zatím nemáme nejmenší tušení, jak k tomu mohlo dojít, ale je to jediné rozumné vysvětlení."

Gullberg tiše seděl a načmáral si do bloku několik soustředných kruhů. Nakonec vzhlédl.

„Potřebuju si to chvilku promyslet. Půjdu se projít. Sejdeme se zase za hodinu."

Gullbergův výlet se namísto jedné avizované hodiny protáhl na celé čtyři. Po desetiminutové procházce objevil kavárnu, kde vařili spoustu podivných druhů kávy. Objednal si šálek obyčejné černé mleté a posadil se k rohovému stolku u vchodu. Intenzivně přemýšlel a pokoušel se vyjasnit si veškeré aspekty jejich problému. V pravidelných intervalech si zapisoval do diáře nějaké ojedinělé poznámky.

Po hodině a půl začal jeho plán nabývat konkrétních obrysů.

Nebyl to žádný skvělý plán, ale po důkladném zvážení všech možností si uvědomil, že tento problém vyžaduje drastická opatření.

Naštěstí měli k dispozici lidské zdroje. Bude to proveditelné.

Gullberg vstal, našel telefonní budku a zavolal Vadensjööovi.

„Musíme tu poradu trochu odložit," sdělil mu úvodem. „Potřebuju si něco zařídit. Sejdeme se přesně ve dvě."

Poté se Gullberg odebral na Stureho náměstí a zamával na taxík. Ze své nevalné penze státního úředníka si vlastně takový přepych nemohl dovolit, ale na druhé straně byl ve věku, kdy neměl důvod šetřit peníze na nějaké výstřednosti. Taxikáři nadiktoval adresu v Brommě.

Když na dané adrese vystoupil, vydal se pěšky jižním směrem k dalšímu bloku a zazvonil u dveří menšího rodinného domku. Otevřela mu žena kolem čtyřicítky.

„Dobrý den, hledám Fredrika Clintona."

„Co mu mám vyřídit, kdo ho hledá?"

„Starý kolega."

Žena přikývla a pokynula mu do obývacího pokoje, kde se Fredrik Clinton pomalu zvedl z pohovky. Bylo mu teprve šedesát osm let, ale vypadal mnohem starší. Cukrovka a cévní choroby na jeho vzezření zanechaly zjevné stopy.

„Everte," řekl překvapeně Clinton.

Muži na sebe dlouhou chvíli hleděli. Poté se oba staří špioni objali.

„Myslel jsem, že už tě neuvidím," řekl Clinton. „Předpokládám, že tě sem přivedlo tohle."

Ukázal na titulní stránku večerníku, na níž byla fotografie Ronalda Niedermanna s textem „Vraha policisty honí v Dánsku".

„Jak se ti vede?" zeptal se Gullberg.

„Jsem nemocný," řekl Clinton.

„To vidím."

„Pokud nedostanu novou ledvinu, tak už tu dlouho nebudu. A pravděpodobnost, že bych ji dostal, je hodně malá."

Gullberg přikývl.

Žena vešla do obývacího pokoje a zeptala se Gullberga, zda mu může něco nabídnout.

„Kávu, děkuji," řekl Gullberg. Když žena odešla, obrátil se ke Clintonovi. „Kdo je to?"

„Moje dcera."

Gullberg přikývl. Bylo zvláštní, že členové Sekce se navzdory mnohaletým blízkým pracovním kontaktům v soukromí téměř nikdy nescházeli. Gullberg znal každičký charakterový rys svých kolegů, jejich přednosti i slabiny, ale neměl ani nejmenší tušení, jak je to s jejich rodinnými vztahy. Clinton byl po dvacet let Gullbergovým zřejmě nejbližším spolupracovníkem. Věděl, že Clinton byl ženatý a že má děti. Neznal jméno jeho dcery, jeho bývalé manželky ani to, kam Clinton obvykle jezdí na dovolenou. Jako by vše kromě Sekce bylo posvátné a nesmělo se o tom mluvit.

„Co potřebuješ?" zeptal se Clinton.

„Můžu se tě zeptat, co si myslíš o Vadensjööovi?"

Clinton zavrtěl hlavou.

„Do toho se nechci vměšovat."

„Na tohle jsem se tě neptal. Ty ho znáš. Deset let jste spolu pracovali."

Clinton se opět zatvářil odmítavě.

„Dnes vede Sekci on. Můj názor nic neznamená."

„Zvládne to?"

„Není to žádný idiot."

„Ale…?"

„Je to analytik. Umí si dát věci dohromady. Má instinkt. Je skvělý v administrativě, dokázal sestavit rozpočet způsobem, jaký nikdo nepovažoval za možný."

Gullberg přikývl. Podstatná byla vlastnost, o níž se Clinton nezmínil.

„Jsi připravený znovu nastoupit do služby?"

Clinton vzhlédl ke Gullbergovi. Dlouhou chvíli váhal.

„Everte… každý den trávím devět hodin v nemocnici na dialýze. Skoro nevyjdu schody bez dechového přístroje. Nic nevydržím. Vůbec nic."

„Potřebuju tě. Na poslední operaci."

„Nemůžu."

„Ale ano. A klidně můžeš být každý den devět hodin na dialýze. Nebudeš chodit do schodů, ale jezdit výtahem. Zařídím, aby tě dopravili tam i zpátky na nosítkách, pokud bude třeba. Potřebuju tvůj mozek."

Clinton si povzdechl.

„Tak povídej," řekl.

„Právě jsme se ocitli v nanejvýš složité situaci, kdy bude nutné přistoupit k operativním zásahům. Vadensjöö tam má jednoho cucáka, nějakého Jonase Sandberga, který představuje celé operativní oddělení, a Vadensjöö podle mě nemá dostatečně ostré lokty k tomu, aby udělal, co je třeba. Možná je borec, když jde o kamufláže s rozpočtem, ale obávám se, že když dojde na operativní rozhodnutí, má strach, aby se Sekce nenamočila do práce v terénu, i když je to nezbytné."

Clinton přikývl a pousmál se.

„Operaci je třeba provádět na dvou různých frontách. Jedna část se týká Zalaščenka. Musíme ho přimět, aby si dal říct, a myslím, že vím, jak na to. Druhou část je třeba provést odsud ze Stockholmu. Problém je v tom, že v Sekci není nikdo, kdo by to zvládl. Potřebuju, abys převzal velení. Je to poslední akce. Mám plán. Práci v terénu obstarají Jonas Sandberg a Georg Nyström. Ty budeš celou operaci řídit."

„Nechápeš, co po mně žádáš."

„Ano… vím, co po tobě žádám. Sám se musíš rozhodnout, jestli do toho půjdeš nebo ne. Ale buď zasáhneme my dědci a něco uděláme, nebo Sekce za několik týdnů přestane existovat."

Clinton se opřel loktem o opěradlo pohovky a dal si hlavu do dlaně. Dvě minuty přemýšlel.

„Pověz mi, jaký máš plán," řekl nakonec.

Evert Gullberg a Fredrik Clinton spolu hovořili dvě hodiny.

Vadensjöö vytřeštil oči, když Gullberg za tři minuty dvě odešel a vrátil se s Fredrikem Clintonem. Clinton vypadal jako kostlivec. Chůze i dýchání mu zřejmě dělaly potíže a odpočíval s rukou opřenou o Gullbergovo rameno.

„Co to pro všechno na světě…" vyrazil ze sebe Vadensjöö.

„Budeme pokračovat v poradě," odvětil lakonicky Gullberg.

Muži se opět shromáždili kolem stolku ve Vadensjööově šéfovské kanceláři. Clinton mlčky klesl do nabídnuté židle.

„Fredrika Clintona všichni znáte," řekl Gullberg.

„Ano," odpověděl Vadensjöö. „Otázkou je, co tady dělá."

„Clinton se rozhodl vrátit do aktivní služby. Povede operativní oddělení Sekce, dokud nepomine současná krize."

Gullberg zvedl ruku a přerušil Vadensjööovy protesty ještě předtím, než je dokázal zformulovat.

„Fredrik je unavený. Bude potřebovat asistenci. Musí chodit pravidelně do nemocnice na dialýzu. Birgere, seženeš dva osobní asistenty, kteří mu budou pomáhat se všemi praktickými věcmi. Ale abychom si věc úplně vyjasnili: pokud jde o tenhle případ, operativní rozhodnutí bude dělat Clinton."

Gullberg zmlkl a vyčkával. Neozvaly se žádné protesty.

„Mám plán. Věřím, že se to ještě dá urovnat, ale musíme jednat rychle, abychom si nenechali uniknout příležitost," řekl Gullberg. „Pak jde o to, do jaké míry jste teď v Sekci rozhodní."

Vadensjöö v Gullbergových slovech pocítil mírnou výzvu.

„Povídej."

„Za prvé: o policii jsme se už postarali. Uděláme přesně to, co jsme řekli. Při dalším vyšetřování se je pokusíme rozdělit a poslat po vedlejší stopě, tedy honit Niedermanna. Tohle bude práce Georga Nyströma. Ať se stane cokoli, Niedermann je nepodstatný.

Postaráme se, aby vyšetřování Lisbeth Salanderové dostal na starosti Faste."

„To zřejmě nebude tak těžké," řekl Nyström. „Jednoduše si diskrétně promluvím se státním zástupcem Ekströmem."

„Co když se bude vzpouzet...?"

„To si nemyslím. Je to kariérista a zajímá ho jen to, z čeho má prospěch. A pokud ho bude třeba trochu skřípnout, nějaké ty kleště si vždycky najdu. Má hrůzu z toho, že by byl zatažený do jakéhokoli skandálu."

„Dobře. Druhým krokem je *Milénium* a Mikael Blomkvist. Právě proto se Clinton vrátil do služby. Situace bude vyžadovat mimořádná opatření."

„Tohle se mi zřejmě nebude moc zamlouvat," řekl Vadensjöö.

„Zřejmě ne, ale s *Miléniem* se stejně jednoduchým způsobem manipulovat nedá. Hrozba z jejich strany se zakládá na jedné jediné věci, totiž na tom Björckově spisu z roku 1991. V současné situaci je ten spis zřejmě na dvou místech, možná na třech. Zprávu našla Lisbeth Salanderová, ale nějakým způsobem se dostala do rukou Mikaelu Blomkvistovi. To znamená, že mezi Blomkvistem a Salanderovou musel v době, co byla pryč, existovat nějaký kontakt."

Clinton zvedl prst a poprvé od svého příchodu se vyjádřil slovně.

„To také něco napovídá o protivníkově charakteru. Blomkvist se nebojí riskovat. Vzpomeňte si na Wennerströmovu aféru."

Gullberg přikývl.

„Blomkvist dal ten vyšetřovací spis šéfredaktorce Erice Bergerové a ta ho pak doručila Bublanskému. To znamená, že ho četla i ona. Musíme vycházet z toho, že si pro jistotu pořídila kopii. Hádám, že jednu kopii má Blomkvist a druhá je v redakci."

„To zní rozumně," řekl Vadensjöö.

„*Milénium* je měsíčník, tudíž to nezveřejní hned zítra. Takže máme čas. Ale musíme získat obě kopie. A v tomhle případě ne prostřednictvím státního zástupce."

„Rozumím."

„Takže musíme zahájit operativní činnost a vniknout do Blomkvistova bytu i do redakce *Milénia*. Dokážeš to zorganizovat, Jonasi?"

Jonas Sandberg pohlédl na Vadensjööa.

„Everte, ty si zřejmě neuvědomuješ, že… že takovéhle věci už neděláme," řekl Vadensjöö. „Je nová doba, dnes se používá nezákonné vniknutí do počítačů, odposlechy telefonů a podobně. Na operativní činnost už nemáme zdroje."

Gullberg se sklonil nad stůl.

„Birgere, pak sebou koukej pořádně hodit a sehnat zdroje na operativní činnost. Zaměstnej lidi zvenčí. Sežeň partu drsňáků od jugoslávské mafie, a pokud bude potřeba, ať Blomkvista klidně vezmou po palici. Ale musíme získat ty dvě kopie. Když o ně přijdou, nebudou mít žádnou dokumentaci, a tím pádem nám nebudou moct vůbec nic dokázat. Pokud tohle nezvládnete, tak se tu můžete škrábat na prdeli a čekat, až na dveře zaklepe parlamentní výbor."

Gullberg s Vadensjööem se dlouho měřili pohledem.

„Já se o to postarám," řekl najednou Jonas Sandberg.

Gullberg na juniora pohlédl.

„Jsi si jistý, že dovedeš takovou věc zorganizovat?"

Sandberg přikývl.

„Dobře. Od této chvíle je tvým šéfem Clinton. Od něj budeš přijímat rozkazy."

Sandberg přikývl.

„Velká část akce se bude týkat sledování. Operativní oddělení bude potřebovat posily," řekl Nyström. „Navrhl bych pár jmen. V externí organizaci máme jednoho chlapíka — pracuje u bezpečnostní policie v osobní ochrance a jmenuje se Mårtensson. Je vážně slibný a nebojí se. Už dlouhou dobu zvažuju, že bychom ho mohli přijmout do interní organizace. Dokonce jsem přemýšlel i o tom, že by se mohl stát mým nástupcem."

„To zní dobře," řekl Gullberg. „Ale o tom rozhodne Clinton."

„Mám ještě jednu novinku," řekl Georg Nyström. „Obávám se, že může existovat ještě třetí kopie."

„Kde?"

„Během odpoledne jsem zjistil, že Lisbeth Salanderová má advokátku. Jmenuje se Annika Gianniniová a je to sestra Mikaela Blomkvista."

Gullberg přikývl.

„V tom máš pravdu. Blomkvist dal jednu kopii své sestře. Jinak by to nedávalo smysl. Takže jinými slovy, po nějakou dobu musíme hlídat všechny tři — Bergerovou, Blomkvista i Gianniniovou."

„Myslím, že s Bergerovou si nemusíme dělat hlavu. Dnes vydala tiskovou zprávu, že bude novou šéfredaktorkou *Svenska Morgon-Posten*. Už s *Miléniem* nemá nic společného."

„Fajn. Ale rozhodně ji nespouštějte z očí. Pokud jde o *Milénium*, potřebujeme zajistit odposlechy telefonů, případně nasadit štěnice k nim domů a samozřejmě i do redakce. Je třeba mít přístup k jejich elektronické poště. Musíme vědět, s kým se scházejí a s kým mluví. A moc rádi bychom věděli, jaké mají plány s tím odhalením. Ale především musíme získat ty spisy. Jinými slovy, je tu celá spousta detailů."

Vadensjöö se zatvářil pochybovačně.

„Everte, ty po nás chceš, abychom zahájili operativní činnost namířenou proti redakci novin. To je jedna z nejnebezpečnějších věcí vůbec."

„Nemáš jinou volbu. Buď si vyhrneš rukávy a pustíš se do toho, nebo by na post šéfa měl nastoupit někdo jiný."

Gullbergova výzva visela nad stolem jako mrak.

„Myslím, že si s *Miléniem* dokážu poradit," řekl nakonec Jonas Sandberg. „Ale nic z toho neřeší základní problém: co uděláme se Zalaščenkem? Pokud bude mluvit, tak veškerá naše námaha přijde vniveč."

Gullberg pomalu přikývl.

„Já vím. Tuhle část operace si vezmu na starost já. Myslím, že mám argument, který Zalaščenka přesvědčí, aby držel jazyk za zuby. Ale vyžaduje to spoustu příprav. Už dnes odpoledne vyrazím do Göteborgu."

Gullberg zmlkl a rozhlédl se po místnosti. Poté upřel zrak na Vadensjööa.

„V mé nepřítomnosti bude operativní rozhodnutí provádět Clinton," prohlásil.

Vadensjöö po chvíli přikývl.

V pondělí večer prohlásila doktorka Helena Endrinová po poradě se svým kolegou Andersem Jonassonem Lisbethin stav za

stabilizovaný a povolila jí návštěvy. První lidé, kteří za ní přišli, byli dva kriminální inspektoři, kteří jí patnáct minut kladli různé otázky. Když policisté vešli k ní do pokoje a přitáhli si židli, Lisbeth je mlčky sledovala.

„Dobrý den, já jsem kriminální inspektor Marcus Erlander, pracuju v Göteborgu na oddělení vražd. A tohle je má kolegyně od stockholmské policie Sonja Modigová."

Lisbeth Salanderová na pozdrav neodpověděla. Nehnula ani brvou. V Modigové poznala jednu z policistek z Bublanského týmu. Erlander se na ni chladně usmál.

„Chápu, že toho s úřady obvykle moc nenamluvíte. Rád bych vám vysvětlil, že nám vůbec nic říkat nemusíte. Ale byl bych vám vděčný, kdybyste mě alespoň vyslechla. Máme dnes na starosti několik případů, a tudíž i málo času. V budoucnu budeme mít více příležitostí si promluvit."

Lisbeth Salanderová na to nic neřekla.

„Za prvé bych vás chtěl informovat o tom, že podle sdělení vašeho přítele Mikaela Blomkvista je vás ochotna zastupovat advokátka jménem Annika Gianniniová. S vaším případem se již seznámila. Blomkvist říká, že její jméno před vámi v nějaké souvislosti už zmínil. Potřebuju, abyste nám potvrdila, že tomu tak je, a chtěl bych vědět, jestli si přejete, aby vás do Göteborgu přijela zastupovat advokátka Gianniniová."

Lisbeth Salanderová na to nic neřekla.

Annika Gianniniová. Sestra Mikaela Blomkvista. Zmínil se o ní v jednom e-mailu. Lisbeth zatím nepřemýšlela o tom, že bude potřebovat advokáta.

„Je mi líto, ale musím vás požádat, abyste na tuto otázku odpověděla. Stačí říct jen ano, nebo ne. Pokud řeknete ano, spojí se státní zástupkyně v Göteborgu s advokátkou Gianniniovou. Pokud řeknete ne, tak vám soud přidělí obhájce ex offo. Koho chcete vy?"

Lisbeth Salanderová zvážila jeho návrh. Uvědomila si, že bude opravdu potřebovat advokáta, ale skutečnost, že by jím měla být sestra Zasranýho Kalleho Blomkvista, pro ni byla silná káva. To by se mu líbilo. Na druhé straně bude nějaký neznámý veřejný obhájce sotva lepší. Nakonec Lisbeth otevřela ústa a zachrčela jediné slovo.

„Gianniniovou."

„Dobře, děkuju vám. Mám na vás jednu otázku. Bez svého advokáta mi nemusíte říct ani slovo, ale pokud tomu rozumím, tenhle dotaz se netýká vás ani vaší situace. Policie stíhá pětatřicetiletého německého občana Ronalda Niedermanna a vyhlásila po něm pátrání za vraždu policisty."

Lisbeth svraštila jedno obočí. To pro ni byla novinka. Neměla ani potuchy, co se dělo od chvíle, kdy zaťala sekeru Zalaščenkovi do lebky.

„Pokud jde o nás v Göteborgu, chtěli bychom ho zadržet co nejdříve. Má kolegyně ze Stockholmu ho navíc potřebuje vyslechnout v souvislosti se třemi vraždami, ze kterých jste původně byla podezřelá vy. Takže vás žádáme o pomoc. Chceme se vás tedy zeptat, jestli nemáte tušení… jestli nemáte nějaké informace o tom, kde by se dotyčný mohl zdržovat."

Lisbeth Salanderová zamyšleně přejela pohledem z Erlandera na Modigovou a pak opět pohlédla na komisaře.

Oni nevědí, že je to můj bratr.

Poté zapřemýšlela, jestli chce, aby Niedermanna zatkli. Nejraději by ho zatáhla k té díře v Gosseberze a zahrabala ho do ní. Nakonec pokrčila rameny. Což neměla dělat, neboť jí levou paží okamžitě projela ostrá bolest.

„Co je dnes za den?" zeptala se Lisbeth.

„Pondělí."

Lisbeth přemýšlela.

„Jméno Ronald Niedermann jsem poprvé slyšela minulý týden ve čtvrtek. Vystopovala jsem ho až do Gossebergy. Nemám tušení, kde by se mohl zdržovat ani kam mohl chtít utéct. Hádala bych, že se rychle pokusí zmizet někam do ciziny."

„Proč myslíte, že má v úmyslu utéct do ciziny?"

Lisbeth otázku zvážila.

„Protože když byl Niedermann venku a kopal pro mě hrob, Zalaščenko mi řekl, že se dost zviditelnili, a proto má v plánu poslat Niedermanna na nějakou dobu za hranice."

Tolik slov Lisbeth Salanderová neřekla od svých dvanácti let žádnému policistovi.

„Zalaščenko… takže on je váš otec."

Tak tohle už vyčmuchali. Zřejmě Zasranej Kalle Blomkvist.

„Pak vás musím informovat o tom, že na vás otec podal trestní oznámení za pokus o vraždu. Právě teď je ten případ u státní zástupkyně, která může rozhodnout o případném vznesení žaloby. Už nyní je však jasné, že na vás bude uvalena vazba za těžké ublížení na zdraví. Zatnula jste Zalaščenkovi do hlavy sekeru."

Lisbeth na to nic neřekla. Nastalo dlouhé mlčení. Poté se k ní naklonila Sonja Modigová a tiše promluvila.

„Jen bych vám chtěla říct, že policie té Zalaščenkově historce nepřikládá velkou váhu. Měla byste si vážně promluvit se svou advokátkou a my přijdeme později."

Erlander přikývl. Oba policisté vstali.

„Děkuju vám za pomoc s Niedermannem," řekl Erlander.

Lisbeth překvapilo, že se k ní oba policisté chovali korektně a téměř přátelsky. Podivila se replice Sonji Modigové. V tom musí být nějaká levárna, pomyslela si.

» , ,

KAPITOLA 7

Pondělí 11. dubna až úterý 12. dubna

V pondělí večer ve tři čtvrtě na šest zaklapl Mikael Blomkvist ve svém bytě na Bellmanově ulici iBook a zvedl se od kuchyňského stolu. Oblékl si bundu a pěšky se vydal ke Stavidlu do sídla Milton Security. Vyjel výtahem do recepce ve třetím patře, kde byl okamžitě odeslán do zasedací místnosti. Dorazil přesně o šesté a byl posledním z příchozích.

„Zdravím vás, Dragane," řekl Mikael a potřásl si s Armanským rukou. „Díky, že jste nám na tuhle neformální schůzku poskytl azyl."

Mikael se rozhlédl po místnosti. Shromáždění se kromě něj a Dragana Armanského skládalo z Anniky Gianniniové, Holgera Palmgrena a Malin Erikssonové. Za Milton Security zde byl bývalý kriminální inspektor Sonny Bohman, který na popud Armanského sledoval vyšetřování Salanderové již od prvního dne.

Pro Holgera Palmgrena to byl první výlet po více než dvou letech. Jeho lékař, doktor Sivarnandan, nebyl nijak zvlášť nadšený myšlenkou, že pacient hodlá opustit rehabilitační ústav v Erstě, ale Palmgren trval na svém. Péči i doprovod mu zajistila osobní pečovatelka, devětatřicetiletá Johanna Karolína Oskarssonová, jejíž honorář byl hrazen z jakéhosi záhadného fondu, založeného za účelem zajištění nejlepší myslitelné péče pro Holgera Palmgrena. Karolína Oskarssonová čekala u kávového stolku před zasedací místností. Vzala si s sebou knihu. Mikael zavřel dveře.

„Pro ty, co Malin ještě neznají — Malin Erikssonová je novou šéfredaktorkou *Milénia*. Požádal jsem ji, aby se téhle schůzky zúčastnila, protože to, o čem budeme mluvit, se týká i její práce."

„Dobře," řekl Armanskij. „Tak jsme tu. Jsem jedno velké ucho."

Mikael se postavil k Armanského tabuli a vytáhl popisovač. Rozhlédl se kolem.

„Tohle je nejšílenější situace, jakou jsem zažil," řekl Mikael. „Až to bude za námi, založím společenství. Nazvu ho Rytíři bláznivého stolu a jeho cílem bude každoroční účast na večeři, kde budeme pomlouvat Lisbeth Salanderovou. Vy všichni se stanete jeho členy."

Mikael se odmlčel.

„Takže věc se má takhle," pokračoval a začal psát na Armanského tabuli osnovu. Mluvil asi třicet minut. Diskuse pokračovala další tři hodiny.

Evert Gullberg si po formálním ukončení porady sedl k Fredriku Clintonovi. Několik minut spolu tiše hovořili a poté Gullberg vstal. Staří bratři ve zbrani si potřásli rukou.

Gullberg odjel taxíkem zpět do hotelu Frey, sbalil si oblečení, odhlásil se a odjel odpoledním vlakem do Göteborgu. Rozhodl se pro vůz první třídy a měl celé kupé pro sebe. Když přejížděli přes Årstský most, vyndal kuličkové pero a blok dopisních papírů. Chvíli přemýšlel a pak se pustil do díla. Popsal zhruba polovinu archu, poté se zarazil a papír vytrhl.

Falšování dokumentů nespadalo do činnosti jeho oddělení ani do jeho odborné kompetence, ale v tomto případě mu úkol usnadňovala skutečnost, že dopisy, na nichž právě pracoval, měly být podepsány jím samým. Ale ani jedno z napsaných slov nemělo být pravdivé.

Když projížděli Nyköpingem, zničil další velké množství papíru, ale už začínal mít mlhavou představu o tom, jak by své vyjádření měl zformulovat. Po příjezdu do Göteborgu měl napsaných dvanáct dopisů, s nimiž byl spokojen. Pečlivě dohlédl na to, aby na papíře zanechal zřetelné otisky prstů.

Na hlavním nádraží v Göteborgu se mu podařilo najít kopírku a všechny listy si okopíroval. Poté zakoupil obálky a poštovní

známky a ofrankované dopisy vhodil do schránky, která se vybírá v devět hodin večer.

Gullberg odjel taxíkem do hotelu City na Lorensberské ulici, v němž mu Clinton zarezervoval pokoj. Bydlel tak na stejném místě, kde před pár dny přenocoval Mikael Blomkvist. Okamžitě se vydal do svého pokoje a padl do postele. Byl strašlivě unavený a uvědomil si, že za celý den snědl jen dva krajíčky chleba. Hlad však neměl. Svlékl se, natáhl se na postel a téměř okamžitě usnul.

Lisbeth Salanderová se s trhnutím vzbudila, když zaslechla, jak někdo otevírá dveře. Okamžitě jí bylo jasné, že to není žádná z nočních sester. Otevřela oči na úzkou škvírku a ve dveřích spatřila siluetu s berlemi. Zalaščenko stál bez hnutí a pozoroval ji ve světle pronikajícím do pokoje z osvětlené chodby.

Lisbeth pohlédla na digitální hodiny a zjistila, že je deset minut po třetí hodině ranní.

Sklouzla očima o pár milimetrů dále a na okraji nočního stolku spatřila sklenici s vodou. Upírala zrak na sklenku a vypočítávala vzdálenost. Dosáhla by na ni, aniž by musela pohnout tělem.

Během zlomku vteřiny by stačila natáhnout ruku a prudkým pohybem urazit okraj sklenice o tvrdý rám postele. Za půl vteřiny by zaťala ostrou hranu Zalaščenkovi do ohryzku, pokud by se nad ni sklonil. Vzala v potaz i jiné možnosti, ale došla k závěru, že je to jediná dosažitelná zbraň.

Lisbeth se uvolnila a vyčkávala.

Zalaščenko stál bez hnutí v pootevřených dveřích ještě dvě minuty.

Poté dveře opět opatrně zavřel. Lisbeth slyšela slabý škrábavý zvuk jeho berlí, když se tiše vzdaloval od jejího pokoje.

Po pěti minutách se zvedla na lokty, natáhla se po sklenici a napila se. Spustila nohy přes okraj postele a sundala si elektrody z paží a hrudníku. Nejistě se postavila a zamotala se jí hlava. Trvalo několik minut, než nad svým tělem opět získala kontrolu. Doklopýtala ke dveřím, opřela se o zeď a snažila se popadnout dech. Na těle jí vyrazil ledový pot. Poté ucítila chladnou zuřivost.

Fuck you, Zalaščenko. Skončeme to jednou provždy.

Potřebovala nějakou zbraň.

V dalším okamžiku zaslechla na chodbě rychlý klapot podpatků.

Do prdele. Ty elektrody.

„Co tady proboha děláte?“ vyrazila ze sebe noční sestra.

„Musím… jít… na záchod,“ řekla bez dechu Lisbeth.

„Okamžitě si lehněte.“

Sestra popadla Lisbeth za ruku a pomohla jí zpět do postele. Poté přinesla mísu.

„Když budete potřebovat na záchod, tak na nás musíte zazvonit. K tomu máte tenhle knoflík,“ prohlásila.

Lisbeth na to nic neřekla. Ze všech sil se snažila ze sebe vymáčknout alespoň pár kapek moči.

Mikael Blomkvist se v úterý vzbudil o půl jedenácté, osprchoval se, postavil na kávu a natáhl se po iBooku. Po návratu ze včerejší večerní schůzky v Milton Security pracoval do pěti hodin do rána. Cítil, že jeho příběh konečně začíná dostávat tvar. Zalaščenkův životopis stále ještě poněkud pokulhával — měl k dispozici pouze informace, které vymáčkl z Björcka, a doplňující podrobnosti získané od Holgera Palmgrena. Příběh Lisbeth Salanderové byl téměř hotový. Krok za krokem popsal, co Lisbeth zakusila kvůli bandě chladnokrevných válečníků z řad tajných služeb a jak skončila na dětské psychiatrické klinice, aby nemohla prozradit Zalaščenkovo tajemství.

Mikael byl se svým textem spokojen. Měl naprosto kolosální příběh, který bude znamenat obrovský trhák, a navíc způsobí pořádný průvan hodně vysoko ve státní byrokracii.

Zapálil si cigaretu a přemýšlel.

Zbývá mu vyplnit dvě velké mezery. Tu první zvládne. Musí si pěkně podat Petera Teleboriana, což byl úkol, na který se těšil. Až se vypořádá s Teleborianem, bude tenhle dětský psychiatr jedním z nejnenáviděnějších mužů ve Švédsku. To bude první krok.

Druhý však byl mnohem zapeklitější.

Uvnitř bezpečnostní policie došlo k nějakému spiknutí proti Lisbeth Salanderové — Mikael ho nazýval Zalaščenkův klub. Znal jedno jméno, Gunnar Björck, ale odpovědnost nemohl nést pouze on sám. Musí existovat nějaká skupina, spadající pod nějaký

útvar. Musí existovat šéfové, zodpovědné osoby a nějaký rozpočet. Problém spočíval v tom, že neměl ani tušení, jakým způsobem by mohl tyto osoby identifikovat. Nevěděl, kde by měl začít. O organizaci tajných služeb měl jen útržkovité povědomí.

Během pondělka začal se sháněním materiálu; pověřil Henryho Corteze návštěvou antikvariátů na Södermalmu a zakoupením všech knih, které by se v nějakém ohledu týkaly bezpečnostní policie. Henry přišel v pondělí ve čtyři odpoledne k Mikaelovi domů se šesti knihami. Mikael prošel hromadu na stole.

Špionáž ve Švédsku od Mikaela Rosquista (Tempus, 1988); *Šéf státní bezpečnosti* 1962–1970 od Pera Gunnara Vingeho (w&w, 1988); *Tajné síly* od Jana Ottossona a Larse Magnussona (Tiden, 1991); *Mocenský boj o bezpečnostní policii* od Erika Magnussona (Corona, 1989); *Úkol* od Carla Lidboma (w&w, 1990) a — což ho poněkud překvapilo — kniha s názvem *An Agent in Place* od Thomase Whitesida (Ballantine, 1966), pojednávající o Wennerströmově aféře. Tedy o té z šedesátých let, nikoli o jeho vlastní z jednadvacátého století.

Většinu noci z pondělí na úterý strávil čtením nebo alespoň zběžným prolistováním knih, které mu obstaral Henry Cortez. Když skončil, učinil několik závěrů. Za prvé si uvědomil, že většina knih o tajných službách vyšla na konci osmdesátých let. Podíval se na internet a zjistil, že žádná aktuální literatura o tomto tématu neexistuje.

Za druhé měl pocit, že se nikde nedá sehnat žádný srozumitelný přehled činnosti bezpečnostní policie. Mnohé z těchto případů podléhaly utajení, a bylo tedy pochopitelné, že o nich nebylo možné psát, zjevně však neexistovala jediná instituce, badatel nebo sdělovací prostředek, který by jejich činnost podrobil kritickému zkoumání.

Mikael si také všiml jednoho charakteristického rysu; v žádné z knih, které mu Henry obstaral, nebyl seznam literatury. Poznámky pod čarou často odkazovaly na články ve večernících nebo na soukromé rozhovory s některým penzionovaným členem bezpečnostní policie.

Tajné síly byly fascinující, ale z velké části pojednávaly o době před druhou světovou válkou a během ní. Memoáry P. G. Vingeho

Mikael považoval za propagandistickou knihu, sepsanou na vlastní obranu tvrdě kritizovaným a propuštěným ředitelem bezpečnostní police. V knize *An Agent in Place* objevil Mikael již v první kapitole tolik podivných informací o Švédsku, že ji ihned hodil do koše. Jediné dvě knihy s jasnou ambicí popsat práci tajných služeb byly *Mocenský boj o bezpečnostní policii* a *Špionáž ve Švédsku*. Obsahovaly fakta, jména i popis byrokratického aparátu. Velmi zajímavé mu přišlo především dílo Erika Magnussona. Přestože mu na žádnou z jeho otázek neposkytlo odpověď, získal z něj slušné povědomí o struktuře bezpečnostní policie a o tom, čím se tato organizace v minulých desetiletích zabývala.

Největším překvapením však pro Mikaela byla kniha *Úkol* od Carla Lidboma, v níž autor popisoval problémy, s nimiž se musel potýkat bývalý velvyslanec v Paříži, když tajné služby z pověření vlády zahájily vyšetřování hned po Palmeho vraždě a po aféře Ebbeho Carlssona. Mikael o Carlu Lidbomovi nikdy předtím neslyšel a překvapil ho ironický jazyk, prokládaný velmi přesnými pozorováními. Ani díky Lidbomově knize v odpovědích na své otázky příliš nepokročil, začal však zhruba tušit, s kým má tu čest.

Po chvíli přemýšlení Mikael zapnul mobil a zavolal Henrymu Cortezovi.

„Ahoj, Henry. Moc díky za včerejší pochůzky."

„Hmm. Copak chceš?"

„Ještě pár maličkostí."

„Micke, já mám svou práci. Je ze mě redakční sekretář."

„To je úžasný kariérní postup."

„Tak co chceš?"

„V průběhu let došlo k několika veřejným prošetřením činnosti tajných služeb. Jedno udělal Carl Lidbom. Musí jich být celá spousta."

„Aha."

„Stáhni mi ze stránek parlamentu všechno, co budeš moct — rozpočty, oficiální vyšetřování, interpelace a podobně. A objednej mi výroční zprávy bezpečnostní policie do doby, kam až to bude možné."

„Yes, massa."

„Dobře. A Henry…“
„Ano?“
„…stačí mi to až zítra ráno.“

Lisbeth Salanderová celý den přemítala o Zalaščenkovi. Věděla, že leží o dva pokoje dál, že se po nocích potlouká po chodbách a že ve tři deset ráno došel k jejímu pokoji.

Vystopovala ho až do Gossebergy s předsevzetím, že ho zabije. Nepodařilo se jí to; Zalaščenko zůstal naživu a nacházel se necelých deset metrů od ní. Byla v pěkném průšvihu. Jeho rozsah zatím nedokázala přesně odhadnout, ale předpokládala, že bude muset utéct a diskrétně zmizet v cizině, pokud nechce riskovat, že ji zase strčí někam do blázince, vybaveného hlídacím psem Peterem Teleborianem.

Problém byl samozřejmě v tom, že se sotva dokázala posadit. Zaznamenala, že je na tom už trochu lépe. Ještě trpěla bolestmi hlavy, ale přicházely nárazově a netrvaly dlouho. Bolest v boku se ozvala pokaždé, když se pokusila pohnout.

Lisbeth zaslechla kroky za dveřmi a ihned poté sestra vpustila dovnitř ženu v černých kalhotách, bílé halence a tmavém saku. Byla to hezká štíhlá dáma s tmavými vlasy, ostříhanými do krátkého chlapeckého účesu. Vyzařovala z ní spokojená sebedůvěra. V ruce nesla černou aktovku. Lisbeth si okamžitě všimla, že má stejné oči jako Mikael Blomkvist.

„Dobrý den, Lisbeth. Jmenuju se Annika Gianniniová,“ představila se žena. „Můžu dál?“

Lisbeth na ni bezvýrazně hleděla. Neměla nejmenší chuť setkat se se sestrou Mikaela Blomkvista a litovala, že souhlasila s návrhem, aby ji Annika zastupovala.

Annika Gianniniová vešla do pokoje, zavřela dveře a přitáhla si židli. Několik vteřin mlčky seděla a hleděla na svou klientku.

Lisbeth Salanderová vypadala prachbídně. Místo hlavy měla zafačovaný balík, kolem očí ohromné purpurové modřiny a v očích krvavé bělmo.

„Než začneme o čemkoli diskutovat, potřebuju vědět, jestli opravdu chcete, abych vás hájila. Obvykle pracuju na občansko-právních sporech, kde zastupuju oběti znásilnění nebo týrání.

Nejsem advokátka specializovaná na trestní právo. Ale důkladně jsem probrala veškeré podrobnosti vašeho případu, a pokud budu moci, velmi ráda vás budu zastupovat. Taky bych chtěla říct, že Mikael Blomkvist je můj bratr — a že můj honorář zaplatí on s Draganem Armanským."

Annika chvíli vyčkávala, a jelikož klientka nijak nereagovala, pokračovala ve svém monologu.

„Pokud chcete, abych vás hájila, budu pracovat pro vás. Takže nepracuju pro svého bratra ani pro Armanského. Ve věci trestního práva by mi pomohl i váš bývalý poručník Holger Palmgren. Je to tvrdý chlapík, a kvůli vám se dokonce zvedl z nemocničního lůžka."

„Palmgren?" zeptala se Lisbeth.

„Ano."

„Vy jste se s ním setkala?"

„Ano. Bude to můj poradce."

„Jak se mu daří?"

„Je pořádně rozzuřený, ale zjevně si o vás velké starosti nedělá."

Lisbeth Salanderové se na tváři objevil křivý úsměv. Byl to první úsměv od chvíle, kdy ji přivezli do Sahlgrenovy nemocnice.

„Jak se cítíte vy?" zeptala se Annika Gianniniová.

„Jako pytel sraček," odvětila Lisbeth Salanderová.

„A chcete mě za svou obhájkyni? Můj honorář zaplatí Armanskij a Mikael..."

„Ne."

„Co tím myslíte?"

„Zaplatím ho sama. Od Armanského a Kalleho Blomkvista nechci ani halíř. Ale nemůžu vám zaplatit, dokud nebudu mít přístup k internetu."

„Chápu. Tuhle věc vyřešíme, až to bude aktuální, a většinu mého platu stejně uhradí stát. Takže chcete, abych vás zastupovala?"

Lisbeth Salanderová krátce přikývla.

„Dobře. Takže začnu vzkazem od Mikaela. Vyjadřuje se záhadně, ale vy prý pochopíte, co má na mysli."

„Aha."

„Říká, že mi sdělil většinu informací — kromě dvou věcí. Ta první se týká vašich schopností, které objevil v Hedestadu."

Mikael ví, že mám fotografickou paměť… a že jsem hackerka. Nechal si to pro sebe.

„Fajn."

„Druhá věc je nějaké cédéčko. Nevím, co tím Mikael myslí, ale prý záleží jen na vás, jestli mi o něm povíte nebo ne. Chápete, na co naráží?"

Cédéčko se záznamem, na kterém je vidět, jak mě Bjurman znásilnil.

„Jo."

„Dobře…"

Annika Gianniniová najednou zaváhala.

„Mám na bratra trochu vztek. Zaměstná mě, ale řekne mi jen to, co se mu hodí. Taky máte v úmyslu mi něco zatajovat?"

Lisbeth přemýšlela.

„Nevím."

„Budeme si spolu muset pořádně promluvit. Teď musím odejít, protože za tři čtvrtě hodiny mám schůzku s Agnetou Jervasovou. Jen jsem si od vás musela nechat potvrdit, že opravdu chcete, abych vás hájila u soudu. Taky bych vám chtěla dát jednu radu…"

„Jakou?"

„Takovouhle: v mé nepřítomnosti neříkejte policii ani slovo, ať se vás ptají na cokoli. I když vás budou provokovat a obviňovat z různých věcí. Můžete mi to slíbit?"

„Bez větších obtíží," odvětila Lisbeth Salanderová.

Evert Gullberg byl po pondělní námaze naprosto vyčerpaný a vzbudil se až v devět hodin dopoledne, což bylo téměř o čtyři hodiny později než obvykle. Šel do koupelny, umyl se a vyčistil si zuby. Dlouho stál a pozoroval svou tvář v zrcadle, poté zhasl světlo a oblékl se. Z hnědé aktovky vyndal jedinou zbývající čistou košili a uvázal si kravatu s hnědým vzorkem.

Sjel do hotelové restaurace a k snídani si dal šálek kávy a jednu topinku s plátkem sýra a troškou pomerančové marmelády. Vypil velkou sklenici minerálky.

Poté se vydal do hotelové haly a z telefonního automatu na karty zavolal na mobil Fredriku Clintonovi.

„Jsem tu. Jak vypadá situace?"

„Dost znepokojivě."

„Fredriku, zvládneš to?"

„Ano, všechno jde jako dřív. Škoda jen, že už nežije Hans von Rottinger. Na plánování operací byl lepší než já."

„Oba jste byli stejně schopní. Kdykoli jste za sebe mohli zaskočit. Což jste vlastně hodně často dělávali."

„Jde o intuici. V tom byl vždycky mnohem lepší on."

„Jak to s vámi vypadá?"

„Sandberg je schopnější, než jsme si mysleli. Sehnal externího pomocníka Mårtenssona. Poskok, ale je šikovný. Odposloucháváme Blomkvistovu pevnou linku i mobil. Během dneška se postaráme o telefony Gianniniové a v redakci *Milénia*. Už jsme prostudovali plány kanceláří a bytů. Brzy se do nich dostaneme."

„Napřed musíte zjistit, kde jsou všechny ty kopie…"

„To jsme už udělali. Měli jsme neuvěřitelnou kliku. Annika Gianniniová zavolala v deset hodin ráno Blomkvistovi. Výslovně se ho zeptala, kolik kopií je v oběhu, a z jejich rozhovoru vyplynulo, že jedinou má Mikael Blomkvist. Bergerová si spis ofotila, ale kopii poslala Bublanskému."

„Dobře. Nesmíme ztrácet čas."

„Ano. Ale musíme to udělat najednou. Pokud se nezmocníme všech kopií zároveň, tak se akce nepodaří."

„Já vím."

„Je to trošku složité, protože Gianniniová ráno odjela do Göteborgu. Poslal jsem za ní tým externistů. Právě přistávají."

„Výborně."

Gullberga nenapadlo nic dalšího, co by Clintonovi řekl. Dlouhou chvíli stál mlčky.

„Díky, Fredriku," řekl nakonec.

„Já děkuju tobě. Je to mnohem lepší než odevzdaně sedět a čekat na ledvinu."

Muži se rozloučili. Gullberg zaplatil účet v hotelu a vyšel na ulici. Kulička v ruletě se roztočila. Teď půjde jen o přesnou choreografii.

Nejdříve se vydal pěšky k hotelu Park Avenue, kde požádal, zda by si mohl poslat fax. Nechtěl ho posílat z hotelu, kde byl ubytován. Odfaxoval všechny dopisy, které napsal předešlého dne

ve vlaku. Poté vyšel na Avenyn chytit si taxík. Zastavil se u odpadkového koše, fotokopie svých dopisů roztrhal na kousky a vyhodil je.

Annika Gianniniová hovořila se státní zástupkyní Agnetou Jervasovou patnáct minut. Chtěla vědět, z čeho hodlá Lisbeth Salanderovou obžalovat, záhy však pochopila, že Jervasová si není jista tím, jak se věci vyvinou.

„Právě teď se spokojím s uvalením vazby za těžké ublížení na zdraví, případně za pokus o vraždu — tím mám na mysli fakt, že Lisbeth Salanderová zatnula svému otci sekeru do hlavy. Předpokládám, že se budete odvolávat na sebeobranu."

„Zřejmě ano."

„Ale upřímně řečeno, v této chvíli je pro mě hlavní prioritou vrah policisty Niedermann."

„To chápu."

„Mluvila jsem s vrchním státním zástupcem. Právě probíhá diskuse o případném přesunutí veškerých obvinění proti vaší klientce ke státnímu zástupci do Stockholmu a o jejich následném prošetření v souvislosti s tamními událostmi."

„Předpokládala jsem, že se to přesune do Stockholmu."

„Ano. V tom případě potřebuju vyslechnout Lisbeth Salanderovou. Kdy by to bylo možné?"

„Mám posudek od jejího ošetřujícího lékaře Anderse Jonassona. Podle něj nebude Lisbeth Salanderová ještě několik dní schopna vypovídat. Je těžce zraněná a kromě toho silně nadopovaná analgetiky."

„I já jsem dostala podobnou informaci. Zřejmě chápete, jaké je to pro mě zklamání. Ale opakuju, právě teď je mou prioritou Ronald Niedermann. Lisbeth Salanderová říká, že neví, kde se skrývá."

„Což bude zřejmě pravda. Ona Niedermanna nezná. Podařilo se jí ho identifikovat a vystopovat."

„Dobře," odpověděla Agneta Jervasová.

Evert Gullberg nastoupil s kyticí v ruce do výtahu současně s nakrátko ostříhanou černovlasou ženou v tmavém saku. Zdvořile jí

přidržel dveře výtahu a pustil ji jako první k recepci před oddělením.

„Jmenuju se Annika Gianniniová. Jsem advokátka a mám schůzku se svou klientkou Lisbeth Salanderovou."

Evert Gullberg otočil hlavu a překvapeně pohlédl na ženu, které dal u výtahu přednost. Pohledem přejel její aktovku, zatímco sestra zkontrolovala ženinu legitimaci a nahlédla do seznamu.

„Pokoj číslo 12," sdělila advokátce.

„Děkuji. Už jsem tam byla, trefím."

Žena si vzala aktovku a zmizela z Gullbergova zorného pole.

„Můžu vám nějak pomoct?" zeptala se ho sestra.

„Ano, děkuji, rád bych předal tyhle květiny Karlu Axelu Bodinovi."

„Nesmí přijímat návštěvy."

„Já vím, jen bych chtěl, aby dostal ty květiny."

„To ráda zařídím."

Gullberg s sebou vzal květiny především proto, aby měl nějakou záminku. Chtěl si udělat představu o tom, jak to na oddělení vypadá. Poděkoval sestře a odebral se k východu. Cestou minul Zalaščenkovy dveře — podle Jonase Sandberga to byl pokoj číslo 14.

Na schodišti se zastavil a vyčkával. Skrze skleněnou výplň sledoval, jak sestra vzala kytici a odnesla ji do Zalaščenkova pokoje. Když se vrátila na své místo, Gullberg rozrazil dveře, rychle zamířil k pokoji číslo 14 a vešel dovnitř.

„Ahoj, Alexandere," řekl.

Zalaščenko na neohlášeného hosta zvědavě pohlédl.

„Myslel jsem, že už jsi pod drnem," odvětil Zalaščenko.

„Zatím ne," opáčil Gullberg.

„Co chceš?" zeptal se Zalaščenko.

„Co myslíš?"

Gullberg si přitáhl židli pro návštěvy a posadil se.

„Zřejmě mě vidět pod drnem."

„Jo, to by od tebe bylo chvályhodné. Jak jsi ksakru mohl udělat takovouhle pitomost? Dali jsme ti nový život a ty skončíš tady."

Kdyby se Zalaščenko dokázal usmát, udělal by to. Švédské tajné služby se podle jeho názoru skládaly z amatérů. K nim počítal

Everta Gullberga a Svena Janssona alias Gunnara Björcka, nemluvě o úplném idiotovi, jakým byl advokát Nils Bjurman.

„A teď už tě zase musíme tahat z problémů jako horký kaštan z ohně."

Význam použitých slov těžce popálenému Zalaščenkovi zřejmě nedošel.

„Kázání o morálce si můžeš strčit někam. Koukej mě odsud dostat."

„Právě o tom jsem s tebou chtěl mluvit."

Gullberg zvedl aktovku na kolena, vyndal z ní prázdný poznámkový blok a vytrhl jednu stránku. Poté zkoumavě pohlédl na Zalaščenka.

„Jedna věc by mě zajímala — to bys nás klidně potopil po tom všem, co jsme pro tebe udělali?"

„Co si myslíš ty?"

„Záleží na tom, jak velký jsi cvok."

„Neříkej mi cvok. Jsem mistr v přežití. Všechno, co dělám, dělám proto, abych přežil."

Gullberg zavrtěl hlavou.

„Ne, Alexandere, všechno, co děláš, děláš proto, že jsi zlej a prohnilej parchant. Chtěl jsi zprávu od Sekce. Proto jsem tady já. Tentokrát pro tebe nehneme ani malíčkem."

Zalaščenko poprvé znejistěl.

„Nemáš jinou možnost," odpověděl.

„Vždycky existuje nějaká možnost," řekl Gullberg.

„Já vás…"

„Ty už nám neuděláš vůbec nic."

Gullberg se zhluboka nadechl, strčil ruku do vnější přihrádky své hnědé aktovky a vytáhl pistoli Smith & Wesson ráže 9 mm s pažbou pokrytou plátkovým zlatem. Zbraň získal před pětadvaceti lety jako dar od anglické rozvědky poté, co dostal ze Zalaščenka neocenitelné informace a ty vzápětí proměnil v tvrdou valutu odhalením stenografa u MI5, který v dobrém duchu Kima Philbyho pracoval pro Rusy.

Zalaščenko se zatvářil překvapeně a uchechtl se.

„A copak s tím budeš dělat? Odbouchneš mě? Pak strávíš zbytek svýho mizernýho života v base."

„To si nemyslím," odvětil Gullberg.

Zalaščenko najednou znejistěl, zda to Gullberg myslí vážně nebo ne.

„Bude z toho obrovský skandál."

„Ani to si nemyslím. Pár článků se samozřejmě objeví, ale za týden po jménu Zalaščenko ani pes neštěkne."

Zalaščenko přimhouřil oči.

„Ty svině jedna zatracená," řekl Gullberg tak mrazivým hlasem, že Zalaščenko ztuhl jako rampouch.

Gullberg stiskl spoušť a střelil zběha doprostřed čela právě ve chvíli, kdy začal vysunovat protézu přes okraj postele. Zalaščenko klesl zpět na polštář. Několikrát sebou křečovitě zazmítal a zůstal bez hnutí ležet. Gullberg viděl, jak se na zdi nad čelem postele vytvořila rudá krvavá květina. Po výstřelu mu zalehly bubínky a volným ukazovákem si začal mnout ucho.

Poté vstal, došel až k Zalaščenkovi, přitiskl mu hlaveň ke spánku a ještě dvakrát zmáčkl spoušť. Chtěl mít jistotu, že ten dědek zatracená opravdu natáhl brka.

Lisbeth Salanderová se po prvním výstřelu s trhnutím posadila. Bokem jí projela pronikavá bolest. Po dalších dvou ranách se pokusila dostat nohy přes okraj postele.

Annika Gianniniová mluvila s Lisbeth pouze několik minut, když se ozvaly výstřely. Annika seděla jako ochromená a snažila se přijít na to, odkud ty pronikavé rány zazněly. Díky reakci Lisbeth Salanderové si uvědomila, že se stalo něco vážného.

„Nehýbejte se," zařvala Annika Gianniniová. Automaticky položila dlaň Lisbeth na hrudník a prudce ji zatlačila na postel takovou silou, až jí vyrazila dech.

Poté Annika rychle proběhla pokojem a otevřela dveře. Spatřila dvě sestry, běžící ke dveřím o dva pokoje dál. První se prudce zastavila na prahu. Annika zaslechla výkřik: „Ne, nestřílejte!", načež sestra o krok ustoupila a srazila se se svou kolegyní.

„Je ozbrojený. Utíkej!"

Annika viděla, že obě sestry našly útočiště v pokoji vedle Lisbeth Salanderové.

V dalším okamžiku vyšel na chodbu hubený šedovlasý pán v pepitovém saku. V ruce držel pistoli. Annika v něm poznala chlapíka, se kterým před pár minutami jela výtahem.

Poté se jejich pohledy střetly. Muž vypadal zmateně. Pak Annika spatřila, že otočil zbraň směrem k ní a udělal krok kupředu. Vtáhla hlavu do pokoje, zabouchla dveře a zoufale se rozhlédla kolem. Hned vedle ní stálo dlouhé fyzioterapeutické lehátko, které jediným pohybem přitáhla ke dveřím a vrchní deskou pevně zaklínila kliku.

Uslyšela nějaký pohyb, otočila hlavu a spatřila Lisbeth Salanderovou, jak se znovu snaží vyplazit z postele. Udělala několik rychlých kroků, objala svou klientku pažemi a zvedla ji.

Cestou na toaletu jí strhla elektrody a kapačky, a když dorazily na místo, posadila ji na poklop na prkénku. Otočila se a zamkla dveře. Poté vytáhla z kapsy u saka mobilní telefon a stiskla tísňovou linku.

Evert Gullberg došel k pokoji Lisbeth Salanderové a pokusil se zmáčknout kliku u dveří. Byla něčím zablokovaná. Nedokázal jí pohnout ani o milimetr.

Chvíli zůstal nerozhodně stát přede dveřmi. Věděl, že uvnitř je Annika Gianniniová, a zajímalo ho, zda má v tašce kopii Björckova spisu. Do pokoje se však dostat nemohl a na vyražení dveří neměl dost sil.

Tohle však nebylo součástí plánu. Clinton se o hrozbu ze strany Gianniniové postará. Evertovým úkolem byl pouze Alexander Zalaščenko.

Gullberg se rozhlédl po chodbě a uvědomil si, že na něj pootevřenými dveřmi pokojů civí asi dva tucty sester, pacientů a jejich návštěvníků. Zvedl pistoli a vypálil jednu ránu do obrazu, visícího na zdi na konci chodby. Publikum zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku.

Vrhl poslední pohled na zablokované dveře, poté se rázně vrátil do Zalaščenkova pokoje a zavřel za sebou. Posadil se na židli pro návštěvy a hleděl na ruského zběha, který byl po tolik let blízkou součástí jeho vlastního života. Téměř deset minut seděl bez

pohnutí, dokud nezaslechl pohyby na chodbě a neuvědomil si, že na místo dorazila policie. Na nic zvláštního nemyslel.

Poté naposledy zvedl pistoli, přiložil si ji ke spánku a stiskl spoušť.

V Sahlgrenově nemocnici došlo k pokusu o sebevraždu. Evert Gullberg byl okamžitě přemístěn do traumacentra, kde se ho ujal doktor Jonasson a neprodleně ho připojil k přístrojům pro zajištění životně důležitých funkcí.

Podruhé ve stejném týdnu provedl Jonasson akutní operační zásah, při němž vyňal z lidské mozkové tkáně celoplášťovou kulku. Po pětihodinové operaci byl Gullbergův stav kritický. Byl však stále naživu.

Zranění Everta Gullberga bylo mnohem závažnější než zranění Lisbeth Salanderové. Několik dní se potácel mezi životem a smrtí.

Mikael Blomkvist se právě nacházel v Kaffebaru na Rohové ulici, když z rádia zaslechl, že v Sahlgrenově nemocnici v Göteborgu byl zastřelen nejmenovaný šestašedesátiletý muž, podezřelý z pokusu o vraždu Lisbeth Salanderové. Mikael postavil šálek s kávou, popadl tašku s laptopem a vyrazil do redakce na Götské ulici. Utíkal přes Mariánské náměstí a právě zahnul nahoru na ulici Svatého Pavla, když mu zapípal mobil. V běhu ho zvedl.

„Blomkvist."

„Ahoj, tady je Malin."

„Slyšel jsem ty zprávy. Víme, kdo střílel?"

„Zatím ne. Henry Cortez po tom jde."

„Právě letím do redakce. Za pět minut jsem tam."

Ve dveřích redakce se Mikael srazil s Henrym Cortezem, který měl namířeno ven.

„Ekström svolal na třetí hodinu odpoledne tiskovku," řekl Henry. „Jedu na Kungsholmen."

„Co zatím víme?" zavolal za ním Mikael.

„Malin," odvětil Henry a zmizel.

Mikael zamířil do kanceláře Eriky Bergerové… omyl, Malin Erikssonové. Malin telefonovala a horečně si dělala poznámky na

žlutý lístek poznámkového bločku. Odbyla ho odmítavým gestem. Mikael zašel do kuchyňky a do šálků s logy Svazu švédské křesťanské demokratické mládeže a Svazu sociálně demokratické mládeže nalil kávu s mlékem. Pak se vrátil do Malininy kanceláře právě ve chvíli, kdy položila telefon. Podal jí hrneček s logem Svazu sociálně demokratické mládeže.

„Takže," řekla Malin. „Dnes ve třináct patnáct někdo zastřelil Zalaščenka."

Malin pohlédla na Mikaela.

„Právě jsem mluvila s jednou sestrou ze Sahlgrenovy nemocnice. Říká, že vrah byl starší muž asi kolem sedmdesátky, který přišel pár minut před vraždou s tím, že nese Zalaščenkovi květiny. Vrah to Zalaščenkovi několikrát napálil do hlavy a pak se zastřelil sám. Zalaščenko je mrtvý, vrah je pořád naživu a právě ho operují."

Mikael si oddechl. Od chvíle, kdy zaslechl v Kaffebaru zprávy, mu srdce bušilo až v hrdle a propadal obavám, že zbraň držela Lisbeth Salanderová. To by jeho plány opravdu zkomplikovalo.

„Víš, jak se ten střelec jmenoval?" zeptal se Mikael.

Malin zavrtěla hlavou a přesně v té chvíli znovu zazvonil telefon. Malin vzala sluchátko a Mikael z rozhovoru pochopil, že do Sahlgrenovy nemocnice vyslala nějakého externistu. Zamával jí, zavřel dveře, odešel k sobě do kanceláře a posadil se.

Měl pocit, jako by v práci nebyl několik týdnů. Hromadu neotevřené pošty odstrčil rozhodně stranou a zavolal své sestře.

„Gianniniová."

„Ahoj, tady Mikael. Slyšela jsi, co se stalo v Sahlgrenově nemocnici?"

„Jo, to bych řekla."

„Kde jsi?"

„V Sahlgrenově nemocnici. Ten hajzl na mě mířil bouchačkou."

Když Mikaelovi došlo, co sestra říkala, nebyl několik vteřin schopen slova.

„Do prdele… tys u toho byla?"

„Jo. Nic příšernějšího jsem v životě nezažila."

„Jsi zraněná?"

„Ne. Ale ten chlap se pokoušel dostat k Lisbeth do pokoje. Zablokovala jsem dveře a zamkla nás na záchodě."

Mikael najednou pocítil, jak se s ním otřásl svět. Jeho sestru skoro…

„Co je s Lisbeth?“ zeptal se.

„Není zraněná. Chci tím říct, že ji během té dnešní hrůzy nikdo nezranil.“

Mikael si malinko vydechl.

„Anniko, víš, kdo byl ten vrah?“

„Nemám tušení. Byl to starší, pěkně oblečený pán. Podle mě vypadal pomateně. Nikdy předtím jsem ho neviděla, ale pár minut před vraždou jsem s ním jela nahoru výtahem.“

„A Zalaščenko je určitě mrtvý?“

„Ano. Slyšela jsem tři výstřely, a jak jsem pochopila, schytal všechny tři rány do hlavy. Byl tam příšerný chaos, tisíce policajtů, evakuovali celé oddělení s těžce zraněnými a nemocnými lidmi, které není možné přemísťovat. Když přijela policie, chtěli vyslechnout Salanderovou, dokud jim nedošlo, jak je na tom od té chvíle zle. Musela jsem na ně hodně zvýšit hlas.“

Kriminální inspektor Marcus Erlander zahlédl pootevřenými dveřmi v pokoji Lisbeth Salanderové Anniku Gianniniovou. Advokátka měla u ucha mobilní telefon a inspektor čekal, dokud nedomluví.

Ještě dvě hodiny po vraždě vládl na chodbě organizovaný chaos. Zalaščenkův pokoj uzavřela policie. Lékaři se mu bezprostředně po střelbě pokoušeli poskytnout první pomoc, ale brzy všech pokusů zanechali. Zalaščenkovi již nebylo pomoci. Jeho tělesné ostatky byly odeslány na patologii a na místě probíhalo co nejdůkladnější ohledání místa činu.

Erlanderovi zazvonil mobil. Sháněl ho Fredrik Malmberg.

„Najisto jsme identifikovali pachatele,“ pozdravil ho Malmberg. „Jmenuje se Evert Gullberg a je mu sedmdesát osm let.“

Sedmdesát osm let. Vrah v pokročilém věku.

„A co je ksakru ten Evert Gullberg zač?“

„Důchodce. Bydlí v Laholmu. Je to daňový poradce a finanční právník. Volali mi z bezpečnostní policie, že proti němu nedávno zahájili vyšetřování.“

„Kdy a proč?“

„Kdy, to nevím. A proč — ten chlápek měl takový zlozvyk, že posílal pošahané a výhružné dopisy veřejným osobnostem."

„Například komu?"

„Ministru spravedlnosti."

Marcus Erlander si povzdechl. Takže cvok. Bláznivý kverulant.

„Ráno volalo na bezpečnostní policii několik novin, které dostaly od Gullberga dopis. Když Gullberg svou pohrůžku skutečně splnil na Karlu Axelu Bodinovi, ozvalo se i ministerstvo spravedlnosti."

„Chci kopie těch dopisů."

„Od bezpečnostní policie?"

„Jasně, ksakru. Zajeď do Stockholmu, a když bude potřeba, sežeň ty dopisy osobně. Až se vrátím na služebnu, chci je mít na stole. Což nějakou hodinku potrvá."

Erlander chvíli přemýšlel a poté položil svému kolegovi otázku.

„To ti volala bezpečnostní policie?"

„Vždyť jsem ti to říkal."

„Chci tím říct — to oni volali tobě, a ne ty jim?"

„Jo, přesně tak."

„Aha," řekl Marcus Erlander a vypnul mobil.

Podivil se, co to do bezpečnostní policie vjelo, když se sama od sebe spojila s policií. Obvykle z nich člověk musel každé slovo páčit heverem.

Vadensjöö prudce rozrazil dveře do místnosti Sekce, v níž odpočíval Fredrik Clinton. Ten se opatrně posadil.

„Co se to ke všem čertům děje?" zařval Vadensjöö. „Gullberg odbouchnul Zalaščenka a pak se sám střelil do hlavy."

„Já vím," odvětil Clinton.

„Ty o tom víš?" vyrazil ze sebe Vadensjöö.

Vadensjöö byl ve tváři rudý jako krocan a vypadal na infarkt.

„Vždyť ten chlap se ksakru postřelil. Chtěl spáchat sebevraždu. Nepřeskočilo mu?"

„Takže on žije?"

„V téhle chvíli jo, ale má rozsáhlá poranění mozku."

Clinton si povzdechl.

„Škoda," řekl s lítostí v hlase.

„Škoda?!“ vyrazil ze sebe Vadensjöö. „Vždyť Gullberg to nemá v hlavě v pořádku. Copak nechápeš, co…“

Clinton ho přerušil.

„Gullberg má rakovinu a metastázy se mu rozlezly do žaludku, tlustého střeva a močového měchýře. Umírá a v nejlepším případě mu zbývá pár měsíců.“

„Rakovinu?“

„Posledního půl roku u sebe nosí zbraň pro případ, že by bolest začala být nesnesitelná, aby neskončil jako bezmocný uzlíček. Teď musel udělat pro Sekci poslední zásah. Odešel jako frajer.“

Vadensjöö téměř ztratil řeč.

„Tys věděl, že chce zabít Zalaščenka, že?“

„Samozřejmě. Jeho úkolem bylo postarat se, aby Zalaščenko už nikdy nemluvil. A jak víš, výhrůžky ani domluvy na něj neplatí.“

„Copak ti nedochází, jaký z toho bude skandál? To jsi stejně pošahanej jako Gullberg?“

Clinton s obtížemi vstal. Pohlédl Vadensjööovi přímo do očí a podal mu svazek kopií faxových zpráv.

„Bylo to operativní rozhodnutí. Je mi líto kamaráda, ale zřejmě hodně brzy půjdu za ním. A s tím skandálem… Jeden bývalý daňový poradce obesílal noviny, policii i justici zjevně pošahanými a paranoidními dopisy. Tady máš jeden příklad. Gullberg Zalaščenka obvinil ze všeho možného, počínaje vraždou Olofa Palmeho a konče tím, že se pokouší otrávit obyvatele Švédska chlórem. Ty dopisy se zjevně vylíhly v hlavě nějakého cvoka, částečně jsou psané nečitelným rukopisem a částečně verzálkami, jsou v nich podtrhaná slova a vykřičníky. Líbí se mi, že nenechává volné okraje.“

Vadensjöö četl dopisy s rostoucím překvapením. Chytil se za čelo. Clinton na něj pohlédl.

„Ať se stane cokoli, Zalaščenkovu smrt nebude nikdo spojovat se Sekcí. Střílel po něm nějaký pošahaný dementní důchodce.“

Clinton se odmlčel.

„Od téhle chvíle je důležité, abys s námi držel basu. *Don’t rock the boat*.“

Clinton upřeně hleděl na Vadensjööa. Oči nemocného muže byly najednou tvrdé jako ocel.

„Musíš pochopit, že Sekce je nejzazší výspou švédských ozbrojených složek. Jsme poslední obranná linie. Naším úkolem je bdít nad bezpečností země. Všechno ostatní je nepodstatné."

Vadensjöö zíral na Clintona s pochybností v očích.

„Jsme ti, kteří neexistují. Jsme ti, kterým nikdo neděkuje. Jsme ti, co musí činit rozhodnutí, která nikdo jiný nepochopí… ze všeho nejméně politici."

Poslední slovo Clinton pronesl s odporem.

„Když uděláš, co ti říkám, Sekce možná přežije. Ale bez rozhodnosti a tvrdých loktů se jí to nepodaří."

Vadensjöö pocítil vzrůstající paniku.

Henry Cortez si horečně zaznamenával vše, co zaznělo na pódiu při tiskové konferenci na Kungsholmenu. Tiskovku zahájil státní zástupce Richard Ekström. Vysvětlil přítomným, že na základě ranního rozhodnutí povede vyšetřování vraždy policisty u statku Gosseberga, za kterou je stíhán Ronald Niedermann, státní zástupce v Göteborgu, další vyšetřování Niedermanna bude vést sám Ekström. Niedermann je podezřelý z vraždy Daga Svenssona a Mii Bergmanové. O advokátu Bjurmanovi se nezmínil. Bude však muset také vyšetřit a obvinit Lisbeth Salanderovou, podezřelou ze spáchání celé řady trestných činů.

Ekström vysvětlil, že se tuto informaci rozhodl zveřejnit v důsledku dnešních událostí v Göteborgu, tedy kvůli zastřelení Karla Axela Bodina, otce Lisbeth Salanderové. Tiskovou konferenci však svolal především proto, aby dementoval informace zveřejněné v médiích, kvůli nimž musel absolvovat spoustu rozhovorů.

„Na základě dostupných informací mohu říct tolik, že dcera Karla Axela Bodina, která je zatčena za pokus o vraždu svého otce, nemá s ranními událostmi nic společného."

„Kdo je vrah?" zeptal se reportér z *Ozvěn dne*.

„Muže, který ve třináct patnáct vypálil na Karla Axela Bodina smrtící ránu a poté se pokusil o sebevraždu, jsme identifikovali. Jednalo se o osmasedmdesátiletého důchodce, který již delší dobu trpí nevyléčitelnou chorobou a následnými psychickými problémy."

„Má nějakou spojitost s Lisbeth Salanderovou?"

„Ne. To můžeme říct s určitostí. Ti dva se nikdy nesetkali a neznají se. Onen osmasedmdesátiletý muž je tragická postava, která jednala na vlastní pěst na základě svých zjevně paranoidních a nesmyslných fantazií. Bezpečnostní policie proti němu nedávno zahájila vyšetřování, jelikož napsal velké množství podivných dopisů známým politikům a masmédiím. Dopis, v němž vyhrožuje smrtí Karlu Axelu Bodinovi, obdržel tisk i úřady až dnešního rána."

„Proč policie neposkytla Bodinovi ochranu?"

„Dopisy týkající se Bodina dotyčný odeslal včera večer, a pošta je tak doručila ve stejné chvíli, kdy došlo ke spáchání vraždy. Takže v této věci nebylo možné nijak zasáhnout."

„Jak se ten muž jmenuje?"

„Jméno nemůžeme zveřejnit, dokud nebudeme oficiálně informovat jeho rodinu."

„Kde pracoval?"

„Podle informací, které jsem dostal dnes ráno, pracoval dříve jako účetní revizor a daňový poradce. Už patnáct let je v důchodu. Vyšetřování stále probíhá, ale z jeho dopisů musí být každému jasné, že jde o tragédii, které zřejmě bylo možné předejít, kdyby byla společnost bdělejší."

„Vyhrožoval nějakým dalším osobám?"

„Podle mých informací ano, ale žádné bližší podrobnosti neznám."

„Jaký to má význam pro obžalobu Lisbeth Salanderové?"

„V této chvíli žádný, avšak vyslýchající policisté mají vlastní výpověď Karla Axela Bodina a proti Lisbeth Salanderové existuje řada důkazů."

„Co je pravdy na informacích, že se Karl Axel Bodin pokusil svou dceru zavraždit?"

„To je předmětem vyšetřování, ale existují značné pochybnosti. V současné době to vypadá, že se jednalo o hluboké rozpory, vzniklé v tragickém prostředí rozvrácené rodiny."

Henry Cortez vypadal zamyšleně. Poškrábal se na uchu. Neušlo mu, že si jeho kolegové reportéři dělali poznámky stejně horečně jako on.

Gunnar Björck pocítil téměř nepotlačitelnou paniku, když uslyšel novinky o střelbě v Sahlgrenově nemocnici. Záda ho strašlivě rozbolela.

Přes hodinu zůstal nerozhodně sedět. Poté zvedl sluchátko a pokusil se zavolat svému starému ochránci Evertu Gullbergovi do Laholmu. Telefon nikdo nebral.

Björck si vyslechl zprávy a z policejní tiskové konference se dozvěděl o vývoji událostí. Zalaščenka odpráskl nějaký osmasedmdesátiletý kverulantský cvok.

Panebože. Sedmdesát osm let.

Znovu se marně pokusil dovolat Evertu Gullbergovi.

Nakonec ho zcela ovládly neklid a panika. Ve vypůjčeném domě na Smådalarö už neměl stání. Připadal si obklíčený a ohrožený. Potřeboval čas na přemýšlení. Sbalil si do tašky oblečení, prášky na utišení bolesti a toaletní potřeby. Nechtěl volat ze svého telefonu, takže doklopýtal do telefonní budky u místní samoobsluhy, zavolal do Landsortu a zamluvil si pokoj ve staré lodivodské stanici. Landsort byl konec světa a sotva ho tam někdo bude hledat. Pokoj si zarezervoval na dva týdny.

Björck pohlédl na hodinky. Musí sebou hodit, aby stihl poslední trajekt a dorazil na místo, dokud ho bolavá záda ještě budou schopna nést. Zamířil přímo do kuchyně a zkontroloval, zda je vypnutý kávovar. Poté si zašel do haly pro tašku. Náhodou pohlédl do obývacího pokoje a překvapeně se zastavil.

Zprvu nechápal, co vidí.

Ze stropu nějakým záhadným způsobem zmizel lustr a ocitl se na konferenčním stolku. Namísto něho visel na lustrovém háku provaz, těsně nad stoličkou, která stávala v kuchyni.

Björck nechápavě hleděl na smyčku.

Poté za sebou zaslechl nějaký pohyb a cítil, jak se mu podlamují kolena.

Pomalu se otočil.

Byli to dva muži kolem pětatřiceti let. Všiml si, že mají jihoevropské vzezření. Když ho každý z nich popadl z jedné strany za paži, nezmohl se na žádnou reakci. Poté ho nadzvedli a couvali s ním pozpátku ke stoličce. Pokusil se klást odpor, ale zády mu

projela bolest ostrá jako nůž. Byl téměř ochromený, když cítil, jak ho zvedají na stoličku.

Jonasi Sandbergovi dělal společnost devětačtyřicetiletý muž, vystupující pod přezdívkou Falun. Za svých mladých let byl Falun profesionální zloděj, specializovaný na vloupačky, a později se přeškolil na zámečníka. Hans von Rottinger ze Sekce najal Faluna v roce 1986 na operaci, v níž se jednalo o zdolání dveří k vůdci jednoho anarchistického spolku. Poté Faluna v pravidelných intervalech zaměstnávali až do konce devadesátých let, kdy podobných operací ubylo. Obchodní kontakty opět oživil Fredrik Clinton a uzavřel s Falunem dohodu o provedení úkolu. Falun si vydělá deset tisíc čistého za zhruba deset minut práce. Na oplátku se musel zavázat, že z bytů, jichž se operace týká, nic neodcizí; navzdory všemu se Sekce nezabývala trestnou činností.

Falun přesně nevěděl, koho Clinton zastupuje, ale došlo mu, že to bude mít co dělat s armádou. Četl Jana Guilloua. Na nic se neptal. Byl to však příjemný pocit, když se bývalý zaměstnavatel po tolika letech znovu ozval a opět ho nasadil do akce.

Falunovým úkolem bylo otevřít dveře. Byl odborníkem na vloupání a měl celou sadu paklíčů. Přesto trvalo pět minut, než se mu podařilo zdolat zámek v bytě Mikaela Blomkvista. Poté Falun zůstal venku na schodech, zatímco Jonas Sandberg vstoupil dovnitř.

„Jsem v bytě," ohlásil Sandberg do mikrofonu handsfree.

„Dobře," odpověděl mu Fredrik Clinton. „Postupuj tiše a opatrně. Popiš mi, co vidíš."

„Právě jsem v hale, napravo je skříň a věšák, nalevo koupelna. Skoro celý byt tvoří jedna místnost asi o padesáti metrech čtverečních. Napravo je malý kuchyňský kout."

„Je tam nějaký psací stůl nebo…?"

„Zřejmě pracuje u kuchyňského stolu nebo v obýváku na pohovce… počkej."

Clinton čekal.

„Jo. Na kuchyňském stole jsou desky s Björckovým protokolem. Zdá se, že je to originál."

„Dobře. Je na stole ještě něco zajímavého?"

„Knihy. Memoáry P. G. Vingeho. *Mocenský boj o bezpečnostní policii* od Erika Magnussona. Asi půl tuctu podobných knih."

„Nějaký počítač?"

„Ne."

„Bezpečnostní schránka?"

„Ne… tedy zatím žádnou nevidím."

„Dobře. Nespěchej. Projdi byt metr po metru. Podle Mårtenssonových zpráv je Blomkvist pořád ještě v redakci. Máš rukavice, že jo?"

„Samozřejmě."

Marcus Erlander si mohl promluvit s advokátkou Annikou Gianniniovou ve chvíli, kdy žádný z nich netelefonoval. Vešel do pokoje Lisbeth Salanderové, podal Annice ruku a představil se. Poté pozdravil Lisbeth Salanderovou a zeptal se, jak se jí daří. Lisbeth mu na otázku neodpověděla. Marcus Erlander se obrátil k Annice Gianniniové.

„Mohl bych vám položit několik otázek?"

„Ano."

„Můžete mi popsat, co se tu stalo?"

Annika Gianniniová mu popsala, co zažila a jak se chovala až do chvíle, kdy se s Lisbeth Salanderovou zabarikádovala na záchodě. Erlander vypadal zamyšleně. Pohlédl na Lisbeth a poté opět na její advokátku.

„Takže vy myslíte, že šel sem do pokoje?"

„Slyšela jsem, jak se pokoušel zmáčknout kliku."

„A jste si tím jistá? Když je člověk rozrušený a vyděšený, lehce si může něco namluvit."

„Já ho slyšela. On mě viděl. Mířil na mě zbraní."

„Myslíte, že by se pokusil zastřelit i vás?"

„To nevím. Stáhla jsem se do pokoje a zablokovala dveře."

„To bylo chytré. A ještě chytřejší bylo to, že jste svou klientku odnesla na záchod. Tyhle dveře jsou tak tenké, že pokud by vystřelil, kulka by jimi určitě prolétla. Jen se snažím pochopit, jestli chtěl zaútočit přímo na vás, nebo jestli jen reagoval na to, že jste se na něj dívala. Na té chodbě jste mu byla nejblíže."

„To je pravda."

„Měla jste pocit, že vás zná nebo že vás poznal?“

„Ne, to zrovna ne.“

„Nemohl vás poznat podle obrázku v novinách? Vždyť se o vás psalo v souvislosti s několika případy, které vzbudily pozornost.“

„To je možné. Na tohle vám nemůžu odpovědět.“

„A vy jste ho nikdy předtím neviděla?“

„Viděla jsem ho ve výtahu, jeli jsme společně nahoru.“

„To jsem nevěděl. Mluvili jste spolu?“

„Ne. Možná jsem mu věnovala půlvteřinový pohled. V jedné ruce měl kytici a ve druhé aktovku.“

„Měli jste oční kontakt?“

„Ne. Díval se přímo před sebe.“

„Nastoupil do výtahu jako první, nebo až po vás?“

Annika přemýšela.

„Nastoupili jsme víceméně současně.“

„Vypadal nějak zmateně nebo…?“

„Ne. Jen tam stál s tou svou kytkou.“

„Co se dělo pak?“

„Vystoupila jsem z výtahu. On vystoupil zároveň se mnou a já šla navštívit svou klientku.“

„Šla jste přímo sem?“

„Ano… ne. Chci říct, že jsem šla napřed do recepce a tam jsem se legitimovala. Státní zástupkyně přece návštěvy u mé klientky zakázala.“

„Kde se tehdy ten muž nacházel?“

Annika Gianniniová zaváhala.

„Nejsem si úplně jistá. Předpokládám, že přišel po mně. Ano, počkejte… Vyšel z výtahu jako první, ale počkal a podržel mi dveře. Nemohla bych na to přísahat, ale myslím, že šel taky k recepci. Jen jsem byla rychlejší.“

Zdvořilý penzionovaný vrah, pomyslel si Erlander.

„Ano, šel do recepce,“ potvrdil komisař. „Mluvil se sestrou a nechal u ní květiny. Ale to jste neviděla, že ne?“

„Ne. Na nic takového si nevzpomínám.“

Marcus Erlander chvíli přemýšlel, ale nedokázal přijít na žádnou další otázku. Hlodal v něm pocit zklamání. Tento pocit zakusil již dříve a považoval ho za signál svého instinktu.

Vrah byl identifikován jako osmasedmdesátiletý Evert Gullberg, bývalý účetní revizor, firemní konzultant a daňový poradce. Muž ve vysokém věku. Muž, jehož vyšetřování nedávno zahájila bezpečnostní policie, protože psal pomatené výhružné dopisy známým osobnostem.

Erlander ze svých zkušeností u policie věděl, že po světě běhá spousta cvoků a chorobně posedlých lidí, kteří pronásledují celebrity a snaží se získat jejich lásku tím, že se jim usadí v křoví před domem. A pokud dotyčný jejich cit neopětuje, láska se u nich rychle změní v nesmiřitelnou nenávist. Byli mezi nimi stalkeři z Německa a z Itálie, kteří pronásledovali jednadvacetiletou zpěvačku známé popové skupiny a strašně se rozzuřili, když si s nimi okamžitě nechtěla něco začít, věční blázniví kverulanti s hlavou plnou skutečných či domnělých křivd, kteří se navíc dokázali chovat dost agresivně, i naprostí psychopati, posedlí konspiračními teoriemi a disponující schopností dešifrovat skrytá poselství, vymykající se běžnému světu.

A ve spoustě případů někteří z těchto pošuků dokonce přešli od myšlenky k činu. Nebyla vražda Anny Lindhové počinem právě takového šílence? Možná. A možná taky ne.

Kriminálnímu inspektorovi Marcusi Erlanderovi se však vůbec nezamlouvalo pomyšlení, že by si psychicky narušený bývalý daňový poradce — nebo co byl ten chlap k čertu vlastně zač — jen tak zašel s kyticí v jedné ruce a s bouchačkou v druhé do Sahlgrenovy nemocnice a odpráskl osobu, která byla v té chvíli předmětem rozsáhlého policejního vyšetřování — jeho vyšetřování. Muže, který se ve veřejných registrech nazýval Karl Axel Bodin, ale podle Mikaela Blomkvista se prý jmenoval Zalaščenko a byl to údajně nějaký zatracený zběhlý ruský agent a vrah.

V nejlepším případě byl Zalaščenko svědek a v nejhorším byl zapletený do celé série vražd. Erlander dotyčného dvakrát krátce vyslechl a Zalaščenkovu ujišťování o vlastní nevině neuvěřil ani na okamžik.

A Zalaščenkův vrah projevil zájem o Lisbeth Salanderovou, nebo přinejmenším o její advokátku. Snažil se dostat k ní do pokoje.

A poté se pokusil spáchat sebevraždu tím, že se střelil do hlavy. Podle lékařů na tom byl vrah tak zle, že se mu jeho záměr zřejmě

zdařil, ačkoli tělo se stále odmítalo smířit se skutečností, že nastal konec. Erlander oprávněně předpokládal, že Evert Gullberg nikdy neskončí před soudem.

Marcusi Erlanderovi se situace nezamlouvala. Alespoň ne v tomto okamžiku. Neměl však žádné důkazy pro to, že by Gullberg střílel z jiného důvodu, než se navenek zdálo. Vsadil ale na jistotu. Pohlédl na Anniku Gianniniovou.

„Rozhodl jsem se přemístit Lisbeth Salanderovou do jiného pokoje. Napravo od recepce na konci chodby je místnost, která je z bezpečnostního hlediska mnohem vhodnější než tahle. Celý den je na ni vidět přímo z recepce a ze sesterny. Zákaz návštěv platí pro všechny kromě vás. Kromě známých lékařů a sester tady v Sahlgrenově nemocnici do jejího pokoje nikdo nesmí. A zajistím ochranku, která před ním bude stát čtyřiadvacet hodin denně."

„Myslíte, že jí hrozí nějaké nebezpečí?"

„Nic tomu nenasvědčuje, ale v tomto případě nechci riskovat."

Lisbeth Salanderová se zájmem naslouchala rozhovoru mezi svou advokátkou a jejím policejním protivníkem. Přesné a pohotové odpovědi Anniky Gianniniové se spoustou podrobností na ni udělaly dojem. A ještě větší dojem na ni udělalo to, jak chladnokrevně dokázala její obhájkyně jednat ve stresu.

Od chvíle, kdy ji Annika vytáhla z postele a odnesla na záchod, trpěla Lisbeth strašlivými bolestmi hlavy. Instinktivně chtěla mít co nejméně do činění s nemocničním personálem. Nezamlouvalo se jí žádat někoho o pomoc nebo ukázat známky slabosti. Ale bolest hlavy byla tak ochromující, že jí dělalo potíže rozumně přemýšlet. Natáhla ruku a zazvonila na sestru.

Podle plánů Anniky Gianniniové měla být návštěva Göteborgu úvodem k dlouhodobé spolupráci. Měla v plánu seznámit se s Lisbeth Salanderovou, informovat se o jejím skutečném stavu a připravit si první náčrt strategie, kterou před budoucím soudním procesem vymyslela s Mikaelem Blomkvistem. Původně měla v úmyslu vrátit se ještě téhož večera do Stockholmu, ale kvůli dramatickému vývoji událostí v Sahlgrenově nemocnici dosud neměla na rozhovor s Lisbeth Salanderovou čas. Ačkoli lékaři označili

pacientčin stav za stabilní, byla její klientka v mnohem horší kondici, než se Annika zprvu domnívala. Trpěla silnými bolestmi hlavy a měla vysokou horečku, takže jí doktorka Helena Endrinová předepsala silná analgetika, antibiotika a klid. Když její klientku přemístili do nového pokoje a před dveře se postavil policista, následně odsud vyprovodili i Anniku.

Annika zavrčela, pohlédla na hodiny, které ukazovaly půl páté, a zaváhala. Může odjet domů do Stockholmu s tím, že se možná už dalšího dne bude muset vrátit, nebo tu může zůstat přes noc s rizikem, že její klientce bude i zítra velmi špatně a nebude schopna přijímat návštěvy. Annika si nezamluvila pokoj v hotelu a jako právní zástupkyně zneužívaných žen pracovala s nízkými náklady bez jakýchkoli větších ekonomických zdrojů, takže se snažila vyhnout zatěžování rozpočtu svých klientek hotelovými účty. Napřed zavolala domů a poté advokátce Lillian Josefssonové, člence Ženského sdružení a staré kamarádce ze studií. Obě ženy se neviděly už dva roky a dlouhou chvíli si povídaly. Až pak se Annika vytasila se svou záležitostí.

„Jsem v Göteborgu," vysvětlila. „Chtěla jsem jet večer domů, ale během dne se stalo pár věcí, kvůli kterým tu musím zůstat přes noc. Nevadilo by ti, kdyby tě přepadla neohlášená návštěva?"

„To je prima. Jen mě koukej přepadnout. Vždyť jsme se neviděly celou věčnost."

„Nebudu rušit?"

„Ne, to víš, že ne. Přestěhovala jsem se. Teď bydlím kousek od Linnéovy ulice. Mám pokoj pro hosty. A večer můžeme zajít do hospody a trochu se rozšoupnout."

„Pokud budu mít sílu," řekla Annika. „V kolik hodin můžu dorazit?"

Ženy se dohodly, že Annika přijde kolem šesté.

Annika odjela autobusem na Linnéovu ulici a další hodinu strávila v řecké restauraci. Měla hlad jako vlk a objednala si maso na grilu se salátem. Dlouho přemýšlela nad tím, co se během dne událo. Adrenalin již vyprchal a cítila se trošku roztřesená, byla však spokojená sama se sebou. Ve chvíli nebezpečí jednala rozhodně, efektivně a bez váhání. Automaticky učinila nejlepší rozhodnutí. Toto zjištění ji velmi potěšilo.

Po chvíli vytáhla z aktovky organizér a otevřela si své poznámky. Soustředěně četla. Bratrův plán v ní vyvolával spoustu pochybností. Zněl logicky, ale ve skutečnosti měl veliké mezery. Neměla však v úmyslu z něj vycouvat.

V šest hodin zaplatila účet a pěšky se vydala k bytu Lillian Josefssonové na Olivedalské ulici, kde vyťukala kód u vstupních dveří, který jí sdělila kamarádka. Vešla do chodby a rozhlížela se po výtahu, vtom však přišel útok jako blesk z čistého nebe. Bez jakéhokoli předchozího varování ji kdosi hrubě a surově srazil přímo na cihlovou zeď před vchodem. Uhodila se čelem o stěnu a ucítila omračující bolest.

V dalším okamžiku slyšela rychle se vzdalující kroky a zvuk otevíraných a zavíraných vstupních dveří. Postavila se na nohy, rukou si přejela čelo a zjistila, že má na dlani krev. Co to ksakru mělo znamenat? Annika se zmateně rozhlédla kolem a vyšla na ulici. Zahlédla jen záblesk zad, která zahnula za roh Sveina náměstí. Asi minutu zůstala překvapeně stát.

Poté si uvědomila, že nemá aktovku a že ji právě někdo okradl. Trvalo několik vteřin, než jí to skutečně došlo. Ne. Zalaščenkova složka. Cítila, jak se jí břišní krajinou šíří panika, a udělala několik nejistých kroků za prchajícím mužem. Téměř okamžitě se zastavila. Nemělo to cenu. Už byl pryč.

Annika se pomalu posadila na okraj chodníku.

Poté vyskočila a začala prohrabávat kapsu u saka. Organizér. Díky, dobrý bože. Když odcházela z restaurace, nezastrčila ho jako obvykle do aktovky, ale do kapsy u saka. Obsahoval všechny body její strategie v případu Lisbeth Salanderové.

Doběhla zpátky ke vchodu a znovu vyťukala kód, vešla dovnitř, vyběhla po schodech do čtvrtého patra a zabušila na dveře Lillian Josefssonové.

Až o půl sedmé se Annika sebrala natolik, že dokázala zavolat Mikaelu Blomkvistovi. V obočí měla modřinu a krvácející tržnou ránu. Lillian Josefssonová jí ránu vyčistila lihem a zalepila ji. Ne, do nemocnice Annika nechce. Ano, šálek čaje by si dala s chutí. Až tehdy začala znovu racionálně uvažovat. Jejím prvním počinem byl hovor s bratrem.

Mikael Blomkvist byl stále v redakci *Milénia*, kde společně s Henrym Cortezem a Malin Erikssonovou sháněli informace o Zalaščenkově vrahovi. S rostoucím ohromením naslouchal Anničinu popisu toho, co se stalo.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Mikael.

„Mám modřinu. Jsem v pohodě, už jsem se uklidnila.“

„Nějakej zatracenej chmaták?“

„Vzali mi aktovku se Zalaščenkovou složkou, cos mi dal. Je fuč.“

„To nic, pořídím ti novou kopii.“

Mikael se zarazil a najednou ucítil, jak se mu ježí vlasy v zátylku. Napřed Zalaščenko. Potom Annika.

„Anniko… zavolám ti zpátky.“

Mikael zaklapl svůj iBook, zastrčil ho do tašky přes rameno a beze slova vyletěl z redakce. Utíkal domů na Bellmanovu ulici a vyběhl po schodech nahoru.

Dveře byly zamčené.

Jakmile vešel do bytu, viděl, že desky z kuchyňského stolu zmizely. S jejich hledáním se nenamáhal. Věděl přesně, kde ležely, když z bytu odcházel. Pomalu klesl na židli u kuchyňského stolu a mozek mu pracoval na plné obrátky.

Někdo byl v jeho bytě. Někdo zase zametal stopy po Zalaščenkovi.

Zmizela jeho i Anničina kopie.

Tu zprávu má stále Bublanski.

Nebo ne?

Mikael vstal, šel k telefonu a s rukou na sluchátku se zarazil. Někdo byl u něj v bytě. Najednou mu telefon připadal nanejvýš podezřelý a sáhl do kapsy u saka pro mobil. S mobilem v ruce zůstal stát.

Jak je těžké odposlouchávat mobilní hovory?

Pomalu položil mobil k telefonu a rozhlédl se kolem.

Tady mám co do činění s profíky. Jak je těžké nasadit někomu do bytu štěnici?

Znovu se posadil ke kuchyňskému stolu.

Pohlédl na tašku s počítačem.

Je obtížné dostat se do něčí e-mailové schránky? Lisbeth Salanderová to zvládne během pěti minut.

Mikael dlouho přemýšlel, poté zamířil zpět k telefonu a zavolal své sestře do Göteborgu. Vyjadřoval se velmi pečlivě.

„Ahoj… tak jak jsi na tom?“

„Jsem v pohodě, Micke.“

„Pověz mi, co se stalo od chvíle, kdy jsi přišla do Sahlgrenovy nemocnice, až po to přepadení.“

Během deseti minut Annika Mikaelovi vyložila, co se během dne událo. Mikael z jejího vyprávění nevyvozoval žádné závěry, ale kladl jí otázky, dokud nebyl spokojen. Vystupoval jako vystrašený bratr, ale jeho mozek mezitím pracoval na rekonstrukci důležitých bodů.

O půl páté se Annika rozhodla zůstat v Göteborgu a zavolala na mobil kamarádce, která jí dala adresu a vstupní kód domovních dveří. Zloděj čekal uvnitř u vchodu přesně v šest hodin.

Někdo odposlouchával její mobil. To bylo jediné rozumné vysvětlení.

Což mohlo znamenat pouze to, že odposlouchávají i jeho.

Nic jiného nedávalo smysl.

„Ale vzali mi tu složku o Zalaščenkovi,“ zopakovala Annika.

Mikael na chvíli zaváhal. Ten, kdo ukradl jeho složku, o jejím odcizení již věděl. Mikael o tom tedy Annice přirozeně také řekl.

„Moji taky,“ řekl Mikael.

„Cože?“

Mikael jí vysvětlil, že běžel domů, ale modré desky z jeho kuchyňského stolu zmizely.

„Ach jo,“ řekl Mikael chmurným hlasem. „To je katastrofa. Zalaščenkova složka je fuč. To byl náš nejdůležitější důkazní materiál.“

„Micke… mrzí mě to.“

„Mě taky,“ řekl Mikael. „Do prdele! Ale ty za to nemůžeš. Měl jsem tu zprávu zveřejnit ve stejný den, co se mi dostala do ruky.“

„Co budeme dělat?“

„Nevím. Nic horšího se nemohlo stát. Tím se všechny naše plány zhatily. Proti Björckovi ani Teleborianovi tak nemáme sebemenší důkaz.“

Hovořili další dvě minuty a poté Mikael rozhovor ukončil.

„Chci, aby ses zítra vrátila do Stockholmu,“ řekl Annice.

„Je mi líto, musím se setkat se Salanderovou.“

„Tak za ní zajdi dopoledne a odpoledne se vrať. Musíme si sednout a promyslet, co uděláme."

Po skončení rozhovoru seděl Mikael bez pohnutí na pohovce a zíral před sebe. Poté se mu na tváři rozhostil úsměv. Ten, kdo je odposlouchával, se právě dozvěděl, že *Milénium* přišlo o Björckův vyšetřovací spis z roku 1991 a o korespondenci mezi Björckem a cvokařem Peterem Teleborianem. Věděl, že Mikael s Annikou jsou zoufalí.

Při předešlých nočních studiích historie bezpečnostní policie se Mikael dozvěděl, že základem špionážní činnosti jsou dezinformace. A právě vypustil dezinformaci, která pro ně výhledově může být nedocenitelná.

Otevřel tašku na laptop a vyndal kopii pro Dragana Armanského, kterou mu ještě nestačil dát. Byl to jediný zbývající exemplář. Neměl v úmyslu o něj nějakou neopatrností přijít. Naopak, okamžitě si od něj hodlal pořídit alespoň pět kopií a rozhodit je na vhodná místa.

Poté pohlédl na hodinky a zavolal do redakce *Milénia*. Zastihl ještě Malin Erikssonovou, ale už byla na odchodu.

„Proč jsi tak najednou zmizel?"

„Mohla bys prosím v redakci ještě chvilku počkat? Vrátím se tam a musím s tebou jednu věc probrat, než odejdeš."

Mikael si už několik týdnů nestihl vyprat oblečení. Všechny košile ležely v koši na prádlo. Sbalil si holicí strojek, *Mocenský boj o bezpečnostní policii* a zbývající exemplář Björckova spisu. Pěšky se vydal do obchodu Dressmann, kde si zakoupil čtyři košile, dvoje kalhoty a desatery spodky, a výbavu si odnesl nahoru do redakce. Malin Erikssonová čekala, zatímco se Mikael zašel rychle osprchovat. Zeptala se, co se děje.

„Někdo se vloupal ke mně domů a ukradl tu Björckovu zprávu. Někdo přepadl v Göteborgu Anniku a ukradl i její exemplář. Mám důkazy, že má napíchnutý telefon, možná odposlouchávají i můj a tvůj telefon a možná jsou napíchnuté všechny telefony v *Miléniu*. A mám podezření, že pokud se někdo obtěžoval s tím, aby se mi vloupal do bytu, byl by pitomec, kdyby mi tam zároveň nenasadil štěnici."

„Aha," řekla unaveným hlasem Malin Erikssonová. Pohlédla na svůj mobil, který ležel před ní na psacím stole.

„Pracuj jako obvykle. Mobil používej, ale nesmíš do něj prozradit nic důležitého. Zítra o tom povíme Henrymu Cortezovi."

„Dobře. Odešel před hodinou. Nechal ti na stole hromadu papírů. Ale co tady děláš…?"

„Zůstanu v redakci přes noc. Pokud dnes odpráskli Zalaščenka, ukradli ty spisy a nasadili mi odposlech do bytu, je velká šance, že právě začali a redakci ještě nestihli. Celý den tu někdo byl. Nechci, aby redakce dnes v noci zůstala prázdná."

„Myslíš, že ta Zalaščenkova vražda… Ale vždyť vrahem byl nějaký osmasedmdesátiletý cvok."

„Takovéhle náhodě nevěřím ani za mák. Někdo zase zametá stopy po Zalaščenkovi. Je mi u prdele, co je ten osmasedmdesátiletej dědek zač a kolik pošahanejch dopisů napsal ministrům. Byl to nájemný vrah. Šel tam s úmyslem zabít Zalaščenka… a možná i Lisbeth Salanderovou."

„Ale vždyť přece spáchal sebevraždu, nebo se o to každopádně pokusil. Kterýpak nájemný vrah by tohle udělal?"

Mikael chvíli přemýšlel. Pohlédl šéfredaktorce do očí.

„Člověk, kterému je osmasedmdesát let a který možná nemá co ztratit. Je do toho zapletený, a až s tím pátráním skončíme, budeme to moct dokázat."

Malin Erikssonová pozorně sledovala Mikaelův obličej. Nikdy předtím ho neviděla tak chladně zarputilého. Najednou se otřásla. Mikael si všiml její reakce.

„Ještě jedna věc — tady nejde o potyčku s bandou kriminálníků, ale se státní institucí. Tohle bude tvrdý boj."

Malin přikývla.

„Nepočítal jsem s tím, že to zajde tak daleko. Malin, jestli od toho chceš dát ruce pryč, stačí říct."

Malin chvíli váhala. Ráda by věděla, co by řekla Erika Bergerová. Poté vzdorně zavrtěla hlavou.

» , ,

» , ,

DÍL 2

HACKERSKÁ REPUBLIKA

1. až 22. května

» , ,

Irský zákon z roku 697 zakazuje ženám stát se vojáky — což znamená, že před jeho zavedením ženy vojáky *být mohly*. V průběhu dějin se ženské bojovnice vyskytovaly u mnoha národů a národnostních skupin, mimo jiné u Arabů, Berberů, Kurdů, Rajputů, Číňanů, Filipínců, Maorů, Papuánců, australských Aboriginů, Mikronésanů a amerických indiánů.

Z dob antického Řecka se zachovala bohatá úroda legend o obávaných ženských válečnicích. Hovoří se v nich o ženách, které se již od dětství cvičily ve válečném umění, v užívání zbraní a ve strádání. Žily odděleně od mužů a do války obvykle táhly sešikované do vlastních bojových jednotek. Z mnohých vyprávění jasně vyplývá, že ženy na bitevním poli nezřídka zvítězily nad muži. Amazonky se v řecké literatuře objevují například v Homérově *Íliadě*, pocházející asi ze sedmého století před Kristem.

Výraz *amazonky* se objevuje obzvláště u Řeků a doslova prý znamená „bez prsu". Tento výklad vychází z předpokladu, že pro ženu bez pravého prsu muselo být snazší napnout luk. Přestože Hippokratés a Galénos, dva nejvýznamnější řečtí lékaři, prý byli zajedno v tom, že takováto operace u ženy zlepšuje schopnost zacházet se zbraní, je velmi sporné, zda k podobným amputacím opravdu někdy docházelo. A právě zde se skrývá záhadný

lingvistický otazník — je totiž nejasné, zda předpona „a“ ve slově amazonka opravdu znamená „bez“. Na základě jiných výkladů mohlo mít slovo význam přesně opačný — tedy označovalo ženu s obzvláště velkými prsy. V žádném muzeu však nenajdeme jedinou malbu, amulet nebo sošku, které by představovaly ženu bez pravého prsu, což by v případě pravdivosti legendy o amputaci prsu musel být běžně se vyskytující motiv.

KAPITOLA 8

Neděle 1. května až pondělí 2. května

Erika Bergerová se zhluboka nadechla, pak otevřela dveře výtahu a vešla do redakce *Svenska Morgon-Posten*. Bylo čtvrt na jedenáct dopoledne. Pro tuto příležitost si oblékla slušivé černé kalhoty, červenou halenku a tmavé sako. Byl nádherný prvomájový den a Erika cestou do práce zjistila, že se shromažďuje průvod dělníků, kterého se naposledy zúčastnila před téměř dvaceti lety.

Chvíli stála u dveří výtahu úplně sama a připadala si neviditelná. První den v novém zaměstnání. Ze svého místa u vchodu měla výhled na velkou část hlavní redakce se zpravodajským dispečinkem. Zvedla zrak a spatřila skleněné dveře do kanceláře šéfredaktora, která bude v dalších letech jejím pracovištěm.

Nebyla zcela přesvědčena o tom, že je vhodnou osobou k řízení tak nestvůrně velké organizace jako *Svenska Morgon-Posten*. Byl to obrovský skok: z *Milénia* o pěti zaměstnancích se najednou ocitla v deníku s osmdesáti novináři a dalšími asi devadesáti osobami pracujícími v administrativě, v technickém a grafickém oddělení, navíc zde byli fotografové, prodejci inzerce a distributoři — prostě všichni, kdo k výrobě novin patří. Pod *SMP* spadalo ještě nakladatelství, výrobní podnik a správní firma. Celkem asi dvě stě třicet osob.

Erika chvíli přemýšlela o tom, zda to všechno není velikánský omyl.

Poté si jí všimla starší recepční, vyšla z místnosti a natáhla k Erice ruku.

„Paní Bergerová, vítejte v *SMP*."

„Dobrý den, jmenuju se Erika."

„Já jsem Beatrice. Vítejte. Ukážu vám cestu k šéfredaktoru Moranderovi… tedy chci říct k odcházejícímu šéfredaktoru."

„Díky, sedí tamhle v té skleněné kóji," řekla Erika a usmála se. „Myslím, že trefím sama. Ale mockrát děkuju."

Erika rychle prošla redakcí a zaznamenala, že šum trochu utichl. Najednou cítila, že se na ni upírají všechny pohledy. Zastavila se před poloprázdným stolem redaktorů hlavních událostí a přátelsky přítomným pokynula.

„Brzy budeme mít příležitost lépe se seznámit," řekla Erika, došla ke kanceláři šéfredaktora a zaklepala na rám skleněných dveří.

Odcházejícímu šéfredaktorovi Håkanu Moranderovi bylo padesát devět roků a ve skleněné kóji redakce *SMP* strávil dvanáct let. Přesně jako Eriku Bergerovou ho najali zvenčí — takže kdysi musel absolvovat stejnou cestu redakcí jako teď ona.

„Zdravím vás, Eriko," přivítal ji Morander. „Myslel jsem, že nastupujete až v pondělí."

„Už bych doma nevydržela ani den. Tak jsem tady."

Morander jí podal ruku.

„Vítejte. Je strašně prima, že to vezmete po mně."

„Jak se vám vede?" zeptala se Erika.

Morander pokrčil rameny a v témže okamžiku do kóje vešla recepční Beatrice s kávou a mlékem.

„Mám pocit, že jedu jen na padesát procent. O tom vlastně nechci mluvit. Člověk chodí po světě, připadá si jako mladíček a myslí si, že je nesmrtelný, a najednou zjistí, že mu moc času nezůstalo. A jedna věc je jistá — čas, co mi zbývá, nehodlám promarnit v téhle skleněné díře."

Morander si nevědomky mnul hrudní koš. Měl srdeční a cévní potíže, které byly příčinou jeho náhlého odchodu a tedy i nutnosti předčasného Eričina nástupu. Musela začít o několik měsíců dříve, než se původně domluvili.

Erika se obrátila a rozhlédla se po redakci. Bylo tam poloprázdno. Viděla, jak k výtahu míří jeden reportér a jeden fotograf, kteří měli za úkol zdokumentovat prvomájové události.

„Jestli ruším nebo jestli máte práci, tak klidně zmizím."

„Mým dnešním úkolem je napsat úvodník o prvomájových demonstracích. Napsal jsem jich už tolik, že to zvládnu i poslepu. Pokud socani chtějí zahájit válku s Dánskem, musím vysvětlit, proč nemají pravdu. Pokud se socani budou chtít válce s Dánskem vyhnout, musím vysvětlit, proč nemají pravdu."

„Proč zrovna s Dánskem?"

„No, k poselství prvního máje patří otázky týkající se konfliktů ve věci integrace. A socani nemají samozřejmě nikdy pravdu, ať říkají cokoli."

Morander se najednou rozesmál.

„To zní cynicky."

„Vítejte v *SMP*."

Erika o šéfredaktorovi Håkanu Moranderovi v minulosti nijak zvlášť nepřemýšlela. Byl pro ni anonymním vládcem mezi šéfredaktorskou elitou. Z jeho úvodníků měla pocit, že jde o nudného a konzervativního novináře, píšícího o výšce daní, typického liberálního zastánce svobody slova, ale nikdy předtím se s ním nesetkala ani s ním nemluvila.

„Povězte mi o své práci," požádala ho.

„Končím posledního června. Takže dva měsíce tu budeme pracovat souběžně. Zjistíte, že tahle práce má pozitivní i negativní stránky. Jsem cynik, takže většinou vidím negativa."

Morander se postavil vedle ní ke skleněným dveřím.

„Uvidíte, že tam za sklem máte spoustu protivníků — denních šéfů a redaktorských veteránů, kteří si vytvářejí vlastní malá impéria a kluby, do kterých vás nikdy nepřijmou. Budou se snažit překročit svou pravomoc a prosazovat vlastní články a názory a budete muset mít pořádně ostré lokty, abyste je udržela v mezích."

Erika přikývla.

„Třeba noční šéfové Billinger a Karlsson… to je kapitola sama pro sebe. Vzájemně se nenávidí a díkybohu nikdy nepracují ve stejné směně, ale oba se chovají, jako by byli odpovědní vydavatelé a šéfredaktoři v jednom. Pak šéf zpravodajství Anders Holm, s tím budete hodně úzce spolupracovat a určitě se to neobejde bez nějakých potyček. Vlastně právě on každý den vytváří *SMP*. Je tu několik reportérských hvězd a pár nicek, které by spíš měly odejít do důchodu."

„Jsou tu taky nějací dobří kolegové?“

Morander se najednou rozesmál.

„Jo. Sama musíte zjistit, se kterými budete dobře vycházet. Máme tu několik vynikajících reportérů.“

„Co vedení?“

„Předsedou představenstva je Magnus Borgsjö. Vždyť právě on vás přijal. Je to šaramantní chlapík, trošku ze staré školy a trošku novotář, ale právě on tu má rozhodující slovo. Pak několik členů představenstva, většinou jde o lidi z rodiny majitelů, co si tu jen odsedí svoje na schůzích, a pak je tu pár profíků, co běhají z jednoho představenstva do druhého.“

„Zdá se, že se vám vedení moc nezamlouvá.“

„Tady platí dělba práce. Vy vydáváte noviny. Oni se starají o ekonomickou stránku věci. Do obsahu novin nemají co mluvit, ale občas se to stává. Upřímně řečeno, Eriko, budete to mít hodně těžké.“

„A pročpak?“

„Od zlatých časů v šedesátých letech klesl náklad asi o sto padesát tisíc výtisků a *SMP* se pomalu blíží k hranici, kdy se přestává vyplácet. Provedli jsme racionalizaci a od osmdesátých let jsme zrušili skoro sto osmdesát postů. Museli jsme přejít na menší formát — což jsme měli udělat už před dvaceti lety. *SMP* stále patří k hlavním novinám, ale stačí málo a stane se z nás druhořadý plátek. Pokud tomu tak už není.“

„A proč si vybrali mě?“ zeptala se Erika.

„Protože průměrný věk čtenářů *SMP* je padesát plus a nárůst dvacetiletých čtenářů se rovná téměř nule. Drak potřebuje novou kůži. A představenstvo přišlo s tím, že naverbuje toho nejnepravděpodobnějšího šéfredaktora, jakého si umí představit.“

„Ženu?“

„Nejen ženu. Ženu, která převálcovala Wennerströmovo impérium, která byla zvolena za královnu investigativní žurnalistiky a o které kolují pověsti, že se jí v tvrdosti nikdo nevyrovná. Uvažte sama, tomu nejde odolat. Pokud se noviny nepodaří obnovit vám, nepodaří se to nikomu. Takže *SMP* nezaměstnává jen Eriku Bergerovou, ale především pověst Eriky Bergerové.“

Mikael Blomkvist odešel z Café Copacabana u Hornstullu těsně po druhé odpoledne. Nasadil si sluneční brýle, zahnul na Bergsundské nábřeží k metru a téměř okamžitě spatřil za rohem šedé volvo. Prošel kolem něj, aniž zpomalil krok, a všiml si, že vůz má stejnou státní poznávací značku a že je prázdný.

Během posledních čtyř dní viděl stejné auto už posedmé. Nevěděl, jestli se vůz nacházel v jeho blízkosti i předtím, a jeho existenci objevil jen pouhou náhodou. Vůz zaregistroval poprvé ve středu ráno, když odcházel do redakce *Milénia* — stálo zaparkované poblíž vchodu na Bellmanově ulici. Náhodou spočinul pohledem na poznávací značce, která začínala písmeny KAB a Mikael na ně zareagoval, neboť se jednalo o název Zalaščenkova odpočívajícího podniku Karl Axel Bodin AB. Zřejmě by se věcí dále nijak nezabýval, kdyby se nejednalo o stejný vůz se stejnou poznávací značkou, který viděl před pouhými několika hodinami, když byl na obědě s Henrym Cortezem a Malin Erikssonovou na Občanském náměstí. Tehdy bylo volvo zaparkované na boční ulici u redakce *Milénia*.

Mikael nejistě zapřemýšlel, jestli nezačíná být paranoidní, ale když později odpoledne navštívil Holgera Palmgrena v rehabilitačním ústavu v Erstě, stálo šedé volvo na parkovišti pro návštěvy. To nebyla náhoda. Mikael Blomkvist začal pečlivě sledovat své okolí. Nijak ho nepřekvapilo, když se vůz dalšího dne ráno opět objevil.

Ani jedinkrát v něm nespatřil žádného řidiče. Zavolal do registru vozidel a zjistil, že vůz je zapsán na jméno čtyřicetiletého Görana Mårtenssona s bydlištěm na Vittangiské ulici ve Välingby. Po chvíli pátrání se dozvěděl, že Göran Mårtensson je podnikový konzultant a vlastník soukromé firmy, která má adresu napsanou na P. O. box na Flemingově ulici na Kungsholmenu. V souvislosti s touto adresou byl Mårtenssonův životopis velmi zajímavý. V roce 1983 si jako osmnáctiletý odsloužil vojenskou službu u speciálního útvaru pobřežního dělostřelectva a poté začal pracovat u armády. Povýšil na poručíka, v roce 1989 však přesedlal a začal studovat na Policejní akademii v Solně. V letech 1991–1996 pracoval u stockholmské policie. V roce 1997 z policejní služby zmizel a v roce 1999 si založil vlastní firmu.

Takže tajné služby.

Mikael si skousl spodní ret. Usilovně pracující investigativní novinář může být trochu paranoidní. Došel k závěru, že je tajně sledován, ale sledování je tak lajdácké, že si ho všiml.

Ale je to opravdu tak? Auto objevil jedině díky podivné poznávací značce, která pro něj náhodou měla určitý význam. Pokud by na ní nebyla písmena KAB, nestálo by mu ani za pohled.

Během pátku bylo KAB pryč. Mikael to nevěděl jistě, ale domníval se, že mu místo něj zřejmě dělá společnost červené audi, poznávací značku se mu ale zahlédnout nepodařilo. V sobotu však bylo volvo zpět.

Přesně dvacet vteřin poté, co Mikael Blomkvist opustil Café Copacabana, zvedl Christer Malm digitální fotoaparát Nikon a ze svého místa ve stínu v Café Rossos pořídil sérii dvanácti snímků zahrádky na druhé straně ulice. Vyfotografoval dva muže, kteří vyšli z kavárny hned po Mikaelovi, a poté se vydal kolem místního kina za nimi.

První muž byl blonďák neurčitého nižšího středního věku. Druhý vypadal o něco starší a měl řídké, světlé nazrzlé vlasy a tmavé sluneční brýle. Oba na sobě měli džíny a tmavou koženou bundu.

Muži se rozešli u šedého volva. Starší z nich otevřel vůz, zatímco mladší pokračoval pěšky k metru za Mikaelem Blomkvistem.

Christer Malm sklonil fotoaparát a povzdechl si. Neměl tušení, proč si ho Mikael vzal stranou a naléhavě ho žádal, aby v neděli odpoledne prošel okolí Copacabany a zkusil najít šedé volvo s danou poznávací značkou. Podle Mikaelových instrukcí se měl usadit tak, aby mohl vyfotografovat osobu, která s velkou pravděpodobností otevře dveře vozu těsně po třetí hodině. Zároveň měl mít oči na stopkách a dávat pozor, zda Mikaela případně někdo nesleduje.

Vypadalo to jako předehra k typickému blomkvistovskému představení. Christer Malm si nikdy nebyl zcela jist tím, zda je Mikael Blomkvist od přírody paranoidní, nebo zda je nadán nadpřirozenými schopnostmi. Od událostí v Gosseberze byl Mikael velice uzavřený a bylo těžké s ním navázat kontakt. Pokud usilovně

pracoval na nějakém případu, nebylo to nic neobvyklého — Christer u něj zažil úplně stejnou uzavřenou posedlost a tajnůstkaření v souvislosti s Wennerströmovou aférou —, ale tentokrát to bylo očividnější než kdykoli předtím.

Na druhé straně mohl Christer bez váhání říci, že Mikaela zcela jistě někdo sleduje. Rád by věděl, co se na ně zase řítí za katastrofu, která bude *Milénium* se vší pravděpodobností stát čas, síly i peníze. Podle Christerova názoru nebyla současná situace k „blomkvistování" právě nejvhodnější, neboť jejich šéfredaktorka dezertovala k Velkému drakovi, a pracně vytvořená stabilita *Milénia* tak byla najednou ohrožena.

Na druhé straně se však už skoro deset let nezúčastnil žádné demonstrace s výjimkou festivalu Gay Pride a navíc neměl o prvomájové neděli nic lepšího na práci, takže Mikaelovi vyhověl. Christer vstal a pomalu se vydal za mužem, který sledoval Mikaela Blomkvista. To vlastně k Mikaelovým instrukcím nepatřilo. Muže však ztratil z dohledu už nahoře na Långholmské ulici.

Když Mikael Blomkvist usoudil, že mu někdo pravděpodobně odposlouchává telefon, neprodleně vyslal Henryho Corteze nakoupit použité mobily. Cortez objevil zbytek série telefonů Ericsson T10 skoro za babku. Mikael všem otevřel anonymní uživatelský účet s dobíjecí kartou u sítě Comviq. Rezervní telefony si mezi sebe rozdělili on sám, Malin Erikssonová, Henry Cortez, Annika Gianniniová, Christer Malm a Dragan Armanskij. Používali je pouze k hovorům, které za žádnou cenu nesměl nikdo odposlouchávat. Běžné telefonáty vyřizovali ze svých veřejných čísel. Což znamenalo, že všichni u sebe museli nosit dva mobily.

Mikael odjel z Copacabany do *Milénia*, kde přes víkend sloužil Henry Cortez. Po Zalaščenkově vraždě Mikael sestavil plán služeb, což znamenalo, že redakce nezůstala nikdy prázdná a každou noc v ní někdo spal. Na seznamu byl Mikael, Henry Cortez, Malin Erikssonová a Christer Malm. Lottie Karimová, Monika Nilssonová a marketingový šéf Sonny Magnusson na rozpisu nočních služeb nefigurovali. Lottie Karimová měla panickou hrůzu ze tmy a v redakci by přes noc nezůstala za nic na světě. Monika Nilssonová se tmy nebála ani v nejmenším, ale na svých úkolech

pracovala s maximálním nasazením, a po skončení pracovního dne proto odcházela domů. A Sonnymu Magnussonovi bylo jednašedesát let, s redakční prací neměl nic společného a brzy měl odjet na dovolenou.

„Co je nového?“ zeptal se Mikael.

„Nic zvláštního,“ řekl Henry Cortez. „Dnešní zprávy se samozřejmě týkají prvního máje.“

Mikael přikývl.

„Teď tu budu několik hodin sedět, takže si udělej volno a vrať se o deváté večer.“

Když Henry Cortez odešel, zamířil Mikael k psacímu stolu a z nového anonymního mobilu zavolal do Göteborgu svému kolegovi, novináři na volné noze Danielu Olofssonovi. *Milénium* už Olofssonovi vydalo několik článků a Mikael choval velkou důvěru k jeho schopnosti obstarat stěžejní informace.

„Ahoj, Danieli, tady Mikael Blomkvist. Jsi volný?“

„Jo.“

„Potřeboval bych, abys pro mě sehnal nějaký materiál. Můžeš si nafakturovat pět dní a nebudeš o tom psát žádný článek. Nebo lépe řečeno — článek o tom klidně můžeš napsat a my ho zveřejníme, ale jde mi jen o získání informací.“

„Tak ven s tím.“

„Je to trochu citlivé. Nesmíš o tom mluvit s nikým kromě mě a se mnou budeš moct komunikovat jedině přes hotmail. Taky nechci, abys říkal, že sháníš materiál pro *Milénium*.“

„To zní dobře. A jaké informace potřebuješ?“

„Chci, abys udělal pracovní reportáž ze Sahlgrenovy nemocnice. Nazveme ji *Pohotovost* a měla by odrážet rozdíl mezi skutečností a televizním seriálem. Navštívíš pohotovost a oddělení intenzivní péče a několik dní budeš sledovat jejich práci. Promluvíš si s lékaři, se sestrami, s uklízečkami a se všemi, co tam pracují. Jaké jsou pracovní podmínky? Jakou dělají práci? Zjisti všechno podstatné a samozřejmě pořiď fotografie.“

„Oddělení intenzivní péče?“ podivil se Olofsson.

„Přesně tak. Chci, aby ses zaměřil na péči o těžce zraněné pacienty na chodbě 11C. Chci vědět, jak ta chodba vypadá, kdo na ní pracuje, jak dotyční vypadají a co jsou zač.“

„Hmm," odvětil Daniel Olofsson. „Jestli se nepletu, tak na chodbě 11C leží jistá Lisbeth Salanderová."

Daniel nebyl padlý na hlavu.

„Neříkej," podivil se Mikael Blomkvist. „To je zajímavé. Zjisti, v jakém leží pokoji, kdo je ve vedlejších pokojích a jak to tam všechno funguje."

„Tuším, že tahle reportáž bude o něčem úplně jiném," řekl Daniel Olofsson.

„Jak jsem říkal… potřebuju jen sehnat materiál."

Muži si vyměnili hotmailové adresy.

Lisbeth Salanderová ležela na podlaze ve svém pokoji v Sahlgrenově nemocnici, když do dveří vstoupila sestra Marianne.

„Hmm," řekla sestra Marianne a vyjádřila tím své pochybnosti, zda je vhodné, aby pacient na oddělení intenzivní péče ležel na zemi. Pochopila však, že pro pacientku je to jediné vhodné místo, kde se může hýbat.

Lisbeth Salanderová byla zpocená jako myš, neboť se podle instrukcí své terapeutky po třicet minut věnovala pokusům o zvedání a natahování paže a o zdvihy horní části těla do sedu. Tři týdny po operaci dostala seznam dlouhé řady cviků, které musela každý den provádět, aby posílila svalstvo v rameni a okolo kyčle. Těžce dýchala a vůbec nebyla ve formě. Rychle se unavila a při sebemenší námaze cítila v rameni napětí a bolest. Přesto se její stav rozhodně zlepšoval. Bolesti hlavy, které ji trápily v prvním období po operaci, již odezněly a vyskytovaly se pouze sporadicky.

Lisbeth si uvědomila, že v současném stavu by bezpochyby dokázala z nemocnice odejít nebo se z ní alespoň vybelhat, pokud by se k tomu naskytla příležitost — žádná se však nenaskytla. Jednak ji lékaři ještě neprohlásili za zdravou, a jednak byly dveře jejího pokoje neustále zamčené a hlídal je nějaký zatracený placený poskok od ochranky, který vysedával na židli na chodbě.

Byla dostatečně zdravá k převozu na běžné rehabilitační oddělení. Po prozkoumání situace se policie a vedení nemocnice ale dohodly na tom, že Lisbeth nadále zůstane v pokoji číslo 18. Důvod byl prostý: pokoj bylo možno snadno udržet pod kontrolou, v jeho blízkosti se neustále nacházel někdo z personálu, a navíc

ležel na konci chodby ve tvaru písmene L. Takže bylo jednodušší ji nadále nechat na chodbě 11C, kde personál již znal platná bezpečnostní opatření zavedená po Zalaščenkově vraždě a byl obeznámen s její problematickou situací, než ji stěhovat na úplně nové oddělení se vším, co obnáší změna zavedených zvyklostí.

Lisbethin pobyt v Sahlgrenově nemocnici byl otázkou ještě několika týdnů. Jakmile ji lékaři propustí, bude převezena do vazební věznice ve Stockholmu, kde bude čekat na soudní proces. A osobou, která rozhodovala o dni jejího propuštění, byl doktor Anders Jonasson.

Po střelbě v Gosseberze trvalo deset dní, než doktor Jonasson policistům povolil první řádný výslech, což Annice Gianniniové připadalo skvělé. Anders Jonasson však návštěvy u klientky zakázal i Annice, a to bylo k vzteku.

Po poprasku vzniklém v souvislosti se Zalaščenkovou vraždou lékař Lisbeth důkladně vyšetřil a vzal v potaz i skutečnost, že pacientka, která byla podezřelá ze spáchání tří vražd, musí zakoušet veliký stres. Anders Jonasson neměl sebemenší potuchy o její případné vině či nevině a z lékařského hlediska ho odpověď na tuto otázku ani trochu nezajímala. Pouze usoudil, že Lisbeth Salanderová je pod velkým psychickým tlakem. V těle měla tři střelné rány, přičemž jedna kulka zasáhla mozek a téměř ji zabila. Horečka stále neustupovala a Lisbeth navíc trpěla silnými bolestmi hlavy.

Lékař vsadil na jistotu. Ať je jeho pacientka podezřelá z vraždy nebo ne — jeho úkolem je postarat se o její brzké uzdravení. Proto vydal zákaz návštěv, který neměl nic společného s právně motivovaným zákazem ze strany státního zástupce. Předepsal jí farmakologickou léčbu a naprostý klid.

Anders Jonasson si ovšem uvědomoval, že úplná izolace představuje nehumánní způsob trestu, hraničící téměř s mučením, a že žádnému člověku nemůže být dobře, když je zcela izolován od svých přátel. Proto rozhodl, že advokátka Annika Gianniniová bude plnit funkci Lisbethiny náhradní přítelkyně. Jonasson si s Annikou vážně promluvil a vysvětlil jí, že může Lisbeth Salanderovou každý den na hodinu navštívit. Během této doby si s ní má povídat nebo jen tiše sedět a dělat jí společnost. Rozhovor se

však pokud možno nesmí týkat potíží Lisbeth Salanderové ani nadcházejících právních bitev.

„Lisbeth Salanderová byla střelena do hlavy a její zranění je opravdu vážné," vysvětlil Jonasson. „Myslím, že už je mimo nebezpečí, ale vždycky existuje riziko, že dojde ke krvácení nebo že nastanou komplikace. Potřebuje klid a čas na to, aby se uzdravila. Až potom se může pustit do řešení svých právních problémů."

Annika Gianniniová chápala logiku doktora Jonassona. Několikrát s Lisbeth Salanderovou zapředla povšechný rozhovor a naznačila jí svou a Mikaelovu strategii, ale zpočátku neměla možnost zabředat do nějakých detailních úvah. Lisbeth Salanderová byla tak silně nadopovaná léky a natolik vyčerpaná, že často uprostřed rozhovoru usnula.

Dragan Armanskij zkoumal sérii fotografií Christera Malma, na nichž byli dva muži, kteří za Mikaelem vyšli z Café Copacabana. Snímky byly dokonale ostré.

„Ne," řekl Dragan. „Nikdy jsem je neviděl."

Mikael Blomkvist přikývl. V pondělí ráno se setkali v Armanského kanceláři v Milton Security. Mikael se dostal do budovy garáží.

„Takže ten starší je Göran Mårtensson, majitel volva. Táhne se za mnou jako smrad už skoro týden, ale samozřejmě to může být mnohem déle."

„A vy tvrdíte, že je od tajnejch?"

Mikael ukázal na Mårtenssonův životopis, který hovořil sám za sebe. Armanskij zaváhal. Blomkvistovo odhalení v něm vyvolalo protichůdné pocity.

Jedna věc je, že ze sebe příslušníci tajné policie dělají pitomce. To byla běžná situace nikoli pouze u bezpečnostní policie ve Švédsku, ale zřejmě u všech ostatních zpravodajských služeb na světě. Pro boha svatého, vždyť francouzská tajná policie poslala na Nový Zéland tým vycvičených potápěčů, aby vyhodili do vzduchu loď Greenpeace *Rainbow Warrior*. To byla bezpochyby ta nejpitomější operace ve světové historii, možná s výjimkou vloupání lidí prezidenta Nixona do komplexu budov Watergate. V případě takto pošetilých rozkazů se muselo počítat s následným skandálem. O úspěších se nikdy nemluvilo. Média se však do bezpečnostní

policie pustila pokaždé, když se stalo něco nepřístojného, hloupého nebo nevydařeného, a kritizovala ji s nadřazenou moudrostí generála po bitvě.

Armanskij nikdy nepochopil vztah švédských médií k tajným službám.

Na jedné straně považovala média bezpečnostní policii za skvělý zdroj zpráv a téměř jakákoli nepromyšlená politická hloupost měla za následek nabubřelé titulky v novinách: ‚Tajné služby mají podezření, že…' Vyjádření tajných služeb představovalo významný zdroj článků.

Na druhé straně však média a politikové všech stran s oblibou a obzvláštní důkladností očerňovali členy bezpečnostní policie, kteří byli přistiženi při sledování švédských občanů. Armanskij si několikrát řekl, že v ambivalenci vzájemného vztahu médií a tajných služeb je cosi v nepořádku.

Dragan proti existenci bezpečnostní policie nic neměl. Někdo se musí postarat, aby národně bolševičtí šílenci, kteří hltali Bakunina nebo čert vem koho tihle neonacisti čtou, nesplácali nějakou bombu z umělých hnojiv a ropy a neumístili ji do dodávky před sídlo vlády. Bez bezpečnostních služeb to nejde a Armanskij si uvědomoval, že troška sledování nemusí být vždycky na škodu, pokud je jeho cílem bránit bezpečnost obyvatel.

Problémem bylo samozřejmě to, že organizace, jejímž úkolem je špionáž občanů, musí být podrobena té nejpřísnější veřejné kontrole a je třeba, aby byla pod mimořádně intenzivním ústavním dozorem. Kamenem úrazu však byla praktická nemožnost jakékoli kontroly ze strany politiků a poslanců, navzdory tomu, že předseda vlády jmenoval speciálního vyšetřovatele, který měl písemně schválený přístup k veškerým materiálům. Armanskij si půjčil knihu Carla Lidboma *Úkol* a četl ji s rostoucím překvapením. V USA by vedoucí členové bezpečnostní služby okamžitě skončili ve vazbě za zbytečné obstrukce a byli by nuceni absolvovat veřejný výslech v Kongresu. Ve Švédsku byli zdánlivě nedotknutelní.

Případ Lisbeth Salanderové ukázal, že na této organizaci není něco v pořádku, ale když k němu napochodoval Mikael Blomkvist a předal mu bezpečný mobilní telefon, první Draganovou reakcí bylo to, že Blomkvist je paranoidní. Až když si Armanskij

prošel podrobnosti a prostudoval snímky Christera Malma, nerad usoudil, že Mikaelova podezření jsou oprávněná. Což nevěstilo nic dobrého; naopak to potvrzovalo domněnku, že spiknutí, jehož obětí se před patnácti lety stala Lisbeth Salanderová, bylo reálné.

Jednoduše tu bylo příliš mnoho shod okolností. Dejme tomu, že Zalaščenka oddělal nějaký cvok. Ale ve stejné chvíli, kdy někdo Mikaelu Blomkvistovi i Annice Gianniniové ukradl dokument, který byl základem obhajoby? Byla to pěkně nepříjemná situace. A k tomu se ještě oběsil korunní svědek Gunnar Björck.

„Dobře," řekl Armanskij a vzal si Mikaelovu dokumentaci. „Souhlasíte, abych tohle předal jednomu svému známému?"

„Vy tedy říkáte, že je to člověk, ke kterému máte důvěru?"

„Vím, že je to nanejvýš morální člověk velice demokratického smýšlení."

„Z bezpečnostní policie," řekl Mikael Blomkvist se zjevnou pochybností v hlase.

„Musíme se dohodnout. Já i Holger Palmgren jsme souhlasili s vaším plánem a spolupracujeme s vámi. Ale věřte mi, že tuhle věc na vlastní pěst nevyřešíme. Pokud to nemá skončit katastrofou, musíme si najít spojence v byrokratickém aparátu."

„No dobrá," odvětil nespokojeně Mikael. „Jsem zvyklý na to, že pro mě věc vždycky skončí až v okamžiku, kdy jde *Milénium* do tisku. Nikdy předtím jsem nevypustil žádné informace o něčem, co jsem ještě nezveřejnil."

„Ale to jste už přece udělal. Řekl jste o tom mně, své sestře a Palmgrenovi."

Mikael přikývl.

„A udělal jste to proto, že si stejně jako já uvědomujete, jak se tenhle případ od ostatních článků ve vašem časopisu liší. Tady nejste objektivní reportér, ale jeden z aktérů ve vývoji událostí."

Mikael opět souhlasil.

„A protože jste jedním z aktérů, potřebujete k dosažení svých cílů pomoc."

Mikael přikývl. Každopádně neřekl Armanskému ani Annice Gianniniové celou pravdu. Stále měl tajemství, která sdílel pouze s Lisbeth Salanderovou. Potřásl si s Armanským rukou.

» , ,

KAPITOLA 9

Středa 4. května

Tři dny poté, co Erika Bergerová nastoupila na post šéfredaktorky *SMP*, zemřel kolem poledního šéfredaktor Håkan Morander. Celé ráno proseděl ve své skleněné kóji, zatímco Erika se společně s redakčním sekretářem Peterem Fredrikssonem zúčastnila porady sportovní redakce a přitom se seznámila s novými kolegy a s jejich prací. Fredrikssonovi bylo pětačtyřicet let a stejně jako Erika Bergerová byl v *SMP* poměrně nový. Pracoval pro noviny teprve čtyři roky. Byl tichý, všestranně schopný a příjemný a Erika se již rozhodla, že po převzetí kormidla bude z velké části spoléhat na Fredrikssonův úsudek. Většinu času věnovala odhadům, kterým zaměstnancům může důvěřovat a okamžitě je zapojit do svého nového systému. Fredriksson byl bezpochyby jedním z kandidátů.

Když se vrátili k centrálnímu dispečinku zpravodajství, viděli, že se Håkan Morander ve své skleněné kóji zvedl a vydal se ke dveřím.

Vypadal překvapeně.

Poté se sklonil, několik vteřin se držel opěradla kancelářské židle a vzápětí upadl na zem.

Zemřel dříve, než na místo přijela sanitka.

Odpoledne v redakci zavládl zmatek. Ve dvě dorazil předseda představenstva Borgsjö a shromáždil kolegy ke krátkému pietnímu

aktu. Hovořil o tom, jak Morander zasvětil posledních patnáct let svého života jejich novinám, a prohlásil, že novinařina si občas vybere takovouto daň. Pak drželi minutu ticha. Když skončili, rozhlédl se Borgsjö nejistě kolem, jako by přesně nevěděl, jak pokračovat.

Je neobvyklé, když někdo zemře na pracovišti — je to dokonce velmi ojedinělé. Lidé by měli mít možnost zemřít někde jinde. Měli by odejít do penze nebo do nemocnice a jednoho dne se zničehonic stát námětem hovorů v jídelně. Jo, mimochodem, slyšel jsi o tom, že starej Karlsson v pátek zemřel? No jo, na srdce. Odborový svaz pošle na pohřeb květiny. Zemřít uprostřed pracoviště před očima všech kolegů bylo nevhodné. Erika zaznamenala šok, který v redakci zavládl. *SMP* se ocitlo bez kormidla. Najednou si uvědomila, že po ní spousta spolupracovníků pokukuje. Neznámá karta.

Erika si odkašlala, postoupila o půl kroku dopředu a silným a pevným hlasem promluvila, aniž ji o to někdo požádal a aniž přesně věděla, co řekne.

„Håkana Morandera jsem znala všeho všudy tři dny. To je krátká doba, ale z toho mála, co jsem viděla, můžu upřímně říct, jak mě mrzí, že už nemám možnost se s ním lépe seznámit."

Erika se odmlčela a koutkem oka spatřila, jak na ni hledí Borgsjö. Vypadal překvapeně, že se k tomu vůbec nějak vyjádřila. Erika postoupila ještě o krok. Neusmívej se. Nesmíš se usmívat. Pak bys působila nejistě. O trošku zvýšila hlas.

„Náhlý odchod pana Morandera způsobí v naší redakci problémy. Měla jsem ho nahradit až za dva měsíce a spoléhala jsem na to, že vedle něj za tu dobu získám nějaké zkušenosti."

Erika si všimla, že Borgsjö otevřel ústa, aby něco řekl.

„Situace se však vyvinula jinak a v redakci nastane čas změn. Ale pan Morander byl šéfredaktorem deníku a noviny musí vyjít i zítra. Takže nám zbývá devět hodin, než číslo půjde do tisku, a na titulní stranu máme čtyři hodiny. Ráda bych se vás zeptala… kdo z kolegů byl nejlepším přítelem a nejbližším důvěrníkem pana Morandera?"

Rozhostilo se krátké ticho a zaměstnanci pokukovali jeden po druhém. Nakonec se ozval hlas zleva.

„To jsem byl asi já."

Jednašedesátiletý Gunnar Magnusson, redakční sekretář titulní strany, který u *SMP* pracoval od pětatřiceti let.

„Někdo musí napsat Moranderův nekrolog. Já to udělat nemůžu… to by ode mě byla drzost. Zvládl byste to?"

Gunnar Magnusson chvíli zaváhal, ale poté přikývl.

„Udělám to," řekl.

„Použijeme na to celý úvodník a upravíme veškerý další materiál."

Gunnar přikývl.

„Budeme potřebovat fotky…" Erika pohlédla napravo k Lennartu Torkelssonovi, odpovědnému za fotografie. Lennart přikývl.

„Musíme se pustit do práce. V nejbližší době to možná trošku zaskřípe. Když budu potřebovat s nějakým rozhodnutím pomoct, tak se za vámi přijdu poradit a budu spoléhat na vaši kompetenci a zkušenosti. Vy už víte, jak se tyhle noviny dělají, ale já se tu mám ještě hodně co učit."

Erika se obrátila na redakčního sekretáře Petera Fredrikssona.

„Petere, podle slov pana Morandera jsem pochopila, že k vám choval velkou důvěru. Budete mi muset v nejbližší době dělat mentora a nést trochu těžší břemeno než obvykle. Budu potřebovat, abyste byl mým poradcem. Nevadí vám to?"

Peter přikývl. Co jiného mu zbývalo?

Erika se znovu obrátila k redaktorovi titulní strany.

„Ještě jedna věc… pan Morander dopoledne pracoval na úvodníku. Gunnare, mohl byste se prosím podívat do jeho počítače a dokončit ho? I když ho pan Morander nestihl dokončit, my ho rozhodně vydáme. Je to jeho poslední úvodník a byla by škoda i ostuda to neudělat. Noviny, na kterých budeme pracovat dnes, jsou stále ještě noviny Håkana Morandera."

Všichni mlčeli.

„Pokud si někdo z vás potřebuje udělat přestávku, být chvíli sám a v klidu popřemýšlet, tak to klidně bez špatného svědomí udělejte. Termíny všichni známe."

Rozhostilo se ticho. Erika si všimla, že někteří souhlasně pokývli hlavou.

„*Go to work boys and girls*," řekla Erika tichým hlasem.

Jerker Holmberg bezmocně rozhodil rukama. Jan Bublanski a Sonja Modigová se tvářili pochybovačně. Curt Svensson vypadal neutrálně. Všichni tři si prohlíželi výsledek ohledání místa činu, které Holmberg ráno dokončil.

„Nic?“ zeptala se Sonja Modigová. Vypadala udiveně.

„Nic,“ odvětil Holmberg a zavrtěl hlavou. „Dnes ráno dorazil konečný posudek od patologa. Podle všeho se jednalo o sebevraždu oběšením.“

Hleděli na fotografie pořízené v obývacím pokoji letní chaty na Smådalarö. Vše nasvědčovalo tomu, že Gunnar Björck, zaměstnaný v tajných službách jako zástupce vedoucího útvaru pro zahraniční styky a informace, sám vylezl na stoličku, přivázal k lustrovému háku smyčku, strčil do ní krk a velmi rozhodným pohybem stoličku odkopl o několik metrů dále. Patolog si nebyl jist, kdy přesně nastala smrt, ale nakonec stanovil, že k tomu došlo dvanáctého dubna odpoledne. Björcka objevil sedmnáctého dubna samotný Curt Svensson. Po několika marných pokusech spojit se s Björckem se Bublanski rozčílil a nakonec pro něj opět poslal Curta Svenssona.

V posledních dnech začal lustrový hák pod tíhou Björckova těla povolovat a oběšenec nakonec spadl na zem. Svensson uviděl tělo oknem a spustil poplach. Bublanski a ostatní, kteří se na místo dostavili, považovali pokoj od začátku za místo činu a chápali věc tak, že Björcka někdo uškrtil. O něco později byl při ohledání nalezen lustrový hák. Jerker Holmberg dostal za úkol vyšetřit, jak Björck zemřel.

„Není tu nic, co by nasvědčovalo, že jde o trestný čin nebo že při tom Björck nebyl sám,“ řekl Holmberg.

„Ten lustr…“

„Na lustru jsou otisky majitele domu — ten ho sem před dvěma lety pověsil — a Björcka. Což naznačuje, že ten lustr sundal on.“

„Odkud je ta oprátka?“

„Z vlajkového stožáru za domem. Někdo z ní odřízl asi dva metry provazu. Na okenním parapetu přede dveřmi na terasu ležela obyčejná kudla. Majitel říkal, že je to jeho nůž. Obvykle ho míval v krabici s nářadím pod kuchyňskou linkou. Björckovy otisky jsou na rukojeti i na ostří a stejně tak na krabici s nářadím.“

„Hmm," řekla Sonja Modigová.

„Co je na provazu za uzly?" zeptal se Curt Svensson.

„Běžné babské uzly. A ta oprátka byla jen obyčejná smyčka. Snad jedině tohle je malinko zvláštní. Björck se vyznal v plachtění a uměl vázat pořádné uzly. Ale kdo ví, když člověk hodlá spáchat sebevraždu, typ uzlu zřejmě moc neřeší."

„Co drogy?"

„Podle toxikologické zprávy měl Björck v krvi stopy silného analgetika v tabletách. Je to lék, co se vydává jen na předpis, a předepsal mu ho jeho doktor. Měl v krvi i stopy alkoholu, ale pokud jde o promile, nestojí to za řeč. Jinými slovy byl víceméně střízlivý."

„Patolog píše, že měl nějaký škrábanec."

„Jeden tři centimetry dlouhý škrábanec na vnější straně levého kolena. Šrám. Přemýšlel jsem o tom, ale mohl k tomu přijít všemi možnými způsoby… například se mohl škrábnout o hranu židle nebo tak něco."

Sonja Modigová zvedla fotografii, na níž byl Björckův zdeformovaný obličej. Oprátka se mu zařízla tak hluboko do masa, že pod kožním záhybem nebylo provaz vidět. Obličej měl ošklivě napuchlý.

„Můžeme s jistotou říct, že tu visel několik hodin, možná skoro čtyřiadvacet, dokud se hák nevytrhl. Veškerá krev se městná v hlavě a v dolních končetinách, protože oprátka přeruší průtok krve do těla. Když hák povolil, uhodil hrudním košem o hranu stolu v obývacím pokoji. Náraz způsobil hluboké tříštivé zranění. Ale k tomu došlo až dlouho poté, co nastala smrt."

„To je pěkně nechutnej způsob, jak to zabalit," prohlásil Curt Svensson.

„Já nevím. Oprátka je tak tenká, že se zařízla hluboko do hrdla a ihned přerušila krevní oběh. Zřejmě během několika vteřin upadl do bezvědomí a za jednu nebo dvě minuty bylo po něm."

Bublanski znechuceně zavřel desky s protokolem z předběžného vyšetřování. Tohle se mu ani trochu nelíbilo. A už vůbec se mu nezamlouval fakt, že Zalaščenko i Björck zřejmě zemřeli ve stejný den. Jednoho odprásklnějaký kverulantský pošuk a druhý se oddělal sám. Ale žádné spekulace na světě nemohly změnit fakt, že

ohledání místa činu neposkytlo ani ten nejmenší důkaz toho, že by Björckovi při cestě na onen svět někdo pomohl.

„Byl pod velkým tlakem," řekl Bublanski. „Věděl, že Zalaščenkova aféra brzy praskne, že jemu samotnému hrozí basa za porušení zákona o prostituci a že to pěkně rozmáznou média. Zajímalo by mě, z čeho měl největší strach. Byl nemocný, dlouhou dobu trpěl chronickými bolestmi… Já nevím. Ocenil bych, kdyby po sobě nechal třeba dopis."

„Spousta lidí, co spáchá sebevraždu, žádný dopis na rozloučenou nenapíše."

„Já vím. Dobře. Nemáme na vybranou. Takže Björcka zatím odložíme."

Erika Bergerová se nedokázala přimět k tomu, aby se usadila na Moranderově židli a jeho osobní předměty jen tak odstrčila. Dohodla se s Gunnarem Magnussonem, že promluví s Moranderovou rodinou, aby se tu vdova příležitostně zastavila a vyzvedla si věci, které jí náležejí.

Namísto toho zabrala kus stolu v centrálním dispečinku zpravodajství uprostřed redakčního moře, kde si otevřela svůj laptop a ujala se velení. Byl to pěkný chaos. Ale tři hodiny poté, co nakvap převzala kormidlo v *SMP*, šla do tisku úvodní strana. Gunnar Magnusson sepsal čtyřsloupec o životním díle Håkana Morandera. Ústředním bodem stránky byl Moranderův portrét, nalevo byl jeho nedokončený úvodník a na spodním okraji série fotografií. Grafika nebyla úplně dokonalá, ale emotivní působivost tyto nedostatky vyvážila.

Těsně před šestou hodinou večer, když Erika pročítala titulky na první straně a probírala texty s editorem, přistoupil k ní Borgsjö a dotkl se jejího ramene. Erika vzhlédla.

„Můžu na slovíčko?"

Oba se vydali do jídelny k automatu na kávu.

„Jen bych vám chtěl říct, že se mi moc líbilo, jak jste se dnes ujala velení. Myslím, že jste nás všechny překvapila."

„Neměla jsem moc na výběr. Ale bude to trochu pokulhávat, dokud nebudu pevná v kramflecích."

„Toho jsme si vědomi."

„My?“

„Myslím tím personál i vedení. Zejména vedení. Ale po dnešku jsem víc než kdy předtím přesvědčen o tom, že jsme volili správně. Přišla jste sem na poslední chvíli a musela jste převzít kormidlo ve velmi obtížné situaci.“

Erika se téměř začervenala. To se jí nestalo už od čtrnácti let.

„Mohl bych vám dát jednu dobrou radu…?“

„Samozřejmě.“

„Slyšel jsem o vaší výměně názorů s šéfem zpravodajství Andersem Holmem ohledně zaměření článku.“

„Neshodli jsme se kvůli článku o vládním daňovém návrhu. Do textu ve zpravodajské rubrice napsal svůj názor. Tam bychom měli informovat neutrálně. Názory patří do úvodníku. Pro začátek sem tam nějaký úvodník napíšu, ale říkala jsem vám, že se aktivně neangažuju za žádnou politickou stranu, a musíme vyřešit otázku, kdo bude za úvodníky zodpovědný.“

„Prozatím to může převzít Magnusson,“ řekl Borgsjö.

Erika Bergerová pokrčila rameny.

„Je mi fuk, koho tím pověříte. Ale měla by to být osoba, která zjevně hájí názory našich novin.“

„Rozumím. Chci jen říct, že byste měla nechat Holmovi trošku větší prostor. Pracuje pro *SMP* už hodně dlouho a patnáct let byl šéfem zpravodajství. Občas bývá protivný a hádavý, ale ve skutečnosti je nepostradatelný.“

„Já vím. Pan Morander mi to říkal. Ale pokud jde o způsob prezentace zpráv, bude se muset přizpůsobit. Koneckonců jste mě zaměstnali proto, abych noviny změnila.“

Borgsjö zamyšleně přikývl.

„Fajn, budeme řešit problémy postupně, jak budou přicházet.“

Když Annika Gianniniová ve středu večer nastoupila na göteborském hlavním nádraží do vlaku X 2000 do Stockholmu, byla unavená a podrážděná. Měla pocit, že většinu minulého měsíce strávila ve vlaku. Na rodinu téměř neměla čas. Zašla si do restauračního vozu pro kávu, odnesla si ji do kupé a otevřela složku s poznámkami z posledního rozhovoru s Lisbeth Salanderovou, který byl jednou z příčin její únavy a podráždění.

Něco mi tají, pomyslela si Annika Gianniniová. Ta kačena malá pitomá mi neříká pravdu. I Micke mi něco tají. Bůh ví, v čem spolu jedou.

Vzhledem k tomu, že její bratr a klientka spolu nebyli v kontaktu, musela být jejich konspirace — tedy v případě, že existovala — jakousi přirozenou tichou dohodou. Annika nechápala, o co se jedná, ale předpokládala, že jde o něco, co je podle Mikaela Blomkvista důležité udržet v tajnosti.

Děsila se toho, že jde o nějaké morální otázky, což bylo Mikaelovou slabou stránkou. Byl kamarád Lisbeth Salanderové. Annika znala svého bratra a věděla, že k lidem, které pokládá za své přátele, bývá loajální až za hranici prostoduchosti, i když jsou tito kamarádi úplně nemožní a mají své chyby. Také si byla vědoma, že Mikael je schopen tolerovat spoustu hloupostí, ale existuje nepsaná hranice, za kterou nejde. Tato hranice se u různých osob lišila, ale Annika věděla, že Mikael několikrát definitivně skončil s lidmi, které předtím považoval za blízké přátele, protože se dopustili něčeho, co považoval za nemorální a nepřijatelné. V takovýchto případech byl neoblomný. Rozkol byl nezvratný a neoddiskutovatelný. Mikael nebral telefony ani tehdy, kdy ho dotyčný chtěl na kolenou prosit o odpuštění.

Annika chápala, co se honí Mikaelovi v hlavě, neměla však ani ponětí o tom, co se odehrává v mysli Lisbeth Salanderové. Občas jí připadalo, že se tam neděje vůbec nic.

Mikael jí řekl, že Lisbeth se může vůči svému okolí chovat naprosto nevypočitatelně a nanejvýš odměřeně. Až do setkání se Salanderovou Annika věřila, že se jedná o přechodné stadium a že jde jen o to získat si její důvěru. Po měsíci však zjistila — i když vzala v úvahu, že během prvních dvou týdnů Lisbeth nebyla schopna rozhovoru —, že jejich konverzace byla většinou jednostranná.

Také se jí občas zdálo, že se Lisbeth Salanderová ocitla v hluboké depresi a že nemá sebemenší zájem o vyřešení své situace ani o svou budoucnost. Lisbeth si zjevně neuvědomovala, že má-li ji Annika dobře obhajovat, musí mít přístup ke všem faktům. Nemohla pracovat se zavázanýma očima.

Lisbeth Salanderová byla zahořklá a málomluvná. V rozhovoru dělala dlouhé odmlky, a když něco řekla, pozorně volila slova.

Často vůbec neodpověděla a jindy zase zničehonic odpověděla na otázku, kterou jí Annika položila před několika dny. Při policejním výslechu seděla Lisbeth úplně mlčky v posteli a hleděla před sebe. Kromě jediné výjimky s nikým z policistů neztratila ani slovíčko. Onou výjimkou byl kriminální inspektor Marcus Erlander, který se jí ptal, zda zná Ronalda Niedermanna; tehdy na něj Lisbeth pohlédla a věcně mu odpověděla na každou otázku. Jakmile změnil téma, ztratila zájem a zírala před sebe.

Annika byla připravena na to, že Lisbeth policii nic neřekne. Z principu nemluvila s představiteli žádných institucí. Což bylo v tomto případě ku prospěchu věci. Ačkoli Annika svou klientku formálně v pravidelných intervalech vyzývala, aby na otázky policie odpověděla, ve skutečnosti byla s jejím zarytým mlčením velice spokojena. Neobsahovalo žádné lži, z nichž by ji bylo možné usvědčit, ani protimluvy, které by před soudem nevypadaly dobře.

Přestože Annika s mlčením počítala, byla překvapena jeho zarputilostí. Když byly samy, ptala se Lisbeth, proč takovýmto téměř demonstrativním způsobem odmítá komunikovat s policií.

„Všechno, co řeknu, překroutí a použijou proti mně."

„Ale když nebudete vypovídat, tak vás odsoudí."

„Pak se nedá nic dělat. Já jsem tuhle mizérii nezavinila. Pokud mě za ni chtějí odsoudit, tak to není můj problém."

Lisbeth Annice pomalu vypověděla téměř vše, co se stalo na Stallarholmenu, ačkoli z ní advokátka obvykle musela každé slovo páčit heverem. Tedy všechno kromě jedné věci. Nevysvětlila jí, jak se v noze Maggeho Lundina ocitla kulka. Ať se Annika vyptávala sebevíc, Lisbeth Salanderová po ní jen drze pokukovala a na tváři měla křivý úsměv.

Také Annice pověděla, co se odehrálo v Gosseberze. Neřekla jí však, proč pátrala po svém otci. Přijela tam svého tátu zavraždit — což tvrdil státní zástupce —, nebo si to s ním jen slovně vyřídit? Z právního hlediska v tom byl obrovský rozdíl.

Když Annika nakousla téma jejího bývalého poručníka advokáta Nilse Bjurmana, byla Lisbeth ještě skoupější na slovo. Její obvyklou odpovědí bylo to, že ho nezastřelila a že ji z toho nikdo neobvinil.

Nakonec Annika došla k nejpodstatnějšímu detailu celého průběhu událostí: k roli, kterou v roce 1991 sehrál doktor Peter Teleborian. Lisbethinou odpovědí však bylo zaryté mlčení.

Takhle to nepůjde, konstatovala Annika. *Pokud mi Lisbeth nebude důvěřovat, tak ten soud prohrajeme. Musím si promluvit s Mikaelem.*

Lisbeth Salanderová seděla na okraji postele a zírala z okna na fasádu domu na druhé straně parkoviště. Nerušeně a bez pohnutí tu seděla přes hodinu od chvíle, kdy se Annika Gianniniová rozzuřeně zvedla a práskla za sebou dveřmi. Znovu ji rozbolela hlava, ale bolest byla snesitelná a jakoby vzdálená. Měla však náladu pod psa.

Měla vztek na Anniku Gianniniovou. Z praktického hlediska dokázala pochopit, proč advokátka neustále dokola omílá detaily z její minulosti. Rozumově jí bylo jasné, proč potřebuje znát veškerá fakta. Neměla však sebemenší chuť mluvit o svých pocitech nebo o svém jednání. Soudila, že její život je její soukromá záležitost. Nemohla za to, že její otec byl patologický sadista a vrah. Nemohla za to, že její bratr je masový vrah. Naštěstí nikdo nevěděl, že je to její bratr, což by jí s velkou pravděpodobností v budoucích psychiatrických posudcích ještě přitížilo. Ona Daga Svenssona a Miu Bergmanovou nezavraždila. Nevybrala si poručníka, ze kterého se vyklubala svině a násilník.

Přesto právě jí někdo hodlal obrátit život naruby, právě ona se měla hájit a žádat o prominutí za to, že se bránila.

Lisbeth chtěla mít klid. A teď si bude muset vystačit sama. Nečekala, že by ještě měla nějaké přátele. Zasraná Annika Gianniniová zřejmě stála na její straně, ale jednalo se o profesionální přátelství, protože byla její advokátkou. Někde tam venku je Zasranej Kalle Blomkvist, ale Annika toho o svém bratrovi moc nenamluvila a Lisbeth se na něj nikdy nezeptala. Nečekala, že by se kvůli ní přetrhl — vražda Daga Svenssona byla vyřešena a on měl svůj článek.

Zapřemýšlela, co si o ní a o všem, co se stalo, myslí Dragan Armanskij.

Zapřemýšlela, jak celou situaci pochopil Holger Palmgren.

Podle Anniky Gianniniové se oba postavili na její stranu, ale byla to jen slova. Pro vyřešení jejích soukromých problémů nemohli udělat nic.

Zapřemýšlela, co k ní cítí Miriam Wu.

Zapřemýšlela, co cítí ona sama, a došla ke zjištění, že k celému svému životu je především lhostejná.

Najednou ji vyrušil zvuk klíče v zámku, zaměstnanec ochranky odemkl dveře a vpustil dovnitř doktora Anderse Jonassona.

„Dobrý večer, slečno Salanderová. Tak jak se vám dnes daří?"

„Dobře," odvětila Lisbeth.

Doktor Anders Jonasson prošel její chorobopis a zjistil, že už nemá horečku. Lisbeth si zvykla na to, že za ní párkrát týdně zašel. Ze všech lidí, kteří s ní manipulovali a dotýkali se jí, byl jediný, k němuž chovala určitou důvěru. Ani jednou nezažila, že by na ni hleděl skrz prsty. Vešel k ní do pokoje, chvíli si s ní povídal a vyšetřil ji. Neptal se jí na Ronalda Niedermanna, Alexandera Zalaščenka ani na to, jestli je cvok a proč ji policie drží pod zámkem. Zdálo se, že ho zajímá pouze skutečnost, jak jí fungují svaly, jak pokračuje hojení ran a jak se jí celkově daří.

Navíc se doslova a do písmene hrabal v jejím mozku. Člověk, který se mi hrabal v mozku, si zaslouží respekt, mínila Lisbeth. Ke svému překvapení si uvědomila, že jsou jí návštěvy Anderse Jonassona příjemné navzdory tomu, že se jí dotýkal a analyzoval křivky její horečky.

„Nebude vám vadit, když se o tom přesvědčím?"

Doktor provedl běžné vyšetření spočívající v prohlédnutí zornic, poslechu dechu, změření tlaku a kontrole sedimentace.

„Jak na tom jsem?" otázala se Lisbeth.

„Je úplně jasné, že se uzdravujete. Ale musíte víc cvičit. A škrábete si ránu na hlavě. To nesmíte."

Lékař se odmlčel.

„Můžu vám položit jednu osobní otázku?"

Lisbeth na něj pohlédla. Anders počkal, dokud nepřikývla.

„Ten drak, co ho máte vytetovaného na… celé tetování jsem neviděl, ale musím říct, že je hodně veliké a že zaujímá většinu vašich zad. Proč jste si ho nechala udělat?"

„Vy jste ho viděl?“

Doktor se najednou usmál.

„Vlastně jsem ho letmo zahlédl, ale když jste přede mnou ležela nahá, měl jsem co dělat, abych zastavil krvácení, vyoperoval vám z těla kulky a podobně.“

„Proč se na to ptáte?“

„Z pouhé zvědavosti.“

Lisbeth Salanderová dlouho přemýšlela. Nakonec na něj pohlédla.

„Pořídila jsem si ho z osobních důvodů, o kterých vám nehodlám vyprávět.“

Anders Jonasson zvážil její odpověď a zamyšleně přikývl.

„Chápu. Promiňte, že jsem se ptal.“

„Chcete se na něj podívat?“

Jonasson vypadal překvapeně.

„Jasně, proč ne?“

Lisbeth se k němu otočila zády a přetáhla si košili přes hlavu. Posadila se tak, aby jí na záda dopadalo denní světlo od okna. Anders viděl, že drak pokrývá pravou část zad. Začínal nahoře u ramene a ocas končil kousek pod kyčlí. Byl krásný a profesionálně vyvedený. Vypadal jako skutečné umělecké dílo.

Po chvíli Lisbeth otočila hlavu.

„Spokojen?“

„Je to nádhera. Ale muselo to pekelně bolet.“

„Jo,“ přiznala Lisbeth. „Bolelo to.“

Když Anders Jonasson opouštěl pokoj Lisbeth Salanderové, byl poněkud na rozpacích. S jejím fyzickým stavem byl spokojen, ale jinak z té podivné dívky nebyl moudrý ani za mák. Člověk nemusel být vystudovaný psycholog, aby došel k závěru, že po čistě duševní stránce na tom pacientka moc dobře není. Mluvila s ním zdvořilým tónem, ale plným silného podezření. Také pochopil, že se chová zdvořile i k ostatním zaměstnancům nemocnice, ale když se tu objevila policie, nevydala ze sebe ani hlásku. Byla zalezlá hluboko do své ulity a své okolí si po celou dobu držela hodně od těla.

Policie ji tu zamkla a jakýsi státní zástupce ji hodlal obžalovat za pokus o vraždu a těžké ublížení na zdraví. Překvapilo ho, že by

malá hubená žabka disponovala fyzickou silou nezbytnou pro takový druh trestné činnosti, obzvláště v případě násilí zaměřeného proti dospělým mužům.

Na draka se jí zeptal především proto, aby našel nějaké osobní téma, o němž by s ní mohl mluvit. Vlastně ho vůbec nezajímalo, proč si pořídila takovou výstřední ozdobu, ale předpokládal, že pokud si nechala udělat na těle tak velké tetování, muselo to pro ni mít zvláštní význam. Takže to byl dobrý námět na zapředení rozhovoru.

Anders si zvykl za ní párkrát týdně zajít. Návštěvy vlastně konal nad rámec svých pracovních povinností; její ošetřující lékařkou byla Helena Endrinová. Ale Anders Jonasson byl šéfem traumacentra a byl nadmíru spokojen se zákrokem, který provedl oné noci, kdy k nim na pohotovost přivezli Lisbeth Salanderovou. Vyjmutí kulky bylo správné rozhodnutí a střelná rána zjevně neměla žádné následky v podobě výpadků paměti, zhoršení tělesných funkcí či jiných postižení. Pokud bude její uzdravování takto pokračovat i nadále, odejde z nemocnice s jizvou na lebce, avšak bez dalších komplikací. K jizvám na její duši se však doktor Jonasson nemohl nijak vyjádřit.

Anders se vydal do své kanceláře a zjistil, že o stěnu u dveří se opírá nějaký muž v tmavém saku. Měl vlnité vlasy a úhledně zastřiženou bradku.

„Doktor Jonasson?“

„Ano.“

„Těší mě, já jsem Peter Teleborian. Jsem ředitelem Dětské psychiatrické léčebny svatého Štěpána v Uppsale.“

„Ano, poznal jsem vás.“

„Aha. Potřeboval bych si s vámi soukromě promluvit, pokud máte čas.“

Anders Jonasson odemkl dveře své kanceláře.

„Co pro vás můžu udělat?“ otázal se Teleboriana.

„Jde o jednu vaši pacientku. O Lisbeth Salanderovou. Potřeboval bych ji navštívit.“

„Hmm. V tom případě si musíte obstarat povolení od státního zástupce. Na tuhle pacientku byla uvalena vazba a má zákaz návštěv. Také byste to musel předem oznámit její advokátce…“

„Ano, ano, já vím. Jen jsem myslel, že v tomto případě bychom mohli podobné byrokratické kličky obejít. Jsem lékař, a tak mi k ní beze všeho můžete umožnit přístup ze zdravotních důvodů."

„Jo, to by snad mohl být důvod. Ale nechápu přesně souvislost."

„Lisbeth Salanderová byla během své několikaleté hospitalizace u Svatého Štěpána v Uppsale mou pacientkou. Sledoval jsem ji do dovršení osmnácti let, pak jí soud umožnil návrat do společnosti s tím, že bude svěřena do poručnictví. Rád bych podotkl, že já osobně jsem s tímto rozhodnutím nesouhlasil. Od té doby zůstala bez dozoru a výsledek dnes vidíme."

„Rozumím," řekl Anders Jonasson.

„Stále za ni cítím velkou odpovědnost a potřeboval bych posoudit, k jak velkému zhoršení stavu během posledních deseti let došlo."

„Ke zhoršení stavu?"

„Myslím ve srovnání s pubertálním obdobím, kdy se jí dostávalo kvalifikované péče. Napadlo mě, že bychom mohli najít nějaké vhodné řešení, mezi námi lékaři..."

„Dokud to mám ještě v čerstvé paměti... Možná byste mi mohl pomoci s jednou věcí, kterou dost dobře nechápu, tedy mezi námi lékaři. Když jsme ji přijali u nás v Sahlgrenově nemocnici, nechal jsem o ní vypracovat důkladnou lékařskou zprávu. Jeden kolega zajistil i posudek soudního psychiatra. Napsal ho nějaký doktor Jesper H. Löderman."

„Správně. Byl jsem vedoucím jeho disertační práce."

„Chápu. Ale podle mého názoru je ten posudek velice neurčitý."

„Aha."

„Neobsahuje žádnou diagnózu, působí spíš jako nějaká akademická studie mlčícího pacienta."

Peter Teleborian se rozesmál.

„Ano, pracovat s Lisbeth Salanderovou není zrovna snadné. Z posudku vyplývá, že s Lödermanem zarputile odmítala komunikovat, a v důsledku toho se musel vyjádřit neurčitě. Což od něj bylo zcela korektní."

„Samozřejmě. Podle jeho doporučení však měla být umístěna do ústavní péče."

„To vyplývá z předchozí situace. Pokud jde o její diagnózu, máme k dispozici spoustu mnohaletých zkušeností."

„A právě tohle mi není úplně jasné. Když jsme ji přijali, pokoušeli jsme se získat její lékařskou zprávu ze Svatého Štěpána, ale stále jsme ji nedostali."

„Mrzí mě to, ale na základě soudního rozhodnutí se jedná o materiál podléhající utajení."

„Aha. A jak jí máme poskytnout kvalitní péči, když nemáme přístup k její lékařské zprávě? Vždyť za ni v této chvíli po zdravotní stránce neseme odpovědnost."

„Pečoval jsem o ni od jejích dvanácti let a sotva by se našel lékař, který by její diagnózu znal lépe než já."

„A ta diagnóza je…"

„Lisbeth Salanderová je vážně psychicky nemocná. Jak sám víte, psychiatrie není exaktní věda. Velmi nerad bych se vázal na nějakou přesnou diagnózu. Pacientka však má zjevně bludné představy s nápadnými paranoidními a schizoidními rysy. Trpí i maniodepresivní poruchou, a navíc postrádá schopnost empatie."

Anders Jonasson na Petera Teleboriana deset vteřin zkoumavě hleděl a poté rozhodil rukama.

„Rozhodně nemám v úmyslu oponovat doktoru Teleborianovi v případě psychiatrické diagnózy, ale to jste nikdy nevzal v potaz mnohem jednodušší možnost?"

„A jakou?"

„Například Aspergerův syndrom. Jistě, neprováděl jsem u ní žádné psychiatrické vyšetření, ale spontánně bych hádal, že by její chování mohlo souviset s nějakou formou autismu. Vysvětlovalo by to její nezpůsobilost ve společenských vztazích."

„Je mi líto, ale pacienti s aspergerem obvykle nemají ve zvyku zapalovat svoje rodiče. Věřte mi, nikdy předtím jsem se nesetkal s tak jasně definovaným sociopatem."

„Připadá mi uzavřená, ale ne jako paranoidní sociopat."

„Je velice manipulativní," řekl Peter Teleborian. „Dělá to, co si myslí, že chcete vidět."

Anders Jonasson nepozorovaně svraštil obočí. Peter Teleborian zničehonic vyslovil pravý opak toho, co si o Lisbeth Salanderové myslel on sám. Ani v nejmenším mu nepřipadala manipulativní.

Naopak — patřila k lidem, kteří si neochvějně udržují od svého okolí odstup a nedávají najevo vůbec žádné emoce. Pokoušel se srovnat názor Petera Teleboriana se svým vlastním dojmem z Lisbeth Salanderové.

„Znáte ji jen krátkou dobu, a navíc byla v důsledku svých zranění pasivní. Já viděl její násilnické výbuchy a nesmiřitelnou nenávist. Věnoval jsem spoustu let tomu, že jsem se Lisbeth Salanderové snažil pomoct. Proto jsem tady. Její psychický stav mě velice znepokojuje a rád bych ho podchytil v raném stadiu. Jsem ochoten jí poskytnout veškerou možnou péči."

„Rozumím."

„Potřebuju ji navštívit především proto, abych mohl zhodnotit její psychický stav."

„Samozřejmě. Bohužel vám nemůžu nijak pomoct."

„Prosím?"

„Jak jsem vám už říkal, byla na ni uvalena vazba. Pokud chcete zahájit psychiatrickou léčbu, musíte se obrátit na státní zástupkyni Agnetu Jervasovou, která má v této záležitosti hlavní slovo, a navíc to bude možné pouze po dohodě s její advokátkou Annikou Gianniniovou. A vypracováním psychiatrického posudku vás musí pověřit soud."

„Právě všem těmto byrokratickým obstrukcím jsem se chtěl vyhnout."

„Ano, ale já za ni zodpovídám, a pokud v blízké budoucnosti skončí před soudem, musíme mít zdokumentovaná veškerá opatření, ke kterým jsme přistoupili. Takže se těmto byrokratickým obstrukcím nevyhneme."

„Dobře. Pak bych vám rád řekl, že ve věci psychiatrického posudku mě již předběžně kontaktoval státní zástupce Richard Ekström ze Stockholmu. Bude to aktuální v souvislosti se soudním procesem."

„Dobře. Tak si přineste povolení k návštěvě a nebudeme muset obcházet pravidla."

„Ale zatímco se budeme zabývat papírováním, hrozí riziko, že se její stav bude neustále zhoršovat. Jde mi pouze o její zdraví."

„To jsme dva," odvětil Anders Jonasson. „A mezi námi — já jsem zatím nepostřehl žádné známky toho, že by byla psychicky

narušená. Je ošklivě zřízená a ve stresu. Ale ani v nejmenším jsem neměl pocit, že by trpěla schizofrenií nebo paranoidními představami."

Doktor Peter Teleborian se ještě dlouhou chvíli pokoušel přimět Anderse Jonassona k tomu, aby své rozhodnutí změnil. Když si konečně uvědomil, že je to beznadějné, rychle vstal a odporoučel se.

Anders Jonasson dlouho zamyšleně hleděl na židli, na které seděl Teleborian. Za běžných okolností nebylo nic neobvyklého na tom, že se s ním spojil jiný lékař, aby mu poradil nebo sdělil svůj názor. Týkalo se to však téměř výhradně lékařů, kteří v dané chvíli nějakým způsobem zodpovídali za probíhající léčbu. Nikdy dříve nezažil, že by se na místě zčistajasna objevil psychiatr a trval na přístupu k pacientovi, kterého zjevně už spoustu let neléčil. Po chvíli Anders Jonasson pohlédl na hodinky a zjistil, že je téměř sedm hodin večer. Zvedl sluchátko a zavolal psycholožce Martině Karlgrenové, která poskytovala pacientům traumacentra psychickou podporu.

„Ahoj, předpokládám, že už máš dnes padla. Neruším?"

„Kdepak. Jsem doma a nic zvláštního na práci nemám."

„Něco mi vrtá hlavou. Tys mluvila s tou naší pacientkou Lisbeth Salanderovou, viď? Můžeš mi říct, jaký na tebe dělala dojem?"

„Jo, byla jsem za ní třikrát a nabízela jsem jí, že si s ní popovídám. Přátelsky, ale rozhodně mě odpálkovala."

„Jaký z ní máš dojem?"

„Jak to myslíš?"

„Martino, vím, že nejsi psychiatr, ale jsi chytrá a rozumná ženská. Jaký na tebe dělala dojem?"

Martina Karlgrenová chvíli váhala.

„Nejsem si jistá, jak bych ti měla odpovědět. Dvakrát jsem ji viděla krátce potom, co ji sem přivezli, a byla na tom tak zle, že jsem s ní vlastně ani nenavázala kontakt. Pak jsem za ní zašla asi před týdnem na žádost Heleny Endrinové."

„Proč po tobě Helena chtěla, abys ji navštívila?"

„Lisbeth Salanderová se uzdravuje. Většinou jen leží a zírá do stropu. Doktorka Endrinová chtěla, abych se na ni podívala."

„A jak to proběhlo?“

„Představila jsem se. Několik minut jsme spolu mluvily. Zeptala jsem se, jak se jí daří a jestli nemá potřebu si s někým promluvit. Odpověděla, že nemá. Zeptala jsem se, jestli nepotřebuje s něčím pomoct. Požádala mě, abych jí na pokoj propašovala balíček cigaret.“

„Byla podrážděná nebo nepřátelská?“

Martina Karlgrenová chvíli přemýšlela.

„Ne, to bych neřekla. Byla klidná, ale držela si odstup. Tu její žádost o propašování krabičky cigaret jsem považovala spíše za vtip než za seriózní prosbu. Zeptala jsem se, jestli nechce něco na čtení, že bych jí přinesla nějaké knížky. Napřed nechtěla, ale pak přišla s tím, jestli nemám vědecké časopisy o genetice a výzkumech mozku.“

„O čem?“

„O genetice.“

„O genetice?“

„Jo. Řekla jsem jí, že na tohle téma máme v knihovně pár populárně vědeckých publikací, ale ty ji nezajímaly. Říkala, že o tomhle tématu už něco četla, a zmínila několik základních děl, o kterých jsem v životě neslyšela. Takže ji spíš zajímaly čistě vědecké výzkumy.“

„Cože?“ řekl ohromeně Anders Jonasson.

„Řekla jsem jí, že takhle odborné publikace v knihovně pro pacienty nejsou — máme tu přece jen spíš Philipa Marlowa než vědeckou literaturu —, ale že se jí pokusím něco sehnat.“

„A sehnala jsi?“

„Vypůjčila jsem jí pár výtisků *Nature* a *New England Journal of Medicine*. Byla spokojená a poděkovala, že jsem se obtěžovala.“

„Ale vždyť jsou to odborné časopisy, jsou v nich hlavně vědecké stati a čistě výzkumný materiál.“

„Čte je s velkým zájmem.“

Anders Jonasson chvíli mlčel.

„Jak bys zhodnotila její psychický stav?“

„Je uzavřená. O svém soukromí se mnou vůbec nemluvila.“

„Máš pocit, že je psychicky narušená, maniodepresivní nebo paranoidní?“

„Ne, to vůbec ne. V tom případě bych už spustila poplach. Je hodně svá, má značné problémy a je pod velkým psychickým tlakem. Ale je klidná, věcná a zdá se, že svou situaci dokáže ustát."

„To je dobře."

„Proč se ptáš? Stalo se něco?"

„Ne, nic se nestalo. Jen se v ní vůbec nevyznám."

» , ,

KAPITOLA 10

Sobota 7. května až čtvrtek 12. května

Mikael Blomkvist odstrčil složku s materiálem, který dostal od externího novináře Daniela Olofssona z Göteborgu. Zamyšleně pohlédl z okna a pozoroval proud lidí na Götské ulici. To byla jedna z věcí, které měl na své kanceláři nejraději. Na Götské ulici bylo živo ve dne v noci, a když seděl u okna, nikdy si nepřipadal osamělý ani opuštěný.

Byl ve stresu, ačkoli neměl žádný případ, který by spěchal. Zarputile psal články pro letní vydání *Milénia*, ale nakonec si uvědomil, že vzhledem k obrovskému množství materiálu mu nebude stačit ani tematické číslo. Ocitl se ve stejné situaci jako s Wennerströmovou aférou a rozhodl se, že své články vydá ve formě knihy. Už měl podklady asi na sto padesát stran a počítal s tím, že kniha bude mít celkem mezi třemi až třemi sty padesáti stranami.

Jednoduchou část práce už měl za sebou. Popsal vraždu Daga Svenssona a Mii Bergmanové a vysvětlil, jak došlo k tomu, že právě on našel jejich mrtvoly. Vyložil, proč byla z vražd podezřelá Lisbeth Salanderová. Jednu kapitolu čítající třicet sedm stran využil k tomu, že se důkladně obul nejen do všech mediálních nesmyslů o Lisbeth, ale také do státního zástupce Richarda Ekströma a nepřímo i do celého policejního vyšetřování. Po zralé úvaze zmírnil svou kritiku vůči Bublanskému a jeho kolegům. Udělal to poté, co si prostudoval videozáznam z Ekströmovy tiskové konference,

z nějž bylo zjevné, že je to Bublanskému velice nepříjemné a že se mu Ekströmovy rychlé závěry ani za mák nezamlouvají.

Po dramatickém úvodu následovala retrospektivní část, v níž popsal Zalaščenkův příchod do Švédska, dětství Lisbeth Salanderové a události, které vedly k její hospitalizaci u Svatého Štěpána v Uppsale. Obzvláště si vychutnal Petera Teleboriana a zesnulého Gunnara Björcka. Zveřejnil posudek soudního psychiatra z roku 1991 a vysvětlil, že Lisbeth Salanderová představovala hrozbu pro jednoho anonymního úředníka, jehož úkolem bylo držet nad ruským přeběhlíkem ochrannou ruku. Odcitoval zde i dlouhé pasáže z korespondence mezi Teleborianem a Björckem.

Dále popsal Zalaščenkovu novou totožnost a roli gangstera na plný úvazek, jeho pomocníka Ronalda Niedermanna, únos Miriam Wu a zásah Paola Roberta. Nakonec provedl sumarizaci událostí v Gosseberze, při nichž byla Lisbeth Salanderová postřelena a pohřbena, a vysvětil, jak byl zcela zbytečně zavražděn policista, přestože Niedermann nebyl v té chvíli nebezpečný.

Poté začal příběh poněkud ztrácet spád. Potíž byla v tom, že jeho vyprávění mělo stále značné mezery. Gunnar Björck nejednal sám. Za celým průběhem událostí musela stát nějaká větší skupina, která měla zdroje a vliv. Jinak to nebylo možné. Nakonec však došel k závěru, že nezákonné zacházení s Lisbeth Salanderovou nemohlo být schváleno vládou ani tajnými službami. K tomuto závěru ho nevedla přehnaná důvěra ve státní instituce, ale důvěra v přirozenost lidské povahy. Operace tohoto typu by nikdy nezůstala utajena, kdyby byla politicky motivovaná. Určitě by se našla osoba, která by měla s někým nevyřízené účty a pustila si pusu na špacír, a média by tak celou aféru objevila o několik let dříve.

Mikael si Zalaščenkův klub představoval jako malou anonymní skupinu aktivistů. Problém byl pouze v tom, že nedokázal identifikovat žádného z nich, snad kromě čtyřicetiletého Görana Mårtenssona, policistu s tajným pověřením, který sledoval Mikaela Blomkvista.

Podle Mikaelova plánu měla být kniha vytištěna a připravena k distribuci téhož dne, kdy bude zahájen soudní proces s Lisbeth Salanderovou. Společně s Christerem Malmem se rozhodli pro

kapesní vydání, které bude možné zatavit do fólie a za zvýšenou cenu prodávat společně s letním číslem *Milénia*. Rozdělil pracovní úkoly mezi Henryho Corteze a Malin Erikssonovou, kteří měli napsat články o historii bezpečnostní policie, o aféře související s činností informační služby a podobně.

O konání soudního procesu s Lisbeth Salanderovou už nyní nebylo pochyb.

Státní zástupce Richard Ekström ji obžaloval z těžkého ublížení na zdraví v případě Maggeho Lundina a z těžkého ublížení na zdraví, případně pokusu o vraždu v případě Karla Axela Bodina alias Alexandera Zalaščenka.

Datum zahájení procesu zatím stanoveno nebylo, ale od svých kolegů novinářů Mikael vyzvěděl, že Ekström plánuje přelíčení na červenec, což do určité míry záviselo na zdravotním stavu Lisbeth Salanderové. Mikaelovi byl jeho záměr jasný. Soudní proces uprostřed léta vždy vzbudí méně pozornosti než v jiných ročních obdobích.

Mikael svraštil čelo a vyhlédl oknem ze své kanceláře v redakci *Milénia*.

Ještě to neskončilo. Spiknutí proti Lisbeth dále pokračuje. Jedině tak bylo možné vysvětlit odposlechy telefonů, přepadení Anniky Gianniniové a krádež spisu z roku 1991. A možná i Zalaščenkovu vraždu.

Chyběly mu však důkazy.

Společně s Malin Erikssonovou a Christerem Malmem rozhodli, že nakladatelství Milénium vydá před soudním procesem i knihu Daga Svenssona o obchodování s lidmi. Bude lepší vydat celý balíček najednou, a navíc neměli žádný důvod s knihou otálet. Naopak — v žádném jiném okamžiku by nemohla vzbudit takový zájem. Malin nesla hlavní odpovědnost za konečnou redakci knihy Daga Svenssona a Henry Cortez Mikaelovi pomáhal s psaním knihy o Salanderové. Lottie Karimová a Christer Malm se tak (proti své vůli) v *Miléniu* stali příležitostnými redakčními sekretáři, přičemž jedinou dostupnou reportérkou byla Monika Nilssonová. V důsledku zvýšené pracovní zátěže byli všichni úplně zničení a Malin Erikssonová musela nasmlouvat články od několika externistů. Prodraží se to, ale nedalo se nic dělat.

Mikael si na žlutý papír samolepicího bločku poznamenal, že musí vyřídit i autorská práva s rodinou Daga Svenssona. Už zjistil, že Dagovi rodiče žijí v Örebro a že jsou jedinými dědici. Prakticky vzato k vydání knihy ve jménu Daga Svenssona žádný souhlas nepotřeboval, ale rozhodně měl v plánu do Örebro zajet, osobně Dagovy rodiče navštívit a získat jejich požehnání. Odkládal to, protože měl spoustu práce, ale už byl nejvyšší čas tuto maličkost vyřídit.

Poté zbývaly stovky dalších detailů. Některé z nich se týkaly toho, co napíše o Lisbeth Salanderové. Bude si s ní muset osobně promluvit a získat její souhlas, aby mohl s konečnou platností rozhodnout, zda může povědět pravdu nebo alespoň její část. Osobní rozhovor však nepřicházel v úvahu, protože na Lisbeth Salanderovou byla uvalena vazba a byl vydán zákaz návštěv.

V tomto ohledu mu Annika Gianniniová nijak nepomohla. Otrocky se podřídila platným pravidlům a neměla v úmyslu dělat Mikaelovi poslíčka tajných zpráv. Neprozradila mu ani to, o čem se svou klientkou mluvila, s výjimkou informací týkajících se spiknutí proti Lisbeth, s nimiž Annika potřebovala pomoct. Bylo to frustrující, ale správné. Mikael tak neměl ani tušení, zda Lisbeth Annice pověděla o tom, že ji její bývalý poručník znásilnil a že mu na oplátku vytetovala na břicho jistý pozoruhodný nápis. Dokud o tom Annika sama nezačne, nemůže to udělat ani on.

Ale základní problém spočíval především v izolaci Lisbeth Salanderové. Byla odbornice na počítače a hackerka, což o ní věděl Mikael, nikoli však Annika. Mikael Lisbeth slíbil, že její tajemství nikdy nikomu neprozradí, a svůj slib splnil. Ale právě v této chvíli její odborné znalosti nutně potřeboval.

Takže musí nějakým způsobem znovu navázat kontakt s Lisbeth Salanderovou.

Mikael povzdechl, opět otevřel složku od Daniela Olofssona a vytáhl z ní dva papíry. První byl výpis z registru pasů, týkající se Idrise Ghidiho, narozeného v roce 1950. Byl to muž s knírkem, olivově zbarvenou pletí a černými, na spáncích prošedivělými vlasy.

Druhý papír byla sumarizace Ghidiho životopisu.

Ghidi byl kurdský uprchlík z Iráku. Právě o něm Daniel Olofsson vyšťoural mnohem více informací než o kterémkoli jiném

zaměstnanci nemocnice. Důvodem byla skutečnost, že Idris Ghidi před jistou dobou vzbudil mediální pozornost a figuroval v několika článcích v archívu mediálních zpráv.

Idris Ghidi se narodil v roce 1950 v Mosulu v severním Iráku, vystudoval na inženýra a zúčastnil se hospodářského rozmachu sedmdesátých let. V roce 1984 se stal učitelem na stavebně-technickém gymnáziu v Mosulu. Nebyl to žádný známý politický aktivista. Bohužel však byl Kurd, což v Iráku Saddáma Husajna znamenalo totéž co potenciální kriminální živel. V roce 1987 byl zatčen otec Idrise Ghidiho za podezření z kurdského aktivismu. Žádné upřesnění trestného činu mu nesdělili. Byl popraven jako vlastizrádce, zřejmě v lednu 1988. O dva měsíce později sebrala irácká tajná policie i Idrise Ghidiho, a to právě ve chvíli, kdy zahájil přednášku o pevnosti pojiva pro mostní konstrukce. Byl převezen do vězení u Mosulu a během jedenácti měsíců byl podrobován krutému mučení, které ho mělo donutit k přiznání. Idris Ghidi nikdy přesně nepochopil, k čemu by se měl přiznat, a tak mučení pokračovalo.

V březnu 1989 zaplatil jeho strýc z otcovy strany částku odpovídající padesáti tisícům švédských korun místnímu vůdci strany Baas, což bylo považováno za adekvátní kompenzaci za škodu, kterou iráckému státu způsobil Idris Ghidi. O dva dny později byl propuštěn na svobodu a předán do péče svého strýce. Když opouštěl vězení, vážil třicet devět kilogramů a nebyl schopen chůze. Před propuštěním mu perlíkem roztříštili levou kyčli, aby v budoucnu nemohl páchat další nepravosti.

Idris Ghidi se několik týdnů potácel mezi životem a smrtí. Když se dal trošku dohromady, převezl ho strýc na statek ve vesnici nacházející se asi šedesát kilometrů od Mosulu. Během léta znovu nabral síly a jeho stav se zlepšil do té míry, že se naučil chodit o berlích. Bylo mu naprosto jasné, že už se nikdy neuzdraví. Otázkou bylo pouze to, co ho čeká v budoucnosti. V srpnu zničehonic obdržel zprávu o tom, že tajná policie zatkla dva jeho bratry. Už je nikdy nespatřil. Předpokládal, že jsou pohřbeni někde pod hromadou písku za Mosulem. V září se jeho strýc dozvěděl, že Idrise Ghidiho hledá policie Saddáma Husajna. Rozhodl se požádat jistého muže, který za částku odpovídající třiceti tisícům korun

převedl Idrise Ghidiho přes hranice do Turecka a s pomocí falešného pasu pak dále do Evropy.

Devatenáctého října roku 1989 přistál Ghidi na letišti Arlanda. Neuměl ani slovo švédsky, ale dostal instrukce, aby zašel na cizineckou policii a okamžitě zažádal o politický azyl, což s pomocí své chatrné angličtiny také udělal. Byl převezen do uprchlického tábora v Upplands-Väsby, kde strávil skoro dva další roky, dokud imigrační úřad nerozhodl, že Idris Ghidi nemá pro povolení k pobytu ve Švédsku dostatečně závažné důvody.

Tehdy se už Ghidi naučil švédsky a jeho rozbité kyčli se dostalo lékařské pomoci. Podstoupil dvě operace a dokázal se pohybovat bez berlí. V té době v zemi probíhaly debaty o otázkách rasismu, došlo k atentátům na přistěhovalecké tábory a Bert Karlsson založil stranu Nová demokracie.

Idris Ghidi se v médiích objevoval hlavně díky tomu, že na poslední chvíli dostal nového advokáta, který zveřejnil jeho situaci. V případu Idrise Ghidiho se angažovali i další Kurdové žijící ve Švédsku, mimo jiné i členové rodiny Baksi. Došlo k protestním akcím a byla sepsána petice určená ministryni pro otázky přistěhovalců Birgit Friggeboové. Ghidimu se dostalo takové mediální pozornosti, že imigrační úřad své rozhodnutí změnil a Ghidi dostal od švédského království vízum. V lednu 1992 opustil přistěhovalecký tábor v Upplands-Väsby jako svobodný člověk.

Po propuštění z uprchlického tábora byl Idris Ghidi nucen podstoupit další proceduru. Musel si najít práci ve stejné době, kdy absolvoval rehabilitační terapii se svou zraněnou kyčlí. Idris brzy zjistil, že jeho kvalifikace stavebního inženýra, dobré vzdělání, mnohaletá praxe a akademické znalosti neznamenají vůbec nic. V následujících letech pracoval jako novinový poslíček, myč nádobí, uklízeč a taxikář. Práce novinového poslíčka musel nechat. Jednoduše nedokázal dostatečně rychle běhat po schodech. Taxikaření by se mu líbilo, nebýt dvou věcí; neměl ani nejmenší povědomí o silniční síti ve stockholmském kraji a kvůli nesnesitelným bolestem v kyčli nevydržel sedět bez hnutí déle než hodinu.

V květnu 1998 se Idris Ghidi přestěhoval do Göteborgu, protože se nad ním slitoval jeden vzdálený příbuzný a nabídl mu stálé místo v úklidové firmě. Idris Ghidi nebyl schopen pracovat na

plný úvazek, takže dostal zaměstnání na půl úvazku jako vedoucí úklidové čety v Sahlgrenově nemocnici, s níž měla firma uzavřenou smlouvu. Měl rutinní a snadnou práci, spočívající v tom, že šest dní v týdnu stíral podlahu na určitém počtu chodeb, mimo jiné i na chodbě 11C.

Mikael Blomkvist si přečetl shrnutí Daniela Olofssona a v pasovém registru si prostudoval Idrisovu fotografii. Poté se zalogoval do archívu mediálních zpráv a stáhl si několik článků, z nichž Olofsson vycházel. Se zájmem četl a poté dlouho přemýšlel. Zapálil si cigaretu. Po odchodu Eriky Bergerové byl zákaz kouření v kanceláři rychle zapomenut. Na stole Henryho Corteze dokonce ležel popelník.

Nakonec Mikael vyndal list formátu A4 s Danielovou zprávou o doktoru Andersi Jonassonovi. Při čtení se mu čelo zkrabatilo do hlubokých vrásek.

V pondělí ráno Mikael Blomkvist nikde neviděl vůz se státní poznávací značkou KAB ani neměl pocit, že ho někdo sleduje, ale když se vydal pěšky z knihkupectví Akademia k postrannímu vchodu do nákupního centra NK a pak přímo hlavním vchodem ven, vsadil raději na jistotu. Udržet někoho pod dohledem v NK by byl nadlidský výkon. Vypnul oba mobilní telefony, centrem prošel na náměstí Gustava Adolfa a pokračoval podél budovy parlamentu na Staré Město. Pokud si všiml, nikdo za ním nešel. Vzal to oklikou postranními uličkami, až došel na správnou adresu a zaklepal na dveře nakladatelství s názvem Černobíle.

Bylo půl třetí odpoledne. Přišel bez ohlášení, ale redaktor Kurdo Baksi byl přítomen a rozzářil se, když ho spatřil.

„Vítej," pozdravil ho srdečně Kurdo Baksi. „Proč se u nás v poslední době vůbec neukážeš?"

„Právě jsem se u vás ukázal," řekl Mikael Blomkvist.

„Jo, ale naposledy jsi tu byl tak před třemi roky."

Muži si potřásli rukou.

Mikael Blomkvist znal Kurda Baksiho od osmdesátých let. Mikael byl jednou z osob, které Kurdovi Baksimu poskytly praktickou pomoc, když začínal s vydáváním časopisu *Černobíle* prostřednictvím pirátských výtisků, pořízených v nočních hodinách

v budově Odborové organizace. Kurda přistihl bývalý pronásledovatel pedofilů Per-Erik Åström z Fondu ohrožených dětí, který byl v domě odborů v osmdesátých letech sekretářem vyšetřovací komise. Když Åström jednou pozdě v noci vešel do místnosti s kopírkou, našel tam hromady stránek prvního čísla časopisu *Černobíle* a značně zaraženého Kurda Baksiho. Åström si prohlédl mizernou grafiku obálky a prohlásil, že takhle hrozně přece k čertu nemůžou žádné noviny vypadat. Poté navrhl logo, které bylo v záhlaví časopisu *Černobíle* po patnáct let, dokud list nezašel na úbytě a nezměnil se na stejnojmenné nakladatelství. V té době Mikael prožíval v Odborové organizaci nenáviděné období jako zaměstnanec PR — což bylo v této branži poprvé a naposledy. Per-Erik Åström ho přemluvil, aby udělal korektury a pomohl s redigováním časopisu. Od té doby byli Kurdo Baksi a Mikael Blomkvist přátelé.

Mikael se posadil na pohovku a Kurdo přinesl z automatu na chodbě kávu. Chvíli jen tak nezávazně klábosili, jak tomu bývá v případě, kdy není možné souvisle mluvit, protože rozhovor neustále přerušovalo zvonění Kurdova mobilu a krátké rozhovory v kurdštině, turečtině, arabštině či v nějakém jiném jazyce, kterému Mikael nerozuměl. Při jeho dřívějších návštěvách nakladatelství *Černobíle* to bylo naprosto stejné. Volali sem lidé z celého světa a chtěli mluvit s Kurdem.

„Milý Mikaeli, vypadáš ustaraně. Copak máš na srdci?“ zeptal se nakonec Kurdo.

„Můžeš na pět minut vypnout mobil, abychom si mohli v klidu promluvit?“

Kurdo vypnul mobil.

„Díky… něco bych od tebe potřeboval. Je to důležité, musí to být hned a s nikým o tom nesmíš mluvit.“

„Tak povídej.“

„V roce 1989 přišel do Švédska jeden uprchlík z Iráku, jmenuje se Idris Ghidi. Hrozilo mu vyhoštění ze země, ale tvoje rodina mu pomohla, takže se mu časem podařilo získat povolení k pobytu. Nevím, kdo z vaší rodiny to vlastně byl, jestli tvůj otec nebo někdo jiný.“

„Idrisovi Ghidimu pomohl Mahmúd Baksi, můj strýc z otcovy strany. Idrise znám. Co je s ním?“

„Právě teď pracuje v Göteborgu. Potřeboval bych si ho najmout na jednoduchou práci. Zaplatím mu za ni."

„Co je to za práci?"

„Důvěřuješ mi, Kurdo?"

„Samozřejmě. Vždycky jsme byli přátelé."

„Ta práce, kterou po něm chci, vypadá divně. Hodně divně. Nemůžu ti přesně říct, o co jde, ale ujišťuju tě, že se v žádném případě nejedná o nic protizákonného a tobě ani Idrisi Ghidimu to nezpůsobí žádné problémy."

Kurdo Baksi hleděl na Mikaela Blomkvista se zájmem.

„Chápu. Ale přesto mi nechceš říct, o co se jedná."

„Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe. Mohl bys s Idrisem předem promluvit, aby byl ochoten mě vyslechnout?"

Kurdo chvíli přemýšlel. Poté zamířil ke svému psacímu stolu a otevřel zápisník. Několik minut v něm hledal, dokud nenašel telefonní číslo Idrise Ghidiho. Poté zvedl sluchátko. Rozhovor probíhal v kurdštině. Podle výrazu Kurdovy tváře Mikael uhodl, že začal obvyklými zdvořilostními frázemi a nezávazným povídáním. Poté zvážněl a vysvětlil Ghidimu svou záležitost. Po chvíli se obrátil k Mikaelovi.

„Kdy se s ním chceš setkat?"

„Jestli se mu to hodí, tak v pátek odpoledne. Zeptej se, jestli bych za ním mohl zajít domů."

Kurdo ještě chvíli povídal a poté rozhovor ukončil.

„Idris Ghidi bydlí v Angeredu," řekl Kurdo Baksi. „Máš adresu?"

Mikael přikývl.

„Bude doma v pátek o páté odpoledne. Můžeš ho zajít navštívit."

„Díky, Kurdo," řekl Mikael.

„Pracuje v Sahlgrenově nemocnici jako uklízeč," řekl Kurdo Baksi.

„To já vím," odpověděl Mikael.

„Čtu noviny, a tak mi samozřejmě nemohlo ujít, že jsi zapletený do toho případu Salanderové."

„To je pravda."

„Byla postřelená."

„Přesně tak."

„Mám za to, že leží v Sahlgrenově nemocnici."

Ani Kurdo Baksi nebyl padlý na hlavu.

Pochopil, že Mikael Blomkvist má za lubem nějakou lumpárnu, čímž byl ostatně proslulý. Znal Mikaela od osmdesátých let. Nebyli nejlepší kamarádi, ale nebyli ani nepřátelé, a pokud Kurdo Mikaela o něco požádal, nikdy ho neodmítl. Už spolu urazili nějaké to pivo, když se setkali někde na večírku nebo v hospodě.

„Nezapletu se do něčeho, o čem bych měl vědět?“ zeptal se Kurdo.

„Do ničeho se nezapleteš. Tvá role spočívá jen v tom, že mi prokážeš službu a představíš mě jednomu ze svých známých. A opakuju ti… nebudu po Idrisi Ghidim žádat nic nezákonného.“

Kurdo přikývl. Tohle ujištění mu stačilo. Mikael vstal.

„Máš to u mě.“

„Vždycky jeden u druhého něco máme,“ řekl Kurdo Baksi.

Henry Cortez položil telefonní sluchátko a zabubnoval prsty o stůl tak hlasitě, až Monika Nilssonová podrážděně zvedla obočí a blýskla po něm očima. Zjistila, že Henry je úplně pohroužený do vlastních myšlenek. Měla vztek a rozhodla se, že si ho nebude vylévat na něm.

Monika Nilssonová věděla, že Blomkvist s Cortezem, Malin Erikssonovou a Christerem Malmem mají nějaké tajnosti ohledně případu Lisbeth Salanderové, a od ní a Lottie Karimové se očekávalo, že zastanou hrubou práci týkající se dalšího čísla časopisu, který od odchodu Eriky Bergerové neměl žádné pořádné vedení. Malin nebyla špatná, ale byla nezkušená a chyběla jí Eričina autorita. A Cortez byl ještě zelenáč.

Podráždění Moniky Nilssonové nesouviselo s pocitem, že je na druhé koleji nebo že by chtěla dělat jejich práci — to bylo to poslední, oč by stála. Jejím úkolem bylo dohlížet za *Milénium* na vládu, parlament a státní instituce. Navíc měla spoustu dalších povinností, například napsat každý týden sloupek do jednoho odborného časopisu, kromě toho se věnovala různým dobrovolným aktivitám pro Amnesty International a dalším věcem. K jejím povinnostem nepatřilo být šéfredaktorkou *Milénia*, pracovat přinejmenším dvanáct hodin denně a obětovat svátky a volné dny.

Měla pocit, že se v *Miléniu* něco změnilo. Časopis jí najednou připadal cizí. A nedokázala přesně říct, v čem je chyba.

Mikael Blomkvist se jako vždycky choval nezodpovědně, mizel si na své záhadné cesty a vracel se, jak se mu zamanulo. Ovšem, byl spoluvlastníkem *Milénia* a mohl si o své práci rozhodovat sám, ale trochu zodpovědnosti by ksakru mít mohl.

Dalším spoluvlastníkem byl Christer Malm, který jim byl platný jako mrtvému zimník. Christer byl bezpochyby schopný a dokázal převzít redakční práci za Eriku, když měla volno nebo když pracovala na něčem jiném, ale většinou dělal to, o čem už ostatní rozhodli. Pokud šlo o grafickou podobu a prezentaci, byl zcela brilantní, ale pokud se jednalo o plánování časopisu, jevil se jako poněkud mentálně zaostalý.

Monika Nilssonová se zamračila.

Ne, to není fér. Rozčilovalo ji to, že se v redakci něco děje. Mikael se paktoval s Malin a Henrym a všichni ostatní se ocitli tak trochu na vedlejší koleji. Ti tři vytvořili jakýsi tajný spolek, zavírali se v Eričině… v Malinině kanceláři, a když vyšli, mlčeli, jako by spolkli jazyk. Za Eričiných časů byli všichni jeden kolektiv. Monika nechápala, co se stalo, ale bylo jí jasné, že se ocitla mimo veškeré dění.

Mikael pracoval na příběhu o Salanderové a ani slůvkem se o ničem nezmínil. To však nebylo nic divného. Ani v případě Wennerströma nikomu nic neprozradil — nevěděla o tom ani Erika —, ale tentokrát se svěřoval Henrymu a Malin.

Stručně řečeno, Monika měla vztek. Potřebovala dovolenou. Potřebovala na chvíli vypadnout. Viděla, že si Henry oblékl manšestrové sako.

„Na chvilku si odskočím," řekl Henry. „Mohla bys říct Malin, že budu tak dvě hodinky pryč?"

„Co se děje?"

„Vypadá to, že jsem kápl na slušný námět. Na vážně dobrý námět. O záchodech. Potřebuji si pár věcí zjistit, ale pokud to klapne, tak budeme mít prima článek do červnového čísla."

„O záchodech?" podivila se Monika Nilssonová a pohlédla za ním.

Erika Bergerová zaťala zuby a pomalu odložila text o nadcházejícím soudním procesu s Lisbeth Salanderovou. Byl to krátký článek, dvousloupec, určený pro stranu pět s domácími aktualitami. Minutu hleděla na rukopis a našpulila rty. Byl čtvrtek půl čtvrté odpoledne. Pracuje v *SMP* už dvanáct dní. Zvedla sluchátko a zavolala šéfovi zpravodajství Andersi Holmovi.

„Zdravím, tady Bergerová. Sežeňte prosím reportéra Johannese Friska a okamžitě přijďte ke mně do kanceláře."

Erika položila sluchátko a trpělivě vyčkávala, dokud se Holm s Johannesem Friskem pomalu nedovlekli do skleněné kóje.

„Dvaadvacet," řekla Erika.

„Cože?" otázal se Holm.

„Dvaadvacet minut. Trvalo vám dvaadvacet minut, než jste se milostivě zvedl od stolu, ušel patnáct metrů ke stolu Johannese Friska a dovlekl se s ním sem."

„Neříkala jste, že to spěchá. Mám hodně práce."

„Neříkala jsem, že to spěchá. Řekla jsem, abyste sehnal Johannese Friska a přišel s ním ke mně do kanceláře. Řekla jsem okamžitě a myslela jsem to úplně doslova, ne dnes večer ani příští týden nebo až se uráčíte zvednout zadek ze židle."

„Podívejte, podle mého…"

„Zavřete dveře."

Erika počkala, dokud za sebou Anders Holm nezavřel dveře. Mlčky se na něj dívala. Bezpochyby byl mimořádně schopným šéfem zpravodajství. Jeho úkolem bylo zaplnit každý den stránky *SMP* dobrými a srozumitelně napsanými články, prezentovanými v pořadí a rozsahu, o němž se rozhodne na ranní poradě. Anders Holm tak každý den žongloval s obrovským počtem pracovních úkolů. A dařilo se mu to znamenitě, žádný míček neupustil.

Problém s Andersem Holmem spočíval v tom, že neustále ignoroval rozhodnutí Eriky Bergerové. Ta se po dva týdny snažila najít nějaký vzorec, podle kterého by s ním mohla spolupracovat. Zkoušela přátelskou diskusi, přímé rozkazy, vyzývala ho k tomu, aby myslel samostatně, a po celou dobu dělala vše pro to, aby pochopil, jak mají podle ní noviny vypadat.

Nic nepomohlo.

Text, který odpoledne zamítla, se večer po jejím odchodu domů objevil v novinách. *Jeden článek nám vypadl, a já musel tu díru něčím zalepit.*

Článek, který se Erika rozhodla zveřejnit, byl najednou nahrazen zcela jiným textem. Nebyla to vždycky špatná volba, ale došlo k tomu bez porady s ní. Šlo o demonstrativní provokaci.

Pokaždé se jednalo o maličkosti. Redakční porada ve čtrnáct hodin byla najednou přesunuta na třináct padesát, ale ji o tom nikdo neinformoval, a když tam konečně dorazila, o většině věcí již bylo rozhodnuto. *Promiňte… v té rychlosti jsem vám to zapomněl oznámit.*

Erika Bergerová nedokázala za nic na světě pochopit, proč k ní Anders Holm zaujal takový postoj, ale bylo jí jasné, že vlídné rozhovory ani přátelské výtky nejsou k ničemu. Zatím na toto téma žádnou diskusi před ostatními redakčními kolegy nezačala a pokoušela se svůj hněv omezit na soukromé důvěrné rozhovory. Výsledek to však nepřineslo a nastal čas vyjádřit se určitěji, tentokrát před kolegou Johannesem Friskem, který byl zárukou toho, že se obsah jejich hovoru roznese po celé redakci.

„Hned na začátku jsem vám jako první věc sdělila, že mám eminentní zájem o všechno, co nějak souvisí s Lisbeth Salanderovou. Vysvětlila jsem vám, že chci být o všech plánovaných článcích informována předem, abych se na ně mohla podívat a schválit je. Připomínala jsem vám to alespoň desetkrát, naposledy v pátek na redakční poradě. Která část mých instrukcí vám není jasná?“

„Všechny naplánované texty nebo texty, na nichž se pracuje, jsou k dispozici v denní zprávě na intranetu. Vždycky vám je posílám. Po celou dobu jsem vás informoval.“

„Houby. Když jsem dnes ráno dostala *SMP*, našla jsem na hlavním místě v domácích aktualitách dvousloupec o Salanderové a o celém vývoji událostí na Stallarholmenu.“

„To byl článek Margarety Orringové. Je externistka a odevzdala ho včera večer v sedm.“

„Margareta Orringová kvůli tomu článku telefonovala už včera v jedenáct hodin dopoledne. Vy jste ho ve dvanáct odsouhlasil, ale na poradě ve dvě hodiny jste se o něm ani slovem nezmínil.“

„Byl v dnešní zprávě.“

„Ano, ale v dnešní zprávě stojí: ‚Margareta Orringová, rozhovor se státní zástupkyní Martinou Franssonovou. Věc: Zabavení drog v Södertälje.‘“

„Vždyť ten původní článek přece byl rozhovor s Martinou Franssonovou související se zabavením anabolických steroidů a zatčením jednoho dealera ze Svavelsjö MC.“

„Přesně tak. Ale v dnešní zprávě nebylo ani slovo o Svavelsjö MC nebo o tom, že by se rozhovor měl týkat Maggeho Lundina a Stallarholmenu, potažmo i vyšetřování Lisbeth Salanderové.“

„Předpokládám, že to vyplynulo ze situace až během rozhovoru…“

„Andersi, nechápu, co vás k tomu vede, ale vy mi tu teď klidně lžete přímo do očí. Mluvila jsem s autorkou článku Margaretou Orringovou. Jasně vám vysvětlila, na co se v rozhovoru zaměří.“

„Omlouvám se, ale asi jsem nepochopil, že se chce zaměřit na Salanderovou. Ten text jsem dostal pozdě večer. Co jsem měl dělat, to jsem ho měl celý přepsat? Orringová odevzdala dobrý článek.“

„V tom se shodneme. Je to vynikající článek. Takže tohle je vaše třetí lež za přibližně stejný počet minut. Orringová ho totiž odevzdala v patnáct dvacet, tedy hodně dlouho předtím, než jsem o šesté odešla domů.“

„Paní Bergerová, váš tón se mi nezamlouvá.“

„Dobře. Pak bych vám ráda sdělila, že ani já nejsem zrovna nadšená z vašeho tónu a z vašich vytáček a lží.“

„Zřejmě si myslíte, že proti vám kuju nějaké pikle.“

„Stále jste mi neodpověděl na otázku. A další věc: dnes se mi na stole objevil tenhle článek od Johannese Friska. Nevzpomínám si, že bychom o něm na poradě ve dvě mluvili. Jak je možné, že se naši reportéři celý den věnují Salanderové, a já o tom nic nevím?“

Johannes Frisk se ošíval, avšak moudře mlčel.

„Podívejte… dáváme tu dohromady noviny a určitě existují stovky článků, které neznáte. Tady v *SMP* platí jistá pravidla, kterým se všichni musíme přizpůsobit. Nemám čas ani možnost věnovat některým textům zvláštní pozornost.“

„Nežádala jsem vás, abyste věnoval některým textům zvláštní pozornost. V první řadě jsem po vás chtěla, abyste mě informoval

o všem, co má nějakou návaznost na případ Salanderové, a za druhé jsem chtěla předem schválit všechno, co o tomto tématu zveřejníme. Takže ještě jednou, která z mých instrukcí vám nebyla jasná?“

Anders Holm si povzdechl a nasadil utrápený výraz.

„Dobře,“ řekla Erika Bergerová. „Takže se vyjádřím ještě jasněji. Už se s vámi o téhle věci nehodlám dále handrkovat. Uvidíme, jestli pochopíte mé následující sdělení; pokud se tohle bude ještě jednou opakovat, tak vás z místa šéfa zpravodajství odvolám. Bude to obrovská rána a pěkný poprask, ale od té chvíle budete redigovat rodinnou rubriku, komiksy nebo něco podobného. Nemůžu potřebovat šéfa zpravodajství, na kterého není spolehnutí, který se mnou nespolupracuje a snaží se podkopávat má rozhodnutí. Rozuměl jste?“

Anders Holm rozhodil ruce v gestu, které naznačovalo, že stížnosti Eriky Bergerové jsou zcela postavené na hlavu.

„Tak rozuměl jste? Ano, nebo ne?“

„Já slyším, co mi říkáte.“

„Já se vás ptala, jestli jste tomu rozuměl. Ano, nebo ne?“

„To si opravdu myslíte, že byste to zvládla? Tyhle noviny vycházejí jen díky tomu, že se já a další kolečka v tomhle soustrojí honíme jako o život. Vedení…“

„Vedení udělá to, co mu řeknu. Jsem tady proto, abych noviny omladila. Mám přesně stanovený úkol, který jsme projednali a na jehož základě mám právo provádět dlouhodobé redakční změny na ředitelské úrovni. Můžu se zbavit zbytečné přítěže a naverbovat novou krev zvenčí, pokud budu chtít. A pane Holme, vy jste pro mě čím dál více tou přítěží.“

Erika zmlkla. Anders Holm jí pohlédl do očí. Vypadal rozzuřeně.

„To je všechno,“ řekla Erika Bergerová. „Radila bych vám, abyste si ten dnešní rozhovor nechal důkladně projít hlavou.“

„Nemám v úmyslu…“

„To záleží jen na vás. To je vše. Můžete jít.“

Holm se otočil na podpatku a opustil skleněnou kóji. Erika viděla, jak zmizel v redakci a šel směrem k jídelně. Johannes Frisk vstal a také se chystal k odchodu.

„Vy ne, Johannesi. Ještě chvilku vydržte.“

Erika vzala jeho článek a znovu ho přelétla očima.

„Jak jsem pochopila, jste tu na záskok."

„Ano. Pracoval jsem tu pět měsíců a tohle je můj poslední týden."

„Kolik vám je?"

„Dvacet sedm."

„Omlouvám se, že jste se ocitl uprostřed té bouřky mezi mnou a Holmem. Řekněte mi něco o svém článku."

„Včera jsem dostal tip a pověděl o něm Holmovi. Řekl mi, abych po tom šel."

„Aha. Váš článek pojednává o tom, že policie prověřuje podezření, zda Lisbeth Salanderová nebyla zapletena do prodeje anabolických steroidů. Má to nějakou návaznost na ten včerejší rozhovor ze Södertälje, kde se taky mluvilo o steroidech?"

„Pokud vím, tak ne. Ten dnešní článek o steroidech se týká jejích kontaktů s tím boxerem. S Paolem Robertem a jeho známými."

„Paolo Roberto bere anabolické steroidy?"

„Cože? Ne, samozřejmě že ne. Spíše se jedná o boxerské prostředí. Salanderová občas trénuje s nějakými divnými týpky v jednom klubu na Söderu. Ale to je názor policie, ne můj. Někoho z nich prostě napadlo, že by Salanderová mohla být zapletená do kšeftování s těmi steroidy."

„Takže to není ničím podložené a jde jen o nějakou fámu?"

„Fakt, že policie tuhle možnost zvažuje, žádná fáma není. Ale nevím, jestli je to pravda nebo ne."

„Dobře, Johannesi. Ráda bych vám řekla, že to, o čem jsem s vámi mluvila, nemá nic společného s mým vztahem k Andersi Holmovi. Myslím, že jste skvělý reportér. Umíte psát a máte čich na detaily. Stručně řečeno, je to dobrý článek. Jediný problém je v tom, že nevěřím jeho obsahu."

„Můžu vás ujistit, že je naprosto korektní."

„A já vám vysvětlím, kde je v tom příběhu základní chyba. Odkud jste dostal ten tip?"

„Od jednoho policejního zdroje."

„Od koho?"

Johannes Frisk zaváhal. Byla to automatická reakce. Stejně jako všichni novináři na celém světě nebyl ochoten prozradit jméno

svého zdroje. Na druhé straně však Erika Bergerová byla jeho šéfredaktorkou, a tedy jednou z mála osob, které měly právo po něm tuto informaci vyžadovat.

„Jeden policista z oddělení vražd, jmenuje se Hans Faste."

„To on zavolal vám, nebo vy jemu?"

„On zavolal mně."

Erika Bergerová přikývla.

„Proč myslíte, že vám volal?"

„Během té štvanice na Salanderovou jsem s ním párkrát dělal rozhovor. Ví, kdo jsem."

„A ví, že je vám sedmadvacet let, že jste externista a že vás může využít v případě, kdy bude chtít někam nastrčit informace, které chce zveřejnit státní zástupce."

„Ano, tohle všechno chápu. Ale dostal jsem tip od policejního vyšetřovatele, takže jsem tam zajel, dal si s Fastem kafe a on mi pověděl tohle. Přesně jsem citoval jeho slova. Co mám dělat?"

„Nepochybuju o tom, že jste ho přesně citoval. Ale měl jste tuhle informaci sdělit Holmovi a ten měl zaklepat u mě v kanceláři, vysvětlit mi situaci a společně jsme měli rozhodnout o tom, co budeme dělat dál."

„Ano. Ale já…"

„Vy jste ten materiál předal Holmovi, který je šéfem zpravodajství. Jednal jste správně. To Holm udělal chybu. Ale pojďme rozebrat ten váš článek. Za prvé, proč Faste chce, aby se tahle informace dostala na veřejnost?"

Johannes Frisk pokrčil rameny.

„Znamená to, že to nevíte, nebo že vás to nezajímá?"

„Nevím to."

„Tak dobře. Když vám budu tvrdit, že je to lež a že Salanderová nemá s anabolickými steroidy vůbec nic společného, co mi na to řeknete?"

„Nemůžu dokázat opak."

„Přesně tak. Takže podle vás je možné vydat článek, který je možná nepravdivý, jen proto, že nemáme žádné informace o opaku?"

„Ne, máme novinářskou odpovědnost. I když je to občas jako chůze po visutém laně. Nemůžeme se přece rozhodnout něco nezveřejnit, když máme zdroj, který to výslovně tvrdí."

„To je věc filozofie. Můžeme si položit otázku, z jakého důvodu náš zdroj chce tu informaci zveřejnit. Tím vám chci vysvětlit, proč jsem vydala příkaz, že chci mít s předstihem na stole veškeré materiály týkající se Salanderové. Mám totiž o jejím případu speciální informace, o kterých nikdo jiný v *SMP* neví. Právní redakci jsem už oznámila, že takovéto informace mám, ale že o nich nemůžu mluvit. *Milénium* hodlá zveřejnit jeden příběh a já jsem se smluvně zavázala, že o tom v *SMP* nic neprozradím, ačkoli tady pracuju. Ty informace jsem získala v době, kdy jsem ještě byla šéfredaktorkou *Milénia*, a kvůli tomu jsem se ocitla mezi dvěma mlýnskými kameny. Chápete, co tím myslím?"

„Jo."

„A díky těm informacím z *Milénia* můžu s určitostí říct, že ten váš příběh je lživý a že jeho účelem je poškodit Lisbeth Salanderovou před budoucím soudním procesem."

„Když vezmu v úvahu všechna odhalení proti ní, tak je dost těžké ji poškodit…"

„Ta odhalení jsou z velké části smyšlená a překroucená. Jedním z hlavních zdrojů povídaček o tom, že Lisbeth Salanderová je paranoidní násilnická lesba, která se věnuje satanismu a BDSM sexu, je Hans Faste. A média po téhle Fastově kampani chňapla všemi deseti, protože se jednalo o zdánlivě seriózní zdroj a psát o sexu je vždycky výhodné. A teď Faste vyrukoval s novým úhlem pohledu, který by jí ve všeobecném povědomí mohl ještě přitížit, a chce ho šířit prostřednictvím *SMP*. Je mi líto, ale pokud jsem tu já, tak má smůlu."

„Rozumím."

„Ano? To je dobře. Všechno, co jsem vám řekla, pak můžeme shrnout do jedné věty: jako novinář máte v popisu práce věci zpochybňovat a kriticky hodnotit, nikoli nekriticky opakovat tvrzení, i když pocházejí od vysoce postaveného zdroje. Nikdy na to nezapomínejte. Jste velmi dobrý autor, ale váš talent bude úplně k ničemu, pokud zapomenete na to, co máte v popisu práce."

„Ano."

„Váš článek neuveřejním."

„Jak myslíte."

„Neobstál by. Nevěřím jeho obsahu."

„Chápu."

„To neznamená, že nedůvěřuju vám."

„Děkuju."

„Proto mám v úmyslu vás poslat zpátky k psacímu stolu a navrhnout vám, abyste napsal článek o něčem jiném."

„Aha."

„Souvisí to s mou smlouvou s *Miléniem*. Nemůžu vám tedy prozradit, co vím o příběhu Salanderové, ale zároveň jsem šéfredaktorkou novin, kterým hrozí nebezpečné šlápnutí vedle, jelikož nemají informace, které mám já."

„Hmm."

„A to přece nemůžu dopustit. Tohle je mimořádná situace a týká se pouze Salanderové. Proto jsem se rozhodla, že seženu reportéra, kterého budu navádět správným směrem, abychom si neuřízli pořádnou ostudu, až to *Milénium* zveřejní."

„A vy myslíte, že *Milénium* zveřejní o Salanderové něco zajímavého?"

„Nemyslím. Vím to. *Milénium* má v záloze bombu, která s těmi výmysly o Salanderové pořádně zamává, a mě přivádí k šílenství, že ji nemůžu zveřejnit sama. Ale jednoduše to není možné."

„Ale vy tvrdíte, že nevydáte můj text, protože víte, že to není pravda… Tím jste vlastně už řekla, že v tom článku bude něco, co ostatním reportérům ušlo."

„Přesně tak."

„Promiňte, ale nechce se mi věřit, že by se celé mediální Švédsko jen tak nechalo vodit za nos…"

„Lisbeth Salanderová byla předmětem mediální štvanice. V tom okamžiku končí veškerá normální pravidla a jediným cílem je umístit na titulní stranu jakýkoli nesmysl."

„Takže vy říkáte, že Salanderová není tím, čím se zdá být?"

„Pokuste se přijmout myšlenku, že nespáchala to, z čeho je obviněna, že její mediální obrázek je naprostý nesmysl a že se dalo do pohybu mnohem více sil, než se dosud zdálo."

„Jste si tím jistá?"

Erika Bergerová přikývla.

„A to znamená, že jsem se právě pokusil zveřejnit část pokračující kampaně proti ní."

„Přesně tak."

„A nemůžete mi prozradit, o co vlastně jde?"

„Ne."

Johannes Frisk se chvíli škrábal na hlavě. Erika Bergerová vyčkala, dokud si věc nepromyslí.

„Fajn… co chcete, abych udělal?"

„Vraťte se zpátky ke stolu a začněte přemýšlet o jiném textu. Nemusíte se kvůli tomu stresovat, ale těsně před zahájením soudního procesu bych ráda zveřejnila dlouhý článek, možná celou dvoustránku, ve kterém zhodnotíme pravdivost všech tvrzení o Lisbeth Salanderové. Začněte tím, že si pročtete všechny články a sestavíte seznam veškerých vyjádření o její osobě, a pak jedno po druhém prověříte."

„Dobře."

„Myslete jako reportér. Zjistěte, kdo ty pověsti šíří, proč to dělá a kdo z toho má prospěch."

„Ale až začne ten soudní proces, už v *SMP* nebudu pracovat. Tohle je můj poslední týden."

Erika vytáhla z umělohmotné přihrádky na psacím stole jakýsi papír a položila ho před Johannese Friska.

„Prodloužila jsem váš záskok o tři měsíce. Do konce týdne budete pracovat jako předtím a od pondělka začnete dělat na tomhle."

„Aha…"

„Tedy pokud máte o prodloužení záskoku v *SMP* zájem."

„Samozřejmě."

„Ve vaší smlouvě stojí, že kromě řádné redakční práce máte shánět materiál. Budete pracovat přímo pro mě. Pověřuju vás za *SMP* mimořádným dohledem nad soudním procesem se Salanderovou."

„Šéf zpravodajství bude mít námitky…"

„S Holmem si nedělejte starosti. Mluvila jsem se šéfem právní redakce a o všem jsme se dohodli, aby nedošlo k nějakým nepříjemnostem. Vy se navíc budete šťourat v minulosti, ne ve zpravodajství. Je to tak v pořádku?"

„Bezva."

„Takže… jsme dohodnuti. Uvidíme se v pondělí.“

Erika mu ze své skleněné kóje zamávala. Když vzhlédla, spatřila, jak ji z druhé strany centrálního dispečinku sleduje Anders Holm. Sklopil oči a předstíral, že se na ni nedíval.

» , ,

KAPITOLA 11

Pátek 13. května až sobota 14. května

Mikael Blomkvist se v pátek časně ráno vydal pěšky z redakce *Milénia* ke starému bydlišti Lisbeth Salanderové na Lundské ulici a pečlivě při tom dbal na to, aby za ním nikdo nešel. Potřeboval zajet do Göteborgu na schůzku s Idrisem Ghidim. Problém spočíval v zajištění bezpečného dopravního prostředku, v němž by ho nikdo nemohl sledovat a kde by po sobě nezanechal žádné stopy. Po zralé úvaze zavrhl vlak, protože nechtěl platit kreditní kartou. Obvykle si půjčoval auto Eriky Bergerové, to však už nebylo možné. Popřemýšlel o tom, že by požádal Henryho Corteze nebo někoho jiného, aby si vypůjčil auto, ale to by znamenalo papírové stopy.

Nakonec vymyslel jednoduché řešení. Z bankomatu na Götské ulici vybral větší částku peněz v hotovosti. Vínovou hondu Lisbeth Salanderové, stojící od března před domem, otevřel jejími vlastními klíčky. Upravil sedadlo a zjistil, že nádrž je poloprázdná. Nakonec vycouval a zamířil přes Liljeholmský most k rychlostní komunikaci E4.

Ve čtrnáct padesát zaparkoval v jedné boční ulici u Avenyn v Göteborgu. V první kavárně, na kterou narazil, si dal opožděný oběd. V šestnáct deset odjel tramvají do Angeredu a vystoupil v centru. Za dvacet minut se mu podařilo najít adresu, na níž bydlel Idris Ghidi. Do domluvené schůzky zbývalo sotva deset minut.

Idris Ghidi kulhal. Otevřel dveře, potřásl si s Mikaelem Blomkvistem rukou a pozval ho do spartánsky zařízeného obývacího pokoje. Na skříňce vedle stolu, k němuž Mikaela usadil, byl asi tucet zarámovaných fotografií a Mikael se je začal prohlížet.

„Má rodina," řekl Ghidi.

Idris Ghidi hovořil se silným přízvukem. Mikael měl podezření, že jazykovým testem pro přistěhovalce by asi neprošel.

„To jsou vaši bratři?"

„Dva mé bratry úplně nalevo zavraždil v osmdesátých letech Saddám, stejně tak mého otce, ten je uprostřed. Dva mé strýce oddělal v devadesátých letech. Matka zemřela v roce 2000. Mám tři sestry. Všechny žijí v cizině. Dvě v Sýrii a ta nejmladší v Madridu."

Mikael přikývl. Idris Ghidi nalil do šálků tureckou kávu.

„Pozdravuje vás Kurdo Baksi."

„Děkuji."

„Vysvětlil vám, co po vás chci?"

„Kurdo povídal, že mi chcete nabídnout nějakou práci, ale neřekl, o co se jedná. Chtěl bych vás hned na začátku upozornit, že tu práci nepřijmu, pokud půjde o něco nezákonného. Nemůžu si dovolit se do něčeho takového zaplést."

Mikael souhlasil.

„Nechci po vás nic nezákonného, ale je to dost neobvyklé. Jde o práci na pár dalších týdnů a svůj úkol byste musel plnit každý den. Na druhé straně vám zabere sotva minutu denně. Peníze ode mě dostanete přímo na ruku a finančnímu úřadu to hlásit nebudu."

„Rozumím. Co bych měl dělat?"

„Pracujete jako uklízeč v Sahlgrenově nemocnici."

Idris Ghidi přikývl.

„Jedním z vašich každodenních pracovních úkolů — tedy po šest dnů v týdnu, pokud jsem to správně pochopil — je uklízet chodbu 11C na oddělení intenzivní péče."

Idris Ghidi opět přikývl.

„A já bych po vás chtěl tohle."

Mikael Blomkvist se k Idrisovi naklonil a vysvětlil mu svou záležitost.

Státní zástupce Richard Ekström zamyšleně pohlížel na svého hosta. Bylo to jeho třetí setkání s komisařem Georgem Nyströmem. Viděl vrásčitý obličej orámovaný krátkými šedými vlasy. Georg Nyström ho poprvé navštívil pár dní po Zalaščenkově vraždě. Ukázal mu legitimaci, která potvrzovala, že pracuje pro bezpečnostní policii. Muži spolu vedli dlouhý tichý rozhovor.

„Je důležité, abyste pochopil, že se nijak nesnažím ovlivnit vaše rozhodnutí, jednání nebo vaši práci," řekl Nyström.

Ekström přikývl.

„Také bych chtěl zdůraznit, že za žádných okolností nesmíte nikde prozradit skutečnosti, které vám sdělím."

„Rozumím," odvětil Ekström.

Upřímně řečeno, Ekström tomu zas tak úplně nerozuměl, ale nechtěl ze sebe přílišným vyptáváním udělat pitomce. Pochopil, že k případu Zalaščenko je třeba přistupovat s největší možnou diskrétností. Také pochopil, že Nyströmova návštěva je zcela neformální, ačkoli za ní stáli vysocí úředníci od bezpečnostní policie.

„Jedná se tu o lidské životy," vysvětil mu Nyström již při prvním setkání. „Všechno, co se týká Zalaščenka, podléhá utajení. Můžu potvrdit, že jde o bývalého agenta zběhlého od sovětské špionáže a o jednu z klíčových postav ruské ofenzivy proti západní Evropě v sedmdesátých letech."

„Aha… tohle tvrdí Mikael Blomkvist."

„A v tomto případě má Blomkvist úplnou pravdu. Je novinář a odhalil jeden z nejtajnějších případů ve švédských mocenských strukturách všech dob."

„On to zveřejní."

„Přirozeně. Zastupuje masmédia se všemi jejich klady i zápory. Žijeme v demokracii a jejich práci samozřejmě nemůžeme nijak ovlivňovat. Záporem je v tomto případě fakt, že Blomkvist zná pouze zlomek pravdy a spousta jeho informací je nesprávná."

„Ano."

„Blomkvist nechápe, že pokud pravda o Zalaščenkovi vyjde najevo, Rusové budou moct identifikovat naše informátory a zdroje v Rusku. To znamená, že lidem, kteří nasazují svůj život pro demokracii, hrozí smrt."

„Ale copak teď není v Rusku taky demokracie? Chci tím říct, že tohle bylo v dobách komunismu…“

„To je jen iluze. Jedná se o lidi, kteří se dopustili špionáže proti Rusku — a tohle by neskousl žádný režim na světě, i když k tomu došlo před mnoha lety. A většina těchto zdrojů je stále aktivní…“

Žádní takoví agenti neexistovali, což však státní zástupce Ekström nemohl vědět. Nezbývalo mu než Nyströmovým slovům věřit. A nemohl si pomoct, opravdu mu lichotilo, že mu byly neformálně svěřeny informace patřící k nejutajovanějším v zemi. Neurčitě ho překvapilo, že by švédské tajné služby dokázaly proniknout do ruské obrany způsobem, který naznačil Nyström, pochopil však, že se jedná o informace, které v žádném případě nesmí nikde šířit.

„Než jsem dostal za úkol se s vámi spojit, důkladně jsme si vás prověřili,“ řekl Nyström.

Při svádění je vždy důležité odhalit slabosti dotyčného člověka. Slabostí státního zástupce Ekströma bylo jeho přesvědčení o vlastním významu, a stejně jako všem lidem mu dělaly dobře lichotky. Šlo o to, aby si připadal jako vyvolený.

„A zjistili jsme, že jste člověk, který se u policie těší velké důvěře… a samozřejmě i ve vládních kruzích,“ dodal Nyström.

Ekström vypadal potěšeně. Chovají k němu *důvěru* nejmenovaní lidé z vládních kruhů, z čehož vyplývá, že může počítat s jejich vděčností, pokud své karty dobře rozehraje. Což bylo pro jeho budoucí kariéru velmi slibné.

„Rozumím… a co po mně vlastně chcete?“

„Stručně řečeno, dostal jsem za úkol vám co nejdiskrétněji poskytnout potřebné informace. Samozřejmě chápete, že se jedná o neuvěřitelně komplikovaný případ. Na jedné straně probíhá zákonem stanovené předběžné vyšetřování, za které zodpovídáte vy. Nikdo… vláda, tajné služby ani kdokoli jiný nemá právo se do vašeho způsobu vedení předběžného vyšetřování jakkoli vměšovat. Vaším úkolem je najít pravdu a obžalovat viníky. To je v právním státě jedna z nejdůležitějších funkcí.“

Ekström přikývl.

„Na druhé straně, pokud by pravda o Zalaščenkovi vyšla najevo, znamenalo by to národní katastrofu netušených rozměrů.“

„Co je tedy účelem vaší návštěvy?“

„Za prvé jsem dostal za úkol vás o této citlivé situaci informovat. Podle mého názoru se Švédsko v podobně vypjaté situaci neocitlo od druhé světové války. Dalo by se říct, že osud naší země leží do určité míry ve vašich rukou.“

„Kdo je váš šéf?“

„Je mi líto, ale jména osob, které na této záležitosti spolupracují, vám nesmím prozradit. Můžu vás pouze ujistit o tom, že jednám na základě instrukcí z nejvyšších míst.“

Panebože. On jedná na příkaz vlády. Ale nesmí se o tom mluvit, protože by to znamenalo politickou katastrofu.

Nyström viděl, že Ekström spolkl udičku i s navijákem.

„Můžu vám však poskytnout jisté informace. Mám velmi rozsáhlé pravomoci, takže vás podle svého vlastního uvážení mohu zasvětit do materiálu, který patří k nejutajenějším v zemi.“

„Aha.“

„To znamená, že pokud se budete chtít na cokoli zeptat, musíte se obrátit na mě. Kromě mě nesmíte mluvit s nikým jiným od bezpečnostní policie. Mým úkolem je dělat vám v tomto informačním labyrintu průvodce, a pokud by hrozil střet zájmů, pomůžeme vám nalézt řešení.“

„Chápu. V tom případě jsem vám i vašim kolegům vděčný, že jste ochotni mi po této stránce usnadnit práci.“

„Chceme, aby ten soudní proces probíhal jistým způsobem, ačkoli je to těžké.“

„Dobře. Ujišťuju vás, že budu nanejvýš diskrétní. Vždyť to není poprvé, co pracuju s utajenými informacemi…“

„Toho jsme si velmi dobře vědomi.“

Ekström měl celé tucty otázek, které si Nyström pečlivě zaznamenal; poté se mu na ně pokusil odpovědět, jak nejlépe dovedl. Při třetí návštěvě měl Ekströmovi osvětlit několik nejasností. Nejdůležitější byla pravda o Björckově zprávě z roku 1991.

„Tohle nám dělá starosti,“ řekl Nyström.

Vypadal znepokojeně.

„Zřejmě bych měl začít vysvětlením, že po úniku této zprávy jsme ihned nasadili analytickou skupinu, která pracuje téměř nepřetržitě a jejímž úkolem je zjistit, co přesně se stalo. A nyní se

dostáváme k bodu, kdy můžeme začít dělat závěry. A jsou to velice nepříjemné závěry."

„To si umím představit, vždyť ta zpráva tvrdí, že se tajné služby spikly s psychiatrem Peterem Teleborianem, aby dostaly Lisbeth Salanderovou do blázince."

„Kéž by tomu tak bylo," řekl Nyström a pousmál se.

„Kéž by?"

„Ano. Pokud by to bylo takhle, bylo by to jednoduché. Pak by došlo ke spáchání trestného činu a měla by následovat žaloba. Problém je v tom, že ta zmizelá zpráva není totožná se zprávami u nás v archívu."

„Jak to myslíte?"

Nyström vytáhl modré desky a otevřel je.

„Tady mám skutečnou zprávu, kterou v roce 1991 napsal Gunnar Björck. V archívu máme i původní dokumentaci ke korespondenci mezi ním a Teleborianem. Ty dvě verze se však od sebe liší."

„Vysvětlete mi to."

„Strašné je především to, že se Björck oběsil. Předpokládáme, že to souviselo s hrozbou odhalení jeho sexuálních excesů. V *Miléniu* ho chtěli veřejně zostudit. Byl z toho hluboce zoufalý a rozhodl se vzít si život."

„Ano…"

„Björckovou originální zprávou je vyšetřovací spis týkající se pokusu Lisbeth Salanderové zavraždit zápalnou bombou svého otce Alexandera Zalaščenka. Prvních třicet stránek spisu, který objevil Blomkvist, se shoduje s originálem. Není na nich nic pozoruhodného. Rozdíly jsou patrné až na straně třicet tři, kde Björck činí závěry a přichází s doporučeními."

„Jak to?"

„V originální verzi Björck uvádí pět jasných doporučení. Není třeba tajit, že šlo o ututlání Zalaščenkova případu v médiích a podobně. Björck navrhuje, aby Zalaščenkova rehabilitace — utrpěl přece těžké popáleniny — probíhala v zahraničí. A podobné věci. Také navrhuje, aby Lisbeth Salanderové byla poskytnuta nejlepší možná psychiatrická péče."

„Aha…"

„Problém je v tom, že někdo velice subtilním způsobem pozměnil několik vět. Na straně třicet čtyři je odstavec, ve kterém Björck údajně navrhuje, aby Salanderová byla označena za psychotičku, čímž by došlo ke zpochybnění její důvěryhodnosti, pokud by se někdo začal vyptávat na Zalaščenka."

„A tohle tvrzení v originální zprávě není?"

„Přesně tak. Gunnar Björck nikdy nic takového nenavrhl. Navíc by to bylo nezákonné. Navrhl, aby jí byla poskytnuta péče, jakou opravdu potřebuje. V Blomkvistově kopii se z toho stalo spiknutí."

„Mohl bych si ten originál přečíst?"

„Prosím. Ale až budu odcházet, musím si ten spis zase odnést. A až ho přečtete, rád bych vás upozornil na přílohu s následnou korespondencí mezi Björckem a Teleborianem. Je to téměř celé čistý podvrh. Tady se nejedná o žádné subtilní změny, ale o hrubé zfalšování údajů."

„Zfalšování?"

„Zfalšování je v téhle souvislosti jediný adekvátní výraz. Z originálu vyplývá, že soud pověřil Petera Teleboriana vypracováním psychiatrického posudku na Lisbeth Salanderovou. Není na tom nic divného. Lisbeth Salanderová se ve dvanácti letech pokusila zabít svého otce zápalnou bombou; divné by bylo spíš to, kdyby *nebyla* podrobena psychiatrickému vyšetření."

„To je vlastně pravda."

„Pokud byste byl tehdy státním zástupcem, předpokládám, že byste si také vyžádal psychiatrickou expertizu a šetření ze sociálního odboru."

„Samozřejmě."

„Vždyť Teleborian byl známý a uznávaný dětský psychiatr a navíc pracoval jako soudní lékař. Dostal úkol, provedl zcela běžné vyšetření a došel k závěru, že Lisbeth Salanderová je psychicky nemocná… nemusím snad zacházet do odborných detailů."

„Ne…"

„Teleborian sepsal zprávu, kterou poslal Björckovi, a na jejím základě soud později rozhodl o tom, že Salanderová bude hospitalizována u Svatého Štěpána."

„Rozumím."

„V Blomkvistově verzi Teleborianův posudek zcela chybí. Namísto toho je v něm jakási fiktivní korespondence mezi Björckem a Teleborianem, která naznačuje, že Björck dal Teleborianovi instrukce, aby psychiatrické vyšetření zfalšoval."

„Vy tedy chcete říct, že je to podvrh?"

„Bezpochyby."

„Ale kdo by mohl mít na takovém podvrhu zájem?"

Nyström odložil zprávu a zamračil se.

„Teď jste se dostal k ústřednímu problému."

„A kdo na tom tedy měl zájem…?"

„Nevíme. Právě na téhle otázce velmi usilovně pracuje naše analytická skupina a pokouší se najít odpověď."

„Nemohl si něco vyfantazírovat Blomkvist?"

Nyström se rozesmál.

„Jo, tohle nás napřed taky napadlo, ale nemyslíme si to. Domníváme se, že ten podvrh vznikl už dávno, zřejmě současně s originální zprávou."

„Cože?"

„A z toho vyplývají nepříjemné závěry. Ten, kdo podvrh vytvořil, byl s celou věcí velmi dobře obeznámen. A padělatel měl navíc přístup ke stejnému psacímu stroji, který používal Gunnar Björck."

„Vy myslíte…"

„Nevíme, *kde* Björck tu zprávu napsal. Mohlo to být na psacím stroji u něj doma, na pracovišti nebo někde jinde. Podle našich předpokladů existují dvě alternativy. Buď byl autorem podvrhu někdo z oboru psychiatrie nebo soudního lékařství, kdo chtěl z nějakého důvodu skandalizovat Teleboriana, nebo padělek vytvořil se zcela jiným záměrem někdo od bezpečnostní policie."

„Proč?"

„Stalo se to v roce 1991. Mohl to být ruský agent působící v našich tajných službách, který objevil nějaké stopy po Zalaščenkovi. Kvůli této možnosti procházíme velké množství osobních složek."

„Ale kdyby na to přišla KGB… tak by to vyšlo najevo už před mnoha lety."

„Správná úvaha. Ale nezapomínejte, že k tomu došlo brzy po rozpadu Sovětského svazu a rozpuštění KGB. Mohlo se jednat

o nějakou plánovanou operaci, kterou pak odložili. KGB byla mistrem ve falšování dokumentů a v dezinformacích."

„Ale jaký by KGB měla pro to zfalšování důvod…?"

„To taky nevíme. Ale zjevným důvodem mohla přirozeně být skandalizace švédské vlády."

Ekström si skousl spodní ret.

„Takže vy říkáte, že ten lékařský posudek Salanderové je v pořádku?"

„Ale jistě. Bezpochyby. Salanderová je naprostý cvok, mám-li se vyjádřit poněkud neodborně. O tom není pochyb. Její umístění na uzavřeném oddělení bylo zcela adekvátní."

„Záchody?" řekla pochybovačně šéfredaktorka Malin Erikssonová. Zjevně si myslela, že si z ní Henry Cortez utahuje.

„Záchody," zopakoval Henry Cortez a přikývl.

„Takže ty chceš vydat článek o záchodech? V *Miléniu*?"

Monika Nilssonová se najednou nevhodně rozchechtala. Když se Henry přiloudal na páteční poradu, všimla si jeho špatně skrývaného nadšení a viděla na něm všechny příznaky novináře, který má zaděláno na dobrý článek.

„Dobře, tak nám to vysvětli."

„Je to úplně jednoduché," řekl Henry Cortez. „Největším tuzemským průmyslovým odvětvím je stavebnictví. Tohle odvětví prakticky není možné přestěhovat za hranice, i když Skanska předstírá, že má kancelář v Londýně a podobně. Baráky se každopádně musí stavět ve Švédsku."

„No, to není žádná novinka."

„Ne. Ale poloviční novinkou je to, že pokud jde o konkurenceschopnost a efektivitu, zůstává stavebnictví za jinými švédskými průmyslovými odvětvími o několik tisíc světelných let pozadu. Kdyby ve Volvu stejným způsobem vyráběli auta, tak by poslední model stál kolem dvou milionů korun. Ve všech normálních průmyslových oborech jde o stlačování cen. Ve stavebnictví je to naopak. Na snižování cen zvysoka kašlou, v důsledku toho stoupá cena za metr čtvereční, a aby bydlení nebylo úplně nedostupné, subvencuje to stát z našich daní."

„A o tom má být ten tvůj článek?"

„Počkej. Je to složitější. Pokud by od sedmdesátých let stejným způsobem pokračoval například vývoj cen hamburgerů, tak by dnes jeden Big Mac stál asi sto padesát korun nebo víc. Radši ani nemyslím na to, kolik by stál s hranolkama a s kolou, ale s platem z *Milénia* bych dlouho nevystačil. Kolik z nás by pak chodilo do Maca na hambáč za stovku?"

Nikdo nic neřekl.

„Pochopitelně. Ale pokud stavební firma NCC splácá několik plechových kontejnerů v Gåshaze na Lindigö, tak vyberou na činži za třípokoják deset až dvanáct tisíc měsíčně. Kdo z vás tohle platí?"

„Na tohle já nemám," podotkla Monika Nilssonová.

„Ne. Ale ty už bydlíš ve vlastní dvougarsonce u Danvikstullu, kterou ti před dvaceti lety koupil táta, a kdybys ji prodala, tak shrábneš mega a půl. Ale co má dělat člověk kolem dvacítky, když se chce odstěhovat z domova? Prostě na to nemá. Takže bydlí načerno v podnájmu, pokud nechce tvrdnout až do penze doma u mámy."

„A co s tím mají společného ty záchody?" zeptal se Christer Malm.

„K tomu se dostanu. Otázkou je, proč jsou byty tak příšerně drahý. No, protože ti, co domy objednávají, nevědí, jak na to. Stručně řečeno, funguje to tak, že nějaký komunální developer zavolá do stavební firmy typu Skanska a řekne, že chce objednat sto bytů, a zeptá se, kolik to bude stát. Skanska mu udělá rozpočet a přijde například s tím, že to bude stát pět set milionů. Což znamená, že cena za metr čtvereční je tolik a tolik korun, a pokud se člověk chce nastěhovat, vycvaká desítku měsíčně. Jenže na rozdíl od MacDonalda si moc vybírat nemůže, každý musí někde bydlet. Takže vysolí, kolik po něm chtějí."

„Henry, prosím… přejdi k věci."

„Jasně, ale právě v tomhle to je. Proč člověk musí zacálovat desítku měsíčně, když se chce nastěhovat do nějakýho zatracenýho paneláku v přístavu u centra jen proto, že stavební firmy na stlačování cen kašlou? Zákazník musí jednoduše platit. Jednou z velkých nákladových položek je stavební materiál. Stavební materiál se nakupuje přes velkoobchodníky a ti si stanoví vlastní ceny.

A protože žádná pořádná konkurence neexistuje, stojí jedna vana ve Švédsku pět tisíc korun. Stejná vana od stejného výrobce stojí v Německu dva tisíce korun. A neexistují žádné odpovídající vícenáklady, kterými by ten cenový rozdíl bylo možné vysvětlit."

„Aha."

„Většinu těchto informací si člověk může přečíst ve zprávě vládní komise pro výstavbu, která fungovala na konci devadesátých let. Od té doby se moc nezměnilo. Nikdo se stavebními firmami o neadekvátních cenách nejedná. Objednavatelé hezky vysolí, co se po nich žádá, a cenu nakonec zacvakají nájemníci nebo daňoví poplatníci."

„Henry, a ty záchody?"

„To málo, co se od dob vládní komise pro výstavbu změnilo, proběhlo na místní úrovni, hlavně v okolí Stockholmu. Někteří zadavatelé už mají vysokých cen až po krk. Typickým příkladem je firma Karlskronahem, která staví laciněji než kdokoli jiný, prostě proto, že si materiál nakupují sami. A navíc se do toho vložila švédská obchodní komora. Podle nich jsou ceny za stavební materiál velice přemrštěné, takže se snaží zadavatelům usnadnit situaci nabídkou stejného, ale lacinějšího zboží z ciziny. Před rokem kvůli tomu došlo k menší potyčce na průmyslovém výstavišti v Älvsjö. Obchodní komora našla nějakého člověka z Thajska, který prodával záchodové mísy za necelou pětistovku za kus."

„No a co?"

„Nejbližším konkurentem je švédský velkoobchod, který se jmenuje Vitavara AB a prodává záchody domácí provenience za sedmnáct stovek. A chytřejší objednavatelé na okresech se začínají škrábat na hlavě a přemýšlet, proč by měli zacvakat sedmnáct stovek, když by mohli mít stejný hajzlík z Thajska za pětikilo."

„Co když jsou kvalitnější?"

„Kdepak. Naprosto stejný výrobek."

„Thajsko," řekl Christer Malm. „To zavání dětskou prací. Tím by se dala vysvětlit ta nízká cena."

„Ne," odvětil Henry Cortez. „Dětská práce se v Thajsku týká hlavně oděvního průmyslu a výroby suvenýrů. A samozřejmě obchodování s pedofilním materiálem. Tohle je řádný průmysl.

Spojené národy na dětskou práci dohlížejí a já jsem si ten podnik proklepl. Obstáli. Takže je to velká, moderní a úctyhodná průmyslová firma, co vyrábí sanitární zboží."

„Aha… pak tedy mluvíme o zemích s levnou pracovní silou, a ty by sis troufl napsat článek, kde se budeš zastávat vytlačení domácího průmyslu thajskou konkurencí? Vyhoďte švédské zaměstnance, zrušte místní fabriky a budeme dovážet z Thajska. U odborářů tímhle rozhodně moc nezaboduješ."

Na Henryho obličeji se rozhostil úsměv. Zaklonil se a vypadal, že je sám se sebou spokojený.

„Ne," řekl Henry. „Hádejte, kde asi Vitavara AB ty svoje hajzlíky za sedmnáct stovek vyrábí?"

V redakci se rozhostilo ticho.

„Ve Vietnamu," řekl Henry Cortez.

„To snad není pravda," opáčila šéfredaktorka Malin Erikssonová.

„Ba jo," odpověděl Henry. „Vyrábějí je tam za úkolovou mzdu aspoň deset let. Švédští zaměstnanci dostali padáka už v devadesátých letech."

„To je síla."

„Ale teď přijde to hlavní. Pokud bychom je dováželi přímo z továrny ve Vietnamu, cena by dělala zhruba tři sta devadesát korun za kus. A hádejte, v čem ten cenový rozdíl mezi Thajskem a Vietnamem asi bude?"

„Nechceš snad říct, že…"

Henry Cortez přikývl. Tvář měl rozesmátou jako měsíček.

„Vitavara AB platí za práci nějaké fabrice s názvem Fong Soo Industries. Na seznamu OSN je uvedená mezi firmami, které alespoň při jednom šetření zneužívaly dětskou pracovní sílu. Ale většina zaměstnanců jsou trestanci."

Malin Erikssonová se najednou usmála.

„Tak tohle je bezva," prohlásila. „To je vážně bezva. Z tebe jednou bude opravdu novinář, až vyrosteš. Kdy myslíš, že ten článek budeš mít hotový?"

„Za dva týdny. Ještě musím proklepnout celou řadu mezinárodních podniků. A taky v tomto příběhu budeme potřebovat nějakého Černého Petra, takže se mrknu, kdo vlastní Vitavaru AB."

„Budeme to moct uveřejnit v červnovém čísle?“ zeptala se s nadějí v hlase Malin.

„No jasně.“

Kriminální inspektor Jan Bublanski bezvýrazně pozoroval státního zástupce Ekströma. Jejich schůzka trvala čtyřicet minut a Bublanski měl velkou chuť popadnout výtisk sbírky zákonů, který měl Ekström na okraji psacího stolu, a praštit s ním státního zástupce po hlavě. Klidně přemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby to opravdu udělal. Bezpochyby by se objevily články ve večernících a zřejmě by následovala žaloba za ublížení na zdraví. Bublanski tu myšlenku zavrhl. Kultivovaný lidský jedinec nesmí podléhat takovým popudům, ať se protistrana chová jakkoliv provokativně. Ostatně kriminální inspektor bývá obvykle přivolán právě v případě, kdy někdo takovému puzení podlehne.

„Takže,“ řekl Ekström. „Beru to tak, že jsme dohodnuti.“

„Ne, nejsme dohodnuti,“ odpověděl Bublanski a vstal. „Ale vy jste vedoucí předběžného vyšetřování.“

Se vzteklým bručením zahnul do chodby ke své kanceláři, kde shromáždil kriminální inspektory Curta Svenssona a Sonju Modigovou, kteří tohoto odpoledne tvořili jeho personální zdroje. Jerker Holmberg se poněkud nevhod rozhodl vzít si dva týdny dovolené.

„Pojďte ke mně do kanceláře,“ řekl Bublanski. „Vezměte si s sebou kafe.“

Když se usadili, Bublanski vytáhl svůj blok s poznámkami ze schůzky s Ekströmem.

„V téhle chvíli situace vypadá tak, že vedoucí předběžného vyšetřování stáhl všechna obvinění proti Lisbeth Salanderové týkající se vražd, kvůli kterým jsme po ní pátrali. Takže Salanderová už do našeho vyšetřování nepatří.“

„Ale to je přece slušný pokrok,“ řekla Sonja Modigová.

Curt Svensson jako obvykle neřekl nic.

„Tím si nejsem tak jistý,“ opáčil Bublanski. „Salanderová je nadále podezřelá ze závažné trestné činnosti v souvislosti se Stallarholmenem a s Gossebergou. Ale to už se našeho vyšetřování netýká. My se máme soustředit na nalezení Ronalda Niedermanna a na vyšetření případů z toho lesního hřbitova v Nykvarnu.“

„Rozumím."

„Ale už teď je jasné, že Ekström Lisbeth Salanderovou obžaluje. Její případ převedli do Stockholmu a Ekström zahájil samostatné vyšetřování."

„Cože?"

„A hádejte, kdo bude Salanderovou vyšetřovat."

„Obávám se nejhoršího."

„Hans Faste je zpátky ve službě. Bude pomáhat Ekströmovi."

„Co je to ksakru za blbost? Faste je na vyšetřování Salanderové naprosto nevhodný."

„Já vím. Ale Ekström má jeden dobrý argument. Faste byl na neschopence od toho svého… hmm, dubnového zhroucení a tohle je prý pro něj příhodný a jednoduchý případ."

Rozhostilo se ticho.

„Takže mu do zítřka odpoledne máme předat veškerý materiál o Salanderové."

„A co Gunnar Björck, tajné služby a vyšetřování z roku 1991…?"

„Tím se bude zabývat Faste s Ekströmem."

„Tohle se mi vůbec nelíbí," řekla Sonja Modigová.

„Mně taky ne. Ale Ekström je šéf a má podporu z vyšších míst. Jinými slovy — naším úkolem i nadále je najít vraha. Curte, jak jsme na tom?"

Curt Svensson pokrčil rameny.

„Po Niedermannovi jako by se slehla zem. Musím přiznat, že podobný případ jsem za celou svou policejní kariéru nezažil. Nemáme ani jediného tipaře, který by ho poznal nebo který by měl tušení, kam se mohl zašít."

„To je divné," řekla Sonja Modigová. „Takže po něm pátráme kvůli vraždě policisty v Gosseberze, těžkému ublížení na zdraví spáchaném na policistovi, pokusu o vraždu Lisbeth Salanderové a únosu a ublížení na zdraví v případě zubní sestry Anity Kaspersonové. Dále pak kvůli vraždě Daga Svenssona a Mii Bergmanové. Ve všech těchto případech máme důkazy."

„To zatím stačí. Jak jsme pokročili v případě toho finančního experta ze Svavelsjö MC?"

„Viktora Göranssona a jeho družky Leny Nygrenové. Máme důkazy o tom, že Niedermann byl na místě činu. Otisky prstů a DNA

z Göranssonova těla. Když ho Niedermann týral, pořádně si odřel klouby na prstech."

„Dobře. Nějaké novinky o Svavelsjö MC?"

„Sonny Nieminen zastoupil na šéfovském postu Maggeho Lundina, ten sedí ve vazbě a čeká na soudní proces za únos Miriam Wu. Fámy tvrdí, že Nieminen slíbil tučnou odměnu za tip na Niedermanna."

„Pak je ještě podivnější, že se zatím nenašel. Co je s Göranssonovým vozem?"

„Jelikož jsme na Göranssonově statku našli vůz Anity Kaspersonové, domníváme se, že Niedermann změnil vozidlo. Po autě ani stopa."

„Takže si musíme položit otázku, jestli se Niedermann nadále skrývá někde ve Švédsku — a v tom případě kde a u koho —, nebo jestli se mu už podařilo uklidit se do bezpečí za hranice. Co myslíte vy?"

„Nic nenasvědčuje tomu, že by zmizel do ciziny, ale je to jediné logické vysvětlení."

„A kam v tom případě zašantročil to auto?"

Sonja Modigová i Curt Svensson zavrtěli hlavou. Při pátrání po osobě, jejíž jméno je známo, bývá policejní práce v devíti případech z deseti poměrně nenáročná. Člověk musí vytvořit logický řetězec a začít ho prověřovat. Kdo jsou jeho kamarádi? S kým seděl v base? Kde bydlí jeho přítelkyně? S kým chodívá do hospody? V jakém prostředí naposledy použil mobil? Kde je jeho vozidlo? A na konci tohoto řetězce se obvykle nacházela hledaná osoba.

Problém s Ronaldem Niedermannem byl v tom, že neměl žádné kamarády ani přítelkyni, nikdy neseděl v base a nikdo neznal číslo jeho mobilního telefonu.

Pátrání se tak z velké části zaměřilo na nalezení vozu Viktora Göranssona, který Ronald Niedermann zřejmě použil. Ten by jim měl poskytnout vodítko, jakým směrem by se pátrání mělo dále ubírat. Původně očekávali, že se auto objeví za pár dní, zřejmě na nějakém parkovišti ve Stockholmu. Navzdory vyhlášenému celostátnímu pátrání se však vůz stále nenašel.

„A pokud zmizel za hranice… kde by potom byl?"

„Je to německý občan, takže by bylo přirozené, kdyby se pokusil dostat do Německa."

„V Německu po něm vyhlásili pátrání. S nikým ze svých starých kamarádů v Hamburku se zřejmě nespojil."

Curt Svensson mávl rukou.

„Pokud měl v plánu zdejchnout se do Německa… proč by pak jezdil do Stockholmu? Nebylo by jednodušší jet do Malmö a vzít roha přes Öresundský most nebo některým trajektem?"

„Já vím. A právě na tuhle možnost se Marcus Erlander z Göteborgu v prvních dnech pátrání zaměřil. O Göranssonově automobilu informoval i policii v Dánsku a můžeme s jistotou říct, že na žádném z trajektů nebyl."

„Jel do Stockholmu a do Svavelsjö MC, kde odkrágloval jejich pokladníka, a pak zřejmě zmizel s neznámou částkou peněz. Jaký další krok by měl logicky následovat?"

„Dostat se ze Švédska," řekl Bublanski. „Logické by bylo, kdyby odjel nějakým trajektem do Pobaltí. Ale Göransson a jeho družka byli zavražděni 9. dubna až pozdě v noci. To znamená, že Niedermann mohl odjet trajektem následujícího rána. Zalarmovali nás asi šestnáct hodin po jejich smrti a od té doby po voze pátráme."

„Pokud odjel ranním trajektem, pak by Göranssonův vůz měl být zaparkovaný někde u přístavu," řekla Sonja Modigová.

Curt Svensson přikývl.

„A co když jsme Göranssonovo auto nenašli jednoduše proto, že Niedermann odjel ze země směrem na sever přes Haparandu? Kolem Botnického zálivu je to pořádná zajížďka, ale za šestnáct hodin by stihl přejet přes finskou hranici."

„Jo, ale pak by musel nechat auto někde ve Finsku a finští kolegové už by ho dávno našli."

Dlouhou dobu seděli mlčky. Nakonec Bublanski vstal a přešel k oknu.

„Odporuje to veškeré logice i pravděpodobnosti, ale o Göranssonově vozu pořád nic nevíme. Třeba si našel skrýš a je v ní celou dobu zalezlý, například nějakou chatu…"

„Chatu asi sotva. V tomhle ročním období jsou všichni chataři venku a nic jim neujde."

„A u nikoho s kontakty na Svavelsjö MC pochopitelně taky nebude. To jsou zřejmě ti poslední, kterým by chtěl padnout do rány."

„Takže celé tohle jejich podsvětí můžeme vyloučit… Neznáme žádnou jeho přítelkyni?"

Všichni už měli spekulací až po krk, neměli však žádná fakta, po kterých by se mohli pustit.

Když Curt Svensson odešel domů, vrátila se Sonja Modigová do Bublanského kanceláře a zaklepala na otevřené dveře. Bublanski na ni kývl, aby šla dál.

„Máš na mě dvě minutky?"

„Copak?"

„Salanderová."

„Aha.

„Tohle nové vyšetřování s Ekströmem a Fastem se mi nelíbí, a ten nový soudní proces jakbysmet. Četl jsi ten Björckův vyšetřovací spis. Já ho taky četla. V roce 1991 tu holku úplně zničili a Ekström to ví. Co se to ksakru děje?"

Bublanski si sundal brýle na čtení a zastrčil je do náprsní kapsy.

„Nevím."

„Nemáš nějaké tušení?"

„Ekström tvrdí, že Björckův spis a korespondence s Teleborianem je podvrh."

„Houby. Pokud by šlo o podvrh, tak by nám to Björck řekl, když jsme ho sebrali."

„Ekström říká, že Björck o té věci odmítal mluvit, protože se jednalo o případ podléhající utajení. Vytknul mi, že jsem předbíhal událostem a nechal ho předvolat k výslechu."

„O Ekströmovi mám čím dál tím horší mínění."

„Tlačí na něj z několika stran."

„To není omluva."

„Nemáme monopol na pravdu. Ekström prý má důkazy, že ta zpráva je podvrh — žádný skutečný protokol s takovou spisovou značkou neexistuje. Taky říká, že ten podvrh je mazaně provedený a že obsahuje směs pravdy a fantazie."

„Co z toho je pravda a co fantazie?"

„Základní příběh je víceméně pravdivý. Zalaščenko byl otec Lisbeth Salanderové, byl to pěknej hajzl a mlátil její matku. Klasický problém — matka věc nikdy nehlásila na policii, takže to několik let pokračovalo. Björck měl za úkol vyšetřit, co se stalo, když se Lisbeth pokusila svého tátu zavraždit zápalnou bombou. Psal si s Teleborianem, ale celá jejich korespondence v podobě, v jaké jsme ji viděli, je podvrh. Teleborian provedl u Salanderové běžné psychiatrické vyšetření a rozhodl, že je cvok, a státní zástupce se rozhodl zprostit ji obžaloby. Potřebovala lékařskou péči a té se jí dostalo u Svatého Štěpána."

„Pokud je to tedy podvrh… kdo je jeho původcem a proč?"

Bublanski rozhodil rukama.

„Děláš si ze mě blázny?"

„Pokud jsem věc správně pochopil, bude Ekström znovu požadovat důkladný psychiatrický posudek Salanderové."

„Tohle odmítám akceptovat."

„Už do toho nemáme co mluvit. Z případu Salanderové nás odvolali."

„A povolali Hanse Fasta… Jane, pokud se tihle grázlové znovu pustí do Salanderové, tak to povím médiím…"

„Ne, Sonjo. To nesmíš. Za prvé už k tomu spisu nemáme přístup, takže pro své tvrzení nemáš žádné důkazy. Vypadala bys jako úplně paranoidní husa a měla bys po kariéře."

„Já ho pořád ještě mám," řekla tichým hlasem Sonja Modigová. „Udělala jsem kopii pro Curta Svenssona, ale nestačila jsem mu ji dát do chvíle, kdy vrchní státní zástupce chtěl ten spis vrátit."

„Pokud o tom spisu budeš někde žvanit, tak nejenže dostaneš padáka, ale navíc se dopustíš hrubého porušení pracovních povinností prozrazením utajeného vyšetřování médiím."

Sonja Modigová se na vteřinu odmlčela a hleděla na svého šéfa.

„Sonjo, nesmíš nic udělat. Slib mi to."

Sonja zaváhala.

„Ne, Jane, tohle ti slíbit nemůžu. V celé té historce je nějaká levárna."

Bublanski přikývl.

„Jo. Je v tom levárna. Ale nevíme, kdo jsou právě teď naši nepřátelé."

Sonja Modigová dala hlavu na stranu.

„*Ty* máš v úmyslu něco dělat?“

„Nemám v úmyslu o tom s tebou diskutovat. Důvěřuj mi. Je pátek večer. Udělej si volný víkend. Jdi domů. K tomuhle rozhovoru nikdy nedošlo.“

V sobotu o půl druhé odpoledne zvedl člen ochranky Niklas Adamsson pohled od knihy o národní ekonomii, z níž měl za tři týdny skládat zkoušku. Uslyšel zvuk rotujících kartáčů v tiše vrčícím stroji na mytí podlahy a řekl si, že je to ten kulhavec přičmoudlej. Dotyčný ho vždycky zdvořile pozdravil, byl však velmi uzavřený a nikdy se neusmál, když se s ním Niklas pokusil zažertovat. Uklízeč vzal láhev lešticího prostředku, dvakrát přestříkl recepční pult a dosucha ho vytřel hadrem. Poté popadl mop a přejel s ním několik míst v recepci, kam nedosáhly kartáče mycího stroje. Niklas Adamsson zabořil nos do knihy a pokračoval ve čtení.

Za deset minut uklízeč dospěl až k místu na konci chodby, kde seděl Adamsson. Muži na sebe kývli. Adamsson vstal a nechal ho vytřít podlahu kolem své židle před pokojem Salanderové. Vídal tohoto muže pokaždé, když měl službu, ale za nic na světě si nemohl zapamatovat jeho jméno. Každopádně to bylo jméno nějakého přičmoudlíka. Adamsson necítil žádnou zvláštní potřebu kontrolovat mužovu legitimaci. Jednak ta černá huba nebude uklízet v pokoji vězeňkyně — to udělaly dopoledne dvě uklízečky —, a jednak pro něj kulhavý chlapík nepředstavoval žádné zvláštní nebezpečí.

Když uklízeč skončil, otevřel dveře vedle pokoje Lisbeth Salanderové. Adamsson na něj pohlédl, ani toto však neznamenalo žádnou odchylku od každodenní rutiny. Kumbál uklízeček se nacházel na konci chodby. V následujících pěti minutách muž vylil vodu z kbelíku, vyčistil kartáče a naplnil vozík umělohmotnými pytli s odpadky. Nakonec odtáhl celý vozík do kumbálu.

Idris Ghidi věděl, že na chodbě bývá hlídač z ochranky. Dva nebo tři dny v týdnu tam sedával blonďatý, asi pětadvacetiletý chlapec a četl knihy o národní ekonomii. Ghidi došel k závěru, že mladík

během studia pracuje na částečný úvazek pro ochranku a že na své okolí kašle jako na placatý kámen.

Idrise Ghidiho zajímalo, co by Niklas Adamsson udělal v případě, kdy by se někdo skutečně pokusil dostat do pokoje Lisbeth Salanderové.

Také by rád věděl, o co Mikaelu Blomkvistovi vlastně jde. Pokrčil rameny. O novináři samozřejmě četl v tisku, dal si ho do souvislosti s Lisbeth Salanderovou z pokoje na chodbě 11C a očekával, že jeho žádost bude spočívat v tom, aby jí něco propašoval. V takovém případě by mu nezbývalo než odmítnout, protože do pokoje neměl přístup a nikdy ji neviděl. Ale navzdory jeho očekávání se jednalo o zcela jinou práci.

Na svěřeném úkolu neviděl nic nelegálního. Zašilhal pootevřenými dveřmi na chodbu a viděl, že se Adamsson opět usadil na své židli přede dveřmi a ponořil se do knihy. Zamlouvalo se mu, že v okolí jako obvykle není ani noha, neboť kumbál byl na samém konci chodby. Vstrčil ruku do kapsy pláště a vytáhl nový mobilní telefon Sony Ericsson Z600. Podle inzerátu v novinách zjistil, že v obchodě stojí asi tři a půl tisíce korun a že je vybaven veškerými moderními vymoženostmi.

Vrhl pohled na displej a všiml si, že telefon je zapnutý, má však vypnutý zvuk — signál i vibrace. Poté si stoupl na špičky a vyšrouboval bílý kruhový kryt na ventilačním otvoru vedoucím do pokoje Lisbeth Salanderové. Vložil telefon do otvoru tak, aby na něj nebylo vidět, přesně jak po něm chtěl Mikael Blomkvist.

Celá procedura trvala přibližně třicet vteřin. Dalšího dne potrvá asi deset vteřin. Jeho úkol spočíval v tom, že měl vyndat telefon z otvoru, vyměnit baterii a položit ho zpět. Starou baterii měl vzít domů a přes noc ji nabít.

To bylo vše, co měl Idris Ghidi udělat.

Ale jak by to mohlo Salanderové pomoct? Na její straně zdi byla přišroubovaná mříž. K mobilu by se v žádném případě nedostala, pokud by neměla k dispozici křížový šroubovák a žebřík.

„Já vím," řekl mu Mikael. „Ale ona se toho mobilu ani nedotkne."

A totéž měl Idris Ghidi dělat každý den, dokud mu Mikael Blomkvist neoznámí, že toho už není třeba.

A za tuhle práci si mohl naúčtovat tisíc korun za týden rovnou do kapsy. Navíc si po skončení svého úkolu mohl ponechat mobil.

Idris zavrtěl hlavou. Samozřejmě mu bylo jasné, že Mikael Blomkvist má za lubem nějakou fintu, ale za nic na světě nedokázal pochopit, o co se jedná. Umístit mobilní telefon do ventilačního otvoru v uzavřeném kumbálu, zapnutý, ale s vypnutým zvukem, to byla finta na takové úrovni, že jí Ghidi nedokázal přijít na kloub. Pokud by Blomkvist chtěl mít možnost s Lisbeth Salanderovou komunikovat, bylo by mnohem moudřejší podmáznout nějakou uklízečku, aby jí do pokoje propašovala mobil. Jeho počínání postrádalo veškerou logiku.

Ghidi zavrtěl hlavou. Za tisícovku týdně však takovouto službu Mikaelu Blomkvistovi ochotně prokázal. A nehodlal se na nic vyptávat.

Doktor Anders Jonasson trochu zpomalil krok, když před svým domem na Hagaské ulici spatřil člověka opřeného o zamřížovanou branku. Zhruba čtyřicetiletý muž mu připadal trochu povědomý, a navíc mu pokývl na znamení, že ho poznává.

„Doktor Jonasson?“

„Ano, to jsem já.“

„Promiňte, že vás otravuju před vchodem k vašemu domu. Nechtěl jsem za vámi chodit do práce, ale potřeboval bych s vámi mluvit.“

„O co se jedná a kdo jste?“

„Jmenuju se Mikael Blomkvist. Jsem novinář a pracuju v časopisu *Milénium*. Týká se to Lisbeth Salanderové.“

„Aha, teď vás už poznávám. Vy jste přece přivolal záchranku, když jste ji našel… To vy jste jí přelepil střelné rány tou stříbrnou páskou?“

„Jo, to jsem byl já.“

„To byl vážně chytrý nápad. Ale je mi líto. Nesmím mluvit s novináři o svých pacientech. Stejně jako všichni ostatní se musíte obrátit na tiskové oddělení nemocnice.“

„Špatně jste mě pochopil. Nechci po vás žádné informace a jsem tady ve zcela soukromé záležitosti. Je to přesně naopak. To já chci poskytnout informace vám.“

Anders Jonasson svraštil obočí.

„Prosím," řekl Mikael Blomkvist. „Nemám ve zvyku takhle odchytávat chirurgy na ulici, ale rozhovor s vámi je pro mě moc důležitý. Na rohu kousek odsud je kavárna. Mohl bych vás pozvat na kafe?"

„O čem chcete mluvit?"

„O budoucnosti Lisbeth Salanderové a o tom, jak jí pomoct. Jsem její přítel."

Anders Jonasson dlouhou chvíli váhal. Uvědomil si, že kdyby se jednalo o někoho jiného než o Mikaela Blomkvista — o cizího člověka, který by ho tímto způsobem oslovil —, odmítl by ho. Ale Blomkvist byl známou osobností, což Andersi Jonassonovi poskytovalo jakousi jistotu, že se nejedná o nějakou nepravost.

„Rozhodně vám nemíním poskytnout rozhovor a nebudu s vámi diskutovat o své pacientce."

„To je naprosto v pořádku," řekl Mikael.

Anders Jonasson nakonec krátce přikývl a odebral se s Mikaelem do zmíněné kavárny.

„Čeho se ta věc týká?" zeptal se lékař neutrálně, když jim přinesli šálky s kávou. „Vyslechnu vás, ale nic nebudu komentovat."

„Máte strach, že vás budu citovat nebo že si vás podám v médiích? Rád bych vám hned na začátku jasně řekl, že k ničemu takovému nikdy nedojde. Pokud jde o mě, tak ani k tomuto rozhovoru nikdy nedošlo."

„Dobře."

„Chci vás požádat o laskavost. Ale než to udělám, musím vám přesně vysvětlit své důvody, abyste si mohl utvořit vlastní obrázek a rozhodnout se, zda je to pro vás z morálního hlediska přijatelné."

„Tenhle rozhovor se mi moc nezamlouvá."

„Stačí, když mě vyslechnete. Jakožto lékař Lisbeth Salanderové máte za úkol pečovat o její fyzické a duševní zdraví. *Mým* úkolem jakožto jejího přítele je totéž. Nejsem lékař, takže se jí nemůžu hrabat v lebce, vytahovat z ní kulky a podobně, ale mám jiné odborné znalosti, které jsou pro její zdraví přinejmenším stejně důležité."

„Aha."

„Jsem novinář a zjistil jsem pravdu o tom, co se jí přihodilo."

„Ano?"

„Povím vám povšechně, o co se jedná, abyste si mohl udělat vlastní názor."

„Dobře."

„Asi bych měl začít tím, že Annika Gianniniová je Lisbethina advokátka. Už jste se s ní setkal."

Anders Jonasson přikývl.

„Annika je moje sestra, to si můžete zjistit v registru občanů, ale po ní tuhle službu nemůžu žádat. Annika se mnou o Lisbeth nemluví. Navíc musí zachovávat slib mlčenlivosti a je nucena řídit se úplně jinými pravidly."

„Hmm."

„Předpokládám, že jste o Lisbeth četl v novinách."

Jonasson přikývl.

„Popisovali ji tam jako psychotickou a choromyslnou lesbickou masovou vražedkyni. To jsou všechno nesmysly. Lisbeth Salanderová není psychotička a není o nic hloupější než vy nebo já. A do jejích sexuálních preferencí nikomu nic není."

„Pokud jsem to správně pochopil, tak došlo k jistému přehodnocení situace. Teď se v souvislosti s těmi vraždami mluvilo o tom Němci."

„Což je zcela v pořádku. Spáchal je Ronald Niedermann a je to chladnokrevný vrah. Ale Lisbeth má nepřátele. Opravdu silné a bezohledné nepřátele. Někteří z nich jsou od bezpečnostní policie."

Anders Jonasson se pochybovačně pousmál.

„Když bylo Lisbeth dvanáct let, zavřeli ji do dětské léčebny v Uppsale, protože zjistila něco, co se tajné služby snažily za každou cenu skrýt. Její otec, Alexander Zalaščenko, kterého někdo zavraždil v Sahlgrenově nemocnici, byl zběhlý ruský špion, jakási relikvie z dob studené války. Navíc byl tyran, který spoustu let surově mlátil její matku. Ve dvanácti letech Lisbeth zasáhla a pokusila se Zalaščenka zabít benzínovou bombou. Proto ji zavřeli na dětskou psychiatrii."

„Tomu nerozumím. Jestli se pokusila zabít svého tátu, tak ta psychiatrická léčba možná nebyla tak úplně od věci."

„Podle mých informací — které hodlám zveřejnit — tajné služby o všem věděly a rozhodly se chránit Zalaščenka, protože pro ně byl

důležitým zdrojem informací. Takže zfalšovaly diagnózu a postaraly se, aby Lisbeth skončila v blázinci."

Anders Jonasson vypadal tak pochybovačně, až se Mikael usmál.

„Všechno, co vám tady říkám, můžu doložit. A před začátkem soudního procesu mám v úmyslu vše zveřejnit. Věřte mi — bude to hotové boží dopuštění."

„Ano, to věřím."

„Hodlám odhalit a velmi tvrdě napadnout dva lékaře, kteří se paktovali s bezpečnostní policií a pomohli jí pohřbít Lisbeth v blázinci. Mám v úmyslu je naprosto nemilosrdně roznést na kopytech. Jeden z těch lékařů je velmi známá a uznávaná kapacita. Ale jak jsem říkal — mám pro to veškeré potřebné důkazy."

„Rozumím. Pokud se nějaký lékař do něčeho takového zapletl, je to ostuda pro nás všechny."

„Ne, na žádnou kolektivní vinu nevěřím. Ostuda je to pro oba dotyčné. Totéž se týká tajných služeb. Tady se jedná o nějakou sektářskou skupinu. Když bylo Lisbeth Salanderové osmnáct let, pokusili se ji znovu dostat do ústavní péče. Tentokrát se jim to nepovedlo, ale byla svěřena do poručnictví. Při soudním procesu se budou znovu snažit na ni nakydat co nejvíce špíny. Já — nebo lépe řečeno moje sestra — bude bojovat za to, aby byla Lisbeth zproštěna viny a aby soud zrušil její právní nezpůsobilost."

„Chápu."

„Ale úspěšnost této bitvy závisí tom, jaké zbraně bude mít Lisbeth k dispozici. Rád bych taky zmínil, že v tomhle boji stojí na Lisbethině straně i několik policistů. Ne však vedoucí předběžného vyšetřování, který proti ní vznesl žalobu."

„No, ten asi ne."

„Lisbeth potřebuje před soudním procesem jistou pomoc."

„Ano. Ale já nejsem advokát."

„Ne. Ale jste lékař a máte k Lisbeth přístup."

Anders Jonasson přimhouřil oči.

„To, oč vás chci požádat, je nesprávné, a dokonce by se na to dalo pohlížet jako na trestný čin."

„Aha."

„Ale po morální stránce je to zcela v pořádku. Osoby, které měly zodpovídat za její ochranu, porušily její práva."

„Ano."

„Můžu uvést jeden příklad. Jak víte, Lisbeth Salanderová má zakázáno přijímat návštěvy, číst tisk a komunikovat s okolním světem. Státní zástupce navíc zakázal její advokátce se o věci vyjadřovat. Annika se statečně drží předpisů. Přitom právě státní zástupce je hlavním zdrojem úniku informací, které využívají novináři, co nadále házejí špínu na Lisbeth Salanderovou."

„Opravdu?"

„Například tahle historka." Mikael zvedl týden starý večerník. „Jeden zdroj z vyšetřování tvrdí, že Lisbeth je nevypočitatelná, což má v tisku za následek celou řadu spekulací o jejím duševním stavu."

„Četl jsem ten článek. Je to pitomost."

„Takže si nemyslíte, že Salanderová je cvok?"

„K tomu se nemůžu nijak vyjádřit. Vím ale, že k žádnému psychiatrickému vyšetření zatím nedošlo. Ten článek je pitomost."

„Dobře. A já můžu doložit, že tyhle informace vypustil policista Hans Faste, který pracuje pro Ekströma."

„Aha."

„Ekström bude trvat na tom, aby se soudní proces konal za zavřenými dveřmi, což znamená, že nikdo zvenčí nebude mít možnost sledovat a hodnotit důkazní materiál, který proti ní má. Ale co je ještě horší… dokud ji žalobce drží v izolaci, nebude si Lisbeth moct obstarat materiál nezbytný pro obhajobu."

„Pokud tomu správně rozumím, tak o tuhle věc by se měla starat její advokátka."

„Sám jste jistě pochopil, že Lisbeth je velice zvláštní osoba. Má svá tajemství, která sice znám, ale své sestře je nemůžu prozradit. Lisbeth se musí sama rozhodnout, jestli je při procesu bude chtít použít pro svou obhajobu."

„Chápu."

„A aby to mohla udělat, potřebuje tohle."

Mikael položil na stolek Lisbethin kapesní počítač Palm Tungsten T3 a nabíječku.

„Tohle je v Lisbethině arzenálu ta nejdůležitější zbraň. Potřebuje ho."

Anders Jonasson hleděl podezíravě na počítač.

„Proč ho nepředáte její advokátce?“

„Protože jen Lisbeth ví, jak se dostat k důkaznímu materiálu.“

Anders Jonasson seděl dlouhou chvíli mlčky a na počítač ani nesáhl.

„Rád bych vám pověděl o doktoru Peteru Teleborianovi,“ řekl Mikael a vytáhl desky, v nichž měl veškerý důležitý materiál.

Muži společně poseděli přes dvě hodiny a tiše hovořili.

Dragan Armanskij opustil svou kancelář v Milton Security v pátek těsně po osmé hodině večer a došel pěšky k synagoze söderské židovské obce na ulici Svatého Pavla. Zaklepal, představil se a dovnitř ho vpustil sám rabín.

„Mám tu dohodnutou schůzku s jedním známým,“ řekl Armanskij.

„Jděte o patro výš. Ukážu vám cestu.“

Rabín mu nabídl jarmulku, kterou si Armanskij váhavě nasadil. Vyrostl v muslimské rodině, v níž nošení jarmulky a návštěva židovské synagogy nepatřily ke každodenním rituálům. S jarmulkou na hlavě se cítil nesvůj.

Jan Bublanski měl také jarmulku.

„Zdravím vás, Dragane. Díky, že jste si udělal čas. Rabín mi poskytl tenhle pokoj, takže si můžeme nerušeně promluvit.“

Armanskij se posadil naproti Bublanskému.

„Předpokládám, že pro tohle tajnůstkaření máte dobrý důvod.“

„Nebudu to protahovat. Vím, že jste přítel Lisbeth Salanderové.“

Armanskij přikývl.

„Chci vědět, co jste s Blomkvistem upekli, abyste Salanderové pomohli.“

„Proč myslíte, že jsme něco upekli?“

„Protože se mě státní zástupce Richard Ekström asi tucetkrát ptal, do jaké míry jste v Milton Security vlastně měli přístup k vyšetřování. Neptal se mě na to pro legraci; dělalo mu starosti, že provedete něco, co by mohlo mít dohru v médiích.“

„Hmm.“

„A pokud si Ekström dělá starosti, znamená to, že ví, co máte za lubem, nebo že se toho obává. Nebo přinejmenším mluvil s někým, kdo se toho bojí.“

„S někým?“

„Dragane, nebudeme si hrát na schovávanou. Dobře víte, že na Salanderové bylo v roce 1991 spácháno bezpráví, a já se děsím, že se to po zahájení procesu bude opakovat.“

„Jste policista v demokratickém státě. Pokud máte nějaké informace, měl byste jednat.“

Bublanski přikývl.

„Mám v úmyslu jednat. Otázkou je jak.“

„Povězte mi, co chcete vědět.“

„Chci vědět, co s Blomkvistem chystáte. Předpokládám, že jen tak zbůhdarma nemarníte čas.“

„Je to složité. Jak mám vědět, že vám můžu důvěřovat?“

„Existuje vyšetřovací spis z roku 1991, který našel Mikael Blomkvist…“

„Já ho znám.“

„Už k té zprávě nemám přístup.“

„Ani já. Oba exempláře, které měli Blomkvist a jeho sestra, se ztratily.“

„Ztratily?“ zeptal se Bublanski.

„Blomkvistův exemplář někdo ukradl, když se mu vloupal do bytu, a kopie Anniky Gianniniové zmizela při jejím přepadení v Göteborgu. Obojí se stalo ve stejný den, kdy někdo zavraždil Zalaščenka.“

Bublanski dlouhou chvíli seděl mlčky.

„Proč nám to nikdo neoznámil?“

„Jak říká Mikael Blomkvist: ‚Pro zveřejnění existuje jen jediná správná příležitost a nekonečně mnoho špatných.‘“

„Ale vy… on má v úmyslu to zveřejnit?“

Armanskij krátce přikývl.

„Jeden útok v Göteborgu a jedno vloupání ve Stockholmu. Ve stejný den. To znamená, že naši nepřátelé to mají dobře zorganizované,“ řekl Bublanski.

„Taky bych se rád zmínil o tom, že podle našich důkazů někdo odposlouchává Gianniniové telefon.“

„Tady někdo porušil velké množství zákonů.“

„Otázkou je, kdo jsou naši nepřátelé,“ řekl Dragan Armanskij.

„Taky na to myslím. Navenek to vypadá na tajné služby, které mají zájem tu Björckovu zprávu ututlat. Ale Dragane… mluvíme o švédské bezpečnostní policii. Je to státní instituce. Nemůžu uvěřit, že by něco takového oficiálně schválila. Nevěřím ani tomu, že by k něčemu takovému měla oprávnění."

„Já vím. I mně dělalo potíže tohle strávit. Nemluvě o skutečnosti, že si někdo jen tak beze všeho přijde do Sahlgrenovy nemocnice a rozstřelí Zalaščenkovi lebku."

Bublanski mlčel. Armanskij vyložil poslední kartu.

„A zároveň se oběsí Gunnar Björck."

„Takže vy věříte, že se jednalo o organizované vraždy? Znám Marcuse Erlandera, co prováděl vyšetřování v Göteborgu. Veškeré okolnosti nasvědčují tomu, že šlo o impulzivní čin nemocného člověka. A Björckovu smrt jsme vyšetřili do všech detailů. Všechno potvrzuje, že se jednalo o sebevraždu."

Armanskij přikývl.

„Osmasedmdesátiletý Evert Gullberg umíral na rakovinu a několik měsíců před vraždou se léčil s klinickou depresí. Viděl jsem, že Fräklund vyšťoural o Gullbergovi všechno, co se ve veřejných dokumentech dá najít."

„A copak našel?"

„Vojnu si odsloužil ve čtyřicátých letech v Karlskroně, pak studoval práva a časem se z něj stal daňový poradce pro soukromou podnikatelskou činnost. Asi třicet let měl kancelář tady ve Stockholmu, běžný profil, soukromí zákazníci… copak to asi bylo za lidi? V roce 1991 odešel do penze. V roce 1994 se odstěhoval domů do Laholmu… Nic pozoruhodného."

„Nic?"

„Až na pár překvapivých podrobností. Fräklundovi se nepodařilo na Gullberga najít ani jediný odkaz. Jeho jméno se nikdy neobjevilo v novinách a nikdo nezná jeho zákazníky. Vypadá to, jako by v profesionálním životě vůbec neexistoval."

„Co tím chcete říct?"

„Je tu jasná souvislost s tajnými službami. Zalaščenko byl ruský zběh. Kdo jiný by se o něj měl postarat? A kdo měl možnost zavřít Lisbeth Salanderovou v roce 1991 na psychiatrii? Nemluvě o tom vloupání, přepadení a odposleších telefonů po patnácti letech…

Ale já nevěřím, že za tímhle stojí bezpečnostní policie. Mikael Blomkvist jim říká Zalaščenkův klub… jde o malou skupinu sektářů, kteří přežili z dob studené války a ukrývají se v nějaké tajné chodbě u bezpečnostní policie.“

Bublanski přikývl.

„Tak co můžeme dělat?“

» , ,

KAPITOLA 12

Neděle 15. května až pondělí 16. května

Komisař Torsten Edklinth, vedoucí útvaru pro ochranu ústavy, se zatahal za ušní lalůček a zamyšleně hleděl na výkonného ředitele bezpečnostní agentury Milton Security, který mu zničehonic zavolal a trval na tom, aby v neděli zašel k němu domů na Lindigö na večeři. Armanského žena Ritva jim předložila lahodné dušené maso. Jedli a vedli zdvořilou konverzaci. Edklinth byl zvědavý, oč Armanskému vlastně jde. Po večeři se Ritva stáhla na pohovku k televizi a nechala je u jídelního stolu o samotě. Armanskij začal pomalu vyprávět příběh Lisbeth Salanderové.

Edklinth pomalu otáčel v prstech skleničku s červeným vínem.

Dragan Armanskij nebyl žádný hlupák. To věděl.

Edklinth a Armanskij se znali již dvanáct let, od doby, kdy jedné levicové poslankyni někdo neznámý vyhrožoval smrtí. Politička vše oznámila předsedovi své strany a poté informovala bezpečnostní oddělení parlamentu. Výhrůžky byly písemné, vulgární a obsahovaly informace, ze kterých jasně vyplývalo, že anonymní pisatel o ní skutečně něco ví. Věc se tak stala předmětem zájmu bezpečnostní policie. Zatímco probíhalo vyšetřování, poslankyně dostala ochranku.

Útvar pro ochranu ústavních činitelů byl v té době po rozpočtové stránce nejmenším oddělením bezpečnostní policie. Měl omezené zdroje. Úkolem útvaru je zodpovídat za bezpečnost královské rodiny a předsedy vlády, v případě potřeby i za jednotlivé ministry

a lídry politických stran. Skutečná potřeba však přidělené zdroje obvykle převyšuje a většina švédských politiků tak vlastně postrádá jakoukoli formu spolehlivé osobní ochrany. Poslankyně sice v souvislosti s několika veřejnými vystoupeními ochranku dostala, ta však měla padla po skončení její pracovní doby, tedy právě ve chvíli, kdy se zvyšovala pravděpodobnost útoku ze strany dotyčného šílence, který věnoval čas jejímu pronásledování. Nedůvěra poslankyně ve schopnost bezpečnostní policie poskytnout jí skutečnou ochranu prudce vzrostla.

Dotyčná bydlela ve vlastní vilce v Nacce. Když jednou pozdě večer dorazila domů po tvrdém boji ve finančním výboru, zjistila, že se někdo vloupal do domu dveřmi na verandu, nastříkal sprejem na zeď v obývacím pokoji ponižující vulgární nápisy a onanoval u ní v ložnici. Zvedla sluchátko a pověřila firmu Milton Security, aby jí zajistila osobní ochranku. Bezpečnostní policii o tomto rozhodnutí neinformovala a dalšího rána, kdy měla projev v jedné škole v Täby, došlo ke střetu mezi zaměstnanci státní a soukromé bezpečnostní služby.

V té době vykonával funkci vedoucího útvaru pro ochranu ústavních činitelů Torsten Edklinth. Instinktivně se mu příčilo, že se nějací soukromníci pletou do řemesla chlapcům od státních služeb. Také si však uvědomil, že stížnost poslankyně je oprávněná — když už nic jiného, tak přinejmenším její potřísněná postel byla důkazem nedostatečné efektivity státních orgánů. Edklinth vše rozvážil a namísto hodnocení rozsahu pochybení se domluvil s šéfem Milton Security Draganem Armanským, že si spolu zajdou na oběd. Oba došli k závěru, že situace je zřejmě vážnější, než se bezpečnostní policie zprvu domnívala, a že pro důkladnou ochranu této političky existují pádné důvody. Edklinth si také záhy uvědomil, že Armanského lidé nejsou pouze nanejvýš kompetentní — navíc měli k dispozici přinejmenším stejně dobré, možná i lepší technické vybavení. Problém vyřešili tím, že Armanského tým převzal plnou zodpovědnost za zajištění ochrany a bezpečnostní policie měla na starost samotné vyšetřování trestného činu a placení účtů.

Oba muži také zjistili, že jsou si velmi sympatičtí a že se jim bude dobře spolupracovat, k čemuž také později několikrát došlo.

Z tohoto důvodu choval Edklinth k Armanského profesionalitě velký respekt, a když ho Dragan pozval na večeři a soukromý rozhovor, byl ochoten ho vyslechnout.

Neočekával však, že mu Armanskij položí do klína bombu s hořící zápalnou šňůrou.

„Pokud ti dobře rozumím, tak mi tu tvrdíš, že se bezpečnostní policie zabývá trestnou činností."

„Ne," odvětil Armanskij. „Špatně jsi mě pochopil. Tvrdím, že se takovou činností zabývá několik osob zaměstnaných u bezpečnostní policie. Ani na vteřinu mě nenapadlo, že by to schválilo vedení nebo že by k tomu došlo s vládním požehnáním."

Edklinth si prohlédl fotografie od Christera Malma, na nichž byl muž nastupující do auta s poznávací značkou KAB.

„Dragane… opravdu to není vtip?"

„Kéž by to byl vtip."

Edklinth se na chvíli zamyslel.

„A co sakra čekáš, že v téhle věci můžu udělat já?"

Dalšího rána si Torsten Edklinth pečlivě čistil brýle a přemýšlel. Byl to šedovlasý muž s velkýma ušima a z jeho obličeje vyzařovala síla. V té chvíli však jeho tvář vypadala spíše zmateně. Seděl ve své kanceláři na Kungsholmenu a značnou část noci strávil úvahami nad tím, jak by měl naložit s informací, kterou mu sdělil Dragan Armanskij.

Žádné příjemné úvahy to nebyly. Bezpečnostní policie byla instituci, která podle tvrzení všech stran ve Švédsku (no, téměř všech) hrála v demokracii nezastupitelnou úlohu, zároveň k ní však všichni chovali nedůvěru a spřádali o ní fantastické konspirační teorie. Skandálů bylo nepopiratelně mnoho, v neposlední řadě s levicovými radikály v sedmdesátých letech, kdy samozřejmě došlo k celé řadě… ústavních přehmatů. Avšak po pěti státních a tvrdě kritizovaných vyšetřováních bezpečnostní policie vyrostla nová generace úředníků. Byli to mladší aktivní zaměstnanci, kteří se rekrutovali z policejních ekonomických a ozbrojených útvarů a z útvaru pro odhalování závažné hospodářské trestné činnosti — tedy policisté, kteří byli zvyklí vyšetřovat skutečné zločiny, a nikoli politické smyšlenky.

Bezpečnostní policie prošla modernizací a nová vůdčí úloha připadla v neposlední řadě útvaru pro ochranu ústavy, jenž měl na základě vládních instrukcí za úkol předcházet hrozbám vnitřní bezpečnosti země a odhalovat je. Tyto hrozby byly definovány jako *nezákonné záměry nebo činy namířené proti demokratickým základům, svrchovanosti a územní celistvosti země, k nátlaku na rozhodující politické orgány nebo instituce za účelem ovlivnění jejich rozhodnutí či za účelem zabránit jednotlivcům při uplatňování jejich ústavou daných práv a svobod*.

Úkolem útvaru pro ochranu ústavy tedy bylo bránit švédskou demokracii proti skutečným nebo domnělým antidemokratickým útokům. Jejich původci mohli být především anarchisté a neonacisté. Anarchisté proto, že zarputile projevovali občanskou neposlušnost žhářskými útoky na obchody s kožešinami, a neonacisté proto, že byli neonacisty a na základě výše uvedené definice nepřáteli demokracie.

Torsten Edklinth byl vzděláním právník, začal na pozici státního zástupce a poté po jednadvacet let pracoval u bezpečnostní policie. Nejdříve působil jako administrativní zaměstnanec v útvaru pro ochranu ústavních činitelů a poté nastoupil k útvaru pro ochranu ústavy, kde se jeho pracovní náplň změnila z provádění analýz na činnost administrativního vedoucího, a nakonec se stal ředitelem. Jinými slovy byl nejvyšším šéfem policejní části ochrany švédské demokracie. Komisař Torsten Edklinth se považoval za demokrata. V tomto ohledu byla definice jeho činnosti jednoduchá. Ústava byla schválena parlamentem a jeho úkolem bylo dohlížet na její dodržování.

Švédská demokracie je založena na jediném zákonu, jehož název se zkracuje na ZSP, na zákonu o svobodě projevu, který všem občanům zaručuje ústavně zakotvené právo na svobodu vyjadřování. ZSP tedy znamená, že člověk má právo říkat a myslet si, co chce, a věřit, čemu chce. Týká se všech švédských občanů — šílenými neonacisty počínaje a kameny metajícími anarchisty konče.

Všechny ostatní ústavní zákony, například zákon o státním zřízení, jsou pouze praktickým přikrášlením zákona o svobodě projevu. ZSP je tak zákonem, na němž stojí a s nímž padá demokracie.

Edklinth byl toho mínění, že jeho nejzákladnějším úkolem je bránit zákonné právo švédských občanů na to, aby si mohli říkat i myslet, co chtějí, ačkoli on sám se s jejich myšlením či výroky ani v nejmenším neztotožňuje.

Takováto svoboda však neznamená, že je dovoleno vše, jak v politických debatách tvrdí někteří extrémní zastánci svobody projevu, především pedofilové a rasistické skupiny. Každá demokracie má své meze, a meze ZSP jsou dány zákonem o svobodě tisku, ZST. Tento zákon obecně definuje čtyři omezení demokracie. Jde o zákaz šíření dětské a násilné pornografie bez ohledu na to, zda autor považuje svá díla za umělecky hodnotná. Je zakázáno nabádání k páchání trestné činnosti, nactiutrhání a pomlouvání jiného člověka a podněcování k rasové a etnické nenávisti.

I ZST byl uzákoněn parlamentem a představuje společensky i lidsky přijatelná omezení demokracie, jakousi společenskou dohodu, tvořící rámec civilizované společnosti. Podstata zákonodárství spočívá v tom, že žádný člověk nemá právo šikanovat nebo ponižovat jiného člověka.

Zákon o svobodě projevu i zákon o svobodě tisku však potřebují nějakou instituci zaručující jejich dodržování. Ve Švédsku je tato funkce rozdělena mezi dvě instituce, přičemž první z nich, Úřad kancléře spravedlnosti, má za úkol vznesení žaloby za porušení zákona o svobodě tisku.

V tomto smyslu nebyl Torsten Edklinth vůbec spokojený. Podle jeho mínění tento úřad tradičně zanedbával žaloby za činy, které byly přímým porušením švédské ústavy. Úřad kancléře spravedlnosti se obvykle oháněl výsostnou důležitostí principu demokracie, takže k jakémukoli zásahu a vznesení žaloby bylo možné přistoupit pouze v nanejvýš kritických případech. Jeho přístup však byl během posledních let stále více zpochybňován, hlavně od doby, kdy generální tajemník švédského helsinského výboru Robert Hårdh zveřejnil zprávu o mnohaletém nedostatku iniciativy této instituce. Ze zprávy vyplynulo, že v praxi bylo téměř nemožné někoho obžalovat a odsoudit za porušení zákona o podněcování nenávisti proti skupině obyvatel.

Druhou institucí bylo jedno z oddělení bezpečnostní policie, útvar pro ochranu ústavy, a komisař Torsten Edklinth ke své práci

přistupoval s velkou vážností. Sám byl toho mínění, že jde o nejdelikátnější a nejdůležitější pozici, kterou může švédský policista zastávat, a své jmenování by nevyměnil za žádný jiný policejní nebo právní post. Byl jediným policistou v zemi, který měl v popisu práce fungovat jako politický policista. Byl to choulostivý úkol, který vyžadoval velkou dávku moudrosti a absolutní smysl pro spravedlnost, jelikož zkušenosti z příliš mnoha zemí ukázaly, že právě politický policista se může stát pro demokracii tou největší hrozbou.

Média a veřejnost se obvykle domnívaly, že útvar pro ochranu ústavy má za úkol držet v šachu neonacisty a militantní vegany. Nešlo samozřejmě popřít, že i výše uvedené skupiny byly důležitou součástí popisu jeho práce, kromě toho však byl pověřen dohledem nad činností celé řady institucí a dalšími jevy. Kdyby řekněme král nebo vrchní velitel ozbrojených sil došel k názoru, že parlamentní systém již dohrál svou roli a že je ho třeba nahradit vojenskou diktaturou nebo něčím podobným, stal by se velmi rychle předmětem zájmu útvaru pro ochranu ústavy. A pokud by si nějaká skupina policistů zamanula poupravit si zákony do té míry, že by došlo k porušení ústavou daných práv jednotlivce, museli by na to nezbytně zareagovat. V obzvláště závažných případech by se věcí zabýval i nejvyšší státní zástupce.

Potíž byla samozřejmě v tom, že útvar pro ochranu ústavy měl téměř výlučně analytickou a kontrolní funkci, ale žádnou výkonnou moc. Proto musela při zatýkání neonacistů obvykle zasáhnout běžná policie nebo jiné útvary bezpečnostních služeb.

V očích Torstena Edklintha byl tento stav věcí hluboce znepokojivý. Téměř všechny demokratické země mají nějakou formu nezávislého ústavního soudu, jehož úkolem je mimo jiné dohlížet na to, aby se státní instituce nedopustily přestupku proti demokracii. Ve Švédsku se tímto problémem zabývá Úřad kancléře spravedlnosti nebo parlamentní ombudsman, ti se však řídí pouze rozhodnutím jiných lidí. Pokud by Švédsko mělo ústavní soud, pak by advokát Lisbeth Salanderové mohl okamžitě obžalovat švédský stát z nezákonného porušení jejích ústavních práv. Soud by si poté mohl vyžádat veškerou dokumentaci a předvolat k výslechu kohokoli včetně předsedy vlády, dokud by případ nebyl vyřešen. V současné

situaci mohl její advokát maximálně podat žalobu k Úřadu kancléře spravedlnosti, který však neměl pravomoc k tomu, aby si od bezpečnostní policie vyžádal potřebné podklady.

Torsten Edklinth byl po mnoho let vřelým zastáncem zavedení ústavního soudu. Pak by si také dokázal hladce poradit s informací, kterou dostal od Dragana Armanského; podal by trestní oznámení a předal veškerou dokumentaci soudu, což by mělo za následek zahájení nemilosrdného trestního řízení.

V současné situaci však Torsten Edklinth neměl pravomoc k tomu, aby zahájil vyšetřování.

Komisař si povzdechl a vložil si do úst kousek žvýkacího tabáku.

Pokud informace od Dragana Armanského odpovídaly skutečnosti, znamenalo to, že několik příslušníků tajných služeb přimhouřilo oko nad trestnými činy spáchanými na švédské ženě, poté na základě falešných dokumentů zavřelo její dceru do blázince a nakonec dalo zelenou bývalému ruskému špičkovému špionovi, aby se věnoval obchodování se zbraněmi, s omamnými látkami a s bílým masem. Torsten Edklinth našpulil rty. Nijak ho nelákalo vypočítávat trestné činy, k jejichž spáchání během té doby zřejmě muselo dojít. Nemluvě o vloupání k Mikaelu Blomkvistovi, o přepadení advokátky Lisbeth Salanderové a možná — čemuž Edklinth nechtěl uvěřit — o účasti na vraždě Alexandera Zalaščenka.

Byla to pěkná kaše a Torsten Edklinth neměl sebemenší chuť se do ní namočit. Bohužel se tak stalo již ve chvíli, kdy ho Dragan Armanskij pozval na večeři.

Komisař si tak musel odpovědět na otázku, jak se v téhle situaci zachová. Formálně byla odpověď jednoduchá. Pokud byly informace Dragana Armanského pravdivé, tak byla přinejmenším Lisbeth Salanderová v nejvyšší možné míře zbavena svých ústavních práv a svobod. Z toho plynulo vážné podezření, že někdo přinutil politické orgány nebo instituce provést jistá rozhodnutí, což se dotýkalo samotné podstaty činnosti útvaru pro ochranu ústavy. Torsten Edklinth byl policista, který věděl o spáchání trestného činu, a jeho povinností bylo spojit se se státním zástupcem a oznámit mu jej. Z méně formálního hlediska však odpověď vůbec nebyla jednoduchá. Vlastně byla dost komplikovaná.

Kriminální inspektorka Monica Figuerolová se navzdory svému neobvyklému jménu narodila v Dalarně a její rodina se ve Švédsku usadila už v dobách krále Gustava Vasy. Patřila k ženám, které nikdo nepřehlédl, což bylo důsledkem několika skutečností. Monice bylo šestatřicet let, byla modrooká a měřila celých sto osmdesát čtyři centimetrů. Měla nakrátko ostříhané a přirozeně vlnité světlé vlasy. Vypadla dobře a způsob oblékání její atraktivitu ještě zvyšoval.

A měla neobyčejně vytrénované svaly.

Svaly si vypracovala v období dospívání, kdy se věnovala lehké atletice na elitní úrovni, a jako sedmnáctiletá se kvalifikovala do domácího olympijského týmu. Poté s atletikou skončila, ale fanaticky cvičila pět večerů v týdnu. Vzhledem k přemíře pohybu u ní endorfiny fungovaly stejně jako droga, a pokud trénink vynechala, dostavily se abstinenční příznaky. Běhala, posilovala, hrála tenis, chodila na karate a navíc se před deseti lety věnovala kulturistice. Před dvěma roky tento extrémní způsob tělesného zdokonalování značně omezila; tehdy trávila každý den dvě hodiny posilováním se zátěží. Dnes mu věnovala jen chvilku denně, ale díky dalším typům cvičení měla tak svalnaté tělo, že jí zlomyslní kolegové říkali pan Figuerola. Když si oblékla tílko s ramínky nebo letní šaty, její bicepsy a ramena nikdo neminul bez povšimnutí.

Mnoho mužských kolegů však kromě její krásy a tělesné stavby zneklidňoval fakt, že má i jiné přednosti. Odmaturovala se samými jedničkami, ve dvaceti letech vystudovala na policistku a poté si odsloužila devět let u policie v Uppsale, přičemž se ve volném čase věnovala studiu práv. Jen tak pro zábavu si udělala zkoušku ze státovědy. Bez problémů si dokázala zapamatovat informace a získané znalosti analyzovat. Zřídka četla detektivky nebo jiný druh zábavné literatury. Naproti tomu s velkým zájmem hltala knihy z různých vědních oborů od mezinárodního práva až po historii antiky.

U policie přešla z hlídkové služby — což pro klid uppsalských ulic znamenalo ztrátu — na pozici kriminální inspektorky. Nejdřív pracovala u zásahové jednotky a poté u útvaru specializovaného na hospodářskou kriminalitu. V roce 2000 přestoupila k bezpečnostní policii v Uppsale a o rok později se přestěhovala do

Stockholmu. Nejprve působila na útvaru kontrašpionáže, ale Torsten Edklinth ji téměř okamžitě naverboval do útvaru pro ochranu ústavy, protože znal Moničina otce a po celou dobu sledoval její profesní kariéru.

Když se Edklinth konečně rozhodl, že s informacemi od Dragana Armanského musí něco udělat, na chvíli se zamyslel a poté si do kanceláře zavolal Monicu Figuerolovou. Ta v jeho útvaru pracovala necelé tři roky, což znamenalo, že byla stále spíše skutečnou policistkou než papírovou úřednickou válečnicí.

Monica si pro tento den oblékla vypasované modré džíny, tyrkysově zbarvené sandály na nízkém podpatku a námořnicky modré sako.

„Na čem zrovna teď pracuješ?" pozdravil Monicu Edklinth a vyzval ji, aby se posadila.

„Už dva týdny děláme na tom přepadení samoobsluhy v Sunne."

Bezpečnostní policie se v žádném případě nezabývala vyšetřováním vykradených samoobsluh. Taková práce byla záležitostí policie. Monica Figuerolová však byla v útvaru pro ochranu ústavy vedoucí pětičlenného oddělení, které se věnovalo analýzám politické trestné činnosti. Jejich nejdůležitějšími pomocníky byly počítače napojené na policejní registr ohlášených trestných činů. Každé hlášení na policii v jakémkoli švédském okrsku tak skončilo i v počítačích, s nimiž pracovala Monica Figuerolová. Počítače byly vybaveny programem, který automaticky prověřil každé policejní hlášení, a jeho úkolem bylo zareagovat na tři sta deset specifických slov, například černá huba, holá lebka, hákový kříž, přistěhovalec, anarchista, hajlování, nacista, národní demokrat, vlastizrádce, židovská čubka a negr. Pokud se v policejní zprávě objevilo jedno z těchto klíčových slov, počítač spustil alarm, jejich oddělení si spis vyžádalo a prozkoumalo. Podle okolností pak bylo možné zahájit předběžné vyšetřování a pokračovat v dalším šetření.

Mezi úkoly útvaru pro ochranu ústavy patřila i každoroční zpráva s názvem *Hrozby bezpečnosti země*, představující jedinou spolehlivou statistiku politické trestné činnosti. Tato statistika byla založena pouze na trestných činech ohlášených na místních policejních stanicích. V případě loupeže v samoobsluze v Sunne počítač

zareagoval na tři klíčová slova — přistěhovalec, nášivka s vlajkou a černá huba. Dva maskovaní mladíci vyloupili pod pohrůžkou použití pistole obchod se smíšeným zbožím, jehož vlastníkem byl přistěhovalec. Odnesli si celkem 2 780 korun a kartón cigaret. Jeden z nich měl na sobě bundu do pasu se švédskou vlajkou na rameni. Druhý lupič na majitele obchodu několikrát po sobě zařval, že je černá huba, a přinutil ho lehnout si na podlahu.

Souhrn těchto skutečností byl dostatečným důvodem k tomu, aby Moničini kolegové zahájili předběžné vyšetřování a pokusili se zjistit, zda lupiči nejsou v nějakém vztahu k neonacistické skupině ve Värmlandu. Pokud by tomu tak bylo, museli by posoudit, zda ozbrojené přepadení nemá být kvalifikováno jako rasistický trestný čin, jelikož pachatelé veřejně projevovali rasistické názory. Pak by se tato loupež stala jednou z položek ve výroční statistice a po následné analýze by byla začleněna do evropské statistiky, kterou každoročně sestavuje kancelář EU ve Vídni. Z pachatelů se však také mohli vyklubat skauti, kteří si koupili bundu se švédskou vlajkou na rameni, a skutečnost, že majitel obchodu byl přistěhovalec a že při akci padlo slovo černá huba, mohla být jen čirá náhoda. V takovém případě by v oddělení Figuerolové přepadení ze statistiky vyškrtli.

„Mám pro tebe náročný úkol," řekl Torsten Edklinth.

„Aha," odvětila Monica Figuerolová.

„Jde o práci, při které ti hrozí potenciální nebezpečí, že skončíš v nemilosti a možná budeš mít i po kariéře."

„Ano?"

„Na druhé straně, pokud uspěješ a případ dobře dopadne, mohlo by to pro tebe znamenat kariérní postup. Mám v úmyslu tě převelet k operativní jednotce našeho oddělení."

„Promiň, že na to upozorňuju, ale naše oddělení žádnou operativní jednotku nemá."

„Ale jo," řekl Torsten Edklinth. „Právě teď už takovou jednotku má. Založil jsem ji dnes ráno. V téhle chvíli v ní pracuje jediná osoba. Jsi to ty."

Monica Figuerolová se zatvářila pochybovačně.

„Úkolem našeho útvaru je bránit ústavu proti vnitřním hrozbám, což obvykle znamená neonacisty nebo anarchisty. Ale co

máme dělat v případě, kdy se taková hrozba objeví v řadách naší vlastní organizace?“

Během následující půlhodiny Edklinth Monice převyprávěl vše, co se předchozího večera dozvěděl od Armanského.

„Od jakého zdroje tahle tvrzení máš?“ zeptala se Monica Figuerolová.

„To je v tuhle chvíli nepodstatné. Zaměř se na informace, ne na informátora.“

„Já se jen ptám, jestli ten zdroj považuješ za věrohodný.“

„Znám svůj zdroj už spoustu let a myslím, že je velice věrohodný.“

„Tohle celé vážně vypadá… nevím, jak bych to řekla. ‚Nepravděpodobně‘ je hodně slabý výraz.“

Edklinth přikývl.

„Jako z nějakého špionážního románu,“ odpověděl.

„A co mám podle tebe dělat?“

„Od téhle chvíle jsi osvobozena od všech dalších úkolů. Budeš mít jediný — prošetřit, kolik je na tom všem pravdy. Všechna tvrzení buď potvrdíš, nebo popřeš. Zprávy budeš podávat přímo mně a nikomu jinému.“

„Panebože,“ řekla Monica Figuerolová. „Už chápu, cos myslel tím, že můžu upadnout v nemilost.“

„Ano. Ale pokud je to všechno pravda… pokud je pravdivý pouhý zlomek, stojíme před ústavní krizí, kterou musíme vyřešit.“

„Kde mám začít? Co bych měla dělat?“

„Začni tím nejjednodušším. Přečti si ten Björckův vyšetřovací spis z roku 1991. Pak bys měla identifikovat osoby, které údajně sledují Mikaela Blomkvista. Podle mého zdroje ten vůz patří čtyřicetiletému policistovi Göranu Mårtenssonovi, který bydlí na Vittangiské ulici ve Vällingby. Pak bys měla identifikovat tu druhou osobu na snímcích, co pořídil Blomkvistův fotograf. Tady toho mladšího blonďáka.“

„Dobře.“

„A taky by sis měla posvítit na toho Everta Gullberga. V životě jsem o něm neslyšel, ale podle mého názoru musí mít nějakou spojitost s tajnými službami.“

„Chceš říct, že si někdo od tajných služeb objednal vraždu špiona u osmasedmdesátiletého dědy? Tomu nevěřím.“

„Věř nebo ne, ale musíš to prověřit. A vyšetřování musí proběhnout v utajení. Pokud se rozhodneš udělat nějaká opatření, chci o tom vědět. Nechci zbytečně vířit vody."

„Tohle vyšetřování je hodně neobvyklé. Jak to mám zvládnout na vlastní pěst?"

„Nebudeš na to sama. Ty to jen prověříš. Pokud pak přijdeš s tím, že jsi nic nenašla, všechno bude v pořádku. A jestli objevíš něco podezřelého, společně rozhodneme, jak budeme postupovat dál."

Monica Figuerolová strávila polední přestávku v posilovně na policejní stanici zvedáním činek. K obědu si dala černou kávu a obložený chléb s masovými kuličkami a salátem z červené řepy. Vše si odnesla s sebou do kanceláře. Zavřela dveře, uklidila si psací stůl a během pojídání oběda se pustila do čtení vyšetřovacího spisu Gunnara Björcka.

Přečetla si i přílohu s korespondencí mezi Björckem a doktorem Peterem Teleborianem. Zaznamenala si každé jméno a každou událost, které bude muset ověřit. Po dvou hodinách vstala a zašla si k automatu pro další kávu. Když opouštěla kancelář, zamkla za sebou dveře, což u bezpečnostní policie patřilo ke každodenním zvyklostem.

Jako první prověřila spisovou značku. Zavolala na registrační oddělení a bylo jí sděleno, že spis s touto značkou neexistuje. Dále prozkoumala archív mediálních zpráv. Zde byl výsledek lepší. Ve dvou večernících a v jednom raníku našla zprávu o tom, že onoho aktuálního dne roku 1991 byla při požáru automobilu na Doutnákové ulici vážně zraněna jedna osoba. Obětí neštěstí byl muž středního věku, který však nebyl jmenován. Jeden večerník oznamoval, že podle jakéhosi svědka způsobila požár mladá dívka. To tedy zřejmě byla ona nechvalně proslulá zápalná bomba, kterou Lisbeth Salanderová mrštila po ruském agentovi jménem Zalaščenko. Takže přinejmenším k této události zřejmě opravdu došlo.

Gunnar Björck, který zde byl uveden jako autor zprávy, byl skutečnou osobou. Byl to známý vysoký úředník z útvaru pro zahraniční styky a informace, který dříve pobýval na nemocenské kvůli

ploténce; v současné době byl již bohužel po smrti, neboť spáchal sebevraždu.

Personální oddělení jí však nemohlo poskytnout žádnou informaci o tom, čím se Björck zabýval v roce 1991. Jeho úkol podléhal utajení i pro jiné zaměstnance tajných služeb. To byl obvyklý postup.

Naproti tomu si snadno ověřila, že Lisbeth Salanderová bydlela v roce 1991 na Lundské ulici a že další dva roky strávila v Dětské psychiatrické léčebně svatého Štěpána. Přinejmenším v těchto odstavcích se skutečnost s obsahem zprávy nerozcházela.

Peter Teleborian byl známý psychiatr, který se často objevoval v televizi. V roce 1991 pracoval u Svatého Štěpána a v současné době byl ředitelem léčebny.

Monica Figuerolová dlouho přemýšlela nad významem této zprávy. Poté zavolala zástupci vedoucího osobního oddělení.

„Mám jednu choulostivou otázku," vysvětlila mu Monica.

„Copak?"

„Právě děláme analýzu, ve které máme posoudit důvěryhodnost a celkový psychický stav jedné osoby. Potřebovala bych to zkonzultovat s nějakým psychiatrem nebo jiným odborníkem, který má povolený přístup k utajeným informacím. Doslechla jsem se o doktorovi Peteru Teleborianovi a chtěla bych vědět, jestli se na něj můžu spolehnout."

Odpovědi se dočkala až po chvíli.

„Doktor Peter Teleborian pracoval pro tajné služby několikrát jako externí konzultant. Má povolení pro styk s utajovanými informacemi a obecně lze říct, že s ním o takovýchto věcech můžeš mluvit. Ale než se na něj obrátíš, musíš absolvovat povinnou byrokratickou proceduru. Celou záležitost musí schválit tvůj šéf a pak musí podat formální žádost, abys tu věc mohla zkonzultovat s Teleborianem."

Monice Figuerolové poskočilo srdce. Potvrdilo se tak něco, co mohlo být známo pouze velice omezenému okruhu osob. Peter Teleborian měl co do činění s tajnými službami. Tím důvěryhodnost zprávy stoupla.

Monica odstrčila spis a věnovala se dalším informacím od Torstena Edklintha. Prostudovala si Malmovy fotografie dvou mužů,

kteří prvního května údajně sledovali Mikaela Blomkvista z Café Copacabana.

Nahlédla do registru automobilů a zjistila, že Göran Mårtensson je skutečná osoba, která vlastní šedé volvo s uvedenou státní poznávací značkou. Poté si na personálním oddělení zjistila, zda pracuje u bezpečnostní policie. Byl to nejjednodušší možný způsob prověření, ale i v tomto případě byla informace pravdivá. Srdce jí opět poskočilo.

Göran Mårtensson pracoval v útvaru osobní ochrany. Byl členem ochranky. Patřil ke skupině jejích kolegů, kteří několikrát zajišťovali bezpečnost premiéra. Již několik týdnů však vypomáhal v útvaru kontrašpionáže. Uvolněn byl desátého dubna, tedy pár dní poté, co byli Alexander Zalaščenko a Lisbeth Salanderová dopraveni do Sahlgrenovy nemocnice; takové příležitostné výměny zaměstnanců však kvůli nedostatku personálu nebyly v akutních případech nijak neobvyklé.

Poté Monica Figuerolová zavolala zástupci vedoucího oddělení kontrašpionáže, kterého znala osobně a který byl za jejího krátkého působení v tomto útvaru jejím nadřízeným. Zeptala se, zda Göran Mårtensson pracuje na něčem důležitém a zda by si ho případně nemohli na nějakou dobu vypůjčit.

Zástupce vedoucího útvaru kontrašpionáže byl zmatený. Monica Figuerolová musí mít mylnou informaci. Göran Mårtensson v útvaru kontrašpionáže není. Je mu líto.

Monica Figuerolová položila telefon a dvě minuty zírala na sluchátko. V útvaru osobní ochrany se domnívali, že si Mårtenssona půjčilo oddělení kontrašpionáže. Ale nebyl ani tam. Takové personální přesuny musely být schváleny vedoucím kanceláře. Natáhla se po sluchátku, aby mu zavolala, ale zarazila se. Pokud by oddělení osobní ochrany Mårtenssona půjčilo jinému útvaru, musel by to nejdřív schválit vedoucí kanceláře. Ale Mårtensson v útvaru kontrašpionáže nebyl. O tom musel vedoucí kanceláře vědět. A musel vědět i o tom, že Mårtenssona přesunuli k nějakému jinému útvaru, který sledoval Mikaela Blomkvista.

Torsten Edklinth jí řekl, aby zbytečně nevířila vody. Pokud by se zeptala vedoucího kanceláře, bylo by to stejné, jako kdyby do malého rybníčku hodila pořádný balvan.

V pondělí ráno těsně po půl jedenácté se Erika Bergerová posadila k psacímu stolu ve své skleněné kóji a vydechla si. Nutně potřebovala šálek kávy z automatu v jídelně, který si právě přinesla. Dopoledne strávila na dvou poradách. První byla ranní patnáctiminutovka, na níž redakční sekretář Peter Fredriksson načrtl základní osnovu pracovních úkolů pro tento den. Stále více musela spoléhat na Fredrikssonův úsudek, neboť k Andersi Holmovi neměla důvěru.

Na druhé, hodinové poradě řešila s předsedou představenstva Magnusem Borgsjöem, ekonomickým ředitelem *SMP* Christerem Sellbergem a s rozpočtovým ředitelem Ulfem Flodinem klesající počet inzerentů a snížení prodeje nepředplacených výtisků. Rozpočtový a ekonomický šéf se shodli na tom, že musí provést opatření pro snížení finančního schodku novin.

„První čtvrtletí jsme letos zvládli díky menšímu nárůstu inzertního trhu a také díky tomu, že dva zaměstnanci odešli na konci roku do důchodu. Jejich pozice jsme neobsadili," řekl Ulf Flodin. „Zřejmě budeme muset tenhle kvartál zvládnout s rozpočtovým schodkem. Ale není nejmenších pochyb o tom, že se na stockholmském inzertním trhu budou stále víc roztahovat noviny jako *Metro* a *Stockholm City*, které jsou zdarma. Téměř jisté je tedy to, že i třetí kvartál bude znamenat jasný schodek."

„A jak si s tím poradíme?" otázal se Borgsjö.

„Jedinou přijatelnou alternativou jsou škrty. Nedělali jsme je od roku 2002. Ocenil bych, kdybychom před koncem roku snížili stav personálu alespoň o deset pozic."

„A jaké pozice máte na mysli?" zeptala se Erika Bergerová.

„Budeme postupovat na principu kráječe sýra — odkrojíme kus tam a kus jinde. Sportovní redakce má 6,5 pracovního místa. Musíme stav snížit na pět zaměstnanců na plný úvazek."

„Pokud jsem věc správně pochopila, tak sportovní redakce už v téhle chvíli skoro mele z posledního. To znamená, že musíme okrájet i nabídku sportovní rubriky."

Flodin pokrčil rameny.

„Rád si poslechnu nějaký lepší návrh."

„Žádný lepší návrh nemám, ale pokud uděláme personální škrty, tak budeme muset vydávat tenčí noviny, a pokud budeme

vydávat tenčí noviny, tak se sníží počet čtenářů a tím i počet inzerentů."

„Je to začarovaný kruh," prohlásil ekonomický šéf Sellberg.

„Zaměstnali mě tady proto, abych tomuhle nešťastnému vývoji nějak zabránila. To znamená, že vsadím na ofenzivu, tedy že změním noviny tak, aby byly pro čtenáře atraktivnější. Což ale nemůžu udělat, pokud přistoupíme k personálním škrtům."

Erika se obrátila k Borgsjöovi.

„Jak dlouho můžeme novinám ještě pouštět žilou, než vykrvácejí úplně? Jak velký schodek si můžeme dovolit, než se to otočí k lepšímu?"

Borgsjö našpulil rty.

„Od začátku devadesátých let *SMP* spolkl velkou část našich fondových zdrojů. Naše akciové portfolio kleslo ve srovnání s hodnotou, kterou mělo před deseti lety, asi o třicet procent. Velkou část těchto fondů jsme použili na investice do počítačové techniky. Takže jsme měli obrovské výdaje."

„Všimla jsem si, že *SMP* používá vlastní software s názvem AXT. Kolik stálo vytvoření toho programu?"

„Asi pět milionů korun."

„Pořád v tom nevidím žádnou logiku. Na trhu je přece spousta hotových komerčních programů. Na co *SMP* potřeboval vlastní software?"

„Podívejte, Eriko… na to si musíte odpovědět sama. Přemluvil nás k tomu bývalý technický šéf. Podle něj to mělo v dlouhodobé perspektivě vyjít laciněji, a *SMP* by navíc mohl prodávat licence na tento program jiným novinám."

„A koupil si ho někdo?"

„Vlastně ano, jedny místní norské noviny."

„To je skutečně terno," odvětila suše Erika Bergerová. „Další otázka: máme tu počítače, které jsou už tak pět nebo šest let staré…"

„V nejbližším roce jsou jakékoli investice do nových počítačů vyloučené," prohlásil Flodin.

Diskuse pokračovala. Erika si rychle uvědomila, s jakou bohorovností Flodin i Sellberg ignorovali její návrhy. Pro ně existovaly jen škrty, což bylo pochopitelné z hlediska rozpočtového

i ekonomického ředitele, z pohledu nové šéfredaktorky to však bylo zcela nemyslitelné. Rozčilovalo ji však, jak muži s přátelským úsměvem neustále odbývali její argumenty, takže si připadala jako zkoušená školačka před tabulí. Ačkoli nepadlo jediné nevhodné slovo, jejich klasický mužský přístup byl skoro k smíchu. *S takhle těžkými věcmi si nemusíš lámat hlavičku, děvenko*.

Borgsjö jí nijak zvlášť nepomohl. Vyčkával, dokud se k danému bodu nevyjádřili všichni účastníci porady, ale necítila z něj takovou přezíravost jako z ostatních.

Erika si povzdechla, zapnula svůj laptop a otevřela elektronickou poštu. Přišlo jí devatenáct e-mailů. Čtyři z nich byly spamy, které jí nabízely následující: (a) nákup Viagry, (b) kybernetický sex s *The Sexiest Lolita on the Net* za pouhé čtyři dolary za minutu, (c) *Animal sex, the Juiciest Horse Fuck in the Universe* a (d) předplatné elektronických módních novinek na *mode.nu*. Příval takového spamového svinstva neustával, ať se snažila, jak chtěla. Dalších sedm zpráv byly takzvané „nigerijské dopisy" od vdovy bývalého šéfa státní banky v Abú Dhabí, nabízející fantastické částky pouze za to, že přispěje úplně malinkým kapitálkem, a podobné nesmysly.

Pak přišla na řadu ranní redakční zpráva, polední zpráva, tři vzkazy od sekretáře Petera Fredrikssona, který ji průběžně informoval o vývoji hlavních zpráv dne, e-mail od jejího daňového poradce, který si s ní chtěl domluvit schůzku, na níž by projednali její zvýšení platu po přechodu z *Milénia* do *SMP*, a připomínka čtvrtletní návštěvy u zubaře. Erika si zaznamenala čas do elektronického organizéru a okamžitě si uvědomila, že návštěvu zubaře bude muset zrušit, protože právě na tento den naplánovala velkou redakční poradu.

Nakonec otevřela poslední zprávu, která přišla z e-mailové adresy <centralred@smpost.se> s předmětem *Na vědomí šéfredaktorce*. Erika pomalu položila hrníček s kávou.

KURVO! CO SI O SOBĚ MYSLÍŠ, TY KUNDO ZASRANÁ? NEMYSLI SI, ŽE SEM JEN TAK VLEZEŠ A BUDEŠ DĚLAT VLNY. POTŘEBOVALA BYS NARVAT DO PRDELE ŠROUBOVÁK, TY KURVO! ČÍM DŘÍV ODSUD VYPADNEŠ, TÍM LÍP!

Erika Bergerová automaticky vyhledala očima šéfa zpravodajství Anderse Holma. Nebyl na svém místě a nikde v redakci ho neviděla. Pohlédla na adresu odesílatele, poté zvedla sluchátko a zavolala Peteru Flemingovi, technickému šéfovi *SMP*.

„Zdravím vás, kdo tady používá emailovou adresu <centralred@smpost.se>?"

„Nikdo. Takováhle adresa v *SMP* neexistuje."

„Ale já jsem z téhle adresy právě teď dostala e-mail."

„Je to fingované. Obsahuje ta zpráva virus?"

„Ne. Alespoň antivirový program nic nenašel."

„Dobře. Ta adresa neexistuje. Ale nafingovat na první pohled správnou adresu není nic těžkého. Na netu jsou webové stránky, přes které se to dá poslat."

„Dá se takový e-mail vystopovat?"

„To je skoro nemožné, i když je dotyčný takový trouba, že zprávu pošle ze svého domácího počítače. Možná by šlo vystopovat IP adresu nějakého serveru, ale pokud používá například účet u hotmailu, tak všechny stopy zmizí."

Erika mu poděkovala za informaci. Chvilku přemýšlela. Samozřejmě to nebylo poprvé, kdy dostala výhružný e-mail nebo dopis od nějakého blázna. Tahle zpráva zjevně narážela na její novou pozici šéfredaktorky *SMP*. Zapřemýšlela, jestli to byl nějaký šílenec, který o ní četl v souvislosti s Moranderovou smrtí, nebo zda se odesílatel nachází přímo v budově.

Monica Figuerolová se dlouho a důkladně rozmýšlela, co provede s Evertem Gullbergem. Výhodou práce v útvaru pro ochranu ústavy bylo to, že disponovala rozsáhlými pravomocemi a mohla si obstarat téměř jakýkoli vyšetřovací spis ve Švédsku, který mohl mít co do činění s rasistickou nebo politickou trestnou činností. Alexander Zalaščenko byl přistěhovalec a jejím úkolem bylo prověřovat i násilí spáchané na osobách narozených v zahraničí. Poté měla rozhodnout, zda se jednalo o rasisticky motivovaný zločin či nikoli. Měla tak právo vyžádat si materiály z vyšetřování Zalaščenkovy vraždy, z nichž by mohla zjistit, zda Evert Gullberg nebyl ve spojení s nějakou rasistickou organizací nebo zda v souvislosti s vraždou nevyjadřoval rasistické postoje. Objednala si vyšetřovací

protokol a pečlivě si ho pročetla. Našla v něm dopisy, které byly adresovány ministru spravedlnosti, a kromě řady nactiutrhačných a ponižujících osobních útoků se v nich vyskytovaly i výrazy negromrd a vlastizrádce.

V pět hodin Monica Figuerolová zamkla veškerý materiál do bezpečnostní schránky ve své kanceláři, odnesla šálek od kávy, vypnula počítač a zaregistrovala svůj odchod. Rychle zamířila k tělocvičně u náměstí Svatého Erika a následující hodinu věnovala lehkému posilování.

Když skončila, vydala se pěšky do svého dvoupokojového bytu na Pontonové ulici, osprchovala se a dala si pozdní, ale kaloricky vyváženou večeři. Chvíli zauvažovala, zda nemá zavolat Danielu Mogrenovi, který bydlel o tři bloky dále na stejné ulici. Daniel byl řezbář a kulturista a už tři roky spolu trénovali. Během posledních měsíců se scházeli a provozovali kamarádský sex.

Sex Monicu Figuerolovou uspokojoval přinejmenším stejně jako dlouhý trénink v posilovně, ale po třicítce, tedy lépe řečeno před čtyřicítkou, začala přemýšlet o tom, zda by přece jenom neměla začít hledat nějakou stálou známost a stabilnější životní situaci. Napadly ji dokonce i děti. Nikoli však s Danielem Mogrenem.

Po chvilce zvažování se rozhodla, že na něj vlastně nemá náladu. Namísto toho si vlezla do postele s knihou o historii antiky. Usnula těsně před půlnocí.

» , ,

KAPITOLA 13

Úterý 17. května

Monica Figuerolová se vzbudila v úterý ráno deset minut po šesté, dala si dlouhé běžecké kolečko podél Severního Mälarstrandu a v osm deset zaregistrovala svůj příchod na policejní stanici. Ranní hodinku věnovala sepisování zprávy včetně závěrů, k nimž dospěla předešlého dne.

V devět dorazil Torsten Edklinth. Monica mu dopřála dvacet minut na vyřízení pošty, poté se vydala k jeho kanceláři a zaklepala na dveře. Čekala deset minut, než Torsten prostudoval její zprávu. Edklinth si dvakrát přečetl čtyři archy formátu A4 od začátku až do konce. Nakonec k ní vzhlédl.

„Vedoucí kanceláře," řekl Edklinth zamyšleně.

Monica přikývla.

„Musel schválit dočasné přeložení Mårtenssona. Takže určitě ví o tom, že Mårtensson není u kontrašpionáže, kde by měl podle útvaru osobní ochrany být."

Torsten Edklinth si sundal brýle, důkladně je vyčistil papírovým ubrouskem a přemýšlel. S vedoucím kanceláře Albertem Shenkem se nesčetněkrát setkal na schůzích a interních konferencích, ale nemohl tvrdit, že by ho dobře znal. Byl to muž menšího vzrůstu se světle rezavými vlasy, kterému časem narostlo pěkné bříško. Edklinth věděl, že Shenkemu je asi pětapadesát a že pro bezpečnostní policii pracuje přinejmenším pětadvacet roků, možná dokonce ještě déle. V posledních deseti letech byl vedoucím kanceláře

a kromě toho působil jako zástupce vedoucího na jiných administrativních postech. Považoval Shenkeho za uzavřeného člověka, který v případě potřeby dokáže mít tvrdé lokty. Edklinth neměl ani tušení o tom, čím se Shenke zabývá ve volném čase, ale vzpomněl si, že ho několikrát viděl dole v garáži neformálně oblečeného a s golfovými holemi. Také na něj před pár lety náhodně narazil v Opeře.

„Zarazila mě na tom jedna věc," řekla Monica.

„Jaká?"

„Evert Gullberg. Ve čtyřicátých letech byl na vojně, pak se z něj stal daňový poradce a v padesátých letech zmizel někde v mlhách."

„A dál?"

„Když jsme to probírali, považovali jsme ho za nájemného vraha."

„Vím, že to vypadá přitažené za vlasy, ale…"

„Zarazilo mě, že existuje tak málo informací o jeho minulosti — skoro to vypadá jako podfuk. Informační služba i bezpečnostní policie si v padesátých a šedesátých letech zakládaly pobočky mimo budovu."

Torsten Edklinth přikývl.

„Byl jsem zvědavý, kdy tuhle možnost vezmeš v potaz."

„Potřebovala bych přístup k osobním složkám z padesátých let," řekla Monica Figuerolová.

„Ne," odpověděl Torsten Edklinth a zavrtěl hlavou. „Bez povolení šéfa kanceláře nemáme přístup do archívu a nemá smysl budit pozornost, dokud nebudeme mít pevnější půdu pod nohama."

„Tak co máš v úmyslu dělat dál?"

„Mårtensson," řekl Edklinth. „Zjisti, na čem pracuje."

Lisbeth Salanderová právě studovala ve svém zamčeném nemocničním pokoji ventilační otvor, když uslyšela klíč v zámku a do místnosti vstoupil Anders Jonasson. Bylo úterý po desáté večer. Lékařův příchod přerušil Lisbethiny plány na útěk ze Sahlgrenovy nemocnice.

Lisbeth si už stačila změřit okno a řekla si, že by jím bez větších obtíží dokázala prostrčit hlavu a poté i zbytek těla. Nacházela se tři patra nad zemí, ale tento zádrhel by dokázala vyřešit kombinací

roztrhaného prostěradla a tři metry dlouhého prodlužovacího kabelu ke stojací lampě.

V myšlenkách plánovala svůj útěk krok za krokem. Problémem bylo oblečení. Na sobě měla kalhotky, nemocniční košili a vypůjčené umělohmotné sandály. Vlastnila dvě stě korun v hotovosti, které jí dala Annika Gianniniová, aby si z nemocničního kiosku mohla objednat nějaké sladkosti. V sekáči by za to pořídila lacině džíny a tričko, ovšem za předpokladu, že by se jí nějaký sekáč v Göteborgu podařilo najít. Zbytek peněz by musel vystačit na telefon *Plagueovi*. Pak by se všechno vyřešilo. Pár dní po svém útěku hodlala odletět na Gibraltar a poté si někde ve světě vytvořit novou totožnost.

Anders Jonasson jí pokývl na pozdrav a posadil se na židli pro návštěvy. Lisbeth se posadila na okraj postele.

„Dobrý večer, Lisbeth. Promiňte, že jsem se na vás v posledních dnech nestačil zajít podívat, ale měli jsme na pohotovosti hrozný frmol, a navíc jsem měl na starost několik mladých lékařů."

Lisbeth přikývla. Neočekávala, že by ji doktor Jonasson chodil pravidelně navštěvovat.

Anders vytáhl její chorobopis a se zájmem studoval křivku horečky a medikaci. Všiml si, že se teplota ustálila na hodnotě mezi 37 a 37,2 °C a že v minulém týdnu neužívala žádné léky proti bolesti hlavy.

„Vaší ošetřující lékařkou je doktorka Endrinová. Vycházíte spolu dobře?"

„Je v pohodě," odvětila bez zvláštního nadšení Lisbeth.

„A bylo by v pohodě, kdybych vás prohlédl?"

Lisbeth přikývla. Lékař vytáhl baterku, naklonil se k ní, posvítil jí do očí a sledoval, jak se jí stahují a rozšiřují zornice. Požádal ji, aby otevřela ústa, a podíval se jí do krku. Poté jí opatrně položil ruce na krk a několikrát jí pohnul hlavou.

„Žádné potíže se zátylkem nemáte?" zeptal se lékař.

Lisbeth zavrtěla hlavou.

„A co bolesti hlavy?"

„Občas mě bolí, ale přejde to."

„Proces hojení ještě pokračuje. Bolesti budou stále více ustupovat."

Lisbeth měla na části hlavy tak kratinký porost, že lékaři stačilo odhrnout pramen vlasů na stranu, aby si mohl prohlédnout ránu nad uchem. Hojila se dobře, ale stále na ní byl malý stroupek.

„Zase jste si tu ránu škrábala. Koukejte toho nechat."

Lisbeth přikývla. Lékař ji vzal za levý loket a zvedl paži.

„Dokážete sama zvednout ruku?"

Lisbeth vzpažila.

„Cítíte nějakou bolest nebo tlak v rameni?"

Lisbeth zavrtěla hlavou.

„Cítíte v ní napětí?"

„Trošičku."

„Myslím, že byste měla víc trénovat ramenní svaly."

„To jde těžko, když jsem tu zavřená."

Lékař se na ni usmál.

„To není napořád. Děláte cviky, které vám ukázala terapeutka?"

Lisbeth přikývla. Lékař vytáhl stetoskop a na chvíli si ho přitiskl na zápěstí, aby ho zahřál. Poté se posadil na okraj postele, rozepnul jí košili, poslechl si srdeční ozvy a změřil tep. Požádal ji, aby se naklonila dopředu a položil jí stetoskop na záda, aby si poslechl plíce.

„Zakašlete."

Lisbeth zakašlala.

„Dobře. Můžete si zapnout košili. Z lékařského hlediska jste víceméně zdravá."

Lisbeth přikývla. Očekávala, že lékař nyní vstane a slíbí, že se za pár dní zase zastaví, ale Anders Jonasson se nezvedal ze židle. Dlouho seděl mlčky a zdálo se, že o něčem přemýšlí. Lisbeth trpělivě vyčkávala.

„Víte, proč jsem se stal lékařem?" zeptal se najednou Jonasson.

Lisbeth zavrtěla hlavou.

„Pocházím z dělnické rodiny. Vždycky jsem chtěl být doktor. V pubertě jsem vlastně chtěl být psychiatr. Byl jsem příšerný intouš."

Jakmile vyslovil slovo psychiatr, Lisbeth se na něj zadívala s náhlým zájmem.

„Ale nebyl jsem si jistý, jestli bych studium zvládl. Takže po maturitě na gymnáziu jsem se vyučil svářečem a pár let jsem jako svářeč pracoval."

Anders Jonasson pokývl na znamení toho, že to myslí vážně.

„Myslel jsem, že je dobré mít nějaká zadní vrátka, kdyby mi studium medicíny nevyšlo. A mezi svářečem a doktorem není zas tak veliký rozdíl. V obou případech jde o spojování něčeho dohromady. A teď pracuju tady v Sahlgrenově nemocnici a dávám dohromady takové případy, jako jste vy."

Lisbeth svraštila obočí a podezíravě zapřemýšlela, jestli si z ní doktor nestřílí. Ale Anders Jonasson vypadal úplně vážně.

„Lisbeth… rád bych věděl…"

Lékař tak dlouho mlčel, až se ho Lisbeth téměř zeptala, co vlastně chtěl říct. Ovládla se však a vyčkávala.

„Rád bych věděl, jestli se na mě nenaštvete, když vám položím jednu velice osobní otázku. Chci se vás zeptat jako soukromá osoba, ne jako lékař. Vaši odpověď nehodlám nikam zapisovat ani o ní nebudu s nikým mluvit. Pokud nechcete, nemusíte mi odpovídat."

„O co jde?"

„Je to otázka hodně na tělo."

Lisbeth mu pohlédla do očí.

„Když jste byla od dvanácti let zavřená u Svatého Štěpána, zcela jste odmítala komunikovat s jakýmkoli psychiatrem. Proč?"

Lisbeth Salanderové trochu potemněly oči. Hleděla na Andersе Jonassona zcela bezvýrazným pohledem. Dvě minuty seděla mlčky.

„Proč vás to zajímá?" zeptala se nakonec.

„Upřímně řečeno, sám přesně nevím. Myslím, že se snažím přijít něčemu na kloub."

Lisbeth se malinko zvlnily rty.

„Nemluvím se cvokaři, protože nikdy neposlouchají, co jim říkám."

Anders Jonasson přikývl a najednou se dal do smíchu.

„Dobře. Povězte mi… co si myslíte o Peteru Teleborianovi?"

Lékař ze sebe toto jméno vyrazil tak nečekaně, až sebou Lisbeth téměř trhla. Přimhouřila oči.

„Co to má do prdele znamenat, dvacet otázek, nebo kolik vlastně? O co vám jde?"

Hlas měla ostrý jako smirkový papír. Anders Jonasson se k ní naklonil tak blízko, že téměř narušil její soukromý prostor.

„Protože jeden ten… jak jste to říkala…. cvokař jménem Peter Teleborian, v odborných kruzích dost známá osoba, za mnou v posledních dnech dvakrát zašel a pokoušel se získat povolení k tomu, aby vás mohl navštívit."

Lisbeth pojednou ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz.

„Soud ho pověří vypracováním vašeho psychiatrického posudku."

„No a?"

„Nemám Petera Teleboriana rád. Zakázal jsem mu k vám přístup. Naposledy se tady na oddělení objevil bez ohlášení a pokoušel se k vám pokoutně vetřít prostřednictvím sestry."

Lisbeth stiskla rty.

„Něco se mi na něm nezdálo — choval se podivně, a navíc mu nějak moc záleželo na tom, aby se k vám dostal. Rád bych věděl, co si něm myslíte."

Tentokrát byla řada na Andersi Jonassonovi, aby trpělivě počkal na odpověď Lisbeth Salanderové.

„Teleborian je hajzl," řekla konečně.

„Je mezi vámi něco osobního?"

„Dá se to tak říct."

„Taky jsem měl pohovor s jednou úřední osobou, která zřejmě chce, abych k vám Teleboriana pustil."

„A?"

„Zeptal jsem se dotyčného, zda je kompetentní k tomu, aby posoudil váš zdravotní stav, a poslal jsem ho k čertu, i když jsem se vyjádřil poněkud diplomatičtěji."

„Aha."

„Poslední otázka. Proč jste mi tohle řekla?"

„Protože jste se mě na to ptal."

„To jo. Ale jsem lékař a studoval jsem psychiatrii. Tak jak to, že se mnou mluvíte? Mám si to vysvětlit tak, že ke mně chováte určitou důvěru?"

Lisbeth neodpověděla.

„Tohle vysvětlení mi stačí. Chci, abyste věděla, že jste má pacientka. To znamená, že pracuju pro vás a pro nikoho jiného."

Lisbeth na něj podezíravě pohlédla. Lékař chvíli mlčel a pozoroval ji. Poté se rozhovořil v lehčím tónu.

„Z čistě lékařského hlediska jste víceméně zdravá. Potřebujete ještě několik týdnů rehabilitace. Ale bohužel jste až příliš zdravá."

„Bohužel?"

„Ano." Anders se na ni mírně usmál. „Jste na tom zatraceně dobře."

„Co tím myslíte?"

„To znamená, že nemám žádný legitimní důvod držet vás tu v izolaci, a státní zástupce tedy brzy zažádá o váš převoz do vazební věznice ve Stockholmu, kde budete šest týdnů čekat na zahájení soudního procesu. Hádal bych, že k tomu dojde už příští týden. A to znamená, že Peter Teleborian bude mít příležitost vás vyšetřit."

Lisbeth seděla bez hlesu na posteli. Anders Jonasson vypadal roztržitě, sklonil se k ní a upravil jí polštář. Mluvil, jako by si sám pro sebe přemýšlel nahlas.

„Jestli se u vás neobjeví bolest hlavy nebo malé zvýšení teploty, tak vás doktorka Endrinová zřejmě propustí."

Jonasson najednou vstal.

„Děkuju, že jste se mnou byla ochotná mluvit. Než vás propustí, zajdu se na vás ještě podívat."

Byl už téměř u dveří, když Lisbeth promluvila.

„Doktore Jonassone."

Lékař se k ní obrátil.

„Díky."

Jonasson krátce pokývl, vyšel ven a zamkl dveře.

Lisbeth Salanderová dlouho zírala na zamčené dveře. Nakonec si lehla na záda a pro změnu zírala do stropu.

Vtom ucítila, že má za hlavou cosi tvrdého. Nadzvedla polštář a ke svému překvapení objevila malý látkový sáček, který tam předtím určitě nebyl. Otevřela ho a nechápavě vytřeštila oči na kapesní počítač Palm Tungsten T3 a na nabíječku. Poté si počítač lépe prohlédla a objevila malý škrábanec na horním okraji. Srdce se jí rozbušilo jako o závod. To je můj Palm. Ale jak… Lisbeth zmateně pohlédla na zamčené dveře. Anders Jonasson byl samé překvapení. Najednou pocítila vzrušení. Okamžitě zapnula počítač a v témže okamžiku zjistila, že je chráněný heslem.

Zklamaně hleděla na vyzývavě blikající obrazovku. Co to má ksakru znamenat… Poté se podívala do látkového sáčku a na dně našla složený pruh papíru. Vytáhla ho, rozbalila a přečetla si řádek, napsaný úpravným písmem.

Jsi hackerka. Zjisti si to!/Kalle B.

Lisbeth se poprvé po několika týdnech rozesmála. Pěkně jí to vrátil. Několik vteřin přemýšlela. Poté vzala dotykové pero a napsala číselnou kombinaci 9277, která na klávesnici mobilu odpovídala písmenům WASP. Na tenhle kód musel přijít Kalle Blomkvist a vypnout jím alarm proti vloupání, když bez pozvání vlezl do jejího bytu na Rybářské ulici u Mosebacke.

Nefungovalo to.

Zkusila čísla 52553, odpovídající písmenům KALLE.

Ani tohle nevyšlo. Jelikož Zasranej Kalle Blomkvist podle všeho chtěl, aby počítač mohla používat, určitě vybral nějaké jednoduché heslo. Podepsal se jako Kalle, přestože to nesnášel. Lisbeth začala vytvářet různé asociace. Chvíli přemýšlela. Musí to být něco hanlivého. Poté vyťukala číslice 63663, odpovídající slovu PIPPI.

Měla úspěch.

Na obrazovce se objevil smajlík s textovou bublinou:

Tak vidíš — nebylo to těžké. Navrhuju, abys klikla na uložené dokumenty.

Lisbeth okamžitě objevila nejvýše uložený dokument s názvem *Ahoj Sally*. Rozklikla ho a dala se do čtení.

Takže za prvé — tohle je jen mezi námi dvěma. Tvá advokátka, tedy moje sestra Annika, nemá ani tušení o tom, že máš přístup k tomuhle počítači. Tak to musí zůstat.
Nevím, do jaké míry si uvědomuješ, co se děje venku mimo tvůj zamčený pokoj, ale kupodivu (a navzdory tvé povaze) tam pořád ještě pobíhá několik loajálních pitomců, kteří pro tebe pracují.
Až bude tohle za námi, oficiálně založím ideový spolek, který

hodlám nazvat Rytíři bláznivého stolu. Jeho smyslem bude konání každoroční slavnostní večeře, kde se budeme bavit jen tím, že tě budeme pomlouvat. (Ne — ty nejsi zvaná.)
Fajn, takže k věci. Annika se snaží co nejlépe připravit na soudní proces. Jedním z problémů je samozřejmě to, že pracuje pro tebe a dodržuje všechny ty nesmysly o zachování mlčenlivosti. To znamená, že ani mně nepoví, o čem spolu diskutujete, což je v tomto případě trošku nevýhoda. Přijímat informace naštěstí může.
My dva, ty a já, si spolu musíme promluvit.
Nepoužívej mou e-mailovou adresu.
Možná jsem paranoidní, ale z dobrých důvodů mám podezření, že mou poštu čte i někdo další. Pokud mi budeš chtít něco poslat, jdi na yahoo do diskusní skupiny Bláznivý_stůl. *ID je Pippi a heslo p9i2p7p7i./Mikael*

Lisbeth si dvakrát přečetla Mikaelův dopis a překvapeně hleděla na displej. Po období naprostého počítačového celibátu trpěla obrovskými abstinenčními příznaky. Zasranej Kalle Blomkvist asi myslel kolenem, když jí do nemocnice propašoval počítač, a zapomněl přitom, že pro připojení k síti potřebuje vlastní mobil.

Lisbeth ležela a přemýšlela, vtom však zaslechla kroky na chodbě. Okamžitě vypnula počítač a zastrčila ho pod polštář. Když uslyšela, jak kdosi strká klíč do dveří, uvědomila si, že látkový pytlík a nabíječka stále leží na nočním stolku. Natáhla ruku, rychle strčila pytlík pod pokrývku a stočený kabel si dala mezi nohy. Pasivně ležela a civěla do stropu, když do pokoje vešla noční sestra, přátelsky ji pozdravila a zeptala se, jak se Lisbeth daří a zda něco nepotřebuje.

Lisbeth jí řekla, že se cítí dobře a že by chtěla krabičku cigaret. Tuto žádost sestra přátelsky, avšak rozhodně zamítla. Dostala balíček nikotinových žvýkaček. Když za sebou sestra zavírala dveře, Lisbeth na okamžik spatřila hlídkujícího člena ochranky. Počkala, dokud se kroky nezačaly vzdalovat, a pak znovu vytáhla kapesní počítač.

Zapnula ho a zkusila se připojit k internetu.

Zažila pocit téměř blízký šoku, když počítač najednou oznámil, že našel spojení. *Jsem připojená k internetu. To není možné.*

Lisbeth vyskočila z postele takovou rychlostí, až pocítila bolest v poraněné kyčli. Překvapeně se rozhlížela po pokoji. Jak je to možné? Pomalu obešla pokoj a prozkoumala každý kout… *Ne, v pokoji žádný mobil není*. Přesto byla připojená. Poté se jí na tváři rozhostil křivý úsměv. Bluetooth — bezdrátové připojení s dosahem deset až dvanáct metrů. Někde tu musí být mobil. Pohledem zabloudila k ventilačnímu otvoru těsně pod stropem.

Zasranej Kalle Blomkvist nainstaloval někde u jejího pokoje mobil. To bylo jediné vysvětlení.

Ale proč jí nepropašoval taky telefon… *Samozřejmě. Baterie*.

Její Palm potřeboval dobít zhruba každý třetí den. Kdyby ho měla připojený k mobilu a hodně surfovala po síti, baterie mobilu by se rychle vybila. Blomkvist, nebo spíš někdo, koho si tam venku najal, musel v pravidelných intervalech měnit baterii.

Ale přirozeně jí poslal nabíječku k počítači. Bez ní by to nešlo. A bylo jednodušší skrývat a používat jeden předmět než dva. Každopádně ten Blomkvist nebude zas takový střevo.

Lisbeth začala přemýšlet o tom, kam počítač schová. Potřebovala najít nějakou skrýš. Jedna elektrická zásuvka byla u dveří a další v panelu na zdi za její postelí. Právě z tohoto panelu vedl proud do lampičky a do digitálních hodin. Po odstraněném rádiu zůstal ve zdi prázdný otvor. Lisbeth se usmála. Vejde se tam nabíječka i počítač. Ve dne bude moct počítač dobít ze zásuvky zabudované v nočním stolku.

Lisbeth Salanderová byla šťastná jak blecha. Srdce jí silně bušilo, když poprvé po dvou měsících zapnula kapesní počítač a připojila se k internetu.

Surfování na pidiobrazovce s pomocí dotykového pera se nedalo srovnat se surfováním na PowerBooku se sedmnáctipalcovým displejem. *Ale byla připojená k internetu*. Ze své postele v Sahlgrenově nemocnici se tak mohla spojit s celým světem.

Začala tím, že otevřela soukromé webové stránky s reklamou na značně nezajímavé snímky jednoho neznámého a nepříliš schopného amatérského fotografa Gilla Batese z Jobsville v Pensylvánii. Lisbeth si věc jednou prověřila a zjistila, že žádné místo jménem Jobsville neexistuje. Přesto Bates pořídil více než dvě stovky

fotografií tohoto městečka a vytvořil z nich fotogalerii se zobrazením miniatur. Lisbeth došla až k obrázku 167 a kliknutím ho zvětšila. Snímek představoval kostel v Jobsville. Lisbeth umístila kurzor na špičku kostelní věže a klikla. Okamžitě se otevřelo okénko, do něhož měla zadat uživatelské jméno a heslo. Vytáhla dotykové pero a napsala do okna pro uživatelské jméno slovo *Remarkable* a jako heslo *A(89)Cx#magnolia*.

Poté se objevilo okno s textem *ERROR — You have the wrong password* a tlačítkem *OK — Try again*. Lisbeth věděla, že kdyby klikla na *OK — Try again* a zkusila zadat nové heslo, objevovalo by se stále dokola stejné okno, i kdyby to zkoušela až do smrti. Namísto toho klikla na písmeno *O* ve slově *ERROR*.

Obrazovka zčernala. Poté se otevřely kreslené dveře a vyšla z nich bytost připomínající Laru Croft. Objevila se textová bublina se slovy *WHO GOES THERE?*

Lisbeth klikla na bublinu a napsala slovo *Wasp*. Okamžitě se objevila odpověď *PROVE IT — OR ELSE*..., zatímco kreslená Lara Croft odjistila pistoli. Lisbeth věděla, že to není jen planá pohrůžka. Pokud by třikrát po sobě uvedla nesprávné heslo, stránka by se vypnula a jméno *Wasp* by bylo vymazáno ze seznamu členů. Pomalu napsala heslo *MonkeyBusiness*.

Obrazovka opět změnila podobu a objevilo se na ní modré pozadí s textem:

Welcome to Hacker Republic, citizen Wasp. It is 56 days since your last visit. There are 10 citizens online. Do you want to (a) Browse the Forum (b) Send a Message (c) Search the Archive (d) Talk (e) Get laid?

Lisbeth klikla na *(d) Talk* a poté na řádek nabídky *Who's online?*, kde se před ní objevil seznam se jmény *Andy, Bambi, Dakota, Jabba, BuckRogers, Mandrake, Pred, Slip, SisterJen, SixOfOne* a *Trinity*.

» *Hi gang,* « napsala Wasp.
» *Wasp. That really U?* « odpověděl okamžitě *SixOfOne*. » *Look who's home.* «
» *Kde jsi byla?* « otázal se *Trinity*.
» *Plague říkal, že máš nějaké potíže,* « napsal *Dakota*.

Lisbeth si nebyla jistá, ale měla podezření, že *Dakota* je žena. Ostatní přítomní občané včetně osoby, která si říkala *SisterJen*, byli kluci. Hackerská republika měla celkem (v době jejího posledního připojení) šedesát dva občanů, z nichž čtyři byly dívky.

» *Ahoj, Trinity,* « napsala Lisbeth. » *Ahoj, všichni.* «
» *Proč zdravíš jen Trin? Máte spolu něco, nebo je něco špatného na nás ostatních?* « napsal *Dakota*.
» *Měli jsme spolu rande,* « napsal *Trinity*. » *Wasp se schází jen s inteligenty.* «

Okamžitě dostal z pěti stran přes čumák.

Z dvaašedesáti občanů Hackerské republiky se *Wasp* setkala tváří v tvář jen se dvěma osobami. Jednou z nich byl *Plague*, který výjimečně nebyl přítomen. Druhou byl *Trinity*, Angličan žijící v Londýně. Před dvěma lety se s ním na pár hodin sešla, když s Mikaelem Blomkvistem hledali pomocí nezákonných telefonních odposlechů v pěkné čtvrti St. Albans Harriet Vangerovou. Lisbeth zápasila s neohrabaným dotykovým perem a přála si mít klávesnici.

» *Jsi tu ještě?* « zeptal se *Mandrake*.

Lisbeth vyťukávala písmenka.

» *Sorry, ale mám jen Palm. Jde to pomalu.* «
» *Co se stalo s tvým kompem?* « podivil se *Pred*.
» *Ten je v pohodě. Problémy mám já.* «
» *Tak se svěř velkému bratrovi,* « napsal *Slip*.
» *Stát mě šoupnul do basy.* «
» *Cože? Proč?* « ozvalo se okamžitě od tří osob na chatu.

Lisbeth shrnula svou situaci do pěti řádků, na což ostatní zareagovali znepokojeným mumláním.

» *Jak ti je?* « otázal se *Trinity*.
» *Mám díru v lebce.* «

» *Žádnej rozdíl nepozoruju,* « konstatoval *Bambi*.
» *Wasp vždycky trochu foukalo na maják,* « prohlásil *SisterJen*, načež následovalo několik hanlivých výroků o rozumových schopnostech *Wasp*. Lisbeth se usmála. Konverzace se opět rozproudila po příspěvku *Dakoty*.
» *Počkejte. Tohle je útok proti jednomu z občanů Hackerské republiky. Jak na něj odpovíme?* «
» *Jaderným útokem na Stockholm?* « navrhl *SixOfOne*.
» *Ne, nesmíme to přehánět,* « řekla *Wasp*.
» *Ani prťavou bombičku?* «
» *Jdi se vycpat, SixOO.* «
» *Můžeme zavirovat celej Stockholm,* « navrhl *Mandrake*.
» *Co takhle zavirovat vládu?* «

Občané Hackerské republiky nebyli obecně vzato žádní šiřitelé počítačových virů. Naopak — byli hackeři, a tedy zapřisáhlí nepřátelé všech idiotů, kteří vypouštěli počítačové viry pouze za tím účelem, aby sabotovali internet a ničili počítače. Byli informační narkomani a potřebovali fungující síť, na které by se mohli věnovat hackerské činnosti.

Návrh virového útoku na švédskou vládu však nebyl planou pohrůžkou. Hackerskou republiku tvořil zcela exkluzivní klub nejlepších z nejlepších, elitní jednotka, které by jakékoli obranné síly ochotně platily závratné částky za to, aby je mohli využít ke kybernetickým vojenským účelům, ovšem za předpokladu, že by její občany k takové loajalitě k nějakému státu dokázali přimět. Což bylo nanejvýš nepravděpodobné.

Zároveň však byli skutečnými počítačovými kouzelníky a vytvoření počítačových virů pro ně bylo hračkou. A neváhali přejít do útoku, pokud to situace vyžadovala. Před pár lety jednomu z občanů Hackerské republiky, v civilním životě programátorovi z Kalifornie, vyfoukl patent jakýsi expandující internetový podnik, a navíc měl tu drzost, že ho pohnal před soud. Všichni aktivní občané Hackerské republiky pak po celý půlrok věnovali nezanedbatelnou energii napadání a ničení každého počítače, který dotyčný podnik vlastnil. S nadšením zveřejnili na internetu všechna obchodní tajemství a e-maily — spolu s několika zfalšovanými

dokumenty, z nichž vyplývalo, že se firma dopouští daňových podvodů — včetně informací o tajné milence výkonného ředitele a fotografií z jednoho hollywoodského večírku, kde dotyčný pán šňupal koks. Po půl roce podnik zkrachoval, a ačkoli od oné události uplynulo již několik let, pár členů *domobrany* Hackerské republiky, kteří na spáchanou křivdu nemohli zapomenout, dosud v pravidelných intervalech navštěvovalo ředitelův domácí počítač.

Pokud by se padesát nejlepších světových hackerů rozhodlo pro společný koordinovaný útok proti nějakému státu, ten by to sice zřejmě přežil, nikoli však bez citelných ztrát. Stačilo, aby Lisbeth jen hnula prstem, a náklady by se pravděpodobně vyšplhaly do řádu miliard. Lisbeth chvíli přemýšlela.

» *Teď ještě ne. Ale pokud se věci nebudou vyvíjet tak, jak chci, požádám o pomoc.* «
» *Stačí říct,* « prohlásil *Dakota*.
» *Už dávno jsme se nepustili do křížku s nějakou vládou,* « přidal se *Mandrake*.
» *Mám návrh. Jedná se o převrácení daňového systému. Prográmek přímo šitý na míru malé zemi, jako je Norsko,* « napsal *Bambi*.
» *Jo, až na to, že Stockholm leží ve Švédsku,* « odvětil *Trinity*.
» *To je úplně fuk. Šlo by to udělat takhle…* «

Lisbeth Salanderová se zaklonila, opřela se o polštář a s křivým úsměvem pokračovala v konverzaci. Divila se, že právě ona, které působilo takové nesnáze mluvit o sobě s lidmi, s nimiž se setkala tváří v tvář, dokázala zcela bez potíží prozradit svá nejintimnější tajemství ve společnosti neznámých cvoků na internetu. Faktem však bylo, že pokud Lisbeth Salanderová měla nějakou rodinu a příslušnost ke skupině, byla to právě tato banda naprostých cvoků. Nikdo z nich jí v jejích problémech se švédským státem nemohl pomoci. Věděla však, že pokud by bylo třeba, věnovali by nezanedbatelný čas a energii adekvátní demonstraci síly. Prostřednictvím internetové sítě si také mohla vyhledat nějaký úkryt v zahraničí. Právě díky *Plagueovým* internetovým kontaktům si obstarala norský pas, vystavený na jméno Irene Nesserová.

Lisbeth neměla ani tušení, jak členové Hackerské republiky vypadají, a měla jen neurčité povědomí o tom, co dělají v civilním životě — na svou totožnost byli velice hákliví. Například *SixOfOne* tvrdil, že je americký občan černé pleti a katolického vyznání, žijící v kanadském Torontu. Stejně dobře se však mohlo jednat o bílou protestantku ze Skövde.

Nejlépe znala *Plaguea* — právě on ji této rodinné komunitě představil. Členem Hackerské republiky se nikdo nemohl stát bez velice dobrých referencí. Budoucí občan navíc musel osobně znát některého jiného člena — v jejím případě to byl *Plague*.

Na internetu byl *Plague* inteligentní a společensky úspěšný občan, ve skutečnosti to byl nadměrně otylý a společensky nezpůsobilý třicetiletý muž v předčasném invalidním důchodu, žijící v Sundbybergu. Myl se po čertech zřídka a jeho byt smrděl jako tchoří nora. Lisbeth ho navštěvovala jen velice sporadicky. Zcela se spokojila s virtuálním kontaktem.

Zatímco ostatní dále pokračovali v chatování, stáhla si Wasp e-mail, který jí přišel do soukromé poštovní schránky v Hackerské republice. Zpráva byla od člena jménem *Poison* a obsahovala vylepšenou verzi jejího programu *Asphyxia 1.3*, která byla v archívu k dispozici všem občanům republiky. Prostřednictvím *Asphyxie* bylo možné získat internetovou kontrolu nad počítači jiných osob. *Poison* vysvětloval, že programu úspěšně využil, a jeho aktualizovaná verze zahrnovala nejnovější verze systémů Unix, Apple a Windows. Lisbeth mu krátce odpověděla a poděkovala za aktualizaci programu.

Během následující hodiny — zatímco v USA se schylovalo k večeru — se na síti sešel další půltucet občanů, kteří přivítali *Wasp* a vložili se do debaty. Když se Lisbeth konečně odhlásila, stočila se diskuse na téma, jak by bylo možné odeslat z počítače švédského ministerského předsedy dalším šéfům vlád na celém světě zdvořilé, avšak bláznivé e-maily. Pro vyjasnění této otázky byla vytvořena pracovní skupina. Nakonec Lisbeth vyťukala krátký příspěvek.

» *Pokračujte v debatě, ale bez mého souhlasu nic nedělejte. Vrátím se, až se zase budu moct připojit.* «

Všichni ji na rozloučenou políbili, objali a vyzývali k tomu, aby pečovala o svou díru v lebce.

Když se Lisbeth odhlásila z Hackerské republiky, přešla na www.yahoo.com a zalogovala se do soukromé informační skupiny *Bláznivý_stůl*. Zjistila, že se skupina skládá ze dvou členů; z ní a Mikaela Blomkvista. Poštovní schránka obsahovala jediný e-mail, odeslaný před dvěma dny. Měl název *Napřed si přečti tohle*.

Ahoj, Sally. Právě teď situace vypadá následovně:
– Policie zatím nenašla tvůj byt a nemá přístup k CD s filmem, jak tě Bjurman znásilnil. To video představuje velice závažný důkaz, ale bez tvého souhlasu ho Annice nedám.
Taky mám klíče od tvého bytu a pas na jméno Irene Nesserová.
– Policie má batoh, který jsi u sebe měla v Gosseberze. Nevím, jestli v něm nebylo něco nevhodného.

Lisbeth chvíli přemýšlela. Houby. Poloprázdná termoska s kávou, několik jablek a oblečení na převlečení. To je v pohodě.

Budeš obžalovaná z těžkého ublížení na zdraví, případně z pokusu o vraždu Zalaščenka, dále z těžkého ublížení na zdraví Carla-Magnuse Lundina ze Svavelsjö MC na Stallarholmenu — tedy z toho, že jsi ho střelila do nohy a rozkopla mu čelist. Jeden spolehlivý policejní zdroj však udává, že důkazy jsou v obou případech poněkud nejasné. Důležité je následující:
Než byl Zalaščenko zastřelen, všechno popřel a tvrdil, že ten, kdo tě postřelil a pohřbil v lese, musel být Niedermann. Podal na tebe žalobu za pokus o vraždu. Státní zástupce bude bazírovat na tom, že ses Zalaščenka pokusila zabít už podruhé.
Magge Lundin ani Sonny Nieminen neřekli o událostech na Stallarholmenu ani slovo. Lundin je zatčený za únos Miriam Wu. Nieminen je na svobodě.

Lisbeth jeho slova zvážila a pokrčila rameny. Tohle všechno už probrala s Annikou Gianniniovou. Byla to ošklivá situace, ale nic nového pod sluncem. Otevřeně advokátce pověděla, co se

v Gosseberze odehrálo, ale podrobnosti o Bjurmanovi si nechala pro sebe.

Zalu po patnáct let chránili bez ohledu na to, co podnikal. Na Zalaščenkově významu si vybudovalo kariéru několik lidí. Mockrát mu pomohli tím, že zametli stopy po jeho řádění. Ve všech případech se jednalo o trestnou činnost. Takže švédské úřady pomáhaly utajit trestné činy spáchané na vlastních občanech.
Pokud tohle vejde ve známost, bude z toho politický skandál, který se bude týkat pravicových i sociálně demokratických vlád. Ačkoli dnes jsou ty trestné činy už promlčené, skandál z toho bude tak jako tak. Jedná se o bývalá velká zvířata, která jsou dnes v důchodu nebo před důchodem.
Udělají všechno pro to, aby co nejvíce zmírnili škodlivé důsledky tohoto odhalení, a ty tak zase budeš důležitou figurkou ve hře. Tentokrát se však nejedná o obětování nějakého pěšáka — teď se jedná o to, že musí aktivně zabránit škodlivým důsledkům pro ně samé. Takže tě potřebujou zavřít.

Lisbeth si zamyšleně skousla spodní ret.

Funguje to takhle: Vědí, že tajemství o Zalaščenkovi už dlouho pod pokličkou neudrží. Já ten příběh znám a jsem novinář. Vědí, že ho dříve či později zveřejním.
Ale na tom teď už tolik nezáleží, protože Zalaščenko je mrtvý. V téhle chvíli bojují o vlastní kůži. Mezi jejich absolutní priority tak patří následující body.
Musí přesvědčit senát (tím chci říct veřejnost), že rozhodnutí o tvém zavření do léčebny v roce 1991 bylo legitimní —že jsi skutečně psychicky narušená.
Musí oddělit „případ Salanderová“ od „případu Zalaščenko“.
Snaží se dostat do pozice, kdy budou moct říct: „Ovšem, Zalaščenko byl hajzl, ale to se zavřením jeho dcery do blázince nemělo nic společného. Zavřeli ji proto, že je choromyslná — veškerá jiná tvrzení jsou ztřeštěné výmysly zahořklých novinářů. Kdepak, s žádnými zločiny jsme Zalaščenkovi nepomáhali — to jsou jen žvásty a fantazie choromyslné puberťačky.“

Problém je samozřejmě v tom, že pokud budeš v následném soudním sporu osvobozena, bude to znamenat nejen to, že jsi nevinná, ale taky to, že podle názoru soudu nejsi cvok, takže se potvrdí, že v tom tvém zavření do blázince v roce 1991 musela být nějaká levárna. Proto se budou za každou cenu snažit, abys byla odsouzena k psychiatrické péči na uzavřeném oddělení. Pokud soud prohlásí, že jsi psychicky narušená, mediální zájem o aféru Salanderová začne opadat. Takhle to v médiích prostě chodí. Souhlasíš?

Lisbeth si sama pro sebe pokývla. Na tohle všechno už dávno přišla. Potíž byla v tom, že přesně nevěděla, co by v té věci měla dělat.

Lisbeth — a to myslím naprosto vážně —, tenhle zápas se rozhodne v masmédiích, a ne v soudní síni. Soudní proces bude bohužel kvůli „ochraně tvého soukromí" probíhat za zavřenými dveřmi.
Ve stejný den, kdy byl zavražděný Zalaščenko, se mi někdo vloupal do bytu. Na dveřích nebyly žádné stopy po násilném vniknutí, byt byl netknutý a všechno vypadalo jako předtím — až na jednu věc. Ty desky z Bjurmanovy chaty s vyšetřovacím spisem Gunnara Björcka z roku 1991 zmizely. Současně někdo přepadl mou sestru a ukradl její kopii spisu. Ty desky jsou tvým nejdůležitějším důkazem.
Navenek se chovám tak, jako bychom Zalaščenkovu aféru prohráli. Ve skutečnosti mám ještě třetí výtisk, který jsem měl dát Armanskému. Pořídil jsem si od něj několik kopií a ukryl jsem je na několik různých míst.
Nepřátelská strana v podobě jistých úředních osob a psychiatrů se přirozeně taky věnuje přípravě soudního procesu společně se státním zástupcem Richardem Ekströmem. Mám jeden zdroj, od kterého se občas něco dozvím, ale troufl bych si hádat, že máš lepší možnosti, jak sehnat relevantní informace… A dost to spěchá.
Státní zástupce se bude snažit, abys byla odsouzena k pobytu na uzavřeném psychiatrickém oddělení. Pomáhat mu bude tvůj starý známý Peter Teleborian.
Annika nemůže vystoupit a vést mediální kampaň stejným způsobem jako státní zástupce — ten vypouští informace, jak se mu to hodí. Takže Annika má svázané ruce.

Na mě se tohle omezení nevztahuje. Můžu napsat všechno, co chci — a kromě toho mám k dispozici celý časopis.
Chybí mi dvě důležité podrobnosti.
V první řadě potřebuju důkaz pro to, že státní zástupce Ekström nějakým nekalým způsobem spolupracuje s Teleborianem a že jim jde o to, dostat tě znovu do blázince. Rád bych vystoupil v tom nejlepším televizním zpravodajství a předložil tam dokumentaci, která argumenty státního zástupce zcela potře.
V mediální válce s tajnými službami budu muset otevřeně mluvit o věcech, které pravděpodobně považuješ za své soukromé záležitosti.
Když vezmeme v úvahu všechno, co o tobě od Velikonoc vyšlo v novinách, je anonymita v tomhle případě téměř vyloučená.
Potřebuju o tobě vytvořit nový mediální obrázek — ačkoli naruším tvé soukromí —, a rád bych to pokud možno udělal s tvým souhlasem.
Chápeš, co tím myslím?

Lisbeth otevřela archív na *Bláznivém_stole*. Obsahoval dvacet šest dokumentů různé délky.

» , ,

KAPITOLA 14

Středa 18. května

Monica Figuerolová vstala ve středu v pět hodin ráno a po neobvykle krátkém běžeckém kolečku se osprchovala a oblékla si černé džíny, bílé tílko a lehké šedé lněné sako. Uvařila si kávu, nalila ji do termosky a připravila si snídani. Také si připnula pouzdro na pistoli a ze skříňky se zbraněmi vytáhla Sig Sauer. Těsně po šesté nastartovala bílý Saab 9-5 a odjela na Vittangiskou ulici ve Vällingby.

Göran Mårtensson bydlel v nejvyšším poschodí třípatrového domu na předměstí. Během úterka si o něm z veřejného archívu stáhla veškeré dostupné informace. Byl svobodný, což však neznamenalo, že s někým nežije nebo že nikoho nemá. Nebyl zadlužený ani zvlášť zámožný a zdálo se, že jeho život nijak nevybočuje z normálu. Nemocný býval jen zřídka.

Pozoruhodné na něm bylo pouze to, že měl zbrojní pas na šestnáct střelných zbraní. Tři z nich byly lovecké pušky a zbytek tvořily různé typy ručních palných zbraní. Vzhledem k tomu, že byl držitelem zbrojního pasu, nedopustil se žádného trestného činu, Monica Figuerolová však k lidem vlastnícím příliš velké množství zbraní chovala značnou skepsi.

Volvo s poznávací značkou začínající na KAB stálo asi čtyřicet metrů od místa, kde právě parkovala. Monica si nalila do poloviny papírového kelímku kávu a snědla bagetu se salátem a sýrem. Poté si oloupala pomeranč a každý dílek dlouho sála.

Při ranní vizitě nebylo Lisbeth Salanderové dobře a měla silné bolesti hlavy. Řekla si o prášek proti bolesti, který neprodleně dostala.

Po hodině bolest hlavy zesílila. Lisbeth zazvonila na sestru a požádala o další pilulku. Ani ta však nepomohla. Kolem poledního ji hlava rozbolela do té míry, že sestra zavolala doktorku Endrinovou, která pacientce po krátkém vyšetření předepsala silné analgetikum v tabletách.

Lisbeth si dala pilulku pod jazyk, a jakmile osaměla, vyplivla ji.

Kolem druhé hodiny odpoledne začala zvracet. Kolem třetí hodiny se situace opakovala.

Kolem čtvrté, těsně před koncem služby doktorky Endrinové, se na oddělení dostavil doktor Anders Jonasson. Chvíli spolu probírali situaci.

„Udělalo se jí špatně a měla silné bolesti hlavy. Dala jsem jí dextropropoxyfen. Nechápu, co se to s ní děje… vždyť se to v poslední době vyvíjelo tak dobře. Může to být jen nějaká viróza…“

„Má horečku?“ zeptal se doktor Jonasson.

„Ne, před hodinou měla jen 37,2. Sedimentace je nízká.“

„Dobře, v noci na ni dohlédnu.“

„Já teď nastupuju třítýdenní dovolenou,“ řekla doktorka Endrinová. „Budeš se o ni muset postarat ty nebo Svantesson. Ale Svantesson s jejím případem neměl moc co do činění…“

„Fajn. Během tvé dovolené budu jejím ošetřujícím lékařem já.“

„Dobře. Pokud by nastala nějaká krize a potřeboval bys pomoct, tak samozřejmě zavolej.“

Společně krátce navštívili Lisbethino lůžko. Pacientka byla až po nos zakrytá dekou a vypadala prachbídně. Anders Jonasson jí položil ruku na čelo. Bylo vlhké.

„Myslím, že bych ji měl krátce vyšetřit.“

Poděkoval doktorce Endrinové a popřál jí pěkný večer. Kolem páté doktor Jonasson zjistil, že Lisbeth rychle stoupla teplota na 37,8, což neprodleně zapsal do jejího chorobopisu. Během večera za ní třikrát zašel a zaznamenal, že teplota se stále pohybuje kolem osmatřicítky, což znamenalo, že je příliš vysoká na to, aby ji bylo možno považovat za normální, ale příliš nízká, aby způsobila

nějaký závažný problém. Kolem osmé pacientku poslal na rentgen hlavy.

Když byly snímky hotové, podrobně je prozkoumal. Neobjevil na nich nic pozoruhodného, viděl však, že v bezprostředním okolí vstřelového otvoru je sotva znatelná tmavší partie. Věc důkladně promyslel a do chorobopisu zapsal nezávaznou formulaci:

„Na základě rentgenového vyšetření není možné dojít k nějakým definitivním závěrům, ale stav pacientky se během dne zjevně rapidně zhoršoval. Nelze vyloučit, že došlo k menšímu krvácení, které na rentgenových snímcích není patrné. Pacientka musí v nejbližší době zůstat v klidu a být pod neustálým dohledem."

Když Erika Bergerová ve středu o půl sedmé ráno dorazila do *SMP*, měla ve schránce dvacet tři e-mailů.

Jeden z nich přišel z adresy <redakce-sr@sverigesradio.com>. Text byl stručný. Obsahoval jediné slovo.

KURVO

Erika si povzdechla a zvedla ukazovák, aby zprávu smazala. V poslední chvíli si to rozmyslela. Prošla řadu došlých zpráv a otevřela tu, která přišla před dvěma dny. Adresa byla <centralred@smpost.se.. Hmm. Dva e-maily obsahující slovo „kurva" s fingovaným odesílatelem ze světa masmédií. Erika vytvořila novou složku, kterou nazvala *MediálníPošuk*, a oba vzkazy do ní uložila. Poté se pustila do zprávy o ranních novinkách.

Göran Mårtensson opustil bydliště ráno v sedm čtyřicet. Posadil se do svého volva a zamířil směrem k centru, zahnul však přes Stora Essingen a Gröndal na Södermalm, kde se pustil po Rohové ulici a pokračoval k Bellmanově. Zabočil doleva na Tavastskou k hospodě Bishop's Arms a zaparkoval přesně na rohu.

Monica Figuerolová měla z pekla štěstí. Právě když dojela k Bishop's Arms, vycouvala od obrubníku na Bellmanově ulici dodávka a uvolnila parkovací místo. Monica tak stála přímo proti křižovatce Bellmanovy a Tavastské ulice. Ze svého místa na vršku kopce před Bishop's Arms měla jedinečný přehled o dění. Na Tavastské

ulici bylo vidět kousek zadního skla Mårtenssonova volva. Přímo před ní, na mimořádně příkrém svahu vedoucím dolů k uličce U Preutzových mlýnů, ležela Bellmanova ulice číslo jedna. Monica sice neměla výhled na průčelí a vchod, ale jakmile by někdo vyšel z domu na ulici, spatřila by ho. Nepochybovala o tom, že cílem Mårtenssonovy návštěvy je právě tato adresa. Byl to vchod do domu Mikaela Blomkvista.

Monica Figuerolová si řekla, že sledování Blomkvistova bydliště je zlý sen. Jediným místem skýtajícím přímý výhled na vchod v dolíku na Bellmanově ulici byla promenáda a můstek pro chodce v horní části ulice u budovy Mariahissen a u Laurinova domu. Nebylo tam parkoviště a pozorovatel by se na můstku vyjímal jako bílá vrána. Křižovatka Bellmanovy a Tavastské, kde Monica Figuerolová parkovala, byla vlastně jedinou pozorovatelnou, z níž měla přímo z vozu přehled o celém okolí. Zároveň však měla jednu velkou nevýhodu, jelikož pozorný člověk ji mohl v autě snadno objevit.

Monica otočila hlavu. Nechtěla opustit vůz a procházet se okolo; byla si vědoma toho, že je příliš nápadná. Při policejní práci byl její zjev překážkou.

Mikael Blomkvist vyšel z domu v devět deset. Monica Figuerolová si zaznamenala časový údaj. Viděla, že pohlédl na můstek pro chodce na horní části Bellmanovy ulice. Vydal se pěšky do kopce směrem k ní.

Monica vyndala z přihrádky mapu Stockholmu a rozložila ji na sedadlo pro spolujezdce. Poté otevřela poznámkový blok, z kapsičky u saka vytáhla tužku, zvedla mobil a předstírala, že s někým hovoří. Hlavu sklonila tak, aby ruka s mobilním telefonem zakrývala část její tváře.

Viděla, jak Mikael Blomkvist vrhl krátký pohled na Tavastskou ulici. Věděl, že ho sledují, a musel vidět Mårtenssonův vůz, přesto pokračoval v chůzi a autu nevěnoval žádnou pozornost. *Jedná klidně a chladnokrevně. Jiný by rozrazil dveře a dal tomu čmuchalovi pořádně po rypáku*.

V dalším okamžiku Mikael prošel kolem jejího auta. Monica Figuerolová byla zcela zaujata hledáním nějaké adresy na mapě Stockholmu a přitom hovořila do mobilu, když ji však Mikael míjel, ucítila jeho pohled. *Na všechno ve svém okolí se dívá podezíravě*.

Pokračoval dolů k Rohové ulici. Ve zpětném zrcátku na straně spolujezdce byla vidět jeho záda. Monica Mikaela několikrát zahlédla v televizi, ale teď ho poprvé spatřila na vlastní oči. Měl na sobě modré džíny, tričko a šedé sako. Přes rameno nesl tašku a šel rychle. Opravdu fešák.

Göran Mårtensson se vynořil na rohu u Bishop's Arms a pohledem sledoval Mikaela Blomkvista. Přes rameno nesl poměrně velkou sportovní kabelu a právě dokončil nějaký rozhovor mobilním telefonem. Monica Figuerolová očekávala, že se vydá za Blomkvistem, muž však k jejímu překvapení zabočil doleva a vydal se z kopce směrem ke vchodu do Mikaelova domu. V další vteřině prošel kolem vozu Monicy Figuerolové chlapík v modrákách a vydal se za Mårtenssonem. *Haló, kde ses tu vzal ty?*

Muži se zastavili před Blomkvistovým vchodem. Mårtensson vyťukal vstupní kód a oba zmizeli v domě. *Chtějí prohledat jeho byt. Večer amatérů. Co má k čertu za lubem tenhle?*

Poté Monica Figuerolová zvedla oči ke zpětnému zrcátku a zkoprněla, když zničehonic opět spatřila Mikaela Blomkvista. Mikael se vrátil a zastavil se asi deset metrů za ní, právě tak blízko, aby mohl Mårtenssona a jeho kumpána sledovat přes okraj příkrého vršku nad Bellmanovou ulicí. Monica pozorovala jeho obličej. Mikael na ni nepohlédl. Viděl však, jak Göran Mårtensson zmizel v domě. Po krátké chvíli se Blomkvist otočil na podpatku a pokračoval pěšky k Rohové ulici.

Monica Figuerolová seděla třicet vteřin bez hnutí. *On ví, že ho sledují. Má své okolí pod kontrolou. Ale proč nijak nereaguje? Normální člověk by řádil jako černá ruka… on něco plánuje.*

Mikael Blomkvist položil telefon a zamyšleně hleděl na poznámkový blok na psacím stole. Z registru automobilů se právě dozvěděl, že vůz s onou blonďatou ženou, která ho sledovala, patří jakési Monice Figuerolové, narozené v roce 1969, hlášené na Pontonové ulici na Kungsholmenu. Jelikož v autě seděla žena, Mikael předpokládal, že to byla Figuerolová osobně.

Mluvila do mobilu a hledala cosi na mapě, kterou měla rozprostřenou na sedadle pro spolujezdce. Mikael neměl žádný důvod k domněnce, že má něco společného se Zalaščenkovým klubem,

ale ve svém okolí a především u svého bydliště si všímal jakékoli odchylky od běžné situace.

Zvýšil hlas a zavolal na Lottie Karimovou.

„Co je ta holka zač? Sežeň její pasovou fotografii, zjisti, kde pracuje, a vyhrabej o ní všechno, co budeš moct."

„Dobře," odpověděla Lottie Karimová a vrátila se ke svému stolu.

Ekonomický šéf *SMP* Christer Sellberg vypadal téměř ohromeně. Odstrčil od sebe arch formátu A4 s devíti body, který jim Erika Bergerová předložila na poradě o rozpočtovém schodku. Rozpočtový šéf Ulf Flodin vypadal znepokojeně. Předseda představenstva Borgsjö se jako vždy tvářil neutrálně.

„To je nesmysl," řekl se zdvořilým úsměvem Sellberg.

„A pročpak?" otázala se Erika Bergerová.

„Vedení tohle nikdy neschválí. Vždyť to nemá hlavu ani patu."

„Takže to probereme od začátku," navrhla Erika Bergerová. „Jsem tu zaměstnaná proto, abych ze *SMP* znovu udělala výdělečné noviny. A k tomu potřebuju lidi, kteří na tom budou pracovat se mnou. Nebo ne?"

„Ano, ale…"

„To mám vysedávat v té skleněné kóji a obsah deníku si vycucat z prstu, nebo co?"

„Nechápete naši ekonomickou situaci."

„To je možné. Ale umím dělat noviny. A skutečnost je taková, že za posledních patnáct let jste snížil stav o sto osmnáct zaměstnanců. Řekněme, že polovina z nich jsou grafici, které nahradila nová technika a podobně, ale počet reportérů, kteří dodávají texty, se během té doby snížil o celých osmačtyřicet osob."

„To byly nezbytné personální škrty. Pokud bychom je neudělali, noviny by už dávno zkrachovaly."

„S tím, co je a není nezbytné, bych ještě počkala. V posledních letech jste zrušili osmnáct reportérských míst. Deset prázdných postů dokážeme v téhle chvíli do určité míry nahradit dočasnými záskoky. Sportovní redakce má značný personální deficit. Měla by mít devět zaměstnanců, ale dvě místa jsou tam déle než rok neobsazená."

„Musíme šetřit. *Je to úplně jednoduché.*“

„V kulturní redakci jsou tři prázdná místa. V ekonomické jedno. Právní redakce prakticky neexistuje… je tam jen šéf, který na každou práci shání redaktory zvenčí. A tak dále. *SMP* nemá přinejmenším osm let seriózní zpravodajské pokrytí úřadů a institucí. V tomto ohledu jsme zcela závislí na externistech a na materiálech z tiskové kanceláře TT… a jak víte, TT své oddělení pro státní instituce zrušila už před mnoha lety. Jinými slovy, ve Švédsku neexistuje jediná redakce, která by sledovala činnost úřadů.“

„Novinová branže se teď ocitla v těžké situaci…“

„Věc se má tak, že *SMP* buď okamžitě skončí s veškerou činností, nebo vedení schválí ofenzivní politiku. Každým dnem ubývá zaměstnanců, kteří dodávají texty. A texty jsou špatné, povrchní a postrádají hodnověrnost. Takže lidé přestávají *SMP* číst.“

„Vy nechápete…“

„Už mě nebaví poslouchat, že nic nechápu. Nejsem žádná zelená praktikantka, která je tu jen na ozdobu.“

„Ale ten váš návrh je šílenství.“

„A pročpak?“

„Navrhujete, aby noviny byly prodělečné.“

„Poslyšte, pane Sellbergu, během tohoto roku hodláte rozdělit mezi dvacet akcionářů hodně vysoké dividendy. K tomu ještě chcete vyplatit devíti osobám, co sedí ve vedení, šílené odměny, které budou *SMP* stát skoro deset milionů. Sám jste si navrhl čtyři sta tisíc korun jako odměnu za personální škrty v *SMP*. Samozřejmě to zdaleka není taková částka, jakou si nahrabali různí ředitelé Skandie, ale podle mého si nezasloužíte ani halíř. Odměny by se měly vyplácet lidem, co novinám nějak prospějí a znamenají pro ně přínos. Vaše škrty ale *SMP* ve skutečnosti oslabily a prohloubily jeho krizi.“

„To je od vás hodně nespravedlivé. Každé opatření, které jsem navrhl, schválilo vedení.“

„Vedení vaše opatření schválilo proto, že jim každý rok zaručujete rozdílení dividend. Právě tohle musí od nynějška přestat.“

„Takže vy nám tu naprosto vážně navrhujete, aby vedení zrušilo rozdílení dividend a odměn? Jak myslíte, že by na to zareagovali akcionáři?“

„Pro letošní rok navrhuju systém nulového zisku. Znamenalo by to úsporu skoro jednadvaceti milionů korun a možnost značného personálního a ekonomického posílení novin. Takže jsem pro snížení šéfovských platů. Můj měsíční příjem dělá osmdesát osm tisíc korun, což je v novinách, které nedokážou obsadit posty ve sportovní redakci, úplně padlé na hlavu."

„Vy chcete sama sobě snížit plat? Hodláte tu zavádět nějakou formu platového komunismu?"

„Nežvaňte nesmysly. Vy berete měsíčně sto dvanáct tisíc, pokud do platu započítáme roční odměny. To je šílenství. Až budou noviny stabilní a budou přinášet obrovské zisky, tak si rozdělujte odměny, jaké chcete. Ale v letošní situaci si nemůžete dovolit navýšit vlastní odměny. U všech šéfovských platů navrhuju snížení o polovinu."

„Copak nechápete, že naši akcionáři chtějí na akciích vydělávat peníze? Říká se tomu kapitalismus. Pokud jim sdělíte, že nic nedostanou, tak už o naše akcie nebudou stát."

„Nenavrhuju, aby akcionáři přišli o své peníze, ačkoli i to se může velmi lehce stát. Vlastnictví jde ruku v ruce s odpovědností. Jak jste sám říkal, platí tu kapitalismus. Majitelé *SMP* chtějí zisk. Pravidla jsou však taková, že o zisku nebo ztrátě rozhoduje trh. Podle vašeho způsobu uvažování by zásady kapitalismu měly platit výhradně pro zaměstnance *SMP*, ale nikoli pro vás a pro akcionáře."

Sellberg povzdechl a zvedl oči ke stropu. Pohledem bezmocně hledal Borgsjöa. Borgsjö zamyšleně studoval devítibodový program Eriky Bergerové.

Monica Figuerolová čekala čtyřicet devět minut, než Göran Mårtensson s neznámým mužem vyšli z Mikaelova domu. Když se vydali do kopce směrem k ní, zvedla Nicon s třistamilimetrovým teleobjektivem a pořídila dva snímky. Fotoaparát dala do přihrádky a právě se začala zabývat mapou, když náhodou zabloudila pohledem k budově Mariahissen. Vytřeštila oči. Na kraji horní části Bellmanovy ulice, přesně vedle vchodu do Mariahissenu, stála jakási tmavovlasá žena s digitální kamerou a natáčela si Mårtenssona s jeho kumpánem. *Co to ke všem čertům… to se na Bellmanově ulici koná nějaký špionský kongres nebo co?*

Na kopci se Mårtensson s neznámým mužem beze slova rozešli. Mårtensson zamířil ke svému vozu na Tavastské ulici. Nastartoval, vyjel z parkovacího místa a zmizel z Moničina zorného pole.

Monica Figuerolová se podívala do zpětného zrcátka, v němž viděla záda chlapíka v modrákách. Zvedla oči a zjistila, že žena s kamerou přestala natáčet a vydala se podél Laurinova domu směrem k ní.

Panna, nebo orel? Monica už věděla, kdo je Göran Mårtensson a čím se zabývá. Muž v modrákách a žena s kamerou však představovali další neznámé. Pokud by ale opustila svůj vůz, riskovala by, že ji žena zpozoruje.

Monica seděla a nehýbala se. Ve zpětném zrcátku viděla, že chlapík v modrákách zatočil nalevo na Brännkyrkaskou ulici. Čekala, dokud žena nedošla na křižovatku před ní, ale ta se namísto sledování muže v modrákách otočila o sto osmdesát stupňů a pustila se z vršku směrem k Bellmanově ulici číslo jedna. Monica ji odhadla asi na pětatřicet let. Žena měla tmavé, nakrátko ostříhané vlasy a byla oblečena do tmavých džínů a černé bundy. Jakmile sešla kousek z kopce, Monica Figuerolová rozrazila dveře vozu a rozběhla se za chlapíkem v modrákách, nikde ho však neviděla. V další vteřině se od okraje chodníku odlepila dodávka značky Toyota. Monica spatřila mužův poloprofil a zapamatovala si poznávací značku. I kdyby ji zapomněla, stejně by ho snadno vypátrala. Na obou stranách vozu byly reklamní nápisy firmy Lars Faulsson — Výroba klíčů a zámečnické práce včetně telefonního čísla.

Monica se ani nepokusila běžet zpět ke svému autu a sledovat toyotu. Namísto toho se vydala pomalým tempem zpět. Došla na vrchol kopce přesně ve chvíli, kdy žena s kamerou zmizela v domě Mikaela Blomkvista.

Monica si sedla do vozu a zapsala si poznávací značku i telefonní číslo zámečnictví Larse Faulssona. Poté se poškrábala na hlavě. Na adrese Mikaela Blomkvista panoval velice záhadný provoz. Zvedla oči a zahleděla se na střechu jeho domu. Věděla, že Blomkvist bydlí na půdě, ale po prostudování architektonického půdorysu v kanceláři městského úřadu zjistila, že jeho byt leží na druhé straně a že oknem Mikael vyhlíží na Rytířský záliv a na Staré

Město. Exkluzivní adresa v prominentní kulturní čtvrti. Ráda by věděla, zda to není nějaký nafoukaný zbohatlík.

Po deseti minutách vyšla z domu žena s kamerou. Na Tavastskou se už nevrátila; pokračovala dolů z kopce a zahnula doprava za roh uličky U Preutzových mlýnů. *Hmm*. Pokud měla zaparkované auto dole U Preutzových mlýnů, je Monica Figuerolová beznadějně ztracená. Jestli tu však byla pěšky, mohla jít jen jedinou cestou nahoru po Brännkyrkaské a dále k Příkré nedaleko Stavidla.

Monica Figuerolová vystoupila z auta a zabočila nalevo směrem ke Stavidlu. Byla téměř u Příkré ulice, když se před ní vynořila žena s kamerou. Bingo. Monica šla za ní kolem Hiltonu na Södermalmské náměstí a pak podél Městského muzea ke Stavidlu. Žena kráčela rychle a cílevědomě a nedívala se napravo ani nalevo. Monica Figuerolová jí nechala asi třicetimetrový náskok. Žena zmizela ve vchodu do metra u Stavidla a Monica zrychlila, poté se však zastavila. Neznámá neprošla turniketem k vlakům, ale zamířila k novinovému stánku.

Monica Figuerolová hleděla na ženu čekající ve frontě před kioskem. Měřila asi metr sedmdesát a zdálo se, že je poměrně slušně vytrénovaná. Na nohou měla sportovní boty. Když stála před okénkem, měla Monica najednou pocit, že je to policistka. Žena si zakoupila krabičku žvýkacího tabáku Catch Dry a vrátila se na Södermalmské náměstí, kde se pustila doprava přes Kateřinskou ulici.

Monica Figuerolová se na ni zavěsila. Byla si zcela jistá, že ji dotyčná nezpozorovala. Žena zmizela za rohem nad MacDonaldem a Monica spěchala asi čtyřicet metrů za ní.

Když zahnula za roh, po ženě nebylo vidu ani slechu. Monica zůstala zaraženě stát. *Ksakru*. Pomalu prošla kolem vchodů. Poté jí padla do oka jedna tabulka. *Milton Security*.

Sama pro sebe si pokývla a vrátila se zpět na Bellmanovu ulici.

Odjela autem na Götskou, kde se nacházela redakce *Milénia*, a následující půlhodinu projížděla křížem krážem ulicemi kolem redakce. Mårtenssonův vůz neviděla. Kolem poledního se vrátila na policejní stanici na Kungsholmenu a další hodinu strávila zvedáním činek v posilovně.

„Máme jeden problém," řekl Henry Cortez.

Malin Erikssonová a Mikael Blomkvist vzhlédli od rukopisu knihy o Zalaščenkovi. Bylo půl druhé odpoledne.

„Posaď se," řekla Malin.

„Jde o Vitavaru AB, tedy o ten podnik, co vyrábí záchodové mísy ve Vietnamu a u nás je prodává kus za sedmnáct stovek."

„Hmm. A v čem je ten problém?" zeptal se Mikael.

„Vitavara AB je dceřiný podnik firmy SveaBygg AB — ta je jeho absolutním vlastníkem."

„Aha. Ale to je hodně velká firma."

„Jo. Předseda představenstva se jmenuje Magnus Borgsjö, a pokud jde o členství v představenstvech, je to profík. Mimo jiné je předsedou vedení ve *Svenska Morgon-Posten* a vlastní asi deset procent akcií."

Mikael na Henryho Corteze ostře pohlédl.

„Určitě?"

„Jo. Eričin šéf je zatracenej hajzl, co zneužívá dětskou práci ve Vietnamu."

„Páni," řekla Malin Erikssonová.

Ve dvě hodiny odpoledne opatrně zaklepal na dveře Eričiny skleněné kóje redakční sekretář Peter Fredriksson a zjevně se cítil nepříjemně.

„Copak?"

„Ehm, je mi to trapné. Ale jedna osoba z redakce od vás dostala jisté e-maily."

„Ode mě?"

„Jo." Peter si povzdechl.

„A jaké?"

Peter Erice podal několik stránek formátu A4 s vytištěnými e-mailovými zprávami, adresovanými šestadvacetileté Evě Carlssonové, externistce z kulturní rubriky. Podle hlavičky byla odesílatelkou <erika.berger@smpost.se>.

Milovaná Evo, chci tě hladit a líbat na prsa. Hořím vzrušením a nedokážu se ovládnout. Prosím opětuj moje city. Chceš se se mnou sejít? Erika

Eva Carlssonová na tento úvodní návrh neodpověděla, což mělo za následek další dva e-maily.

Drahá, milovaná Evo, prosím, neodháněj mě. Šílím touhou. Chci tě vidět nahou. Musím tě mít. Bude se ti to se mnou líbit. Nikdy toho nebudeš litovat. Zlíbám každý centimetr tvé nahé pleti, tvá krásná ňadra a půvabnou mušličku. Erika

Evo, proč mi neodpovídáš? Neboj se mě. Neodháněj mě. Nejsi žádné neviňátko, dobře víš, o co se jedná. Chci se s tebou vyspat a bohatě se ti odvděčím. Když budeš ty hodná na mě, budu já hodná na tebe. Ptala ses na možnost prodloužení pracovní smlouvy. Záleží to jen na mně a dokonce ti můžu nabídnout stálé místo. Sejdeme se večer v devět hodin na parkovišti v mém autě. Tvoje Erika

„Aha," řekla Erika Bergerová. „A ona si teď myslí, že tu vysedávám a píšu jí oplzlé návrhy."

„To zas ne… chci říct…"

„Petere, vymáčkněte se."

„U toho prvního e-mailu si tak úplně jistá nebyla, nebo ji to každopádně hodně překvapilo. Ale pak jí došlo, že je to naprostý nesmysl, že tohle není zrovna váš styl a tak…"

„A tak co?"

„No, je jí to trapné a neví, co by měla vlastně dělat. Navíc o vás má velice dobré mínění a má vás ráda… tedy jako šéfku. Takže přišla za mnou a požádala mě o radu."

„Rozumím. A co jste jí řekl?"

„Řekl jsem jí, že jde o někoho, kdo zfalšoval vaši adresu a obtěžuje ji, nebo možná vás obě. A slíbil jsem, že s vámi o té věci promluvím."

„Díky. Byl byste tak hodný a poslal ji za deset minut ke mně do kanceláře?"

Zbývající čas Erika využila na sepsání svého vlastního e-mailu.

Kvůli nepředvídaným okolnostem vás musím informovat o tom, že jedné kolegyni v SMP přišlo několik e-mailových zpráv, které jsem údajně odesílala já. Dopisy obsahovaly hrubé sexuální narážky.

I já jsem dostala zprávy s vulgárním obsahem od odesílatele z podvržené adresy s názvem „centralred“. Jak sami víte, v SMP žádná taková adresa neexistuje.
Záležitost jsem konzultovala s technickým šéfem a podle něj je zfalšování odesílatele velice snadné. Nevím přesně, jak se to dělá, ale na internetu nepochybně existují webové stránky, jejichž prostřednictvím lze takové zprávy posílat. Bohužel z toho musím vyvodit závěr, že se jedná o nějakého narušeného člověka.
Ráda bych věděla, zda podobné podivné e-maily nepřišly ještě dalším kolegům. Pokud ano, neprodleně to oznamte redakčnímu sekretáři Peteru Fredrikssonovi. V případě, že se to bude opakovat, budeme muset zvážit ohlášení na policii.
Erika Bergerová, šéfredaktorka

Erika si vytiskla kopii e-mailu a poté stiskla tlačítko „odeslat“. Zprávu tak poslala všem zaměstnancům koncernu *SMP*. Ve stejné chvíli zaklepala na dveře Eva Carlssonová.

„Dobrý den, posaďte se,“ řekla Erika. „Slyšela jsem, že jste ode mě dostala nějaké e-maily.“

„Pchá, nevěřím, že jste je psala vy.“

„Každopádně před půl minutou jste ode mě jeden e-mail dostala. Psala jsem ho opravdu já sama a rozeslala jsem ho všem kolegům.“

Erika podala Evě Carlssonové vytištěnou kopii.

„Ano. Rozumím,“ řekla Eva Carlssonová.

„Omlouvám se, že si někdo vybral za terč téhle nechutné kampaně zrovna vás.“

„Nemusíte se omlouvat za to, co se vylíhlo v hlavě nějakého cvoka.“

„Jen jsem se chtěla ujistit, jestli ve vás přece jen nehlodá podezření, že bych s těmi dopisy měla něco společného.“

„Nikdy jsem nevěřila, že byste ty e-maily psala vy.“

„Dobře, děkuju,“ odpověděla Erika a usmála se.

Monica Figuerolová věnovala odpoledne shánění informací. Nejdříve si objednala pasovou fotografii Larse Faulssona, aby si ověřila, zda se jedná o stejnou osobu, kterou viděla ve společnosti

Görana Mårtenssona. Poté nahlédla do trestního rejstříku a ihned našla potřebné údaje.

Sedmačtyřicetiletý Lars Faulsson, známý pod přezdívkou Falun, zahájil svou kariéru již v sedmnácti krádeží automobilu. V sedmdesátých a osmdesátých letech byl dvakrát zatčen a obžalován z vloupání, závažné krádeže a přechovávání a prodeje kradeného zboží. Poprvé byl odsouzen k mírnému trestu odnětí svobody, podruhé už dostal tři roky za mřížemi. V této době byl v kriminálních kruzích považován za kapacitu na vzestupu a policie ho vyslýchala kvůli podezření z minimálně tří dalších vloupaček, přičemž v jednom případě se jednalo o poměrně komplikované a neobvyklé vyloupení trezoru v obchodním domě ve Västeråsu. Po odpykání trestu v roce 1984 se po nějakou dobu držel zpátky — nebo se alespoň nedopustil žádného činu, který by měl za následek zatčení nebo soud. Přeškolil se na zámečníka (ze všech zaměstnání si vybral právě tohle) a v roce 1987 založil vlastní firmu s názvem Lars Faulsson — Výroba klíčů a zámečnické práce, sídlící v Norrtullu.

Identifikace neznámé ženy, která natáčela Mårtenssona s Faulssonem, se ukázala být snazší, než Monica Figuerolová předpokládala. Jednoduše zavolala do Milton Security a vysvětlila, že hledá jednu zaměstnankyni, s níž se před nějakým časem sešla, ale zapomněla její jméno. Dotyčnou ženu však dokázala dobře popsat. Recepční jí sdělila, že se zřejmě jedná o Susanne Linderovou, a přepojila ji. Když Susanne Linderová zvedla telefon, Monica Figuerolová se jí omluvila s tím, že vytočila špatné číslo.

Poté si prošla registr sčítání občanů a zjistila, že ve stockholmském kraji žije osmnáct Susanne Linderových. Třem z nich bylo pětatřicet let. Jedna bydlela v Norrtälje, druhá ve Stockholmu a třetí v Nacce. Monica si objednala jejich pasové fotografie a ženu, kterou sledovala na Bellmanově ulici, okamžitě identifikovala jako Susanne Linderovou se stálým bydlištěm v Nacce.

Veškerou svou denní činnost shrnula do písemné zprávy a vešla do kanceláře Torstena Edklintha.

Kolem páté hodiny odpolední Mikael Blomkvist znechuceně zavřel desky s materiálem Henryho Corteze. Christer Malm položil

na stůl vytištěný Henryho text, který si čtyřikrát přečetl. Henry seděl na pohovce v kanceláři Malin Erikssonové a vypadal provinile.

„Jdu pro kafe," řekla Malin a vstala. Vrátila se se čtyřmi šálky a s konvicí.

Mikael si povzdechl.

„Je to zatraceně dobré," řekl. „Prvotřídní materiál. Každý krok máš zdokumentovaný. Perfektní dramaturgie s padouchem, co okrádá nájemníky ve vlastní zemi prostřednictvím systému — což je zcela legální —, ale který je ještě k tomu tak chamtivý a omezený, že využívá dětskou práci ve Vietnamu."

„Navíc je to dobře napsané," řekl Christer Malm. „Den poté, co to zveřejníme, bude Borgsjö ve švédském podnikání persona non grata. Televize po tom článku chňapne všemi deseti. Borgsjö skončí vedle ředitelů Skandie a dalších podvodníků. To je pro *Milénium* vážně bomba. Dobrá práce, Henry."

Mikael přikývl.

„Ale vadou na kráse je ta věc s Erikou," prohlásil.

Christer Malm přikývl.

„Ale proč by to vlastně měl být problém?" zeptala se Malin. „Vždyť hajzl je on, ne Erika. Prostě si musíme posvítit na jakéhokoli předsedu představenstva, i když je to čirou náhodou její šéf."

„Je to zatracenej problém," řekl Mikael.

„Erika Bergerová tady totiž neskončila," řekl Christer Malm. „Vlastní třicet procent *Milénia* a sedí ve vedení. Na další schůzi — což nebude dřív než v srpnu — budeme moct zvolit Harriet Vangerovou, ale do té doby je předsedkyní představenstva Erika. A teď pracuje v *SMP*, kde taky zasedá ve vedení, a my hodláme rozcupovat jeho předsedu."

Nastalo ticho.

„Tak co sakra uděláme?" otázal se Henry Cortez. „Budeme ten text muset nějak předělat?"

Mikael pohlédl Henrymu přímo do očí.

„Ne, Henry. Ten text nebudeme předělávat. Tímhle způsobem v *Miléniu* nepracujeme. Ale budeme muset jít ještě do terénu. Nemůžeme přece připustit, aby se to Erika dozvěděla až z titulků v novinách."

Christer Malm přikývl a zvedl prst.

„Musíme ji bez milosti postavit před hotovou věc. Má na vybranou mezi prodejem vlastního podílu a okamžitým odchodem z vedení *Milénia*, nebo v nejhorším případě vyhazovem ze *SMP*. Ale nepochybně jde o hodně tvrdý střet zájmů. Upřímně řečeno, Henry… souhlasím s Mikaelem v tom, že ten článek vydáme, ale možná bychom to měli o měsíc odložit."

Mikael přikývl.

„Navíc se v našem případě jedná o střet loajality k ní a k *Miléniu*," řekl.

„Mám jí zavolat?" zeptal se Christer Malm.

„Ne," odpověděl Mikael. „Já jí zavolám a smluvím si s ní schůzku. Třeba na dnešní večer."

Torsten Edklinth se zájmem vyslechl sdělení Monicy Figuerolové týkající se cirkusu u Bellmanovy ulice číslo jedna. Cítil, jak se pod ním lehce zhoupla zem.

„Takže jeden zaměstnanec bezpečnostní policie vešel do domu Mikaela Blomkvista společně s bývalým kasařem, který se přeškolil na zámečníka."

„Přesně tak."

„Co myslíš, že v tom domě dělali?"

„To nevím. Ale byli tam devětačtyřicet minut. Samozřejmě hádám, že Faulsson otevřel dveře a Mårtensson vlezl Blomkvistovi do bytu."

„A co tam dělali?"

„O instalaci odposlouchávacího zařízení asi nešlo, s tím by byli za minutu hotoví. Takže Mårtensson musel čmuchat v Blomkvistových papírech nebo bůhví v čem, co má doma."

„Ale Blomkvist to musí vědět… vždyť z jeho bytu ukradli ten Björckův spis."

„Přesně tak. Ví, že ho někdo sleduje, a sleduje ty, co sledují jeho. Je chladnokrevný."

„Jak to?"

„Má nějaký plán. Shromažďuje informace a chce odhalit Görana Mårtenssona. Nic jiného mě nenapadá."

„A pak se objevila za žena, ta Linderová."

„Susanne Linderová, třicet čtyři let, hlášená v Nacce. Je to bývalá policistka."

„Policistka?"

„Vystudovala policejní akademii a šest let pracovala u södermalmské zásahovky. Zničehonic dala výpověď. V jejích papírech není nic, co by vysvětlovalo důvod odchodu ze služby. Několik měsíců byla nezaměstnaná a pak nastoupila v Milton Security."

„Dragan Armanskij," řekl zamyšleně Edklinth. „Jak dlouho byla v domě?"

„Devět minut."

„A co tam asi dělala?"

„Hádám — protože si natáčela Mårtenssona s Faulssonem na ulici —, že si chtěla zdokumentovat jejich činnost. Což znamená, že Milton Security spolupracuje s Blomkvistem a že do jeho bytu nebo na chodbu nainstalovali hlídací kamery. Zřejmě šla dovnitř pro nahrávky z kamer."

Edklinth si povzdechl. Zalaščenkův příběh začínal být neskutečně zamotaný.

„Fajn. Díky. Jdi domů. Musím si to všechno nechat projít hlavou."

Monica Figuerolová šla do posilovny na náměstí Svatého Erika a věnovala se cvičení.

Mikael Blomkvist vyťukal na svém modrém Ericssonu T10 číslo Eriky Bergerové v *SMP*. Přerušil tak Eričinu diskusi s redaktory. Právě probírali jeden článek o mezinárodním terorismu.

„No ne, ahoj… počkej vteřinku."

Erika položila ruku na sluchátko a rozhlédla se kolem.

„Myslím, že je to všechno," prohlásila a vydala několik posledních instrukcí ohledně daného textu. Když ve skleněné kóji osaměla, opět zvedla telefon.

„Ahoj, Mikaeli. Promiň, že jsem se ještě neozvala. Prostě jsem úplně zavalená prací a potřebuju projednat tisíce věcí."

„No, já se taky zrovna neflákám," řekl Mikael.

„Jak to jde se Salanderovou?"

„Dobře. Ale proto ti nevolám. Musím se s tebou sejít. Dnes večer."

„Hrozně ráda bych se s tebou sešla, kdybych mohla, ale musím tu zůstat až do osmi. Jsem naprosto hotová. Od šesti od rána jsem se nezastavila."

„Ricky… já nemám na mysli sex. Musím s tebou mluvit. Je to důležité."

Erika na vteřinu zmlkla.

„A o co se jedná?"

„To radši probereme osobně. Ale není to nic příjemného."

„Dobře. O půl deváté zajdu k tobě domů."

„Ne, ke mně domů ne. Je to dlouhá historie, ale můj byt bude ještě nějakou dobu nepoužitelný. Přijď do Samirova hrnce a dáme si pivo."

„Pojedu autem."

„Tak si dáme desítku."

Když Erika Bergerová o půl deváté vcházela do Samirova hrnce, byla trochu podrážděná. Měla špatné svědomí, protože se Mikaelovi ani slůvkem neozvala ode dne, kdy odešla k *SMP*. Nikdy v životě však neměla tolik práce jako teď.

Mikael Blomkvist na ni zamával od rohového stolku u okna. Erika se zarazila ve dveřích. Na vteřinu jí připadlo, že Mikael je úplně cizí člověk, a měla pocit, jako by ho nyní viděla jinýma očima. *Kdo to vlastně je? Panebože, já jsem vyřízená.* Když Mikael vstal a políbil ji na tvář, Erika si ke svému zděšení uvědomila, že si na něj několik týdnů ani nevzpomněla a že jí hrozně moc chyběl. Jako by čas strávený v *SMP* byl jen pouhý sen a ona se najednou probudila na pohovce v *Miléniu*. Připadalo jí to neskutečné.

„Ahoj, Mikaeli."

„Ahoj, šéfredaktorko. Už jsi jedla?"

„Je půl deváté. Nemám tak děsné stravovací návyky jako ty."

Poté si Erika uvědomila, že má hlad jako vlk. Samir jim přinesl jídelní lístek a Erika si objednala desítku a talířek kalamárů s americkými bramborami. Mikael si dal kuskus a desítku.

„Jak se máš?" zeptala se Erika.

„Žijeme v hodně zajímavé době. Mám toho až nad hlavu."

„Jak to vypadá se Salanderovou?"

„Ta je součástí všech těch zajímavostí."

„Micke, nemám v úmyslu ti tu historku vyfouknout."

„Promiň… nechtěl jsem se vyhýbat odpovědi. Ale právě teď je to všechno trochu zamotané. Rád bych ti to pověděl, ale padla by na to půlka noci. Jaké to je, být šéfredaktorkou *SMP*?"

„Jako v *Miléniu* to zrovna není."

Erika se na chvíli odmlčela.

„Když přijdu domů, padnu do postele jako zabitá, a sotva otevřu oči, vidím před sebou rozpočtové kalkulace. Chyběl jsi mi. Nemohli bychom jít k tobě domů, vlézt si do postele a spát? Na sex nemám ani pomyšlení, ale s chutí se k tobě přitulím a zalomím to."

„Mrzí mě to, Ricky, ale můj byt asi nebude to nejlepší místo."

„A proč ne? Stalo se něco?"

„No… jedna banda se mi napíchla do bytu a odposlouchává každé slovo. A já jsem si tam nechal nainstalovat skrytou hlídací kameru, na které vidím, co se v bytě děje, když nejsem doma. Myslím, že další generace ušetříme pohledu na tvůj holý zadek."

„Děláš si legraci?"

Mikael zavrtěl hlavou.

„Ne. Ale proto jsem se s tebou nepotřeboval tak urgentně sejít."

„Co se stalo? Vypadáš divně."

„No… začala jsi pracovat v *SMP*. A v *Miléniu* se nám podařilo přijít na něco, co nadobro zničí tvého předsedu představenstva. Jde o zneužívání práce dětí a politických vězňů ve Vietnamu. Myslím, že jsme se dostali do střetu zájmů."

Erika položila vidličku a zírala na Mikaela. Okamžitě jí došlo, že si nedělá legraci.

„Věc se má tak," řekl Mikael. „Borgsjö je předsedou představenstva a majoritním akcionářem podniku, který se jmenuje SveaBygg, a ten plně vlastní dceřiný podnik s názvem Vitavara AB. Vyrábějí záchody v nějaké fabrice ve Vietnamu, která je na seznamu podniků OSN, co zneužívají dětskou práci."

„Zopakuj mi to."

Mikael jí podrobně vyložil, co zjistil Henry Cortez. Otevřel tašku přes rameno a vyndal z ní kopie veškeré dokumentace. Erika si pomalu přečetla Henryho článek. Nakonec vzhlédla a podívala se Mikaelovi do očí. Pocítila nesmyslnou paniku smíšenou s podezřením.

„Jak je ksakru možné, že sotva vypadnu z *Milénia*, hned se obujete do vedení *SMP*?“

„Takhle to není, Ricky.“

Mikael jí vysvětlil, jak to všechno vzniklo.

„A jak dlouho o tom víš?“

„Od dnešního odpoledne. Z celého vývoje událostí je mi nanic.“

„Co budeme dělat?“

„Nevím. My to musíme vydat. Nemůžeme udělat výjimku jen proto, že se jedná o tvého šéfa. Ale nikdo z nás ti nechce ublížit.“ Mikael rozhodil rukama. „Jsme z toho vážně zoufalí. Hlavně Henry.“

„Pořád jsem členkou vedení *Milénia*. Jsem spoluvlastník… bude to vypadat jako…“

„Vím přesně, jak to bude vypadat. I v *SMP* se na tebe vrhnou jako supi.“

Erika cítila, jak ji zaplavila únava. Stiskla zuby a potlačila popud požádat Mikaela, aby všechno ututlal.

„Proboha, to se mi snad zdá,“ řekla Erika. „Vážně nemáte o pravdivosti té věci žádné pochybnosti…?“

Mikael zavrtěl hlavou.

„Celý večer jsem strávil procházením Henryho dokumentace. Borgsjöa čeká zabíjačka.“

„Co budete dělat?“

„Co bys dělala ty, kdybys na něco takového kápla třeba před dvěma měsíci?“

Erika Bergerová se zájmem hleděla na svého přítele a milence, s nímž se znala už přes dvacet let. Poté zavřela oči.

„Ty víš, co bych udělala.“

„Všechno tohle je katastrofální souhra okolností. Nic z toho nebylo myšleno jako útok proti tobě. Strašně mě to mrzí. Proto jsem tolik trval na tom, abychom se okamžitě sešli. Musíme se rozhodnout, co uděláme.“

„My?“

„Podívej… s tímhle článkem jsme počítali do červnového čísla. Už jsem posunul termín. Vydáme ho nejdříve v srpnu, a pokud budeš potřebovat, můžeme to ještě o něco natáhnout.“

„Rozumím.“

V Eričině hlasu se objevil hořký tón.

„Navrhuju, abychom dnes večer nedělali žádná rozhodnutí. Vezmi si tu dokumentaci domů a nech si to projít hlavou. Nedělej nic, dokud se nedomluvíme na nějaké společné strategii. Máme na to čas."

„Na společné strategii?"

„Buď odejdeš zavčas z vedení *Milénia*, nebo ze *SMP*. Ale nemůžeš sedět na dvou židlích."

Erika přikývla.

„Jsem s *Miléniem* natolik svázaná, že i když nakrásně odejdu z vedení, nikdo nebude věřit, že jsem se v tom taky neomočila."

„Jedna možnost by tu byla. Můžeš s tím článkem zajít přímo za Borgsjöem a požadovat, aby z novin odešel on. Henry Cortez s tím určitě bude souhlasit. Ale nedělej vůbec nic, dokud se všichni společně nedohodneme."

„Začnu u *SMP* tím, že vyhodím člověka, který mě tam zaměstnal."

„Mrzí mě to."

„Není to špatný člověk."

Mikael přikývl.

„Věřím ti. Ale je to hamoun."

Erika přikývla a vstala.

„Jedu domů."

„Ricky, já…"

Erika ho přerušila.

„Jsem úplně vyřízená. Díky, žes mě varoval. Musím si promyslet, co tohle všechno znamená."

Mikael přikývl.

Odešla, aniž ho políbila na tvář, a nechala účet na něm.

Erika Bergerová parkovala dvě stě metrů od Samirova hrnce. Když byla na půl cesty k autu, rozbušilo se jí srdce tak silně, že se musela zastavit a opřít o zeď u vchodu. Bylo jí zle.

Dlouho tam stála a vdechovala chladný májový vzduch. Najednou si uvědomila, že od prvního května pracovala v průměru patnáct hodin denně. Už jsou to skoro tři týdny. Jak se bude cítit po třech letech? Jak se asi cítil Morander, když ve své redakci padal mrtvý k zemi?

Po deseti minutách zamířila zpět k Samirovu hrnci a setkala se s Mikaelem právě v okamžiku, kdy vycházel ven. Mikael se překvapeně zastavil.

„Eriko…“

„Nic neříkej, Mikaeli. Přátelíme se tak dlouhou dobu, že náš vztah nemůže nic zničit. Jsi můj nejlepší kamarád a tohle je nachlup stejná situace, jako když jsi před dvěma lety zmizel v Hedestadu, jenomže naopak. Jsem strašně vystresovaná a nešťastná.“

Mikael přikývl a objal ji. Erika najednou ucítila, že má v očích slzy.

„Pouhé tři týdny v *SMP* mě dočista převálcovaly,“ řekla a zasmála se.

„No tak. Na převálcování Eriky Bergerové je potřeba trochu silnější kalibr.“

„S tvým bytem je to na pytel. Jsem strašně unavená na to, abych jela domů do Saltsjöbadenu. Usnula bych za volantem a do něčeho to napálila. Právě jsem se rozhodla. Mám v úmyslu jít do hotelu Scandic Crown a přespat tam. Pojď se mnou.“

Mikael přikývl.

„Teď se jmenuje Hilton.“

„To je mi úplně fuk.“

K hotelu to bylo kousek. Šli pěšky a oba cestou mlčeli. Mikael ji držel kolem ramen. Erika na něj pohlédla a uvědomila si, že je stejně zničený jako ona.

Zamířili přímo do recepce, objednali si dvoulůžkový pokoj a zaplatili Eričinou kreditní kartou. Vyjeli nahoru do pokoje, svlékli se, osprchovali a zalezli si do postele. Eriku bolely svaly, jako by absolvovala stockholmský maraton. Chvíli se objímali a pak usnuli jako zabití.

Ani jeden z nich neměl pocit, že je někdo sleduje. Nevšimli si muže, který je pozoroval ve vchodu do hotelu.

KAPITOLA 15

Čtvrtek 19. května až neděle 22. května

Lisbeth Salanderová strávila většinu noci ze středy na čtvrtek pročítáním článků Mikaela Blomkvista a hotových kapitol jeho knihy. Vzhledem k tomu, že státní zástupce Ekström plánoval soudní proces na červenec, stanovil Mikael nejzazší termín pro tisk na dvacátého června. To znamená, že Zasranej Kalle Blomkvist má sotva měsíc na to, aby dopsal zbytek a doplnil všechna prázdná místa v textu.

Lisbeth nechápala, jak by to mohl stihnout, ale to byl jeho problém, ne její. Jejím problémem bylo rozhodnout se, jaký postoj zaujme k jeho otázkám.

Lisbeth vzala svůj Palm Tungsten T3, přihlásila se na *Bláznivý_stůl* a zkontrolovala, zda za posledních čtyřiadvacet hodin nenapsal něco nového. Zjistila, že tomu tak není. Poté otevřela dokument, který Mikael nazval *Ústřední otázky*. Text už znala nazpaměť, ale přesto si ho ještě jednou přečetla.

Mikael v něm nastínil strategii, kterou pro ni chystala Annika Gianniniová. Když s ní Annika mluvila, Lisbeth roztržitě naslouchala, jako by se jí to vůbec netýkalo. Avšak Mikael Blomkvist znal její tajemství, Annika Gianniniová nikoli. Proto ji Mikael mohl seznámit se strategií drsnějším způsobem. Lisbeth se vrátila ke čtvrtému odstavci.

Jedinou osobou, která může rozhodnout o tvé budoucnosti, jsi ty sama. Je úplně jedno, jak za tebe Annika bude bojovat nebo jak tě

budu podporovat já, Armanskij a další. Nemám v úmyslu tě k ničemu přemlouvat. Sama se musíš rozhodnout, co uděláš. Buď soudní proces obrátíš ve svůj prospěch, nebo je necháš, aby tě odsoudili. Ale pokud chceš vyhrát, musíš bojovat.

Lisbeth vypnula počítač a hleděla do stropu. Mikael ji požádal o svolení, aby mohl ve své knize povědět pravdu. Měl však v úmyslu zatajit, jak ji Bjurman znásilnil. Hotový odstavec vypustil a vzniklou mezeru zalepil tvrzením, že Bjurman začal spolupracovat se Zalaščenkem a spol. Nechtěl s nimi táhnout za jeden provaz a úplně ztratil soudnost, takže Niedermannovi nezbývalo nic jiného než ho oddělat. Bjurmanovými motivy se Mikael nezabýval.

Zasranej Kalle Blomkvist jí pěkně zkomplikoval život.

Lisbeth dlouho přemýšlela.

Ve dvě hodiny ráno zapnula Palm Tungsten T3 a spustila textový editor. Otevřela nový dokument, vzala dotykové pero a začala odklikávat písmenka na digitální klávesnici.

Jmenuju se Lisbeth Salanderová. Narodila jsem se 30. dubna 1978. Má matka byla Agneta Sofia Salanderová. Když jsem se narodila, bylo jí sedmnáct let. Můj otec byl psychopat, vrah a tyran jménem Alexander Zalaščenko. Dříve pracoval pro sovětskou vojenskou rozvědku GRU jako ilegální operativec v západní Evropě.

Psaní šlo ztuha, protože musela odklikávat písmenko po písmenku. Každou větu si nejdřív zformulovala v hlavě. V napsaném textu neudělala jedinou změnu. Pracovala do čtyř hodin do rána, poté vypnula kapesní počítač a připojila ho k nabíječce v otvoru na zadní straně nočního stolku. V té chvíli již měla text odpovídající dvěma stránkám formátu A4 s jednoduchým řádkováním.

Erika Bergerová se vzbudila v sedm hodin ráno. Necítila se ani trochu odpočatá, i když spala osm hodin bez přerušení. Pohlédla na Mikaela, který se ještě neprobudil.

Nejprve zapnula mobil, aby zkontrolovala, zda jí nepřišly nějaké zprávy. Na displeji našla jedenáct nepřijatých hovorů od svého manžela Gregera Beckmana. Sakra. Zapomněla jsem mu zavolat.

Erika zmáčla manželovo číslo a vysvětila mu, kde byla a proč v noci nepřišla domů. Greger zuřil.

„Eriko, tohle už mi nikdy nedělej. Moc dobře víš, že to nemá nic společného s Mikaelem, ale málem jsem se v noci hrůzou zbláznil. Měl jsem šílený strach, že se ti něco stalo. Když nemůžeš přijet domů, musíš zavolat a říct mi to. Na takovouhle věc nesmíš zapomínat."

Greger Beckman byl zcela srozuměn s tím, že Mikael Blomkvist je milencem jeho ženy. Jejich vztah pokračoval s jeho souhlasem a požehnáním. Když se Erika rozhodla zůstat přes noc u Mikaela, vždycky předtím manželovi zavolala a vysvětlila mu situaci. Tentokrát se vydala do hotelu Hilton s jedinou myšlenkou — spát.

„Promiň," řekla Erika. „Jednoduše jsem včera totálně zhasla."

Greger chvíli vrčel.

„Nezlob se, Gregere. Teď na to nemám sílu. Můžeš mi vynadat večer."

Greger vrčel o něco mírněji a slíbil, že jí to večer spočítá, až se mu dostane pod ruku.

„Tak fajn. Co je s Blomkvistem?"

„Spí." Erika se najednou rozesmála. „Věř tomu nebo ne, ale pět minut po tom, co jsme vlezli do postele, jsme spali jak dřevo. To se nikdy předtím nestalo."

„Eriko, tohle je vážné. Možná bys měla zajít k doktorovi."

Když Erika skončila rozhovor, zavolala na ústřednu *SMP* a nechala tam vzkaz pro redakčního sekretáře Petera Fredrikssona. Vysvětlila mu, že má nějaké potíže, a přijde proto o něco později než obvykle. Požádala ho, aby odvolal smluvenou schůzku s kolegou z kulturní rubriky.

Poté našla svou tašku přes rameno, vytáhla z ní kartáček na zuby a šla do koupelny. Pak se vrátila k posteli a vzbudila Mikaela.

„Ahoj," zamumlal Mikael.

„Ahoj," odpověděla Erika. „Sypej se do koupelny umýt a vyčistit si zuby."

„Co… cože?"

Mikael se posadil a rozhlížel se kolem tak zmateně, že mu Erika musela připomenout, že se nachází v hotelu Hilton u Stavidla. Mikael přikývl.

„No tak, šup do koupelny."

„Proč?"

„Protože až se vrátíš, chci si to s tebou rozdat."

Erika pohlédla na hodinky.

„A koukej sebou hodit. V jedenáct mám poradu a budu potřebovat alespoň půlhodinu na to, abych vypadala jako člověk. Cestou do práce si musím koupit čisté tílko. Takže máme sotva dvě hodinky na to, abychom dohnali ztracený čas."

Mikael odešel do koupelny.

Jerker Holmberg zaparkoval otcův ford na dvoře bývalého premiéra Thorbjörna Fälldina v Åsu u Ramviku v okrese Härnösand. Vystoupil z vozu a rozhlédl se kolem. Byl čtvrtek dopoledne. Drobně mžilo a pole se už pěkně zelenala. Fälldin se ve svých devětasedmdesáti letech zemědělstvím už aktivně nezabýval. Holmberga by zajímalo, kdo obilí seje a sklízí. Věděl, že ho z kuchyňského okna někdo sleduje. Patřilo to k životu na venkově. Sám vyrostl v Hälledalu u Ramviku kousíček od Sandöbronu, jednoho z nejkrásnějších míst na světě. Tedy podle názoru Jerkera Holmberga.

Holmberg zamířil pěšky nahoru ke schůdkům na verandu a zaklepal.

Bývalý předseda Strany středu vypadal staře, ale stále se zdál být vitální a plný síly.

„Dobrý den, Thorbjörne. Jmenuju se Jerker Holmberg. Několikrát jsme se spolu setkali, ale od té doby už pár let uběhlo. Můj otec je Gustav Holmberg, v sedmdesátých a osmdesátých letech byl poslancem Strany středu."

„Dobrý den, Jerkere, to víte, že vás poznávám. Pokud se nepletu, pracujete ve Stockholmu jako policista. Od našeho posledního shledání muselo utéct už takových deset, patnáct let."

„Dokonce si myslím, že je to ještě déle. Můžu dál?"

Jerker se posadil ke kuchyňskému stolu a Thorbjörn Fälldin nalil kávu.

„Doufám, že s tatínkem je všechno v pořádku. Přišel jste kvůli němu, že?"

„Ne, tátovi se vede dobře. Právě stlouká střechu."

„Kolik mu je let?“

„Před dvěma měsíci oslavil jednasedmdesátiny.“

„Aha,“ řekl Fälldin a posadil se. „A čeho se tedy vaše návštěva týká?“

Jerker Holmberg pohlédl kuchyňským oknem ven a zjistil, že vedle jeho vozu sedí straka a zkoumá hlínu. Poté se obrátil k Fälldinovi.

„Přišel jsem k vám takto bez pozvání, protože mám jeden velký problém. Možná že po tomhle rozhovoru dostanu v práci padáka. Jsem tady pracovně, ale můj šéf, kriminální inspektor Jan Bublanski z oddělení vražd ve Stockholmu, o téhle návštěvě neví.“

„To vypadá vážně.“

„Takže pokud se mí nadřízení o téhle návštěvě dozvědí, ocitnu se na hodně tenkém ledě.“

„Rozumím.“

„Ale mám strach, že když věc nevezmu do svých rukou, tak jedné osobě hrozí strašné bezpráví, a to už druhé v pořadí.“

„Asi bude nejlepší, když mi to vysvětlíte.“

„Týká se to muže jménem Alexander Zalaščenko. Byl špionem ruské rozvědky GRU a v den voleb v roce 1976 zběhl do Švédska. Získal tu azyl a začal pracovat pro tajné služby. Z jistých důvodů se domnívám, že tenhle příběh znáte.“

Thorbjörn Fälldin se zájmem hleděl na Jerkera Holmberga.

„Je to dlouhá historie,“ řekl Holmberg a pak začal vypravovat o předběžném vyšetřování, do něhož byl v posledních měsících zapleten.

Erika Bergerová se převalila na břicho a odpočívala s hlavou opřenou o klouby prstů. Najednou se usmála.

„Mikaeli, přemýšlel jsi někdy o tom, že my dva jsme naprostí cvoci?“

„Jak to?“

„Alespoň já jo. Strašně po tobě fyzicky toužím. Připadám si jako bláznivá puberťačka.“

„Ano?“

„A pak chci jet domů a spát se svým mužem.“

Mikael se rozesmál.

„Znám jednoho dobrého terapeuta," prohlásil.

Erika mu přejela prstem po břiše.

„Mikaeli, začínám mít pocit, že *SMP* byla jedna obrovská pitomá chyba."

„Houby. Je to pro tebe úžasná příležitost. Pokud má někdo šanci rozhýbat tuhle mršinu, tak jsi to ty."

„No, možná. Ale právě v tom je problém. *SMP* působí jako mršina. A tys na mě pak včera večer vybalil tu lahůdku o Magnusi Borgsjöovi. Nechápu, co tam vlastně pohledávám."

„Počkej, až se všechno usadí."

„Jo, ale ta věc s Borgsjöem je strašně nepříjemná. Nemám sebemenší ponětí, co s tím udělám."

„To taky nevím. Ale něco vymyslíme."

Erika chvíli mlčela.

„Chybíš mi."

Mikael přikývl a pohlédl na ni.

„Ty mi taky chybíš," řekl.

„Za co bys přešel do *SMP* na post šéfa zpravodajství?"

„Za nic na světě. Copak jím není Holm?"

„Ano. Ale je to idiot."

„V tom máš pravdu."

„Ty ho znáš?"

„Jasně. V polovině osmdesátých let jsem pro něj tři měsíce pracoval jako záskok. Je to hajzl, co štve lidi proti sobě… a navíc…"

„Co navíc?"

„Ale nic. Nechci šířit drby."

„Ven s tím."

„Jedna holka, nějaká Ulla, příjmení neznám, u něj taky dělala na záskok a tvrdila, že ji sexuálně obtěžoval. Nevím, jestli si to vymyslela, ale odborový klub neudělal nic a jí neprodloužili smlouvu, i když to měla napůl dohodnuté."

Erika Bergerová pohlédla na hodinky, povzdechla si, přehoupla nohy přes pelest postele a zmizela ve sprše. Když vyšla ven, utřela se a oblékla. Mikael se ani nepohnul.

„Ještě si chvilku poležím," řekl.

Erika ho políbila na tvář, zamávala mu a byla tatam.

Monica Figuerolová zaparkovala dvacet metrů od vozu Görana Mårtenssona na Doutnákové ulici těsně vedle ulice Olofa Palmeho. Mårtensson ušel asi šedesát metrů k parkovacím hodinám, zaplatil a poté pokračoval na Sveinu ulici.

Monica Figuerolová parkovné neřešila. Pokud by ho běžela zaplatit, ztratila by Mårtenssona z očí. Sledovala ho na Královskou ulici, kde zabočil doleva a zmizel v kavárně Královská věž. Monica zavrčela, ale neměla na výběr, takže vyčkala tři minuty a poté se za ním vydala dovnitř. Mårtensson seděl ve spodním patře a hovořil s jakýmsi chlapíkem kolem pětatřiceti let. Byl to blonďák a zjevně byl zatraceně dobře vysportovaný. Policajt, pomyslela si.

Poznala v něm muže, kterého prvního května vyfotografoval Christer Malm před kavárnou Copacabana.

Objednala si kávu, posadila se na druhý konec kavárny a otevřela *Dagens Nyheter*. Mårtensson se svým společníkem tiše hovořili. Monica z jejich rozhovoru nezachytila ani slovo. Vyndala mobil a předstírala, že s někým mluví. Bylo to zbytečné, protože žádný z mužů na ni ani nepohlédl. Vyfotografovala je mobilem. Na zveřejnění bude kvalita snímků příliš špatná, bude jich však moci využít jako důkazu, že tato schůzka opravdu proběhla.

Po necelých patnácti minutách se blonďák zvedl a odešel. Monica Figuerolová v duchu zaklela. Proč nezůstala venku před kavárnou? Mohla si ho prověřit, když vyšel z podniku. Nejraději by se okamžitě pustila za ním. Mårtensson však klidně seděl a dopíjel kávu. Monica nechtěla budit pozornost tím, že by vstala a vydala se za jeho neznámým společníkem.

Asi po čtyřiceti vteřinách se Mårtensson zvedl a odešel na toaletu. Jakmile se za ním zavřely dveře, byla Monica Figuerolová na nohou a vyběhla na Královskou ulici. Propátrala všechny směry, ale po blonďákovi jako by se země slehla.

Vsadila na štěstí a běžela ke křižovatce se Sveinou ulicí. Muže nikde neviděla a rychle zamířila dolů do metra. Bylo to beznadějné.

Monica se vrátila do kavárny. I Mårtensson už byl pryč.

Erika Bergerová příšerně zaklela, když se vrátila na místo ležící dva bloky od Samirova hrnce, kde předchozího večera zaparkovala své BMW.

Vůz byl na místě. Někdo jí však v noci propíchal všechny čtyři pneumatiky. Hajzlové mizerný zatracený, nadávala Erika sama pro sebe a vřelo to v ní zlostí.

Neměla moc na výběr. Zavolala odtahovou službu a vysvětlila jim situaci. Tlačil ji však čas, takže klíčky od auta zastrčila do výfukové roury, aby se zaměstnanci odtahovky dostali dovnitř. Poté sešla na Mariánské náměstí a zamávala na taxík.

Lisbeth Salanderová se zalogovala na webové stránky Hackerské republiky a zjistila, že je přítomen i *Plague*. Zapípala na něj.

» *Ahoj, Wasp. Jak je v Sahlgrenově nemocnici?*
» *Klídek. Potřebuju pomoct.*
» *To jsou mi věci.*
» *Nikdy mě nenapadlo, že po tobě budu něco takového chtít.*
» *To už musí jít vážně do tuhýho.*
» *Göran Mårtensson, bydlí ve Vällingby. Potřebuju přístup k jeho počítači.*
» *Jo.*
» *Veškerý materiál potřebuju předat Mikaelovi Blomkvistovi do Milénia.*
» *Jo. Zařídím to.*
» *Velký bratr napíchl Kallemu Blomkvistovi telefon a zřejmě i elektronickou poštu. Všechen materiál mu musíš poslat na hotmailovou adresu.*
» *Jo.*
» *Když nebudu k mání já, bude Blomkvist potřebovat tvou pomoc. Bude se s tebou muset spojit.*
» *Hmm.*
» *Je trochu omezenej, ale můžeš mu věřit.*
» *Hmm.*
» *Kolik za to chceš?*

Plague se na několik vteřin odmlčel.

» *Má to něco společnýho s tvou situací?*
» *Jo.*

» *Pomůže ti to?*
» *Jo.*
» *Pak to máš ode mě gratis.*
» *Dík, ale nemám ráda dluhy. Budu potřebovat tvou pomoc až do soudního procesu. Dám ti třicet táců.*
» *Máš na to?*
» *Mám.*
» *Tak jo.*
» *Zřejmě budeme potřebovat Trinityho. Myslíš, že bys ho dokázal nalákat do Švédska?*
» *A co by tu měl jako dělat?*
» *To, v čem je největší machr. Zaplatím běžný honorář + náklady.*
» *Dobře. Kdo?*

Lisbeth mu vysvětlila, co po něm bude chtít.

V pátek ráno musel znepokojený doktor Anders Jonasson čelit zjevně rozčilenému kriminálnímu inspektorovi Hansi Fastovi, sedícímu z druhé strany u Jonassonova psacího stolu.

„Omlouvám se," řekl Anders Jonasson.

„Já to prostě nechápu. Myslel jsem, že Salanderová už je zdravá. Přijel jsem ji do Göteborgu vyslechnout a připravit převoz do cely ve Stockholmu, kam patří."

„Omlouvám se," řekl znovu Anders Jonasson. „Moc rád bych se jí zbavil, opravdu nemáme volných lůžek nazbyt. Ale…"

„A nemůže to jenom simulovat?"

Anders Jonasson se zasmál.

„To není příliš pravděpodobné. Musíte pochopit následující: Lisbeth Salanderová byla střelena do hlavy. Vyoperoval jsem jí z mozku kulku a její přežití bylo sázkou do loterie. Dostala se z toho a její prognóza byla mimořádně příznivá… byla na tom tak dobře, že jsme se s kolegy chystali ji z nemocnice propustit. Včera došlo k rapidnímu zhoršení. Stěžovala si na silné bolesti hlavy, teplota jí vyskočila na osmatřicet stupňů a dvakrát zvracela. Během noci horečka klesla a já věřil, že se jedná o něco přechodného. Ale když jsem ji ráno vyšetřil, měla skoro devětatřicet, což je vážné. V průběhu dne horečka znovu poklesla."

„Tak co jí vlastně je?“

„To nevím, ale kolísající teplota naznačuje, že to zřejmě bude viróza. Nic přesného zatím říct nemůžu, klidně to může být jen alergie na nějaký lék nebo na něco jiného, s čím přišla do kontaktu.“

Anders Jonasson našel v počítači snímek a otočil monitor k Hansi Fastovi.

„Poslal jsem ji na rentgen. Jak sám vidíte, v okolí rány jsou tmavší partie. Nedokážu určit, co to je. Může se jednat o jizvy související s procesem hojení, ale také mohlo dojít k menšímu krvácení. Dokud však nezjistím, v čem je problém, nemůžu ji propustit, ať je to sebenaléhavější.“

Hans Faste odevzdaně přikývl. Nehodlal oponovat lékařům, protože měli moc nad životem a smrtí, a byli tak nejbližšími zástupci Boha na zemi. Snad jen s výjimkou policistů. Každopádně nedisponoval dostatečnou kompetencí ani znalostmi k tomu, aby posoudil Lisbethin stav.

„A co bude dál?“

„Nařídil jsem naprostý klid a přerušení fyzioterapie — tu musí podstupovat kvůli střelným ranám v rameni a kyčli.“

„Dobře… musím se spojit se státním zástupcem Ekströmem ve Stockholmu. Tohle nás trošku zaskočilo. Co mu mám říct?“

„Před dvěma dny jsem byl připraven souhlasit s převozem možná už koncem tohoto týdne. Ale situace se vyvinula tak, že nám nezbývá než nějakou dobu počkat. Musíte kolegu připravit na to, že do příštího týdne nemůžu učinit žádné rozhodnutí, a možná potrvá i čtrnáct dní, než ji budete moct převézt. Vše záleží na vývoji jejího zdravotního stavu.“

„Termín soudního procesu jsme stanovili na červenec…“

„Pokud nedojde k něčemu nepředvídanému, bude do té doby jako rybička.“

Kriminální inspektor Jan Bublanski si podezíravě měřil svalnatou ženu na druhé straně stolku. Seděli na zahrádce kavárny na Severním Mälarstrandu a pili kávu. Byl pátek dvacátého května a vzduch byl teplý jako v létě. Žena se legitimovala jako Monica Figuerolová z bezpečnostní policie. Zavolala mu, právě když se

chystal odejít domů, a smluvila si s ním schůzku na pátou hodinu. Navrhla mu soukromý rozhovor nad šálkem kávy.

Bublanski byl zprvu nevrlý a zamračený. Po chvíli mu žena pohlédla do očí a sdělila mu, že k rozhovoru s ním nemá žádné oficiální pověření, a pokud jí nechce nic říct, nemusí. Bublanski se otázal, o jakou záležitost se jedná, a ona mu otevřeně vysvětlila, že dostala od svého šéfa za úkol neoficiálně a předběžně prověřit, kolik je pravdy na takzvané Zalaščenkově aféře, která byla následně překřtěna na případ Salanderová. Také mu řekla, že není vůbec jisté, zda má právo se ho na cokoli vyptávat, a že se Bublanski musí sám rozhodnout, co udělá.

„Co chcete vědět?" zeptal se nakonec Bublanski.

„Povězte mi, co víte o Lisbeth Salanderové, Mikaelu Blomkvistovi, Gunnaru Björckovi a o Alexanderu Zalaščenkovi. Co mají všichni ti lidé společného?"

Jejich rozhovor trval dvě hodiny.

Torsten Edklinth dlouho přemýšlel, jak by měl postupovat dál. Po pětidenním pátrání mu Monica Figuerolová předložila řadu jasných důkazů o tom, že v řadách bezpečnostní policie muselo dojít k nějakému obrovskému přehmatu. Uvědomoval si, že než bude mít dostatečně pevnou půdu pod nohama, musí jednat obezřetně. Navíc nyní musel řešit základní dilema. Neměl oprávnění k tomu, aby v tajnosti zahájil operativní vyšetřovací akci, obzvláště ne proti svým vlastním kolegům.

Což znamenalo, že svá opatření musí nějak právně odůvodnit. V krizové situaci se vždycky může odvolat na policejní legitimaci a na to, že úkolem policisty je vyšetřit zločin — ale tento zločin byl z ústavního hlediska značně ožehavý, takže pokud by šlápl vedle, zřejmě by následoval vyhazov z práce. Pátek strávil osamělým přemítáním ve své kanceláři.

Došel k závěru, že se Dragan Armanskij nemýlil, i když se to zdálo nepravděpodobné. V řadách bezpečnostní policie existovalo nějaké spiknutí, jehož aktéři operovali mimo obvyklé činnosti nebo souběžně s nimi. Vzhledem k tomu, že jejich činnost trvala několik let — přinejmenším od roku 1976, kdy do Švédska přišel Zalaščenko —, musela být organizovaná a schválená z vyšších

míst. Neměl však nejmenší ponětí o tom, jak daleko tato konspirace zašla.

Do bloku na psacím stole si úhledně zapsal tři jména:

Göran Mårtensson, osobní ochranka
Kriminální inspektor Gunnar Björck, zástupce vedoucího v útvaru pro zahraniční styky a informace. Zemřel. (Sebevražda?)
Albert Shenke, vedoucí kanceláře, bezpečnostní policie

Monica Figuerolová došla k závěru, že při Mårtenssonově fiktivním převelení z osobní ochranky k útvaru kontrašpionáže musel tahat za nitky přinejmenším vedoucí kanceláře. Vždyť Mårtensson sledoval novináře Mikaela Blomkvista, který neměl s kontrašpionáží vůbec nic společného.

Na seznam by bylo třeba připojit i další jména:

Peter Teleborian, psychiatr
Lars Faulsson, zámečník

Teleborian pracoval pro tajné služby v několika ojedinělých případech na konci osmdesátých a na počátku devadesátých let jako odborný konzultant z oboru psychiatrie. Přesněji řečeno ho zaměstnali třikrát. Edklinth si důkladně prošel zprávy z archívu. První případ byl mimořádný: kontrašpionážní útvar identifikoval ruského informátora ve švédském telekomunikačním průmyslu a vzhledem ke špionově posudku hrozilo nebezpečí, že by v případě odhalení mohl mít sebevražedné sklony. Teleborian provedl vynikající analýzu, na jejímž základě se jim podařilo z dotyčného informátora udělat dvojitého agenta. Další dva případy nebyly zdaleka tak závažné; šlo o posudek na jednoho zaměstnance bezpečnostní policie, který měl problémy s alkoholem, a o podivné sexuální chování diplomata z jedné africké země.

Avšak Teleborian ani Faulsson — zejména ne Faulsson — nikdy v jejich organizaci nepracovali. Přesto byla jejich činnost spjata s… s čím vlastně?

Spiknutí úzce souviselo se zesnulým Alexanderem Zalaščenkem, operativcem zběhlým od GRU, který na základě informací přišel do

Švédska v den voleb v roce 1976 a o kterém nikdo nikdy neslyšel. *Jak to bylo možné?*

Edklinth si představoval, co by se stalo, kdyby byl v době Zalaščenkova zběhnutí v roce 1976 ředitelem bezpečnostní policie on sám. Jak by se zachoval? Takový případ by vyžadoval naprosté utajení. To bylo zcela bez debaty. O celé věci by směl vědět pouze malý, pečlivě vybraný okruh lidí, pokud by nechtěl, aby se informace dostala k Rusům a… Jak malý okruh lidí?

Operativní oddělení?

Nějaké neznámé operativní oddělení?

Kdyby šlo všechno podle pravidel, skončil by Zalaščenko pod útvarem kontrašpionáže. Nejlepší by samozřejmě bylo, kdyby se případu ujala vojenská zpravodajská služba, ale ta na tento typ operativní činnosti neměla zdroje ani kompetence. Takže bezpečnostní policie.

Ale na oddělení kontrašpionáže o zběhovi neměli ani tušení. Klíčem k celé věci byl Björck, který byl zjevně jednou z osob, které o Zalaščenka pečovaly. Björck však s kontrašpionáží neměl nikdy nic společného. Björck byl záhada. Od sedmdesátých let formálně pracoval v útvaru zahraničních styků, ale ve skutečnosti ho tam nikdo neviděl až do devadesátých let, kdy se najednou stal zástupcem vedoucího.

Přesto byl hlavním pramenem Blomkvistových informací právě Björck. Jak ho Blomkvist dokázal přimět k tomu, aby vybalil takovouhle bombu? A navíc před novinářem?

Ty kurvy. Björck se tahal s nezletilýma kurvičkama a *Milénium* to hodlalo zveřejnit. Blomkvist musel Björcka vydírat.

Pak se na scéně objevila Lisbeth Salanderová.

Zesnulý advokát Nils Bjurman pracoval v útvaru pro zahraniční styky a informace ve stejné době jako zesnulý Björck. To oni se starali o Zalaščenka. Ale jak?

Někdo o tom musel rozhodnout. A pokud šlo o zběha takového významu, musel rozkaz přijít z těch nejvyšších míst.

Od vlády. Tak to muselo být. Jinak by to nedávalo smysl.

Nebo ne?

Edklinth cítil, jak mu z toho všeho běhá mráz po zádech. Z praktického hlediska to bylo docela dobře možné. U přeběhlíka

Zalaščenkova potenciálu je třeba zachovat největší možné utajení. Tak by rozhodl i on sám. A stejně musela rozhodnout i Fälldinova vláda. Bylo to jediné rozumné řešení.

Události roku 1991 však příliš rozumně nevypadaly. Björck pověřil Petera Teleboriana, aby zavřel Lisbeth Salanderovou do dětského blázince pod záminkou, že je psychicky narušená. Byl to trestný čin. Byl to tak závažný trestný čin, že Edklinth znovu pocítil, jak mu běhá mráz po zádech.

Někdo o tom musel rozhodnout. V tomto případě to mohla být zcela jednoduše vláda… premiérem byl Ingvar Carlsson a po něm nastoupil Carl Bildt. Žádný politik by se však neodvážil ani pomyslet na rozhodnutí, které by bylo v rozporu se všemi zákony a s celým právním systémem, nehledě na to, že pokud by se něco provalilo, byl by z toho strašlivý skandál.

Jestli do toho byla zapletená vláda, nebylo Švédsko ani o chlup lepší než jakákoli světová diktatura.

To není možné.

A pak ty události z dvanáctého dubna v Sahlgrenově nemocnici. Zalaščenka příhodně zavraždil psychicky narušený fanatik ve stejné chvíli, kdy došlo k vloupání u Mikaela Blomkvista a k přepadení Anniky Gianniniové. V obou případech došlo k odcizení oné pozoruhodné Björckovy zprávy z roku 1991. Právě tuhle informaci mu zcela mimo záznam poskytl Dragan Armanskij. Žádné policejní hlášení neexistovalo.

A zároveň se Gunnar Björck rozhodl, že se oběsí. Osoba, s níž si Edklinth chtěl vážně promluvit více než s kýmkoli jiným.

Torsten Edklinth na náhody takového megaformátu nevěřil. Ani kriminální inspektor Jan Bublanski nevěřil, že je to náhoda. A nevěřil tomu ani Mikael Blomkvist. Edklinth vzal opět do ruky tužku.

Evert Gullberg, 78 let. Daňový poradce. ???

Co byl k čertu ten Evert Gullberg vlastně zač?

Edklinth zvažoval, zda nemá zavolat řediteli bezpečnostní policie, ale nápad zavrhl z jednoho prostého důvodu; nevěděl, jak hluboko tato konspirace prorostla do jejich vlastních řad. Stručně řečeno nevěděl, komu může věřit.

Když zavrhl možnost obrátit se na někoho ze svých kolegů, chvíli zvažoval, zda se nemá svěřit policii. Jan Bublanski byl vedoucí skupiny, která vedla předběžné vyšetřování Ronalda Niedermanna, a veškeré okolnosti by ho tak přirozeně zajímaly. Z čistě politického hlediska to však nebylo možné.

Edklinth cítil, že má na ramenou těžké břemeno.

Nakonec mu zbyla pouze jediná, z ústavního hlediska správná možnost, jak mít krytá záda, pokud by se v budoucnu ocitl v politické nemilosti. Musí se obrátit na *nejvyššího šéfa*, a získat tak pro své konání politické záruky.

Edklinth pohlédl na hodiny. Byl pátek těsně před čtvrtou hodinou odpoledne. Zvedl telefon a zavolal ministrovi spravedlnosti, s nímž se několikrát setkal při různých oficiálních příležitostech na ministerstvu. Ministra měl na drátě během pěti minut.

„Zdravím vás, Torstene," pozdravil ho ministr spravedlnosti. „Už jsme se dlouho neviděli. O co jde?"

„Upřímně řečeno, volám vám proto, abych zjistil, nakolik mi důvěřujete."

„Nakolik vám důvěřuju? To je legrační dotaz. Pokud se mne týče, chovám k vám velkou důvěru. Co vás k téhle otázce přimělo?"

„Přiměla mě k ní jedna dramatická a mimořádná žádost… Potřebuju se co nejrychleji sejít s vámi a s premiérem."

„Páni."

„Omlouvám se, ale raději bych o celé věci pomlčel, dokud si nebudeme moct promluvit mezi čtyřma očima. Ta záležitost je do té míry naléhavá, že považuju za nutné o ní neprodleně informovat vás i premiéra."

„To zní vážně."

„Je to vážné."

„Má to něco společného s teroristy a nějakými hrozbami…?"

„Ne. Je to ještě vážnější. Tím, že se na vás obracím s touhle žádostí, dávám v sázku celou svou pověst i kariéru. Nikdy bych se do tohoto rozhovoru nepouštěl, kdybych se nedomníval, že je to kvůli závažnosti situace nezbytné."

„Rozumím. Tak proto ta vaše otázka, jestli vám důvěřuju… Kdy se potřebujete setkat s premiérem?"

„Pokud možno ještě dnes večer."

„Teď už si vážně začínám dělat starosti."

„Bohužel je to zcela odůvodněné."

„Jak dlouho bude ta schůzka trvat?"

Edklinth přemýšlel.

„Shrnutí všech podrobností zabere asi hodinu."

„Za chvíli vám zavolám zpátky."

Ministr spravedlnosti zavolal Edklinthovi za čtvrt hodiny a sdělil mu, že ho premiér očekává ve svém domě ve dvacet jedna třicet. Když Edklinth pokládal sluchátko, měl ruce zvlhlé od potu. *Tak jo… zítra ráno budu mít možná po kariéře.*

Opět zvedl sluchátko a zavolal Monice Figuerolové.

„Ahoj, Monico. Ve dvacet jedna nula nula máš nástup do služby. A slušně se obleč."

„Já chodím vždycky slušně oblečená," odvětila Monica Figuerolová.

Předseda vlády vrhl na vedoucího útvaru pro ochranu ústavy pohled, který by bylo nejspíše možné označit za nedůvěřivý. Edklinth měl pocit, jako by se za premiérovými brýlemi vysokou rychlostí točilo ozubené kolo.

Poté předseda vlády pohlédl na Monicu Figuerolovou. Ta během Edklinthova hodinového projevu nepronesla ani slovo. Viděl neobvykle vysokou svalnatou ženu, která mu pohled oplatila se zdvořilým vyčkávavým výrazem. Pak se obrátil k ministrovi spravedlnosti, který během Edklinthova vyprávění poněkud zbledl.

Nakonec se zhluboka nadechl, sundal si brýle a dlouho hleděl kamsi do dálky.

„Myslím, že by neškodila ještě troška kávy," prohlásil nakonec.

„Ano, děkuji," řekla Monica Figuerolová.

Edklinth přikývl a ministr spravedlnosti jim nalil kávu z termosky.

„Rád bych celou věc ještě shrnul, abych se ujistil, že jsem vás správně pochopil," řekl předseda vlády. „Takže vy máte podezření, že uvnitř tajných služeb existuje nějaké spiknutí, které jedná zcela v rozporu s ústavou a které se po celou dobu věnuje aktivitám zavánějícím trestnou činností."

Edklinth přikývl.

„A za mnou jste přišel proto, že nemáte důvěru ve vedení bezpečnostní policie?“

„No,“ odvětil Edklinth, „rozhodl jsem se, že se obrátím přímo na vás, protože ačkoli tento konspirační spolek jedná v rozporu s ústavou, já smysl jeho činnosti neznám, a tudíž nevím, zda jsem si něco špatně nevyložil. Možná je zcela legitimní a schválený vládou. Pak bych třeba nejednal správně nebo bych si dané informace nesprávně vysvětlil, a ohrozil bych tak nějakou probíhající tajnou operaci.“

Premiér pohlédl na ministra spravedlnosti. Oběma bylo jasné, že se Edklinth snaží krýt si záda.

„Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel. Vy o tom něco víte?“

„Vůbec nic,“ odpověděl ministr spravedlnosti. „V žádné zprávě od bezpečnostní policie jsem nenašel ani sebemenší náznak něčeho podobného.“

„Mikael Blomkvist se domnívá, že jde o nějakou interní frakci. Nazývá ji *Zalaščenkův klub*.“

„Nikdy jsem neslyšel ani o tom, že by Švédsko přijalo a podporovalo ruského zběha takového významu… Takže on přeběhl za Fälldinovy vlády…“

„Nechce se mi věřit, že by to Fälldin zamlčel,“ řekl ministr spravedlnosti. „Při předání úřadu nastupující vládě by informace o takhle závažném případu musela být prvořadá.“

Edklinth si odkašlal.

„Pravicovou vládu vystřídal Olof Palme. Není žádným tajemstvím, že někteří z mých předchůdců u bezpečnostní policie měli o Palmem podivné představy…“

„Chcete tím říct, že někdo zapomněl informovat sociálně demokratickou vládu…?“

Edklinth přikývl.

„Rád bych připomněl, že Fälldin byl premiérem ve dvou funkčních obdobích. V obou případech se vláda rozpadla. Nejprve ho vystřídal Ola Ullsten, který v roce 1979 sestavil menšinovou koalici. Pak se vláda po odchodu pravice znovu rozpadla a Fälldin vládl společně s Lidovou stranou. Ve vládní kanceláři musel během těch změn přirozeně panovat určitý chaos. Dokonce je možné, že

Zalaščenkův případ znal tak omezený okruh osob, že se o něm premiér Fälldin opravdu nikdy nedozvěděl, a nemohl to tedy sdělit Palmemu."

„A kdo v takovém případě nese odpovědnost?" zeptal se premiér.

Všichni kromě Monicy Figuerolové zavrtěli hlavou.

„Předpokládám, že tohle nevyhnutelně prosákne do masmédií," řekl předseda vlády.

„Mikael Blomkvist a *Milénium* to zveřejní. Jinými slovy, jsme pod nátlakem."

Edklinth záměrně použil množné číslo: *jsme*. Předseda vlády přikývl. Uvědomoval si vážnost situace.

„Nejprve bych vám chtěl poděkovat, že jste mi tu záležitost okamžitě oznámil. Obvykle podobné narychlo svolané schůzky odmítám, ale ministr spravedlnosti říkal, že jste rozumný člověk a že se muselo stát něco mimořádného, když se se mnou chcete sejít bez absolvování běžných formalit."

Edklinth si trošku oddechl. Ať se stane cokoli, premiérův vztek nebude namířen proti němu.

„Teď musíme rozhodnout, co s tím uděláme. Máte nějaký návrh?"

„Možná," odvětil váhavě Edklinth.

Mlčel, dokud si neodkašlala Monica Figuerolová.

„Mohla bych něco říct?"

„Prosím," odpověděl premiér.

„Pokud o tom vláda nic neví, pak je ta operace nezákonná. V takovém případě nese odpovědnost pachatel, tedy ten či onen státní úředník, který překročil svou pravomoc. Pokud se potvrdí všechna tvrzení Mikaela Blomkvista, znamená to, že se skupina zaměstnanců tajných služeb zabývá trestnou činností. Pak se tento problém rozpadá na dvě části."

„Jak to myslíte?"

„Za prvé si musíme odpovědět na otázku, jak se něco takového vůbec mohlo stát. Kdo za to nesl zodpovědnost? Jak mohlo dojít k podobnému spiknutí v rámci etablované policejní organizace? Ráda bych podotkla, že sama pracuju u bezpečnostní policie a jsem na to hrdá. Jak dlouho to mohlo trvat? A jak bylo možné takovouto činnost utajit a financovat?"

Předseda vlády přikývl.

„O téhle první části se budou psát knihy," pokračovala Monica Figuerolová. „Ale jedna věc je jistá — musí existovat nějaký způsob financování, přičemž se určitě jedná minimálně o několik milionů korun ročně. Dívala jsem se na rozpočet bezpečnostní policie a nenašla jsem tam nic, co by bylo možné označit za Zalaščenkův klub. Ale jak víte, existuje spousta tajných fondů, do kterých vidí vedoucí kanceláře a rozpočtový ředitel, ale já k nim nemám přístup."

Předseda vlády zachmuřeně přikývl. Proč musí být spravování tajných služeb vždycky takový zlý sen?

„Ta druhá část se týká osob, které jsou do věci zapleteny. Tedy přesněji řečeno osob, které by měly být zatčeny."

Předseda vlády našpulil ústa.

„Z mého úhlu pohledu závisejí všechny tyto otázky jedině na vašem osobním rozhodnutí."

Torsten Edklinth zatajil dech. Pokud by v tom okamžiku mohl Monicu Figuerolovou kopnout do lýtka, udělal by to. Monica najednou odhodila veškerou patřičnou rétoriku a tvrdila, že za tuto věc je osobně zodpovědný předseda vlády. Sám sice hodlal vyrukovat se stejným závěrem, avšak po dlouhých diplomatických oklikách.

„A jaké rozhodnutí bych podle vás měl udělat?" zeptal se předseda vlády.

„Máme společné zájmy. V útvaru pro ochranu ústavy pracuju už tři roky a podle mého názoru má tato instituce pro švédskou demokracii veliký význam. V posledních letech si naše organizace v ústavních záležitostech vedla dobře a samozřejmě nechci, aby nás tento skandál nějak poškodil. Proto je důležité, abychom zdůraznili, že se ve všech případech jedná o trestnou činnost páchanou jednotlivci."

„Činnost tohoto typu v žádném případě neschválila vláda," řekl ministr spravedlnosti.

Monica Figuerolová přikývla a na několik vteřin se zamyslela.

„Předpokládám, že pro vás je důležité, aby tento skandál nepoškodil vládu — což by se mohlo stát, pokud se ho budeme snažit ututlat," řekla Figuerolová.

„Vláda nemá ve zvyku tutlat trestnou činnost," řekl ministr spravedlnosti.

„Ne, ale hypoteticky předpokládejme, že by to chtěla udělat. V tom případě by z toho byl obrovský skandál."

„Pokračujte," řekl předseda vlády.

„Právě teď nám situaci komplikuje fakt, že pokud by útvar pro ochranu ústavy chtěl začít s vyšetřováním, jeho činnost by byla v rozporu s platnými předpisy. Takže bychom chtěli, aby celá věc proběhla po právní i ústavní stránce tak, jak má."

„To chceme všichni," řekl předseda vlády.

„V tom případě navrhuju, abyste jakožto premiér pověřil útvar pro ochranu ústavy co nejrychlejším vyřešením téhle záhady. Dejte nám písemný příkaz a poskytněte nám potřebné pravomoci."

„Nejsem si jist, jestli je vámi navrhovaný postup legální," řekl ministr spravedlnosti.

„Ano. Je legální. Vláda má pravomoc učinit dlouhodobá opatření v případě ohrožení ústavy nelegitimními změnami. Pokud nějaká skupina vojáků nebo policistů začne praktikovat samostatnou zahraniční politiku, tak v zemi de facto došlo ke státnímu převratu."

„Zahraniční politiku?" zeptal se ministr spravedlnosti.

Předseda vlády najednou přikývl.

„Zalaščenko byl přeběhlík cizí mocnosti," řekla Monica Figuerolová. „Podle Mikaela Blomkvista předával informace zahraniční rozvědce. Pokud o tom nebyla informována vláda, tak došlo ke státnímu převratu."

„Chápu, jak to myslíte," řekl premiér. „Teď bych rád něco řekl já."

Předseda vlády vstal a obešel stolek v salónu. Nakonec se zastavil před Edklinthem.

„Máte schopnou kolegyni. Navíc umí jít rovnou k věci."

Edklinth polkl a přikývl. Premiér se obrátil k ministru spravedlnosti.

„Zavolejte vládnímu sekretáři a šéfovi právního oddělení. Zítra ráno chci mít na stole dokument, který poskytne útvaru pro ochranu ústavy mimořádné pravomoci k tomu, aby mohl v téhle záležitosti jednat. Jeho úkolem bude zjistit obsah pravdy v tvrzeních,

o kterých jsme tu diskutovali, zdokumentovat rozsah trestné činnosti a identifikovat osoby, které za to nesou zodpovědnost nebo které jsou do toho zapleteny."

Edklinth přikývl.

„Na základě tohoto dokumentu nemůžete zahájit předběžné vyšetřování — pokud se nemýlím, tuto pravomoc má pouze vrchní státní zástupce —, můžete však zahájit vyšetřování za účelem odhalení pravdy. Takže budete fungovat jako oficiální vládní vyšetřovatel. Rozumíte?"

„Ano. Ale rád bych poukázal na to, že i já sám jsem vlastně bývalý státní zástupce."

„Hmm. Poprosíme šéfa právního oddělení, aby se na to podíval, ať je všechno po formální stránce v pořádku. Každopádně za toto vyšetřování zodpovídáte vy. Sám si podle potřeby vyberte spolupracovníky. Pokud najdete důkazy o spáchání trestné činnosti, předáte tyto informace vrchnímu státnímu zástupci, který rozhodne o případném vznesení žaloby."

„Musím důkladně prověřit situaci, ale myslím, že budete muset informovat mluvčího parlamentu a parlamentní výbor… tohle se dlouho neutají," řekl ministr spravedlnosti.

„Jinými slovy musíte pracovat rychle," řekl předseda vlády.

„Hmm," opáčila Monica Figuerolová.

„Copak?" podivil se předseda vlády.

„Zbývají ještě dva problémy… Za prvé může naše vyšetřování zkrachovat v případě vydání *Milénia*, a za druhé soudní proces s Lisbeth Salanderovou začne za pár týdnů."

„Dá se zjistit, kdy tu věc *Milénium* zveřejní?"

„Snad bychom se mohli zeptat," řekl Edklinth. „To poslední, do čeho bychom se chtěli pouštět, je vměšovat se do činnosti médií."

„Pokud jde o tu dívku, o tu Salanderovou…" začal ministr spravedlnosti. Chvíli přemýšlel. „Bylo by strašné, kdyby při procesu měla být znovu vystavena takovému bezpráví, jak tvrdí *Milénium*… skutečně to může být pravda?"

„Obávám se, že ano," odpověděl Edklinth.

„V tom případě se musíme postarat, aby se jí dostalo zadostiučinění a především aby se to bezpráví neopakovalo," řekl předseda vlády.

„A jak to uděláme?“ zeptal se ministr spravedlnosti. „Vláda se za žádných okolností nesmí vměšovat do probíhajícího trestního řízení. To by bylo porušení zákona.“

„Můžeme promluvit se státním zástupcem…“

„Ne,“ řekl Edklinth. „Jako předseda vlády nemůžete tenhle soudní proces v žádném ohledu ovlivnit.“

„Jinými slovy, Salanderová musí ten svůj zápas před soudem absolvovat,“ řekl ministr spravedlnosti. „Vláda by mohla zasáhnout až poté, co by Salanderová prohrála soudní proces a odvolala se přímo k ní — mohla by ji omilostnit nebo pověřit vrchního státního zástupce, aby prošetřil, zda existují důvody pro nový soudní proces.“

Poté ministr ještě dodal:

„Ale to je možné pouze v případě verdiktu o odnětí svobody. Pokud ji senát odsoudí k psychiatrické péči na uzavřeném oddělení, nemůže vláda udělat vůbec nic. V takovém případě jde o odborné lékařské otázky a předseda vlády není kompetentní k tomu, aby rozhodl, jestli je zdravá nebo ne.“

V pátek večer o desáté zaslechla Lisbeth Salanderová klíč ve dveřích. Okamžitě vypnula počítač a zastrčila ho pod polštář. Když vzhlédla, uviděla, jak Anders Jonasson zavírá dveře.

„Dobrý večer, slečno Salanderová,“ pozdravil ji lékař. „Tak jak se dnes večer cítíte?“

„Příšerně mě bolí hlava a mám zřejmě horečku,“ odvětila Lisbeth.

„Ale to se mi vůbec nelíbí.“

Na první pohled se nezdálo, že by Lisbeth Salanderová nějak zvlášť trpěla horečkou nebo bolestmi hlavy. Doktor Anders Jonasson ji deset minut vyšetřoval. Zjistil, že teplota v průběhu večera opět značně stoupla.

„Moc mě to mrzí, vždyť jste se v posledních týdnech tak pěkně uzdravovala. Teď si vás tu bohužel budeme muset ještě asi čtrnáct dní nechat.“

„Čtrnáct dní by mělo stačit.“

Lékař jí věnoval dlouhý pohled.

Vzdálenost mezi Stockholmem a Londýnem činí při cestě autem zhruba tisíc devět set kilometrů, což teoreticky znamená asi dvacet hodin jízdy. Ve skutečnosti však téměř dvacet hodin trvala jen cesta k dánsko-německé hranici. Obloha byla plná olověných bouřkových mraků, a když se muž zvaný *Trinity* ocitl v pondělí uprostřed mostu přes Öresund, začalo lít jako z konve. Muž ubral rychlost a vytáhl okénka.

Podle *Trinityho* názoru bylo cestování autem po Evropě učiněné peklo, neboť celý kontinent zarputile vyžadoval, aby člověk jezdil po nesprávné straně silnice. *Trinity* vyrazil se svou dodávkou v sobotu ráno. Trajektem se přepravil z Doveru do Calais a poté zamířil přes Liège do Belgie. V Cáchách přejel německou hranici, odkud pokračoval po dálnici na sever směrem na Hamburk a pak dále do Dánska.

Jeho společník *Bob the Dog* klimbal na zadním sedadle. V řízení se střídali. Párkrát se na chvíli zastavili v nějaké restauraci u silnice, ale jinak hladce urazili asi devadesát kilometrů za hodinu. Dodávka byla osmnáct let stará a vyšší rychlost by nezvládla.

Nepochybně existuje jednodušší způsob přepravy, *Trinitymu* by se však bohužel sotva podařilo dostat na palubu pravidelné linky na trase Stockholm—Londýn asi třicet kilo elektronického vybavení. Ačkoli přejeli hranice šesti států, za celou cestu je nezastavil jediný celník ani pasová kontrola. *Trinity* byl vřelým přívržencem EU, jejíž pravidla mu zjednodušovala návštěvy na kontinentě.

Trinitymu bylo třicet dva let a narodil se v Bradfordu, od dětství však žil v severním Londýně. Formálně neměl valné vzdělání; vychodil učňovskou školu, na níž obdržel výuční list telekomunikačního technika, a po dovršení devatenácti let pracoval tři roky jako technik pro britský Telecom.

Ve skutečnosti však měl tak rozsáhlé teoretické znalosti z oblasti elektroniky a počítačů, že by v odborných diskusích nepochybně dokázal potřít jakéhokoli snobského profesora. S počítači žil od svých deseti let a ve třinácti poprvé pronikl do cizího počítače. S jídlem roste chuť a v šestnácti letech dosáhl *Trinity* takového stupně odbornosti, že se mohl měřit s nejlepšími hackery na světě. Prožil období, kdy strávil každou bdělou chvilku před

obrazovkou, psal si vlastní programy a umísťoval na internet záludné pasti. Pronikl do sítí BBC, anglického ministerstva obrany a Scotland Yardu. Dokonce se mu dočasně podařilo převzít velení nad britskou jadernou ponorkou, hlídkující v Severním moři. *Trinity* naštěstí patřil spíše ke zvědavcům než k zlomyslným pirátům. Jeho okouzlení vyprchalo ve chvíli, kdy se mu podařilo do nějakého počítače proniknout a zmocnit se jeho tajemství. Rozhodně nešlo o nic jiného než o občasný žertík; kapitánovi ponorky například počítač namísto pozičních údajů oznámil, aby si políbil prdel. Posledně jmenovaný incident způsobil celou řadu krizových schůzí na ministerstvu obrany a *Trinity* si záhy začal uvědomovat, že zřejmě nebude nejchytřejší vychloubat se svými schopnostmi, neboť stát smrtelně vážně vyhrožoval hackerům mnohaletými tresty odnětí svobody.

Vyučil se telekomunikačním technikem, a protože již věděl, jak funguje telefonní síť, došlo mu, že je beznadějně zastaralá, a přesedlal na post soukromého bezpečnostního konzultanta. Jeho činnost spočívala v instalaci poplašných systémů a alarmů proti vloupání. Vybraným klientům nabízel i takové lahůdky jako sledování a odposlechy telefonů.

Byl jedním ze zakladatelů Hackerské republiky. A *Wasp* byla jedním z jejích občanů.

Trinity s *Bobem* dorazili do Stockholmu v neděli o půl osmé večer. Když míjeli prodejnu Ikea u Královské zatáčky v Skärholmenu, zapnul *Trinity* svůj mobilní telefon a zpaměti vyťukal číslo.

„*Plague*," řekl *Trinity*.

„Kde jste?"

„Řekl jsi mi, abych zavolal, až pojedeme kolem Ikey."

Plague mu popsal cestu k hostelu na Långholmenu, kde pro své kolegy z Anglie zajistil ubytování. Jelikož *Plague* svůj příbytek téměř nikdy neopouštěl, dohodli se, že se sejdou dalšího dne v deset hodin ráno u něj doma.

Po chvilkovém přemýšlení se *Plague* rozhodl, že se před příchodem hostů maximálně vzchopí a umyje nádobí, uklidí a vyvětrá byt.

» , ,

» , ,

DÍL 3

ZHROUCENÍ DISKU

27. května až 6. června

» , ,

Historik Diodóros Sicilský (jehož jiní historikové považovali za nespolehlivý zdroj) popsal v prvním století před Kristem amazonky v Libyi, což byl v té době společný název pro celou severní Afriku západně od Egypta. Vládl tam matriarchát a všechny veřejné funkce včetně vojenských zastávaly pouze ženy. Říši spravovala legendární královna Myrina, která se svou třicetitisícovou ženskou pěchotou a třemi tisíci kavaleristek podnikla tažení přes Egypt a Sýrii až k Egejskému moři. Během něj porazila několik mužských armád. Po královnině smrti se její armáda rozpadla.

Myrinino vojsko však v této oblasti zanechalo stopy. Anatolské ženy se chopily zbraní, aby rozdrtily invazi z Kavkazu, poté co při ní došlo k systematickému vyvraždění všech mužských bojovníků. Uměly zacházet se všemi typy zbraní; ovládaly střelbu z luku, vrh oštěpem, boj se sekerou i s kopím. Bronzové pancíře a brnění převzaly od Řeků.

Manželství odmítaly jako určitou formu poroby. Kvůli zplození dětí jim bylo povoleno vystoupit na čas ze služby a souložit s náhodně vybranými neznámými muži z okolních vesnic. Pouze žena, která v bitvě zabila muže, se směla vzdát svého panenství.

» , ,

KAPITOLA 16

Pátek 27. května až úterý 31. května

Mikael Blomkvist odešel z redakce *Milénia* v pátek o půl jedenácté večer. Seběhl po schodech do přízemí, sklepem se dostal na vnitřní dvorek a odtud sousedním domem na Jestřábí ulici. Na cestě z Mosebacke potkal skupinu mladých lidí, nikdo mu však nevěnoval pozornost. Pokud by někdo hlídal budovu, musel by se domnívat, že jako obvykle přespává v redakci *Milénia*. Tento systém vymyslel již v dubnu. Ve skutečnosti měl noční službu v redakci Christer Malm.

Mikael se patnáct minut potuloval po vedlejších uličkách a cestách pro pěší a poté zamířil na Rybářskou ulici číslo devět. Vyťukal vstupní kód, vyšel po schodech do posledního patra a Lisbethinými klíči otevřel dveře jejího bytu. Vypnul alarm. Pokaždé se cítil nesvůj, když vstoupil do bytu Lisbeth Salanderové o jednadvaceti místnostech, z nichž zařízené byly jen tři.

Uvařil si konvici kávy, připravil obložené chleby a poté zamířil do Lisbethiny pracovny, kde zapnul její PowerBook.

V polovině dubna, když přišel o zprávu Gunnara Björcka z vyšetřování v roce 1991 a všiml si, že ho někdo sleduje, přesunul svůj hlavní stan do Lisbethina bytu. Veškerou důležitou dokumentaci přestěhoval k ní na stůl. Trávil zde několik nocí v týdnu, přespával v její posteli a pracoval na jejím počítači. Před svým odjezdem do Gossebergy, kde hodlala zúčtovat se Zalaščenkem, Lisbeth

vymazala celý harddisk. Mikael z toho vyvodil, že se sem už zřejmě nehodlá vrátit. Pomocí jejího operačního systému počítač znovu zprovoznil.

Od dubna nepoužil své vysokorychlostní připojení. Využil Lisbethin internet, otevřel program ICQ a vyťukal adresu, kterou mu Lisbeth vytvořila a oznámila prostřednictvím skupiny na yahoo *Bláznivý_stůl*.

» *Ahoj, Sally.*
» *Povídej.*
» *Napsal jsem dvě kapitoly, o kterých jsme tenhle týden mluvili. Nová verze je na yahoo. Jak je to s tebou?*
» *Mám sedmnáct stran. Zrovna je dávám na Bláznivý stůl.*
» *Fajn. Jsou tady. Přečtu si je a pak to probereme.*
» *Mám ještě něco.*
» *Copak?*
» *Vytvořila jsem na yahoo další skupinu s názvem Rytíři.*
» *Aha. Rytíři bláznivého stolu.*
» *Heslo yacaraca12.*
» *Dobře.*
» *Má čtyři členy. Tebe, mě, Plaguea a Trinityho.*
» *Tvoji záhadní internetoví kamarádi.*
» *Družina.*
» *Hmm.*
» *Plague zkopíroval materiál z počítače žalobce Ekströma. Hackli jsme mu ho v dubnu.*
» *Jo.*
» *Když přijdu o kapesní počítač, Plague ti bude dál dodávat informace.*
» *Prima. Díky.*

Mikael se odpojil z ICQ a zalogoval se na yahoo do skupiny s názvem *Rytíři*. Od *Plaguea* tam našel jediný odkaz na anonymní adresu, tvořenou pouze číslicemi. Zkopíroval ji do Exploreru, stiskl „enter“ a okamžitě se ocitl na webových stránkách obsahujících šestnáct gigabajtů tvořených daty z harddisku státního zástupce Ekströma.

Plague si situaci zjevně usnadnil tím, že sem zkopíroval celý Ekströmův harddisk. Mikael strávil přes hodinu tříděním jeho obsahu. Zavrhl systémové složky, software a nekonečné množství několik let starých předběžných vyšetřování. Nakonec si stáhl čtyři složky. Tři z nich byly nazvány *PředbVyš.—Salanderová*, *Pomluvy—Salanderová* a *PředbVyš.—Niedermann*. Ve čtvrté byla kopie e-mailové schránky státního zástupce Ekströma do čtrnácté hodiny předchozího dne.

„Díky, *Plague*," řekl si sám pro sebe Mikael Blomkvist.

Tři hodiny strávil pročítáním Ekströmova předběžného vyšetřování a plánované strategie pro soudní proces s Lisbeth Salanderovou. Nijak ho nepřekvapilo, že se většinou týkala jejího psychického stavu. Ekström požadoval rozsáhlé psychiatrické vyšetření a rozeslal spoustu e-mailů, z nichž vyplývalo, že ji chce co nejdříve nechat převézt do vazební věznice na Kronobergu.

Mikael zjistil, že pátrání po Niedermannovi se stále ještě nehnulo z místa. Hlavním vyšetřovatelem byl Jan Bublanski, kterému se proti Niedermannovi podařilo získat jisté důkazy v případě vražd Daga Svenssona, Mii Bergmanové i advokáta Bjurmana. K většině těchto důkazů jim při třech dlouhých dubnových výsleších pomohl sám Mikael, a pokud bude Niedermann někdy zatčen, Mikael bude muset svědčit. DNA z několika kapek potu a ze dvou vlasů, nalezených v Bjurmanově bytě, navíc byla shodná s DNA získanou z Niedermannova pokoje v Gosseberze. Stejná DNA se v hojném množství vyskytovala i na tělesných ostatcích finančního experta Svavelsjö MC Viktora Göranssona.

Na druhé straně měl Ekström podivně málo informací o Zalaščenkovi.

Mikael si zapálil cigaretu, postavil se k oknu a hleděl ke Djurgårdenu.

Ekström v této chvíli prováděl dvě samostatná předběžná vyšetřování. Kriminální inspektor Hans Faste byl hlavním vyšetřovatelem v záležitostech týkajících se Lisbeth Salanderové. Bublanski se zabýval pouze Niedermannem.

Po objevení Zalaščenkova jména by bylo přirozené, kdyby se Ekström spojil s generálním ředitelem bezpečnostní policie a vyzpovídal ho, co byl dotyčný vlastně zač. Mikael však v žalobcově

elektronické poště, diáři ani záznamech nic takového neobjevil. Jisté informace o Zalaščenkovi však zjevně měl. V jeho poznámkách našel několik velmi záhadných formulací.

Spis z vyšetřování Salanderové byl podvrh. Björckův originál není totožný s Blomkvistovou verzí. Podléhá utajení.

Hmm. Poté následovala série tvrzení, že Lisbeth Salanderová je paranoidní schizofrenička.

To, že byla v roce 1991 zavřená do ústavu, bylo zcela v pořádku.

Styčné body mezi oběma vyšetřováními Mikael objevil ve složce *Pomluvy—Salanderová*, obsahující okrajové informace, které státní zástupce považoval pro předběžné vyšetřování za irelevantní a které tak nemohl použít při soudním procesu ani zařadit do řetězce důkazů proti ní. V této složce se také nacházelo téměř vše, co nějak souviselo se Zalaščenkovou minulostí.

Vyšetřování bylo naprosto nedostačující.

Mikael by rád věděl, do jaké míry jde o náhodu a do jaké míry je to zinscenované. Kde je hranice? A je si Ekström vůbec vědom toho, že nějaká taková hranice existuje?

Nebo mu někdo záměrně poskytl důvěryhodné, avšak zavádějící informace?

Nakonec se Mikael zalogoval na hotmail a dalších deset minut strávil procházením půl tuctu vlastních anonymních e-mailových účtů. Každý den poctivě zkontroloval adresu, kterou dal kriminální inspektorce Sonje Modigové. Nedělal si žádné velké naděje, že by se mu ozvala. Proto ho trochu překvapilo, když otevřel schránku a našel tam zprávu od odesílatele <ressallskap9april@hotmail.com>. Obsahovala jediný řádek.

Café Madeleine, horní patro, sobota 11.00

Mikael zamyšleně pokývl.

Kolem půlnoci zapípal na Lisbeth Salanderovou *Plague*. Přerušil ji uprostřed věty pojednávající o životě s poručníkem Holgerem Palmgrenem. Lisbeth podrážděně pohlédla na obrazovku.

» *Co chceš?*
» *Ahoj, Wasp, taky tě rád slyším.*
» *No jo. Tak co je?*
» *Teleborian.*

Lisbeth se na posteli posadila a napjatě hleděla na displej kapesního počítače.

» *Povídej.*
» *Trinity to zvládnul v rekordním čase.*
» *Jak?*
» *Ten náš cvokař ani chvilku v klidu neposedí. Pořád pendluje mezi Uppsalou a Stockholmem, takže nemůžeme udělat hostile takeover.*
» *Já vím. Tak jak?*
» *Dvakrát týdně chodí hrát tenis. Asi dvě hodiny nechal komp v autě v garáži na parkovišti.*
» *Aha.*
» *Trinity v pohodě vypnul alarm v autě a sebral mu počítač. Během třiceti minut všechno zkopíroval přes Firewire a nainstaloval mu do něj Asphyxii.*
» *Kde to je?*

Plague jí dal adresu serveru, na kterém přechovával harddisk doktora Petera Teleboriana.

» *Abych citoval Trinityho… This is some nasty shit.*
» *?*
» *Mrkni na jeho harddisk.*

Lisbeth Salanderová se odpojila od ICQ a vyhledala *Plaguem* udaný server. Další tři hodiny strávila procházením veškerých složek v Teleborianově počítači.

Našla korespondenci mezi Teleborianem a jakousi osobou s adresou na hotmailu, která mu posílala šifrované zprávy. Jelikož měla přístup k Teleborianovu klíči PGP, bez problémů si dokázala jejich

korespondenci převést na normální text. Muž se jmenoval Jonas, příjmení nikde uvedeno nebylo. Jonas a Teleborian jevili nezdravý zájem o špatný zdravotní stav Lisbeth Salanderové.

Super… můžeme dokázat, že existuje nějaké spiknutí.

Lisbeth Salanderovou však zaujalo především čtyřicet sedm složek obsahujících 8 756 snímků s násilnou dětskou pornografií. Otevřela jeden obrázek po druhém a zjistila, že na nich figurují děti kolem patnácti let, případně mladší. V mnoha případech šlo o děti ve velmi nízkém věku. Na fotografiích převažovaly dívky. Většina snímků byla sadisticky zaměřená.

Lisbeth našla odkazy na přinejmenším tucet osob z různých zemí, které si mezi sebou vyměňovaly dětskou pornografii.

Lisbeth si skousla spodní ret. Její tvář však zůstala bezvýrazná.

Stále měla v paměti všechny noci, které ve svých dvanácti letech strávila připoutaná v pokoji bez podnětů v Dětské psychiatrické léčebně svatého Štěpána. Za tmy ji tam chodil navštěvovat Teleborian a pozoroval ji ve světle noční lampy.

Lisbeth to věděla. Nikdy se jí nedotkl, ale přesto to vždycky věděla.

Proklínala sama sebe. Měla s Teleborianem skoncovat už před pár lety. Ale ona ho vytěsnila a jeho existenci ignorovala.

Po chvíli zapípala na ICQ Mikaelu Blomkvistovi.

Mikael Blomkvist strávil noc v bytě Lisbeth Salanderové na Rybářské ulici. Počítač vypnul až o půl sedmé ráno. Když usínal, měl před očima obrázky s dětskou pornografií. Vzbudil se ve čtvrt na jedenáct, vyskočil z Lisbethiny postele, osprchoval se a objednal si taxík, který ho čekal před Jižním divadlem. Za pět minut jedenáct byl na ulici Birgera Jarla a vydal se pěšky do Café Madeleine.

Sonja Modigová seděla před šálkem černé kávy.

„Dobrý den," pozdravil Mikael.

„Strašně moc tímhle riskuju," odvětila Sonja bez pozdravu. „Jestli se někdo dozví, že jsem se s vámi setkala, dostanu padáka, případně mě můžou i zažalovat."

„Ode mě se to nikdo nedozví."

Sonja vypadala vystrašeně.

„Jeden můj kolega nedávno navštívil bývalého premiéra Thorbjörna Fälldina. Byla to jeho iniciativa, takže i jemu pořádně teče do bot."

„Chápu."

„Proto požaduju, abyste nás oba bral jako anonymní zdroje."

„Nevím, o kterém kolegovi mluvíte."

„Povím vám to. Ale chci, abyste i jemu zaručil anonymitu."

„Máte mé slovo."

Sonja Modigová pohlédla na hodinky.

„Spěcháte?"

„Ano. Za deset minut mám sraz s mužem a dětmi ve Sturově galerii. Manžel si myslí, že jsem v práci."

„A Bublanski o tom nic neví."

„Ne."

„Dobře. Takže vy a váš kolega jste mé zdroje a zaručuju vám stoprocentní anonymitu. Oběma. Platí to až za hrob."

„Jde o Jerkera Holmberga, se kterým jste se setkal v Göteborgu. Jeho táta patří ke Straně politického středu a Jerker zná Fälldina už od dětství. Takže za ním zajel na soukromou návštěvu a zeptal se ho na Zalaščenka."

„Rozumím."

Mikaelovi se najednou mocně rozbušilo srdce.

„Zdá se, že Fälldin je slušný chlapík. Holmberg mu vylíčil všechno o Zalaščenkovi a zeptal se ho, zda o něm něco ví. Fälldin na to nic neřekl. Poté mu Holmberg pověděl o našem podezření, tedy o tom, že Zalaščenkovi ochránci zavřeli Lisbeth Salanderovou do cvokárny. Fälldinem to pořádně otřáslo."

„Opravdu?"

„Fälldin mu řekl, že ho krátce po nástupu do funkce premiéra navštívil tehdejší šéf bezpečnostní policie s jedním kolegou. Pověděli mu fantastickou špionskou historku o jednom ruském zběhovi, který utekl do Švédska. Fälldinovi oznámili, že se jedná o nejcitlivější vojenské tajemství v zemi… má prý tak obrovský význam, že se s ním ve švédských ozbrojených složkách nemůže nic srovnávat."

„Chápu."

„Fälldin řekl, že nevěděl, jak by se v té věci měl zachovat. Byl novopečeným ministerským předsedou a vláda neměla žádné předchozí zkušenosti. Vždyť u moci byli přes čtyřicet let sociální demokraté. Oznámili mu, že za věc nese osobní zodpovědnost a že o ní musí rozhodnout on sám, a pokud by ji náhodou chtěl konzultovat se svými kolegy z vlády, pak se bezpečnostní policie otevřeně zřekne odpovědnosti. Bylo mu to celé hrozně nepříjemné a jednoduše nevěděl, co má dělat."

„Hmm."

„Nakonec mu nezbylo než přistoupit na jejich návrh. Vydal nařízení, že Zalaščenko spadá výhradně do pravomoci bezpečnostní policie. Zavázal se, že o této záležitosti nebude nikdy s nikým mluvit. Fälldin se ani nedozvěděl, jak se ten zběh jmenuje."

„Rozumím."

„Během svých dvou funkčních období o tom už nikdy neslyšel. Udělal však jednu velice chytrou věc. Trval na tom, aby do tajemství byl zasvěcen vládní sekretář, který měl fungovat jako kontaktní osoba mezi vládní kanceláří a Zalaščenkovými ochránci."

„Cože?"

„Ten vládní sekretář se jmenuje Bertil K. Janeryd, dnes je mu šedesát tři let a působí jako generální konzul v Amsterodamu."

„Sakra."

„Když Fälldinovi došlo, jak je tohle předběžné vyšetřování důležité, sedl si a napsal Janerydovi dopis."

Milý Bertile,
v tajemství, které jsme za mé vlády oba chránili, se nyní objevila spousta závažných otazníků. Ten, jehož se celá záležitost týkala, je již mrtev, a nehrozí mu tak žádné nebezpečí. Zřejmě však hrozí jiným lidem.
Je velice důležité, abychom dostali odpověď na nezbytné otázky. Osoba, která ti doručí tento dopis, to dělá neoficiálně a má mou plnou důvěru. Prosím, abys ji vyslechl a na všechny její dotazy odpověděl.
Jednej podle svého nepochybně dobrého úsudku.
TF

„Takže tenhle dopis odkazuje na Jerkera Holmberga."

„Ne. Holmberg Fälldina požádal, aby v něm žádné jméno neuváděl. Výslovně mu řekl, že neví, kdo do Amsterodamu pojede."

„Vy myslíte…"

„Probrali jsme tu věc s Jerkerem. Oba se pohybujeme na tak tenkém ledě, že si nemůžeme dovolit naložit si na bedra další riziko. Nemáme žádnou pravomoc k tomu, abychom jeli do Amsterodamu vyslýchat generálního konzula. Zato vy ano."

Mikael složil dopis a začal ho strkat do kapsy u saka. Vtom ho Sonja popadla za ruku. Měla tvrdý stisk.

„Informaci za informaci," řekla Sonja. „Chci vědět, co vám Janeryd poví."

Mikael přikývl. Sonja Modigová vstala.

„Počkejte. Říkala jste, že za Fälldinem přišly dvě osoby. Jednou z nich byl šéf bezpečnostní policie. Kdo byl ten druhý chlapík?"

„Fälldin se s ním tehdy setkal poprvé a naposled a nedokázal si vzpomenout na jeho jméno. Z té schůzky neexistuje žádný zápis. Pamatuje si, že to byl hubený muž s tenkým knírkem. Ale představil se mu jako šéf Sekce pro zvláštní analýzy nebo něčeho podobného. Fälldin se později díval na strukturu organizace tajných služeb, ale žádný takový útvar tam nenašel."

Zalaščenkův klub, pomyslel si Mikael.

Sonja Modigová se znovu posadila. Zdálo, že zvažuje svá slova.

„Tak jo," řekla nakonec. „Ať mě třeba zastřelí. Existuje jeden záznam, na který Fälldin ani jeho návštěvníci nepomysleli."

„Kde?"

„Ve Fälldinově návštěvní knize v sídle vlády."

„No a?"

„Jerker si ji vyžádal. Je to veřejný dokument."

„A co v něm našel?"

Sonja Modigová znovu zaváhala.

„Je tam jen poznámka o schůzce předsedy vlády s ředitelem bezpečnostní policie a jedním jeho kolegou za účelem prodiskutování všeobecných záležitostí."

„Je tam nějaké jméno?"

„Ano. E. Gullberg."

Mikael ucítil, jak se mu nahrnula krev do hlavy.

„Evert Gullberg," řekl.

Sonja Modigová se tvářila zarputile. Přikývla, zvedla se a odešla.

Mikael Blomkvist si přímo v Café Madeleine zapnul svůj anonymní mobilní telefon a zamluvil si letenku do Amsterodamu. Letadlo odlétalo z letiště Arlanda ve čtrnáct padesát. Zašel do obchodu Dressmann na Královské ulici, kde si zakoupil čistou košili a spodní prádlo na převlečení, a pak do lékárny pro kartáček na zuby a toaletní potřeby. Nakonec se rozběhl k letištnímu autobusu Arlanda Express a pečlivě zkontroloval, zda ho nikdo nesleduje. Letadlo stihl s desetiminutovým předstihem.

V osmnáct třicet se ubytoval v Amsterodamu v omšelém hotelu *Red Light Distric,* který byl od hlavního nádraží vzdálen asi deset minut pěší chůze.

Dvě hodiny strávil sháněním švédského generálního konzula a kolem deváté získal jeho telefonní číslo. Využil veškeré své výmluvnosti a zdůraznil, že s konzulem musí co nejdříve hovořit v nanejvýš závažné a neodkladné záležitosti. Nakonec se konzul vzdal a souhlasil, že se s Mikaelem setká v neděli v deset hodin ráno.

Poté si Mikael zašel na lehkou večeři do restaurace v blízkosti hotelu. Usnul už o jedenácté večer.

Generální konzul Bertil K. Janeryd pozval Mikaela na kávu do svého domu, ale nijak zvlášť výřečný nebyl.

„No tak… Co máte tak strašně naléhavého?"

„Alexandera Zalaščenka. Ruského zběha, který v roce 1976 utekl do Švédska," řekl Mikael a předal mu zprávu od Fälldina.

Janeryd vypadal překvapeně. Přečetl si dopis a opatrně ho odstrčil.

Během další půlhodiny mu Mikael vysvětlil, v čem celý problém spočívá a co Fälldina vedlo k napsání tohoto dopisu.

„Já… já s vámi o téhle záležitosti nemůžu mluvit," řekl nakonec Janeryd.

„Ale ano, můžete."

„Ne, můžu o ní mluvit pouze před parlamentním výborem."

„Tomu s velkou pravděpodobností stejně neujdete. Ale v dopise stojí, že máte použít vlastního úsudku."

„Fälldin je čestný člověk."

„O tom ani v nejmenším nepochybuju. Ale já nejdu po vás ani po Fälldinovi. Nezajímá mě vůbec žádné vojenské tajemství, které vám případně prozradil Zalaščenko."

„Vždyť já žádné tajemství neznám. Ani jsem nevěděl, že se jmenuje Zalaščenko… Znal jsem jen jeho přezdívku."

„Jakou?"

„Říkali mu Ruben."

„Aha."

„Nemůžu s vámi o tom mluvit."

„Ale ano, můžete," zopakoval Mikael a narovnal se. „Věc se má totiž tak, že tenhle příběh v krátké době zveřejníme. A záleží jen na vás, jestli vás média rozcupují na kousky, nebo popíšou jako poctivého úředníka, který se v ošklivé situaci zachoval, jak nejlépe mohl. Fälldin vás pověřil funkcí prostředníka mezi ním a Zalaščenkovými ochránci. I o tom už vím."

Janeryd přikývl.

„Tak povídejte."

Generální konzul se téměř na minutu odmlčel.

„Nikdy jsem žádné informace nedostal. Byl jsem mladý… nevěděl jsem, co mám dělat. V době, kdy jsem pracoval pro vládu, jsem se s nimi vídal asi dvakrát do roka. Dozvěděl jsem se od nich, že Ruben… Zalaščenko žije a že je v pořádku, že s nimi spolupracuje a že informace, které od něj získali, jsou bezcenné. Žádné podrobnosti jsem neznal. Neměl jsem nejmenší potřebu je znát."

Mikael vyčkával.

„Ten přeběhlík operoval v jiných zemích a o Švédsku nic nevěděl, takže pro naši bezpečnostní politiku nijak důležitý nebyl. Několikrát jsem informoval předsedu vlády, ale většinou jsem mu neměl co říct."

„Chápu."

„Vždycky říkali, že postupují obvyklým způsobem a že získané informace byly zpracovány prostřednictvím našich standardních kanálů. Co jsem na to měl namítnout? Když jsem se zeptal, co to

znamená, tak se usmáli a sdělili mi, že nemám dostatečné oprávnění. Připadal jsem si jako idiot."

„To vás nikdy nenapadlo, že v celé té organizaci něco není v pořádku?"

„Ne. Neviděl jsem na tom nic divného. Logicky jsem předpokládal, že tajné služby vědí, co dělají, a že mají své vlastní postupy a zkušenosti. Ale já o té věci nesmím mluvit."

V té chvíli o tom Janeryd však mluvil už několik minut.

„Tohle všechno je nepodstatné. Teď je důležitá jen jediná věc."

„Jaká?"

„Jména osob, se kterými jste se setkal."

Janeryd na Mikaela tázavě pohlédl.

„Osoby, které se staraly o Zalaščenka, značně překročily své pravomoci. Dopouštěly se závažné trestné činnosti a čeká je předběžné vyšetřování. Proto mě za vámi Fälldin poslal. Nezná jejich jména. To vy jste s nimi byl v kontaktu."

Janeryd zamrkal a sevřel rty.

„Setkal jste se s Evertem Gullbergem… ten byl hlavní osobou."

Janeryd přikývl.

„Kolikrát jste se s ním setkal?"

„Byl na všech schůzkách kromě jedné. V době Fälldinovy vlády se jednalo asi o deset setkání."

„Kde jste se scházeli?"

„V hale nějakého hotelu. Nejčastěji ve Sheratonu. Jednou v Amarantenu na Kungsholmenu a několikrát v restauraci v Continentalu."

„A kdo ještě se těch schůzek účastnil?"

Janeryd rezignovaně zamrkal.

„Už je to dávno… nepamatuju se."

„Zkuste to."

„Byl tam nějaký… jmenoval se Clinton. Jako ten americký prezident."

„A křestní jméno?"

„Fredrik Clinton. S tím jsem se setkal asi čtyřikrát nebo pětkrát."

„Dobře… a další?"

„Hans von Rottinger. Toho jsem znal přes matku."

„Přes vaši matku?"

„Ano, moje matka znala von Rottingerovu rodinu. Hans von Rottinger byl příjemný člověk. Dokud se neobjevil na jedné schůzce s Gullbergem, neměl jsem ani tušení, že pracuje pro bezpečnostní policii."

„To taky nepracoval," řekl Mikael.

Janeryd zbledl.

„Pracoval pro cosi, co se jmenovalo Sekce pro speciální analýzy," řekl Mikael. „Co jste se o téhle skupině dozvěděl?"

„Nic… myslím, že právě oni se starali o toho zběha."

„Ano. Ale nepřipadá vám divné, že v organizační struktuře tajných služeb neexistují?"

„To je přece absurdní…"

„Ano, taky mám ten dojem. Jak to probíhalo, když jste si domlouvali setkání? Volali oni vám, nebo vy jim?"

„Ne… čas a místo další schůzky jsme vždycky dohodli na té předcházející."

„Co jste dělal, když jste se s nimi potřeboval spojit? Například kvůli změně termínu nebo něčemu podobnému?"

„Měl jsem telefonní číslo."

„Jaké číslo?"

„To si rozhodně nemůžu pamatovat."

„Kam to číslo bylo?"

„To nevím. Nikdy jsem ho nepoužil."

„Dobře. Další otázka… komu jste svou funkci předal?"

„Jak to myslíte?"

„Po Fälldinově odchodu. Kdo nastoupil na vaše místo?"

„To nevím."

„Psal jste o tom nějakou zprávu?"

„Ne, podléhalo to přece utajení. Nesměl jsem si ani psát poznámky."

„To jste ani stručně neinformoval svého nástupce?"

„Ne."

„Tak jak to bylo?"

„No… Fälldin odstoupil a přenechal křeslo Olovi Ullstenovi. Obdržel jsem informaci, že máme vyčkat do dalších voleb. Fälldin byl znovu zvolen a naše schůzky tak začaly nanovo. Pak přišly volby v roce 1982 a vyhráli je sociální demokrati. Předpokládám,

že o mém nástupci rozhodl Palme. Já sám jsem začal pracovat na ministerstvu zahraničí a vstoupil jsem do diplomatických služeb. Sloužil jsem v Egyptě a pak v Indii."

Mikael pokračoval v kladení otázek několik minut, byl však přesvědčen o tom, že z Janeryda už dostal všechno, co ví. Tři jména.

Fredrik Clinton.

Hans von Rottinger.

A Evert Gullberg — muž, který zastřelil Zalaščenka.

Zalaščenkův klub.

Mikael poděkoval Janerydovi za informace a odjel taxíkem zpět k hlavnímu nádraží. V taxíku otevřel kapsu u saka a vypnul magnetofon. Na Arlandu přiletěl v neděli o půl osmé večer.

Erika Bergerová hleděla zamyšleně na obrázek na displeji. Zvedla oči a přejela pohledem poloprázdnou redakci za skleněnou stěnou své kóje. Anders Holm měl volno. Neviděla nikoho, kdo by o ni jevil zájem, otevřeně ani pokradmu. Neměla žádný důvod podezírat někoho v redakci, že by jí chtěl ublížit.

E-mail došel před minutou. Odesílatel byl <redax@aftonbladet.com>. *Proč právě Aftonbladet*? Adresa byla zfalšovaná.

Zpráva neobsahovala žádný text, pouze obrázek ve formátu JPG, který si otevřela ve Photoshopu.

Byl to pornografický snímek, představující nahou ženu s mimořádně vyvinutým hrudníkem a vodítkem na psa kolem krku. Klečela na čtyřech a jakýsi muž jí to dělal zezadu.

Ženin obličej někdo změnil. Nejednalo se o kvalitní retušování, o to však autorovi zřejmě vůbec nešlo. Namísto původního obličeje tam byla nalepena tvář Eriky Bergerové, stažená z jejího starého profilu v *Miléniu*.

Na spodním okraji bylo ve Photoshopu napsáno jediné slovo.

Kurvo.

Šlo již o devátý anonymní e-mail obsahující slovo „kurva", přičemž zdánlivým odesílatelem byla pokaždé nějaká velká domácí mediální firma. Zjevně měla na krku kybernetického stalkera.

Odposlech telefonu byl mnohem náročnější záležitost než kontrola počítače. *Trinity* bez jakýchkoli obtíží našel kabel k domácímu

telefonu státního zástupce; problém byl však v tom, že ho Ekström používal pro pracovní rozhovory jen velice zřídka, nebo spíše nikdy. O napíchnutí jeho služebního telefonu na policejní stanici na Kungsholmenu se ani nepokoušel. Přístup ke švédské kabelové síti v takovém rozsahu neměl k dispozici.

Trinity a *Bob the Dog* však strávili většinu týdne rozlišením a identifikací Ekströmova mobilního telefonu v šumu asi dvou set tisíc jiných mobilů v okruhu jednoho kilometru od policejní stanice.

Použili k tomu monitorovací systém RFTS, Random Frequency Tracking System. Nejednalo se o neznámou technologii. Systém vyvinula americká Národní bezpečnostní agentura, NSA, a zabudovala ho do neznámého množství satelitů, monitorujících obzvláště zajímavá krizová centra a hlavní města po celém světě.

NSA disponovala obrovskými zdroji, a tedy i rozsáhlou sítí, která jí umožňovala zachycení velkého počtu mobilních telefonátů v určité oblasti v témže okamžiku. Každý jednotlivý hovor byl oddělen a digitálně zpracován počítačem, naprogramovaným tak, aby reagoval na určitá slova, například terorista nebo kalašnikov. Pokud počítač takové slovo zachytil, spustil automaticky poplach, a následně do místnosti vešel některý z operátorů a začal hovor odposlouchávat, aby posoudil, zda je důležitý či nikoli.

Obtížnějším problémem byla identifikace konkrétního mobilu. Každý mobilní telefon má vlastní jedinečnou signaturu — otisk prstu — ve formě telefonního čísla. NSA se s pomocí mimořádně citlivého přístroje mohla zaměřit na určitou oblast, v níž dokázala rozlišit a odposlouchávat mobilní telefonáty. Metoda byla jednoduchá, nebyla však stoprocentně spolehlivá. Obzvláště nesnadná byla identifikace odchozích hovorů; u přijatých hovorů byla situace snazší, neboť začínaly právě oním otiskem prstů, který „přikázal“ aktuálnímu telefonu přijmout signál.

Rozdíl mezi odposlechy *Trinityho* a NSA byl pouze ekonomický. Roční rozpočet Národní bezpečnostní agentury dělal několik miliard amerických dolarů, navíc měla k dispozici téměř dvanáct tisíc agentů pracujících na plný úvazek a přístup k naprosto špičkovým datovým a telefonním technologiím. *Trinity* měl svou dodávku s asi třiceti kilogramy technického vybavení, z něhož velkou

část podomácku sestavil *Bob the Dog*. NSA mohla pomocí globálního satelitního monitoringu zaměřit mimořádně citlivé antény na určitou budovu kdekoli na světě. *Trinity* měl k dispozici anténu, kterou zkonstruoval *Bob the Dog* a která byla efektivní v dosahu asi pěti set metrů.

Trinitymu tedy nezbývalo než zaparkovat svou dodávku na Horské nebo na některé z blízkých ulic a trpělivě kalibrovat přístroje, dokud nedokázaly identifikovat onen důležitý otisk prstu, jímž bylo číslo mobilu státního zástupce Richarda Ekströma. Vzhledem k tomu, že *Trinity* neuměl švédsky, musel všechny hovory přesměrovat přes jiný mobil domů k *Plagueovi*, který se zabýval samotným odposlechem.

Během pěti dní měl *Plague* stále menší oči a vzhledem k obrovskému množství telefonátů z policejní stanice i z okolních budov se málem uposlouchal k smrti. Vyslechl útržky probíhajících vyšetřování, odhalil plánované milenecké schůzky a nahrál velký počet nezajímavých nesmyslů. Pátého dne pozdě v noci mu *Trinity* poslal signál, který digitální displej okamžitě identifikoval jako mobilní číslo státního zástupce Ekströma. *Trinity* nastavil parabolickou anténu na přesnou frekvenci.

Systém vybavený technikou RFTS závisel především na příchozích hovorech. *Trinityho* parabola zcela jednoduše zachytila hledání Ekströmova mobilu, které bylo vysláno do éteru po celém Švédsku.

Jakmile se *Trinitymu* podařilo nahrát Ekströmův hovor, získal také jeho hlasový záznam, s nímž mohl dále pracovat *Plague*.

Plague zpracoval Ekströmův digitalizovaný hlas v programu zvaném Voiceprint Recognition System, zkráceně VPRS. Program nejdřív specifikoval tucet slov, která se v rozhovoru často vyskytovala, například „dobře“ nebo „Salanderová“. Když měl pět samostatných záznamů jednoho slova, rozřadil je podle doby, kdy byla vyřčena, podle hloubky hlasu a jeho frekvenčního rozsahu, podle způsobu zdůraznění koncovek a spousty dalších ukazatelů. Výsledkem byl grafický záznam v podobě křivky — sonogram. Tím *Plague* získal i možnost odposlechu odchozích hovorů. Jeho parabola tak neustále hledala hovory, v nichž se objevil Ekströmův sonogram pro nějaké z tuctu běžně se vyskytujících slov. Tato

metoda sice nebyla dokonalá, ale podařilo se jim získat a nahrát zhruba padesát procent veškerých hovorů z Ekströmova mobilu v nejbližším okolí policejní stanice.

Systém však měl jednu velkou nevýhodu. Možnost odposlechu ztratili ve chvíli, kdy státní zástupce policejní stanici opustil, pokud *Trinity* nevěděl, kde se právě nachází, a nemohl tak zaparkovat v bezprostřední blízkosti jeho mobilu.

Díky nařízení z nejvyšších míst mohl Torsten Edklinth konečně sestavit malé, zato však legitimní operativní oddělení. Nabral do něj čtyři kolegy a záměrně vsadil na mladé talentované lidi, kteří předtím sloužili u policie a k bezpečnostní službě nastoupili relativně nedávno. Dva z nich pracovali v útvaru pro vyšetřování hospodářské kriminality, jeden v útvaru pro odhalování finanční kriminality a jeden na oddělení vražd. Edklinth je zavolal k sobě do kanceláře, objasnil jim povahu svěřeného úkolu a nutnost naprostého utajení. Zdůraznil, že vyšetřování zahájil na přímou žádost předsedy vlády. Jejich šéfkou se stala Monica Figuerolová a své oddělení řídila s vervou odpovídající jejímu zevnějšku.

Práce však postupovala pomalu, jelikož nikdo přesně nevěděl, která osoba či osoby by měly být předmětem vyšetřování. Edklinth s Figuerolovou nejednou zvažovali, jestli nemají prostě zatknout a vyslechnout Mårtenssona. Pokaždé se však rozhodli ještě chvíli počkat. Jeho zadržením by se všechno prozradilo.

Až v úterý, jedenáct dní po schůzce s předsedou vlády, zaklepala na dveře Edklinthovy kanceláře Monica Figuerolová.

„Myslím, že něco máme."

„Posaď se."

„Evert Gullberg."

„Co je s ním?"

„Jeden z členů pátracího týmu dal řeč s Marcusem Erlanderem, který má na starosti vyšetřování Zalaščenkovy vraždy. Erlander říkal, že se s nimi už dvě hodiny po vraždě spojila bezpečnostní policie a informovala je o Gullbergových výhružných dopisech."

„To je ale rychlost."

„Jo. Až moc velká. Odfaxovali policii v Göteborgu devět dopisů, které údajně psal Gullberg. Má to ale jeden háček."

„Jaký?“

„Dva dopisy byly adresovány ministerstvu obrany — ministru obrany a ministru pro demokracii a lidská práva.“

„No, to už přece vím.“

„To jo, ale ten dopis ministrovi pro demokracii došel na ministerstvo až další den. Byl až v příští poště.“

Edklinth vytřeštil na Monicu oči. Poprvé se začal opravdu obávat, že jeho podezření jsou opodstatněná. Monica Figuerolová nemilosrdně pokračovala.

„Jinými slovy, bezpečnostní policie jim odfaxovala kopii výhružného dopisu ještě předtím, než vůbec dorazil k adresátovi.“

„Panebože,“ řekl Edklinth.

„Ty dopisy odfaxoval jeden kolega z útvaru osobní ochrany.“

„Kdo?“

„Nemyslím, že by s tím měl něco společného. Ráno je měl na psacím stole a krátce po vraždě dostal za úkol spojit se s göteborskou policií.“

„Kdo mu to dal za úkol?“

„Sekretář šéfa kanceláře.“

„Panebože, Monico… Chápeš, co to znamená?“

„Jo.“

„To znamená, že bezpečnostní policie je zapletená do Zalaščenkovy vraždy.“

„Ne. Ale nepochybně to znamená, že některé osoby od bezpečnostní policie věděly o vraždě ještě předtím, než k ní došlo. Otázkou je, které.“

„Šéf kanceláře…“

„Ano. Ale začínám mít podezření, že tenhle Zalaščenkův klub je někdo mimo budovu.“

„Jak to myslíš?“

„Mårtensson. Odešel z útvaru osobní ochrany a pracuje na vlastní pěst. Od minulého týdne ho nepřetržitě sledujeme. Pokud víme, s nikým tady v budově se nespojil. Několikrát použil mobil, ale tyhle hovory nemůžeme odposlouchávat. Nevíme, jaké má číslo, ale víme, že to není jeho vlastní telefon. Setkal se s tím blonďatým chlapíkem, kterého se nám zatím nepodařilo identifikovat.“

Edklinthovo čelo se zkrabatilo do hlubokých vrásek. Ve stejném okamžiku zaklepal na dveře Anders Berglund. Byl to jeden z kolegů zaměstnaných v nově založeném operativním oddělení, který dříve pracoval u útvaru pro odhalování finanční kriminality.

„Myslím, že jsem našel Everta Gullberga," oznámil jim Berglund.

„Pojď dál," řekl Edklinth.

Berglund mu položil na psací stůl černobílou fotografii s ohmatanými okraji. Edklinth a Figuerolová pohlédli na snímek. Byl na něm muž, jehož oba okamžitě poznali. Dva udělaní policisté v civilu ho právě vyváděli otevřenými dveřmi. Legendární špionský plukovník Stig Wennerström.

„Tenhle snímek je z nakladatelství Åhlén & Åkerlund a byl zveřejněn na jaře 1964 v časopise *Koukej*. Fotograf ho pořídil v souvislosti se soudním líčením, při kterém Wennerströma odsoudili na doživotí."

„Aha."

„V pozadí jsou vidět tři osoby. Napravo je kriminální inspektor Otto Danielsson, to on zatkl Wennerströma."

„A…"

„Podívejte se na toho chlápka, co stojí vlevo za Danielssonem."

Edklinth s Figuerolovou spatřili vytáhlého muže v klobouku s tenkým knírkem. Trochu připomínal spisovatele Dashiella Hammetta.

„Srovnejte jeho obličej s Gullbergovou pasovou fotografií. Je z doby, kdy mu bylo šedesát šest let."

Edklinth svraštil obočí.

„Nemohl bych dát ruku do ohně za to, že je to stejná osoba…"

„Zato já ano," řekl Berglund. „Obrať ten snímek."

Z razítka na zadní straně bylo patrné, že obrázek je majetkem nakladatelství Åhlén & Åkerlund, a kromě toho tam bylo uvedeno jméno fotografa Julia Estholma. Text byl psaný tužkou. *Stig Wennerström v doprovodu dvou policistů na cestě ke stockholmskému soudu. V pozadí O. Danielsson, E. Gullberg a H. W. Francke.*

„Evert Gullberg," řekla Monica Figuerolová. „Pracoval u bezpečnostní policie."

„Ne," prohlásil Berglund. „Prakticky vzato tomu tak nebylo. Alespoň ne v době, kdy byl pořízen tenhle snímek."

„Jak to?“

„Bezpečnostní policie vznikla o čtyři měsíce později. Na tomhle snímku ještě patřil pod tajnou státní policii.“

„Kdo je H. W. Francke?“ zeptala se Monica Figuerolová.

„Hans Wilhelm Francke,“ řekl Edklinth. „Zemřel na začátku devadesátých let. Na konci padesátých a na začátku šedesátých let byl zástupcem šéfa tajné státní policie. Stal se tak trochu legendou, stejně jako Otto Danielsson. Vlastně jsem se s ním několikrát setkal.“

„Aha,“ pronesla Monica Figuerolová.

„Na konci šedesátých let od tajných služeb odešel. Francke a P. G. Vinge se nikdy neshodli, a když bylo Franckemu mezi padesáti a pětapadesáti lety, dostal nejspíš kopačky. Otevřel si vlastní praxi.“

„Vlastní praxi?“

„Jo, začal pracovat v soukromé průmyslové sféře jako poradce pro bezpečnostní otázky. Měl kancelář na Stureho náměstí, ale tu a tam přednášel v interním vzdělávacím středisku bezpečnostní policie. Díky tomu jsem se s ním setkal.“

„Rozumím. Co bylo mezi Franckem a Vingem?“

„Nikdy se v ničem neshodli. Francke byl tak trochu kovboj, který všude viděl agenty KGB, a Vinge byl byrokrat ze staré školy. Ironií osudu dostal Vinge padáka krátce po něm, protože si myslel, že Palme pracoval pro KGB.“

„Hmm,“ řekla Monica Figuerolová a hleděla na obrázek, na kterém Gullberg a Francke stáli vedle sebe.

„Myslím, že je načase, abychom si znovu promluvili s lidmi z ministerstva spravedlnosti,“ řekl jí Edklinth.

„Dnes vyšlo *Milénium*,“ řekla Monica Figuerolová.

Edklinth na ni ostře pohlédl.

„O Zalaščenkově aféře tam není ani slovo,“ řekla Monica.

„To znamená, že nám do vydání příštího čísla zbývá asi měsíc. Dobře že to víme. Teď si musíme promluvit s Blomkvistem. V tomhle chaosu pro nás představuje odjištěný ruční granát.“

KAPITOLA 17

Středa 1. června

Když Mikael Blomkvist přicházel po schodech ke svému půdnímu bytu na Bellmanově ulici, neměl sebemenší tušení, že ho na chodbě někdo čeká. Bylo sedm hodin večer. Prudce se zastavil, když spatřil na posledním schodě ženu s krátkými vlnitými blond vlasy. Podle fotografie, kterou mu obstarala Lottie Karimová, ji okamžitě identifikoval jako Monicu Figuerolovou od bezpečnostní policie.

„Zdravím vás, pane Blomkviste," pozdravila ho vesele Monica a zaklapla knihu. Mikael na svazek pohlédl a zjistil, že jde o anglicky psané dílo pojednávající o antickém pojetí bohů. Zvedl oči k nečekané návštěvě. Monica vstala. Měla na sobě bílé letní šaty s krátkými rukávy. Cihlově červenou koženou bundu si přehodila přes zábradlí.

„Potřebovali bychom si s vámi promluvit," prohlásila.

Mikael Blomkvist si ji důkladně prohlédl. Byla vysoká, vyšší než on, a tento dojem ještě podtrhávala skutečnost, že stála dva schody nad ním. Podíval se na její paže, poté sklouzl očima dolů k jejím nohám a všiml si, že má mnohem víc svalů než on.

„Vy asi trávíte dost hodin týdně v posilovně, co?" řekl Mikael.

Žena se usmála a ukázala mu legitimaci.

„Jmenuju se..."

„Jmenujete se Monica Figuerolová, narodila jste se v roce 1969 a bydlíte na Pontonově ulici na Kungsholmenu. Pocházíte z Borlänge, ale sloužila jste u uppsalské policie. Už tři roky pracujete

u bezpečnostní policie v útvaru pro ochranu ústavy. Jste blázen do cvičení a bývala jste elitní sportovkyně, dokonce jste se probojovala do švédského olympijského týmu. Copak mi chcete?“

Žena vypadala překvapeně, ale pokývla hlavou a rychle se vzpamatovala.

„Tak dobře,“ řekla mírně. „Víte, kdo jsem a že se mě nemusíte bát.“

„Že ne?“

„Několik lidí by si s vámi rádo v klidu promluvilo. Váš byt i mobil zřejmě někdo odposlouchává. V tomhle případě se jedná o diskrétní záležitost, takže vás mám přivézt k nám.“

„A proč bych měl někam jezdit se zaměstnankyní bezpečnostní policie?“

Monica chvíli přemýšlela.

„No… můžete to brát jako přátelské osobní pozvání, ale pokud se vám to zamlouvá víc, můžu vám nasadit pouta.“

Žena se sladce usmála. Mikael Blomkvist jí úsměv oplatil.

„Podívejte, pane Blomkviste… chápu, že nemáte žádný zvláštní důvod důvěřovat někomu od bezpečnostních služeb. Ale to neznamená, že všichni, kdo tam pracují, jsou vaši nepřátelé, a věřte, že pro rozhovor s mým zaměstnavatelem existují velmi dobré důvody.“

Mikael vyčkával.

„Tak jak to chcete? S pouty, nebo bez?“

„Letos jsem už želízka od policajtů jednou vyfasoval a tím jsem splnil svou kvótu. Tak kam půjdeme?“

Monica ho odvedla k novému saabu, zaparkovanému na rohu Preutzovy ulice. Když nastoupili do vozu, Monica zapnula mobil a zmáčkla tlačítko rychlé volby.

„Budeme tam za patnáct minut,“ sdělila dotyčnému.

Vyzvala Mikaela, aby si zapnul bezpečnostní pás, přejela přes Stavidlo dolů k Östermalmu a poté zastavila na Dělostřelecké ulici. Několik vteřin mlčela a hleděla na něj.

„Pane Blomkviste, toto je přátelská návštěva. Nic vám nehrozí.“

Mikael Blomkvist na to nic neřekl. S úsudkem hodlal vyčkat, dokud nezjistí, o co se jedná. Monica vyťukala vstupní kód. Vyjeli výtahem do čtvrtého patra k bytu se jmenovkou Martinsson.

„Ten byt jsme si jen vypůjčili na dnešní večerní schůzku," řekla Monica Figuerolová a otevřela dveře. „Napravo, do obýváku."

Mikael nejdříve uviděl Torstena Edklintha, což ho nijak nepřekvapilo, jelikož bezpečnostní policie byla do vývoje událostí v maximální míře zapletená a Edklinth byl Moničin nadřízený. Pokud se vedoucí útvaru pro ochranu ústavy obtěžoval tím, aby pro něho poslal až domů, bylo zřejmé, že si dělá starosti.

Poté se k němu obrátil muž stojící u okna. Ministr spravedlnosti. To Mikaela překvapilo.

Nakonec zaslechl nějaký zvuk zprava a z křesla se zvedla velice známá osoba. Mikael nepočítal s tím, že by ho Monica Figuerolová odvezla na tajnou schůzku s předsedou vlády.

„Dobrý večer, pane Blomkviste," pozdravil ho premiér. „Promiňte, že jsme vás na tuhle schůzku pozvali takhle narychlo, ale po zhodnocení situace jsme všichni zajedno v tom, že si s vámi musíme promluvit. Dáte si kávu, nebo něco jiného?"

Mikael se rozhlédl kolem sebe. Viděl jídelnu, zařízenou nábytkem z tmavého dřeva, zaplněnou skleničkami, prázdnými šálky od kávy a zbytkem chlebíčků. Zjevně tu vysedávají už několik hodin.

„Minerálku," odpověděl Mikael.

Monika Figuerolová mu ji nalila. Posadili se na sedací soupravu a Monica zůstala stát za nimi.

„Poznal mě a věděl, kdo jsem, kde bydlím, kde pracuju i to, že jsem sportovní fanatik," řekla Monica.

Předseda vlády rychle pohlédl na Torstena Edklintha a poté na Mikaela Blomkvista. Mikael si náhle uvědomil, že může jednat z pozice síly. Premiér od něj něco potřebuje, ale zřejmě netuší, kolik toho Mikael Blomkvist vlastně ví.

„Snažím se mít všechny důležité aktéry pod kontrolou," řekl Mikael.

To budu muset ksakru vodit za nos i premiéra?

„A jak jste zjistil jméno Monicy Figuerolové?" otázal se Edklinth.

Mikael pohlédl na vedoucího útvaru pro ochranu ústavy. Neměl nejmenší tušení, co premiéra vedlo ke svolání tajné schůzky ve vypůjčeném bytě na Östermalmu, ale začal o tom přemýšlet. Moc logických závěrů se nenabízelo. Tuhle ruletu roztočil Dragan

Armanskij tím, že předal informace nějaké osobě, k níž choval důvěru. Což musel být Edklinth nebo někdo z jeho blízkého okruhu. Mikael zkusil štěstí.

„Mluvil s vámi jeden náš společný známý," řekl Edklinthovi. „Vy jste nasadil Figuerolovou, aby vše prověřila, a ona zjistila, že několik aktivistů od tajných služeb provádí nezákonné odposlechy, že se mi vloupali do bytu a podobně. Z toho vyplývá, že existenci Zalaščenkova klubu připouštíte. A znepokojilo vás to do té míry, že jste tu věc nemohl nechat být, jen jste nějakou dobu nevěděl, na koho se máte obrátit. Nakonec jste se obrátil na ministra spravedlnosti a ten zase na premiéra. A teď sedíme tady. Co mi chcete?"

Mikael hovořil tónem, který naznačoval, že jeho zdroj se pohybuje v centru událostí a že ví o každém Edklinthově kroku. Když Edklinth vykulil oči, Mikael věděl, že mu blufování vyšlo. Pokračoval.

„Zalaščenkův klub sleduje mě, vy sledujete Zalaščenkův klub a pan premiér se zlobí a zároveň si dělá starosti. Ví, že ho na konci tohoto rozhovoru čeká skandál, který bude možná osudný i pro vládu."

Monica Figuerolová se najednou usmála, ale úsměv skryla za sklenicí s minerálkou. Pochopila, že Blomkvist blufuje; zakusila to na vlastní kůži, když na ni náhle vybafl její jméno i číslo bot.

Viděl mě v tom autě na Bellmanově ulici. Je hodně ostražitý. Zapamatoval si poznávací značku, a tak mě identifikoval. Ale zbytek jsou jen dohady.

Nic však neřekla.

Předseda vlády vypadal znepokojeně.

„Tak tohle nás podle vašeho mínění čeká?" otázal se Mikaela. „Skandál, který svrhne vládu?"

„Vláda mě nezajímá," řekl Mikael. „Já mám v popisu práce odhalovat taková svinstva, jako je Zalaščenkův klub."

Předseda vlády přikývl.

„A já mám v popisu práce řídit zemi v souladu s ústavou."

„Což znamená, že můj problém je v té nejvyšší míře i problémem vlády, ale nikoli naopak."

„Nechme už toho kličkování. Proč myslíte, že jsem tuhle schůzku svolal?"

„Abyste zjistil, kolik toho vím a co s tím mám v úmyslu dělat."

„Částečně máte pravdu. Ale tady jde především o ústavní krizi. Nejdřív bych vám rád vysvětlil, že vláda nemá s touhle věcí vůbec nic společného. Celá záležitost nás naprosto šokovala. Nikdy jsem neslyšel o tom… o tom, čemu říkáte Zalaščenkův klub. Ministr spravedlnosti o něm také nikdy neslyšel. A neslyšel o něm ani Torsten Edklinth, ačkoli už spoustu let zastává vysokou funkci u bezpečnostní policie."

„Pořád to není můj problém."

„Já vím. Ale chci vědět, kdy hodláte svůj článek zveřejnit, a zajímá mě jeho přesný obsah. Jen se vás na to ptám, nic víc. Rozhodně nám nejde o to, abychom z toho vyvázli se zdravou kůží."

„Ne?"

„Pane Blomkviste, nejhorší věc, kterou bych v téhle situaci mohl udělat, by bylo pokusit se ovlivnit obsah vašeho článku. Ale já vám chci nabídnout spolupráci."

„Vysvětlete mi to."

„Jakmile jsme zjistili, že v mimořádně citlivé části státní správy skutečně došlo k jakémusi spiknutí, dali jsme pokyn k zahájení vyšetřování." Premiér se obrátil k ministrovi spravedlnosti. „Mohl byste nám přesně vyložit smysl toho vládního nařízení?"

„Je to velmi jednoduché. Torsten Edklinth byl pověřen okamžitým prošetřením veškerých existujících důkazů. Jeho úkolem je shromáždit informace, které předá vrchnímu státnímu zástupci, a ten pak rozhodne o případném vznesení obžaloby. Takže se jedná o velmi jasné nařízení."

Mikael přikývl.

„Edklinth mi dnes večer sdělil, jak vyšetřování pokračuje. Měli jsme dlouhý rozhovor o ústavních otázkách — samozřejmě chceme, aby všechno šlo podle zákona."

„Přirozeně," odvětil Mikael tónem, který naznačoval, že premiérovým slibům nevěří ani za mák.

„Vyšetřování se nyní ocitlo v citlivé fázi. Stále se nám nepodařilo přesně zjistit, kdo je do toho zapletený. Potřebujeme čas. A proto jsme poslali Monicu Figuerolovou, aby vás na tuhle schůzku pozvala."

„To tedy splnila na sto procent. Neměl jsem moc na výběr."

Předseda vlády se zamračil a pohlédl na Monicu Figuerolovou.

„Zapomeňte na to," řekl Mikael. „Vedla si příkladně. Co po mně chcete?"

„Chceme vědět, kdy to hodláte zveřejnit. Právě v této chvíli probíhá nanejvýš utajené vyšetřování, a pokud článek vydáte dříve, než Edklinth svůj úkol dokončí, můžete tím veškeré naše záměry zhatit."

„Hmm. A kdy chcete, abych to vydal? Po dalších volbách?"

„To záleží na vás. Já to nemůžu nijak ovlivnit. Žádám vás jen, abyste nám pověděl, kdy to máte v úmyslu zveřejnit, abychom věděli, kolik nám na vyšetřování zbývá času."

„Rozumím. Říkal jste něco o spolupráci…"

„Nejdříve bych vám rád sdělil, že za běžných okolností by mi nikdy ani na mysl nepřišlo zvát na takovouto schůzku nějakého novináře."

„Za běžných okolností byste zřejmě udělal všechno pro to, aby na takovouto schůzku žádný novinář ani nepáchl."

„Přesně tak. Jak jste sám pochopil, vede mě k tomu několik důvodů. Máte pověst naprosto nezkorumpovatelného člověka. V tom se zcela shodneme."

„Ano?"

„Ano. Stoprocentně. Nebo lépe řečeno… existují mezi námi rozpory, ale ty jsou spíše právního charakteru; přesto nám oběma jde o stejnou věc. Pokud Zalaščenkův klub opravdu existuje, nejedná se jen o spolek zabývající se trestnou činností, ale také o ohrožení bezpečnosti země. Proto musíme viníky zastavit a pohnat k zodpovědnosti. V tomto bodě jsme oba dva zajedno, nebo ne?"

Mikael přikývl.

„Pochopili jsme, že o tomhle příběhu víte víc než kdokoli jiný. Nechcete se s námi o své informace podělit? Kdyby šlo o běžný trestný čin, vedoucí předběžného vyšetřování by vás mohl předvolat k výslechu. Ale sám jistě chápete, že se jedná o mimořádnou záležitost."

Mikael chvíli mlčky zvažoval situaci.

„A co mi nabídnete na oplátku, když s vámi budu spolupracovat?"

„Nic. Nehodlám s vámi handlovat. Pokud to hodláte zveřejnit zítra ráno, tak to udělejte. Nemám v úmyslu se zaplétat do žádných politických machinací, které by byly v rozporu s ústavou. Žádám vás o spolupráci pro blaho státu."

„Nic může v tomto případě znamenat strašně moc," řekl Mikael Blomkvist. „Rád bych vám vysvětlil jednu věc… mám příšerný vztek. Mám vztek na stát, na vládu, na tajné služby a na ty zatracený hajzly, co naprosto bezdůvodně zavřeli dvanáctiletou holku do cvokárny a pak ji nechali prohlásit za právně nezpůsobilou."

„Případ Lisbeth Salanderové se stal záležitostí vlády," řekl premiér a usmál se. „Mikaeli, i mě se její osud hluboce dotkl. A věřte mi, když říkám, že viníci budou pohnáni k zodpovědnosti. Ale než to budeme moct udělat, musím vědět, kdo ti viníci jsou."

„Vy máte své problémy, ale já chci, aby Lisbeth Salanderová byla zproštěna viny a uznána za právně způsobilou."

„V tomhle vám pomoct nemůžu. Nemám moc nad zákonem a nemůžu nařídit státnímu zástupci ani senátu, jak mají rozhodnout. Zprostit obžaloby ji musí soud."

„Dobře," řekl Mikael Blomkvist. „Chcete se mnou spolupracovat. Když mi umožníte přístup k Edklinthovu vyšetřování, povím vám, co a kdy mám v úmyslu zveřejnit."

„Já vám přístup k vyšetřování umožnit nemůžu. To bych se dostal do stejné pozice, v jaké se kdysi ocitl předchůdce ministra spravedlnosti vůči Ebbemu Carlssonovi."

„Já nejsem Ebbe Carlsson," řekl klidně Mikael.

„To jsem pochopil. Ale Torsten Edklinth má právo sám rozhodnout, jaké informace vám v rámci svého úkolu může sdělit."

„Hmm," řekl Mikael Blomkvist. „Chci vědět, kdo byl Evert Gullberg."

Nad sedací soupravou se rozhostilo ticho.

„Evert Gullberg byl zřejmě po mnoho let šéfem útvaru bezpečnostní policie, kterému říkáte Zalaščenkův klub," ozval se Edklinth.

Předseda vlády na Edklintha ostře pohlédl.

„Myslím, že už to stejně věděl," řekl Edklinth.

„Přesně tak," řekl Mikael Blomkvist. „Pro tajné služby začal pracovat v padesátých letech a o deset let později se stal šéfem čehosi,

co nazývali Sekce pro speciální analýzy. To on měl na starosti celou Zalaščenkovu aféru."

Předseda vlády zavrtěl hlavou.

„Víte toho víc, než byste měl. A moc by mě zajímalo, jak jste to zjistil. Ale nehodlám se vás na to ptát."

„Ta moje zjištění mají jisté mezery," řekl Mikael. „Rád bych je zacelil. Když mi dáte informace, které potřebuju, nebudu vám házet klacky pod nohy."

„Jako předseda vlády vám žádné informace poskytnout nemůžu, a pokud to udělá Torsten Edklinth, bude se pohybovat na hodně tenkém ledě."

„Nesnažte se mě obalamutit. Vím, co chcete. Pokud mi ty informace poskytnete, budu vás považovat za anonymní zdroje. Nechápejte mě špatně, ve své reportáži hodlám povědět pravdu tak, jak jsem si ji dal dohromady. Pokud jste do toho zapletený, tak to o vás napíšu a na další volby můžete zapomenout. Ale v této chvíli nemám důvod si něco takového myslet."

Předseda vlády pohlédl na Edklintha a po chvíli přikývl. Mikael to pochopil jako známku toho, že premiér právě porušil zákon — i když spíše teoreticky — a vyjádřil tichý souhlas s tím, aby se Mikael dozvěděl informace podléhající utajení.

„Tohle můžeme vyřešit úplně jednoduše," řekl Edklinth. „Jsem hlavní vyšetřovatel a o svém týmu si rozhoduju sám. Nemůžu vás přímo zaměstnat — pak byste musel podepsat dohodu o zachování mlčenlivosti. Ale můžu vás najmout jako externího konzultanta."

Od chvíle, kdy Erika Bergerová převzala kormidlo po zesnulém šéfredaktorovi Håkanu Moranderovi, byl její život plný nekonečných porad a práce od rána do večera. Neustále si připadala nepřipravená, neschopná a špatně informovaná.

Na složku s materiálem Henryho Corteze o Magnusi Borgsjöovi si našla čas až ve středu večer, tedy dva týdny poté, co ji dostala od Mikaela Blomkvista. Když desky otevřela, uvědomila si, že neustálé odklady souvisely i s její nechutí se touto věcí zabývat. Bylo jí jasné, že ať udělá cokoli, skončí to katastrofou.

Erika dorazila do své vily na Saltsjöbadenu neobvykle brzy, kolem sedmé hodiny večer. Vypnula alarm v hale a překvapeně

zjistila, že její manžel Greger Beckman není doma. Po chvíli si vzpomněla, že ho ráno obzvlášť dlouze políbila, jelikož odjížděl přednášet do Paříže a domů se měl vrátit až na víkend. Uvědomila si, že nemá ani potuchy o tom, komu bude Greger přednášet, o čem jeho přednášky budou nebo kdy jí o tom řekl.

Takže já už kašlu i na svého muže. Erika si připadala jako postava z knihy doktora Richarda Schwartze a přemýšlela, zda by neměla vyhledat psychoterapeutickou pomoc.

Vyšla do horního patra, napustila si vanu a svlékla se. Do vany si vzala složku s Henryho materiálem a následující půlhodinu se zabývala jeho článkem. Když dočetla, nedokázala se ubránit úsměvu. Z Henryho Corteze se stal skvělý reportér. Bylo mu šestadvacet let a pro *Milénium* pracoval už čtyři roky, od doby, kdy skončil studium žurnalistiky. Cítila jistou hrdost. Celý jeho příběh o záchodových mísách a o Borgsjöovi nesl od začátku až do konce pečeť *Milénia* a každý řádek byl podložený dokumenty.

Zároveň jí bylo smutno. Magnus Borgsjö byl dobrý člověk a měla ho opravdu ráda. Mluvil potichu, byl empatický, šarmantní a neformální. Navíc to byl její šéf a zaměstnavatel. *Zatracený Borgsjö. Jak mohl být ksakru takovýhle pitomec?*

Erika si chvíli pohrávala s myšlenkou, zda by nemohly existovat nějaké jiné souvislosti nebo polehčující okolnosti, ale zároveň jí bylo jasné, že se z toho stejně už nevykroutí.

Položila složku na okenní parapet, natáhla se ve vaně a přemýšlela.

Vydání článku v *Miléniu* bylo nevyhnutelné. Pokud by byla jeho šéfredaktorkou, nezaváhala by ani na okamžik. Předběžná informace ze strany *Milénia* byla pouze přátelským gestem, kterým její bývalí kolegové chtěli co nejvíce omezit nežádoucí důsledky pro ni samu. Ani v nejmenším nepochybovala o tom, co by se stalo v opačné situaci — tedy kdyby v *SMP* objevili odpovídající svinstvo na předsedu představenstva *Milénia* (kterým ostatně byla Erika Bergerová); určitě by to zveřejnili.

Odhalení bude pro Borgsjöa znamenat pohromu. Závažné vlastně nebylo to, že Vitavara AB objednala toalety z nějakého podniku ve Vietnamu, který OSN zařadila na černou listinu firem zneužívajících dětskou práci — a v tomto případě i otrockou práci vězňů.

V mnoha případech se navíc nepochybně jednalo o politické vězně. Závažné bylo, že Magnus Borgsjö o těchto okolnostech věděl, a přesto toalety u firmy Fong Soo Industries nadále objednával. Chamtivost, typickou i pro spoustu jiných kapitalistických gangsterů, jako byl odstoupivší výkonný ředitel Skandie, švédský národ rozhodně neoceňoval.

Magnus Borgsjö bude samozřejmě tvrdit, že o podmínkách ve Fong Soo nevěděl, ale Henry Cortez měl v ruce kvalitní dokumentaci, a pokud by se Borgsjö pokusil zatloukat, usvědčil by ho i ze lži. V červnu 1997 totiž Magnus Borgsjö odjel do Vietnamu podepsat první smlouvu. Při té příležitosti strávil v zemi deset dní a navštívil i příslušné továrny. Pokud by tvrdil, že nepochopil, že většině dělníků je mezi dvanácti a třinácti lety, vypadal by jako idiot.

Otázku o Borgsjöově případné neinformovanosti by Henry Cortez smetl ze stolu pomocí faktu, že komise OSN zařadila firmu Fong Soo Industries na seznam podniků zneužívajících dětskou pracovní sílu. Následovaly dva články v novinách a poté dvě vzájemně nezávislé organizace zaměřené na boj proti dětské práci — jednou z nich byla prestižní mezinárodní organizace International Joint Effort Against Child Labour v Londýně — napsaly podnikům, které objednávaly zboží od Fong Soo, celou řadu dopisů. Do Vitavary AB jich bylo odesláno dokonce sedm. Dva z nich byly adresovány osobně Magnusi Borgsjöovi. Londýnská organizace Henrymu Cortezovi s radostí předala veškerou dokumentaci a zároveň poukázala na to, že Vitavara AB na žádný z dopisů nikdy neodpověděla.

Naopak, v roce 2001 a 2004 se Magnus Borgsjö vypravil do Vietnamu ještě dvakrát, kvůli obnovení smlouvy. Tím si pod sebou definitivně podřízl poslední větev a připravil se i o případné argumenty, v nichž by se odvolával na neznalost poměrů.

Následná mediální kampaň tak může mít jediný logický důsledek. Jestli je Borgsjö jen trochu chytrý, bude si sypat popel na hlavu a odejde ze všech vedoucích pozic. Pokud se bude stavět na odpor, soudní proces ho naprosto zničí.

Erice Bergerové bylo jedno, zda Borgsjö je či není předsedou představenstva Vitavary AB. Pro ni byl důležitý fakt, že je předsedou

představenstva *SMP*. Po zveřejnění bude muset Borgsjö odstoupit. V době, kdy jejich list balancuje nad propastí a kdy došlo k zahájení prací na jeho obnově, si nemůže dovolit mít ve vedení předsedu s pochybnou morálkou. Noviny by to poškodilo. Takže Borgsjö bude muset ze *SMP* odejít.

Erika Bergerová měla dvě možnosti.

Zajde za Borgsjöem, vyloží před ním karty na stůl, ukáže mu dokumentaci a přesvědčí ho, aby před zveřejněním článku sám odstoupil.

Pokud se bude vzpouzet, bude Erika muset bleskově svolat schůzi představenstva, informovat vedení o situaci a přimět ho k tomu, aby dalo Borgsjöovi výpověď. V případě, že vedení na její návrh nepřistoupí, bude muset s okamžitou platností z postu šéfredaktorky *SMP* odejít.

Erika Bergerová tak dlouho přemýšlela, až jí vystydla voda ve vaně. Osprchovala se, utřela a zašla si do ložnice pro župan. Poté vzala mobil a zavolala Mikaelu Blomkvistovi. Mikael telefon nebral. Sešla do přízemí a poprvé od doby, kdy nastoupila v *SMP*, se podívala do programu, jestli v televizi nedávají nějaký film, u kterého by mohla na chvilku vypnout.

Když míjela otevřené dveře do obývacího pokoje, ucítila prudkou bolest v noze a zjistila, že silně krvácí. Udělala další krok a bolest jí projela celou končetinou. Po jedné doskákala ke starožitné židli a posadila se. Zvedla nohu a ke svému zděšení uviděla, že se jí do chodidla zařízl skleněný střep. Nejdřív zbledla, poté sebrala všechny síly a vytáhla ho. Příšerně to bolelo a krev se z rány doslova valila.

Erika prudce otevřela přihrádku ve skříni v hale, kde měla šály, rukavice a čepice. Vyndala šátek, rychle si jím ovinula nohu a pevně ji zavázala. Šátek krvácení nezastavil, takže ho doplnila dalším improvizovaným obvazem. Proud krve trochu zeslábl.

Erika překvapeně pohlédla na zakrvácený střep. Kde se tu vzal? Poté spatřila, že jich na podlaze v hale leží několik. Co to k čertu… Vstala a podívala se do obývacího pokoje. Velké okno s výhledem na Saltsjön bylo rozbité a podlaha byla plná roztříštěného skla.

Erika vycouvala ke vchodovým dveřím a obula si polobotky, které po svém příchodu domů skopla z nohou. Tedy lépe řečeno,

obula si jednu botu, do druhé zastrčila prsty zraněné nohy, po jedné doskákala do obývacího pokoje a prohlédla si spoušť.

Poté zjistila, že uprostřed pokoje leží cihla.

Dobelhala se až k proskleným dveřím a vyšla za dům.

Kdosi nastříkal sprejem na fasádu metrovými písmeny jediné slovo:

KURVO

Těsně po deváté hodině večer podržela Monica Figuerolová dveře od auta Mikaelu Blomkvistovi. Obešla vůz a posadila se na místo pro řidiče.

„Mám vás hodit domů, nebo chcete vysadit někde jinde?"

Mikael Blomkvist zíral prázdným pohledem před sebe.

„Upřímně řečeno… vlastně ani nevím, kde jsem. Nikdy dřív jsem předsedu vlády nevydíral."

Monica Figuerolová se zasmála.

„Svoje karty jste vážně rozehrál dobře," prohlásila. „Neměla jsem ani tušení, že máte takovýhle talent na blufování v pokeru."

„Každé slovo jsem myslel vážně."

„To jo, ale předstíral jste, že víte mnohem víc, než tomu ve skutečnosti bylo. Došlo mi to, když jsem si vzpomněla, jak jste mě identifikoval."

Mikael otočil hlavu a pohlédl na její profil.

„Zapamatoval jste si poznávací značku auta, ve kterém jsem seděla na kopci u vašeho domu."

Mikael přikývl.

„Předstíral jste, že víte, o čem se v kanceláři premiéra mluvilo před vaším příchodem."

„Proč jste nic neřekla?"

Monica se na něj rychle podívala a zabočila na Grev Turegatan.

„Každá hra má svá pravidla. Byla chyba, že jsem zaparkovala právě tam. Ale neměla jsem jinou možnost. Nic v okolí vám neujde, co?"

„Seděla jste na předním sedadle s mapou v ruce a telefonovala. Zapamatoval jsem si poznávací značku a zcela rutinně jsem si ji prověřil. Prověřuju si každé auto, na které nějak zareaguju.

Většinou z toho nic není. Ve vašem případě jsem objevil, že pracujete u bezpečnostní policie."

„Sledovala jsem Mårtenssona. Pak jsem přišla na to, že ho prostřednictvím Susanne Linderové z Milton Security taky sledujete."

„Armanskij ji pověřil, aby zdokumentovala, co se děje kolem mého bytu."

„A jelikož zmizela ve vašem vchodu, předpokládám, že do něj Armanskij nainstaloval nějaký typ bezpečnostní kamery."

„Přesně tak. Máme skvělý film, ve kterém je vidět, jak mi vnikají do bytu a přehrabují se v papírech. Mårtensson s sebou měl přenosný skener. Už jste zjistili, kdo je ten Mårtenssonův kumpán?"

„Ten není důležitý. Zámečník s kriminální minulostí, kterému zřejmě zaplatili za otevření dveří k vám do bytu."

„Jméno?"

„Lars Faulsson, zvaný Falun, čtyřicet sedm let. V osmdesátých letech byl odsouzený za vykradení trezoru a měl na svědomí ještě nějaké menší delikty. Má firmu u Norrtullu."

„Díky."

„Ale ponechme si svá tajemství do zítřejší schůzky."

Dnešní setkání skončilo dohodou, podle níž měl Mikael dalšího dne zajít na útvar pro ochranu ústavy a zahájit sjednanou výměnu informací. Mikael přemýšlel. Právě míjeli Sergelovo náměstí.

„Víte co? Mám hlad jako vlk. Kolem druhé jsem si dal opožděný oběd, a zrovna když jste mě odvedla, chystal jsem se uvařit si těstoviny. Jedla jste?"

„Už je to dost dlouho."

„Nezajedeme si někam do hospody na dobré jídlo?"

„Každé jídlo je dobré."

Mikael na ni pohlédl.

„Myslel jsem, že patříte k fanatikům, co vyznávají zdravou stravu."

„Ne, fanatik jsem jen do cvičení. Když člověk cvičí, tak může jíst, co chce. Tedy v rozumné míře."

Monica zastavila u Klarabergského viaduktu a zvážila možnosti. Nezahnula k Södermalmu, ale pokračovala rovně ke Kungsholmenu.

„Hospody na Söderu neznám, ale vím o jedné báječné bosenské restauraci u Fridhemského náměstí. Dělají tam fantastický burek."

„To zní dobře," prohlásil Mikael Blomkvist.

Lisbeth Salanderová odklikávala písmenko za písmenkem. V průměru pracovala pět hodin denně. Vyjadřovala se přesně. Zamlčela veškeré podrobnosti, který by mohly být použity proti ní.

Její izolace se ukázala jako požehnání. Mohla pracovat, kdykoli v pokoji osaměla, a pokud někdo vcházel, vždy ji předem varovalo zachrastění nebo zvuk klíče v zámku, takže stihla uklidit počítač.

Když jsem se chystala zamknout Bjurmanovu chatu na Stallarholmenu, dorazili tam na motocyklu Carl-Magnus Lundin a Sonny Nieminen. Jelikož mě na příkaz Zalaščenka/Niedermanna marně hledali, překvapilo je, když mě tam uviděli.
Magge Lundin slezl z motorky a řekl, že „ta lesba potřebuje pořádnej vocas". On i Nieminen byli tak agresivní, že jsem musela využít práva na sebeobranu. Z místa jsem odjela na Lundinově motorce a pak jsem ji nechala stát před výstavištěm v Älvsjö.

Lisbeth si znovu pročetla odstavec a souhlasně přikývla. Neměla žádný důvod někomu vykládat, jak ji Magge Lundin nazval kurvou, načež se sehnula, vytáhla Wanad P-83 Sonnyho Nieminena a potrestala Lundina střelou do nohy. To si zřejmě policie taky zjistila, jejich úkolem však je dokázat to. Lisbeth neměla v úmyslu usnadňovat jim práci přiznáním, které by jí mohlo vynést trest odnětí svobody za těžké ublížení na zdraví.

Text už čítal třiatřicet stránek a Lisbeth se blížila k závěru. V některých částech byla zvláště skoupá na detaily a věnovala velkou péči tomu, aby se nikde neobjevil jediný důkaz, který by některé z jejích četných prohlášení jakkoli potvrzoval. Zašla tak daleko, že si několik jasných důkazů nechala pro sebe a text chytře nasměrovala k dalšímu článku v řetězci událostí.

Chvíli přemýšlela, vrátila se zpět a pročetla si odstavec, v němž popisovala surové a sadistické znásilnění, kterého se na ní dopustil advokát Bjurman. Právě této pasáži věnovala nejvíce času a musela

ji několikrát přeformulovat, než byla s výsledkem konečně spokojena. Odstavec měl devatenáct řádků. Lisbeth zde věcně shrnula, jak ji Bjurman uhodil, povalil na břicho na postel, zalepil jí ústa a připoutal k posteli. Poté prohlásila, že ji advokát v průběhu oné noci několikrát sexuálně zneužil, přičemž došlo k anální i orální penetraci. Dále popsala, jak jí během znásilnění utáhl kus oděvu — tričko — kolem krku tak silně, až na chvíli ztratila vědomí. Pak následovalo ještě několik řádků s výčtem nástrojů, které Bjurman při svém násilném skutku použil. Nechyběl mezi nimi krátký bičík, anální zátka, mohutný vibrátor a kolíčky, které jí připnul na prsní bradavky.

Lisbeth svraštila čelo a pročítala text. Nakonec zvedla dotykové pero a vyťukala ještě několik řádků.

Když jsem měla ústa přelepená páskou, Bjurman komentoval skutečnost, že mám na těle několik tetování a piercingů, mimo jiné kroužek v levé prsní bradavce. Zeptal se mě, jestli se mi líbí, když mě někdo něčím píchá, a pak na chvíli odešel z pokoje. Vrátil se se špendlíkem, kterým mi propíchl pravou bradavku.

Po přečtení nově připsaných řádků Lisbeth souhlasně pokývla. Byrokratický tón dodal textu tak surrealistickou pečeť, že působil jako bláznivá smyšlenka.

Její příběh byl zcela jednoduše nepravděpodobný.

Což měla Lisbeth Salanderová také v úmyslu.

V tom okamžiku zaslechla zachřestění klíčů hlídače z ochranky. Okamžitě popadla počítač a zastrčila ho do výklenku na zadní straně nočního stolku. Přišla za ní Annika Gianniniová. Lisbeth se zamračila. Bylo po deváté hodině večer a Gianniniová se tu obvykle takhle pozdě neobjevovala.

„Dobrý večer, Lisbeth."

„Dobrý večer."

„Jak se vám daří?"

„Ještě nejsem hotová."

Annika Gianniniová si povzdechla.

„Lisbeth… soudní proces už stanovili na třináctého července."

„To je v pohodě."

„Ne, to není v pohodě. Čas utíká jako voda a vy se mi odmítáte svěřit. Začínám mít strach, že jsem se dopustila obrovského přehmatu, když jsem svolila, že vás budu zastupovat. Musíte se mnou spolupracovat."

Lisbeth na Anniku dlouhou chvíli zkoumavě hleděla. Nakonec zaklonila hlavu a zírala do stropu.

„Vím, jak na to," řekla. „Pochopila jsem Mikaelův plán. A má pravdu."

„Tím si nejsem tak jistá," odvětila Annika.

„Ale já jo."

„Policie vás chce znovu vyslechnout. Nějaký Hans Faste ze Stockholmu."

„Tak ať si mě klidně vyslýchá. Neřeknu mu ani slovo."

„Musíte učinit nějaké prohlášení."

Lisbeth na Anniku Gianniniovou ostře pohlédla.

„Opakuju vám, že policii neřeknu ani ň. Až budeme v soudní síni, nebude se státní zástupce moct opřít ani o jediné slovo z nějakého výslechu. Budou mít k dispozici jen prohlášení, které právě dávám dohromady a které bude z velké části vypadat jako smyšlenka. A dostanou ho pár dní před zahájením procesu."

„A kdy si vezmete pero a napíšete ho?"

„Dám vám ho během několika dní. Ale státní zástupce ho musí dostat až těsně před procesem."

Annika Gianniniová se tvářila pochybovačně. Lisbeth jí zničehonic věnovala opatrný křivý úsměv.

„Mluvíte tu o důvěře. Můžu důvěřovat já vám?"

„Samozřejmě."

„Dobře, mohla byste mi sem propašovat kapesní počítač, abych mohla být v kontaktu s lidmi po internetu?"

„Ne. Ovšemže ne. Pokud by se to provalilo, měla bych na krku žalobu a přišla bych o licenci."

„A kdyby mi sem ten počítač propašoval někdo jiný, oznámila byste to policii?"

Annika zvedla obočí.

„Kdybych o tom nevěděla…"

„Ale kdybyste o tom věděla, co byste udělala?"

Annika dlouho přemýšlela.

„Přimhouřila bych oči. Ale jak by to dotyčný udělal?“

„Z toho mého hypotetického počítače brzy dostanete hypotetický e-mail. Až si ho přečtete, chci, abyste za mnou znovu přišla.“

„Lisbeth…“

„Počkejte. Věc se má tak. Státní zástupce jasně vyložil karty. Bude mít převahu, ať udělám cokoli, a cílem toho procesu je dostat mě na uzavřené psychiatrické oddělení.“

„Já vím.“

„Pokud chci přežít, musím bojovat nekorektními metodami.“

Nakonec Annika Gianniniová přikývla.

„Když jste za mnou přišla poprvé, vyřídila jste mi pozdrav od Mikaela Blomkvista. Říkal, že vám většinu věcí pověděl, až na několik výjimek. Jednou z nich jsou mé schopnosti, kterých si všiml v Hedestadu.“

„Prosím?“

„Narážel na to, že jsem zatraceně dobrá přes počítače. Tak dobrá, že si můžu přečíst nebo okopírovat to, co má v počítači státní zástupce Ekström.“

Annika Gianniniová zbledla.

„Vy se do toho nesmíte nijak namočit. To znamená, že ten materiál u soudu nebudete moct použít,“ řekla Lisbeth.

„Ne, to asi ne.“

„Takže o tom nic nevíte.“

„Dobře.“

„Ale někdo jiný, řekněme váš bratr, může vybrané části toho materiálu zveřejnit. To musíte vzít při plánování své strategie v úvahu.“

„Rozumím.“

„Anniko, v tomhle procesu vyhraje ten, kdo použije tvrdší metody.“

„Já vím.“

„Jsem s vámi jako se svou advokátkou spokojená. Věřím vám a potřebuju vaši pomoc.“

„Hmm.“

„Ale pokud se nesmíříte s tím, že používám i neetické metody, tak ten soud prohrajeme.“

„Ano.“

„Kdybyste s tím nesouhlasila, chtěla bych to vědět hned teď. Pak bych se s vámi musela rozloučit a najít si jiného advokáta."

„Lisbeth, nemůžu se dopustit žádného trestného činu."

„Žádného trestného činu se nedopustíte. Ale musíte přimhouřit oči nad tím, že to udělám já. Zvládnete to?"

Lisbeth Salanderová téměř minutu trpělivě vyčkávala, dokud Annika Gianniniová nepřikývla.

„Dobře. Teď vám v hrubých obrysech popíšu, o čem ta moje zpráva je."

Lisbeth s Annikou hovořily dvě hodiny.

Monica Figuerolová měla pravdu: burek v bosenské restauraci byl opravdu vynikající. Mikael Blomkvist na ni opatrně pohlédl, když se vracela z toalety. Pohybovala se s grácií jako nějaká baletka, ale tělo měla jako… Mikael se nedokázal ubránit okouzlení. Potlačil popud natáhnout ruku a dotknout se svalů na její noze.

„Jak dlouho cvičíte?" zeptal se.

„Už od puberty."

„A kolik hodin týdně tím strávíte?"

„Asi dvě hodiny denně. Občas tři."

„A proč? Samozřejmě chápu, proč člověk cvičí, ale…"

„Myslíte si, že to přeháním."

„Sám nevím, co jsem tím myslel."

Monica se usmála a vůbec se nezdálo, že by ji jeho otázky nějak popudily.

„Možná vás jen trochu dráždí, když má holka svaly, a připadá vám to odpudivé a neženské."

„Ne. To vůbec ne. Nějak se to k vám hodí. Jste strašně sexy."

Monica se znovu zasmála.

„Teď už jsem cvičení dost omezila. Před deseti lety jsem dělala opravdovou kulturistiku. Bylo to fajn. Ale dnes si musím dávat pozor, abych neztloustla a neochably mi svaly. Takže jednou týdně trénuju se zátěží a zbytek času věnuju běhání, badmintonu, plavání a podobně. Je to spíš pohyb než tvrdý trénink."

„Aha."

„Cvičím z toho důvodu, že se pak cítím dobře. To je u sportovních nadšenců běžný jev. Tělo vylučuje látky, které tiší bolest,

a člověk se na nich stane závislý. Když každý den neběháte, dostaví se abstinenční příznaky. Cvičení znamená obrovský příval příjemných pocitů. Skoro stejně silný jako dobrý sex."

Mikael se zasmál.

„Sám byste měl začít cvičit," řekla Monica. „Nějak se vám zakulacuje pas."

„Já vím," odvětil Mikael. „Neustále mám špatné svědomí. Občas mě to popadne, začnu běhat a pár kilo shodím, a pak mě zas něco zaměstná natolik, že si na to měsíc nebo dva nenajdu čas."

„V posledních měsících jste byl hodně zaměstnaný, co?"

Mikael najednou zvážněl. Poté přikývl.

„V posledních dvou týdnech jsem si toho o vás spoustu přečetla. Vypátráním Zalaščenka a identifikací Niedermanna jste policii hodně předběhl."

„Lisbeth Salanderová byla rychlejší."

„Jak se vám podařilo objevit Gossebergu?"

Mikael pokrčil rameny.

„Běžné shánění materiálu. Niedermanna jsem vlastně nenašel já, ale naše tehdejší redakční sekretářka, dnes šéfredaktorka Malin Erikssonová. Podařilo se jí ho vyšťourat přes obchodní rejstřík. Niedermann byl členem představenstva Zalaščenkovy firmy KAB."

„Aha."

„Proč jste začala pracovat u bezpečnostní policie?" zeptal se Mikael.

„Věřte tomu nebo ne, i když to zní zastarale, jsem demokratka. Podle mého názoru je policie nezbytná a demokracie potřebuje politickou ochranu. Proto jsem moc hrdá na to, že pracuju v útvaru pro ochranu ústavy."

„Hmm," odpověděl Mikael Blomkvist.

„Vy bezpečnostní policii moc rád nemáte, co?"

„Nemám rád instituce, které stojí mimo běžnou parlamentní kontrolu. Je to přímá výzva ke zneužívání moci bez ohledu na dobré úmysly. Proč se zajímáte o antickou víru v bohy?"

Monica zvedla obočí.

„Četla jste si o tom, když jste seděla u mě na schodech."

„Ano, ovšem. Tohle téma mě fascinuje."

„Aha."

„Zajímá mě spousta věcí. V době, kdy jsem pracovala u policie, jsem studovala práva a státovědu. A předtím religionistiku a filozofii."

„To nemáte žádné slabé stránky?"

„Nečtu beletrii, zásadně nechodím do kina a v televizi se dívám jenom na zprávy. A co vy? Proč jste se stal novinářem?"

„Protože existují takové instituce jako bezpečnostní policie, nad kterými chybí parlamentní dohled, takže si na ně v pravidelných intervalech musí někdo posvítit."

Mikael se usmál.

„Upřímně řečeno, ani nevím. Ale odpověď je vlastně stejná jako u vás. Věřím v ústavní demokracii, a tu je občas nutné bránit."

„Asi tak, jako jste to udělal s finančníkem Hansem-Erikem Wennerströmem."

„Něco v tom smyslu."

„Jste svobodný. Chodíte s Erikou Bergerovou?"

„Erika Bergerová je vdaná."

„Jasně. Takže všechny ty fámy o vás jsou jen žvásty. Máte přítelkyni?"

„Nic stálého."

„Takže na některých fámách zřejmě něco bude."

Mikael pokrčil rameny a znovu se usmál.

Šéfredaktorka Malin Erikssonová strávila celý večer až dlouho přes půlnoc u kuchyňského stolu doma v Årstě. Lámala si hlavu nad rozpočtem *Milénia* a byla svou činností tak zaujatá, že se její přítel Anton vzdal veškerých pokusů zapříst s ní normální rozhovor. Umyl nádobí, připravil obloženou housku a uvařil kávu. Pak ji nechal v klidu a posadil se k televizi k repríze epizody z kriminální série *CSI*.

Malin se nikdy v životě nezabývala náročnějším projektem než sestavováním rozpočtu pro domácnost, společně s Erikou Bergerovou však sedávala nad měsíčními účetními uzávěrkami a pochopila, na jakých principech fungují. Najednou se sama stala šéfredaktorkou, což znamenalo i odpovědnost za rozpočet. Někdy po půlnoci se Malin rozhodla, že o finančních položkách se bude

muset poradit s odborníkem. Jeden den v týdnu se účetnictvím zabývala Ingela Oscarssonová, ta však za rozpočet nenesla osobní zodpovědnost a nemohla jí pomoci při rozhodování o tom, kolik může zaplatit externistovi nebo zda mají prostředky na nákup nové laserové tiskárny, ačkoli její cena převyšuje částku určenou na technické vybavení. Ve skutečnosti byla celá ta situace k smíchu — *Milénium* bylo dokonce ziskové, avšak jedině proto, že Erika Bergerová neustále šetřila, kde se dalo. Bylo to úplně jednoduché: místo barevné laserové tiskárny za čtyřicet pět tisíc korun koupili obyčejnou tiskárnu za osm tisíc.

Malin Erice chvíli záviděla. V *SMP* by takovou částku považovali za výdaje na kávu.

Podle poslední výroční schůze byla hospodářská situace *Milénia* dobrá, ale přebytek v rozpočtu pramenil především z prodeje knihy Mikaela Blomkvista o Wennerströmově aféře. Částka určená na investice se však zneklidňujícím způsobem rozkutálela. Přispěly k tomu hlavně Mikaelovy výdaje na případ Salanderové. *Milénium* si prostě nemohlo dovolit financovat jednomu kolegovi všemožné náklady v podobě účtenek za pronajaté vozy, hotelové pokoje, cesty taxíkem, nákup dokumentačního materiálu, mobilních telefonů a podobně.

Malin odsouhlasila fakturu od externisty Daniela Olofssona z Göteborgu a povzdechla si. Mikael Blomkvist mu slíbil čtrnáct tisíc korun za týdenní shánění materiálu, který navíc ani nevydají. Peníze pro Idrise Ghidiho z Göteborgu šly z rozpočtu na honoráře pro anonymní zdroje, které nebylo možné jmenovitě uvést, takže jim účetní vynadá za to, že nemají fakturu, a celou záležitost tak bude muset odsouhlasit vedení. *Milénium* navíc hradilo výdaje Anniky Gianniniové, která sice dostane peníze ze státní kasy, přesto však potřebuje mít neustále nějakou hotovost na jízdenky na vlak a další platby.

Malin odstrčila tužku a hleděla na spočítané výsledné částky. Mikael Blomkvist na případ Lisbeth Salanderové bezohledně rozházel více než sto padesát tisíc korun nad rámec stanoveného rozpočtu. Takhle to nemůže jít dál.

Malin Erikssonová si uvědomila, že si s ním bude muset promluvit.

Namísto plánovaného večera před televizní obrazovkou strávila Erika Bergerová následující hodiny na pohotovosti v nemocnici v Nacce. Střep se zařízl tak hluboko, že se krvácení stále nedařilo zastavit, a vyšetření ukázalo, že v patě uvízl úlomek skla, který bude nutné vyndat. Chodidlo Erice lokálně umrtvili a poté jí ránu sešili třemi stehy.

Během celého pobytu v nemocnici v duchu nadávala a v pravidelných intervalech se pokoušela dovolat střídavě Gregeru Beckmanovi a Mikaelu Blomkvistovi. Manžel ani milenec však nebrali telefon. V devět hodin večer měla kolem nohy důkladný obvaz. S vypůjčenými berlemi odjela taxíkem zpět domů. Smetla v obývacím pokoji střepy a zavolala do sklenářství, aby objednala novou okenní tabuli. Měla štěstí. V centru bylo ten večer klidno a sklenáři přijeli za dvacet minut. Pak měla smůlu. Okno v obývacím pokoji bylo příliš veliké a sklo takových rozměrů na skladě neměli. Sklenář jí však nabídl, že okno zatím zakryjí překližkou, což Erika vděčně přijala.

Zatímco řemeslníci zakrývali rozbité okno, zavolala Erika na dispečink soukromé bezpečnostní agentury NIP, Nacka Integrated Protection, a otázala se, jak je ksakru možné, že drahý a moderní alarm proti vloupání nezareagoval na cihlu, které proletěla největším oknem do vily o dvou stech padesáti metrech čtverečních.

Věc přijeli obhlédnout zaměstnanci z NIP a zjistili, že technik, který poplašné zařízení před pár lety instaloval, zapomněl zapojit dráty vedoucí od okna v obývacím pokoji.

Erika Bergerová nebyla schopna slova.

Firma NIP se nabídla, že věc napraví hned druhý den ráno. Erika odpověděla, že už se nemusí obtěžovat. Namísto toho zavolala na dispečink v Milton Security, vysvětlila svou záležitost a sdělila, že potřebuje co možná nejdříve nainstalovat kompletní zabezpečovací systém. *Ano, vím, že je třeba sepsat smlouvu, ale řekněte Draganovi Armanskému, že volala Erika Bergerová a že ho prosí, aby alarm nainstalovali už druhý den ráno.*

Nakonec Erika zavolala na policii. Dozvěděla se, že právě nemají k dispozici žádné volné auto, aby k ní zajeli sepsat protokol, a poradili jí, aby se ráno obrátila na nejbližší policejní stanici. *Díky. Jděte do prdele*.

V Erice dlouho všechno vřelo vzteky. Pak jí začala klesat hladina adrenalinu a uvědomila si, že stráví celou noc sama v domě s nefunkčním alarmem, zatímco po okolí brousí nějaký pošuk, který ji nazval kurvou a zjevně má násilnické tendence.

Chvíli přemýšlela, zda by neměla odjet do města a přenocovat někde v hotelu, ale Erika Bergerová rozhodně nepatřila k lidem, kteří si jen tak nechají líbit výhrůžky. Ještě více se jí příčilo výhrůžkám ustupovat. *To tak, aby mě nějakej zasranej hajzl vyštval z vlastního domu*.

Poté učinila několik jednoduchých bezpečnostních opatření.

Mikael Blomkvist jí pověděl, jak Lisbeth Salanderová zneškodnila sériového vraha Martina Vangera golfovou holí. Erika se vydala do garáže a deset minut strávila hledáním své tašky na golf, kterou neviděla už téměř patnáct let. Vybrala si železnou golfovou hůl s nejlepším švihem a umístila ji do ložnice tak, aby na ni z postele pohodlně dosáhla. Druhou dala do haly a třetí do kuchyně. Z bedny na nářadí ve sklepě vyndala kladívko a umístila ho do koupelny vedle ložnice.

Z tašky vytáhla slzný plyn a postavila ho na noční stolek. Nakonec našla pořádný gumový klín, zavřela dveře do ložnice a důkladně je zapřela. Poté téměř doufala, že onen zatracený idiot, který ji nazýval kurvou a rozmlátil jí okno, bude tak pitomý, že se během noci vrátí.

Když měla pocit, že se dostatečně opevnila, byla jedna hodina ráno. V osm má být v *SMP*. Erika pohlédla do diáře a zjistila, že má po desáté domluvené čtyři schůzky. Noha ji bolela jako čert a našlapovala jen na špičky prstů. Svlékla se a vlezla si do postele. Neměla žádnou noční košili a zapřemýšlela, zda by si neměla natáhnout alespoň tričko, ale jelikož spávala nahá už od puberty, rozhodla se, že kvůli nějaké cihle v obýváku nebude měnit své soukromé návyky.

Nahá ležela v posteli a přemýšlela.

Kurvo.

Dostala devět e-mailů obsahujících slovo kurva, které zdánlivě pocházely z různých zdrojů z oblasti médií. První přišel z její vlastní redakce, ale adresa odesílatele byla falešná.

Erika vstala z postele a zapnula svůj nový laptop Dell, který obdržela po nástupu do *SMP*.

První vzkaz — nejvulgárnější a nejvýhružnější, obsahující sdělení, že by potřebovala narvat do prdele šroubovák — jí přišel šestnáctého května, tedy před deseti dny.

Další dva e-maily dostala o dva dny později.

Týden byl klid a poté začaly chodit nanovo, nyní se zhruba čtyřiadvacetihodinovou pravidelností. Pak následoval útok na její domov. *Kurvo*.

Během té doby dostala Eva Carlssonová z kulturní redakce oplzlé e-maily, jejichž autorkou byla údajně Erika. A pokud přišly nějaké nechutnosti Evě Carlssonové, bylo možné, že se pisatel angažoval i v jiných případech — tedy že od „ní" podobná sdělení dostali i další lidé, o kterých zatím neví.

Nebylo to příjemné pomyšlení.

Nejvíce ji však zneklidňoval útok na její dům. Znamenalo to, že se dotyčný obtěžoval dojet až sem, vyhledat její bydliště a prohodit jí oknem cihlu. Útok byl naplánovaný předem — útočník si s sebou přinesl sprej. V dalším okamžiku ji zamrazilo, neboť si uvědomila, že by na seznam mohla zařadit i další příhody. Když přenocovala s Mikaelem Blomkvistem v hotelu Hilton na Stavidle, někdo jí propíchal všechny čtyři pneumatiky u auta.

Závěr byl nepříjemný, avšak zřejmý. Jde po ní nějaký stalker.

Někde tam venku je osoba, která se z neznámých důvodů věnuje obtěžování Eriky Bergerové.

Útok na Eričin domov byl pochopitelný — dům stojí stále na jednom místě a nemůže se nikam ukrýt ani přestěhovat. Ale pokud někdo poškodil její vůz, zaparkovaný na náhodně zvolené ulici na Södermalmu, znamená to, že má vetřelce neustále v patách.

KAPITOLA 18

Čtvrtek 2. června

Eriku Bergerovou vzbudilo pět minut po deváté vyzvánění mobilního telefonu.

„Dobrý den, paní Bergerová. Tady Dragan Armanskij. Jak jsem pochopil, něco se vám v noci přihodilo."

Erika Draganovi vysvětlila, co se stalo, a zeptala se ho, zda by Milton Security nemohla nahradit firmu Nacka Integrated Protection.

„Každopádně vám můžeme nainstalovat fungující alarm," odvětil sarkasticky Armanskij. „Problém je v tom, že nejbližší vůz, který máme v nočních hodinách k dispozici, stojí v centru Nacky. Dostal by se k vám asi za třicet minut. Takže pokud tu práci přijmeme, musíme váš dům svěřit našemu subdodavateli. Máme pracovní dohodu s jednou místní agenturou ve Fisksätře, jmenuje se Adamova bezpečnostní služba, a za normálních okolností by u vás mohli být za deset minut."

„Pořád lepší než *NIP*, kteří se neobjeví vůbec."

„Jde o rodinný podnik, který se skládá z otce, dvou synů a několika bratranců a sestřenic. Jsou to Řekové, hodní lidé, otce znám už několik let. Jsou k dispozici asi tři sta dvacet dní v roce. Pokud nebudou dostupní kvůli dovolené a podobně, oznámí vám to s předstihem, a pak bychom využili ten vůz v Nacce."

„Beru to."

„Pošlu k vám jednoho svého člověka. Jmenuje se David Rosin, už je na cestě. Provede u vás bezpečnostní analýzu. Pokud

nebudete doma, bude potřebovat klíče a váš souhlas s tím, že smí projít celý dům od sklepa po půdu. Pořídí si fotografie domu, pozemku a nejbližšího okolí."

„Rozumím."

„Rosin je velice zkušený. Na základě jeho analýzy vám předložíme návrh na bezpečnostní opatření. Plán na zabezpečení vašeho domu bude hotový během několika dní. Bude zahrnovat poplach v případě přepadení, protipožární ochranu, možnost případné evakuace a ochranu proti násilnému vniknutí."

„Výborně."

„Rád bych vás také informoval, že pokud k něčemu dojde, auto z Fisksätry k vám dorazí za deset minut."

„Ano."

„Alarm vám nainstalujeme už dnes odpoledne. Pak budeme muset podepsat smlouvu."

Po rozhovoru s Draganem Armanským si Erika okamžitě uvědomila, že zaspala. Zvedla mobil, zavolala redakčnímu sekretáři Peteru Fredrikssonovi, vysvětlila mu, že se zranila, a požádala ho, aby zrušil její první schůzku v deset hodin.

„Vám není dobře?" zeptal se Fredriksson.

„Rozřízla jsem si nohu," odpověděla Erika. „Jakmile se dám do pořádku, dobelhám se do redakce."

Erika si nejprve zašla na záchod vedle ložnice. Poté si oblékla černé kalhoty a poraněnou nohu zastrčila do manželovy pantofle. Ze svršků si vybrala černou halenku a sako. Před odstraněním gumového klínu zpod ložnicových dveří se ozbrojila slzným plynem.

Ostražitě prošla domem a zapnula kávovar. Nasnídala se u kuchyňského stolu a neustále sledovala zvuky v okolí. Když si nalila druhý šálek kávy, zaklepal na dveře David Rosin z Milton Security.

Monica Figuerolová došla na Horskou ulici a svolala všechny své čtyři kolegy na časnou ranní poradu.

„Teď známe termín, do kterého musíme být hotovi," oznámila jim. „Svůj úkol musíme dokončit do třináctého července, kdy začne soudní proces s Lisbeth Salanderovou. Takže na to máme

sotva měsíc. Proto si musíme udělat plán a rozhodnout, které věci jsou v téhle chvíli nejdůležitější. Kdo chce začít?“

Berglund si odkašlal.

„Ten blonďák, který se schází s Mårtenssonem. Kdo je to?“

Všichni přikývli. Konverzace se rozproudila.

„Máme pár jeho fotek, ale nemáme ani tušení, kde bychom ho měli hledat. Nemůžeme po něm vyhlásit pátrání.“

„A co Gullberg? Musí přece mít nějakou minulost. Od začátku padesátých do roku 1964 pracoval u tajné státní policie a pak vznikla bezpečnostní policie. Nakonec zmizel v zákulisí.“

Monica Figuerolová přikývla.

„Můžeme z toho vyvodit, že Zalaščenkův klub vznikl roku 1964? Tedy dlouho předtím, než Zalaščenko přišel do Švédska?“

„Muselo to mít nějaký jiný smysl… tajná podorganizace v rámci naší organizace.“

„Bylo to po skandálu s Wennerströmem. Všichni byli paranoidní.“

„Takže nějaká tajná špionážní policie?“

„Obdobné organizace existují i v zahraničí. V USA založili v šedesátých letech v rámci CIA zvláštní sekci interní kontrašpionáže. Řídil ji James Jesus Angleton a jeho tým svými zásahy téměř zničil celou CIA. Angletonova banda byla spolek fanatiků a paranoidních cvoků — každého zaměstnance podezírali z toho, že je ruský agent, a z velké části tak ochromili činnost celé organizace.“

„Ale to jsou spekulace…“

„Kde jsou staré personální složky?“

„Gullberg mezi nimi není. Už jsem si to proklepnul.“

„Ale co rozpočet? Takováhle organizace přece musí být nějak financovaná…“

Diskuse pokračovala až do oběda, kdy se Monica Figuerolová omluvila a odešla do posilovny, aby mohla v klidu přemýšlet.

Erika Bergerová doklopýtala do redakce *SMP* až kolem poledního. Noha ji bolela tak, že na chodidlo nemohla ani našlápnout. Doskákala ke skleněné kóji a s ulehčením se svezla do kancelářské židle. Ze svého místa u zpravodajského dispečinku ji zahlédl Peter Fredriksson. Erika mu pokynula, aby k ní přišel.

„Co se vám stalo?“ zeptal se Peter.

„Šlápla jsem na skleněný střep, ten praskl a kus mi zůstal v patě.“

„To je smutná záležitost.“

„Jo, veselé to vážně nebylo. Petere, nepřišly někomu nějaké podivné e-maily?“

„Zatím jsem nic neslyšel.“

„Dobře. Mějte nastražené uši. Pokud se v *SMP* přihodí něco divného, chci o tom okamžitě vědět.“

„Jak to myslíte?“

„Obávám se, že tu nějaký cvok rozesílá lidem hnusné e-maily a mě si vyhlédl za svou oběť. Takže pokud něco zaslechnete, hned mi dejte vědět.“

„Jako třeba ty maily, co přišly Evě Carlssonové?“

„Cokoli zvláštního. Já sama jsem dostala spoustu hovadin, ve kterých mě dotyčný obviňuje ze všeho možného a navrhuje mi různé perverzity.“

Peter Fredriksson se zamračil.

„Jak dlouho už to trvá?“

„Pár týdnů. Tak povídejte — co bude zítra v novinách?“

„Hmm.“

„Co má znamenat to hmm?“

„Holm a šéf právní redakce vytáhli na válečnou stezku.“

„Aha. A pročpak?“

„Kvůli Johannesi Friskovi. Vy jste mu prodloužila smlouvu a dala jste mu za úkol napsat nějakou reportáž, a on odmítá sdělit, o čem bude.“

„Nikomu to nesmí povědět. Na můj příkaz.“

„Přesně to on říká. A kvůli tomu na vás Holm a právní redakce mají vztek.“

„Rozumím. Svolejte schůzku s právní redakcí na třetí hodinu odpoledne a já jim vysvětlím situaci.“

„Holm je strašně naštvaný…“

„A já jsem strašně naštvaná na Holma, takže tím se to vyrovnává.“

„Je tak naštvaný, že si byl stěžovat na vedení.“

Erika vzhlédla. *Sakra. Musím vyřídit tu věc s Borgsjöem.*

„Borgsjö přijde odpoledne a chtěl by se s vámi sejít. Mám podezření, že to spískal Holm.“

„Dobře. V kolik?“
„Ve dvě.“
Peter Fredriksson se pustil do polední zprávy.

Během oběda navštívil Lisbeth Salanderovou doktor Anders Jonasson. Lisbeth odstrčila talíř se zeleninovým nákypem. Lékař ji jako vždy krátce vyšetřil, ale Lisbeth si všimla, že už to nijak nepřehání.
„Jste zdravá,“ konstatoval Jonasson.
„Hmm. Měli byste tu něco udělat s jídlem.“
„S jídlem?“
„To nemůžete objednat pizzu nebo něco podobného?“
„Bohužel, na to nám rozpočet nestačí.“
„To jsem si mohla myslet.“
„Lisbeth, zítra vás čeká velké vyšetření…“
„Rozumím. A jsem zdravá.“
„Jste dostatečně zdravá na to, aby vás převezli do vazební cely ve Stockholmu.“
Lisbeth přikývla.
„Možná bych ten převoz mohl ještě o týden pozdržet, ale kolegové by se zřejmě začali divit.“
„Nedělejte to.“
„Jste si jistá?“
Lisbeth přikývla. „Jsem připravená. Dřív nebo později bych tomu stejně neušla.“
Lékař přikývl.
„Tak jo,“ řekl Anders Jonasson. „Zítra ten převoz schválím. Což zřejmě znamená, že vás okamžitě odvezou.“
Lisbeth přikývla.
„Možná k tomu dojde už o víkendu. Vedení nemocnice vás tady nechce.“
„To chápu.“
„Hmm… tedy, ta vaše hračka…“
„Najdete ji ve výklenku za nočním stolkem.“
Lisbeth ukázala na místo, kam schovala počítač.
„Dobře.“
Chvíli mlčeli a poté se Anders Jonasson zvedl.

„Musím teď za jinými pacienty, kteří mou pomoc potřebují víc než vy."

„Díky za všechno. Máte to u mě."

„Jen jsem dělal svou práci."

„Ne. Udělal jste mnohem víc. Nezapomenu vám to."

Mikael Blomkvist vešel do budovy policejní stanice na Kungsholmenu z Polhemovy ulice. Čekala na něj Monica Figuerolová a odvedla ho nahoru do prostorů užívaných útvarem pro ochranu ústavy. Ve výtahu na sebe mlčky pohlédli.

„Vážně vám připadá rozumné zvát mě přímo sem?" zeptal se Mikael. „Vždyť mě tu může někdo vidět a začít se divit, co tu dělám."

Monica Figuerolová přikývla.

„Tohle bude jediná schůzka v téhle budově. V budoucnu se budeme setkávat v malé kanceláři, kterou jsme si pronajali na Fridhemském náměstí. Od zítřka ji budeme mít k dispozici. Ale nic nám nehrozí. Útvar pro ochranu ústavy je malé a skoro samostatné oddělení, o které se nikdo nestará. Navíc jsme v úplně jiném patře než zbytek bezpečnostních služeb."

Mikael pokynul Torstenu Edklinthovi a pozdravil dva jeho kolegy, kteří zjevně patřili k Edklinthovu vyšetřovacímu týmu. Představili se jako Stefan a Anders. Mikael si všiml, že neudali žádné příjmení.

„Čím začneme?" zeptal se Mikael.

„Co kdybychom začali trochou kávy… Monico?"

„Ano, díky," odpověděla Monica Figuerolová.

Mikael si všiml, že vedoucí útvaru pro ochranu ústavy na vteřinu zaváhal, ale pak se zvedl a zašel pro konvici s kávou, kterou zanesl ke konferenčnímu stolku s připravenými porcelánovými šálky. Torsten Edklinth se zřejmě domníval, že by kávu měla nalévat Monica Figuerolová. Také zaregistroval, že se Edklinth sám pro sebe pousmál, což Mikael považoval za dobré znamení. Poté Edklinth zvážněl.

„Upřímně řečeno, nevím, jak bych se v téhle situaci měl zachovat. Je opravdu naprosto neobvyklé, když na pracovní poradě u bezpečnostní policie sedí novinář. Informace, o kterých tu budeme mluvit, většinou podléhají utajení."

„Vojenská tajemství mě nezajímají. Zajímá mě Zalaščenkův klub."

„Musíme se nějak rozumně dohodnout. Za prvé — ve svých textech nebudete jmenovat žádného z našich kolegů."

„Souhlasím."

Edklinth na Mikaela Blomkvista překvapeně pohlédl.

„Za druhé nebudete mluvit s nikým kromě mě a Monicy Figuerolové. My rozhodneme o tom, co vám řekneme."

„Pokud máte dlouhý seznam podmínek, měl jste se o nich zmínit už včera."

„Včera jsem neměl čas si celou záležitost promyslet."

„Pak vám něco prozradím i já. Tohle je v mé novinářské kariéře zřejmě poprvé i naposledy, co mám nějakému policajtovi vykládat obsah dosud nezveřejněného příběhu. Abych vás citoval… upřímně řečeno nevím, jak bych se měl v téhle situaci zachovat."

U stolu se rozhostilo krátké ticho.

„Možná bychom…"

„Co kdyby…"

Edklinth a Monica Figuerolová začali hovořit současně a oba zmlkli.

„Jdu po Zalaščenkově klubu. Vy chcete Zalaščenkův klub obvinit. Držme se toho," řekl Mikael Blomkvist.

Edklinth přikývl.

„Co máte?"

Edklinth Mikaelovi pověděl, co se svým týmem zjistila Monica Figuerolová. Ukázal mu fotografii Everta Gullberga se špionským plukovníkem Stigem Wennerströmem.

„Tak jo. Chci kopii toho snímku."

„Je v archívu vydavatelství Åhlén & Åkerlund," řekla Monica Figuerolová.

„Je na stole přede mnou. Na zadní straně je text," řekl Mikael Blomkvist.

„Dobře, udělej mu kopii," prohlásil Edklinth.

„To znamená, že Zalaščenka zavraždila Sekce."

„Muž, který umírá na rakovinu, se dopustil vraždy a pak se sám pokusil o sebevraždu. Gullberg je ještě naživu, ale doktoři mu dávají nanejvýš několik týdnů. Utrpěl rozsáhlá poranění mozku, takže je vlastně jen kus nemyslícího masa."

„Po Zalaščenkově zběhnutí právě on nesl hlavní odpovědnost za jeho osobu."

„Jak tohle víte?"

„Asi šest týdnů po Zalaščenkově příchodu do země se Gullberg setkal s premiérem Thorbjörnem Fälldinem."

„Můžete to dokázat?"

„Jo. Návštěvní knihou vládní kanceláře. Gullberg tam přišel společně s tehdejším šéfem bezpečnostní policie."

„Který je teď mrtvý."

„Ale Fälldin žije a je ochoten vypovídat."

„Vy jste…"

„Ne, já jsem s Fälldinem nemluvil. Ale mluvil s ním někdo jiný. Nemůžu tu osobu jmenovat. Ochrana zdroje."

Mikael jim vyložil, jak Thorbjörn Fälldin zareagoval na informaci o Zalaščenkovi, načež on sám odletěl do Holandska a vyzpovídal Janeryda.

„Takže Zalaščenkův klub je někde v této budově," řekl Mikael a ukázal na fotografii.

„Částečně. Zřejmě se jedná o malou skupinu v rámci naší organizace. Zalaščenkův klub by nemohl existovat bez podpory klíčových osob v této budově, ale podle nás se takzvaná Sekce pro zvláštní analýzy etablovala někde mimo ni."

„Chcete tím říct, že nějaká osoba pracuje pro bezpečnostní služby, bere od nich plat, ale ve skutečnosti předává informace jinému zaměstnavateli?"

„Asi tak nějak."

„A kdo v téhle budově pomáhá Zalaščenkovu klubu?"

„To zatím nevíme. Ale máme několik podezřelých."

„Mårtensson," navrhl Mikael.

Edklinth přikývl.

„Mårtensson pracuje pro bezpečnostní policii, ale když ho Zalaščenkův klub potřeboval, uvolnili ho z jeho běžné práce," řekla Monica Figuerolová.

„A jak to z čistě praktického hlediska probíhá?"

„Velmi dobrá otázka," odvětil Edklinth a pousmál se. „Neměl byste chuť začít pracovat pro nás?"

„Za nic na světě," odpověděl Mikael.

„To byl jen vtip. Ale je to příhodná otázka. Máme jednoho podezřelého, ale své podezření zatím nemůžeme dokázat."

„Když se to tak vezme… musí to být někdo s velkými pravomocemi."

„Podezíráme šéfa kanceláře Alberta Shenkeho," řekla Monica Figuerolová.

„A teď se dostáváme k prvnímu kameni úrazu," prohlásil Edklinth. „Sdělili jsme vám jméno, ale nemáme pro to žádné důkazy. Jak hodláte v této věci postupovat?"

„Bez důkazů nemůžu žádné jméno zveřejnit. Pokud je Shenke nevinný, tak by *Milénium* zažaloval za pomluvu."

„Dobře. Pak jsme zajedno. Při téhle spolupráci si musíme vzájemně důvěřovat. Teď je řada na vás. Co máte vy?"

„Tři jména," prohlásil Mikael. „První dva jsou členové Zalaščenkova klubu z osmdesátých let."

Edklinth a Figuerolová okamžitě zbystřili.

„Hans von Rottinger a Fredrik Clinton. Rottinger je mrtvý. Clinton je v důchodu. Ale oba patřili k nejbližším Zalaščenkovým lidem."

„A to třetí jméno?" zeptal se Mikaela Edklinth.

„Teleborian je ve spojení s osobou, která si říká *Jonas*. Příjmení neznáme, ale víme, že byl v Zalaščenkově klubu v roce 2005… Vlastně jsme trochu spekulovali o tom, jestli to nemůže být ten chlapík, který seděl s Mårtenssonem v Copacabaně."

„A v jaké souvislosti se jméno Jonas objevilo?"

Lisbeth Salanderová se vloupala Peteru Teleborianovi do počítače a na základě korespondence Teleboriana s Jonasem můžeme dokázat, že kují pikle stejným způsobem, jako to Teleborian dělal v roce 1991 s Björckem.

„Jonas dává Teleborianovi instrukce. A teď se dostáváme ke druhému kameni úrazu," řekl Mikael a usmál se na Edklintha. „Já svá tvrzení můžu doložit, ale nemůžu vám tu dokumentaci dát, protože bych tím odhalil svůj zdroj. Musíte mi prostě věřit."

Edklinth vypadal zamyšleně.

„Nemůže to být nějaký Teleborianův kolega z Uppsaly?" zeptal se. „Dobře. Začneme s Clintonem a von Rottingerem. Povězte nám, co o nich víte."

Předseda představenstva Magnus Borgsjö přijal Eriku Bergerovou ve své kanceláři u konferenční místnosti. Vypadal znepokojeně.

„Slyšel jsem, že jste se zranila," řekl a ukázal na její nohu.

„Už je to v pořádku," odpověděla Erika, opřela si berle o jeho psací stůl a posadila se do křesla.

„Aha, tak to jsem rád. Eriko, jste u nás už měsíc a myslím, že nastal čas zhodnotit situaci. Jak to jde?"

Musím s ním probrat tu Vitavaru. Ale jak? Kdy?

„Už to začínám mít pod kontrolou. Situace má dvě stránky. Na jedné straně má *SMP* ekonomické problémy a snížený rozpočet noviny dusí. Na druhé straně je tu hodně zbytečných lidí."

„Našla jste i nějaké pozitivní stránky?"

„Jo. Je tu spousta zkušených a schopných profíků. Bohužel jim jistí lidé brání v tom, aby dělali svou práci."

„Holm se mnou mluvil…"

„Já vím."

Borgsjö zvedl obočí.

„Má k vám spoustu připomínek. A všechny jsou negativní."

„To je v pohodě. I já k němu mám spoustu připomínek."

„Negativních? Bylo by špatné, kdybyste nedokázali spolupracovat…"

„Mně nedělá problémy s ním spolupracovat. Zato on má problém spolupracovat se mnou."

Erika si povzdechla.

„Přivádí mě k šílenství. Holm je zkušený a je to bezpochyby jeden z nejschopnějších šéfů zpravodajství, s kterými jsem se setkala. Ale zároveň je to pěknej hajzlík. Intrikuje a poštvává lidi proti sobě. V médiích už pracuju pětadvacet let, a na podobného člověka na šéfovském postu jsem ještě nikdy nenarazila."

„Musí mít tvrdé lokty, aby svou práci zvládl. Je pod tlakem ze všech možných stran."

„Tvrdé lokty — ano. To ale neznamená, že se musí chovat jako idiot. Holm je bohužel naprostá katastrofa — právě kvůli němu nejsou lidé schopni pracovat jako jeden tým. Skoro to vypadá, jako by měl v popisu práce heslo: panuj a nič."

„To jsou tvrdá slova."

„Dávám Holmovi měsíc na to, aby si všechno nechal projít hlavou. Pokud s tím nepřestane, tak ho z pozice šéfa zpravodajství odvolám."

„To nemůžete udělat. Vaším úkolem přece není likvidovat naši pracovní organizaci."

Erika zmlkla a hleděla na předsedu představenstva.

„Promiňte, že na to poukazuju, ale přesně kvůli tomu jste mě zaměstnali. Na základě smlouvy mám zcela volné ruce k provedení veškerých redakčních změn, které uznám za vhodné. Mým úkolem je změnit tyhle noviny k lepšímu, a to můžu udělat pouze změnami organizace a pracovních postupů."

„Holm celý svůj život zasvětil *SMP*."

„Jo. A je mu padesát osm let, za šest roků půjde do penze a já si nemůžu dovolit mít po celou dobu na krku takovéhle břemeno. Nechápejte mě špatně, Magnusi. Od chvíle, co jsem se posadila do tamté skleněné kóje, považuju za svůj životní úkol zlepšit kvalitu novin a zvýšit jejich náklad. Holm si může vybrat — buď bude dělat věci tak, jak chci já, nebo může dělat něco jiného. Zbavím se kohokoli, kdo mi bude házet klacky pod nohy nebo *SMP* jiným způsobem škodit."

Sakra… musím vybalit tu Vitavaru AB. Borgsjö dostane padáka.

Borgsjö se najednou usmál.

„Já si myslím, že i vy máte pořádně tvrdé lokty."

„Ano, to mám, a v tomhle případě mě to spíš mrzí, protože je to úplně zbytečné. Mým úkolem je vytvářet dobré noviny, a to můžu dělat jen tehdy, pokud mám fungující vedení a spokojené spolupracovníky."

Po schůzce s Borgsjöem Erika odklopýtala zpět do své skleněné kóje. Měla špatnou náladu. Mluvila s ním celých pětačtyřicet minut, ale ani jednou nenakousla Vitavaru AB. Jinými slovy s Borgsjöem nejednala zrovna moc otevřeně ani čestně.

Když Erika Bergerová otevřela počítač, měla na něm zprávu od <MikBlom@millenium.nu>. Moc dobře věděla, že v *Miléniu* taková adresa neexistuje, a bylo jí naprosto jasné, že se opět ozval její kybernetický stalker. Rozklikla e-mail.

Ty kurvičko mrňavá, snad si nemyslíš, že tě Borgsjö zachrání?
Copak dělá noha, bolí, co?

Erika zvedla oči a přehlédla celou redakci. Zastavila se u Holma. Holm na ni pohlédl. Poté jí pokývl a usmál se.

Ty e-maily píše někdo ze SMP, pomyslela si Erika.

Schůzka na útvaru pro ochranu ústavy skončila po páté hodině. Všichni se shodli na tom, že další setkání se bude konat až příští týden, a pokud by Mikael Blomkvist do té doby potřeboval s někým z nich mluvit, má se obrátit na Monicu Figuerolovou. Mikael vzal svou tašku s laptopem a vstal.

„Jak se dostanu ven?" zeptal se.

„Nemůžete se tu jen tak potloukat na vlastní pěst," řekl Edklinth.

„Já mu ukážu cestu," řekla Monica Figuerolová. „Počkejte pár minut, zajdu si do kanceláře sbalit věci."

Mikael s Monicou společně prošli Kronoberským parkem k Fridhemskému náměstí.

„Co teď?" zeptal se Mikael.

„Zůstaneme v kontaktu," řekla Monica Figuerolová.

„Kontakty s tajnými službami se mi začínají zamlouvat," řekl Mikael a usmál se na ni.

„Nemáte chuť se zajít někam najíst?"

„Zase do bosenské restaurace?"

„Ne, nemám na to, abych jedla každý den po restauracích. Myslela jsem spíš něco menšího u mě doma."

Monica se zastavila a usmála se na něj.

„Víš, na co mám právě teď chuť?" zeptala se Mikaela.

„Ne."

„Mám chuť si tě odvést domů a svlíknout."

„To zní nebezpečně."

„To chápu. Nemám v úmyslu o tom vykládat svému šéfovi."

„Nevíme, jak se ten příběh vyvine. Můžeme skončit na opačné straně barikády."

„Já to risknu. Tak půjdeš dobrovolně, nebo tě budu muset spoutat?"

Mikael přikývl. Monica ho vzala kolem ramen a vedla ho k Pontonové ulici. Třicet vteřin poté, co se za nimi zavřely dveře jejího bytu, byli nazí.

Když Erika Bergerová dorazila v sedm večer domů, čekal na ni bezpečnostní konzultant Milton Security David Rosin. Noha ji bolela jako čert. Vbelhala se do kuchyně a usedla na nejbližší židli. David uvařil kávu a podal jí šálek.

„Díky. Ale ve smlouvě s Milton Security o vaření kafe asi nic není, co?"

David Rosin se zdvořile usmál. Byl to obtloustlý muž kolem padesátky se zrzavou bradkou.

„Díky, že jste mi půjčila kuchyni."

„To je to nejmenší, co jsem vám mohla nabídnout. Jak vypadá situace?"

„Dnes tu byli naši technici a nainstalovali vám pořádný alarm. Hned vám ukážu, jak funguje. Taky jsem prošel váš dům od sklepa až po půdu a prohlédl jsem si okolí. Teď situaci projednám se svými kolegy z Milton Security a během několika dní připravíme analýzu, kterou probereme společně s vámi. Ale do té doby bychom si měli o spoustě věcí promluvit."

„Souhlasím."

„Za prvé musíme vyřídit nějaké podpisy a formality. Konečnou smlouvu sepíšeme později — záleží na tom, na jakých službách se dohodneme —, ale tohle je doklad o tom, že jste si u Milton Security objednala alarm, který jsme vám dnes nainstalovali. Jde o standardní smlouvu, která stanovuje, že naše firma má nějaké požadavky na vás, a nás zase k určitým věcem zavazuje, například ke slibu zachování mlčenlivosti a podobně."

„Vy na mě máte nějaké požadavky?"

„Ano. Alarm je jen alarm a ve chvíli, kdy vám do obýváku vtrhne nějaký cvok s automatem, neznamená vůbec nic. A pokud má tohle zabezpečení fungovat, musíte mít s manželem jisté věci na paměti a provádět určitá běžná opatření. Já s vámi jednotlivé body projdu."

„Dobře."

„Nebudu předcházet konečné analýze, ale jak jsem pochopil, situace je vážná. Bydlíte s manželem ve vile. Za domem je břeh a v nejbližším okolí stojí jen pár dalších vilek. Všiml jsem si, že od sousedů k vám moc dobře vidět není, dům stojí relativně o samotě."

„To je pravda."

„Což vetřelci umožňuje dostat se do blízkosti vašeho domu, aniž by ho někdo zpozoroval."

„Sousedé napravo jsou většinu roku pryč, nalevo bydlí starší pár. Ti si chodí dost brzy lehnout."

„Přesně tak. Domy jsou k sobě navíc otočené štítovou stranou, na které je málo oken. Pokud nějaký vetřelec vnikne na váš pozemek — zabočit z cesty a dostat se za dům zabere pět vteřin —, není na něj odnikud vidět. Zadní část domu zakrývá vysoký živý plot, garáž a jedna volně stojící velká budova."

„To je manželův ateliér."

„Jak jsem pochopil, je to umělec."

„Správně. A co dál?"

„Vetřelec, který vám rozbil okno a posprejoval fasádu, mohl pracovat naprosto nerušeně. Zřejmě riskoval, že by někdo mohl zaslechnout řinkot rozbitého skla, ale jde o rohovou budovu skládající se ze dvou částí, takže všechny zvuky pohltí fasáda."

„Aha."

„Za druhé, máte velký dům o rozloze asi dvě stě padesát metrů čtverečních, ke kterému navíc patří půda a sklep. Budova má jedenáct místností, rozdělených do dvou pater."

„Ten barák je hotové monstrum. Greger ho zdědil po rodičích."

„Dále existuje spousta způsobů, jak se do domu dostat. Vchodovými dveřmi, z terasy na zadní straně domu, verandou v horním patře a garáží. V přízemí jsou navíc zcela nezabezpečená okna a šest sklepních okének. Vetřelec může vyšplhat po požárním žebříku na zadní straně domu ke střešnímu oknu, které vede na půdu a které je zajištěné jen háčkem."

„Zní to, jako bychom v celém domě měli lítačky. Co budeme dělat?"

„Poplašný systém, který jsme vám sem dnes namontovali, je jen provizorní řešení. Příští týden se sem vrátíme a na každé okno

v přízemí i ve sklepě vám nainstalujeme pořádný alarm. Takže v případě manželovy nepřítomnosti budete zabezpečená proti vniknutí cizí osoby do domu."

„Výborně."

„Ale v téhle chvíli vám vyhrožuje nějaké podivné individuum, což je mnohem závažnější. Nemáme nejmenší tušení, o jakou osobu se jedná, jaký ke svému činu měla motiv a kam až je ochotna zajít, ale můžeme učinit několik závěrů. Kdyby šlo jen o anonymní výhružné dopisy, provedli bychom méně náročné šetření, ale v tomhle případě máme co do činění s člověkem, který se obtěžoval dojet až k vám domů — a do Saltsjöbadenu je to pořádný kus cesty — a spáchat takovýhle atentát. To skutečně nevěstí nic dobrého."

„V tom s vámi souhlasím."

„Dnes jsem mluvil s Armanským a shodli jsme se na tom, že jde o zřejmou a jasnou hrozbu."

„Ano."

„Dokud o útočníkovi nebudeme vědět víc, musíme vsadit na jistotu."

„Což znamená…"

„Tak za prvé — poplašný systém, který jsme vám sem dnes nainstalovali, se skládá ze dvou částí. Jednak z běžného alarmu proti vloupání, který musíte zapnout pokaždé, když nebudete doma, a jednak z detektoru pohybu s alarmem v přízemí, který budete pouštět na noc, když pobýváte v horním patře."

„Dobře."

„Je to trochu otrava, protože alarm musíte vypnout pokaždé, když půjdete dolů do přízemí."

„Rozumím."

„Za druhé jsme vám vyměnili dveře do ložnice."

„Vy jste mi vyměnili dveře do ložnice?"

„Ano. Dali jsme vám tam ocelové bezpečnostní dveře. Nemusíte si dělat starosti, jsou natřené na bílo a vypadají úplně normálně. Rozdíl je v tom, že se ihned po zavření automaticky zamknou. Zevnitř se dají snadno otevřít zmáčknutím kliky, ale pokud je chcete otevřít zvenčí, musíte na destičce na klice vyťukat trojmístný kód."

„Dobře."

„Pokud by vás doma někdo obtěžoval, máte jednu bezpečnou místnost, ve které se můžete zabarikádovat. Zdi jsou pevné a vyrazit dveře by útočníkovi trvalo hodně dlouho, i kdyby měl po ruce nářadí. Za třetí vám sem nainstalujeme sledovací kameru, což znamená, že z ložnice uvidíte, co se děje za domem nebo v přízemí. Ta přijde na řadu koncem týdne a zároveň s ní vám kolem domu rozmístíme detektory pohybu."

„Ach jo. Vypadá to, že ložnice v budoucnu nebude zrovna romantické místo."

„Je to malý monitor. Můžeme ho zabudovat do skříně nebo do stolku, takže ho nebudete mít pořád na očích."

„Dobře."

„Tenhle týden vám vyměníme dveře do pracovny i do přízemí. Kdyby k něčemu došlo, schováte se za zamčené dveře a počkáte, dokud nepřijede pomoc."

„Ano."

„Pokud omylem spustíte alarm proti vloupání, okamžitě zavolejte do poplachového střediska Milton Security a odvolejte výjezd. Abyste ho zrušila, musíte uvést heslo, které je i v našem registru. Pokud heslo zapomenete, výjezd se odvolat nedá a bude vás to stát nějaké peníze."

„Rozumím."

„Za čtvrté — v téhle chvíli máte na čtyřech místech v domě alarm proti přepadení. Dole v kuchyni, v hale, ve vaší pracovně v horním patře a v ložnici. Poplašný systém se skládá ze dvou tlačítek, které v případě potřeby stisknete současně a tři vteřiny je podržíte zmáčknuté. Zvládnete to jednou rukou, ale nesmíte udělat chybu."

„Aha."

„Pokud spustíte alarm proti přepadení, znamená to tři věci. Za prvé sem vyjedou vozy z Milton Security. Naše nejbližší auto vyrazí z Adamovy bezpečnostní agentury ve Fisksätře. Během takových deseti, dvanácti minut tu budete mít dva pořádné vazouny. Za druhé sem vyšleme náš vůz z Nacky. Ten tu bude v nejlepším případě za dvacet minut, spíše počítejte s pětadvaceti. Za třetí ten

systém automaticky zalarmuje policii. Jinými slovy, na místo přijede v několikaminutovém odstupu několik vozů."

„Výborně."

„Alarm proti přepadení není možné zrušit stejným způsobem jako alarm proti vloupání, takže nestačí jen zavolat a říct, že to byl omyl. I kdyby se vám podařilo zastihnout náš vůz před výjezdem, do domu by dorazila policie. Chceme mít jistotu, že nikdo nedrží vašemu muži bouchačku u hlavy nebo něco podobného. Takže tenhle systém použijte pouze v případě bezprostředního nebezpečí."

„Rozumím."

„Nemusí se jednat o fyzické přepadení. Může se stát, že se někdo bude snažit dostat do domu, případně se objeví za domem nebo jinde. Jakmile budete mít pocit sebemenšího ohrožení, tak ten alarm použijte, ale s rozvahou."

„Slibuju."

„Všiml jsem si, že máte po domě rozmístěné golfové hole."

„Ano. Dnes v noci jsem tu spala sama."

„Já osobně bych přespal v hotelu. Naprosto chápu, že jste provedla bezpečnostní opatření na vlastní pěst. Ale určitě je vám jasné, že golfovou holí můžete člověka lehce zabít."

„Hmm."

„A pak budete mít s největší pravděpodobností na krku žalobu za zabití. A pokud policii povíte, že jste sem ty hole dala za účelem ozbrojení, může to kvalifikovat jako vraždu."

„Takže bych měla…"

„Nic neříkejte. Vím, co chcete říct."

„Když mě někdo přepadne, tak mu samozřejmě s chutí rozbiju palici."

„Tomu rozumím. Ale Milton Security jste si najala proto, abyste měla i jiné možnosti — například přivolat pomoc a neskončit v situaci, kdy budete muset někomu rozbíjet palici."

„Samozřejmě."

„Kdyby měl útočník střelnou zbraň, stejně by vám ty hole byly k ničemu. Zabezpečení znamená být o krok napřed před člověkem, který vám chce ublížit."

„Ale jak to mám udělat, když po mně jde nějaký stalker?“

„Dbát na to, aby nikdy nedostal šanci zasáhnout vám do života. Instalaci poplašných zařízení můžeme realizovat až za pár dní a pak si budeme muset promluvit i s vaším mužem. Musí dostat stejné instrukce jako vy.“

„Aha.“

„Do té doby byste tu neměla bydlet.“

„Nemám možnost se někam odstěhovat. Manžel se vrátí za pár dní. Ale oba hodně cestujeme, takže tu jeden z nás často bývá sám.“

„Rozumím. Ale jde jen o pár dní, dokud vám sem nenainstalujeme všechna zařízení. Nemohla byste se nastěhovat k někomu známému?“

Erika na okamžik pomyslela na byt Mikaela Blomkvista, ale vzpomněla si, že to není dobrý nápad.

„Díky… ale přesto tady zůstanu.“

„Toho jsem se obával. V tom případě byste tu neměla být sama.“

„Hmm.“

„Nemohl by se sem na tu dobu nastěhovat někdo z vašich přátel?“

„Určitě. Ale ne v půl osmé večer, když se za barákem potlouká nějaký šílený vrah.“

David Rosin chvíli přemýšlel.

„A co kdyby tu s vámi byl někdo z Milton Security? Mohl bych zavolat jedné mladé ženě, jmenuje se Susanne Linderová, a zeptat se jí, jestli nemá dnes večer čas. Určitě by jí nevadilo přivydělat si k platu pár stovek.“

„Kolik to stojí?“

„To se musíte domluvit s ní. Tohle je soukromá záležitost. Ale opravdu nechci, abyste tu byla sama.“

„Já se tmy nebojím.“

„Nic takového si rozhodně nemyslím. To byste tu dnes v noci nezůstala. Ale Susanne Linderová je bývalá policistka. A šlo by o zcela mimořádné opatření. Rozhodně se nejedná o zajištění osobní ochranky — to by navíc bylo pěkně drahé.

Vážný tón Davida Rosina Eriku zviklal. Najednou si uvědomila, že tu s ním zcela klidně diskutuje o tom, že jí někdo ukládá

o život. Nepřehání to? Neměla by jeho profesionální starost odmítnout? Ale proč pak volala do Milton Security a žádala je o instalaci alarmu?

„Dobře. Tak jí zavolejte. Ustelu jí v pokoji pro hosty."

O desáté večer se Monica Figuerolová a Mikael Blomkvist ovinuli prostěradly, vydali se do kuchyně a ze zbytků v lednici si připravili studený těstovinový salát s tuňákem a slaninou. Večeři zapili vodou. Monica Figuerolová se najednou zahihňala.

„Copak?"

„Kdyby nás tu takhle viděl Edklinth, tak by ho trefil šlak. Když říkal, že si tě mám důkladně proklepnout, sex tím zřejmě nemyslel."

„Ty jsi začala. Já si mohl jen vybrat, jestli půjdu dobrovolně, nebo v želízkách."

„Já vím. Ale moc jsem tě přemlouvat nemusela."

„Možná si neuvědomuješ — ačkoli já si to nemyslím —, že z tebe sex přímo čiší. Který chlap by ti dokázal odolat?"

„Díky. Ale tak sexy zase nejsem. A nedělám to tak často."

„Hmm."

„Je to pravda. Nemám ve zvyku vlézt do postele s každým. Během jara jsem tak napůl chodila s jedním klukem. Ale skončilo to."

„A proč?"

„Byl strašně milý, ale otravovalo mě, že se se mnou pořád chtěl přetlačovat. Já byla silnější a on to nesnesl."

„Aha."

„Taky patříš k chlapům, co mají potřebu se se mnou přetlačovat?"

„Myslíš, jestli patřím k chlapům, kterým vadí, že jsi fyzicky mnohem silnější a svalnatější než oni? Ne."

„Upřímně řečeno, všimla jsem si, že by spousta mužských měla zájem, ale pak mě začnou provokovat a vyhledávat způsob, jak mě ovládnout. Hlavně když zjistí, že jsem policistka."

„Nemám v úmyslu s tebou soutěžit. Jsem lepší v tom, co dělám. A ty jsi zase lepší v tom, co děláš ty."

„Prima. S tímhle postojem dokážu žít."

„Proč jsi mě sbalila?"

„Obvykle se řídím náhlými popudy. A ty jsi byl takový případ."

„Dobrá. Ale jsi policistka, pracuješ na tom nejzatracenějším možném místě u bezpečnostní policie, a navíc na vyšetřování, ve kterém jsem jedním z aktérů já…“

„Chceš tím říct, že to ode mě bylo neprofesionální. V tom máš pravdu. Neměla jsem to dělat. A kdyby se to provalilo, měla bych strašný průšvih. Edklinth by zuřil.“

„Já to nikde vytrubovat nebudu.“

„Díky.“

Oba chvíli mlčeli.

„Nevím, jak tohle dopadne. Je mi jasné, že patříš k chlapům, co si dají říct velice snadno. Je to správný popis?“

„Jo. Bohužel. A žádnou stálou přítelkyni ani nehledám.“

„Dobře. Varoval jsi mě. Ani já nehledám stálého mužského. Takže to udržíme na přátelské bázi?“

„To by bylo nejlepší. Monico, já nikomu nepovím, že jsme spolu spali. Ale pokud se to nějak zvrtne, dostanu se do ošklivého konfliktu s tvými kolegy.“

„Tomu nevěřím. Edklinth je čestný člověk. A opravdu chceme jen skřípnout Zalaščenkův klub. Pokud jsou tvé teorie pravdivé, je to naprosto šílený příběh.“

„Uvidíme.“

„Ty jsi spal i s tou Lisbeth Salanderovou, že jo?“

Mikael zvedl oči a pohlédl na Monicu Figuerolovou.

„Podívej… já nejsem otevřený deník, ve kterém si každý může číst, jak se mu zlíbí. Do mého vztahu s Lisbeth nikomu nic není.“

„Je to Zalaščenkova dcera.“

„Ano. A musí s tím žít. Ale ona není Zalaščenko. Je mezi nimi zatracený rozdíl.“

„Tak jsem to nemyslela. Jen mě zajímalo, proč se v té věci tolik angažuješ.“

„Lisbeth je má kamarádka. To jako vysvětlení stačí.“

Susanne Linderová z Milton Security na sobě měla džíny, černou koženou bundu a tenisky. Na Saltsjöbaden dorazila kolem deváté večer, poté jí David Rosin dal instrukce a společně prošli dům. Byla ozbrojená laptopem, pružinovým teleskopickým obuškem, slzným plynem, želízky a zubním kartáčkem. Vše měla v zelené

vojenské kabele, kterou si vybalila v Eričině hostinském pokoji. Poté ji Erika Bergerová pozvala na kávu.

„Díky za kafe. Máte asi pocit, že jsem host, o kterého musíte všemožně pečovat. Ale já žádný host nejsem. Jsem nutné zlo, které se najednou objevilo ve vašem životě, i když jen na pár dní. Šest let jsem pracovala u policie a čtyři roky pracuju pro Milton Security. Jsem profesionální členka ochranky."

„Ano."

„Někdo vám vyhrožuje a já jsem tu proto, abych vás chránila, takže budete moct v klidu spát, pracovat, číst si nebo dělat to, na co máte chuť. Pokud máte chuť mluvit, ráda vás vyslechnu. Jinak mám s sebou knížku a umím se zabavit."

„Dobře."

„Chci tím říct, že máte nadále žít svůj život jako předtím a nedělat si žádné násilí. Já jsem jen rušivý prvek. Nejlepší by bylo, kdybyste mě brala jakou dočasnou kolegyni v práci."

„Musím říct, že na takovéhle situace nejsem zvyklá. Výhrůžky jsem zažila už v dobách, když jsem byla šéfredaktorkou *Milénia*, ale tehdy se jednalo o pracovní záležitosti. Tady jde o nějakého hnusáka…"

„Který se pověsil právě na vás."

„Něco v tom smyslu."

„Pokud bychom vám měli zajistit skutečnou ochranku, stálo by vás to majlant a musela byste se dohodnout s Draganem Armanským. Vyplatilo by se to jen v případě velice jasného a konkrétního vyhrožování. Tohle je pro mě něco jako melouch. Beru pět stovek za noc za to, že tenhle týden nebudu spát u sebe doma. Není to drahé, každopádně je to o dost méně, než bych si účtovala, kdyby mě na tuhle práci najala Milton Security. Souhlasíte s tím?"

„Naprosto v pohodě."

„Pokud se něco semele, tak se zavřete do ložnice a necháte mě, abych se o všechno postarala. Vaše práce je stisknout alarm proti přepadení."

„Rozumím."

„Myslím to vážně. Jestli dojde k nějaké potyčce, nechci, abyste se mi pletla pod nohama."

Erika Bergerová si šla lehnout v jedenáct večer. Když zavřela dveře do ložnice, uslyšela klapnutí zámku. Zamyšleně se svlékla a vlezla si do postele.

Ačkoli ji Susanne vyzvala, aby si jí nevšímala, strávila s ní dvě hodiny u kuchyňského stolu. Zjistily, že se báječně shodnou a že je jim spolu dobře. Diskutovaly o psychologických pohnutkách, z jakých někteří muži pronásledují ženy. Susanne Linderová jí sdělila, že na psychologické žvásty zvysoka kašle. Podle jejího názoru je důležité tyhle pošuky včas zastavit, a práci v Milton Security si velice pochvalovala, protože se většinou týkala právě zásahů proti podobným cvokům.

„Proč jsi skončila u policie?" zeptala se Erika Bergerová.

„Radši se zeptej, proč jsem k policii nastoupila."

„Tak jo. Proč jsi nastoupila k policii?"

„Protože když mi bylo sedmnáct, přepadli mou kamarádku nějací tři hnusáci a znásilnili ji v autě. Policistkou jsem se stala kvůli romantickým představám, že policie je tu od toho, aby takovýmhle zločinům dokázala zabránit."

„A…"

„A ani jednomu zatracenýmu hajzlíkovi jsem v tom zabránit nemohla. Jako policistka jsem byla vždycky na místě až po spáchání trestného činu. Nesnášela jsem nafoukané hloupé kecy kolegů od zásahovky. A rychle jsem pochopila, že jisté zločiny se nevyšetřují. Ty jsi přímo zářný příklad. Zkoušela jsi zavolat na policii a povědět jim, co se ti stalo?"

„Jo."

„A přijeli sem?"

„To zrovna ne. Sdělili mi, abych to šla ráno ohlásit na nejbližší policejní stanici."

„Tak to vidíš. Já teď pracuju pro Armanského a můžu být na místě dříve, než dojde ke zločinu."

„Pomáháš hlavně ohroženým ženám, co?"

„Dělám všechno možné. Bezpečnostní analýzy, ochranku, detektiva a podobně. Ale často jde o lidi, kterým něco hrozí, a u Armanského se mi líbí mnohem víc než u policie."

„Aha."

„Ale má to jednu nevýhodu."

„A jakou?“

„Pomáháme jen klientům, kteří na to mají peníze.“

Když si Erika lehla do postele, přemýšlela o slovech Susanne Linderové. Všichni lidé nemají prostředky na to, aby si zajistili bezpečí. Ona sama bez mrknutí oka souhlasila s návrhem Davida Rosina na výměnu několika dveří, na instalační práce, dvojitý poplašný systém a spoustu dalších věcí. Konečná částka bude asi padesát tisíc korun. Erika na to měla.

Chvíli přemýšlela o svém pocitu, že osoba, která jí vyhrožuje, má něco společného se *SMP*. Dotyčný věděl, že si poranila nohu. Pomyslela na Holma. Erika ho neměla ráda, což jen posílilo její nedůvěru vůči němu, ale novinka o jejím zranění se bleskurychle rozšířila v téže vteřině, kdy přišla do redakce o berlích.

A musí začít řešit ten problém s Borgsjöem.

Erika se najednou posadila na posteli, zamračila se a rozhlédla se kolem. Přemýšlela, kam položila desky Henryho Corteze o Borgsjöovi a Vitavaře AB.

Vstala, natáhla si župan a opřela se o berli. Poté otevřela dveře ložnice, vešla do své pracovny a rozsvítila. Ne, v pracovně nebyla od chvíle, kdy… kdy předchozího večera četla ten materiál ve vaně. Složku položila na okenní parapet.

Erika vešla do koupelny. Desky na okně nebyly.

Dlouho stála bez hnutí a přemýšlela.

Vylezla jsem z vany, šla jsem postavit na kávu, šlápla na ten střep a pak jsem měla v hlavě jiné věci.

Ani v nejmenším si nevzpomínala, že by desky ráno viděla. Nikam je neodnesla.

Najednou ji zamrazilo. Dalších pět minut strávila systematickým prohledáváním koupelny a důkladným průzkumem každého papíru a hromady novin v kuchyni a v ložnici. Nakonec jí nezbylo než konstatovat, že desky jsou ty tam.

Mezi okamžikem, kdy šlápla na střep, a ranním příchodem Davida Rosina se někdo vkradl do koupelny a sebral materiál o podniku Vitavara AB.

Poté jí vytanulo na mysli, že má v domě i jiná tajemství. Rychle se odbelhala zpět do ložnice a otevřela nejspodnější přihrádku stolku u své postele. Srdce jí najednou prudce poskočilo. Všichni

lidé mají svá tajemství. Ona svá tajemství přechovávala v zásuvce v ložnici. Erika Bergerová si nevedla deník pravidelně, ale v určitých obdobích to dělávala. Měla tam schované milostné dopisy z raného mládí.

V přihrádce byla obálka s fotografiemi, které byly prima v době, kdy byly pořízeny, ale na zveřejnění nebyly právě nejvhodnější. Když bylo Erice pětadvacet let, organizovala soukromé akce pro nadšence horující pro kůži a lakované oblečky. Na snímcích z těchto večírků nepůsobila právě oduševněle.

Největší katastrofu však znamenalo video z jedné dovolené na začátku devadesátých let, kdy byla s manželem na návštěvě u uměleckého skláře Torkela Bollingera v jeho letním sídle na Costa del Sol. Během pobytu Erika zjistila, že její muž má zjevné bisexuální sklony, a oba skončili v posteli s Torkelem. Byla to úžasná dovolená. Videokamery byly v té době stále ještě relativně novým jevem a jejich film rozhodně nebyl vhodný pro děti.

Přihrádka byla prázdná.

Jak jsem do prdele mohla být takhle pitomá?

Na dno kdosi nastříkal známých pět písmen.

KAPITOLA 19

Pátek 3. června až sobota 4. června

Lisbeth Salanderová dokončila svůj životopis v pátek kolem čtvrté hodiny ranní a kopii odeslala Mikaelu Blomkvistovi na *Bláznivý_stůl*. Pak bez hnutí ležela v posteli a zírala do stropu.

Uvědomila si, že jí o Valpuržině noci bylo dvacet sedm let a že si na své narozeniny ani nevzpomněla. Byla tu jako ve vězení. Měla stejný pocit, jako když ležela v Dětské psychiatrické léčebně svatého Štěpána. Pokud se věci nevyvinou v její prospěch, stráví i spoustu dalších narozenin v nějakém blázinci.

S čímž se nehodlala smířit.

Naposledy byla zavřená v době, kdy ještě ani nepřišla do puberty. Nyní byla dospělá, byla zkušenější a schopnější. Zapřemýšlela, za jak dlouho by odsud dokázala zmizet, usadit se v bezpečí někde v cizině, obstarat si novou totožnost a začít nový život.

Lisbeth vstala z postele, došla si na záchod a prohlížela se v zrcadle. Už nekulhala. Rukou si ohmatala vnější stranu kyčle, kde jí po zahojené ráně zůstala jizva. Zakroužila pažemi a rameny tam a zpět. Cítila napětí, ale opravdu byla zdravá. Poklepala si na hlavu. Její mozek zjevně neutrpěl žádnou větší újmu tím, že do něj vnikla celoplášťová střela.

Měla z pekla štěstí.

Dokud neměla přístup ke svému kapesnímu počítači, přemýšlela o tom, jak by mohla ze zamčeného pokoje v Sahlgrenově nemocnici utéct.

Poté její plány zhatili Anders Jonasson s Mikaelem Blomkvistem tím, že jí dovnitř propašovali počítač. Lisbeth četla texty Mikaela Blomkvista a přemýšlela. Provedla konsekvenční analýzu, promyslela jeho plán a zvážila své možnosti. Rozhodla se, že projednou jeho návrh přijme. Vyzkouší, jestli funguje. Mikael ji přesvědčil o tom, že opravdu nemá co ztratit, a nabídl jí možnost zcela jiného typu útěku. Pokud jeho plán nevyjde, tak jí nezbude než naplánovat zmizení ze Svatého Štěpána nebo z jiného blázince.

Na Mikaelovu hru přistoupila z touhy po pomstě.

Lisbeth neodpouštěla.

Zalaščenko, Björck a Bjurman byli mrtví.

Ale je tu Teleborian.

Naživu zůstal i její bratr Ronald Niedermann. Ačkoli ten ji v podstatě nezajímal. Samozřejmě přispěl k Lisbethinu postřelení a pohřbení, ale pro ni nebyl důležitý. *Jestli na něj někdy narazím, tak uvidíme, ale do té doby je to věc policie.*

Mikael však měl pravdu v tom, že za tím spiknutím musí stát nějací další neznámí lidé, kteří ovlivnili její život. A ona musí zjistit jména a rodná čísla těchto anonymních lidí.

Lisbeth se tedy rozhodla, že bude postupovat podle Mikaelova plánu. Napsala holou a nepřikrášlenou pravdu o svém životě — jednalo se o suchou čtyřicetistránkovou autobiografii. Veškeré formulace byly velmi pečlivě promyšlené. Obsah každé věty byl pravdivý. Souhlasila s Mikaelem Blomkvistem: kvůli všem těm absurdním pomluvám je ve švédských médiích už natolik prověřená, že jedna porce pravdivého bláznovství navíc nemůže její pověsti uškodit.

Na druhé straně byl její životopis klamný v tom smyslu, že o sobě ani o svém životě nikde nepověděla *celou* pravdu. Neměla k tomu žádný důvod.

Lisbeth se vrátila k posteli a vlezla si pod pokrývku. Cítila nevysvětlitelné podráždění. Natáhla se po poznámkovém bloku, který jí dala Annika Gianniniová a který dosud nepoužila. Otevřela ho a na první stránku napsala jeden jediný řádek.

$(x^3 + y^3 = z^3)$

Minulou zimu strávila několik týdnů v Karibiku přemýšlením nad zatracenou Velkou Fermatovou větou. Po návratu do Švédska, do doby, než začala pátrat po Zalaščenkovi, si nadále pohrávala s rovnicemi. Nyní ji však rozčiloval pocit, že to řešení už někdy viděla… *že ho už zažila*.

Ale nedokázala si na ně vzpomenout.

Nedokázat si na něco vzpomenout, to byl u Lisbeth Salanderové neznámý jev. Ihned provedla test paměti tím, že si na internetu přečetla několik náhodně zvolených HTML kódů, zapamatovala si je a poté je přesně zopakovala.

Neztratila svou fotografickou paměť, kterou vždycky považovala za prokletí.

V hlavě všechno fungovalo jako obvykle.

Přesto měla pocit, že někde zahlédla řešení Velké Fermatovy věty, nemohla si však vzpomenout, kde, jak a kdy se to odehrálo.

Nejhorší bylo, že ji ta záhada nijak zvlášť nevzrušovala. Fermatova věta ji už nefascinovala. Což nevěstilo nic dobrého. Právě takhle to u ní obvykle fungovalo. Fascinovala ji nějaká záhada, ale jakmile ji vyřešila, ztratila o ni zájem.

A přesně tohle nyní cítila k Fermatovi. Už jí na rameni neseděl žádný ďábel, který neustále vyžadoval její pozornost a dráždil její intelekt. Byla to nezajímavá rovnice, pár klikyháků na papíře, a Lisbeth necítila sebemenší chuť se tímto oříškem dále zabývat.

To ji znepokojilo. Odstrčila poznámkový blok.

Měla by spát.

Namísto toho znovu vytáhla svůj Palm a připojila se na internet. Chvíli přemýšlela, načež si otevřela harddisk Dragana Armanského, který neviděla od doby, co dostala kapesní počítač. Armanskij spolupracoval s Mikaelem Blomkvistem, ale Lisbeth neměla žádnou zvláštní potřebu zjišťovat, čím se zabývá.

Roztržitě se probírala jeho elektronickou poštou.

Poté našla bezpečnostní analýzu bydliště Eriky Bergerové, kterou zpracoval David Rosin. Lisbeth zvedla obočí.

Po Erice Bergerové jde nějaký stalker.

Lisbeth našla zprávu kolegyně Susanne Linderové, která u Eriky evidentně přespala a pozdě v noci poslala Armanskému e-mail.

Lisbeth pohlédla na časové údaje. Byl odeslán těsně před třetí hodinou ranní a stálo v něm, že Erice Bergerové někdo ukradl z přihrádky nočního stolku její soukromé deníky, dopisy, fotografie a video nanejvýš osobního charakteru.

Po probrání celé záležitosti s paní Bergerovou jsme dospěly k závěru, že ke krádeži nepochybně došlo v době jejího pobytu v nemocnici v Nacce, kam musela zajet s nohou, kterou si rozřízla o skleněný střep. Vznikl tak časový prostor asi dvě a půl hodiny, kdy byl dům prázdný a nekvalitní alarm od NIP nebyl zapojený. Poté až do chvíle, kdy byla krádež zjištěna, byli v domě neustále přítomni David Rosin nebo paní Bergerová.
Z toho vyplývá, že se pronásledovatel zdržoval v blízkosti paní Bergerové a viděl, jak odjela taxíkem, a možná také to, že kulhá a že má poraněnou nohu. Využil situace a vnikl do domu.

Lisbeth zavřela Armanského harddisk a zamyšleně vypnula kapesní počítač. Zmítaly jí protichůdné pocity.

Neměla žádný důvod Eriku Bergerovou milovat. Stále měla v paměti ponížení, které zažila, když ji před rokem a půl den před Silvestrem spatřila s Mikaelem Blomkvistem na Rohové ulici.

Byl to nejhloupější okamžik jejího života a už nikdy nehodlala dopustit, aby ji podobné pocity ovládly.

Pamatovala si na nesmiřitelnou nenávist, kterou tehdy pocítila, i na chuť je dohonit a ublížit Erice.

Byla pěkně trapná.

Už se vyléčila.

Přesto však neměla důvod Eriku Bergerovou milovat.

Ráda by věděla, co na tom jejím filmu *nanejvýš osobního charakteru* asi bylo. Sama měla video nanejvýš osobního charakteru, na kterém bylo vidět, čeho se na ní Prasáckej Dobytek Nils Bjurman dopustil. A teď ho měl v rukou Mikael Blomkvist. Lisbeth zapřemýšlela, jak by reagovala ona sama, kdyby se k ní někdo vloupal a ten film ukradl. Což Mikael vlastně udělal, neměl však v úmyslu jí nějak ublížit.

Hmm.

Nepříjemná situace.

Během noci ze čtvrtka na pátek nemohla Erika Bergerová spát. Neklidně se belhala sem a tam, zatímco Susanne Linderová z ní nespouštěla bdělé oko. Eričina úzkost ležela po celém domě jako těžká mlha.

O půl třetí ráno se Susanne Linderové podařilo Eriku přemluvit, aby si alespoň lehla do postele a odpočinula si. S úlevou si vydechla, když za Erikou Bergerovou zaklaply dveře do ložnice. Otevřela svůj laptop a veškeré události shrnula do e-mailu pro Dragana Armanského. Sotva stačila zprávu odeslat, opět zaslechla, že Erika je vzhůru a štrachá se po domě.

O sedmé hodině ráno ji konečně přiměla k tomu, aby zavolala do *SMP* a vzala si na den volno. Erika Bergerová s ní proti své vůli souhlasila; stejně by v práci nebyla moc platná, když se jí únavou klíží oči. Usnula na pohovce v obývacím pokoji před oknem zakrytým překližkou. Susanne Linderová došla pro deku a přikryla ji. Poté si uvařila kávu, zavolala Armanskému a vysvětlila mu, že v Eričině domě se ocitla na základě telefonátu Davida Rosina.

„Ani já jsem dnes v noci oko nezamhouřila," řekla Susanne Linderová.

„Dobře. Zůstaň ještě u paní Bergerové. Jdi si na pár hodin lehnout," řekl Armanskij.

„Nevím, jak to budeme fakturovat…"

„To vyřešíme později."

Erika Bergerová spala do půl třetí odpoledne. Když se vzbudila, našla v křesle na druhé straně obýváku spící Susanne Linderovou.

V pátek ráno Monica Figuerolová zaspala a na ranní běžecké kolečko před odchodem do práce jí nezbyl čas. Připsala to k tíži Mikaelu Blomkvistovi, osprchovala se a vyhnala ho z postele.

Mikael Blomkvist odjel do *Milénia*, kde všechny překvapil tím, že se ukázal tak časně. Něco zamručel, došel si pro kávu a zavolal Malin Erikssonovou a Henryho Corteze k sobě do kanceláře. Tři hodiny strávili procházením článků pro nadcházející tematické číslo a probíráním toho, jak pokračuje výroba knihy.

„Dagova kniha šla včera do tiskárny," řekla Malin. „Vydáme ji v kapesním formátu."

„Dobře."

„Zvláštní vydání bude mít název *The Lisbeth Salander Story*," prohlásil Henry Cortez. „Ještě můžou změnit datum, ale v této chvíli je termín soudního procesu stanovený na třináctého července. Do té doby bude časopis už vytištěný, ale do distribuce půjde nejdřív v polovině týdne. Ty rozhodneš, kdy vyjde."

„Dobře. Pak nám zbývá jen kniha o Zalaščenkovi, a to je právě teď zlý sen. Bude se jmenovat *Sekce*. První polovina knihy bude prakticky shodná s tím, co zveřejníme v *Miléniu*. Výchozím bodem je vražda Daga Svenssona a Mii Bergmanové, následuje hon na Lisbeth Salanderovou, Zalaščenka a Niedermanna. Do druhé poloviny shrneme všechno, co víme o Sekci."

„Mikaeli, i když se nám v tiskárně snaží maximálně vyjít vstříc, hotový rukopis jim musíme předat nejpozději do posledního června," řekla Malin. „Christer bude potřebovat alespoň pár dní na grafiku. Máme na to sotva čtrnáct dní. Nedovedu si představit, jak to stihneme."

„Nestihneme dát dohromady kompletní příběh," přiznal Mikael. „Ale myslím, že by se nám to nepodařilo ani v případě, kdybychom na to měli rok. V téhle knize především řekneme, co se stalo. Pokud nám k něčemu budou chybět prameny, tak to napíšu já. Pokud budeme spekulovat, musí to být jasně a zřetelně řečeno. Takže nejdřív napíšeme to, co se stalo a co můžeme zdokumentovat, a pak to, co si myslíme, že se stalo."

„To je zatraceně vachrlaté," řekl Henry Cortez.

Mikael zavrtěl hlavou.

„Pokud řeknu, že se mi jeden aktivista od bezpečnostní policie vloupal do bytu a že to můžu doložit nahrávkou z bezpečnostní kamery, tak je to zdokumentované. Pokud řeknu, že to dělá na rozkaz Sekce, pak je to spekulace, ale ve světle všech těch odhalení je to adekvátní spekulace. Rozumíš mi?"

„Jo."

„Nestihnu to celé udělat sám. Henry, mám pro tebe seznam věcí, které musíš napsat ty. Jde asi o padesát stran textu. Malin, ty budeš pomáhat Henrymu, stejně jako když jsme redigovali knihu Daga Svenssona. Na obálce budou jména všech tří autorů. Souhlasíte s tím?"

„Jasně," odvětila Malin. „Ale máme spoustu dalších problémů."

„Copak?“

„Zatímco ses mořil s tím příběhem o Zalaščenkovi, měli jsme v redakci strašnou spoustu práce…“

„Chceš říct, že jsem nebyl k mání, co?“

Malin Erikssonová přikývla.

„Máš pravdu. Mrzí mě to.“

„To nemusí. Všichni víme, že když jsi posedlý nějakým případem, nevnímáš nic kolem sebe. Ale pro ostatní je to problém. A stejně tak i pro mě. Erika Bergerová měla oporu ve mně. Já mám Henryho a ten je naprostá jednička, ale pracuje na tom příběhu stejně tvrdě jako ty. I když tě započítám do týmu, chybí nám v redakci dva lidi.“

„Chápu.“

„A já nejsem Erika. Ona měla na rozdíl ode mě zkušenosti. Já se všechno pořád ještě učím. Monika Nilssonová má práce nad hlavu. A Lottie Karimová taky. A nikdo nemá čas se na chvilku zastavit a přemýšlet.“

„To je jen dočasné. Jakmile začne ten soud…“

„Ne, Mikaeli. Tím to neskončí. Až začne ten soud, bude to úplné peklo. Určitě si pamatuješ, jak to bylo během Wennerströmovy aféry. Znamená to, že tě tady tři měsíce neuvidíme, protože budeš přebíhat v televizi z jednoho pořadu do druhého.“

Mikael si povzdechl. Pomalu přikývl.

„Co navrhuješ?“

„Pokud to v redakci chceme během podzimu zvládnout, musíme nabrat nové lidi. Alespoň dva, možná i víc. Nemáme kapacitu na to, co se pokoušíme dělat, a…“

„A?“

„A já si nejsem jistá, že chci dál dělat šéfredaktorku.“

„Rozumím.“

„Myslím to vážně. Na práci redakční sekretářky jsem kanón, ale šéfovská pozice, to je Eričina parketa. Říkali jsme, že to zkusíme… fajn, tak jsme to zkusili. Já nejsem dobrá šéfredaktorka.“

„Houby,“ řekl Henry Cortez.

Malin Erikssonová nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Dobře,“ řekl Mikael Blomkvist. „Rozumím ti. Ale nezapomeň, že to byla mimořádná situace.“

Malin se na něj usmála.
„Můžeš to brát jako stížnost ze strany personálu," řekla.

Operativní jednotka útvaru pro ochranu ústavy se během pátku snažila ověřit pravdivost informací, které dostala od Mikaela Blomkvista. Dva z kolegů se dočasně přesunuli do kanceláře na Fridhemském náměstí, kde přechovávali veškerou dokumentaci. Nebylo to nejlepší řešení, jelikož interní počítačový systém měli k dispozici pouze na policejní stanici, takže museli několikrát denně přebíhat tam a zpátky. Jednalo se sice o pouhých deset minut, ale stejně to bylo k vzteku. Už kolem poledního získali rozsáhlé důkazy o tom, že Fredrik Clinton i Hans von Rottinger byli na konci šedesátých a na začátku sedmdesátých let spojeni s bezpečnostní policií.

Von Rottinger začal u vojenské rozvědky a několik let pracoval v kanceláři koordinující činnost obranných sil a bezpečnostní policie. Fredrik Clinton původně působil u letectva a od roku 1967 pracoval u bezpečnostní služby v útvaru osobních prověrek.

Na začátku sedmdesátých let však oba od tajných služeb odešli; Clinton v roce 1971 a von Rottinger v roce 1973. Clinton působil v soukromé ekonomické sféře jako konzultant a von Rottinger se stal výzkumným pracovníkem mezinárodní agentury pro atomovou energii. Jeho pracoviště bylo v Londýně.

Pozdě odpoledne zaklepala u Edklintha Monica Figuerolová a sdělila mu, že kariéra Clintona a Hanse von Rottingera po opuštění tajných služeb je s největší pravděpodobností fiktivní. Clintonovu profesionální dráhu bylo těžké vypátrat. Konzultant v soukromé hospodářské sféře se obecně vzato může zabývat čímkoli a o své praktické činnosti není povinen informovat stát. Z daňových přiznání vyplývalo, že vydělával slušné peníze; bohužel se zdálo, že většinu jeho klientů představují anonymní podniky ve Švýcarsku či podobných zemích, a tím pádem nebylo možné dokázat, že je to jen bouda.

Rottinger však do své londýnské kanceláře nikdy ani palcem nohy nevkročil. Kancelářská budova s jeho údajným pracovištěm byla totiž v roce 1973 zbořena a na jejím místě vyrostla jedna

z nových částí nádraží King's Cross. Takže při sestavování téhle krycí historky se někdo musel pořádně seknout. V průběhu dne si Moničin tým pohovořil s několika penzionovanými zaměstnanci mezinárodní organizace pro atomovou energii. Nikdo z nich o Hansi von Rottingerovi v životě neslyšel.

„Tak tohle už víme," řekl Edklinth. „Teď musíme vypátrat, co ve skutečnosti dělali."

Monica Figuerolová přikývla.

„Co bude s Blomkvistem?"

„Jak to myslíš?"

„Slíbili jsme, že mu dáme vědět, pokud něco zjistíme o Clintonovi a Rottingerovi."

Edklinth přemýšlel.

„Ano. Stejně by se to za nějakou dobu dozvěděl. Bude lepší, když s ním budeme dobře vycházet. Můžeš mu to říct. Ale používej zdravý rozum."

Monica Figuerolová mu to slíbila. Několik minut probírali plány na víkend. Dva její kolegové měli zůstat v práci. Monicu čekalo volno.

Poté Monica Figuerolová zaregistrovala svůj odchod a zamířila do posilovny na náměstí Svatého Erika, kde strávila dvě hodiny zběsilým doháněním ztraceného tréninkového času. O sedmé večer došla domů, osprchovala se, připravila si jednoduchou večeři a zapnula televizi, aby se podívala na zprávy. O půl osmé už cítila neklid a oblékla si soupravu na běhání. Zastavila se u dveří a přemýšlela. *Zatracenej Blomkvist*. Otevřela mobil a zmáčkla číslo jeho Ericssonu T10.

„Podařilo se nám sehnat pár informací o Rottingerovi a Clintonovi."

„Tak povídej," požádal ji Mikael.

„Povím ti to, když zajdeš ke mně."

„Hmm," řekl Mikael.

„Právě jsem se převlékla do soupravy na běhání, abych ze sebe dostala trochu přebytečné energie," řekla Monica Figuerolová. „Mám vyrazit, nebo mám počkat na tebe?"

„Co kdybych se zastavil po deváté?"

„To se bezvadně hodí."

V pátek v osm hodin večer navštívil Lisbeth Salanderovou Anders Jonasson. Posadil se na židli pro hosty a opřel se.

„Budete mě vyšetřovat?“ zeptala se Lisbeth Salanderová.

„Ne. Teď ne.“

„Dobře.“

„Dnes jsme zhodnotili váš zdravotní stav a oznámili jsme státnímu zástupci, že jsme ochotni vás propustit z nemocnice.“

„Rozumím.“

„Už dnes večer vás chtějí převézt do vazební věznice v Göteborgu.“

„Tak rychle?“

Anders přikývl.

„Ve Stockholmu na tom zjevně trvají. Řekl jsem jim, že vám ještě zítra musím udělat pár závěrečných testů, takže vás pustíme až v neděli.“

„A proč?“

„Nevím. Leze mi na nervy, že jsou tak umínění.“

Lisbeth Salanderová se doopravdy usmála. Kdyby měla pár let času, udělala by z doktora Anderse Jonassona slušného anarchistu. K soukromé občanské neposlušnosti měl nesporné vlohy.

„Fredrik Clinton,“ řekl Mikael Blomkvist a pohlédl na strop nad postelí Monicy Figuerolové.

„Jestli si tu cigaretu zapálíš, tak ti ji típnu o pupek,“ prohlásila Monica.

Mikael překvapeně pohlédl na cigaretu, kterou vytáhl z kapsy u saka.

„Promiň,“ řekl. „Mohl bych si zakouřit na balkóně?“

„Ale pak si vyčistíš zuby.“

Mikael přikývl a ovinul si kolem těla prostěradlo. Monica šla za ním do kuchyně a natočila velkou sklenici studené vody. Opřela se o veřeje balkónových dveří.

„Fredrik Clinton?“

„Je stále naživu. Právě on je jediným poutem s minulostí.“

„Umírá. Potřebuje novou ledvinu a většinu času tráví na dialýze nebo na jiné proceduře v nemocnici.“

„Ale žije. Musíme se s ním spojit a přímo se ho zeptat. Třeba bude chtít mluvit."

„Ne," řekla Monica Figuerolová. „Za prvé — tohle je předběžné vyšetřování, které řídí policie. Takže v tomto ohledu žádné ‚my' neexistuje. Za druhé — tuhle informaci jsi dostal na základě dohody s Edklinthem, ale zavázal ses, že neuděláš nic, co by narušilo vyšetřování."

Mikael na ni pohlédl a usmál se. Típl cigaretu.

„Ajaj," řekl. „Bezpečnostní policistka vytáhla zbraň."

Monica najednou zvážněla.

„Mikaeli, tohle není žádná legrace."

Erika Bergerová dorazila do *Svenska-Morgon Posten* v sobotu ráno s úzkostným pocitem v žaludku. Měla pocit, že začíná mít výrobu listu pod kontrolou a vlastně si naplánovala volný víkend — první víkend od doby, kdy do SMP nastoupila —, když však zjistila, že její nejosobnější a nejintimnější vzpomínky společně se zprávou o Borgsjöovi někdo ukradl, neměla doma stání.

Během bezesné noci, z níž většinu strávila v kuchyni se Susanne Linderovou, Erika očekávala, že *Jedovatý jazyk* opět udeří a rozšíří její nepřikrášlené fotografie po celém světě. Internet je pro takové hajzlíky ideální nástroj. *Dobrý bože, zatracený video, kde si to rozdávám s manželem a ještě s jedním chlápkem — skončím v každém večerníku na světě. Ty úplně nejintimnější záběry.*

Celou noc cítila úzkost a paniku.

Nakonec se Susanne Linderové podařilo Eriku přimět, aby si šla lehnout.

V osm hodin ráno Erika vstala a vyrazila do SMP. Musí tu být. Pokud ji čeká nějaká bouřka, ať ji zasáhne jako první.

Poloprázdná sobotní redakce však vypadala naprosto normálně. Když procházela kolem ústředního zpravodajského dispečinku, personál ji zdvořile zdravil. Anders Holm měl volno. Šéfem zpravodajství byl Peter Fredriksson.

„Dobré ráno, myslel jsem, že máte dnes volno," pozdravil ji Peter.

„Já taky. Ale včera jsem nebyla ve své kůži a mám tu nějakou práci. Děje se něco?"

„Ne, dnes ráno je to slabota. Mezi nejžhavější novinky patří sdělení, že dřevařský průmysl v Dalarně hlásí vzestup a že v Norrköpingu došlo k přepadení, při kterém byla zraněna jedna osoba."

„Tak jo. Jdu k sobě a budu chvíli pracovat."

Erika se posadila, opřela berle o knihovnu a podívala se na internet. Začala kontrolou pošty. Dostala několik e-mailů, ale od *Jedovatého jazyka* nic nepřišlo. Zamračila se. Od vloupání právě uběhly dva dny a on té obrovské studnice možností dosud nevyužil. *Proč? Hodlá změnit taktiku? Vydírání? Nebo mě chce jen dusit ve vlastní šťávě?*

Nic konkrétního na práci neměla, takže si otevřela dokument o strategii SMP, který právě dávala dohromady. Patnáct minut seděla a zírala na obrazovku, písmenka jí však tančila před očima.

Pokusila se zavolat Gregerovi, ale nepodařilo se jí s ním spojit. Ani nevěděla, jestli mu v cizině funguje mobil. Pokud by si dala práci, jistě by ho vypátrala, byla však naprosto netečná. Ne, vlastně byla zoufalá a ochromená.

Pokusila se zavolat Mikaelu Blomkvistovi, aby mu oznámila, že desky s materiálem o Borgsjöovi někdo ukradl. Mikael mobil nebral.

V deset hodin stále ještě neudělala nic rozumného a rozhodla se jet domů. Právě ve chvíli, kdy natáhla ruku, aby vypnula počítač, jí někdo zapípal na ICQ. Erika překvapeně pohlédla na řádek nabídky. Měla program nainstalovaný, ale od svého nástupu do SMP ho ani jednou nepoužila.

Váhavě klikla na heslo „odpovědět".

» *Ahoj, Eriko.*
» *Ahoj. Kdo je to?*
» *Soukromá osoba. Jsi sama?*

Nějaký trik? Jedovatý jazyk?

» *Ano. Kdo jsi?*
» *Setkaly jsme se v bytě Mikaela Blomkvista, když se vrátil ze Sandhamnu.*

Erika Bergerová zírala na obrazovku. Trvalo několik vteřin, než jí to došlo. *Lisbeth Salanderová. To není možné.*

» *Jsi tam ještě?*
» *Ano.*
» *Žádná jména. Víš, kdo jsem?*
» *Jak zjistím, že to není nějaká bouda?*
» *Vím, jak Mikael přišel k té jizvě na krku…*

Erika polkla. O původu té jizvy věděli na celém světě jen čtyři lidé. Lisbeth Salanderová byla jednou z nich.

» *Aha. Ale jak se mnou můžeš chatovat?*
» *Jsem machr přes počítače.*

Lisbeth Salanderová je na počítače kanón. Ale jak se mnou ksakru může komunikovat ze Sahlgrenovy nemocnice, kde leží od dubna na izolaci, to nechápu.

» *Aha.*
» *Můžu ti důvěřovat?*
» *Jak to myslíš?*
» *O tomhle rozhovoru se nikdo nesmí dozvědět.*

Nechce, aby policie zjistila, že má přístup k internetu. Ovšemže ne. Tak proto chatuje s šéfredaktorkou největších švédských novin.

» *Samozřejmě. Co chceš?*
» *Splatit dluh.*
» *Jak to myslíš?*
» *Milénium se za mě postavilo.*
» *Dělali jsme svou práci.*
» *Jiné noviny to nedělaly.*
» *Nespáchala jsi to, z čeho tě obvinili.*
» *Po tobě jde nějaký stalker.*

Erice Bergerové najednou poskočilo srdce. Dlouho váhala.

» *Co o tom víš?*
» *Ukradené video. Vloupání.*
» *Ano. Můžeš mi pomoct?*

Erika Bergerová sama nevěřila, že tuhle otázku napsala. Bylo to naprosté šílenství. Lisbeth Salanderová leží na rehabilitačním oddělení v Sahlgrenově nemocnici a sama má vlastních problémů až nad hlavu. Byla tou nejnepravděpodobnější osobou, od níž mohla Erika očekávat nějakou pomoc.

» *Nevím. Zkusím to.*
» *Jak?*
» *Zeptám se. Ty myslíš, že ten parchant je ze SMP?*
» *Nemůžu to dokázat.*
» *Proč si to myslíš?*

Erika dlouho přemýšlela a poté odpověděla.

» *Je to jen pocit. Začalo to, když jsem nastoupila v SMP. E-maily, které jsem údajně psala já, dostaly od Jedovatého jazyka i další osoby z redakce.*
» *Od Jedovatého jazyka?*
» *Tak říkám tomu parchantovi.*
» *Aha. Proč si Jedovatý jazyk vybral za svou oběť právě tebe?*
» *To nevím.*
» *Je v tom něco osobního?*
» *Jak to myslíš?*
» *Kolik zaměstnanců má SMP?*
» *Včetně nakladatelství dvě stě třicet.*
» *Kolik jich znáš osobně?*
» *To přesně nevím. Předtím jsem se za různých okolností setkala s několika novináři a dalšími kolegy.*
» *Měla jsi s někým z nich konflikt?*
» *Ne, nic zvláštního.*
» *Nemůže se ti někdo chtít pomstít?*
» *Pomstít? Za co?*
» *Pomsta je nejsilnější motivace.*

Erika pohlédla na obrazovku a snažila se pochopit, na co Lisbeth Salanderová naráží.

» *Jsi tam ještě?*
» *Ano. Proč ses ptala na pomstu?*
» *Četla jsem seznam Davida Rosina o všech incidentech, které spojuješ s Jedovatým jazykem.*

Proč mě to nepřekvapuje?

» *Cože???*
» *Nevypadá to na stalkera.*
» *Jak to myslíš?*
» *Stalker je osoba ovládaná sexuální posedlostí. Tady mám spíš pocit, že si někdo na stalkera jen hraje. Šroubovák v prdeli… cha, to je jasná parodie.*
» *Cože?*
» *Mám zkušenost s opravdovými stalkery. Bývají mnohem zvrhlejší, vulgárnější a hnusnější. Ve stejné chvíli vyjadřují lásku i nenávist. Tohle se mi moc nezdá.*
» *Nezdá se ti to dost vulgární?*
» *Ne. Ty e-maily Evě Carlssonové byly chyba. Jde o někoho, kdo tě chce jen otravovat.*
» *Aha. Takhle jsem o tom neuvažovala.*
» *Není to žádný stalker. Je to osobní.*
» *Co navrhuješ?*
» *Důvěřuješ mi?*
» *Možná.*
» *Musím mít přístup k počítačové síti SMP.*
» *Uber trochu.*
» *Potřebuju ho hned. Brzo mě převezou a ztratím přístup na net.*

Erika na deset vteřin zaváhala. Vydat *SMP*… čemu? Nějakému totálnímu cvokovi? V případě těch vražd je Lisbeth možná nevinná, ale normální rozhodně není.

Ale co by tím mohla ztratit?

» *Jak?*
» *Potřebuju ti do počítače nainstalovat jeden program.*
» *Máme firewall.*
» *Musíš mi pomoct. Otevři si internet.*
» *Už je otevřený.*
» *Explorer?*
» *Ano.*
» *Napíšu ti adresu. Zkopíruj ji do Exploreru.*
» *Hotovo.*
» *Teď máš před sebou seznam programů. Klikni na Asphyxia Server a stáhni si ho.*

Erika se zařídila podle instrukce.

» *Už to je.*
» *Spusť Asphyxii. Klikni na „instalovat“ a zvol Explorer.*

Trvalo to tři minuty.

» *Hotovo. Fajn. Teď musíš restartovat počítač. Na chvíli ztratíme spojení.*
» *Dobře.*
» *Až se zase obnoví, tak převedu tvůj harddisk na jeden internetový server.*
» *OK.*
» *Restartuj počítač. Brzy se uslyšíme.*

Erika Bergerová hleděla fascinovaně na obrazovku a její počítač se pomalu restartoval. Zapřemýšlela, jestli to má v hlavě v pořádku. Pak jí zapípalo ICQ.

» *Tak zase ahoj.*
» *Ahoj.*
» *Když to uděláš ty, bude to rychlejší. Spusť internet a zkopíruj do něj adresu, kterou ti pošlu mailem.*
» *Jo.*
» *Klikni na „start“.*

» *Jo.*
» *Teď se tě počítač zeptá, jak chceš nazvat ten harddisk. Nazvi ho SMP-2.*
» *Dobře.*
» *Zajdi si na kafe. Bude to chvilku trvat.*

V pátek ráno se Monica Figuerolová vzbudila v osm, což bylo asi o dvě hodiny později než obvykle. Posadila se na posteli a hleděla na Mikaela Blomkvista. Chrápal, jako když pilou řeže. *Well. Nobody is perfect*.

Ráda by věděla, kam až tahle pletka s Mikaelem Blomkvistem zajde. Nepatřil právě k nejvěrnějším mužům, s nimiž by člověk mohl plánovat dlouhodobější vztah — tolik pochopila z jeho životopisu. Na druhé straně si nebyla jistá, jestli ona o nějaký stálý vztah vůbec stojí — o společné bydlení s ledničkou a s dětmi. Od puberty měla za sebou asi tucet nezdařených pokusů a stále více se přikláněla k názoru, že se stálé vztahy příliš přeceňují. Jejím nejdelším vztahem bylo dvouleté společné bydlení s jedním kolegou v Uppsale.

Na druhé straně nepatřila k ženám, které hledají muže na jednu noc, i když si uvědomovala, že sex je podceňovaným terapeutickým prostředkem proti téměř všem neduhům. A sex s Mikaelem Blomkvistem byl vážně prima. Vlastně více než to. Mikael byl dobrý člověk. Přitahoval ji stále víc.

Letní románek? Pobláznění? Zamilovala se do něj?

Monica odešla do koupelny, opláchla si obličej a vyčistila zuby. Poté si oblékla běžecké šortky a tenkou bundu a tiše jako myška vyklouzla z bytu. Protáhla se a dala si pětačtyřicetiminutové kolečko kolem Rålambshovské nemocnice a Fredhällu a pak se vrátila přes Smedsudden domů. V deset hodin byla zpět a zjistila, že Blomkvist stále ještě spí. Sklonila se a kousala ho do ucha, dokud překvapeně neotevřel oči.

„Dobré ráno, miláčku. Potřebuju, aby mi někdo vydrbal záda."

Mikael na ni pohlédl a něco si zamumlal.

„Cos říkal?"

„Že se nepotřebuješ sprchovat. Vždyť jsi mokrá jako myš."

„Byla jsem si zaběhat. Měl bys jít taky."

„Obávám se, že kdybych se pokusil držet s tebou krok, musela bys volat záchranku. Srdeční příhoda na Severním Mälarstrandu."

„Houby. Tak šup. Je čas vstávat."

Mikael Monice vydrbal záda a namydlil jí ramena. Poté boky. A břicho. A prsa. A po chvíli Monica Figuerolová ztratila o sprchování zájem a zatáhla ho zpátky do postele. Kolem jedenácté spolu popíjeli kávu na zahrádce u Severního Mälarstrandu.

„Pomalu se z tebe stává zlozvyk," řekla Monica Figuerolová. „Známe se teprve několik dní."

„Strašně mě přitahuješ. Ale myslím, že tohle už víš."

Monica přikývla.

„Ale proč tě přitahuju?"

„Na to ti bohužel neumím odpovědět. Nikdy jsem nepochopil, proč mě nějaká žena zničehonic začne přitahovat a jiná mě nechá úplně chladným."

Monika se zamyšleně usmála.

„Dnes mám volno," řekla.

„Já ne. Mám před tím soudním procesem kupu práce, ale poslední tři noci jsem strávil s tebou."

„Škoda že dnes nemůžeš."

Mikael přikývl, vstal a políbil ji na tvář. Monica ho chytila za rukáv od košile.

„Blomkviste, ráda bych v tom pokračovala."

„Já taky," přikývl Mikael. „Ale než tenhle příběh dokončím, moc času mít nebudu."

Mikael zmizel směrem k Řemeslnické ulici.

Erika Bergerová si došla pro kávu a hleděla na obrazovku. Za třiapadesát minut se neudálo nic kromě toho, že se v pravidelných intervalech zapínal šetřič obrazovky. Poté se jí znovu rozpípalo ICQ.

» *Hotovo. Máš na harddisku spoustu svinstva, mimo jiné dva viry.*
» *Promiň. Co mám dělat dál?*
» *Kdo je administrátor počítačové sítě SMP?*
» *Nevím. Zřejmě Peter Fleming, technický šéf.*
» *Dobře.*
» *Co mám dělat?*

» *Nic. Jdi domů.*
» *To je všechno?*
» *Ozvu se ti.*
» *Mám nechat zapnutý počítač?*

Ale Lisbeth Salanderová už na ICQ nebyla. Erika Bergerová zklamaně zírala na obrazovku. Nakonec počítač vypnula a rozhodla se najít nějakou kavárnu, kde by si mohla sednout a v klidu přemýšlet.

» , ,

KAPITOLA 20

Sobota 4. června

Mikael Blomkvist vystoupil z autobusu u Stavidla, vyjel Kateřinským výtahem na Mosebacke a zamířil na Rybářskou ulici číslo devět. V nedalekých potravinách nakoupil chleba, mléko a sýr a veškerý proviant uložil do lednice. Poté zapnul Lisbethin počítač.

Po chvilce přemýšlení zapnul i svůj modrý telefon Ericsson T10. Z normálního mobilu už skoro nevolal, neboť nehodlal probírat Zalaščenkův případ s cizími lidmi. Zjistil, že za uplynulých čtyřiadvacet hodin na něm má šest nepřijatých hovorů, z čehož tři byly od Henryho Corteze, dva od Malin Erikssonové a jeden od Eriky Bergerové.

Nejdřív zavolal Henrymu Cortezovi, který se právě nacházel v kavárně ve Vasově čtvrti a chtěl probrat pár maličkostí, žádná však nespěchala.

Malin Erikssonová o sobě jen dala vědět.

Poté zavolal Erice Bergerové, měla však obsazeno.

Otevřel *Bláznivý_stůl* na yahoo a našel na něm konečnou verzi životopisu Lisbeth Salanderové. S úsměvem pokývl, vytiskl dokument a hned se pustil do čtení.

Lisbeth Salanderová poklepala na svůj Tunsten T3. Hodinu strávila stahováním informací ze sítě *SMP* pomocí účtu Eriky Bergerové. Do počítače Petera Fleminga se proniknout nepokusila, protože úplná administrátorská práva nepotřebovala. Zajímal ji přístup

k osobním složkám. A k tomu jí stačila uživatelská práva Eriky Bergerové.

Lisbeth si velice přála, aby byl Mikael od té dobroty a namísto kapesního počítače jí do nemocnice propašoval PowerBook s pořádnou klávesnicí a sedmnáctipalcovým displejem. Stáhla si seznam všech zaměstnanců *SMP* a začala ho procházet. Čítal dvě stě dvacet tři osob, z toho osmdesát dva žen.

Lisbeth všechny ženy ze seznamu vyškrtla. Ne že by ženy nebyly schopny podobných zlovolností, ale podle statistických údajů se v případech obtěžování žen v naprosté většině jednalo o muže. Zbylo jí sto čtyřicet jedna osob.

Statistika také tvrdila, že většina pisatelů anonymů je buď v pubertálním nebo ve středním věku. Jelikož mezi zaměstnanci *SMP* žádní puberťáci nebyli, určila věkový interval na pětadvacet až pětapadesát let a nehodící se osoby vyškrtla. Zbylo jí sto tři mužů.

Lisbeth chvíli přemýšlela. Neměla moc času. Možná sotva čtyřiadvacet hodin. Rychle se rozhodla. Bez milosti vyškrtla všechen personál z distribuce a inzerce, fotografy, strážné i techniky. Zaměřila se na skupinu novinářů a zaměstnanců redakce. Získala tak seznam osmačtyřiceti osob ve věku od šestadvaceti do čtyřiapadesáti let.

Poté zaslechla chřestění klíčů. Okamžitě zavřela kapesní počítač a zastrčila si ho pod pokrývku mezi stehna. Dostala svůj poslední oběd v Sahlgrenově nemocnici. Lisbeth malomyslně hleděla na zelný nákyp. Věděla, že po obědě nebude moci nějakou dobu nerušeně pracovat. Strčila počítač do otvoru za nočním stolkem a čekala, než u ní dvě ženy z Eritrey vyluxují a převléknou jí postel.

Jedna z dívek se jmenovala Sára a během posledního měsíce Lisbeth pravidelně podstrčila nějakou tu lehkou marlborku. Také jí dala zapalovač, který Lisbeth skrývala za nočním stolkem. Vděčně přijala dvě cigarety, které hodlala v noci vykouřit u ventilačky.

Až kolem druhé hodiny nastal opět klid. Lisbeth vytáhla počítač a zapnula jej. Měla v úmyslu vrátit se do sítě *SMP*, uvědomila si však, že se musí postarat i o vlastní problémy. Provedla každodenní kontrolu a začala tím, že se zalogovala na yahoo *Bláznivý_stůl*.

Zjistila, že tam Mikael Blomkvist za poslední tři dny nic nedal, a zapřemýšlela, co asi dělá. *Ten všivák je určitě někde venku a tahá se s nějakou kozatou nánou.*

Prověřila i další skupinu na yahoo *Rytíři*, zda tam nemá nějaký příspěvek od *Plaguea*. Neměla.

Poté zkontrolovala harddisky státního zástupce Richarda Ekströma (nepříliš zajímavá korespondence o budoucím soudním procesu) a Petera Teleboriana.

Při každém otevření Teleborianova harddisku měla pocit, jako by se jí o pár stupňů zvýšila teplota.

Našla tam svůj psychiatrický posudek, který měl Teleborian oficiálně napsat až poté, co bude mít možnost ji vyšetřit. Lékař ve své zprávě provedl pár vylepšení, celkově v ní však nebylo nic nového. Lisbeth posudek stáhla a vložila ho na *Bláznivý_stůl*. Pak zkontrolovala Teleborianovu elektronickou poštu za posledních čtyřiadvacet hodin a rozklikávala jednu zprávu po druhé. Mnoho nechybělo a význam stručného e-mailu by jí málem unikl.

Sobota, 15.00 hod na Ochozu na hlavním nádraží. Jonas

Do hajzlu. Jonas. Napsal Teleborianovi spoustu zpráv. Používal účet na hotmailu. Nebylo možné ho identifikovat.

Lisbeth Salanderová se podívala na digitální hodiny na nočním stolku. Okamžitě zapípala Mikaelu Blomkvistovi na ICQ. Žádné odpovědi se nedočkala.

Mikael Blomkvist si vytiskl dvě stě dvacet hotových stran své knihy. Poté vypnul počítač, posadil se ke kuchyňskému stolu Lisbeth Salanderové a začal dělat korektury.

S příběhem byl spokojen. Největší mezera však stále nebyla zaplněna. Jak by mohl najít zbytek Sekce? Malin Erikssonová měla pravdu. Je to nemožné. Byl v časové tísni.

Lisbeth Salanderová zklamaně zaklela a pokoušela se chytit na ICQ *Plaguea*. Neodpovídal. Pohlédla na hodiny. 14.30.

Posadila se na pelest a dolovala z paměti ICQ adresy. Nejdřív to zkusila s Henrym Cortezem a poté s Malin Erikssonovou. Žádná

odpověď. *Je sobota. Všichni mají volno.* Lisbeth se podívala na hodiny. 14.32.

Poté se pokusila zapípat u Eriky Bergerové, ale bez úspěchu. Já jí řekla, aby šla domů. Do prdele. 14.33.

Mohla by poslat Mikaelu Blomkvistovi esemesku na mobil… ale ten mu odposlouchávají. Lisbeth si skousla spodní ret.

Nakonec se zoufale obrátila ke stolku u postele a zazvonila na sestru. Ve 14.35 uslyšela zachřestění klíčů a do pokoje nahlédla asi padesátiletá sestra Agneta.

„Dobrý den, máte nějaký problém?"

„Je na oddělení doktor Anders Jonasson?"

„Vám není dobře?"

„Je mi dobře. Ale potřebuju mu nutně něco říct."

„Před chvilkou jsem ho viděla. O co jde?"

„Musím s ním mluvit."

Sestra Agneta se zamračila. Pacientka Lisbeth Salanderová jen zřídka zvonila na sestry, pokud neměla bolesti hlavy nebo nějaký jiný akutní problém. Nikdy si na nic nestěžovala a nikdy nechtěla mluvit s žádným konkrétním lékařem. Sestra Agneta si však všimla, že Anders Jonasson tráví hodně času se zatčenou pacientkou, která jinak bývala nanejvýš uzavřená. Možná se mu podařilo navázat s ní určitý kontakt.

„Dobře. Zeptám se, jestli má čas," řekla přátelsky sestra Agneta a zavřela dveře. A zamkla. Bylo 14.36. V té chvíli na hodinách naskočilo 14.37.

Ve 14.44 zaslechla Lisbeth na chodbě kroky a zachřestění klíčů. Anders Jonasson na ni vrhl překvapený pohled a zarazil se, když spatřil její zoufalý výraz.

„Stalo se něco?"

„Právě teď se něco děje. Máte u sebe mobil?"

„Cože?"

„Mobil. Potřebuju si nutně zavolat."

Anders Jonasson pochybovačně pohlédl na dveře.

„Andersi, potřebuju mobil… Hned!"

Lékař slyšel zoufalství v jejím hlase, strčil ruku do kapsy a podal jí svůj telefon. Lisbeth mu ho doslova vyrvala z rukou. Nemohla zavolat Mikaelu Blomkvistovi, protože ho zřejmě odposlouchávají.

Problém byl v tom, že neměla číslo na jeho anonymní modrý Ericsson T10. Nedal jí ho, protože nepředpokládal, že by mu ze své izolace mohla telefonovat. Lisbeth na desetinu vteřiny zaváhala a poté vyťukala číslo Eriky Bergerové. Ozvaly se tři vyzváněcí signály a pak Erika vzala telefon.

Eriku Bergerovou zastihl nečekaný telefonát ve chvíli, kdy seděla v BMW asi kilometr od Saltsjöbadenu. Avšak Lisbeth Salanderová ji překvapila už ráno.

„Bergerová."

„Salanderová. Nemám čas nic vysvětlovat. Ty máš číslo na Mikaelův anonymní mobil. Na ten, co není odposlouchávaný."

„Ano."

„Zavolej mu. Hned! Teleborian má sraz s Jonasem v 15.00 na hlavním nádraží."

„Co je…"

„Hoď sebou. Teleborian. Jonas. Ochoz na hlavním nádraží. V 15.00. Má na to čtvrt hodiny."

Lisbeth vypnula mobil, aby Erika Bergerová neztratila několik vteřin zbytečným vyptáváním. Pohlédla na hodiny, kde právě naskočil čas 14.46.

Erika Bergerová zabrzdila u krajnice. Natáhla se po kabelce, vyndala telefonní seznam a nalistovala v něm číslo, které jí Mikael dal onoho večera, kdy se setkali v Samirově hrnci.

Mikael Blomkvist uslyšel pípání telefonu. Zvedl se od kuchyňského stolu, zamířil do Lisbethiny pracovny a vzal z psacího stolu mobil.

„Ano?"

„Erika."

„Ahoj."

„Teleborian má schůzku s Jonasem na Ochozu na hlavním nádraží v 15.00 hodin. Máš na to několik minut."

„Cože. Co?"

„Teleborian…"

„To jsem slyšel. Jak ses o něm dozvěděla?"

„Přestaň diskutovat a koukej mazat."

Mikael pohlédl na hodiny. 14.47.

„Díky. Ahoj."

Mikael popadl svou tašku s laptopem a namísto čekání na výtah seběhl po schodech. V letu zmáčkl číslo na mobil Henryho Corteze.

„Cortez."

„Kde teď právě jsi?"

„V Akademickém knihkupectví."

„Teleborian má schůzku s Jonasem v 15.00 na hlavním nádraží, na Ochozu. Jsem na cestě, ale ty jsi blíž."

„Do prdele. Už letím."

Mikael seběhl na Götskou ulici a co nejrychleji se pustil ke Stavidlu. Když bez dechu dorazil na Stavidlo, pohlédl na hodinky. Moničino popichování ohledně jeho fyzické kondice možná nebylo tak úplně neoprávněné. 14.56. Nestihne to. Rozhlédl se po taxíku.

Lisbeth Salanderová vrátila mobil Andersi Jonassonovi.

„Díky," řekla mu.

„Teleborian?" otázal se Anders Jonasson. Nemohl to jméno přeslechnout.

Lisbeth přikývla a pohlédla mu do očí.

„Teleborian je vážně naprosto odpornej had. Ani netušíte, jak moc."

„Ne. Ale tuším, že se právě teď děje něco, co vás rozrušilo víc než cokoli jiného za dobu, kdy jste byla v mé péči. Doufám, že víte, co děláte."

Lisbeth věnovala Andersi Jonassonovi svůj křivý úsměv.

„Odpověď byste měl dostat v blízké budoucnosti," odpověděla mu.

Henry Cortez vyletěl z Akademického knihkupectví jako blesk. Sveinu ulici přeběhl po viaduktu u ulice Mistra Samuela a pokračoval rovně k Severní Klářině, kde zahnul na Klaraberský viadukt a po něm se dostal přes Vasovu ulici. Klaraberskou ulici prokličkoval mezi autobusem a dvěma auty za frenetického

troubení řidičů a do dveří budovy hlavního nádraží vklouzl přesně v 15.00 hodin.

Eskalátor dolů bral po třech schodech najednou, proběhl kolem knihkupectví a pak zpomalil, aby nebudil pozornost. Důkladně si prohlížel všechny lidi v blízkosti Ochozu.

Teleboriana ani chlapíka, kterého Christer Malm vyfotografoval před Copacabanou a kterého pokládali za Jonase, však nikde neviděl. Henry pohlédl na hodiny. 15.01. Funěl, jako by právě absolvoval stockholmský maraton.

Zkusil štěstí, rychle prošel halou a vyšel na Vasovu ulici. Zastavil se, rozhlížel se kolem a zrakem klouzal z jedné osoby na druhou. Po Teleborianovi ani vidu, ani slechu. Stejně tak po Jonasovi.

Henry se otočil a znovu vběhl do nádražní budovy. 15.03. Na Ochozu nikdo nebyl.

Poté vzhlédl a na vteřinu zahlédl rozježený profil a bradku Petera Teleboriana, mířícího od vchodu k trafice na druhé straně haly. V dalším okamžiku se vedle něj objevil chlapík z fotografie Christera Malma. *Jonas*. Oba muži prošli halou a zmizeli severním východem na Vasově ulici.

Henry Cortez si oddechl. Dlaní si otřel pot z čela a pustil se za nimi.

Mikael Blomkvist dorazil ke stockholmskému nádraží taxíkem v 15.07. Rychle vběhl do haly, Teleboriana ani Jonase však nikde neviděl. Neviděl tu ani Henryho Corteze.

Vytáhl svůj modrý Ericsson T10, aby Henrymu zavolal, ale v témže okamžiku mu mobil v ruce začal vyzvánět.

„Mám je. Sedí v hospodě U tří bójí na Vasově ulici u vchodu do metra."

„Díky, Henry. Kde jsi ty?"

„Stojím u baru a piju pivo. Zasloužil jsem si ho."

„Fajn. Mě oba znají, takže zůstanu venku. Předpokládám, že nemáš šanci vyslechnout, o čem mluví."

„To ani náhodou. Z Jonase vidím záda a ten zatracenej Teleborian si něco mumlá pod vousy, takže nevidím ani pohyb rtů."

„Je mi to jasné."

„Ale zřejmě budeme mít problém."

„Copak?"

„Jonas si položil na stůl peněženku a mobil. A na peněžence jsou klíčky od auta."

„Dobře. O to se postarám."

Na mobilu Monicy Figuerolové se ozval vyzváněcí tón z filmu *Tenkrát na západě*. Odložila knihu o antickém pojetí bohů, kterou zřejmě nikdy v klidu nedočte.

„Ahoj. Tady Mikael. Co děláš?"

„Sedím doma a třídím fotky starých milenců. Dnes mě jeden potupně opustil."

„Promiň. Máš někde poblíž auto?"

„Když jsem ho viděla posledně, stálo na parkovišti před domem."

„Dobře. Nemáš chuť na projížďku po městě?"

„Nijak zvlášť. Co se děje?"

„Peter Teleborian právě popíjí pivo s Jonasem na Vasově ulici. A jelikož spolupracuju s místní Stasi, myslel jsem si, že by sis je třeba chtěla proklepnout."

Monica Figuerolová vyskočila z pohovky a natáhla se po klíčcích od saaba.

„Neděláš si legraci?"

„To sotva. A Jonas má před sebou na stole klíčky od auta."

„Už vyrážím."

Malin Erikssonová nebrala telefon, ale Mikael Blomkvist měl štěstí na Lottie Karimovou, která právě vybírala manželovi dárek k narozeninám v obchodním domě Åhléns. Mikael jí řekl, aby se urychleně odebrala do hospody U tří bójí pomoci Henrymu Cortezovi. Poté zavolal Henrymu.

„Plán vypadá následovně: za pět minut budu na místě s autem. Zaparkujeme na Nádražní ulici pod hospodou."

„Dobře."

„Za několik minut ti přijde na pomoc Lottie Karimová."

„Prima."

„Až vyjdou z hospody, zavěsíš se na Jonase. Půjdeš za ním pěšky a mobilem mě budeš informovat o tom, kde zrovna je. Jakmile

uvidíš, že se blíží k nějakému autu, musíš mi dát echo. Lottie se pověsí na paty Teleborianovi. Pokud to nestihneme včas, tak si zapiš poznávací značku."

„Ano."

Monica Figuerolová zaparkovala u hotelu Nordic Light před zastávkou letištního autobusu Arlanda Express. Minutu poté otevřel dveře vozu u sedadla pro řidiče Mikael Blomkvist.

„Ve které hospodě sedí?"

Mikael jí vše pověděl.

„Musím přivolat posily."

„S tím si hlavu nedělej. Máme je pod kontrolou. Moc kuchařů by mohlo tenhle koláč jen pokazit."

Monica Figuerolová na něj nedůvěřivě hleděla.

„A jak ses o té jejich schůzce dozvěděl?"

„Bohužel, ochrana zdroje."

„To máte v *Miléniu* nějakou zatracenou rozvědku nebo co?" vyrazila ze sebe Monica.

Mikael vypadal spokojeně. Vždycky je prima trumfnout bezpečnostní policii na jejím vlastním písečku.

Ve skutečnosti vůbec nechápal, jak se mohlo stát, že mu jako blesk z čistého nebe zavolala Erika Bergerová a oznámila mu, že se Jonas má sejít s Teleborianem. Od desátého dubna neměla k redakčním záležitostem v *Miléniu* přístup. Teleboriana samozřejmě znala, ale Jonas se na scéně objevil až v květnu, a pokud Mikael věděl, neměla Erika o jeho existenci nejmenší tušení. A už vůbec ne o tom, že po jeho totožnosti pátrá *Milénium* i bezpečnostní policie.

Bude si s ní muset velmi vážně promluvit.

Lisbeth Salanderová stiskla rty a hleděla na displej svého kapesního počítače. Po rozhovoru z mobilu Anderse Jonassona odsunula veškeré myšlenky na Sekci stranou a zaměřila se na problém Eriky Bergerové. Po zralé úvaze vyškrtla z věkové skupiny dvacet šest až padesát čtyři let všechny ženaté muže. Věděla, že je to hrubý odhad a že toto rozhodnutí nemůže podložit žádnou statistickou studií. *Jedovatý jazyk* mohl být klidně šťastně ženatý, mít pět dětí

a psa. Mohl to být někdo ze strážných. Mohla to být dokonce i žena, ačkoli tomu nevěřila.

Chtěla prostě snížit počet osob ze čtyřiceti osmi na osmnáct jedinců. Zjistila, že její skupinu nyní tvoří z velké části významní reportéři, šéfové nebo vedoucí pracovníci ve věku nad pětatřicet let. Pokud mezi nimi nenajde nic zajímavého, vždycky může svůj výběr opět rozšířit.

Ve čtyři hodiny odpoledne se zalogovala do Hackerské republiky a seznam vložila do *Plagueovy* schránky. O několik minut později jí *Plague* zapípal na ICQ.

» *Osmnáct jmen. O co jde?*
» *Takovej menší vedlejší projekt. Ber to jako rozcvičku.*
» *Takže?*
» *Jedno z těch jmen patří nějakýmu hajzlovi. Najdi ho.*
» *Podle čeho?*
» *Musíš sebou hodit. Ráno mi vezmou počítač. Do té doby toho hajzla musíš najít.*

Lisbeth mu vyložila potíže Eriky Bergerové s *Jedovatým jazykem*.

» *Dobře. Kápne z toho něco?*

Lisbeth Salanderová se na vteřinu zamyslela.

» *Jo. Nezapálím ti ten tvůj pelech.*
» *To bys vážně udělala?*
» *Platím ti pokaždý, když po tobě něco chci. Tohle není pro mě. Ber to jako určitou formu zdanění.*
» *Začínáš projevovat známky sociální způsobilosti.*
» *Tak co teda?*
» *Jo.*

Lisbeth mu poslala přístupové kódy k síti redakce *SMP* a odhlásila se z ICQ.

Henry Cortez zavolal až v šestnáct dvacet.

„Vypadá to, že se brzy zvednou."

„Dobře. Jsme připraveni."

Nastalo ticho.

„Rozloučili se před hospodou. Jonas jde směrem na sever. Teleborian jde na jih a zavěsila se na něj Lottie."

Mikael zvedl prst a ukázal na Jonase, když se mihl kolem nich po Vasově ulici. Monica Figuerolová přikývla. Pár vteřin poté spatřil Mikael i Henryho Corteze. Monica nastartovala.

„Přechází přes Vasovu a pokračuje po Královské ulici," hlásil Henry do mobilu.

„Drž si odstup, ať si tě nevšimne."

„Venku je strašná spousta lidí."

Henry se opět odmlčel.

„Míří severně po Královské ulici."

„Severně po Královské ulici," zopakoval Mikael.

Monica Figuerolová zařadila rychlost a zabočila nahoru na Vasovu. Na chvíli je zdržela červená.

„Kde jste teď?" zeptal se Mikael, když zabočili na Královskou.

„Na rohu u hospody. Má slušné tempo. Jo, teď se dal na sever po Královnině."

„Královninou ulicí na sever," řekl Mikael.

„Jo," odvětila Monica Figuerolová a porušila pravidla silničního provozu tím, že zahnula přes Severní Klářinu a vjela na ulici Olofa Palmeho. Zabočila směrem nahoru a zabrzdila před budovou SIF. Jonas přešel přes ulici Olofa Palmeho a mířil nahoru ke Sveině. Henry Cortez ho sledoval po druhé straně ulice.

„Přešel ulici směrem na východ…"

„V pohodě. Vidíme vás oba."

„Zatáčí na Holanďanovu… *Pozor*… Auto. Červené audi."

„Auto," řekl Mikael a zapsal si číslo, které mu spěšně odříkal Henry Cortez.

„Kterým směrem parkuje?" zeptala se Monica Figuerolová.

„Čumákem na jih," oznámil Henry. „Vyjede před vámi na ulici Olofa Palmeho… teď."

Monica Figuerolová se již rozjela a míjela Královninu ulici. Troubila a mávala na párek chodců, který se pokoušel přejít na červenou.

„Díky, Henry. Vyrážíme."

Červené audi mířilo po Sveině ulici směrem na jih. Monica Figuerolová vyrazila za ním, levou rukou za jízdy popadla mobil a zmáčkla číslo.

„Potřebuju prověřit jeden vůz, červené audi," prohlásila a odříkala poznávací značku, kterou jim nahlásil Henry Cortez.

„Jonas Sandberg, narozený v roce 1971. Co jste říkal… Helsingörská ulice, Kista. Díky."

Mikael si údaje zapsal.

Červené audi jelo po Přístavní ulici k Pobřežní a poté zamířilo nahoru po Dělostřelecké. Jonas Sandberg zaparkoval poblíž Vojenského muzea. Přešel ulici a zmizel v jednom domě z přelomu století.

„Hmm," řekla Monica Figuerolová a pohlédla na Mikaela.

Mikael přikývl. Jonas Sandberg vešel do domu na opačné straně stejné ulice, v níž si předseda vlády pronajal byt na soukromou schůzku.

„Čistá práce," řekla Monica Figuerolová.

V témže okamžiku zavolala Lottie Karimová a sdělila jim, že doktor Peter Teleborian vyjel eskalátorem v metru na Klaraberskou ulici a poté pokračoval k policejní stanici na Kungsholmenu.

„Policejní stanice. V sobotu v pět hodin odpoledne?" podivil se Mikael.

Monica Figuerolová a Mikael Blomkvist na sebe pochybovačně pohlédli. Monica několik vteřin usilovně přemýšlela. Poté zvedla mobil a zavolala kriminálnímu inspektorovi Janu Bublanskému.

„Zdravím, tady Monica Figuerolová, bezpečnostní policie. Před nějakým časem jsme se setkali na Severním Mälarstrandu."

„Co potřebujete?" otázal se Bublanski.

„Slouží u vás někdo přes víkend?"

„Sonja Modigová," řekl Bublanski.

„Něco bych od vás potřebovala. Nevíte, jestli je Sonja na stanici?"

„O tom pochybuju. Je sobota večer a venku je nádherně."

„Jasně. Nemohl byste se pokusit ji sehnat, případně nějakého jiného vyšetřovatele, aby zjistil, co se děje na chodbě u státního zástupce Richarda Ekströma? Překvapilo mě, že má právě teď schůzku."

„Schůzku?“

„Nemám čas na vysvětlování. Potřebovala bych vědět, jestli se právě teď s někým setkal. A pokud ano, tak s kým.“

„Vy po mně chcete, abych špehoval státního zástupce, který je mým nadřízeným?“

Monica Figuerolová zvedla obočí a poté pokrčila rameny.

„Ano,“ prohlásila.

„Dobře,“ odvětil Bublanski a položil sluchátko.

Sonja Modigová byla ve skutečnosti mnohem blíže policejní stanici, než se Bublanski domníval. Seděla se svým mužem na balkóně u kamarádky ve Vasově čtvrti a popíjela kávu. Děti si k sobě na týden vzali její rodiče a Sonja s manželem měli naprosto staromódní program; chtěli si dát něco k jídlu a zajít do kina.

Bublanski jí vysvětlil, o co se jedná.

„A pod jakou záminkou mám napochodovat k Ekströmovi?“

„Včera jsem slíbil, že mu pošlu aktuální informace o Niedermannovi, a před odchodem jsem na to úplně zapomněl. Leží na mém psacím stole.“

„Tak jo,“ odvětila Sonja Modigová.

Pohlédla na manžela a na kamarádku.

„Musím zaskočit na stanici. Půjčím si auto a s trochou štěstí bych mohla být za hodinku zpátky.“

Její muž si povzdechl. Kamarádka také.

„Vlastně mám přes víkend službu,“ omlouvala se Sonja Modigová.

Zaparkovala na Horské ulici, vyjela nahoru do Bublanského kanceláře a vzala tři archy formátu A4 s výsledky pátrání po hledaném vrahovi policisty Ronaldu Niedermannovi. *Žádná sláva to zatím není*, pomyslela si Sonja.

Poté vyšla po schodech o patro výš. U schodiště přede dveřmi na chodbu se zarazila. V letním večeru byla policejní stanice téměř liduprázdná. Neplížila se, jen velice tiše našlapovala. Zastavila se před zavřenými dveřmi Ekströmovy kanceláře. Zaslechla hlasy a skousla si spodní ret.

Zničehonic ztratila odvahu a připadala si směšná. Za normálních okolností by zaklepala na dveře, otevřela, vyrazila ze sebe

Ale, vy jste ještě tady? a vešla do místnosti. Nyní se jí zdálo, že by to byla chyba.

Sonja se rozhlédla kolem.

Proč jí Bublanski volal? Čeho se ta schůzka týká?

Sonja Modigová pohlédla na chodbu. Proti Ekströmově pracovně byla malá konferenční místnost pro deset lidí. Sama si tam odseděla spoustu přednášek.

Vešla do konferenčního sálku a tiše za sebou zavřela dveře. Žaluzie byly zatažené a skleněnou stěnu vedoucí na chodbu zakrývala záclona. V místnosti bylo šero. Sonja si přitáhla židli, posadila se a zvedla záclonu, takže úzkou škvírkou viděla na chodbu.

Měla nepříjemný pocit. Kdyby někdo otevřel dveře, velmi těžko by vysvětlovala, co tam pohledává. Zvedla mobil a pohlédla na hodiny na displeji. Těsně před šestou. Vypnula zvuk, opřela se a hleděla na zavřené dveře Ekströmovy kanceláře.

V sedm hodin večer zapípal *Plague* Lisbeth Salanderové na ICQ.

» *No, tak je ze mě administrátor SMP.*
» *Kde je adresa?*

Plague jí poslal adresu.

» *Do čtyřiadvaceti hodin to nestihneme. Máme sice elektronickou poštu všech osmnácti, ale potrvá několik dní, než se nám podaří hacknout jejich domácí počítače. Většina z nich v sobotu večer ani není na netu.*
» *Plague, soustřeď se na jejich domácí počítače a já projdu kompy v SMP.*
» *Jo, to mě taky napadlo. Tvůj kapesní počítač má trochu omezenou kapacitu. Chceš, abych se na někoho zvlášť zaměřil?*
» *Ne. Může to být kdokoli z nich.*
» *Dobře.*
» *Plague.*
» *Jo.*
» *Jestli do zítřka do rána nic nenajdeme, chci, abys v tom pokračoval.*

» *Jasně.*
» *V tom případě ti za to zaplatím.*
» *Houby. Vždyť je to jen zábava.*

Lisbeth se odpojila od ICQ a otevřela si webové stránky, na které jí *Plague* stáhl veškeré administrátorské pravomoci pro *SMP*. Nejdřív se podívala, zda je Peter Fleming zalogován a přítomen v redakci. Nebyl. Lisbeth si vypůjčila jeho práva a rozklikla e-mailový server *SMP*. Získala tak přístup k veškeré elektronické poště, dokonce i ke zprávám, které byly z jednotlivých schránek už vymazány.

Začala třiačtyřicetiletým Ernstem Teodorem Billingem, jedním z šéfů nočního zpravodajství. Každému e-mailu věnovala asi dvě vteřiny, což byla dostatečná doba na to, aby zjistila, kdo zprávu poslal a co obsahuje. Po několika minutách dokázala rozlišit všechny nepodstatné běžné e-maily: denní zprávy, časové harmonogramy a podobně. Veškeré zprávy tohoto typu přeskočila.

Lisbeth zprvu procházela všechny e-maily až tři měsíce nazpět. Poté už přeskakovala z jednoho měsíce na druhý, četla jen názvy a otevírala pouze zprávy, na které nějakým způsobem zareagovala. Přečetla si, že Ernst Billing se schází se ženou jménem Sofia, s níž komunikoval velmi nepříjemným tónem. Na tom zřejmě nebylo nic pozoruhodného, protože Billing byl protivný na většinu lidí, kterým psal něco osobního — na reportéry, grafiky a další. Přesto jí přišlo zvláštní, že svou dívku s naprostou samozřejmostí tituloval slovy *zasraná tlustoprdko*, *zkurvená káčo* nebo *přiblblá krávo*.

Když se Lisbeth proklikala k rok starým e-mailům, změnila taktiku. Zaměřila se na Billingův internetový prohlížeč, aby získala přehled o jeho surfování na internetu. Stejně jako většina mužů této věkové skupiny zabrousil v pravidelných intervalech na pornostránky, ale ve většině případů surfoval z pracovních důvodů. Lisbeth se také dozvěděla, že se zajímá o automobily a že často navštěvuje prezentační stránky nových modelů.

Po necelé hodině s Billingem skončila a vyškrtla ho ze seznamu. Další na řadě byl jednapadesátiletý Lars Örjan Wollberg, reportér-veterán z právní redakce.

Torsten Edklinth vešel na policejní stanici v sobotu o půl osmé večer. Monica Figuerolová a Mikael Blomkvist na něj už čekali. Seděli u stejného konferenčního stolku jako předešlého dne. Edklinth řekl, že se vydal na velice tenký led a porušil spoustu pravidel už tím, že Blomkvista do této chodby vůbec pustil. Monica Figuerolová neměla právo ho sem jen tak zvát. V běžných případech nesměli na chodby bezpečnostní policie ani manželé či manželky — museli na svou milou či svého milého pěkně počkat na schodech. A Blomkvist je ještě ke všemu novinář. V budoucnu se budou setkávat výhradně v prozatímních prostorách u Fridhemského náměstí.

Na druhé straně se však po chodbách obvykle pohybovali i lidé zvenčí, kteří sem přišli na nějaké zvláštní pozvání. Zahraniční hosté, vědečtí pracovníci, akademici, příležitostní konzultanti… Blomkvista zařadil do skupiny příležitostných konzultantů. Všechny ty řeči o utajení byly stejně jen pouhá slova. Někdo musel rozhodnout o tom, že určitá osoba získá oprávnění seznámit se s utajovanými informacemi. A Edklinth se rozhodl, že pokud někdo bude mít nějaké kritické poznámky, bude tvrdit, že přístup k utajeným informacím dal Blomkvistovi on sám.

Tedy v případě, že se situace nějak vyhrotí. Edklinth se posadil a pohlédl na Figuerolovou.

„Jak ses o té schůzce dozvěděla?“

„Blomkvist mi ve čtyři zavolal,“ odpověděla mu Monica s úsměvem.

„A jak jste se o té schůzce dozvěděl vy?“

„Jeden zdroj mi dal tip,“ řekl Mikael Blomkvist.

„Mám si z toho vyvodit, že Teleboriana nějakým způsobem sledujete?“

Monica Figuerolová zavrtěla hlavou.

„To mě nejdřív taky napadlo,“ řekla veselým hlasem, jako by tu Mikael Blomkvist vůbec nebyl. „Ale tak to není. I kdyby někdo na Blomkvistův příkaz sledoval Teleboriana, stejně by nemohl předem zjistit, že se má setkat právě s Jonasem Sandbergem.“

Edklinth pomalu přikývl.

„Tak… co potom ještě zbývá? Nezákonné odposlechy nebo něco podobného?“

„Můžu vás ujistit, že u nikoho neprovádím nezákonné odposlechy ani jsem od nikoho neslyšel, že by k něčemu takovému mělo dojít," řekl Mikael Blomkvist, aby ostatním připomněl, že je tu také. „Buďme realisté. Nezákonným odposlechům se věnují státní instituce."

Edklinth našpulil rty.

„Takže vy nám nechcete říct, jak jste informaci o jejich schůzce získal?"

„Ale jo. Už jsem vám to řekl. Dostal jsem tip od jednoho zdroje. Ten je chráněný anonymitou. Co kdybychom se raději soustředili na výsledek?"

„Nemám rád nejasnosti," řekl Edklinth. „Ale dobře. Tak co o něm víme?"

„Jmenuje se Jonas Sandberg," řekla Monica Figuerolová. „Vycvičený potápěč, na začátku devadesátých let studoval na policejní akademii. Nejdřív pracoval v Uppsale a pak v Södertälje."

„Ty jsi z Uppsaly."

„Jo, ale o pár let jsme se minuli. Když jsem začínala, odešel do Södertälje."

„Aha."

„V roce 1998 nastoupil u bezpečnostní policie v útvaru kontrašpionáže. V roce 2002 pracoval na tajném úkolu v zahraničí. Podle našich materiálů byl oficiálně na ambasádě v Madridu. Prověřila jsem tu ambasádu. O Jonasi Sandbergovi nikdy neslyšeli."

„Přesně jako Mårtensson. Oficiálně ho přeložili někam, kde není."

„Jenom šéf kanceláře má možnost provádět systematicky takovéhle čachry a navíc zajistit, aby to fungovalo."

„A za normálních okolností by všechno vypadalo jen jako nepořádek v papírech. My jsme si toho všimli, protože jsme se na to zvlášť zaměřili. Pokud by měl někdo jakékoli námitky, dozví se jen tolik, že jde o tajnou operaci nebo že to má něco společného s bojem proti terorismu."

„Taky bychom měli prověřit rozpočet."

„Rozpočtový ředitel?"

„Možná."

„Dobře. Dál?"

„Jonas Sandberg bydlí v Solletuně. Je svobodný, ale má dítě s nějakou učitelkou ze Södertälje. Žádné záznamy v rejstříku. Zbrojní pas na dvě ruční zbraně. Slušný a naprostý abstinent. Trošku divné je jedině to, že je zřejmě věřící a že v devadesátých letech patřil ke Slovu života."

„Odkud tohle víš?"

„Mluvila jsem se svým bývalým šéfem z Uppsaly. Na Sandberga si moc dobře pamatuje."

„Výborně. Křesťanský vycvičený potápěč se dvěma zbraněmi a jedním děckem v Södertälje. Dál?"

„Identifikovali jsme ho před necelými třemi hodinami. To je myslím hodně rychlá práce."

„Promiň. Co víme o tom domě na Dělostřelecké ulici?"

„Zatím nic moc. Stefan něco málo zjistil v kanceláři městského úřadu. Máme plány budovy. Byty v osobním vlastnictví z předminulého století. Šest poschodí s celkem dvaadvaceti byty plus osm bytů v malém domě na zahradě. Prověřila jsem si nájemníky, ale nic opravdu zajímavého jsem nenašla. Dva z nich byli odsouzeni za trestný čin."

„Kteří?"

„Nějaký Lindström z prvního patra. Šedesát tři let. Odsouzen za pojišťovací podvody v sedmdesátých letech. A Wittfelt ze třetího patra. Čtyřicet sedm let. Dvakrát odsouzený za týrání bývalé manželky."

„Hmm."

„Bydlí tam dobře situovaná střední třída. Zajímavý je jen jeden byt."

„Který?"

„Byt úplně nahoře. Má jedenáct pokojů, je to tak trochu parádní patro. Vlastní ho nějaký podnik, jmenuje se Bellona AB."

„A čím se zabývá?"

„Bůh ví. Dělají marketingové analýzy, roční obrat je asi třicet milionů korun. Všichni majitelé Bellony žijí v cizině."

„Aha."

„Co znamená to ‚aha'?"

„Jen aha, nic víc. Tak pokračuj o té Belloně."

Ve stejném okamžiku vešel do místnosti úředník, kterého Mikael znal pouze pod jménem Stefan.

„Zdravím, šéfe," pozdravil Torstena Edklintha. „Nesu dobré zprávy. Prověřil jsem si ten byt Bellony."

„A?" otázala se Monica Figuerolová.

„Bellona byla založena v sedmdesátých letech a byt odkoupila jako pozůstalost po Kristině Cederholmové, zemřelé ženě bývalého majitele, narozené v roce 1917."

„No a?"

„Cederholmová byla provdaná za Hanse Wilhelma Franckeho, toho kovboje, který se po založení bezpečnostní policie neustále dohadoval s P. G. Vingem."

„Bezva," řekl Torsten Edklinth. „To je vážně bezva. Monico, chci ten byt sledovat ve dne v noci. Zjisti, jaké jsou tam telefony. Chci vědět, kdo vchází dovnitř a kdo vychází ven, jaká auta na tu adresu jezdí. Prostě jako obvykle."

Edklinth pohlédl na Mikaela Blomkvista. Vypadal, jako by chtěl něco říct, ale zarazil se. Mikael zvedl obočí.

„Jste spokojen s přílivem informací?" zeptal se nakonec Edklinth.

„Naprosto. Jste spokojen s příspěvkem *Milénia*?"

Edklinth pomalu přikývl.

„Jste si vědom toho, že mi za tohle můžou pořádně zatopit?" zeptal se.

„Z mé strany vám nic nehrozí. Já jsem dostal informace od anonymního zdroje. Budu psát o faktech, ale ne o tom, jak jsem k nim přišel. Než to pošlu do tiskárny, tak s vámi udělám formální rozhovor. Pokud nebudete chtít odpovědět, řeknete jen *Bez komentáře*. Nebo můžete říct něco o tom, co si myslíte o Sekci pro speciální analýzy. Ale rozhodnutí je jen na vás."

Edklinth přikývl.

Mikael byl spokojený. V průběhu několika hodin Sekce najednou získala fyzickou podobu. Byl to skutečný průlom.

Sonja Modigová byla zklamaná, neboť schůzka v pracovně státního zástupce Ekströma trvala hodně dlouho. Na konferenčním

stolku našla zapomenutou láhev minerálky. Dvakrát zavolala manželovi, oznámila mu, že bude mít zpoždění, a slíbila, že mu to vynahradí příjemným večerem, jakmile dorazí domů. Začínala být neklidná a připadala si jako vetřelec.

Schůzka skončila až o půl osmé. Překvapilo ji, když se dveře zničehonic otevřely a na chodbu vyšel Hans Faste. Hned za ním následoval doktor Peter Teleborian. Poté vyšel postarší šedovlasý pán, kterého Sonja Modigová nikdy předtím neviděla. Nakonec se objevil i státní zástupce Ekström, oblékl si sako a ihned poté zhasl stropní světlo a zamkl dveře.

Sonja Modigová přiložila mobilní telefon ke škvíře v zácloně a pořídila dva snímky s nízkým rozlišením, na nichž bylo vidět shromáždění před Ekströmovými dveřmi. Během několika vteřin byli všichni na odchodu.

Sonja zadržela dech, když muži míjeli konferenční místnost, kde se krčila. Když konečně uslyšela, jak znovu zaklaply dveře na chodbu, uvědomila si, že je úplně propocená. Postavila se na rozechvělá kolena.

Bublanski zavolal Monice Figuerolové těsně po osmé hodině večer.

„Chtěla jste vědět, jestli měl Ekström nějakou schůzku."

„Ano," odvětila Monica Figuerolová.

„Před chviličkou skončila. Ekström se setkal s Peterem Teleborianem, s mým bývalým kolegou, kriminálním inspektorem Hansem Fastem, a s jednou starší osobou, kterou neznáme."

„Okamžik," řekla Monica Figuerolová, zakryla sluchátko dlaní a otočila se k ostatním. „Naše úsilí přineslo ovoce. Teleborian jel přímo ke státnímu zástupci Ekströmovi."

„Jste tam ještě?"

„Promiňte. Můžete mi toho třetího neznámého muže nějak popsat?"

„Něco mnohem lepšího. Pošlu vám jeho fotku."

„Fotku? To je nádhera, jsem vaší velkou dlužnicí."

„Bylo by to snazší, kdybyste mi pověděla, co se děje."

„Ještě vám zavolám."

Kolem konferenčního stolku zavládlo asi minutové ticho.

„Dobře," řekl nakonec Edklinth. „Teleborian se sešel se Sekcí a pak jel rovnou ke státnímu zástupci Ekströmovi. Dal bych nevím co za to, kdybych mohl zjistit, co probírali."

„Proč se nezeptáte mě?" navrhl mu Mikael Blomkvist.

Edklinth a Figuerolová na něj pohlédli.

„Setkali se proto, aby doladili podrobnosti strategie na zničení Lisbeth Salanderové v soudním procesu, který se má konat za měsíc."

Monica Figuerolová na něj hleděla. Poté pomalu přikývla.

„To je jen domněnka," řekl Edklinth. „Tedy pokud nemáte paranormální schopnosti."

„Není to žádná domněnka," odpověděl Mikael. „Sešli se proto, aby probrali psychiatrický posudek Salanderové. Teleborian ho právě dokončil."

„Nesmysl. Vždyť Salanderovou ještě ani nevyšetřil."

Mikael Blomkvist pokrčil rameny a otevřel svou tašku na laptop.

„S ničím takovým se Teleborian neobtěžoval. Tady je poslední verze jeho posudku. Sami vidíte, že má datum ze stejného týdne, kdy má začít soudní proces."

Edklinth a Figuerolová zírali na papíry před sebou. Nakonec na sebe dlouze pohlédli a poté se podívali i na Mikaela Blomkvista.

„A jak jste se k němu dostal?" zeptal se Edklinth.

„Je mi líto, ochrana zdroje," odpověděl Mikael Blomkvist.

„Pane Blomkviste… musíme si vzájemně důvěřovat. Vy nám zatajujete informace. Máte ještě nějaká další podobná překvapení?"

„Ano. Samozřejmě že mám svá tajemství. A jsem přesvědčený o tom, že ani vy jste mi nenalil úplně čistého vína o všem, co se tady děje. Nemám pravdu?"

„To je něco jiného."

„Ne. Je to úplně stejné. Bez vzájemné spolupráce to nepůjde. Přesně jak říkáte, musíme si důvěřovat. Já vám nezamlčuju nic, co by vám mohlo pomoct při odhalení Sekce nebo při zjištění, jakých se dopustila trestných činů. Už jsem vám předal materiál, který dokazuje, že se Teleborian s Björckem v roce 1991 dopustili trestného činu, a řekl jsem vám, že ho teď najali ze stejného důvodu jako tenkrát. A tenhle posudek je toho důkazem."

„Ale máte tajemství."

„Samozřejmě. Buď se mnou přerušíte spolupráci, nebo se s tím budete muset smířit."

Monica Figuerolová zvedla diplomaticky prst.

„Promiňte, ale znamená to, že státní zástupce Ekström pracuje pro Sekci?"

Mikael se zamračil.

„To nevím. Spíš mám pocit, že je to takový užitečný trouba, kterého Sekce využívá ve svůj prospěch. Je to kariérista, ale podle mě je čestný a trošku natvrdlý. Jeden zdroj mi sdělil, že v době, kdy probíhala štvanice na Lisbeth Salanderovou, Ekström Teleborianovi spolkl většinu toho, co mu o ní napovídal."

„Chcete tím říct, že se dá snadno zmanipulovat?"

„Přesně tak. A Hans Faste je idiot, který věří, že Lisbeth Salanderová je lesbická satanistka."

Erika Bergerová seděla sama ve své vile na Saltsjöbadenu. Cítila se jako ochromená a nebyla schopná soustředit se na žádnou rozumnou práci. Celou dobu čekala, až jí někdo zavolá a oznámí, že její osobní fotografie jsou zveřejněné na nějakých webových stránkách.

Přistihla se, že neustále myslí na Lisbeth Salanderovou, a došlo jí, že k ní upínala marné naděje. Salanderová leží zamčená v Sahlgrenově nemocnici. Má zakázané návštěvy a nesmí číst ani denní tisk. Ale je to dívka s pozoruhodným potenciálem. Navzdory své izolaci se s Erikou spojila přes ICQ a pak po telefonu. A před dvěma lety dokázala na vlastní pěst zničit Wennerströmovo impérium a zachránit *Milénium*.

V osm hodin večer zaklepala na dveře Susanne Linderová. Erika sebou trhla, jako by v pokoji někdo vypálil ránu z pistole.

„Zdravím, Bergerová. To tu jen tak vysedáváš potmě a trápíš se?"

Erika přikývla a rozsvítila.

„Ahoj. Půjdu postavit na kafe..."

„Ne. Udělám ho já. Stalo se něco nového?"

To tedy jo. Ozvala se mi Lisbeth Salanderová a ovládla můj počítač. A zavolala mi, že Teleborian a jakýsi muž jménem Jonas mají odpoledne sraz na hlavním nádraží.

„Ne. Nic nového," řekla Erika. „Ale chtěla bych se tě na něco zeptat."

„Copak?"

„Je podle tebe možné, že po mně nejde žádný stalker, ale někdo známý, kdo mi chce otravovat život?"

„Jaký je v tom rozdíl?"

„Stalker je neznámá osoba, která je na mě fixovaná. V druhém případě se jedná o osobu, která se mi chce pomstít nebo mi dělat potíže z osobních důvodů."

„Zajímavá myšlenka. Jak jsi na to přišla?"

„Já… probírala jsem dnes situaci s jednou známou. Nemůžu ji jmenovat, ale podle jejího názoru vypadají výhrůžky od skutečného stalkera úplně jinak. Stalker by především nikdy nenapsal ty e-maily Evě Carlssonové z kulturní redakce. Nic takového by prý určitě neudělal."

Susanne Linderová pomalu přikývla.

„Na tom něco je. Víš, já ty e-maily vlastně nikdy nečetla. Mohla bych se na ně podívat?"

Erika vytáhla svůj laptop a položila ho na kuchyňský stůl.

Monica Figuerolová eskortovala Mikaela Blomkvista z policejní stanice o desáté večer. Zastavili se v Kronoberském parku na stejném místě jako předešlého dne.

„Tak jsme zase tady. Hodláš zmizet a pracovat, nebo chceš zajít ke mně domů a rozdat si to?"

„No…"

„Mikaeli, nechci tě k ničemu nutit. Pokud potřebuješ pracovat, tak pracuj."

„Poslouchej, Figuerolová, ty jsi strašlivě návyková."

„A ty si na nic zvykat nechceš, co. Myslel jsi to takhle?"

„Ne. Takhle zrovna ne. Ale dnes v noci si musím promluvit s jedním člověkem a nějakou dobu to potrvá. Takže než to vyřídím, budeš v limbu."

Monica přikývla.

„Uvidíme se."

Mikael ji políbil na tvář a vydal se k autobusové zastávce u Fridhemského náměstí.

„Blomkviste," zavolala Monica.

„Copak?"

„Zítra brzy ráno mám volno. Jestli to stihneš, zaběhni ke mně na snídani."

KAPITOLA 21

Sobota 4. června až pondělí 6. června

Lisbeth Salanderová pocítila spoustu negativních vibrací, když prověřovala šéfa zpravodajství Anderse Holma. Bylo mu padesát osm let, a tím se vlastně ocitl mimo stanovenou věkovou hranici, na seznam ho však zařadila proto, že byli s Erikou na nože. Byl to intrikán, který rozesílal různým osobám zprávy o tom, jak ten či onen kolega zase něco podělal.

Lisbeth konstatovala, že Anders Holm nemá Eriku Bergerovou zrovna v lásce a že věnoval značný prostor poznámkám o tom, co ta *ženská* zase řekla či udělala. Po internetu surfoval výhradně z pracovních důvodů. Pokud měl i jiné zájmy, musel se jim věnovat ve volném čase a na jiném počítači.

Lisbeth ho nechala na seznamu případných kandidátů na roli *Jedovatého jazyka*, byl však až příliš nápadný. Chvíli přemýšlela, proč vlastně v jeho vinu nevěří, a došla k závěru, že Holm je zatraceně nafoukaný a přímý parchant, který nechodí kolem horké kaše a nerozesílá anonymní e-maily. Pokud by chtěl Erice Bergerové říct, že je kurva, udělal by to otevřeně. Nebyl to člověk, který by se po nocích zákeřně plížil po Eričině domě.

Kolem desáté si Lisbeth udělala přestávku, mrkla na *Bláznivý_stůl* a zjistila, že se Mikael Blomkvist dosud nevrátil. Pocítila mírnou podrážděnost. Ráda by věděla, co právě dělá a zda stihl dorazit včas na Teleborianovu schůzku.

Přešla k dalšímu jménu na seznamu, k sekretáři sportovní redakce, devětadvacetiletému Claesi Lundinovi. Právě když otevřela jeho e-maily, zarazila se a skousla si spodní ret. Zavřela Lundinovu schránku a otevřela si zprávy Eriky Bergerové.

Prošla si její poštu od nových e-mailů ke starším. Byl to poměrně krátký seznam, jelikož Erika schránku užívala teprve od druhého května. Úplně prvním e-mailem byla ranní zpráva od redakčního sekretáře Petera Fredrikssona. V průběhu prvního dne jí psalo více osob. Vítali ji v *SMP*.

Lisbeth si pozorně pročetla každý došlý e-mail. V korespondenci se šéfem zpravodajství Andersem Holmem zaznamenala už od začátku nepřátelský podtón. Zdálo se, že se v žádné otázce neshodnou, a Holm Erice přidělával práci tím, že jí o každé prkotině psal dvakrát nebo třikrát denně.

Přeskočila reklamy, spamy a pracovní zprávy o novinkách. Zaměřila se na veškeré formy osobní korespondence. Přečetla si i interní rozpočtové kalkulace, výsledky inzerce, zprávy o stavu mediálního trhu a korespondenci s ekonomickým šéfem Christerem Sellbergem — týdenní bouřlivé dohady o personálních škrtech. Erice přišel podrážděný e-mail od šéfa právní redakce, týkající se jakéhosi záskoku jménem Johannes Frisk. Toho Erika Bergerová pověřila prací na nějakém úkolu, který se šéfovi vůbec nezamlouval. Zdálo se, že kolegové jí sice poslali uvítací zprávy, ale ani jediný z šéfů nevidí na Eričiných argumentech či návrzích nic pozitivního.

Po chvíli si Lisbeth znovu prošla zprávy od nejstarších k nejnovějším a z hlavy prováděla statistické výpočty. Zjistila, že v řadách vyšších šéfů *SMP*, s nimiž měla Erika co do činění, existují pouze čtyři osoby, které se jí nesnažily házet klacky pod nohy. Byl to předseda představenstva Borgsjö, redakční sekretář Peter Fredriksson, šéf titulní stránky Gunnar Magnusson a šéf kulturní stránky Sebastian Strandlund.

To v SMP *nikdy neslyšeli o ženských? Vždyť tu šéfujou samí chlapi.*

Nejméně Erika spolupracovala se šéfem kulturní stránky, se Sebastianem Strandlundem, s nímž si od svého nástupu do *SMP* vyměnila jen dva e-maily. Nejpřátelštější a zjevně nejsympatičtější zprávy jí chodily od šéfa titulní stránky Magnussona. Borgsjö byl

stručný a lakonický. Všichni ostatní jí za zády kuli nějaká svinstva a podrazy.

Proč ke všem čertům tahle banda mužskejch Eriku Bergerovou vůbec zaměstnala, když jí neustále podrážejí nohy?

Nejvíce byla ve styku s redakčním sekretářem Peterem Fredrikssonem. Jako stín se účastnil každé schůze. Připravoval zprávy, informoval Eriku o různých textech a problémech a rozjížděl veškerou práci.

S Erikou Bergerovou si psal asi tucetkrát denně.

Lisbeth si stáhla všechny Fredrikssonovy e-maily a jeden po druhém si je přečetla. Několikrát měl námitky proti Eričinu rozhodnutí. Vždycky se vyjadřoval věcně. Zdálo se, že k němu Erika chová důvěru, jelikož svůj názor často změnila nebo souhlasila s jeho návrhy. Nikdy se k ní nechoval nepřátelsky. V jeho zprávách však nenašla sebemenší náznak nějakého osobního vztahu.

Lisbeth zavřela schránku Eriky Bergerové a chvíli přemýšlela.

Otevřela si uživatelský účet Petera Fredrikssona.

Plague se celý večer zabýval domácími počítači zaměstnanců *SMP*, avšak bez valného úspěchu. Podařilo se mu proniknout do počítače šéfa zpravodajství Anderse Holma, napojeného přímo na počítač v kanceláři, aby tak měl neomezený přístup ke všem pracovním záležitostem. Holmův soukromý počítač byl jeden z nejnudnějších, jaké *Plague* kdy viděl. U zbývajících osmnácti jmen na seznamu Lisbeth Salanderové však neměl štěstí. K jeho neúspěchu přispěl především fakt, že byla sobota a nikdo z dotyčných nebyl připojený k internetu. O půl jedenácté večer, právě ve chvíli, kdy ho nesplnitelný úkol začal poněkud zmáhat, na něj zapípala Lisbeth Salanderová.

» *Co je?*
» *Peter Fredriksson.*
» *Dobře.*
» *Na ostatní se vykašli. Zaměř se na něj.*
» *Proč?“*
» *Jen pocit.*
» *Chvíli to potrvá.*

» *Byla by tu jedna zkratka. Fredriksson je redakční sekretář a pracuje s programem, který se jmenuje Integrator, aby mohl z domova sledovat všechno, co se děje v jeho počítači v SMP.*
» *O Integratoru nic nevím.*
» *Takový prográmek, vznikl před pár lety. Teď už je pasé. Integrator má jednu chybu. Najdeš ho v archívu Hackerské republiky. Teoreticky bys ho mohl použít obráceně a dostat se z pracovního do domácího počítače.*

Plague si povzdechl. Jeho bývalá žačka měla lepší přehled než on.

» *Tak jo. Pokusím se.*
» *Jestli něco zjistíš a já už nebudu na netu, dej to vědět Kallemu Blomkvistovi.*

Před dvanáctou byl Mikael Blomkvist zpět v Lisbethině bytě na Mosebacke. Byl unavený, takže se nejprve osprchoval a zapnul kávovar. Pak otevřel počítač Lisbeth Salanderové a zapípal jí na ICQ.

» *Už bylo na čase.*
» *Promiň.*
» *Kde ses flákal posledních dvacet čtyři hodin?*
» *Rozdával jsem si to s tajnou agentkou. A honil Jonase.*
» *Stihnul jsi tu schůzku?*
» *Ano. To ty jsi dala Erice ten tip???*
» *Byl to jediný způsob, jak tě sehnat.*
» *Jsi hlavička.*
» *Zítra mě převezou do vazby.*
» *Já vím.*
» *Plague ti pomůže s internetem.*
» *Bezva.*
» *Pak zbývá jen finále.*

Mikael sám pro sebe pokývl.

» *Sally… uděláme, co budeme muset.*
» *Já vím. Jsi průhlednej jako vždycky.*

» A ty jsi jako vždycky okouzlující čarodějnice.
» Máš něco dalšího, o čem bych měla vědět?
» Ne.
» Tak jo, musím ještě stihnout poslední práci na netu.
» Dobře. Měj se.

Susanne Linderová se s trhnutím vzbudila, když uslyšela poplašné pípání. Někdo spustil alarm detektoru pohybu, který umístila v přízemí vily Eriky Bergerové. Zvedla se na lokti a zjistila, že je neděle pět dvacet tři ráno. Tiše vyklouzla z postele, natáhla si džíny, tričko a nazula si tenisky. Do zadní kapsy zastrčila slzný plyn a popadla pružinový obušek.

Nehlučně minula dveře Eričiny ložnice a přesvědčila se, že jsou zavřené, a tudíž i zamčené.

Poté se zastavila u schodiště a vyčkávala. Najednou zaslechla z přízemí tiché cvaknutí a pohyb. Pomalu sešla po schodech dolů a u kuchyňského stolu spatřila plešatého neoholeného chlapíka, který popíjel džus a četl si *SMP*. Muž zaznamenal její přítomnost a zvedl oči.

„Kdo ksakru jste?“ otázal se.

Susanne Linderová se uklidnila a opřela se o veřeje.

„Vy zřejmě budete Greger Beckman. Těší mě. Jmenuju se Susanne Linderová.“

„Aha. To mě tím peškem hodláte vzít po lebce, nebo si dáte džus?“

„Ráda,“ odpověděla Susanne a odložila obušek. „Tedy myslím ten džus.“

Greger Beckman se natáhl k odkapávači na nádobí pro skleničku a nalil jí z krabice džus.

„Pracuju pro Milton Security,“ řekla Susanne Linderová. „Myslím, že bude nejlepší, když vám mou přítomnost vysvětlí vaše žena.“

Greger Beckman vstal.

„Erice se něco stalo?“

„Vaše žena je v pořádku, ale prožila dost nepříjemné věci. Hledali jsme vás v Paříži.“

„V Paříži? Vždyť jsem ksakru byl v Helsinkách.“

„Aha. Promiňte, ale vaše žena si myslela, že jste v Paříži."

„Tam budu až příští měsíc."

Greger vykročil ke dveřím.

„Ložnice je zamčená. Bez kódu ji neotevřete," sdělila mu Susanne Linderová.

„Bez kódu?"

Susanne mu prozradila trojici čísel nezbytnou k otevření dveří. Greger utíkal po schodech do prvního patra. Susanne Linderová se natáhla přes stůl a podala si noviny, které nechal ležet na stole.

V neděli ráno o desáté vešel k Lisbeth Salanderové doktor Anders Jonasson.

„Dobré ráno, Lisbeth."

„Dobrý."

„Jen jsem vás chtěl předem varovat, že kolem poledního přijede policie."

„Díky."

„Nezdá se, že by vás to nějak vyvedlo z míry."

„To ne."

„Mám pro vás dárek."

„Dárek? A proč?"

„Byla jste má nejzajímavější pacientka."

„Aha," opáčila podezíravě Lisbeth.

„Pochopil jsem, že vás fascinuje DNA a genetika."

„Kdo vám to vyžvanil… ta tetka psycholožka, co?"

Anders Jonasson přikývl.

„Když se budete ve vazbě nudit… tohle je poslední výkřik ve výzkumech DNA."

Anders jí podal tlustou knihu s názvem *Spiral — Mysteries of DNA*, jejímž autorem byl profesor Jošito Takamura z tokijské univerzity. Lisbeth otevřela knihu a prostudovala rejstřík.

„Paráda," prohlásila.

„Jednou bych si docela rád poslechl, jak je možné, že čtete odborné vědecké články, kterým nerozumím ani já."

Když doktor Anders Jonasson odešel z pokoje, vytáhla Lisbeth svůj kapesní počítač. Poslední pokus. Ze záznamů personálního

oddělení zjistila, že Peter Fredriksson v *SMP* pracuje šest let. Z toho byl dvakrát na delší nemocenské; dva měsíce v roce 2003 a tři měsíce v roce 2004. V jeho osobní složce stálo, že se v obou případech jednalo o syndrom vyhoření. Eričin předchůdce Håkan Morander Fredrikssonovo další působení na postu redakčního sekretáře několikrát zpochybnil.

Kecy, kecy, kecy. Nic konkrétního, po čem by se mohla pustit. Ve čtvrt na dvanáct na ni zapípal *Plague*.

» *Co je?*
» *Jsi ještě v nemocnici?*
» *Hádej.*
» *Je to on.*
» *Jsi si jistý?*
» *Před půlhodinou se z domova napojil na svůj komp v práci. Využil jsem toho a hacknul mu ho. Na harddisku má naskenované fotky Eriky Bergerové.*
» *Díky.*
» *Ta ženská vážně nevypadá nejhůř.*
» *Plague.*
» *Já vím. Co mám teď dělat?*
» *Dal ty fotky na internet?*
» *Pokud vidím, tak ne.*
» *Můžeš mu zablokovat počítač?*
» *To jsem už udělal. Jakmile se ty fotky pokusí odeslat mailem nebo někam vložit soubor nad dvacet kilobajtů, bouchne mu harddisk.*
» *Dobrá práce.*
» *Hodlám jít spát. Zvládneš to dál sama?*
» *Jako vždycky.*

Lisbeth vypnula ICQ. Podívala se na hodiny a uvědomila si, že je skoro poledne. Rychle napsala zprávu a poslala ji na *Bláznivý_stůl* na yahoo.

Mikaeli. Důležité. Okamžitě zavolej Erice Bergerové a vyřiď jí, že Jedovatej jazyk je Peter Fredriksson.

Ve stejném okamžiku, kdy zprávu odeslala, zaslechla na chodbě pohyb. Zvedla Palm a dala mu pusu na displej. Pak počítač zavřela a zastrčila ho do výklenku za postelí.

„Dobrý den, Lisbeth," řekla ve dveřích její advokátka Annika Gianniniová.

„Dobrej."

„Za chvíli si pro vás přijde policie. Nesu vám oblečení. Doufám, že jsem trefila velikost."

Lisbeth podezíravě pohlédla na pěkné tmavé kalhoty a světlé halenky.

Lisbeth Salanderovou odvedly dvě uniformované policistky z Göteborgu. Za nimi kráčela její advokátka.

Když vyšly z pokoje a procházely chodbou, Lisbeth si všimla, že ji většina zaměstnanců zvědavě sleduje. Přátelsky jim pokývla a někdo jí zamával. Jako z udělání stál u recepce Anders Jonasson. Oba na sebe pohlédli a pokývli hlavou. Než Lisbeth s eskortou zahnula za roh, všimla si, že Anders Jonasson kvapně zamířil do jejího pokoje.

Během zadržení a převozu do vazební věznice neřekla Lisbeth Salanderová policii ani jediné slovo.

Mikael Blomkvist vypnul iBook a skončil s prací v neděli o sedmé hodině ranní. Chvíli seděl u psacího stolu Lisbeth Salanderové a tupě zíral před sebe.

Pak se odebral do ložnice a pohlédl na její obrovskou postel. Po chvíli se vrátil zpět do pracovny, otevřel mobil a zavolal Monice Figuerolové.

„Ahoj, tady Mikael."

„Ahoj, to už jsi vzhůru?"

„Právě jsem dokončil práci a hodlám si jít lehnout. Jen jsem ti chtěl brnknout a pozdravit tě."

„Chlapi, co volají ženským jen proto, aby je pozdravili, mají postranní úmysly."

Mikael se rozesmál.

„Blomkviste, pokud chceš, můžeš se přijít vyspat sem."

„Žádná velká zábava se mnou nebude."

„Co se dá dělat."

Mikael odjel taxíkem na Pontonovou ulici.

Erika Bergerová strávila neděli v posteli s Gregerem Beckmanem. Leželi, povídali si a chvílemi podřimovali. Odpoledne se oblékli a vyšli si na dlouhou procházku k přístavnímu můstku. Obešli celou čtvrť.

„*SMP* byl omyl," řekla Erika Bergerová, když se vrátili domů.

„To neříkej. Teď je to tvrdé, ale o tom jsi přece věděla. Až budeš pevná v kramflecích, zase se to srovná."

„Já nemyslím práci. Tu v pohodě zvládnu. Jde o přístup."

„Hmm."

„Necítím se tam dobře. Ale po pár týdnech nemůžu dezertovat."

Erika se smutně posadila ke kuchyňskému stolu a bez zájmu zírala před sebe. Greger Beckman nikdy neviděl svou ženu takhle odevzdanou.

Kriminální inspektor Hans Faste se poprvé setkal s Lisbeth Salanderovou v neděli o půl jedné, když ji policistka z Göteborgu přivedla do kanceláře Marcuse Erlandera.

„Bylo zatraceně těžký vás lapnout," řekl Hans Faste.

Lisbeth Salanderová si ho dlouze změřila a rozhodla se, že je to idiot, s nímž nehodlá zbytečně mařit čas.

„Policejní inspektorka Gunilla Wäringová vás doprovodí až do Stockholmu," řekl Erlander.

„Aha," odvětil Faste. „Tak to pojedeme společně. Spousta lidí by si tam s vámi chtěla vážně promluvit, Salanderová."

Erlander se s Lisbeth rozloučil. Ta ho ignorovala.

Policie se rozhodla, že bude nejjednodušší převézt zatčenou do Stockholmu služebním vozem. Gunilla Wäringová řídila. Hans Faste zpočátku seděl na sedadle pro spolujezdce a s hlavou otočenou k zadnímu sedadlu se pokoušel zapříst s Lisbeth Salanderovou rozhovor. U Alingsåsu mu začal dřevěnět krk a vzdal to.

Lisbeth Salanderová hleděla na krajinu za oknem. Zdálo se, že v jejím světě žádný Hans Faste neexistuje.

Teleborian měl pravdu. Vždyť je ksakru úplně zaostalá, pomyslel si Faste. *Ale počkej, ve Stockholmu začneš zpívat*.

Faste v pravidelných intervalech pohlížel na Lisbeth Salanderovou a snažil se utvořit si nějaký obrázek o ženě, po níž tak dlouho pásl. I on při pohledu na hubenou žabku pocítil jisté pochybnosti. Zajímalo by ho, kolik vlastně váží. Pak si vzpomněl, že je to lesba, a tudíž to není opravdová žena.

Na druhé straně však nevylučoval, že s tím satanismem je to možná trošku přehnané. Nijak zvlášť ďábelsky nevypadala.

Je ironií, že by ji mnohem radši sebral za ty tři vraždy, z nichž byla původně podezřelá, ale vývoj událostí mu zamíchal kartami. Střílení z bouchačky zvládne i hubená žabka. V této chvíli byla zatčena za těžké ublížení na zdraví, kterého se dopustila na nejvyšším vedení Svavelsjö MC. O její vině neexistovaly žádné pochybnosti, a navíc měli důkazy, kdyby snad chtěla zapírat.

Monica Figuerolová vzbudila Mikaela v jednu hodinu odpoledne. Předtím seděla na balkóně, dočítala knihu o antickém pojetí bohů a naslouchala Mikaelovu chrápání. Uklidňovalo ji. Když vešla do ložnice a pohlédla na něj, uvědomila si, že ji v posledních letech žádný muž takhle nepřitahoval.

Byl to příjemný, avšak znepokojivý pocit. Mikael Blomkvist se nezdál být stabilním prvkem v její existenci.

Když se vzbudili, zašli si na Severní Mälarstrand na kávu. Pak ho zatáhla domů a po zbytek odpoledne se milovali. Mikael odešel o sedmé večer. Monica pocítila stesk už ve chvíli, kdy ji políbil na tvář a zavřel dveře.

V neděli o osmé hodině večer zaklepala u Eriky Susanne Linderová. Neměla u ní už spát, protože se vrátil Greger Beckman, a nejednalo se tedy o pracovní návštěvu. Obě ženy se však spřátelily a během nocí, kdy byla Susanne Eričiným hostem, spolu v kuchyni vedly dlouhé rozhovory. Susanne si uvědomila, že má Eriku Bergerovou ráda. Viděla zoufalou ženu, která se snažila zachovat klidnou tvář a chodit do práce, jako by se nic nestalo, ačkoli ve skutečnosti byla rozklepaným uzlíčkem nervů.

Susanne Linderová měla podezření, že Eričina úzkost nesouvisí pouze s *Jedovatým jazykem*. Nebyla však její kurátorkou a život a problémy Eriky Bergerové nebyly její věc. Zajela ji jen pozdravit

a zeptat se, zda je všechno v pořádku. Eriku s manželem našla v kuchyni; oba byli zamlklí a skleslí. Zjevně strávili celou neděli hovory o vážných věcech.

Greger Beckman postavil na kávu. Po několika minutách začal Erice vyzvánět mobil.

Erika Bergerová brala každý telefon s pocitem nadcházející katastrofy.

„Bergerová."

„Ahoj, Ricky."

Mikael Blomkvist. Ksakru. Neřekla jsem mu, že ten Borgsjöův spis zmizel.

„Ahoj, Micke."

„Salanderovou dnes večer přemístili do vazby v Göteborgu a zítra ji chtějí převézt do Stockholmu."

„Aha."

„Posílá ti… nějaký vzkaz."

„Cože?"

„Je to hodně záhadné."

„Co?"

„Říká, že *Jedovatý jazyk* je Peter Fredriksson."

Erika seděla deset vteřin mlčky a hlavou jí vířily různé myšlenky. *To není možné. Peter není takový. Salanderová se musela zmýlit.*

„Nic víc?"

„Ne. To je všechno. Chápeš, o co jde?"

„Ano."

„Ricky, co to máte s Lisbeth vlastně za lubem? Dala ti tip na Teleboriana a…"

„Díky, Micke. Probereme to později."

Erika vypnula mobil a divoce pohlédla na Susanne Linderovou.

„Tak ven s tím," řekla Susanne.

Susanne Linderová zakoušela protichůdné pocity. Erika Bergerová najednou dostala vzkaz, že *Jedovatý jazyk* je redakční sekretář Peter Fredriksson. Když jí to sdělovala, téměř ta slova vyprskla. Pak se jí Susanne zeptala, *jak* ví, že ji obtěžuje právě Peter Fredriksson.

Erika najednou zmlkla. Susanne jí pohlédla do očí a všimla si, že se v Eričině postoji něco změnilo. Najednou vypadala úplně zmateně.

„Nemůžu ti to říct…“

„Jak to myslíš?“

„Susanne, já vím, že *Jedovatý jazyk* je Fredriksson. Ale nemůžu ti povědět, jak jsem tu informaci získala. Co mám dělat?“

„Pokud chceš, abych ti pomohla, musíš mi to říct.“

„Já… já nemůžu. Ty to nechápeš.“

Erika Bergerová se postavila k oknu zády k Susanne Linderové. Pak se otočila.

„Pojedu za tím hajzlem domů.“

„Tak na to ksakru zapomeň. Nikam nepojedeš, a už vůbec ne k člověku, který tě zjevně nenávidí a který se chová násilnicky.“

Erika Bergerová vypadala nerozhodně.

„Posaď se a pověz mi, co se stalo. To ti volal Mikael Blomkvist?“

Erika přikývla.

„Já… dnes jsem požádala jednoho hackera, aby prohlédl domácí počítače zaměstnanců *SMP*.“

„Aha. Takže tím ses dopustila nezákonného vniknutí do počítače. A odmítáš mi říct, kdo ten hacker je.“

„Slíbila jsem, že to nikdy nepovím… Týká se to i jiných lidí. Něčeho, na čem pracuje Mikael.“

„Zná Blomkvist *Jedovatý jazyk*?“

„Ne, jen mi předal ten vzkaz.“

Susanne Linderová dala hlavu na stranu a hleděla na Eriku Bergerovou. Najednou se jí v mysli vytvořil řetězec asociací.

Erika Bergerová. Mikael Blomkvist. Milénium. *Záhadní policisté, kteří se vloupali k Blomkvistovi do bytu a nasadili mu tam štěnici. Susanne Linderová sledovala ty, co sledovali jeho. Blomkvist pracoval jako posedlý na příběhu Lisbeth Salanderové.*

V Milton Security bylo všeobecně známo, že Lisbeth Salanderová je machr přes počítače. Nikomu nešlo na rozum, kde ke svým znalostem přišla, ale Susanne nikdy nezaslechla žádné fámy o tom, že by byla hackerka. Dragan Armanskij se však v nějaké souvislosti zmínil, že mu Salanderová dodala naprosto ohromující materiály, když dělala osobní prověrku. Hackerka…

Ale Lisbeth Salanderová leží ksakru na izolaci v Göteborgu.

To je šílenství.

„Nemluvíme náhodou o Lisbeth Salanderové?“ zeptala se Susanne.

Erika Bergerová vypadala, jako by ji zasáhl blesk.

„Nemůžu ti říct, odkud tu informaci mám. Ani slovíčko.“

Susanne Linderová se najednou zasmála.

Byla to Salanderová. Eričina reakce byla nad slunce jasná. Úplně ji to vyvedlo z míry.

Ale to přece není možné.

Co se to k čertu vlastně děje?

Že by Lisbeth Salanderová během své izolace dokázala zjistit, kdo je *Jedovatý jazyk*? To je úplné šílenství.

Susanne Linderová usilovně přemýšlela.

Neměla ani potuchy, co je Lisbeth Salanderová vlastně zač. Během Lisbethina působení v Milton Security se s ní setkala asi pětkrát a nikdy si spolu nevyměnily jediné slovo. Salanderovou považovala za těžko zvládnutelného a asociálního člověka se slupkou tak tvrdou, že by jí neproniklo ani bourací kladivo. Také si všimla, že nad ní Dragan Armanskij drží ochrannou ruku. A jelikož Susanne Linderová Armanského respektovala, domnívala se, že má pro svůj postoj k té nezvládnutelné dívce dobré důvody.

Jedovatý jazyk je Peter Fredriksson.

Že by měla pravdu? Existují pro to nějaké důkazy?

Susanne Eriku podrobila dvouhodinovému výslechu. Chtěla znát vše, co Erika o Peteru Fredrikssonovi ví, jakou roli hrál v *SMP* a jaký byl jejich vzájemný vztah během Eričina šéfování. Poté však nebyla o nic moudřejší.

Erika Bergerová byla zoufale nerozhodná. V jednu chvíli měla chuť vtrhnout k Fredrikssonovi domů a přímo ho konfrontovat, a v další chvíli jí zmítaly pochybnosti, zda to vůbec je pravda. Nakonec se Susanne podařilo uklidnit ji a vysvětlit jí, že k němu nemůže jen tak vletět jako saň a obvinit ho — pokud je nevinný, udělala by ze sebe naprostého idiota.

Poté jí Susanne slíbila, že věc prověří. Svého slibu zalitovala ve stejném okamžiku, kdy ho vypustila z úst, protože ani v nejmenším netušila, co by vlastně měla dělat.

V té chvíli však již se svým ojetým fiatem zaparkovala co možná nejblíže nájemnímu bytu ve Fisksätře, v němž bydlel Peter Fredriksson. Zamkla vůz a rozhlédla se kolem. Nevěděla přesně, co podnikne, ale zřejmě u něj bude muset zaklepat a nějak ho přimět, aby jí zodpověděl několik otázek. Plně si uvědomovala, že takovéto počínání je zcela nad rámec její pracovní náplně v Milton Security, a kdyby to zjistil Dragan Armanskij, nepochybně by strašně zuřil.

Nebyl to dobrý plán, sešlo z něj však ještě předtím, než ho stačila uskutečnit.

Ve stejném okamžiku, kdy došla na dvůr a zamířila k domu, se otevřely dveře. Susanne Linderová ho okamžitě poznala podle fotografie z osobní složky, kterou si prostudovala v počítači Eriky Bergerové. Peter zamířil k parkovišti a minuli se. Zmizel v garáži. Susanne se váhavě zastavila a hleděla za ním. Poté se podívala na hodinky a uvědomila si, že Peter Fredriksson hodlá někam jet před jedenáctou večer. Zapřemýšlela, kam má asi namířeno, a rozběhla se zpět ke svému autu.

Když Erika Bergerová ukončila hovor, Mikael Blomkvist dlouho hleděl na svůj mobil. Rád by věděl, co se to vlastně děje. Zklamaně pohlížel na počítač Lisbeth Salanderové, ale ta už byla ve vazební cele v Göteborgu, takže neměl možnost se jí zeptat.

Otevřel svůj modrý Ericsson T10 a zavolal Idrisi Ghidimu do Angeredu.

„Dobrý den, tady Mikael Blomkvist."

„Dobrý den."

„Jen jsem vám chtěl říct, že vaše práce už skončila."

Idris Ghidi pokývl hlavou. S Mikaelovým telefonátem počítal, protože Lisbeth Salanderovou přemístili do vazby.

„Rozumím," řekl Mikaelovi.

„Mobil si můžete podle dohody nechat. Tenhle týden vám pošlu zbytek peněz."

„Děkuju."

„To já vám chci poděkovat za pomoc."

Mikael otevřel iBook a dal se do práce. Vzhledem k vývoji událostí během posledních čtyřiadvaceti hodin bude muset podstatný

kus svého rukopisu zrevidovat a s velkou pravděpodobností do něj bude muset začlenit úplně novou část.

Mikael si povzdechl.

Ve čtvrt na dvanáct zaparkoval Peter Fredriksson dva bloky od domu Eriky Bergerové. Susanne Linderová už věděla, kam má namířeno, a nechala mu náskok, aby nevzbudila jeho pozornost. Projela kolem Peterova auta až dvě minuty poté, co zaparkoval. Všimla si, že ve voze nikdo není. Projela kolem domu Eriky Bergerové a pokračovala ještě kousek dále, aby na ni nebylo vidět. Ruce měla zpocené.

Otevřela krabičku žvýkacího tabáku Catch Dry a vložila si kousek do úst.

Poté otevřela dveře od auta a rozhlédla se kolem. Jakmile zjistila, že Peter Fredriksson má namířeno do Saltsjöbadenu, bylo jí jasné, že informace od Lisbeth Salanderové je správná. Nevěděla, jak se to Salanderová dozvěděla, ale už nepochybovala o tom, že *Jedovatý jazyk* je Fredriksson. Předpokládala, že do Saltsjöbadenu nevyrazil jen tak pro legraci, ale že má za lubem nějakou sviňárnu.

Bylo by skvělé, kdyby se jí ho podařilo chytit přímo při činu.

Susanne vytáhla z postranní kapsy v autě teleskopický obušek a chvíli ho potěžkávala v ruce. Zmáčkla pružinu v rukojeti a vystřelila těžkou ocelovou tyč. Zaťala zuby.

Právě kvůli tomuhle skončila u göteborské zásahovky.

Došlo k tomu po jediném výbuchu šíleného vzteku, kdy zásahovka potřetí za stejný počet dní vyjížděla na adresu v Hägerstenu poté, co na policii zavolala tatáž žena a křičela o pomoc, protože ji její muž mlátil. A stejně jako v prvních dvou případech se situace před příjezdem policie zklidnila.

Muže vytáhli na chodbu a mezitím vyslýchali ženu. *Ne, nechce sepsat hlášení. Ne, byl to omyl. Kdepak, vždyť on je hodný… vlastně to byla její chyba. Vyprovokovala ho…*

A ten parchant se po celou dobu uškleboval a díval se Susanne Linderové přímo do očí.

Nedokázala si vysvětlit, proč to udělala. Najednou se v ní něco zlomilo, vytáhla obušek a uhodila muže přes ústa. První rána nebyla moc silná. Rozbila mu ret a muž si přidřepl. Během dalších

deseti vteřin — dokud ji její kolegové nepopadli a násilím ji z chodby neodtáhli — ho obuškem mlátila přes záda, ledviny, kyčle a ramena.

K žádné soudní žalobě nedošlo. Stejného večera dala výpověď, odjela domů a týden probrečela. Pak se sebrala a zaklepala u Dragana Armanského. Řekla mu, co udělala a proč skončila u policie. Hledala práci. Armanskij byl na pochybách a požádal ji o čas, aby si věc mohl promyslet. Susanne už ztratila veškerou naději, ale Armanskij jí po šesti týdnech zavolal a řekl, že je ochoten to s ní zkusit.

Susanne Linderová udělala hořkou grimasu a zastrčila obušek za záda pod opasek. Zkontrolovala, zda má v pravé kapse u bundy slzný plyn a zda má důkladně zavázané tkaničky u bot. Pěšky se vrátila k domu Eriky Bergerové a vklouzla na zahradu.

Věděla, že za dům ještě nenainstalovali detektor pohybu, a tiše jako myška proběhla po trávníku podél živého plotu kolem zahrady. Nikde ho neviděla. Obešla dům a zůstala bez pohnutí stát. Najednou se vynořil jako stín v šeru u ateliéru Gregera Beckmana.

Jemu vůbec nedochází, jakou udělal pitomost, že sem znovu jel. Ale nedokázal odolat pokušení.

Fredriksson dřepěl u okna a skrze poodhrnutou záclonu se snažil nahlédnout do společenské místnosti vedle obývacího pokoje. Poté vylezl na verandu a civěl dovnitř škvírou ve spuštěných žaluziích po straně velkého okna.

Susanne Linderová se najednou usmála.

Zatímco k ní byl otočen zády, prosmýkla se zahradou k rohu domu. Schovala se za několik rybízových keřů u štítu a vyčkávala. Skrze větve z něj mnoho neviděla. Předpokládala, že Fredriksson má ze svého místa výhled na halu a kousek kuchyně. Zřejmě viděl něco zajímavého a pohnul se až po deseti minutách. Blížil se k Susanne Linderové.

Když zahnul za roh a míjel ji, Susanne vystoupila z úkrytu a tichým hlasem na něj promluvila.

„Hej, Fredrikssone."

Muž se prudce zastavil a otočil hlavu směrem k ní.

Susanne si všimla, jak se mu ve tmě zablýskly oči. Neviděla výraz jeho tváře, ale slyšela, jak leknutím zadržel dech.

„Máš dvě možnosti, jak tohle vyřídit; jednoduše, nebo složitě," řekla. „Buď teď půjdeme k tvému autu a…"

Muž se otočil a chtěl se dát do běhu.

Susanne Linderová zvedla teleskopický obušek a zasadila mu strašnou bolestivou ránu přes levou čéšku.

Fredriksson s polozdušeným zakvílením padl k zemi.

Susanne zvedla obušek, aby ho ještě jednou přetáhla, ale zarazila se. V zátylku cítila oči Dragana Armanského.

Sklonila se k němu, otočila ho na břicho a kolenem ho přitlačila k zemi. Poté ho popadla za pravou ruku, zkroutila mu ji za zády a nasadila mu pouta. Fredriksson byl slabý a nekladl žádný odpor.

Erika Bergerová zhasla lampu v obývacím pokoji a belhala se do prvního patra. Berle už nepotřebovala, ale pata ji při došlápnutí stále bolela. Greger Beckman zhasl v kuchyni a následoval manželku. Nikdy předtím neviděl Eriku tak nešťastnou. Nic ji nedokázalo uklidnit ani zmírnit její úzkost.

Erika se svlékla a vlezla si do postele zády k němu.

„Ty za to nemůžeš, Gregere," řekla Erika, když ho slyšela uléhat vedle sebe.

„Eriko, ty nejsi v pořádku," řekl Greger. „Chci, abys zůstala pár dní doma."

Greger jí položil ruku kolem ramen. Erika ruku neodsunula, ale vůbec se nepohnula. Sklonil se k ní, opatrně ji políbil na tvář a objal ji.

„Nemůžeš říct ani udělat nic, co by tuhle situaci změnilo. Vím, že potřebuju pauzu. Mám pocit, jako bych nastoupila do rychlíku a najednou zjistila, že jedu špatným směrem."

„Můžeme na pár dní odjet a zaplachtit si. Vypadnout od toho všeho."

„Ne. Já od toho všeho nemůžu vypadnout."

Erika se k němu otočila.

„Nejhorší, co bych teď mohla udělat, je utéct. Musím ty problémy vyřešit. Pak můžeme odjet."

„Dobře," odpověděl Greger. „Je mi jasné, že ti moc nepomůžu."

Erika se chabě usmála.

„Ne. To sice ne, ale děkuju, že jsi tu se mnou. Strašně tě miluju, to přece víš."

Greger přikývl.

„Nemůžu uvěřit, že to byl Peter Fredriksson," řekla Erika Bergerová. „Nikdy jsem z jeho strany necítila ani náznak nepřátelství."

Susanne Linderová zapřemýšlela, zda by neměla zazvonit u Eriky Bergerové, vtom však uviděla, že v přízemí zhaslo světlo. Pohlédla na Petera Fredrikssona. Neřekl ani slovo. Byl zcela pasivní. Susanne dlouho přemýšlela a poté se rozhodla.

Sklonila se k němu, popadla ho za pouta, zvedla ho na nohy a opřela ho o štítovou stranu domu.

„Můžeš stát?" zeptala se ho.

Peter neodpověděl.

„Fajn, takže si to usnadníme. Pokud budeš klást sebemenší odpor, čeká tě stejná pecka do pravý haksny. A pokud si ani pak nedáš pokoj, tak ti zpřerážím pracky. Rozumíš, co ti říkám?"

Susanne slyšela, jak muž ztěžka oddechuje. Že by strachy?

Vystrkala ho na ulici a pak pokračovali k jeho autu o tři bloky dál. Muž kulhal. Susanne ho podpírala. Když došli k vozu, potkali jakéhosi opozdilce se psem, který se zastavil a hleděl na spoutaného Petera Fredrikssona.

„Tohle je policejní případ," řekla rozhodným hlasem Susanne Linderová. „Jděte domů."

Usadila Petera na zadní sedadlo a dovezla ho do Fisksätry. Bylo půl jedné ráno a cestou k domu nikoho nepotkali. Susanne Linderová vylovila jeho klíče a vedla ho po schodech do třetího patra.

„Do mého bytu nesmíte," řekl Peter Fredriksson.

Byla to první slova, která pronesl od chvíle, kdy ho spoutala.

Susanne odemkla dveře do bytu a strčila ho dovnitř.

„Na to nemáte právo. Musíte mít povolení k domovní prohlídce…"

„Já nejsem od policie," řekla tiše.

Muž na ni nedůvěřivě zíral.

Susanne ho popadla za košili a dostrkala ho k pohovce v obývacím pokoji. Měl pěkně zařízený třípokojový byt. Nalevo byla

ložnice, na druhé straně haly kuchyně a za obývacím pokojem ještě malá pracovna.

Susanne nahlédla do pracovny a unikl jí úlevný povzdech. *The smoking gun*. Na stole okamžitě spatřila obrázky z fotografického alba Eriky Bergerové. Třicet snímků si připíchl na stěnu kolem počítače. Susanne si jeho vernisáž prohlížela se zvednutým obočím. Erika byla zatraceně pěkná kočka. A měla nepochybně pestřejší sexuální život než Susanne Linderová.

Zaslechla Fredrikssonův pohyb, vrátila se do obývacího pokoje a postavila ho na nohy. Šťouchla do něj, odtáhla ho do pracovny a tam ho posadila na podlahu.

„Ani se nehni," poručila mu.

Susanne zašla do kuchyně, přinesla igelitovou tašku a sundala ze zdi jeden obrázek za druhým. Našla zničené fotografické album a Eričin deník.

„Kde je ten film?" otázala se.

Peter Fredriksson neodpověděl. Susanne Linderová vešla do obývacího pokoje a zapnula televizi. Ve videopřehrávači byla založená kazeta, ale Susanne chvíli trvalo, než na dálkovém ovladači našla správné tlačítko.

Vytáhla videokazetu a důkladně zkontrolovala, zda si nepořídil kopie.

Našla Eričiny milostné dopisy z mládí a zprávu o Borgsjöovi. Poté se zaměřila na Fredrikssonův počítač. Všimla si, že má skener Microtek připojený na IBM PC. Zvedla víko skeneru a objevila zapomenutou fotografii, na níž byla Erika Bergerová na večírku v klubu Xtrém. Podle transparentu na zdi šlo o Nový rok 1986.

Zapnula počítač a zjistila, že je chráněný heslem.

„Jaké máš heslo?" zeptala se.

Peter Fredriksson zarputile seděl na zemi a odmítal s ní hovořit.

Susanne Linderová byla najednou naprosto klidná. Věděla, že se v podstatě dopustila několika trestných činů, přičemž některé z nich by bylo možné označit za nezákonný nátlak či dokonce za únos. Hlavu si s tím však nedělala. Naopak, cítila se téměř rozjařená.

Po chvíli pokrčila rameny, sáhla do kapsy a vytáhla švýcarský armádní nůž. Přeřezala všechny kabely od počítače, obrátila

ho zadní stranou k sobě a pomocí křížového šroubováku ho otevřela. Během patnácti minut počítač rozebrala a vyndala z něj harddisk.

Susanne se rozhlédla kolem sebe. Měla už všechno potřebné, ale pro jistotu provedla důkladný průzkum přihrádek psacího stolu, papírů a poliček. Najednou jí padl zrak na staré školní album na okenním parapetu. Zjistila, že jde o fotografie maturitních tříd djurholmského gymnázia z roku 1978. *Snad Erika nepochází z djurholmské smetánky*…? Otevřela album a procházela jednu třídu po druhé.

Objevila osmnáctiletou Eriku Bergerovou ve studentské čapce se zářivým úsměvem a s dolíčky ve tvářích. Měla na sobě lehké bílé bavlněné šaty a v ruce kytici. Vypadala jako symbol nevinné školačky se samými jedničkami.

Susanne Linderová stále neviděla žádnou souvislost, našla ji však na další stránce. Podle fotografie by ho nepoznala, ale text žádné pochyby nepřipouštěl. Peter Fredriksson. Chodil do vedlejší třídy. Křehký chlapec s vážným výrazem ve tváři, hledící zpoza kšiltu čepice do kamery.

Vzhlédla a podívala se Peteru Fredrikssonovi do očí.

„Už tehdy to byla pěkná kurva."

„To je neuvěřitelný," řekla Susanne Linderová.

„Šoustala s každým klukem ve škole."

„O tom pochybuju."

„Byla to zasraná…"

„Nech toho. Co se stalo? Nepustila tě pod sukni, viď?"

„Chovala se ke mně, jako bych byl vzduch. Vysmívala se mi. A když nastoupila do *SMP*, ani mě nepoznala."

„Jo, jo," řekla unaveně Susanne Linderová. „Ty sis v mládí moc neužil, co? Můžeme teď začít mluvit vážně?"

„Co chcete?"

„Nejsem policistka," řekla Susanne. „Ale umím si poradit s takovými zmetky, jako jsi ty."

Susanne Linderová zmlkla a ponechala prostor jeho fantazii.

„Chci vědět, jestli jsi její fotografie zveřejnil někde na internetu."

Peter zavrtěl hlavou.

„Určitě ne?"

Opět zavrtěl hlavou.

„Erika Bergerová se sama rozhodne, jestli na tebe podá trestní oznámení za sexuální obtěžování, nezákonné vyhrožování a porušení domovní svobody, nebo jestli to s tebou vyřídí po dobrém."

Peter na to nic neřekl.

„Pokud se rozhodne, že se na tebe vykašle — a za námahu podle mého nestojíš —, tak tě nespustím z očí já."

Susanne pozvedla teleskopický obušek.

„Jestli se někdy přiblížíš k Eričinu domu, jestli jí pošleš nějaký e-mail nebo jestli ji budeš jakýmkoli jiným způsobem otravovat, zase si tě najdu a ztřískám tě tak, že tě ani vlastní máma nepozná. Je ti to jasné?"

Peter opět mlčel.

„Takže konec toho příběhu záleží jen na tobě. Zajímá tě to?"

Peter pomalu přikývl.

„V tom případě Erice Bergerové doporučím, aby tě nechala běžet. S návratem do práce se už nemusíš obtěžovat. Máš výpověď s okamžitou platností. Zmizíš z jejího života a vypadneš ze Stockholmu. Zvysoka kašlu na to, co budeš dělat a kde skončíš. Najdi si práci v Göteborgu nebo v Malmö. Nech si znovu napsat neschopenku. Dělej si, co chceš. Ale nech Eriku Bergerovou na pokoji."

Peter přitakal.

„Tak jsme dohodnuti?"

Peter Fredriksson se najednou rozplakal.

„Nechtěl jsem jí udělat nic zlého," řekl. „Chtěl jsem jen…"

„Chtěl jsi jí jen udělat ze života peklo a podařilo se ti to. Takže mám tvé slovo?"

Peter přisvědčil. Susanne se k němu sklonila, obrátila ho na břicho a sundala mu želízka. Sebrala tašku se životem Eriky Bergerové a nechala Fredrikssona na podlaze.

V pondělí o půl třetí ráno vyšla Susanne Linderová z Fredrikssonova domu. Zvažovala, zda nemá věc odložit na zítřek, ale uvědomila si, že kdyby se jednalo o ni samotnou, chtěla by okamžitě vědět, jak to dopadlo. Navíc nechala na Saltsjöbadenu auto. Zavolala si taxík.

Greger Beckman jí otevřel ještě předtím, než stačila stisknout domovní zvonek. Měl na sobě džíny a nevypadal, jako by právě vstal z postele.

„Je Erika vzhůru?“ zeptala se Susanne Linderová.

Greger přikývl.

„Máte něco nového?“ zeptal se.

Susanne přitakala a usmála se na něj.

„Pojďte dál. Sedíme v kuchyni a povídáme si.“

„Haló, Bergerová,“ řekla Susanne Linderová. „Měla by ses tu a tam zajít vyspat.“

„Co se stalo?“

Susanne jí podala tašku.

„Peter Fredriksson slíbil, že už tě nechá na pokoji. Čert ví, jestli se mu dá věřit, ale pokud dodrží slovo, vyhne se tím nepříjemnostem s trestním oznámením a soudním procesem. Rozhodnutí je na tobě.“

„Takže to *byl* on?“

Susanne Linderová přikývla. Greger Beckman jí nabídl kávu, ale Susanne odmítla. Během posledních čtyřiadvaceti hodin už jí do sebe nalila víc než dost. Posadila se a vypověděla jim, co se u jejich domu v noci odehrálo.

Erika Bergerová dlouho mlčela. Poté vstala, zašla do horního patra a vrátila se se svým školním albem. Dlouho hleděla na tvář Petera Fredrikssona.

„Pamatuju se na něj,“ řekla nakonec. „Ale neměla jsem ani tušení, že je to stejný Peter Fredriksson, který pracuje v *SMP*. Bez toho alba bych si nevzpomněla ani na jeho jméno.“

„Co se tehdy stalo?“ zeptala se Susanne Linderová.

„Nic. Vůbec nic. Byl to tichý a úplně nezajímavý kluk z vedlejší třídy. Myslím, že jsme měli nějaký společný předmět. Pokud si dobře pamatuju, byla to francouzština.“

„Říkal, že ses k němu chovala, jako by byl vzduch.“

Erika přikývla.

„To zřejmě ano. Neznala jsem ho a nepatřil do naší party.“

„Šikanovali jste ho nebo něco podobného?“

„Ne, proboha. Šikanu jsem vždycky nesnášela. Na gymplu jsme dělali kampaně proti šikaně a já byla předsedkyní studentského

výboru. Jen si vzpomínám, že mě někdy oslovil nebo že jsem s ním prohodila pár slov."

„Dobře," řekla Susanne Linderová. „Zjevně na tebe měl spadeno. Dvakrát byl dlouhou dobu na neschopence kvůli stresu a syndromu vyhoření. Možná k té nemocenské byly i jiné důvody, které neznáme."

Susanne vstala a natáhla si koženou bundu.

„Jeho harddisk si nechám. V podstatě je to kradené zboží a neměla bys ho mít u sebe. Nemusíš si dělat starosti, zničím ho, jakmile přijdu domů."

„Počkej, Susanne… Jak ti tohle budu moci oplatit?"

„Pchá, můžeš mi krýt záda, až na mě začne Armanskij dštít hromy a blesky."

Erika na ni vážně hleděla.

„Mohla bys z toho mít potíže?"

„Nevím… opravdu nevím."

„Můžeme ti zaplatit…"

„Ne. Ale Armanskij vám zřejmě tuhle noc vyfakturuje. Doufám, že to udělá, protože by to znamenalo, že s mým počínáním souhlasí, a nebude mi tak moct dát padáka."

„Postaráme se, aby to vyfakturoval."

Erika Bergerová vstala a dlouze Susanne Linderovou objala.

„Díky, Susanne. Pokud budeš někdy potřebovat pomoc, obrať se na mě jako na přítelkyni. Ať půjde o cokoli."

„Díky. A nenechávej ty fotky jen tak povalovat po bytě. À propos, Milton Security vám může nabídnout hodně pevnou bezpečnostní schránku."

Erika Bergerová se usmála.

» , ,

KAPITOLA 22

Pondělí 6. června

Erika Bergerová se probudila v pondělí ráno o šesté. Ačkoli spala sotva pár hodin, cítila se pozoruhodně odpočatá. Předpokládala, že je to jakási fyzická reakce. Poprvé po mnoha měsících si oblékla soupravu na běhání a šíleným tempem vyrazila k přístavnímu můstku. Vydržela to ale sotva sto metrů, pak ji zraněná noha rozbolela natolik, že zpomalila a pokračovala poklidněji. Při každém kroku ji noha bolela.

Cítila se jako znovuzrozená. Měla pocit, jako by kolem jejích dveří prošla zubatá s kosou, ale na poslední chvíli si to rozmyslela a zamířila o dům dál. Vůbec nedokázala pochopit, že měla takové štěstí; Peter Fredriksson měl čtyři dny její fotky a nic s nimi nepodnikl. Skenování naznačovalo, že něco plánoval, ale nestačil své záměry realizovat.

Ať je to jak chce, Susanne Linderová dostane letos pod stromeček hodně drahé překvapení. Musí vymyslet něco opravdu mimořádného.

O půl osmé se vrátila, nechala Gregera spát, posadila se do auta a odjela do *SMP* u Norrtullu. Zaparkovala v garáži, vyjela výtahem do redakce a posadila se do své skleněné kóje. Nejdříve zavolala strážnému.

„Peter Fredriksson má v *SMP* výpověď s okamžitou platností," oznámila mu. „Buďte tak hodný a sežeňte nějakou papírovou krabici, naskládejte do ní jeho osobní věci z psacího stolu

a postarejte se, aby mu ji už během dopoledne někdo doručil domů."

Erika hleděla na stůl zpravodajské redakce. Anders Holm právě vešel dovnitř. Pohlédl na ni a pokývl jí.

Erika mu kývla v odpověď.

Holm byl pěknej hajzlík, ale od jejich střetu před pár týdny s potížemi přestal. Pokud bude nadále projevovat stejně pozitivní postoj, možná na postu šéfa zpravodajství zůstane. Možná.

Cítila, že by měla změnit kurz.

V osm čtyřicet pět zahlédla Borgsjöa, jak vystoupil z výtahu a zamířil po schodech o patro výš do své kanceláře. *Musím si s ním promluvit už dnes*.

Erika si došla pro kávu a chvíli se věnovala přehledu zpráv. Ráno bylo na novinky chudé. Jediným zajímavým článkem bylo věcné oznámení o tom, že během neděle byla Lisbeth Salanderová převezena do vazební cely v Göteborgu. Erika text odsouhlasila a poslala ho e-mailem Andersi Holmovi.

V osm padesát devět jí zavolal Borgsjö.

„Bergerová, okamžitě přijďte ke mně do kanceláře."

Poté položil sluchátko.

Když Erika otevřela dveře do jeho pracovny, Magnus Borgsjö byl ve tváři bílý jako stěna. Vstal, obrátil se k ní a praštil o stůl složkou papírů.

„Co má tohle do prdele znamenat?" zařval na ni.

Erice Bergerové spadlo srdce až do kalhot. Stačilo jen mrknout na obálku a hned jí bylo jasné, co Borgsjö našel v ranní poště.

Fredriksson nestačil zneužít její fotografie, stačil však poslat Borgsjöovi text Henryho Corteze.

Erika se před něj klidně posadila.

„Tenhle článek napsal reportér Henry Cortez a *Milénium* ho původně chtělo zveřejnit v posledním čísle, které vyšlo minulý týden."

Borgsjö vypadal zoufale.

„Co si to ksakru dovolujete? Já vás zaměstnal v *SMP* a vy začnete tím, že proti mně kujete takovýhle svinstva? Co jste to za mediální kurvu?"

Erika přimhouřila oči a ztuhla. Slova *kurva* už měla až po krk.

„To si vážně myslíte, že to bude někoho zajímat? Myslíte si, že mě můžete odrovnat takovouhle kravinou? A proč jste mi to ksakru poslala anonymně?“

„Takhle to nebylo, pane Borgsjö.“

„Tak mi koukejte povědět, jak to bylo.“

„Ten text vám anonymně poslal Peter Fredriksson. Dnes dostal výpověď.“

„O čem to do prdele mluvíte?“

„To je dlouhá historie. Ten článek mám už dva týdny a celou dobu se snažím vymyslet, jak o tom s vámi promluvit.“

„V tom máte prsty vy.“

„Ne, to nemám. Materiál sehnal Henry Cortez a on je i autorem článku. Neměla jsem o něm ani tušení.“

„A to vám mám věřit?“

„Jakmile si moji kolegové uvědomili, že v tom textu figurujete vy, Mikael Blomkvist jeho zveřejnění odložil. Zavolal mi a dal mně kopii. Udělal to z ohledu ke mně. Pak mi ho ukradl Fredriksson a teď text skončil u vás. Kolegové z *Milénia* mi chtěli dát možnost o něm s vámi před zveřejněním promluvit. Vydají ho v srpnovém čísle.“

„Nikdy předtím jsem se nesetkal s tak bezohledným novinářem, jako jste vy. Zasloužila byste metál.“

„Takže když už jste si tu reportáž přečetl, zřejmě jste si prošel i materiál. Cortez má důkazy, takže ten článek je naprosto neprůstřelný. To sám dobře víte.“

„Co to má ksakru znamenat?“

„Pokud zůstanete na postu předsedy představenstva do doby, kdy to *Milénium* zveřejní, poškodíte *SMP*. Hodně jsem si nad tím lámala hlavu a pokoušela jsem se najít nějaké východisko, ale na nic jsem nepřišla.“

„Co tím myslíte?“

„Musíte odejít.“

„Děláte si legraci? Neudělal jsem nic nezákonného.“

„Magnusi, vy si vážně neuvědomujete, jaké tohle odhalení bude mít následky? Nenuťte mě svolávat schůzi vedení. Bude to trapné.“

„Vy už nebudete svolávat vůbec nic. V *SMP* jste skončila.“

„Je mi líto, ale výpověď mi může dát pouze představenstvo. Ale máte můj souhlas ke svolání mimořádné schůze. Navrhovala bych už dnes odpoledne."

Borgsjö obešel psací stůl a postavil se tak blízko k ní, až ucítila jeho dech.

„Bergerová… dám vám ještě jednu šanci se tu udržet; zajděte za těmi svými zatracenými kamarádíčky do *Milénia* a postarejte se, aby to svinstvo nikdy nezveřejnili. Pokud to zařídíte, tak možná zapomenu na to, co jste udělala."

Erika Bergerová si povzdechla.

„Magnusi, vy prostě nechápete vážnost situace. Já nemám sebemenší vliv na to, co v *Miléniu* vydají. Tenhle článek zveřejní, ať chci nebo ne. A mě zajímají pouze následky pro *SMP*. Proto musíte odejít."

Borgsjö položil ruce na opěradlo židle a naklonil se k ní.

„Ti vaši kámoši v *Miléniu* si to možná rozmyslí, až zjistí, že dostanete padáka ve stejném okamžiku, kdy tohle svinstvo vyjde."

Borgsjö poodstoupil.

„Mám schůzku s jednou firmou v Norrköpingu." Pohlédl na Eriku a poté důrazně vyslovil dvě slova. „Se SveouBygg."

„Aha."

„Takže až se zítra vrátím, ohlásíte mi, že je tahle záležitost vyřešená. Rozuměla jste?"

Borgsjö si oblékl sako. Erika Bergerová na něj hleděla přimhouřenýma očima.

„Pěkně to zařiďte a možná v *SMP* zůstanete. A teď koukejte vypadnout."

Erika vstala, odešla do své skleněné kóje a dvacet minut tam seděla bez hnutí. Poté zvedla sluchátko a požádala Anderse Holma, aby přišel k ní. Holm, poučen ze svých chyb, byl během minuty na místě.

„Posaďte se."

Anders Holm zvedl obočí a posadil se.

„Tak copak jsem zase udělal špatně?" otázal se ironicky.

„Andersi, tohle je můj poslední den v *SMP*. Dávám výpověď. Na odpoledne svolávám schůzi s místopředsedou a zbytkem představenstva."

Holm na ni zíral s nepředstíraným úžasem.

„Doporučím jim, aby funkcí šéfredaktora pověřili vás."

„Cože?"

„Souhlasíte s tím?"

Anders Holm se na židli zaklonil a hleděl na Eriku Bergerovou.

„Já ale k čertu nikdy nechtěl být šéfredaktorem," řekl.

„Já vím. Ale máte na to dostatečně tvrdé lokty. A pokud máte šanci vydat dobrý text, jdete přes mrtvoly. Jen bych si přála, abyste měl trošku více zdravého rozumu."

„Co se vlastně stalo?"

„Já mám jiný styl než vy. Po celou dobu jsme se spolu dohadovali o otázkách postoje k určitým věcem, a nikdy jsme se neshodli."

„Ne," odvětil Holm. „To jsme se tedy neshodli. Ale je možné, že můj styl je trochu zastaralý."

„Nevím, jestli zastaralý je to správné slovo. Pokud jde o zpravodajství, jste vážně třída, ale chováte se jako hajzl. To je úplně zbytečné. Neshodli jsme se především v tom, že podle vašeho názoru nesmí šéf zpravodajství připustit, aby jeho pojetí zpráv ovlivnily osobní ohledy."

Erika Bergerová se na Anderse Holma zničehonic zlomyslně usmála. Otevřela tašku a vyndala z ní originál článku o Borgsjöovi.

„Takže teď vyzkoušíme váš smysl pro objektivitu. Mám tu text, který jsme dostali od Henryho Corteze, od mého bývalého kolegy z *Milénia*. Dnes ráno jsem se rozhodla, že ten článek bude hlavní zprávou dne."

Erika hodila desky Holmovi do klína.

„Jste šéf zpravodajství. Jsem moc zvědavá, jestli budete mít na tuhle zprávu stejný názor jako já."

Anders Holm otevřel svazek a začal číst. Už při úvodu vykulil oči. Strnule se posadil a pohlédl na Eriku. Poté se opět sklonil a přečetl si článek od začátku až do konce. Pak si pozorně prostudoval podklady. Trvalo to deset minut. Nakonec složku pomalu odstrčil.

„Tohle způsobí boží dopuštění."

„Já vím. Proto jsem tu dnes naposledy. *Milénium* ten článek chtělo otisknout v červnovém čísle, ale Mikael Blomkvist to pozastavil.

Dal mi ty materiály, abych si před zveřejněním o všem mohla promluvit s Borgsjöem."

„No a?"

„Borgsjö mi nařídil, abych to ututlala."

„Rozumím. A vy to přesto hodláte v *SMP* vydat?"

„Ne. Ne přesto. Nemám žádnou jinou možnost. Pokud v *SMP* ten článek vydáme, pak máme šanci vyjít z toho relativně se ctí. Borgsjö musí odejít. Ale znamená to, že tu nemůžu zůstat ani já."

Holm dvě minuty mlčel.

„Ksakru, Bergerová… nevěděl jsem, že jste takhle ostrá. Nikdy mě nenapadlo, že vám něco takového řeknu, ale pokud jste takhle rázná, je vlastně škoda, že tu končíte."

„Samozřejmě to zveřejnění můžete stopnout, ale pokud mu oba dáme zelenou… Hodláte to vydat?"

„Jasně že to vydáme, sakra. Stejně by to prasklo."

„Přesně tak."

Anders Holm vstal a nejistě se zastavil u Eričina psacího stolu.

„Tak se pusťte do práce," řekla Erika Bergerová.

Pět minut po Holmově odchodu zvedla Erika sluchátko a zavolala Malin Erikssonové do *Milénia*.

„Ahoj, Malin. Je tam někde Henry Cortez?"

„Jo, je u svého stolu."

„Mohla bys ho zavolat k sobě do kanceláře a dát telefon na hlasitý odposlech? Musíme něco probrat."

Henry Cortez byl na místě během patnácti vteřin.

„Co se děje?"

„Henry, dnes jsem udělala něco nemorálního."

„Cože?"

„Dala jsem ten tvůj článek o Vitavaře AB Andersi Holmovi, šéfovi zpravodajství v *SMP*."

„Aha…"

„Pověřila jsem Holma, aby ho zítra vydal v *SMP*. S tvým podpisem. A samozřejmě dostaneš honorář. Můžeš si stanovit cenu."

„Eriko… co to má ksakru znamenat?"

Erika shrnula události minulých týdnů a pověděla jim, jak ji Peter Fredriksson skoro zničil.

„Do prdele," řekl Henry Cortez.

„Vím, že je to tvůj článek, Henry. Ale neměla jsem jinou volbu. Dokážeš se s tím srovnat?"

Henry Cortez několik vteřin mlčel.

„Díky, že jsi zavolala, Eriko. Je to v pohodě, když to vydáte s mým podpisem. Tedy pokud to nevadí Malin."

„Mně to nevadí," řekla Malin.

„Dobře," odpověděla Erika. „Můžete to vyřídit Mikaelovi? Předpokládám, že ještě není v redakci."

„Já s Mikaelem promluvím," řekla Malin Erikssonová. „Ale, Eriko, neznamená to, že jsi ode dneška nezaměstnaná?"

Erika se rozesmála.

„Rozhodla jsem se, že si do konce roku udělám prázdniny. Věřte, že pár týdnů v *SMP* mi bohatě stačilo."

„Plánování prázdnin myslím není ten nejlepší nápad," řekla Malin.

„Proč ne?"

„Nemůžeš se odpoledne zastavit v *Miléniu*?"

„Proč?"

„Potřebuju pomoct. Pokud se chceš vrátit na místo šéfredaktorky, můžeš začít zítra ráno."

„Malin, šéfredaktorkou *Milénia* jsi ty. O nikom jiném nemůže být ani řeč."

„Dobře. Tak můžeš nastoupit jako redakční sekretářka," rozesmála se Malin.

„Myslíš to vážně?"

„Sakra, Eriko, chybíš mi tak, že skoro umírám. Vzala jsem tu práci mimo jiné i proto, abych mohla pracovat s tebou. A ty pak skončíš v nesprávných novinách."

Erika Bergerová se na minutu odmlčela. Zatím ani nestačila zvážit možnost, že by se vrátila do *Milénia*.

„Opravdu bych byla vítaná?" zeptala se pomalu.

„Co myslíš? Asi bychom měli začít pořádnou oslavou a já budu hlavní organizátor. A ty se vrátíš akorát na vydání — no, ty víš čeho."

Erika pohlédla na hodiny na svém psacím stole. Za pět minut deset. Během jedné hodiny se celý její svět obrátil vzhůru nohama.

Najednou pocítila, jak strašně moc toužila znovu vyběhnout po schodech do redakce *Milénia*.

„Musím ještě pár hodin zůstat v *SMP*, mám tu spoustu práce. Nevadilo by vám, kdybych přišla kolem čtvrté?“

Susanne Linderová hleděla Draganu Armanskému přímo do očí a přesně mu vypověděla, co se v noci událo. Zamlčela pouze své přesvědčení o tom, že ve vniknutí do počítače Petera Fredrikssona má prsty Lisbeth Salanderová. Neudělala to ze dvou důvodů. Jednak to znělo dost neskutečně a jednak věděla, že Dragan Armanskij s Mikaelem Blomkvistem jsou do aféry Lisbeth Salanderové namočení až po uši.

Armanskij ji se zájmem vyslechl. Když Susanne Linderová skončila, mlčky seděla a čekala na verdikt.

„Před pár hodinami mi volal Greger Beckman,“ řekl Armanskij.

„Aha.“

„Koncem týdne se tu s Erikou Bergerovou zastaví kvůli podpisu smlouvy. Chtějí naší firmě poděkovat, ale především chtějí poděkovat tobě.“

„Rozumím. Spokojení zákazníci vždycky potěší.“

„Beckman si taky objednal bezpečnostní schránku. Celý bezpečnostní systém jim nainstalujeme koncem tohoto týdne.

„Dobře.“

„Chce, abychom jim vyfakturovali tvou práci během víkendu.“

„Hmm.“

„Jinými slovy dostanou pěkně mastný účet.“

„Aha.“

Armanskij si povzdechl.

„Susanne, uvědomuješ si, že Fredriksson může jít na policii a obvinit tě ze spousty věcí?“

Susanne přikývla.

„Pokud to vyžvaní, půjde samozřejmě sedět, ale třeba mu to bude stát za to.“

„Myslím, že k tomu nemá dost odvahy.“

„Ať je to jak chce, jednala jsi zcela nad rámec veškerých mých instrukcí.“

„Já vím,“ řekla Susanne Linderová.

„A co myslíš, že udělám?“

„To záleží jen na tobě.“

„A co bych podle tebe měl dělat?“

„Na mém názoru nesejde. Vždycky mi přece můžeš dát padáka.“

„To sotva. Nemůžu si dovolit ztratit zaměstnance tvých kvalit.“

„Díky.“

„Ale pokud v budoucnu ještě jednou uděláš něco podobného, roztrhnu tě jak hada.“

Susanne Linderová přikývla.

„Co jsi provedla s tím harddiskem?“

„Už je po něm. Dnes ráno jsem ho dala do svěráku a slisovala ho na kousíčky.“

„Dobře. Takže za tím uděláme tlustou čáru.“

Erika Bergerová strávila dopoledne obvoláváním členů představenstva *SMP*. Místopředsedu sehnala na jeho letní chatě ve Vaxholmu a přiměla ho, aby ihned nasedl do auta a co nejrychleji se odebral do redakce. Po obědě se sešlo značně prořídlé představenstvo. Během hodiny je Erika zpravila o tom, jak vznikl Cortezův článek a jaké měl důsledky.

Když domluvila, ozvaly se očekávané návrhy, zda by přece jen nebylo možné nalézt nějaké alternativní řešení. Erika jim vysvětila, že článek hodlá vydat v zítřejším čísle. Také jim sdělila, že dnešek je její poslední pracovní den a že její rozhodnutí je nezvratné.

Přiměla vedení k odsouhlasení dalších dvou bodů, které byly zaneseny do zápisu; šlo o okamžitou rezignaci Magnuse Borgsjöa a o návrh na zvolení Anderse Holma šéfredaktorem *SMP*. Poté se omluvila a nechala je, aby věc probrali sami.

Ve čtrnáct nula nula sešla dolů do osobního oddělení a rozvázala pracovní smlouvu. Poté vyběhla nahoru do kulturní redakce a požádala, zda by mohla mluvit se šéfem Sebastianem Strandlundem a reportérkou Evou Carlssonovou.

„Jak jsem pochopila, považujete Evu Carlssonovou za dobrou a schopnou reportérku.“

„To je pravda,“ řekl vedoucí kulturní redakce Strandlund.

„A během posledních dvou let jste žádali o zvýšení rozpočtu, abyste do redakce mohli přijmout alespoň dvě osoby.“

„Ano."

„Evo, když vezmu v úvahu ty maily, které vám přišly údajně ode mě, tak možná vzniknou ošklivé fámy, když vám nabídnu stálé místo. Měla byste o ně zájem?"

„Samozřejmě."

„V tom případě bude mým posledním počinem v *SMP* podpis vaší pracovní smlouvy."

„Posledním?"

„To je dlouhé vyprávění. Dnes tu končím. Prosím, buďte tak hodní a nechte si to ještě pár hodin pro sebe."

„Co…?"

„Za chvíli vám pošlu zprávu."

Erika Bergerová podepsala smlouvu a posunula ji přes stůl k Evě Carlssonové.

„Hodně štěstí," řekla a usmála se.

„Tak ten neznámý starší pán, který se zúčastnil sobotní schůzky u Ekströma, se jmenuje Georg Nyström a je to komisař," řekla Monica Figuerolová a položila na stůl před Torstena Edklintha fotografie.

„Komisař," zamumlal Edklinth.

„Stefan ho identifikoval včera večer. Nyström přijel autem na Dělostřeleckou ulici a navštívil inkriminovaný byt."

„Co o něm víme?"

„Přišel od policie a u bezpečnostních služeb začal pracovat v roce 1983. Od roku 1996 působí jako samostatný vyšetřovatel s vlastní odpovědností. Dělá interní prověrky a přezkoumání případů, které bezpečnostní policie uzavřela."

„Aha."

„Od soboty do toho domu vešlo celkem šest osob, které nás zajímají. Kromě Jonase Sandberga a Georga Nyströma je v bytě i Fredrik Clinton. Dnes ráno ho vezla sanitka do nemocnice na dialýzu."

„Kdo jsou ti další tři?"

„Jeden z nich se jmenuje Otto Hallberg. V osmdesátých letech pracoval u bezpečnostní policie, ale vlastně spadá pod štáb ozbrojených sil. Patří spíš k námořnictvu a k vojenské rozvědce."

„Nijak mě to nepřekvapuje."

Monica Figuerolová vyndala další fotografii.

„Toho kluka jsme zatím neidentifikovali. Šel s Hallbergem na oběd. Uvidíme, jestli se nám to podaří večer, až přijde domů."

„Dobře."

„Ale nejzajímavější je tahle osoba."

Monica položila na psací stůl další obrázek.

„Toho znám," řekl Edklinth.

„Jmenuje se Wadensjöö."

„Přesně tak. Před takovými patnácti lety pracoval v protiteroristickém útvaru. Byl jedním z kandidátů na nejvyšší post tady ve firmě. Skvělý stratég. Nevím, co se s ním stalo."

„V roce 1991 dal výpověď. A hádejte, s kým byl před pár hodinami na obědě?"

Monica položila na stůl poslední snímek.

„S vedoucím kanceláře Albertem Shenkem a rozpočtovým ředitelem Gustavem Atterbomem. Oba tyhle pány chci sledovat čtyřiadvacet hodin denně. Chci přesně vědět, s kým se stýkají."

„To nezvládneme. Mám k dispozici jen čtyři muže. A někdo musí pracovat na té dokumentaci."

Edklinth přikývl a zamyšleně se štípal do spodního rtu. Po chvíli vzhlédl k Monice Figuerolové.

„Potřebujeme víc lidí," řekl. „Nemohla bys zcela neoficiálně zajít za kriminálním inspektorem Janem Bublanským a zeptat se ho, jestli by se mnou dnes nechtěl zajít na večeři? Řekněme kolem sedmé."

Edklinth se natáhl po sluchátku a zpaměti vytočil číslo.

„Ahoj, Dragane, tady Torsten Edklinth. Rád bych ti oplatil tu prima večeři u vás… ne, trvám na tom. Hodilo by se ti to kolem sedmé?"

Lisbeth Salanderová strávila noc ve vazební cele věznice na Kronobergu o rozloze asi dvakrát čtyři metry. Zařízení nestálo za řeč. Usnula pět minut poté, co ji zamkli do cely. Probudila se v pondělí brzy ráno a poslušně prováděla všechny cviky na protahování a posilování svalů, které ji v nemocnici naučila terapeutka. Poté se nasnídala, mlčky seděla na pryčně a zírala před sebe.

O půl desáté ji odvedli do výslechové místnosti na druhém konci chodby. Eskortoval ji postarší plešatý strejda malého vzrůstu s kulatým obličejem a čtverhrannými brýlemi. Jednal s ní slušně a dobromyslně.

Annika Gianniniová ji zdvořile pozdravila. Hanse Fasta Lisbeth ignorovala. Pak poprvé spatřila státního zástupce Richarda Ekströma. Následující půlhodinu proseděla na židli a upřeně zírala na zeď nad Ekströmovou hlavou. Nepronesla jediné slovo a nepohnula ani svalem.

V deset hodin Ekström neúspěšný výslech přerušil. Zlobilo ho, že se mu z Lisbeth nepodařilo vypáčit žádnou odpověď. Při pohledu na tu hubenou dívenku připomínající panenku poprvé pocítil určitou nejistotu. Jak mohla na Stallarholmenu zranit Maggeho Lundina a Sonnyho Nieminena? Co když tomu soudní senát neuvěří, ačkoli má přesvědčivé důkazy?

Ve dvanáct hodin dostala Lisbeth jednoduchý oběd a další hodinu řešila z hlavy rovnice. Zaměřila se na kapitolu z knihy pojednávající o sférické astronomii, kterou četla asi před dvěma lety.

O půl třetí byla opět předvedena do výslechové místnosti. Tentokrát ji eskortovala mladá žena. Místnost byla prázdná. Lisbeth se posadila na židli a pokračovala v meditování o jedné obzvláště zapeklité rovnici.

Po deseti minutách se otevřely dveře.

„Ahoj, Lisbeth," pozdravil ji přátelsky Peter Teleborian.

Usmál se na ni. Lisbeth ztuhla jako rampouch. Části rovnice, kterou před sebou v duchu poskládala, se zřítily na podlahu. Slyšela, jak číslice i znaménka při pádu narážejí na zem a praskají, jako by to byly hmotné předměty.

Peter Teleborian stál několik minut bez pohnutí a poté se před ni posadil. Lisbeth stále zírala do zdi.

Po chvíli mu pohlédla do očí.

„Moc mě mrzí, že ses dostala do takovéhle situace," řekl Peter Teleborian. „Pokusím se ti pomoct, jak jen to bude možné. Doufám, že si začneme důvěřovat."

Lisbeth si prohlédla každý centimetr jeho těla. Rozčepýřené vlasy. Bradku. Mezírku mezi předními zuby. Úzké rty. Hnědé sako.

Košili s rozhalenkou u krku. Slyšela jeho jemný a záludně přátelský hlas.

„Také doufám, že ti pomůžu víc než minule."

Teleborian si položil na stůl poznámkový bloček a pero. Lisbeth sklouzla pohledem k peru. Bylo stříbrné a špičaté.

Konsekvenční analýza.

Potlačila popud natáhnout ruku a popadnout pero.

Očima vyhledala malíček jeho levé ruky. Spatřila tenký bílý proužek. Právě do toho místa mu před patnácti lety pořádně zaťala zuby a tiskla k sobě dásně takovou silou, že mu prst téměř ukousla. Tři zaměstnanci léčebny ji museli držet a rozevřít jí čelisti.

Tenkrát jsem byla malá vystrašená holka, která ještě ani nepřišla do puberty. Teď už jsem dospělá. Když budu chtít, můžu tě zabít.

Lisbeth soustředěně upírala zrak na zeď za Teleborianem, sesbírala ze země popadané číslice a znaménka a znovu je začala řadit do rovnice.

Doktor Peter Teleborian hleděl na Lisbeth s neutrálním výrazem ve tváři. Stal se mezinárodně uznávaným psychiatrem mimo jiné také proto, že se vyznal v lidech. Uměl skvěle vytušit jejich pocity a nálady. Zdálo se mu, jako by místností přeletěl chladný stín, což bylo podle jeho mínění známkou toho, že pacientka pod zdánlivě nedotčeným povrchem pociťuje strach a stud. Usoudil, že tak reaguje na jeho přítomnost, což považoval za dobré znamení. Také ho potěšilo, že se její chování nezměnilo. Při soudním procesu si pod sebou sama podřízne větev.

Posledním počinem Eriky Bergerové v její skleněné kóji bylo sepsání zprávy určené ostatním kolegům. Zpočátku zvítězil vztek nad zdravým rozumem a výsledkem byly dvě stránky formátu A4, v nichž vysvětlovala, proč skončila v *SMP* a co si o jistých osobách myslí. Pak celý text vymazala a začala znovu věcnějším tónem.

O Peteru Fredrikssonovi se nezmínila. Pokud by to udělala, veškerý zájem by se přesunul na něj a skutečné důvody jejího odchodu by byly zastíněny články o sexuálním obtěžování.

Erika uvedla dvě příčiny. Za hlavní důvod považovala silný odpor vedení k jejímu návrhu na snížení platů a odměn šéfům i vlastníkům. Namísto toho ji nutili, aby svou kariéru v *SMP* začala

mohutnými personálními škrty, což považovala nejen za porušení slibu, který jí před nástupem dali, ale také za znemožnění veškerých pokusů o dlouhodobé změny a posílení novin.

Druhou příčinou bylo odhalení Borgsjöa. Vysvětlila, jak jí nařídil, aby celý případ ututlala. Takhle si ona svou práci rozhodně nepředstavuje. Znamená to však, že nemá žádnou jinou volbu a že musí z redakce odejít. Zprávu zakončila konstatováním, že za problémy *SMP* nemůže personál, nýbrž vedení novin.

Pak si po sobě text ještě jednou přečetla, opravila překlep a odeslala ho e-mailem všem zaměstnancům koncernu. Kopii zaslala časopisu klubu žurnalistů a odborové organizaci novinářů. Poté si sbalila svůj laptop a zašla k Andersi Holmovi.

„Takže sbohem," řekla mu.

„Sbohem, Bergerová. Dělat s vámi bylo hotové peklo."

Oba se na sebe usmáli.

„Ještě mám na srdci poslední věc," řekla Erika.

„Jakou?"

„Johannes Frisk pro mě na něčem pracuje."

„A nikdo ksakru neví, o co se jedná."

„Podpořte ho. Už se dostal hodně daleko a já s ním budu v kontaktu. Nechte ho tu práci dokončit. Slibuju, že tím jenom získáte."

Anders se chvíli rozmýšlel a poté přikývl.

Potřásli si rukou. Erika položila Holmovi na stůl vstupní kartu do redakce a sjela do garáže, kde stálo její BMW. Těsně po čtvrté zaparkovala kousek od *Milénia*.

» , ,

» , ,

DÍL 4

RESTART

1. července až 7. října

» , ,

Navzdory bohaté úrodě legend o amazonkách, pocházejících z antického Řecka, z Jižní Ameriky, Afriky i dalších míst, existuje pouze jediný historicky doložený příklad těchto bojovnic. Jde o ženskou armádu národnostní skupiny zvané Fonové, žijící v západoafrickém Beninu, původně Dahome.

Oficiální dějiny vojenství se o těchto ženských válečnicích nezmiňují, nebyly o nich natočeny žádné romantické filmy a fakta o nich se vyskytují nanejvýš jako bezvýznamné vysvětlivky pod čarou. Jediná vědecká práce, která o nich kdy byla napsána, je kniha *Amazons of Black Sparta* od historika Stanleyho B. Alperna (Hurst & Co Ltd, Londýn 1998). Přesto se jednalo o armádu, která se mohla měřit s jakýmikoli elitními vojenskými jednotkami své doby.

Doba založení této ženské armády je poněkud nejasná, na základě jistých pramenů však lze její vznik datovat do sedmnáctého století. Původně se jednalo o královskou gardu, z níž se vyvinulo šestitisícové ženské vojenské společenství s polobožským postavením. Fonské amazonky nebyly pouze na ozdobu. Téměř dvě stě let bojovaly proti přivandrovalým evropským kolonizátorům. Obávali se jich i francouzští vojáci, nad kterými v několika bitvách zvítězily. Ženská armáda byla poražena až v roce 1892, kdy do země připluli Francouzi s moderní armádou včetně dělostřelectva, cizinecké legie, námořní pěchoty a jízdy.

Není známo, kolik válečnic tehdy zahynulo. Přeživší pokračovaly několik let v gerilové válce a rozhovory s posledními fonskými veteránkami včetně jejich fotografií pocházejí ze čtyřicátých let dvacátého století.

KAPITOLA 23

Pátek 1. července až neděle 10. července

Dva týdny před zahájením soudního procesu s Lisbeth Salanderovou dokončil Christer Malm grafickou úpravu tlusté knihy o tři sta šedesáti čtyřech stranách se stručným názvem *Sekce*. Obálka měla modrou barvu a text byl vyveden žlutě. Christer Malm umístil na spodní okraj černobílé portréty švédských ministerských předsedů. Nad nimi se vznášel obrázek Zalaščenka. Použil Zalaščenkovu pasovou fotografii a zvýšil kontrast tak, aby přes celou obálku jako stín vystupovaly pouze nejtemnější části. Nejednalo se o dokonale sofistikovaný design, bylo to však velmi působivé. Autory knihy byli Mikael Blomkvist, Henry Cortez a Malin Erikssonová.

Bylo půl šesté ráno a Christer Malm pracoval celou noc. Cítil neurčitou nevolnost a zoufalou potřebu jít se domů vyspat. Malin Erikssonová byla celou dobu s ním a provedla závěrečnou korekturu jedné stránky po druhé. Poté je Christer odsouhlasil a vytiskl. Malin usnula na pohovce v redakci.

Christer Malm shromáždil veškeré dokumenty s obrázky a grafikou do jedné složky, pak spustil program Toast a vypálil dvě cédéčka. Jedno umístil do bezpečnostní schránky v redakci, pro druhé si těsně před sedmou přišel rozespalý Mikael Blomkvist.

„Jdi se domů vyspat," řekl Christerovi.

„Právě vyrážím," odpověděl Christer.

Nechali Malin spát a zapnuli alarm na dveřích. V osm hodin měl nastoupit na další směnu Henry Cortez. Před vchodem si plácli a pak se každý vydal svou cestou.

Mikael Blomkvist zamířil na Lundskou ulici, kde si znovu bez dovolení vypůjčil hondu Lisbeth Salanderové. Cédéčko osobně odvezl Janu Köbinovi, řediteli tiskárny Hallvigs Reklam, sídlící v nenápadné cihlové budově u železnice v městečku Morgongåva. Tuto zásilku nehodlal svěřit poště.

Jel pomalu a v tiskárně počkal, dokud nezkontrolovali, že je vše v pořádku. Ujistil se, že kniha bude skutečně hotová v den zahájení procesu. Problémem nebyl tisk, ale vazba, která může trvat déle. Jan Köbin mu však slíbil, že nejméně pět set výtisků prvního desetitisícového nákladu doručí ve stanovené datum. Kniha měla být vyrobena v kapesním formátu.

Mikael se také ujistil, zda jsou si všichni vědomi důležitosti maximálního utajení. Zřejmě to bylo úplně zbytečné. Vždyť právě zde jim před dvěma lety za podobných okolností vytiskli Mikaelovu knihu o finančníkovi Hansi-Eriku Wennerströmovi. Věděli, že knihy z maličkého nakladatelství Milénium vždycky slibují něco mimořádného.

Poté se Mikael pohodlným tempem vrátil do Stockholmu. Zastavil před svým domem na Bellmanově ulici a zaskočil domů pro tašku, do které si sbalil náhradní oblečení, holicí strojek a kartáček na zuby. Pak zamířil do Stavnäského přístavu ve Värmdö, kde zaparkoval, a odjel trajektem do Sandhamnu.

Na chatě byl poprvé od vánočních svátků.

Otevřel okenice, vyvětral a napil se minerálky. Kdykoli skončil práci na nějakém textu a odevzdal ho do tiskárny, nedokázal se ubránit pocitu prázdnoty.

Poté strávil hodinu zametáním, utíráním prachu a umýváním sprchového koutu; zapnul ledničku, zkontroloval, zda teče voda, a převlékl postel nahoře v ložnici. Zašel do obchodu Ica a nakoupil vše potřebné na víkendový pobyt. Nakonec zapnul kávovar, posadil se na verandu, kouřil cigaretu a na nic zvláštního nemyslel.

Těsně před pátou šel k přístavnímu můstku naproti Monice Figuerolové.

„Nevěřil jsem, že se ti podaří udělat si o víkendu volno," řekl a políbil ji na tvář.

„Ani já ne. Ale řekla jsem Edklinthovi, jak to je. V posledních týdnech pracuju každou bdělou minutu a přestávám být efektivní. Potřebuju dva dny volna, abych mohla dobít baterky."

„V Sandhamnu?"

„Neříkala jsem mu, kam hodlám jet," řekla Monica a usmála se.

Monica Figuerolová prozkoumala pětadvacet metrů čtverečních Mikaelovy chaty. Kriticky zhodnotila kuchyňský kout, hygienické prostory i patro na spaní a pak souhlasně přikývla. Osprchovala se a oblékla si lehké letní šaty. Mikael zatím prostřel na verandě a opekl jehněčí kotletky ve vinné omáčce. Mlčky jedli a pozorovali proud plachetnic v sandhamnském přístavu. Vypili společně láhev vína.

„To je úžasná chata. Tak sem si vozíš všechny ty svoje holky?" zeptala se najednou Monica.

„Všechny ne. Jen ty nejdůležitější."

„Byla tu Erika Bergerová?"

„Několikrát."

„A Lisbeth Salanderová?"

„Když jsem psal knihu o Wennerströmovi, několik týdnů tady bydlela. A před dvěma lety jsme tu spolu strávili vánoční svátky."

„Takže Bergerová i Salanderová byly ve tvém životě důležité?"

„Erika je má nejlepší kamarádka. Jsme přátelé skoro pětadvacet let. Lisbeth je úplně jiný případ. Je to ta nejzvláštnější a nejasociálnější bytost, se kterou jsem se kdy setkal. Ale hned napoprvé na mě udělala silný dojem. Mám ji rád. Je to kamarádka."

„Je ti jí líto?"

„Ne. Spoustu toho svinstva, se kterým se teď potýká, si zavinila sama. Ale cítím k ní velké sympatie a sounáležitost."

„Ale nejsi do ní ani do Bergerové zamilovaný, nebo jo?"

Mikael pokrčil rameny. Monica Figuerolová hleděla na opozdilou plachetnici Amigo 23 s rozžehnutými lucernami, která kolem nich s vrčením proplula směrem k přístavu.

„Pokud láska znamená mít někoho hodně rád, tak myslím, že jsem zamilovaný do více lidí," řekl Mikael.

„I do mě?"

Mikael přikývl. Monica Figuerolová se zamračila a pohlédla na něj.

„Vadí ti to?“ zeptal se Mikael.

„Že jsi měl přede mnou jiný ženský? Ne. Ale vadí mi, že vlastně nevím, jak na tom spolu jsme. Nejsem si jistá, jestli bych zvládla vztah s chlapem, co skočí na každou sukni, která se mihne kolem…“

„Nehodlám se ti za svůj způsob života omlouvat.“

„I já jsem zřejmě ztratila hlavu, protože jsi takový, jaký jsi. Umíš to v posteli, odbude se to bez zbytečných řečí a mám s tebou pocit bezpečí. Všechno začalo tím, že jsem podlehla nějakému bláznivému náhlému popudu. Nestává se mi to často a nic podobného jsem neplánovala. A teď jsem jednou z ženských, které sis sem pozval.“

Mikael chvíli mlčel.

„Nemusela jsi sem jezdit.“

„Ale jo, musela. Ksakru, Mikaeli…“

„Já vím.“

„Jsem nešťastná. Nechci do tebe být zamilovaná. Bude to strašně bolet, až to skončí.“

„Poslyš, tuhle chatu jsem dostal po tátově smrti, když se máma odstěhovala domů do Norrlandu. Se sestrou jsme se dohodli tak, že ona si nechá náš byt a já chatu. Mám ji skoro pětadvacet let.“

„Hmm.“

„Kromě několika příležitostných známostí z osmdesátých let tu před tebou bylo přesně pět ženských. Erika, Lisbeth a má bývalá manželka. Pak jedna holka, se kterou jsem vážně chodil na začátku devadesátých let, a jedna starší žena, kterou jsem poznal před dvěma roky a se kterou se občas stýkám. Poznal jsem ji za dost mimořádných okolností…“

„Aha.“

„Chatu mám proto, abych mohl občas vypadnout z města a mít klid. Skoro vždycky tu bývám sám. Čtu si knížky, píšu, odpočívám, sedávám na molu a dívám se na lodě. Není to žádné tajné hnízdečko lásky mladého záletníka.“

Mikael vstal, přinesl láhev vína a postavil ji do stínu za dveřmi do chaty.

„Nechci ti nic slibovat," řekl Mikael. „Mé manželství se rozpadlo, protože jsme se s Erikou od sebe nedokázali držet dál. *Been there, done that, got the t-shirt*.

Mikael nalil víno do sklenek.

„Ale jsi ten nejzajímavější člověk, se kterým jsem se po dlouhé době setkal. Jako by se náš vztah od první chvíle rozběhl na plné obrátky. Myslím, že jsem ztratil hlavu už ve chvíli, kdy jsi mě sebrala na schodech. Těch pár nocí, co jsem spal bez tebe, jsem se budil a strašně jsem po tobě toužil. Nevím, jestli chci stálou známost, ale mám hrozný strach, že tě ztratím."

Mikael na ni pohlédl.

„Tak co s tím uděláme?"

„Měli bychom o té věci popřemýšlet," řekla Monica Figuerolová. „I ty mě zatraceně přitahuješ."

„To začíná být vážné," řekl Mikael.

Monica přikývla a najednou zesmutněla. Pak oba dlouho mlčeli. Když se setmělo, sklidili ze stolu, vešli do chaty a zavřeli dveře.

V pátek, týden před zahájením procesu, se Mikael zastavil u trafiky na Stavidle a hleděl na titulní stránky novin. Výkonný ředitel a předseda představenstva *Svenska Morgon-Posten* kapituloval a oznámil svůj odchod. Mikael si koupil noviny a zamířil do kavárny Jáva na Rohové ulici, kde si dal opožděnou snídani. Borgsjö svůj náhlý odchod vysvětlil rodinnými důvody. Odmítl komentovat tvrzení, že jeho rezignace má něco společného s výpovědí Eriky Bergerové, která prý musela odejít poté, co jí přikázal ututlat fakta o jeho spojení s firmou Vitavara AB. Podle jednoho článku se však předseda Švédské hospodářské komory rozhodl sestavit etickou komisi, jejímž úkolem bude prošetřit vztah mezi švédskými podniky a firmami v jihovýchodní Asii, které zneužívají dětskou práci.

Mikael Blomkvist se najednou rozchechtal na celé kolo.

Poté noviny složil, otevřel svůj Ericsson T10 a zavolal redaktorce z TV4, kterou zastihl uprostřed oběda.

„Ahoj, zlato," řekl Mikael Blomkvist. „Předpokládám, že o rande nemáš zájem.

„Ahoj, Mikaeli," zasmála se redaktorka z TV4. „Je mi líto, nejsi ani trochu můj typ. Ale každopádně jsi moc prima."

„A byla bys ochotná se mnou dnes zajít na večeři a promluvit si o práci?“

„Co máš za lubem?“

„Erika Bergerová s tebou před dvěma lety udělala dohodu o Wennerströmově aféře. Fungovalo to dobře. A já bych s tebou chtěl uzavřít podobnou dohodu.“

„Povídej.“

„Až se dohodneme na podmínkách. Stejně jako u Wennerströma chceme společně s tematickým číslem vydat knihu. Tentokrát to bude vážně bomba. Nabízím ti exkluzivní přístup k veškerému materiálu s tím, že před vydáním knihy nevypustíš žádné informace. V tomhle případě to bude obzvlášť komplikované, protože kniha musí vyjít ke konkrétnímu dni.“

„Je to vážně taková bomba?“

„Větší než Wennerström,“ řekl Mikael Blomkvist. „Máš zájem?“

„Děláš si legraci? Kde se sejdeme?“

„Co bys řekla Samirově hrnci? Na schůzku přijde i Erika Bergerová.“

„A jak je to vlastně s Bergerovou? Prý dostala padáka v *SMP* a hned potom se vrátila do *Milénia*.“

„Nedostala padáka. Dala okamžitou výpověď po názorových neshodách s Borgsjöem.“

„Zdá se, že ten chlápek je pěknej hajzl.“

„Jo,“ řekl Mikael Blomkvist.

Fredrik Clinton měl na uších sluchátka a poslouchal Verdiho. Hudba byla v jeho životě jedinou zbývající radostí, která mu odváděla mysl od dialýzy a vzrůstajících bolestí v kříži. Přesto si nepobrukoval melodii. Zavřel oči a pravou rukou pohyboval do rytmu; zdálo se, jako by ruka žila svým vlastním životem nezávisle na rozpadajícím se těle.

Tak už to na světě chodí. Narodíme se. Žijeme. Zestárneme. Zemřeme. Své už udělal. Čekal ho jen rozpad.

Byl podivně smířený se životem.

Hrál pro svého přítele Everta Gullberga.

Byla sobota devátého července. Do zahájení procesu zbýval necelý týden a Sekce pak bude konečně moci nechat tu ošklivou

historii plavat. Ráno dostal zprávu. Gullberg byl houževnatý jako málokdo. Když se člověk rozhodne vpálit si devítimilimetrovou celoplášťovou střelu do vlastního spánku, předpokládá, že zemře. Přesto se Gullbergovo tělo vzdalo až po třech měsících, což bylo zřejmě spíše dílem náhody než zarputilosti doktora Anderse Jonassona, který se odmítal smířit s tím, že jde o předem prohranou bitvu. O jejím výsledku nakonec rozhodla rakovina, nikoli kulka.

Jeho smrt však nebyla bezbolestná, což Clintona rmoutilo. Gullberg nebyl schopen komunikovat, ale čas od času projevil určité záblesky vědomí. Dokázal vnímat okolní svět. Personál si všiml, že se usmál, když ho někdo pohladil po tváři, a zachrčel, když ho zřejmě něco bolelo. Občas se pokoušel sestrám i lékařům něco sdělit, jeho zkomoleným verbálním pokusům však nikdo nerozuměl.

Neměl příbuzné a žádný z přátel ho v nemocnici nenavštívil. Gullbergovým posledním vjemem byla noční sestřička Sára Kitamaová z Eritrey, která seděla u jeho lůžka a držela ho za ruku, dokud nezesnul.

Fredrik Clinton si uvědomoval, že brzy bude svého bývalého kamaráda ve zbrani následovat i on sám. O tom nebylo nejmenších pochyb. Každým dnem klesala pravděpodobnost transplantace ledviny, kterou tak zoufale potřeboval, a zánik jeho těla pokračoval. Výsledky testů jaterních a střevních funkcí se při každém vyšetření zhoršovaly.

Doufal, že přežije červenec.

Byl však spokojený. Cítil téměř nadsmyslové vzrušení z toho, že se v posledních chvílích svého života mohl tak překvapivě a znenadání navrátit do služby.

S takovým privilegiem už nepočítal.

Poslední Verdiho tóny zazněly přesně ve chvíli, kdy dveře Clintonovy malé odpočívárny v bytě Sekce v luxusní čtvrti na Dělostřelecké ulici otevřel Birger Wadensjöö.

Clinton otevřel oči.

Došel k názoru, že Wadensjöö je pro ně přítěží. Na post šéfa nejdůležitější výspy švédských ozbrojených složek byl naprosto nevhodný. Clinton nedokázal pochopit, jak se s Hansem von Rottingerem mohli dopustit tak obrovského přehmatu, když považovali Wadensjööa za samozřejmého nástupce.

Wadensjöö byl bojovník, který potřeboval příznivý vítr. Pokud došlo ke krizové situaci, byl slabý a nerozhodný. Nebyl to muž do nepohody. Byla to ustrašená přítěž, které chyběla ocelově tvrdá rovná páteř, a kdyby se velení neujal on sám, Wadensjöö by jen seděl se založenýma rukama a nechal by Sekci zaniknout.

Takhle je to jednoduché.

Někteří lidé mají páteř jako z oceli, jiní v okamžiku pravdy vždycky selžou.

„Chtěl jsi se mnou mluvit?" zeptal se Wadensjöö.

„Posaď se," odvětil Clinton.

Wadensjöö se posadil.

„Jsem ve věku, kdy si nemůžu dovolit něco odkládat. Takže přejdu rovnou k věci. Až to bude za námi, chci, abys z vedení Sekce odešel."

„Cože?"

Clinton zmírnil tón.

„Jsi dobrý člověk, Birgere, ale pro převzetí odpovědnosti po Gullbergovi jsi bohužel naprosto nevhodný. Nikdy jsme ti ji neměli svěřit. Byla to má a Rottingerova chyba; když jsem onemocněl, měli jsme se otázkou Gullbergova nástupce mnohem více zabývat."

„Ty jsi mě nikdy neměl rád."

„V tom se pleteš. Když jsme s Rottingerem řídili Sekci, byl jsi skvělý v administrativních záležitostech. Nevím, co bychom si bez tebe tehdy počali, a velmi jsem spoléhal na tvůj patriotismus. Zpochybňuju pouze tvou schopnost rozhodování."

Wadensjöö se najednou hořce usmál.

„Vlastně ani nevím, jestli po tomhle budu chtít v Sekci ještě zůstat."

„Teď, když tu nejsou Gullberg ani Rottinger, musím dělat důležitá rozhodnutí já sám. Během minulých měsíců jsi měl proti každému z nich námitky."

„A já ti opakuju, že tvá rozhodnutí jsou šílená. Tohle skončí katastrofou."

„To je možné. Ale tvá nerozhodnost by pro Sekci znamenala jasný konec. Takhle máme alespoň šanci a zdá se, že nám všechno vychází. *Milénium* nemůže nic dělat. Zřejmě tuší, že tu někde

jsme, ale nemají pro to žádné důkazy. Navíc je nemají šanci objevit, a stejně tak ani nás. Veškerou jejich činnost sledujeme jako ostříži."

Wadensjöö pohlédl z okna na hřebeny střech několika sousedních budov.

„Zbývá jedině Zalaščenkova dcera. Kdo ví, co by se mohlo stát, kdyby se někdo začal šťourat v její minulosti a poslechl si její verzi. Ale za několik dní začne soudní proces a pak už to budeme mít za sebou. Tentokrát ji musíme pohřbít hodně hluboko, aby se odtamtud už nikdy nevyhrabala a nestrašila nás."

Wadensjöö zavrtěl hlavou.

„Nechápu tvůj postoj," řekl Clinton.

„Je mi jasné, že mě nechápeš. Nedávno ti bylo šedesát osm let. Umíráš. Tvá rozhodnutí jsou iracionální, ale přesto se ti nějak podařilo okouzlit Georga Nyströma a Jonase Sandberga. Poslouchají tě, jako bys byl Bůh otec."

„Já *jsem* Bůh otec ve všem, co se týká Sekce. Pracujeme podle plánu. Jedinou naší šancí je rozhodnost. A já ti říkám, že se Sekce do takhle vypjaté situace už nikdy nedostane. Až to bude za námi, tak svou činnost důkladně zrevidujeme."

„Rozumím."

„Novým šéfem bude Georg Nyström. Je na to vlastně starý, ale nikdo jiný nepřipadá v úvahu. Slíbil, že zůstane ještě alespoň šest let. Sandberg je moc mladý a kvůli tvému vedení příliš nezkušený. Dnes už z něj měl být dokonalý profík."

„Fredriku, ty si vážně neuvědomuješ, co jsi udělal? Zavraždil jsi dva lidi. Björck pracoval pro Sekci pětatřicet let, a tys ho klidně nechal oddělat. Copak nechápeš…"

„Moc dobře víš, že to jinak nešlo. Zradil nás, a kdyby se dostal do spárů policajtům, tak by ten tlak neustál."

Wadensjöö vstal.

„Ještě jsem neskončil."

„Probereme to později. Musím něco zařídit, a ty se tu zatím můžeš povalovat a fantazírovat o své všemohoucnosti."

Wadensjöö zamířil ke dveřím.

„Když tě to tak morálně pohoršuje, proč nejdeš za Bublanským a nepřiznáš se?"

Wadensjöö se obrátil k nemocnému.

„To mě už taky napadlo. Mysli si, co chceš, ale já Sekci bráním ze všech sil."

Přímo ve dveřích se srazil s Georgem Nyströmem a Jonasem Sandbergem.

„Zdravím, Fredriku," řekl Nyström. „Musíme s tebou pár věcí probrat."

„Pojďte dál. Wadensjöö je zrovna na odchodu."

Nyström vyčkal, dokud se nezavřely dveře.

„Fredriku, máme velké starosti," řekl Nyström.

„A proč?"

„Přemýšleli jsme o tom se Sandbergem. Stala se spousta podivných věcí. Dnes ráno předala advokátka Salanderové státnímu zástupci její životopis."

„*Cože?*"

Kriminální inspektor Hans Faste pozoroval Anniku Gianniniovou. Státní zástupce Richard Ekström zatím naléval kávu z termosky. Dokument, který ho po příchodu do práce čekal na stole, Ekströma naprosto ohromil. Společně s Fastem pročetli čtyřicetistránkové prohlášení Lisbeth Salanderové. Dlouho o tomto podivném textu hovořili. Nakonec museli požádat Anniku Gianniniovou o neformální rozhovor.

Seděli kolem malého konferenčního stolku v Ekströmově kanceláři.

„Děkuji, že jste si udělala čas," začal Ekström. „Četl jsem tohle… ehm, prohlášení, které jsem dnes ráno dostal, a potřeboval bych si vyjasnit několik věcí…"

„Ano?" zeptala se ochotně Annika Gianniniová.

„Vlastně nevím, ze kterého konce mám začít. Zřejmě bych vám hned na úvod měl říci, že já i kriminální inspektor Faste jsme hluboce otřeseni."

„Prosím?"

„Snažíme se pochopit vaše záměry."

„Jak to myslíte?"

„Tenhle životopis nebo jak bych to vlastně měl nazvat… jaký je jeho účel?"

„To je přece úplně jasné. Má klientka v něm popisuje svou verzi průběhu událostí."

Ekström se dobromyslně zachechtal. Pohladil si bradku známým pohybem, který Annice z jakéhosi důvodu začal lézt na nervy.

„Ano, ale vaše klientka měla několik měsíců na to, aby se k věci vyjádřila. Inspektor Faste se ji snažil vyslechnout, ale neřekla mu ani slovo."

„Pokud vím, neexistuje žádný zákon, který by jí přikazoval mluvit, když se to hodí kriminálnímu inspektorovi Fastemu."

„To jistě ne, ale chci říct… za dva dny začne soudní proces a vy mi za pět minut dvanáct přijdete s tímhle papírem. Cítím určitou zodpovědnost, ačkoli to nepatří k povinnostem státního zástupce."

„Prosím?"

„Za žádných okolností se vás nechci dotknout, to opravdu nemám v úmyslu. Soudní procesy se v téhle zemi řídí platnými předpisy. Ale paní Gianniniová, vy jste advokátka specializovaná na ženské otázky a nikdy jste nehájila klienta, jehož případ spadá do oblasti trestního práva. Lisbeth Salanderovou jsem neobžaloval proto, že je žena, ale proto, že se dopustila závažných násilných trestných činů. I vám přece musí být jasné, že vaše klientka je vážně psychicky nemocná a že potřebuje lékařskou péči a pomoc."

„Takže jestli jsem to dobře pochopila," prohlásila přátelsky Annika Gianniniová, „vy máte strach, že nebudu schopna Lisbeth Salanderovou před soudem uspokojivě hájit."

„Nemyslel jsem to nijak urážlivě," řekl Ekström. „Nezpochybňuji vaše schopnosti. Jen poukazuji na váš nedostatek zkušeností."

„Rozumím. A zcela s vámi souhlasím. V oblasti trestního práva jsem velmi nezkušená."

„A přesto jste soustavně odmítala pomoc, kterou vám nabízeli mnohem zkušenější advokáti…"

„Jednala jsem podle přání své klientky. Lisbeth Salanderová chce za advokátku mě a já ji budu za dva dny zastupovat."

Annika se zdvořile usmála.

„Dobře. Ale rád bych věděl — to hodláte tenhle výtvor se vší vážností předložit senátu?"

„Samozřejmě. Je to příběh Lisbeth Salanderové."

Ekström s Fastem na sebe pohlédli. Faste zvedl obočí. Nechápal, co to ten Ekström pořád mele. Pokud Gianniniové nedošlo, že je na nejlepší cestě svou klientku úplně potopit, státnímu zástupci to ksakru může být úplně fuk. Stačilo jen poděkovat, vzít si ty papíry a nechat to plavat.

Faste ani v nejmenším nepochyboval, že Salanderová je naprostý cvok. Ze všech sil se z ní snažit dostal alespoň to, kde bydlí. Ale ta zatracená žába při každém výslechu mlčela jako zařezaná a zírala na zeď za Fastem. Nepohnula se ani o milimetr. Odmítala cigarety, kávu i chlazené nápoje. Nereagovala, když na ni mluvil přívětivě ani když na ni podrážděně zvýšil hlas.

Byl to nejbeznadějnější případ, se kterým se kriminální inspektor Hans Faste kdy setkal.

Povzdechl si.

„Paní Gianniniová," řekl nakonec Ekström. „Podle mého názoru bychom vaši klientku měli celého procesu ušetřit. Je nemocná. Vycházím z velice kvalifikovaného posudku soudního psychiatra. Salanderová už mnoho let potřebuje především odbornou péči."

„V tom případě byste to měl přednést při soudním přelíčení."

„To také udělám. Nejsem tu od toho, abych vám říkal, jak máte vést obhajobu. Pokud však v téhle strategii opravdu hodláte pokračovat, je to zcela absurdní. Vždyť ten životopis obsahuje šílená a nepodložená obvinění proti řadě osob… dokonce i proti jejímu poručníkovi advokátovi Bjurmanovi a doktoru Teleborianovi. Odpusťte mi poněkud drsné přirovnání, ale tenhle dokument bude posledním hřebíčkem do rakve vaší klientky."

„Rozumím."

„V průběhu líčení samozřejmě můžete její nemoc popírat a požadovat doplňující psychiatrickou expertizu. Celá záležitost může být předána k přezkoumání lékařské komoře. Ale upřímně řečeno, po přečtení tohoto prohlášení dojdou všichni ostatní psychiatři bez nejmenších pochyb ke stejnému závěru jako Peter Teleborian. Vždyť ten životopis jen potvrzuje, že je paranoidní schizofrenička."

Annika Gianniniová se zdvořile usmála.

„Ale existuje ještě jedna možnost," prohlásila.

„A jaká?“ otázal se Ekström.

„No, jednoduše taková, že veškerá prohlášení mé klientky jsou pravdivá a že jim senát uvěří.“

Státní zástupce Ekström se zatvářil překvapeně. Zdvořile se usmál a pohladil si bradku.

Fredrik Clinton se posadil k malému stolku u okna. Se zájmem naslouchal Georgu Nyströmovi a Jonasi Sandbergovi. Obličej měl zbrázděný vráskami, ale oči měl soustředěné a bdělé. Zářily mu jako dva uhlíky.

„Od dubna sledujeme telefony i elektronickou poštu nejdůležitějších zaměstnanců *Milénia*,“ řekl Clinton. „Zjistili jsme, že nejinformovanější jsou Blomkvist, Malin Erikssonová a Cortez. Viděli jsme poslední korekturu dalšího vydání. Sám Blomkvist si zřejmě uvědomil, že Salanderová je blázen. Sesmolil sociálně pojatou obhajobu — argumentuje tím, že společnost Salanderové neposkytla podporu, když ji potřebovala, a nemůže tak za to, že se pokusila zavraždit svého otce… ale to je jen jeho názor, který nemá žádnou váhu. Není tam ani slovo o vloupání k němu do bytu, o přepadení jeho sestry v Göteborgu ani o těch zmizelých protokolech. Ví, že nic z toho nemůže dokázat.“

„A právě v tom vidíme problém,“ řekl Jonas Sandberg. „Blomkvist přirozeně musí vědět, že tu něco nehraje, ale veškeré podobné otazníky zcela ignoruje. Promiňte, ale to není styl *Milénia*. Navíc se do redakce vrátila Erika Bergerová. Celé číslo je tak bezobsažné, až mi připadá, že nás někdo vodí za nos.“

„Takže ty myslíš… že je to podvrh?“

Jonas Sandberg přikývl.

„Letní číslo *Milénia* mělo vyjít poslední týden v červnu. Z korespondence Malin Erikssonové a Mikaela Blomkvista vyplývá, že by ho měla tisknout nějaká firma v Södertälje. Ale já jsem si tu tiskárnu dnes proklepl a žádný materiál zatím nedostali. Z *Milénia* jim před měsícem poslali jen poptávku.“

„Hmm,“ řekl Fredrik Clinton.

„Kde tiskli předtím?“

„U nějaké firmy s názvem Hallvigs Reklam v Morgongåvě. Zavolal jsem tam a zeptal jsem se, jak jsou s tiskem daleko — předstíral

jsem, že pracuju v *Miléniu*. Šéf té tiskárny mi odmítl cokoli říct. Večer tam chci zajet a omrknout situaci."

„Rozumím. Georgu?"

„Prošel jsem všechny telefonáty z posledního týdne," řekl Georg Nyström. „Je to divné, ale žádný ze zaměstnanců *Milénia* se nezmínil o ničem, co by souviselo s tím soudním procesem nebo se Zalaščenkovou aférou."

„O ničem?"

„Ne. Jedině když o tom mluví s lidmi zvenčí. Poslechněte si například tohle: Mikaelu Blomkvistovi zavolal nějaký reportér z *Aftonbladet* a zeptal se ho, jestli chce nastávající proces nějak komentovat."

Nyström zapnul magnetofon.

„Je mi líto, ale nemám k tomu co říct."

„Vždyť jste od samého začátku jedním z aktérů tohoto případu. Právě vy jste našel Salanderovou v Gosseberze. A zatím jste o tom nenapsal ani slovo. Kdy to hodláte zveřejnit?"

„Až přijde čas. Tedy za předpokladu, že mám co zveřejnit."

„A máte?"

„No, to si budete muset koupit Milénium *a zjistit to sám…"*

Nyström magnetofon vypnul.

„Předtím nás nic takového ani nenapadlo, ale já jsem si náhodně poslechl pár starších telefonátů. Celou dobu to funguje stejně. Blomkvist o Zalaščenkově aféře nikdy s nikým nemluvil, nebo jen zcela povšechně. Nemluví o tom ani se svou sestrou, která Salanderovou zastupuje."

„Asi opravdu nemá co říct."

„Neustále odmítá o čemkoli spekulovat. Vypadá to, že je v redakci pečený vařený, a skoro vůbec nechodí domů na Bellmanovu ulici. Pokud dře ve dne v noci, pak by zřejmě vyplodil něco lepšího než ty plky, co jsou v posledním čísle *Milénia*."

„Pořád ještě nemáme možnost nasadit do redakce štěnici?"

„Ne," vpadl do hovoru Jonas Sandberg. „V redakci pořád někdo je. I to mluví samo za sebe."

„Cože?"

„Od chvíle, kdy jsme se vloupali Blomkvistovi do bytu, v redakci neustále někdo je. Blomkvist zaleze k sobě do kanceláře a celou

noc se tam svítí. A když tam není on, vysedává tam Cortez, Malin Erikssonová nebo ten teplouš… chm, Christer Malm."

Clinton si pohladil bradu. Chvíli přemýšlel.

„Dobře. Jaké z toho plynou závěry?"

Georg Nyström na chvíli zaváhal.

„No… skoro mi připadá, že na nás hrajou nějakou habaďúru."

Clinton ucítil, jak mu po zátylku přejel mráz.

„Jak to, že jste si toho nevšimli už dřív?"

„Odposlouchávali jsme to, co říkají, ne to, co neříkají. Byli jsme spokojení, když jsme slyšeli nebo četli, jak jsou z toho zmatení. Blomkvist ví, že jemu i jeho sestře ten spis o Salanderové někdo ukradl. Ale co má ksakru za lubem?"

„Oznámili to přepadení na policii?"

Nyström zavrtěl hlavou.

„Gianniniová byla při všech výsleších se Salanderovou. Je zdvořilá, ale nikdy neřekne nic podstatného. A Salanderová mlčí jako zařezaná."

„Tím nám jen nahrává do karet. Čím dýl bude držet hubu, tím líp. Co říká Ekström?"

„Před dvěma hodinami jsem byl za ním. Zrovna dostal tohle prohlášení od Salanderové."

Nyström ukázal na kopii v Clintonově klíně.

„Ekström je zmatený. Ještě štěstí, že se Salanderová neumí písemně vyjadřovat. Nezasvěcený člověk to bude pokládat za naprosto choromyslnou konspirační teorii s pornografickými prvky. Ale trefila se hodně blízko pravdy. Přesně popisuje, jak ji zavřeli ke Svatému Štěpánovi, tvrdí, že Zalaščenko pracoval pro tajné služby a podobně. Podle jejího mínění se jedná o malou sektu uvnitř bezpečnostní policie, takže má zjevně podezření, že nějaká skupina typu Sekce opravdu existuje. Celkově lze říct, že ta zpráva je náš velice přesný popis. Ale jak už jsem říkal, zní to zcela nedůvěryhodně. Ekström je zmatený, protože Gianniniová zřejmě hodlá tenhle papír využít při obhajobě."

„Do prdele," vyrazil ze sebe Clinton.

Sklonil hlavu a chvilku usilovně přemýšlel. Nakonec vzhlédl.

„Jonasi, zajeď do Morgongåvy a zjisti, co se děje. Pokud tam tisknou *Milénium*, tak chci kopii."

„Vezmu s sebou Faluna."

„Dobře. Georgu, ty zajdeš za Ekströmem a vypátráš, jak se na to dívá. Zatím všechno běželo jako na drátkách, ale tohle nemůžeme nechat jen tak."

„Dobře."

Clinton se znovu na chvíli odmlčel.

„Nejlepší by bylo, kdyby se vůbec žádný proces nekonal…" řekl nakonec.

Zvedl zrak a pohlédl Nyströmovi do očí. Nyström přikývl. Sandberg přikývl. Panovalo mezi nimi tiché porozumění.

„Georgu, ty prověříš, jaké máme možnosti."

Jonas Sandberg a zámečník Lars Faulsson, známý spíše pod přezdívkou Falun, zaparkovali kousek od železnice a prošli městečkem Morgongåva. Bylo půl desáté večer. Na nějaký zásah bylo příliš světlo a příliš brzy; chtěli si pouze zrekognoskovat terén a získat přehled o situaci.

„Pokud tam mají alarm, tak s tebou nejdu," řekl Falun.

Sandberg přikývl.

„Nejlepší bude, když tam napřed nakoukneš oknem. Jestli tu věc uvidíš, prohodíš sklem šutr, popadneš ten krám a pomažeš odtamtud jako namydlenej blesk."

„Dobře," řekl Sandberg.

„Pokud potřebuješ jen noviny, tak se mrkneme, jestli nemají vzadu za barákem kontejnery. Musí tam mít zmetky, zkušební výtisky a podobně."

Tiskárna se nacházela v nízké cihlové budově. Muži k ní zamířili po druhé straně ulice. Právě když se Sandberg chystal přejít k tiskárně, popadl ho Falun za loket.

„Jdi rovně," řekl.

„Co?"

„Jdi rovně a dělej, že jsme si jen vyšli na procházku."

Muži prošli kolem budovy a obešli okolí.

„O co jde?" zeptal se Sandberg.

„Musíš mít oči na stopkách. Není tam jen alarm. Vedle budovy parkuje auto."

„Myslíš tím, že v něm někdo je?"

„Je to auto z Milton Security. Do prdele, oni tu tiskárnu nechali hlídat."

„Milton Security," vyrazil ze sebe Fredrik Clinton. Cítil v břiše příznaky paniky.

„Kdybych s sebou neměl Faluna, tak bych jim vběhl přímo do náručí," řekl Jonas Sandberg.

„V tom je nějaká levárna," prohlásil Georg Nyström. „Nenapadá mě jediný rozumný důvod, proč by si mrňavá tiskárna někde na periferii platila hlídače z Milton Security."

Clinton přikývl. Ústa se mu sevřela do tenké čárky. Bylo jedenáct hodin večer a potřeboval si odpočinout.

„Takže *Milénium* má něco za lubem," řekl Sandberg.

„To mi taky došlo," odvětil Clinton. „Dobrá. Provedeme analýzu situace. Jaký je nejhorší možný scénář? Co můžou vědět?"

Clinton vyzývavě pohlédl na Nyströma.

„Určitě jde o ten spis z roku 1991," řekl. „Jakmile jsme jim sebrali kopie, posílili bezpečnost. Muselo jim dojít, že je někdo sleduje. V nejhorším případě mají další kopii."

„Ale vždyť Blomkvist byl celý zoufalý z toho, že o ten spis přišli."

„Já vím. Ale možná jsme jim naletěli. I tuhle možnost musíme vzít v úvahu."

Clinton přikývl.

„Tak z ní budeme vycházet. Jonasi?"

„Víme, na čem se bude zakládat obhajoba. Salanderová řekne pravdu tak, jak ji ona vidí. Ještě jednou jsem si přečetl ten její takzvaný životopis a vlastně nám nahrává do karet. Obsahuje tak závažná obvinění ze znásilnění a porušení zákona, že to bude vypadat jako chorobné výplody fantazie nějakého mýtomana."

Nyström přikývl.

„Navíc pro svá tvrzení nemá sebemenší důkaz. Ekström to použije proti ní. Zpochybní její důvěryhodnost."

„Dobře. Ta nová Teleborianova zpráva je vynikající. Pak samozřejmě existuje možnost, že Gianniniová sežene nějakého odborníka, který bude tvrdit, že Salanderová není pošahaná, a celé to skončí před lékařskou komisí. Ale znovu opakuju — pokud Salanderová nezmění taktiku, tak s nimi odmítne komunikovat,

a oni dojdou k závěru, že Teleborian má pravdu a že ta holka je cvok. Je sama sobě nejhorším nepřítelem."

„Stejně by bylo nejlepší, kdyby se žádný proces nekonal," řekl Clinton.

Nyström se zatvářil odmítavě.

„To je skoro nemožné. Sedí ve vazební cele a s ostatními vězni vůbec nepřijde do styku. Každý den má hodinovou vycházku na střeše budovy, ale tam se nedostaneme. Mezi personálem věznice žádné kontakty nemáme."

„Rozumím."

„Pokud jsme chtěli zasáhnout, měli jsme to udělat v době, kdy ležela v nemocnici. Teď musíme jednat otevřeně. Vrah by s téměř stoprocentní pravděpodobností skončil v base. A kde seženeme střelce, který by tohle vzal? Na fingovanou sebevraždu nebo nějakou nehodu máme příliš málo času."

„Myslel jsem si to. A nečekaná smrt obvykle vzbuzuje otázky. Dobře, uvidíme, jak to půjde u soudu. Na samotném případu se přece nic nezměnilo. Celou dobu jsme čekali, že udělají protitah, a vypadá to, že se zmohli jen na tenhle slavný životopis."

„Problém je *Milénium*," řekl Sandberg.

Clinton i Nyström souhlasně přikývli.

„*Milénium* a Milton Security," řekl zamyšleně Clinton. „Vždyť Salanderová pracovala pro Armanského a měl s ní něco i Blomkvist. Můžeme z toho vyvodit, že spolu něco pečou?"

„Dává to smysl, když vezmeme v úvahu, že Milton Security hlídá tiskárnu *Milénia*. To nemůže být náhoda."

„Dobře. Kdy to hodlají vydat? Jonasi, říkal jsi, že mají skoro dva týdny zpoždění. Pokud vyjdeme z předpokladu, že Milton Security hlídá tiskárnu kvůli tomu, aby se k *Miléniu* nikdo nedostal předčasně, znamená to, že mají v úmyslu zveřejnit něco, co nechtějí prozradit předem, nebo to, že časopis už je částečně vytištěný."

„Hodlají to vydat v souvislosti s tím soudním procesem," řekl Jonas Sandberg. „To je jediný rozumný závěr."

Clinton přikývl.

„Co v těch novinách bude? Jaká je nejhorší možnost?"

Všichni tři dlouhou chvíli přemýšleli. Jako první přerušil ticho Nyström.

„V nejhorším případě mají kopii té zprávy z roku 1991."

Clinton a Sandberg přikývli. Došli ke stejnému závěru.

„Otázkou je, co s tou zprávou udělají," řekl Sandberg. „Ten spis odhalí Björcka a Teleboriana. Björck je mrtvý. Můžou se obout do Teleboriana, ale ten bude tvrdit, že provedl jen běžnou psychiatrickou expertizu. Bude to tvrzení proti tvrzení a Teleborian samozřejmě všechna obvinění popře."

„Co uděláme, když tu zprávu zveřejní?" zeptal se Nyström.

„Myslím, že máme v ruce trumf," řekl Clinton. „Pokud do té zprávy někdo začne šťourat, zaměří se na bezpečnostní policii, a ne na Sekci. A pokud se novináři začnou na tu zprávu vyptávat, bezpečnostní policie ji vytáhne z archívu…"

„A přirozeně nepůjde o tutéž zprávu," řekl Sandberg.

„Shenke dal do archívu upravenou verzi, tedy tu verzi, kterou četl státní zástupce Ekström. Má i spisovou značku. Budeme tak moci dost snadno vypustit do médií spoustu dezinformací… původní zprávu, která se dostala do rukou Bjurmanovi, máme přece my, a *Milénium* má jen kopii. Dokonce můžeme rozšířit i fámy v tom smyslu, že originál zfalšoval sám Blomkvist."

„Dobře. Co dalšího by mohli v *Miléniu* vědět?"

„O Sekci určitě nevědí nic. To není možné. Takže se zaměří na bezpečnostní policii. Blomkvist bude vypadat jako konspirační teoretik a tajné služby budou tvrdit, že se zbláznil."

„Blomkvist je hodně populární," řekl pomalu Clinton. „A po Wennerströmově aféře je také značně důvěryhodný."

Nyström kývl.

„Nemohli bychom tu jeho důvěryhodnost nějak zpochybnit?" zeptal se Jonas Sandberg.

Nyström a Clinton si vyměnili pohled. Poté oba přikývli. Clinton pohlédl na Nyströma.

„Myslíš, že bys mohl sehnat… řekněme takových padesát gramů kokainu?"

„Jo, možná od Jugoslávců."

„Dobře. Zkus to. Ale rychle. Ten proces začne za dva dny."

„Já nechápu…" řekl Jonas Sandberg.

„Tenhle fígl je starý jako řemeslo samo. Ale pořád je hodně účinný."

„Morgongåva?“ zeptal se Torsten Edklinth a zamračil se. Seděl v županu doma na pohovce a už potřetí si četl životopis Lisbeth Salanderové, když mu zavolala Monica Figuerolová. Bylo dost dlouho po půlnoci a Edklinth si uvědomil, že se stalo něco opravdu nekalého.

„Morgongåva,“ zopakovala Monica Figuerolová. „Sandberg a Lars Faulsson tam byli kolem sedmé večer. Curt Svensson z Bublanského týmu je celou cestu sledoval. Šlo to snadno, protože v Sandbergově voze máme sledovací zařízení. Zaparkovali poblíž staré železniční zastávky, prošli pár ulic, pak se vrátili do auta a odjeli zpátky do Stockholmu.“

„Rozumím. Potkali se s někým nebo…?“

„Ne. Právě tohle bylo divné. Vystoupili z auta, chvíli se courali po okolí, pak do něj zase nasedli a odjeli domů.“

„Aha. A kvůli tomu mi voláš uprostřed noci?“

„Chvilku nám trvalo, než jsme na to přišli. Procházeli kolem tiskárenské budovy Hallvigs Reklam. Mluvila jsem o tom s Mikaelem Blomkvistem. Právě tam tisknou další číslo *Milénia*.“

„Sakra,“ řekl Edklinth.

Okamžitě si uvědomil veškeré logické důsledky.

„Vzhledem k tomu, že tam byl i Falun, měli zřejmě v plánu pozdní návštěvu tiskárny, ale pak výpravu přerušili,“ řekla Monica Figuerolová.

„A proč?“

„Protože Blomkvist požádal Dragana Armanského, aby tiskárnu hlídali, dokud časopis nepůjde do distribuce. Pravděpodobně uviděli auto Milton Security. Předpokládala jsem, že bys o tom chtěl okamžitě vědět.“

„To máš pravdu. Takže začali tušit, že je něco ve vzduchu…“

„Muselo se jim rozsvítit přinejmenším ve chvíli, kdy uviděli to auto. Sandberg hodil Faulssona do centra a pak se vrátil na Dělostřeleckou ulici. Víme, že tam je Fredrik Clinton. Georg Nyström přišel skoro současně s ním. Otázkou je, co udělají.“

„Ten soud začne v úterý… Mohla bys zavolat Blomkvistovi a požádat ho, aby zvýšili bezpečnost v *Miléniu*? Pro jistotu.“

„Redakci už mají skvěle zabezpečenou. A způsob, jakým zareagovali na odposlech telefonů, je naprosto profesionální. Blomkvist

je úplně paranoidní a vymyslel úhybné manévry, ze kterých bychom si mohli vzít příklad i my."

„Tak jo. Ale určitě mu zavolej."

Monica Figuerolová zaklapla mobilní telefon a položila ho na noční stolek. Podívala se na nahého Mikaela Blomkvista, opřeného o nohy postele.

„Mám ti zavolat a navrhnout, abyste zvýšili bezpečnost v *Miléniu*," řekla Monica.

„Díky za radu," odvětil suše Mikael.

„Myslím to vážně. Pokud začali tušit, že se k něčemu schyluje, hrozí nebezpečí, že budou jednat nepromyšleně. Můžou se pokusit i o vloupání."

„Dnes v noci tam je Henry Cortez. A máme alarm proti přepadení, napojený přímo na Milton Security, která sídlí jen tři minuty od redakce."

Mikael chvíli mlčky seděl.

„Prý paranoidní," zamumlal.

» , ,

KAPITOLA 24

Pondělí 11. července

V pondělí v šest hodin ráno zavolala Susanne Linderová z Milton Security na Mikaelův modrý Ericsson T10.

„Copak vy nikdy nespíte?“ zeptal se rozespale Mikael.

Zároveň pohlédl na Monicu Figuerolovou, která již byla na nohou a převlékla se do šortek na běhání, nestačila si však ještě natáhnout tričko.

„Jo. Ale vzbudili mě na noční službu. Ve tři ráno se ozval ten tichý alarm, co jsme vám nainstalovali do bytu.“

„Cože?“

„Zajela jsem se tam podívat. Je to hodně zamotané. Mohl byste se zastavit v Milton Security? Hned ráno.“

„Tohle je vážné,“ řekl Dragan Armanskij.

Těsně po osmé hodině ranní se sešli v konferenční místnosti v Milton Security před televizní obrazovkou. Na schůzce byl přítomen Armanskij, Mikael Blomkvist a Susanne Linderová. Armanskij pozval i dvaašedesátiletého Johana Fräklunda, bývalého kriminálního inspektora v Solně, nyní šéfa operativní jednotky v Milton Security, a bývalého kriminálního inspektora, osmačtyřicetiletého Sonnyho Bohmana, který případ Lisbeth Salanderové sledoval od samého začátku. Všichni přemýšleli nad záznamem ze skryté kamery, který jim právě přehrála Susanne Linderová.

„Právě vidíme, jak ve tři sedmnáct ráno otevírá Jonas Sandberg dveře do bytu Mikaela Blomkvista. Má vlastní klíče… Pamatujete si přece, jak zámečník Faulsson před pár týdny udělal kopii Blomkvistových rezervních klíčů, když se mu s Göranem Mårtenssonem vloupali do bytu?“

Armanskij krátce přikývl.

„Sandberg se uvnitř zdržel asi osm minut. Během té doby provedl následující: z kuchyně přinesl malý igelitový sáček a něco do něj strčil. Pak vyšrouboval zadní část reproduktoru, který máte v obýváku, Mikaeli, a sáček zasunul dovnitř.“

„Hmm,“ řekl Mikael Blomkvist.

„Je příznačné, že si vzal sáček od vás z kuchyně.“

„To je pytlík z konzumu, měl jsem v něm housky,“ řekl Mikael. „Obyčejně si je schovávám na sýr a tak podobně.“

„Já to doma dělám zrovna tak. Ale důležité jsou především vaše otisky prstů. Pak Sandberg vzal z pytle na odpadky v hale starý výtisk *SMP*. Do jedné strany novin zabalil nějaký předmět, který umístil na nejvyšší příčku ve skříni.“

„Hmm,“ řekl znovu Mikael Blomkvist.

„Šlo mu o totéž. Na novinách jsou vaše otisky.“

„Chápu,“ řekl Mikael Blomkvist.

„Kolem páté jsem zajela k vám do bytu. V reproduktoru bylo asi sto osmdesát gramů kokainu. Jeden gram jsem na zkoušku přivezla.“

Susanne položila na konferenční stolek malý sáček s důkazním materiálem.

„Co bylo v té skříni?“ zeptal se Mikael.

„Asi sto dvacet tisíc korun v hotovosti.“

Armanskij pokynul Susanne Linderové, aby vypnula televizi, a pohlédl na Fräklunda.

„Takže Mikael Blomkvist je zapletený do kšeftování s koksem,“ prohlásil dobromyslně Fräklund. „Vaše počínání je zjevně vyvedlo z míry.“

„Tohle je protitah,“ řekl Mikael Blomkvist.

„Protitah?“

„Včera večer objevili v Morgongåvě ochranku z Milton Security.“

Mikael ostatním vypověděl, co se o Sandbergově výletu do Morgongåvy dozvěděl od Monicy Figuerolové.

„Ten malej hajzlík nezahálí," řekl Sonny Bohman.

„Ale proč právě teď?"

„Zjevně jim dělá starosti, co *Milénium* chystá v souvislosti se zahájením soudního procesu," řekl Fräklund. „Pokud Blomkvista zatkne policie za kšeftování s kokainem, značně tím utrpí jeho důvěryhodnost."

Susanne Linderová přikývla. Mikael Blomkvist se tvářil pochybovačně.

„Tak co s tím uděláme?" otázal se Armanskij.

„V téhle situaci bych nedělal nic," navrhl Fräklund. „Všechny trumfy držíme v ruce. Máme výborně zdokumentované, jak Sandberg podstrkuje k vám do bytu důkazní materiál, Mikaeli. Necháme jen znovu sklapnout pastičku. Okamžitě budeme moci dokázat vaši nevinu a navíc máme další důkaz kriminálního chování Sekce. Moc rád bych byl státním zástupcem, až tihle pacholci skončí před soudem."

„Já nevím," řekl pomalu Mikael Blomkvist. „Ten soud začne už pozítří. *Milénium* vyjde v pátek, tedy třetí den procesu. Pokud mě chtějí dostat do basy za kšeftování s kokainem, musí k tomu dojít předtím… abych před vydáním časopisu nemohl nic vysvětlit. Takže mi hrozí, že skončím v base a zmeškám zahájení procesu."

„Jinými slovy máte dobré důvody být tenhle týden neviditelný," navrhl Armanskij.

„Ne… musím se ještě pracovně sejít s redaktorkou z TV4 a připravit spoustu dalších věcí. To by mi zkřížilo plány…"

„Proč právě teď?" zeptala se najednou Susanne Linderová.

„Jak to myslíš?" otázal se Armanskij.

„Na očernění Blomkvista měli celé tři měsíce. Proč zasáhli zrovna teď? Stejně tomu zveřejnění nemůžou ničím zabránit."

Kolem stolu se na chvíli rozhostilo ticho.

„Třeba jim ještě nedošlo, co vlastně hodláte zveřejnit, Mikaeli," řekl pomalu Armanskij. „Vědí, že máte něco za lubem… ale možná si myslí, že máte jen ten Björckův spis z roku 1991."

Mikael pochybovačně přikývl.

„Zatím zřejmě nepochopili, že hodláte odhalit celou Sekci. Kdyby šlo jen o ten Björckův protokol, stačilo by vzbudit pochybnosti o vás. Vaše zatčení a vzetí do vazby by veškerá odhalení úplně zastínilo. Byl by to pěkný skandál. Známý reportér Mikael Blomkvist zatčen za obchodování s omamnými látkami. Šest až osm let odnětí svobody."

„Mohl byste mi dát dvě kopie toho filmu?" požádal Mikael.

„Co s nimi budete dělat?"

„Jednu dám Edklinthovi. A za tři hodiny mám schůzku s redaktorkou z TV4. Zřejmě bude nejlepší se předem pojistit, aby tuhle bombu mohli odvysílat hned potom, co to vypukne."

Monica Figuerolová vypnula DVD přehrávač a položila dálkový ovladač na stůl. Setkání se konalo v prozatímní kanceláři na Fridhemském náměstí.

„Kokain," řekl Edklinth. „Mají drsné metody."

Monica Figuerolová vypadala zamyšleně. Pohlédla na Mikaela.

„Myslel jsem, že bude nejlepší, když o tom budete vědět," řekl Mikael a pokrčil rameny.

„Tohle se mi nelíbí," prohlásila Monica. „Vypadá to na nepromyšlený zoufalý čin. Musí si přece uvědomovat, že i když vás policie zatkne za obchod s omamnými látkami, nenecháte se jen tak beze všeho strčit do basy."

„Jo," řekl Mikael.

„A i když vás soud uzná vinným, existuje velké riziko, že lidé budou věřit vám. A vaši kolegové z *Milénia* taky určitě nebudou mlčet."

„Navíc je to muselo stát spoustu peněz," řekl Edklinth. „Což znamená, že mají k dispozici nějaký rozpočet, ze kterého můžou bez mrknutí oka vzít sto dvacet tisíc a navíc někomu zaplatit za kokain."

„Já vím," řekl Mikael. „Ale ten plán sám o sobě není špatný. Počítají s tím, že Lisbeth Salanderová skončí na psychiatrii a já zmizím v oblaku podezření. Navíc si myslí, že se případná pozornost zaměří na bezpečnostní policii — ne na Sekci. To není špatná výchozí situace."

„Ale jak přesvědčí protidrogový útvar, aby u vás udělal domovní prohlídku? Na vykopnutí dveří do bytu u novinářské celebrity přece nestačí jen nějaký anonymní tip. A pokud chtějí, aby jim tenhle plán vyšel, muselo by na vás padnout podezření během čtyřiadvaceti hodin."

„To jo, ale o jejich časovém harmonogramu nic nevíme," řekl Mikael.

Byl unavený a přál si, aby tohle všechno už bylo za ním. Vstal.

„Kam máte teď namířeno?" zeptala se Monica Figuerolová. „Ráda bych věděla, kde se v dohledné době hodláte zdržovat."

„V poledne mám sraz s redaktorkou TV4. A v šest hodin jdu s Erikou Bergerovou na dušené jehněčí do Samirova hrnce. Musíme ještě vypilovat tiskovou zprávu. Po zbytek večera budu zřejmě v redakci."

Monica Figuerolová trochu přimhouřila oči, když se Mikael zmínil o Erice Bergerové.

„Chtěla bych, abychom během dneška zůstali ve spojení. Nejlepší by bylo, kdybychom zůstali v úzkém kontaktu až do zahájení procesu."

„Tak dobře. Co kdybych se na pár dní přestěhoval k vám domů?" navrhl Mikael a usmál se, jako by se jednalo o žert.

Monica Figuerolová se zakabonila. Pohlédla na Edklintha.

„Monica má pravdu," řekl Edklinth. „Dokud to nebude za námi, neměl byste se nikde moc ukazovat. Jestli vás sebere protidrogová policie, budete muset mlčet, dokud neskončíte před soudem."

„Klid," řekl Mikael. „Nemíním propadnout panice a udělat chybu. Starejte se o svou práci a já se postarám o svou."

Redaktorka z TV4 nedokázala skrýt své vzrušení nad novým obrazovým materiálem od Mikaela Blomkvista. Mikael se usmál její dychtivosti. Celý týden dřeli jako koně, aby připravili srozumitelné podklady pro televizní vysílání o Sekci. Producent i šéf zpravodajství v TV4 si uvědomovali, jaká to bude bomba. Pracovali v největší tajnosti pouze s několika zasvěcenci. Souhlasili s podmínkou Mikaela Blomkvista, že příběh zveřejní až třetí večer po zahájení soudního procesu. Rozhodli se, že připraví hodinovou mimořádnou přílohu ke zprávám.

Mikael redaktorce poskytl spoustu fotografií, které mohla použít, ale pohyblivým obrázkům v televizi se nic nevyrovná. Dokonale ostrý videofilm, na kterém identifikovaný policista schovává kokain do bytu Mikaela Blomkvista, ji málem přivedl k šílenství.

„Tohle nemá chybu," řekla redaktorka. „Název — Bezpečnostní policie podstrkává kokain do reportérova bytu."

„Bezpečnostní policie ne… Sekce," opravil ji Mikael. „Nesmíš ty dvě věci házet do jednoho pytle, to by byla chyba."

„Sandberg ksakru přece pracuje pro bezpečnostní policii," oponovala mu.

„Jo, ale ve skutečnosti do jejích řad infiltroval. Tyhle dvě věci musíš striktně oddělovat."

„Dobře. Hlavním námětem je tedy Sekce. Mikaeli, můžeš mi vysvětlit, jak je možné, že se vždycky zapleteš do takovýchhle trháků? Máš pravdu. Tohle bude mnohem větší bomba než Wennerströmova aféra."

„Zřejmě mám vážně talent. Ironií osudu i tenhle příběh vlastně začíná Wennerströmovou aférou. Tedy tou špionážní ze šedesátých let."

Ve čtyři hodiny odpoledne mu zavolala Erika Bergerová. Právě byla na schůzce s členy Svazu vydavatelů novin, aby jim sdělila svůj názor na plánované škrty v *SMP*, které po jejím odchodu vyústily v ostrý profesní konflikt. Řekla Mikaelovi, že to na šestou nestihne a že do Samirova hrnce dorazí nejdříve o půl sedmé.

Jonas Sandberg pomohl Fredriku Clintonovi přesunout se z kolečkového křesla na lůžko, které bylo v hlavním stanu Sekce Clintonovou velitelskou základnou. Clinton se právě vrátil z dopoledního pobytu na dialýze. Připadal si prastarý a neskutečně unavený. V posledních dnech se skoro nevyspal a přál si, aby měl všechno už konečně za sebou. Sotva se natáhl na postel, připojil se k nim Georg Nyström.

Clinton sebral všechny síly.

„Hotovo?" otázal se.

Georg Nyström přikývl.

„Právě jsem se setkal s bratry Nikoličovými," řekl. „Bude to stát padesát tisíc."

„Na to máme," řekl Clinton.

Ksakru, kéž bych mohl být znovu mladý.

Clinton otočil hlavu a důkladně si prohlédl tvář Georga Nyströma i Jonase Sandberga.

„Žádné výčitky svědomí?" zeptal se jich.

Oba muži zavrtěli hlavou.

„Kdy to vypukne?" zeptal se Clinton.

„Do čtyřiadvaceti hodin," odpověděl Nyström. „Je zatraceně těžké zjistit, kde Blomkvist vězí, ale v nejhorším případě to udělají před redakcí."

Clinton přikývl.

„První možnost máme už dnes večer, asi za dvě hodiny," řekl Jonas Sandberg.

„Ale?"

„Blomkvistovi před chvílí volala Erika Bergerová. Mají sraz v Samirově hrnci. To je hospoda kousek od Bellmanovy ulice."

„Bergerová…" pronesl váhavě Clinton.

„Jen proboha doufám, že ji při tom…" řekl Georg Nyström.

„Možná by to nebyla zas taková chyba," přerušil ho Jonas Sandberg.

Clinton i Nyström na něj pohlédli.

„Shodli jsme se, že největším nebezpečím je pro nás Blomkvist a že v dalším čísle *Milénia* pravděpodobně něco zveřejní. Tomu nemůžeme zabránit. Takže musíme podrýt jeho důvěryhodnost. Když přijde o život při vyřizování účtů mezi grázly z podsvětí a policie u něj v bytě najde drogy a peníze, přirozeně z toho vyplynou jisté závěry. V tom případě se zpočátku nezaměří na nějaké konspirace související s bezpečnostní policií."

Clinton přikývl.

„Erika Bergerová je vlastně Blomkvistova milenka," řekl Sandberg důrazně. „Je vdaná a zahýbá manželovi. Takže pokud zemře i ona, dohady a spekulace budou ještě zajímavější."

Clinton s Nyströmem si vyměnili pohled. Sandberg měl přirozený talent na vytváření kouřových clon. Rychle se učil. Oba však na okamžik zapochybovali. Při rozhodování o životě a smrti byl Sandberg úplně lhostejný. To nebylo dobré znamení. K tak extrémnímu opatření, jakým je vražda, není možné přistoupit jen

proto, že se naskytla příležitost. Nebylo to univerzální řešení, nýbrž nouzové východisko, kterého je možno využít pouze tehdy, kdy nic jiného nezbývá.

Clinton zaváhal.

Vedlejší škody, pomyslel si. Najednou pocítil k celé záležitosti nechuť.

Po životě stráveném ve službě vlasti tu sedíme jako ti nejhorší nájemní zabijáci. U Zalaščenka to bylo nezbytné. Björckův případ byl… politováníhodný, ale Gullberg měl pravdu. Björck by se nechal zlomit. U Blomkvista je to… zřejmě nezbytné. Ale Erika Bergerová je jen nevinný divák.

Clinton pohlédl na Jonase Sandberga. Doufal, že se z toho mladíka nestane psychopat.

„Kolik toho bratři Nikoličové vědí?"

„Nic. Tedy nevědí nic o nás. Setkali se jen se mnou, ale já jsem použil krycí jméno, podle kterého mě nemůžou vypátrat. Myslí si, že ta vražda má něco společného s prostitucí."

„Co bude s bratry Nikoličovými pak?"

„Okamžitě zmizí ze Švédska," řekl Nyström. „Přesně jako to udělali v Björckově případě. Pokud policajti při vyšetřování nic nezjistí, za pár týdnů se budou moct vrátit."

„A náš plán?"

„Sicilský model. Dojdou k Blomkvistovi, vyprázdní do něj zásobník a vypadnou."

„Zbraň?"

„Automat. Nevím, jaký typ."

„Doufám, že nehodlají pálit z automatu po celé restauraci…"

„Bez obav. Jsou chladnokrevní a vědí, co mají dělat. Ale pokud bude Bergerová sedět u stejného stolu jako Blomkvist…"

Vedlejší škody.

„Poslyšte," řekl Clinton. „Je důležité, aby Wadensjöö neobjevil, že v tom máme prsty. Obzvláště ne v případě, kdy bude jednou z obětí Erika Bergerová. Už teď má nervy napjaté k prasknutí. Bojím se, že až bude po všem, budeme ho muset poslat do důchodu."

Nyström přikývl.

„Takže až dostaneme zprávu o Blomkvistově vraždě, budeme hrát divadýlko. Svoláme krizovou schůzi a nad vývojem událostí

se musíme tvářit úplně vyjeveně. Budeme spekulovat o tom, kdo za tou vraždou může být, ale dokud policie nenajde důkazní materiál, o drogách nesmí padnout ani slovo."

Mikael Blomkvist se rozloučil s redaktorkou z TV4 těsně před pátou. Celé odpoledne věnovali nejasnostem v materiálech, poté Mikaela Blomkvista nalíčili a natočili s ním dlouhý rozhovor.

Na jednu z položených otázek nedokázal jasně odpovědět, takže ji několikrát přetáčeli.

Jak je možné, že se státní úředník dokáže uchýlit dokonce i k vraždě?

Mikael o této otázce přemýšlel dlouho předtím, než mu ji položila redaktorka z TV4. Sekce musela Zalaščenka považovat za mimořádnou hrozbu, ale to stejně nebyla uspokojivá odpověď. Uspokojivá však nebyla ani jeho poslední odpověď.

„Jediné přijatelné vysvětlení je podle mého fakt, že se ze Sekce časem vyvinula sekta v pravém slova smyslu. Stali se z nich stejní šílenci, jako byli vrahové z Knutby, pastor Jim Jones a jim podobní. Sepsali si vlastní zákony, v nichž pojmy jako pravda a lež přestaly odpovídat naší realitě a kvůli nimž zůstali zcela izolováni od normální společnosti."

„Zní to, jako by šlo o nějakou psychickou poruchu."

„To rozhodně není špatný popis."

Mikael odjel metrem na Stavidlo a uvědomil si, že na Samirův hrnec je ještě příliš brzy. Chvíli zůstal stát na Södermalmském náměstí. Byl znepokojený, ale zároveň měl pocit, že je zase všechno při starém. Až po Eričině příchodu do *Milénia* si uvědomil, jak moc mu chyběla. Její návrat ke kormidlu nevedl k žádným vnitřním konfliktům, došlo pouze k tomu, že se Malin Erikssonová vrátila na pozici redakční sekretářky. A Malin byla šťastná jako blecha, že se život (jak se o věci vyjádřila) opět vrátil do starých kolejí.

Po Eričině návratu si také všichni uvědomili, jak obrovské množství práce museli v uplynulých třech měsících zastat. Erika okamžitě nastoupila a společně s Malin úspěšně vyřídila část organizačních záležitostí, které se v redakci do té doby nakupily. Na redakční schůzi se také dohodli, že *Milénium* musí přijmout alespoň jednoho nového kolegu, možná dokonce dva. Neměli však ani ponětí o tom, kde na to vezmou peníze.

Nakonec si Mikael koupil večerník a zašel si na kávu do Jávy na Rohové ulici, aby nějak zabil čas do schůzky s Erikou.

Státní zástupkyně Ragnhild Gustavssonová z Vrchního státního zastupitelství odložila brýle na čtení na konferenční stolek a hleděla na shromáždění. Ragnhild bylo padesát osm let, měla vrásčitý obličej s kulatými červenými tvářemi a prošedivělé, nakrátko ostříhané vlasy. Jako státní zástupkyně působila už čtvrt století a na vrchním zastupitelství pracovala od začátku devadesátých let.

Před třemi týdny ji zničehonic zavolali do kanceláře vrchního státního zástupce na schůzku s Torstenem Edklinthem. Právě dokončovala několik rutinních případů a těšila se na šestitýdenní dovolenou na své chatě na Husarö. Namísto toho byla pověřena vedením vyšetřování proti skupině státních úředníků, vystupujících pod názvem Sekce. Její prázdninové plány tak rychle vzaly za své. Bylo jí řečeno, že toto vyšetřování bude v dohledné době jejím hlavním úkolem, a dostala téměř volné ruce k vytvoření vlastní pracovní skupiny i k provedení nezbytných opatření.

„Tohle bude jeden z nejpozoruhodnějších kriminálních případů ve švédské historii," řekl jí nejvyšší státní zástupce.

S tím byla Ragnhild ochotna souhlasit.

S rostoucím překvapením si vyslechla shrnutí celého případu i výsledků Edklinthova vyšetřování, které prováděl z pověření ministerského předsedy. Vyšetřování dosud nedokončil, dospěl v něm však tak daleko, že věc musel předložit státnímu zástupci.

Ragnhild Gustavssonová se nejdříve seznámila s materiálem, který dostala od Edklintha. Když začínala mít jasno ve výčtu spáchaných trestných činů, uvědomila si, že veškerá její budoucí opatření i rozhodnutí vejdou do dějin. Od toho okamžiku věnovala veškerý svůj čas snaze o proniknutí do téměř nepochopitelného kriminálního případu, který měla před sebou. Ten byl v historii švédského soudnictví zcela ojedinělý, a jelikož se jednalo o zmapování trestné činnosti trvající přinejmenším třicet let, bylo jí jasné, že bude třeba vytvořit speciální pracovní tým. V myšlenkách zabloudila k vyšetřovatelům italského státního protimafiánského útvaru ze sedmdesátých a osmdesátých let, kteří museli působit

téměř v ilegalitě, aby přežili. Pochopila, proč byl Edklinth nucen pracovat v utajení. Vždyť nevěděl, komu může věřit.

Jejím prvním počinem bylo to, že si zavolala tři kolegy ze státního zastupitelství. Vybrala si osoby, které znala už hezkou řádku let. Poté najala známého historika pracujícího v poradním výboru pro předcházení trestné činnosti, aby jí pomohl svými znalostmi o rozmachu moci bezpečnostní policie v průběhu desetiletí. Nakonec formálně ustanovila hlavní vyšetřovatelkou Monicu Figuerolovou.

Vyšetřování činnosti Sekce tak získalo ústavně právní formu. Nyní na ně bylo možno nahlížet jako na jakékoli jiné vyšetřování, ačkoli probíhalo v naprostém utajení.

Během uplynulých dvou týdnů si státní zástupkyně Gustavssonová pozvala k formálnímu, avšak velmi diskrétnímu výslechu mnoho osob. Kromě Edklintha a Figuerolové vyslechla i kriminální inspektory Jana Bublanského, Sonju Modigovou, Curta Svenssona a Jerkera Holmberga. Poté si předvolala Mikaela Blomkvista, Malin Erikssonovou, Henryho Corteze, Christera Malma, Anniku Gianniniovou, Dragana Armanského, Susanne Linderovou a Holgera Palmgrena. Kromě zástupců *Milénia*, kteří z principu neodpovídali na otázky, u nichž by hrozilo odhalení jejich zdroje, jí všichni ochotně poskytli rozsáhlou výpověď i dokumentaci.

Ragnhild Gustavssonovou ani v nejmenším netěšila informace o plánovaném vydání *Milénia*, neboť to znamenalo, že ve stanovené datum bude muset vzít několik osob do vazby. Uvědomovala si, že za normálních okolností by k takovémuto opatření potřebovala několikaměsíční přípravu, nyní však neměla jinou volbu. Mikael Blomkvist z časopisu *Milénium* byl neoblomný. Nepodléhal žádným státním nařízením ani předpisům a příběh o Lisbeth Salanderové hodlal zveřejnit třetí den soudního procesu. Ragnhild Gustavssonové tak nezbylo než se přizpůsobit a udeřit současně s ním, aby podezřelé osoby neměly čas zmizet nebo zničit důkazní materiál. Blomkvist měl navíc značnou podporu ze strany Edklintha a Figuerolové a státní zástupkyně si posléze začala uvědomovat, že blomkvistovský model má jisté výhody. Ze strany médií získá dobře zrežírovanou podporu, kterou bude pro vznesení

žaloby potřebovat. Rychlost celého procesu navíc znemožní únik informací o utajovaném vyšetřování mezi ostatní kolegy, a tedy i mezi členy Sekce.

„Blomkvistovi jde především o rehabilitaci Lisbeth Salanderové. Zničení Sekce je jenom důsledek," konstatovala Monica Figuerolová.

Soudní proces s Lisbeth Salanderovou měl být zahájen ve středu — tedy o dva dny později — a při pondělní poradě šlo především o rekapitulaci dostupného materiálu a o rozdělení úkolů.

Porady se zúčastnilo třináct osob. Kromě Ragnhild Gustavssonové zde byli její dva nejbližší spolupracovníci ze státního zastupitelství. Za útvar pro ochranu ústavy byla přítomna Monica Figuerolová se Stefanem Bladhem a Andersem Berglundem a šéf oddělení Torsten Edklinth se zúčastnil jako pozorovatel.

Ragnhild Gustavssonová však došla k závěru, že se u takto závažného případu nemůže spolehnout pouze na bezpečnostní policii. Proto přizvala i kriminálního inspektora Jana Bublanského a jeho tým sestávající ze Sonji Modigové, Jerkera Holmberga a Curta Svenssona. Na případu Salanderové koneckonců pracovali už od Velikonoc a byli dobře obeznámeni se situací. Pozvala i státní zástupkyni Agnetu Jervasovou a kriminálního inspektora Marcuse Erlandera z Göteborgu. Vyšetřování Sekce mělo přímou spojitost s vyšetřováním vraždy Alexandera Zalaščenka.

Když Monica Figuerolová navrhla, že by jako svědka mohli případně vyslechnout i bývalého premiéra Thorbjörna Fälldina, policisté Jerker Holmberg a Sonja Modigová se nervózně ošili.

Během pěti hodin důkladně probrali veškerá jména lidí, kteří byli identifikováni jako aktivní členové Sekce. Pak následovalo stanovení povahy trestného činu a rozhodnutí o zatčení. Určili totožnost sedmi osob, které byly nějak spojeny s bytem na Dělostřelecké ulici, a dalších deseti aktérů, kteří měli nepochybnou spojitost se Sekcí, ačkoli Dělostřeleckou ulici nikdy nenavštívili. Ve většině případů se jednalo o zaměstnance bezpečnostní policie na Kungsholmenu, kteří se setkali s některým členem Sekce.

„Stále ještě nemůžeme říct, o jak rozsáhlé spiknutí se jedná. Nevíme, proč se dotyčné osoby setkaly s Wadensjööem nebo s někým

jiným. Můžou to být informátoři, třeba jen pracují na nějakých interních vyšetřováních a podobně. Takže dokud nebudeme moci vyslechnout hlavní aktéry, k aktivní účasti dalších osob se nemůžeme s jistotou vyjádřit. Navíc jde o lidi, na které jsme se zaměřili během několikatýdenního pátrání. Do případu může být zatažena spousta dalších osob, které zatím neznáme."

„Ale vedoucí kanceláře a rozpočtový ředitel…"

„O nich můžeme s jistotou říct, že pracují pro Sekci."

V pondělí v šest hodin večer Ragnhild Gustavssonová rozhodla, že si udělají hodinovou přestávku a poté budou pokračovat.

Ve chvíli, kdy všichni vstali a byli na odchodu, se na Monicu Figuerolovou obrátil kolega z operativní jednotky Jesper Thoms a podal jí hlášení o nejnovějších událostech z pátrání.

„Clinton byl většinu dne na dialýze a na Dělostřeleckou ulici se vrátil o páté. Jediný, kdo by mohl být zajímavý, je Georg Nyström, ale nevíme přesně, co vlastně dělal."

„Nechápu," řekla Monica Figuerolová.

„Nyström odjel ve třináct třicet k hlavnímu nádraží a setkal se tam se dvěma muži. Odešli pěšky do hotelu Sheraton a pili u baru kávu. Schůzka trvala asi dvacet minut a pak se Nyström vrátil na Dělostřeleckou ulici."

„Aha. A kdo byli ti dva?"

„To nevíme. Nové neznámé tváře. Muži kolem pětatřiceti let východoevropského vzezření. V metru je naši lidé bohužel ztratili z očí."

„Ano," řekla Monica Figuerolová unaveně.

„Tady jsou fotky," řekl Jesper Thoms a podal jí snímky.

Monica pohlédla na zvětšeniny tváří, které nikdy předtím neviděla.

„Fajn, díky," řekla Thomsovi a položila obrázky na konferenční stůl. Poté se zvedla, aby si zašla pro něco k jídlu.

Curt Svensson stál hned vedle ní a prohlížel si fotografie.

„Ksakru," řekl. „Co s tímhle mají společného bratři Nikoličové?"

Monica Figuerolová se zarazila.

„Kdože?"

„Tohle jsou vážně pěkní previti," řekl Curt Svensson. „Tomi a Miro Nikoličovi."

„Vy víte, co jsou zač?“

„Jasně. Dva bráchové z Huddinge. Srbové. Když jsem dělal na útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, několikrát jsme po nich pátrali; tehdy jim bylo kolem dvaceti let. Miro Nikolič je nebezpečnější. Policie ho už pár let hledá za těžké ublížení na zdraví. Myslel jsem, že vzali roha do Srbska a dali se na politiku.“

„Na politiku?“

„Jo. V první polovině devadesátých let odjeli do Jugoslávie a účastnili se etnických čistek. Pracovali pro šéfa mafie Arkana v nějaké soukromé fašistické vojenské skupině. Prý to byli odstřelovači.“

„Odstřelovači?“

„Nájemní vrazi. Nějakou dobu pendlovali mezi Bělehradem a Stockholmem. Jejich strýc z otcovy strany má hospodu na Norrmalmu, kde oficiálně občas pracují. Několikrát jsme zaslechli, že mají prsty minimálně ve dvou vraždách — jednalo se o vnitřní vyrovnávání účtů mezi Jugoslávci v takzvané ‚cigaretové válce‘ —, ale nikdy se nám nepodařilo dostat je do lapáku.“

Monica Figuerolová chvíli hleděla na fotografie. Pak náhle zbledla jako stěna a zírala na Torstena Edklintha.

„Blomkvist!“ zakřičela v panice. „Nehodlají se spokojit s tím, že ho zapletou do skandálu. Chtějí ho zabít. Policie by pak u něj doma našla ten kokain a vyvodila by z toho vlastní závěry.“

Edklinth zíral na Monicu.

„Má se sejít s Erikou Bergerovou v Samirově hrnci,“ řekla Monica Figuerolová a popadla Curta Svenssona za rameno.

„Jste ozbrojený?“

„Ano…“

„Pojďte se mnou.“

Monica Figuerolová vyběhla z konferenční místnosti jako blesk. Její pracovna se nacházela na stejné chodbě o troje dveře dál. Odemkla a ze zásuvky v psacím stole si vzala služební zbraň. Navzdory veškerým nařízením se rozběhla k výtahům a nechala dveře nezamčené a dokořán otevřené. Curt Svensson na vteřinu zaváhal.

„Jdi,“ řekl mu Bublanski. „Sonjo, ty taky.“

Mikael Blomkvist přišel do Samirova hrnce dvacet minut po šesté. Erika Bergerová právě dorazila a našla volný stůl u baru v blízkosti dveří. Mikael ji políbil na tvář. Objednali si velkou dvanáctku a dušené jehněčí. Číšník jim přinesl pivo.

„Jak to šlo s redaktorkou z TV4?“ otázala se Erika.

„Studenej čumák jako vždycky.“

Erika Bergerová se rozesmála.

„Jestli si nedáš bacha, tak tou holkou budeš posedlý. Jen si představ, existuje ženská, která odolala šarmu Mikaela Blomkvista.“

„No, takových by se našlo víc,“ řekl Mikael Blomkvist. „Tak jak jsi strávila den?“

„Byla to pěkná otrava. Ale souhlasila jsem, že se zúčastním debaty o *SMP* v klubu vydavatelů novin. To bude můj poslední příspěvek k téhle otázce.“

„Bezva.“

„Ale je moc fajn být zpátky v *Miléniu*,“ řekla Erika.

„Ani netušíš, jakou mám z tvého návratu radost. Ještě pořád mě to nepustilo.“

„Je prima moci jít zase do práce.“

„Mmm.“

„Jsem šťastná.“

„A já si musím zajít na malou,“ řekl Mikael a vstal.

Udělal několik kroků a téměř se srazil s asi pětatřicetiletým chlapíkem, který právě vešel dovnitř. Mikael si všiml, že má východoevropské rysy a že na něj civí. Poté spatřil automatickou pušku.

Právě když Monica Figuerolová s Curtem a Sonjou míjeli Riddarholm, Torsten Edklinth jim telefonoval, že Mikael Blomkvist ani Erika Bergerová neberou mobil. Zřejmě ho vypnuli kvůli společné večeři.

Monica Figuerolová zaklela a projela Södermalmské náměstí téměř osmdesátikilometrovou rychlostí. Se stisknutým klaksonem prudce zatočila na Rohovou ulici. Curt Svensson se musel přidržet dveří. Vytáhl svou služební zbraň a zkontroloval, zda je nabitá. Sonja Modigová na zadním sedadle provedla totéž.

„Musíme přivolat posily,“ řekl Curt Svensson. „S bráchy Nikoličovými si není radno zahrávat.“

Monica Figuerolová přikývla.

„Takže to uděláme následovně," řekla. „Sonja a já půjdeme přímo do Samirova hrnce a budeme doufat, že tam oba sedí. Curte, vy bratry Nikoličovy znáte, takže zůstanete na stráži před restaurací."

„Jo."

„Když bude všechno v pořádku, odvedeme Blomkvista s Bergerovou do auta a odvezeme je na Kungsholmen. Pokud se vyskytne sebemenší zádrhel, zůstaneme v restauraci a vyžádáme si posily."

„Ano," řekla Sonja Modigová.

Monica Figuerolová byla stále ještě na Rohové ulici, když se z vysílačky na palubní desce ozvalo hlášení.

Na vědomí veškerým jednotkám; na Tavastské ulici na Södermalmu došlo ke střelbě. Byl vyhlášen poplach. Jde o restauraci Samirův hrnec.

Monica Figuerolová najednou ucítila, jak jí křeč sevřela bránici.

Erika Bergerová viděla, jak se Mikael cestou na toaletu u vchodu srazil s nějakým chlapíkem kolem pětatřiceti let. Zamračila se, aniž vlastně věděla proč. Zdálo se jí, že ten neznámý muž na Mikaela překvapeně vytřeštil oči. Zapřemýšlela, jestli to není nějaký jeho známý.

Poté muž ustoupil o krok dozadu a hodil tašku na zem. Erika zprvu nepochopila, co to znamená. Když chlapík zvedl proti Mikaelovi automat, seděla jako přikovaná.

Mikael Blomkvist zareagoval intuitivně. Levou rukou popadl hlaveň a otočil ji směrem ke stropu. Na zlomek vteřiny se ocitla před jeho obličejem.

Rachot automatu byl v malé hospůdce ohlušující. Miro Nikolič vypálil jedenáct ran a na Mikaela se sypaly úlomky omítky a střepy ze stropních svítidel. Během krátkého okamžiku hleděl atentátníkovi přímo do očí.

Poté Miro Nikolič ustoupil o krok dozadu a strhl zbraň k sobě.

Mikael na to nebyl zcela připravený a pustil hlaveň. Ihned pochopil, že mu jde o život. Namísto hledání úkrytu se vrhl na útočníka. Až později si uvědomil, že kdyby si dřepl nebo kdyby se snažil vycouvat, chlapík by ho na místě odpráskl. Znovu popadl

hlaveň. Veškerou tíhou svého těla tlačil atentátníka ke zdi. Slyšel, že ze zbraně vyšlo dalších šest nebo sedm výstřelů, a zoufale strhl hlaveň k zemi.

Při dalších výstřelech si Erika Bergerová instinktivně dřepla. Upadla a uhodila se hlavou o židli. Poté se stočila na podlaze, zvedla oči a přesně za místem, kde před chvílí seděla, spatřila ve zdi tři díry po kulkách.

V šoku otočila hlavu a viděla, jak se Mikael u vchodu pere s ozbrojeným mužem. Upadl na kolena, oběma rukama chytil automat a pokoušel se ho střelci vykroutit. Viděla, že se útočník snaží osvobodit. Na Mikaelův obličej a spánek dopadala jedna rána pěstí za druhou.

Monica Figuerolová prudce zaparkovala proti Samirovu hrnci a rychle vyrazila k restauraci. Když si všimla vozu stojícího před vchodem, odjistila svůj Sig Sauer.

Za volantem spatřila Tomiho Nikoliče a namířila zbraň proti jeho obličeji na druhé straně předního skla.

„Policie. Ruce vzhůru," zakřičela na něj.

Tomi Nikolič zvedl ruce.

„Vyjděte z vozu a lehněte si na zem," řvala na něj zuřivě. Otočila hlavu a vrhla rychlý pohled na Curta Svenssona. „Restaurace," řekla.

Curt Svensson a Sonja Modigová se rozběhli přes ulici.

Sonja Modigová pomyslela na své děti. Vběhnout se zbraní v ruce do nezajištěné budovy bez neprůstřelné vesty a jakýchkoli informací o situaci, to odporovalo veškerým služebním předpisům.

Poté uslyšela z restaurace třesk střelných ran.

Když se Miro Nikolič znovu pokusil střílet, Mikael Blomkvist strčil ukazovák mezi spoušť a lučík. Za sebou slyšel třeskot rozbitého skla. Útočník stále tiskl spoušť, čímž Mikaelovi mačkal ukazovák a působil mu strašnou bolest. Dokud však drží prst na místě, muž nemůže vystřelit. Na hlavu mu dopadaly rány pěstí a Mikael najednou pocítil, že je mu pětačtyřicet let a že je v mizerné kondici.

Já to nevydržím. Musím něco udělat, pomyslel si.

Byla to jeho první rozumná myšlenka od chvíle, kdy se muž s automatickou puškou objevil v restauraci.

Mikael zaťal zuby a vtlačil prst ještě hlouběji pod spoušť.

Poté se zapřel nohama, ramenem se opřel o atentátníkovo tělo a znovu se postavil na nohy. Pravou rukou pustil automat a loktem se chránil před ranami pěstí. Miro Nikolič ho začal tlouct do podpaždí a do žeber. Během vteřiny se opět ocitli tváří v tvář.

V dalším okamžiku se mu útočník vytrhl. Mikael opět ucítil strašlivou bolest v prstu a spatřil před sebou mohutnou postavu Curta Svenssona. Svensson Mira Nikoliče doslova zvedl za zátylek a udeřil mu hlavou do zdi vedle veřejí. Nikolič se zhroutil jako domeček z karet.

„Lehněte si na zem!“ zařvala Sonja Modigová. „Policie! Ani hnout!“

Mikael otočil hlavu a spatřil široce rozkročenou Sonju Modigovou, jak oběma rukama drží zbraň a snaží se získat přehled o situaci. Nakonec zvedla pistoli ke stropu a pohlédla směrem k Mikaelu Blomkvistovi.

„Jste zraněný?“ zeptala se.

Mikael na ni šokovaně pohlédl. Z obočí a nosu se mu řinula krev.

„Myslím, že mám zlomený prst,“ řekl a posadil se na podlahu.

Södermalmská zásahovka dorazila necelou minutu poté, co Monica Figuerolová přinutila Tomiho Nikoliče, aby si lehl na chodník. Ukázala jim legitimaci, přenechala vězně uniformovaným policistům a běžela do restaurace. Zastavila se ve dveřích a pokoušela se získat přehled o situaci.

Mikael Blomkvist a Erika Bergerová seděli na podlaze. Mikael měl zakrvácený obličej a zdálo se, že je v šoku. Monica si oddechla. Každopádně je naživu. Poté se zamračila, když spatřila, jak mu Erika Bergerová položila ruku kolem ramen.

Sonja Modigová v podřepu prohlížela Mikaelovi ruku. Curt Svensson nasazoval želízka Miru Nikoličovi, který vypadal, jako by spadl pod rychlík. Na podlaze ležela armádní automatická puška.

Monica vzhlédla a spatřila šokovaný personál, vyděšené hosty, rozbitý porcelán, převrácené židle a stoly a spoušť způsobenou výstřely. Ucítila pach střelného prachu. Zdálo se však, že nikdo v restauraci není mrtvý ani zraněný. Dovnitř vtrhli policisté ze zásahovky se zbraněmi v rukou. Monica zvedla ruku a dotkla se ramene Curta Svenssona. Curt vstal.

„Říkal jste, že po Miru Nikoličovi bylo vyhlášeno pátrání?"

„Přesně tak. Těžké ublížení na zdraví. Došlo k tomu asi před rokem při rvačce v Hallundě."

„Aha. Takže to uděláme takhle. Já se s Blomkvistem a Bergerovou nenápadně vypařím. Vy tu zůstanete. Řeknete, že jste se sem se Sonjou Modigovou přišli navečeřet a přitom jste poznal Nikoliče, kterého znáte z minula. Když jste se ho pokusil zadržet, vytáhl zbraň a začal střílet. Musel jste ho spoutat."

Curt Svensson vypadal překvapeně.

„Tohle neutajíme… jsou tu svědci."

„Svědci budou vypovídat, že se tu někdo rval a střílel. Stačí, když se tahle historka udrží do zítřka, než vyjdou večerníky. Takže jste bratry Nikoličovy zatkl jen čirou náhodou, protože jste je poznal."

Curt Svensson se rozhlédl po okolním chaosu. Poté krátce přikývl.

Monica Figuerolová si prorazila cestu policejním kordonem a posadila Mikaela Blomkvista a Eriku Bergerovou na zadní sedadlo svého vozu. Obrátila se na velitele zásahovky a třicet vteřin s ním tiše hovořila. Pokynula k autu, kde seděl Mikael s Erikou. Velitel vypadal zmateně, ale nakonec přikývl. Monica dojela k Zinkensdammu, zaparkovala a obrátila se k nim.

„Jsi hodně zřízený?"

„Mám jen pár šrámů v obličeji. Zuby jsou na místě. Ale mám zraněný ukazovák."

„Jedeme na pohotovost do Nemocnice svatého Jiří."

„Co se to stalo?" zeptala se Erika Bergerová. „A kdo jste vy?"

„Promiň," řekl Mikael. „Eriko, tohle je Monica Figuerolová. Pracuje u bezpečnostní policie. Monico, tohle je Erika Bergerová."

„To jsem pochopila," odvětila neutrálním hlasem Monica Figuerolová a pohlédla na Eriku.

„S Monicou jsme se seznámili během vyšetřování. Je to má kontaktní osoba u bezpečnostní policie."

„Rozumím," řekla Erika Bergerová, která se najednou začala třást.

Monica Figuerolová se upřeně zahleděla na Eriku.

„Co se stalo?" zeptal se Mikael.

„Špatně jsme si vyložili smysl toho kokainu," řekla Monica Figuerolová. „Mysleli jsme si, že na tebe políčili past, aby tě skandalizovali. Ale ve skutečnosti tě chtěli zabít a počkat, až u tebe doma policie najde ten kokain."

„Jaký kokain?" podivila se Erika Bergerová.

Mikael na chvíli zavřel oči.

„Zavez mě ke Svatému Jiří," řekl.

„Zatčeni?" vyrazil ze sebe Fredrik Clinton. Pocítil nepatrný tlak u srdce.

„Nic se neděje," řekl Georg Nyström. „Vypadá to na obyčejnou náhodu."

„Náhodu?"

„Policie jde po Mirovi Nikoličovi kvůli nějakému starému případu ublížení na zdraví. Když vešel do restaurace, náhodou ho poznal jeden policajt a chtěl ho zatknout. Nikolič zpanikařil a pokoušel se prostřílet na svobodu."

„A Blomkvist?"

„Ten s tím neměl nic společného. Ani nevíme, jestli v té restauraci při Nikoličově zatčení vůbec byl."

„Tohle snad do prdele není pravda," řekl Fredrik Clinton. „Kolik toho bratři Nikoličové vědí?"

„O nás? Nic. Myslí si, že Björck i Blomkvist pracovali na něčem souvisejícím s prostitucí."

„Ale vědí, že terčem měl být Blomkvist?"

„Samozřejmě, ale sotva někde začnou vyprávět, že se nechali najmout na vraždu. Během celého procesu budou držet klapačku. Půjdou do lapáku za nezákonné držení zbraně a hádal bych, že i za násilí proti veřejnému činiteli."

„Kreténi zatracený," řekl Clinton.

„Jo, podělali to. Blomkvista sice musíme nechat běžet, ale jinak se nic hrozného nestalo."

V jedenáct hodin večer vyzvedla Mikaela Blomkvista a Eriku Bergerovou na Kungsholmenu Susanne Linderová a dva pořádní svalouni z osobní ochranky Milton Security.

„Ty to vážně umíš rozhýbat," řekla Susanne Linderová Erice Bergerové.

„Mrzí mě to," odvětila chmurně Erika.

Cestou do nemocnice byla Erika v naprostém šoku. Najednou jí došlo, že ona i Mikael málem přišli o život.

Mikael strávil hodinu na pohotovosti, kde mu zalepili rány v obličeji. Pak mu zrentgenovali a obvázali levý ukazováček. Horní článek prstu měl silně pohmožděný a se vší pravděpodobností přijde o nehet. Nejzávažnější zranění utrpěl poněkud paradoxně ve chvíli, kdy mu přišel na pomoc Curt Svensson a odtrhl od něj Mira Nikoliče; Mikael měl ukazovák pevně zaklíněný pod spouští automatu a Curt mu ho zlomil. Ukrutně to bolelo, ale nejednalo se o životu nebezpečné zranění.

U Mikaela se šok dostavil téměř o dvě hodiny později, když dorazil do kanceláře útvaru pro ochranu ústavy, aby o všem informoval kriminálního inspektora Jana Bublanského a státní zástupkyni Ragnhild Gustavssonovou. Najednou ho roztřásla zimnice a cítil se tak unavený, že mezi otázkami téměř usínal. Pak se rozvinula diskuse.

„Nevíme, co mají v plánu," řekla Monica Figuerolová. „Nevíme, jestli byl zamýšlenou obětí jen Blomkvist nebo jestli měla zemřít i Bergerová. Nevíme, jestli se o to hodlají pokusit znovu a jestli nehrozí nebezpečí i někomu dalšímu z *Milénia*… A proč nezamordují přímo Salanderovou, která pro Sekci představuje závažnou hrozbu?"

„Všechny kolegy z *Milénia* jsem obvolala, zatímco byl Mikael na pohotovosti," řekla Erika Bergerová. „Nebudeme nic riskovat, dokud časopis nevyjde. V redakci nikdo není."

Torsten Edklinth okamžitě navrhl, aby Mikaelovi i Erice neprodleně poskytli osobní ochranku. Poté si on i Monica Figuerolová

uvědomili, že spojením s oddělením osobní ochrany by mohli vzbudit nežádoucí pozornost bezpečnostní policie.

Erika Bergerová problém vyřešila sama. Zvedla sluchátko, zavolala Draganovi Armanskému a vysvětlila mu situaci. Susanne Linderová byla pozdě v noci opět povolána do služby.

Mikaela Blomkvista a Eriku Bergerovou ubytovali v horním patře *bezpečného domu*, nacházejícího se těsně za Drottningsholmem u silnice vedoucí do centra Ekerö. Byla to rozlehlá vila z třicátých let s výhledem na moře, krásnou zahradou, venkovními budovami a velkým pozemkem. Nemovitost patřila Milton Security, ale bydlela v ní Martina Sjögrenová, osmašedesátiletá vdova po jejich mnohaletém kolegovi Hansi Sjögrenovi. Sjögren přišel o život při neštěstí před patnácti lety, kdy se při výkonu povolání propadl zpuchřelou podlahou v opuštěném domě u Saly. Po pohřbu si Dragan Armanskij promluvil s Martinou Sjögrenovou a zaměstnal ji jako hospodyni a správkyni nemovitosti. Martina bydlela zdarma v přízemí a horní patro udržovala neustále připravené k nastěhování, neboť Milton Security v něm párkrát do roka potřebovala narychlo ubytovat nějakou osobu, která se z domnělých či skutečných důvodů obávala o svou bezpečnost.

Monica Figuerolová jela s nimi. V kuchyni si unaveně sedla na židli a nechala si od Martiny Sjögrenové nalít kávu. Mikael Blomkvist a Erika Bergerová se mezitím ubytovali v horním patře a Susanne Linderová kontrolovala alarmy a elektronické sledovací zařízení poblíž nemovitosti.

„Kartáčky na zuby a hygienické potřeby jsou ve skříňce před koupelnou," zavolala Martina Sjögrenová ze spodní části schodiště.

Susanne Linderová a dva členové ochranky z Milton Security se usadili v pokoji v přízemí.

„Jsem na nohou od toho poplachu ve čtyři ráno," řekla Susanne Linderová. „Udělejte rozpis hlídek, ale nechte mě spát alespoň do pěti."

„Můžeš spát celou noc, my to zvládneme," řekl jeden z kolegů.

„Díky," odpověděla Susanne Linderová a šla si lehnout.

Monica Figuerolová roztržitě naslouchala, jak oba chlapíci z ochranky zapojili detektor pohybu na zahradě a losovali, kdo

půjde na první obchůzku. Muž, který losování prohrál, si udělal obložený chleba a usadil se k televizi do pokoje vedle kuchyně. Monica Figuerolová si prohlížela květované šálky na kávu. Také byla na nohou od časného rána a cítila se dost rozlámaná. Říkala si, že pojede domů, vtom však přišla Erika Bergerová, nalila si šálek kávy a posadila se naproti ke stolu.

„Mikael usnul jako dřevo, sotva padl na postel."

„To je reakce na adrenalin," řekla Monica Figuerolová.

„Co bude teď?"

„Musíte tu pár dní zůstat. Za týden to skončí, ať už to dopadne jakkoli. Jak vám je?"

„Ujde to. Pořád jsem trochu rozklepaná. Něco takového se mi nestává každý den. Právě jsem volala manželovi a vysvětlila mu, proč dnes večer nedorazím domů."

„Hmm."

„Jsem vdaná za…"

„Já dobře vím, za koho jste vdaná."

U stolu se rozhostilo ticho. Monica Figuerolová si promnula oči a zívla.

„Musím se jet domů vyspat," řekla.

„Proboha, přestaňte mluvit nesmysly a běžte si lehnout k Mikaelovi," řekla Erika.

Monica Figuerolová na ni pohlédla.

„Copak je to tak vidět?" zeptala se.

Erika přikývla.

„Mikael vám něco říkal…?"

„Ani slovo. Pokud jde o dámské známosti, bývá naprosto diskrétní. Ale občas je mu vidět až do žaludku. A vy se na mě díváte zjevně nepřátelsky. Snažíte se něco skrýt."

„To kvůli mému šéfovi," řekla Monica Figuerolová.

„Kvůli vašemu šéfovi?"

„Ano. Edklintha by trefil šlak, kdyby se dozvěděl, že Mikael a já…"

„Rozumím."

Zavládlo ticho.

„Nevím, co je mezi vámi a Mikaelem, ale já nejsem vaše soupeřka," řekla Erika.

„Ne?“

„Mikael je můj občasný milenec. Ale nejsem za něj vdaná,“ řekla Erika.

„Pochopila jsem, že je mezi vámi nějaký zvláštní vztah. Řekl mi to, když jsme byli v Sandhamnu.“

„Tak vy jste s ním byla v Sandhamnu? Pak je to vážné.“

„Nedělejte si ze mě blázny.“

„Monico… doufám, že vy a Mikael… Vynasnažím se vám jít z cesty.“

„A když se vám to nepodaří?“

Erika Bergerová pokrčila rameny.

„Jeho bývalá žena se úplně zhroutila, když zjistila, že ji se mnou podvádí. Vyhodila ho z domu. Byla to moje chyba. Dokud je Mikael svobodný a dostupný, nemám žádné výčitky svědomí. Ale slíbila jsem sama sobě, že pokud to s někým bude myslet vážně, budu se od něj držet dál.“

„Nevím, jestli mu můžu věřit.“

„Mikael je zvláštní. Milujete ho?“

„Myslím, že ano.“

„Tak vidíte. Ale netlačte předčasně na pilu. A teď si běžte lehnout.“

Monica o věci chvíli přemýšlela, poté se odebrala do horního patra, svlékla se a vlezla si k Mikaelovi do postele. Mikael cosi zamumlal a položil jí ruku kolem pasu.

Erika Bergerová zůstala sedět sama v kuchyni a dlouho přemýšlela. Najednou si připadala strašně nešťastná.

KAPITOLA 25

Středa 13. července až čtvrtek 14. července

Mikael Blomkvist se vždycky divil, jak je možné, že reproduktory v soudních budovách jsou tak tiché a diskrétní. Sotva zaslechl oznámení, že proces s Lisbeth Salanderovou začne v deset hodin v sále číslo pět. Přesto se dostavil včas a čekal u vchodu do soudní síně. Dovnitř byl vpuštěn jako jeden z prvních. Posadil se na místo pro veřejnost do levé části sálu, odkud měl nejlepší výhled na stolek vyslýchaného. Sál se rychle zaplnil. Mediální zájem před zahájením procesu postupně vzrůstal a během posledního týdne poskytoval státní zástupce Ekström rozhovory každý den.

Ekström nezahálel.

Proti Lisbeth Salanderové byla vznesena žaloba za ublížení na zdraví a těžké ublížení na zdraví Carla-Magnuse Lundina, za nezákonné vyhrožování, za pokus o vraždu zemřelého Karla Axela Bodina alias Alexandera Zalaščenka, za dva případy vloupání — do letní chaty zesnulého advokáta Nilse Bjurmana na Stallarholmenu a do jeho bytu na Ódinově náměstí —, za odcizení dopravního prostředku — Harleye-Davidsona, patřícího jistému Sonnymu Nieminenovi, členovi Svavelsjö MC —, za nezákonné držení tří zbraní — slzného plynu, paralyzéru a polského Wanadu P-83 nalezeného v Gosseberze —, za krádež nebo zadržování důkazního materiálu — formulace byla nejasná, odkazovala však na dokumentaci nalezenou v letní chatě advokáta Bjurmana —, a za několik menších deliktů. Obžaloba čítala celkem šestnáct bodů.

Ekström také vypustil informace v tom smyslu, že duševní stav Lisbeth Salanderové není nikterak valný. Odvolával se jednak na psychiatrický posudek doktora Jespera H. Lödermana, vypracovaný k jejím osmnáctým narozeninám, jednak na lékařské vyšetření Petera Teleboriana, které si soud vyžádal při jednom přípravném řízení. Jelikož choromyslná dívka zůstala věrná svému zvyku a odmítala hovořit s psychiatry, vycházela Teleborianova analýza z asi měsíc trvajících „pozorování", prováděných v období od jejího převozu do vazební věznice ve Stockholmu do zahájení procesu. Teleborian, který měl s pacientkou mnohaleté zkušenosti, prohlásil, že Lisbeth Salanderová trpí závažnou psychickou poruchou, a užíval slov jako psychopatie, patologický narcismus a paranoidní schizofrenie.

Média také oznámila, že obžalovaná byla podrobena sedmi výslechům. Ve všech případech odmítala vyslýchajícím říct byť jen dobrý den. První výslech prováděla göteborská policie a zbývajících šest se konalo na policejní stanici ve Stockholmu. Nahrávka z výslechového protokolu jasně dokazovala, že se ji policie snažila přátelsky přimět k hovoru a vytrvale jí kladla otázky, nedočkala se však jediné odpovědi.

Obžalovaná ze sebe nevydala ani zakašlání.

Z pásky se několikrát ozval hlas Anniky Gianniniové, která konstatovala, že její klientka zjevně nehodlá odpovídat na otázky. Žaloba proti Lisbeth Salanderové tak byla založena výhradně na důkazech a na faktech vyplývajících z policejního vyšetřování.

Lisbethino mlčení občas dostalo obhájkyni do choulostivé situace, jelikož byla nucena být stejně nevýmluvná jako její klientka. Obsah rozhovorů, které se odehrávaly mezi Annikou Gianniniovou a Lisbeth Salanderovou mezi čtyřma očima, byl tajný.

Ekström nijak neskrýval, že pro obžalovanou bude v první řadě požadovat psychiatrickou péči na uzavřeném oddělení, a až poté citelný trest odnětí svobody. Obvykle bývalo pořadí opačné, v případě Salanderové se však státní zástupce domníval, že zjevné mentální poruchy a zcela jasný psychiatrický posudek nepřipouštějí jinou možnost. Bylo by nanejvýš neobvyklé, kdyby se senát postavil proti posudku soudního psychiatra.

Žalobce Ekström byl rovněž toho mínění, že nedojde ke zrušení právní nezpůsobilosti obžalované. Při jednom rozhovoru se znepokojeným výrazem ve tváři prohlásil, že ve Švédsku žije celá řada závažně narušených sociopatických osob, představujících nebezpečí pro společnost i pro sebe samé, a lékaři nemají jinou možnost než držet takovéto pacienty pod zámkem. Zmínil případ násilnické dívky Anette, mediální příběh na pokračování ze sedmdesátých let. Anette, navzdory tomu, že od procesu s ní uplynula již tři desetiletí, stále pobývala na uzavřeném oddělení. Při každém pokusu o zmírnění restrikcí se dívka dopouštěla nepříčetných násilných útoků proti svým příbuzným i zdravotnickému personálu nebo se snažila ublížit sobě samé. Ekström mínil, že Lisbeth Salanderová trpí podobným typem psychopatické poruchy.

Zájem médií vzrostl prostě i proto, že obhájkyně Lisbeth Salanderové se k případu nijak nevyjádřila. Soustavně odmítala poskytovat rozhovory, a novináři tak neznali názor druhé strany. Média se nacházela v obtížné situaci, kdy je žalující strana přímo zaplavovala informacemi, zatímco obhajoba překvapivě ani v nejmenším nenaznačila, jakou strategii hodlá použít a jak se k žalobě staví Salanderová.

Situaci komentoval právní expert, najatý jedním večerníkem ke sledování soudního procesu. Dotyčný ve své zprávě uvedl, že ačkoli je Annika Gianniniová uznávaná advokátka v případech ženských práv, s jinými oblastmi trestního práva žádné zkušenosti nemá, z čehož usoudil, že je pro obhajobu Lisbeth Salanderové nevhodná. Mikael Blomkvist se od své sestry dozvěděl také to, že se s ní spojilo několik známých advokátů, kteří jí nabízeli své služby. Annika Gianniniová však na přání své klientky všechny jejich návrhy přátelsky odmítla.

Při čekání na zahájení procesu si Mikael prohlédl ostatní diváky. Najednou si všiml, že přímo u východu sedí Dragan Armanskij.

Jejich pohledy se na krátký okamžik střetly.

Ekström měl před sebou pořádný štos papírů. Pokynul několika novinářům.

Annika Gianniniová seděla u svého stolku naproti Ekströmovi. Třídila si písemnosti a na nikoho se nedívala. Mikael měl pocit, že je trošku nervózní. Tréma, pomyslel si.

Poté vešel do síně předseda, přísedící a členové senátu. Předsedou byl soudce Jörgen Iversen, sedmapadesátiletý šedovlasý muž a vyhublým obličejem a pružnými pohyby. Mikael si obstaral Iversenův životopis a zjistil, že je to velice zkušený a korektní soudce, který už dříve rozhodoval v mnoha známých procesech.

Nakonec byla předvedena Lisbeth Salanderová.

Ačkoli byl Mikael na Lisbethin provokativní způsob oblékání zvyklý, šokovalo ho, že jí Annika dovolila objevit se v soudní síni v krátké černé kožené sukni s roztřepeným lemem a v černém tílku s nápisem *I am irritated*, které nijak zvlášť neskrývalo její tetování. Na nohou měla martensky a pruhované černofialové podkolenky a kolem pasu ocvočkovaný opasek. V uších měla desítky piercingů a stejným způsobem si ozdobila i obočí a rty. Na hlavě jí trčelo tříměsíční černé strniště, rozježené jako vrabčí hnízdo. Kromě toho byla strašlivě zmalovaná. Měla šedě natřené rty, nabarvené obočí a na očích takovou vrstvu uhlově černé řasenky, jakou na ní Mikael nikdy neviděl. V dobách, kdy se spolu stýkali, se make-upem většinou nezabývala.

Diplomaticky řečeno působila poněkud vulgárně, téměř děsivě. Připomínala mu jednoho vampýra z jakéhosi uměleckého popartového filmu ze šedesátých let. Mikael si všiml, že reportéři v publiku překvapeně zalapali po dechu a potěšeně se usmáli. Konečně spatřili tu skandály opředenou dívku, o které toho tolik napsali, a její vzhled splnil veškerá jejich očekávání.

Poté si Mikael uvědomil, že Lisbeth Salanderová se takhle vymódila záměrně. Za normálních okolností se oblékala bez zájmu, téměř nevkusně. Mikael se vždycky domníval, že její způsob oblékání nijak nesouvisí s módou — zdůrazňovala jím svou vlastní identitu. Lisbeth Salanderová tak označovala svůj revír za nepřátelské území. Cvočky v její kožené bundě Mikael považoval za stejný obranný mechanismus jako ježčí bodliny. Byl to signál pro okolí. *Opovaž se na mě sáhnout. Bude to bolet.*

Nyní ale svůj styl zdůraznila takovým způsobem, že působil parodicky a přehnaně.

Mikael najednou pochopil, že to není náhoda, ale součást Anniči-ny strategie.

Kdyby se Lisbeth Salanderová dostavila s ulízanými vlasy, v halence s krajkovým límečkem a v pěkných botách, vypadala by jako podvodnice, která chce senát vodit za nos. Šlo o důvěryhodnost. Tady mě máte takovou, jaká jsem. V poněkud přehnané podobě, kvůli názornosti. Na nic si nehrála. Nepřímo tím soudu sdělovala, že nemá žádný důvod stydět se nebo přetvařovat. Pokud se nejsou schopni smířit s jejím vzezřením, pak je to jejich problém. Společnost ji obvinila z různých věcí a státní zástupce ji pohnal před soud. Pouhým svým zjevem tak dávala najevo, že veškerá jeho tvrzení hodlá odmítnout jako nesmysly.

Lisbeth se pohybovala sebejistě a posadila se na určené místo vedle své obhájkyně. Pohledem přejela publikum. V jejích očích nebyla žádná zvědavost. Spíše se zdálo, že se schválně snaží vyhledat a uložit si do paměti osoby, které ji v médiích již předem odsoudily.

Mikael ji spatřil poprvé od doby, kdy ležela jako zakrvácená hadrová panenka na rozkládací pohovce v kuchyni v Gosseberze. Od chvíle, kdy ji viděl za normálních okolností, uběhl již rok a půl. Tedy pokud výraz „za normálních okolností“ bylo v souvislosti s Lisbeth Salanderovou vůbec možné použít. Na několik vteřin se jejich pohledy střetly. Lisbeth u něj krátce prodlela očima a neprojevila žádné známky toho, že ho poznává. Důkladně si však prohlédla velké modřiny na Mikaelově tváři i na spánku, stejně jako chirurgickou náplast, kterou měl přelepené pravé obočí. Na vteřinku měl pocit, že v jejích očích zahlédl náznak úsměvu. Nebyl si jist, zda si to jen nenamlouvá. Poté soudce Iversen zaklepal do stolu a zahájil líčení.

Publikum v soudní síni pobylo celkem půl hodiny. Vyslechli si úvodní řeč státního zástupce Ekströma, v níž prošel jednotlivé body obžaloby.

Všichni reportéři kromě Mikaela si pilně zapisovali, ačkoli předem věděli, z čeho Ekström hodlá Salanderovou obvinit. Mikael svou verzi již napsal a na přelíčení přišel jen proto, aby se tu ukázal a aby mohl Lisbeth pohlédnout do očí.

Ekströmův úvodní proslov trval asi dvaadvacet minut. Poté přišla na řadu Annika Gianniniová. Její řeč trvala třicet vteřin. Hlas měla pevný.

„Obhajoba odmítá veškeré body obžaloby s výjimkou jednoho. Má klientka přiznává nezákonné držení zbraně v případě slzného plynu. Ve všech ostatních bodech popírá odpovědnost nebo zločinné úmysly. Dokážeme, že tvrzení státního zástupce jsou mylná a že se má klientka stala obětí justičního omylu. Žádám, aby má klientka byla zproštěna obžaloby, aby byla zrušena její nezpůsobilost k právním úkonům a aby byla propuštěna na svobodu."

Bloky novinářů zašustily. Advokátka Gianniniová konečně odhalila svou strategii. Byla jiná, než reportéři očekávali. Nejčastěji se domnívali, že se bude odvolávat na psychickou chorobu své klientky, kterou využije v její prospěch. Mikael se najednou usmál.

„Aha," řekl soudce Iversen a udělal si poznámku. Pohlédl na Anniku Gianniniovou. „Skončila jste?"

„To je můj protinávrh."

„Chcete k tomu něco dodat, pane státní zástupce?" zeptal se Iversen.

V tomto okamžiku státní zástupce Ekström požádal, aby se líčení konalo za zavřenými dveřmi. Odvolával se na psychický a zdravotní stav obžalované a na jisté tajné informace, které by mohly mít neblahé důsledky pro bezpečnost země.

„Domnívám se, že narážíte na takzvaný Zalaščenkův případ," řekl Iversen.

„Ano, správně. Alexander Zalaščenko přišel do Švédska jako politický uprchlík a hledal zde azyl před krutou diktaturou. Tento případ stále obsahuje informace, materiály a osobní souvislosti, které podléhají utajení, přestože pan Zalaščenko už není naživu. Proto žádám, aby se líčení konalo s vyloučením veřejnosti a aby obzvláště citlivé části procesu podléhaly slibu mlčenlivosti."

„Rozumím," řekl Iversen a čelo se mu zkrabatilo do hlubokých vrásek.

„Navíc se velká část líčení bude týkat poručnictví Salanderové. S ohledem na obžalovaného se takovéto otázky i v jiných případech automaticky probírají za zavřenými dveřmi."

„Jak se k požadavku státního zástupce stavíte vy, paní obhájkyně?“

„Pro nás to nehraje žádnou roli.“

Soudce Iversen chvíli přemýšlel. Po konzultaci se svým přísedícím pak rozhořčeným reportérům oznámil, že žádosti státního zástupce se vyhovuje. Pak Mikael opustil soudní síň.

Dragan Armanskij čekal na Mikaela Blomkvista pod schody k radnici. Venku panovalo červencové vedro a Mikael okamžitě ucítil v podpaždí dvě propocená místa. Po východu z radnice se k němu ihned přidali jeho osobní strážci. Pokývli Draganovi Armanskému a začali zkoumat okolí.

„Je to divný pocit, chodit s ochrankou,“ řekl Mikael. „Co bude tohle všechno stát?“

„To jde na účet firmy,“ řekl Armanskij. „Mám osobní zájem na tom, abyste zůstal naživu. Ale na *pro bono* jsme v posledních měsících vynaložili už dvě stě padesát tisíc korun.“

Mikael přikývl.

„Nezajdeme na kafe?“ otázal se Mikael a ukázal na italskou kavárnu na Horské ulici.

Armanskij přikývl. Mikael si objednal caffé latte a Armanskij dvojité espreso se lžičkou mléka. Uvelebili se do chládku na zahrádku před kavárnou. Ochranka se posadila k vedlejšímu stolku a popíjela coca-colu.

„Za zavřenými dveřmi,“ řekl Armanskij.

„To se dalo čekat. Je to jen dobře, budeme tak moct lépe zvládnout nápor zpráv.“

„Jo, nehraje to žádnou roli, ale o státním zástupci Richardu Ekströmovi mám stále horší mínění.“

Mikael souhlasil. Muži popíjeli kávu a hleděli na budovu radnice, kde mělo být rozhodnuto o osudu Lisbeth Salanderové.

„*Custer's last stand*,“ řekl Mikael.

„Je na to dobře připravená,“ uklidňoval ho Armanskij. „A musím říct, že na mě udělala dojem vaše sestra. Zpočátku jsem si myslel, že si dělá legraci, ale čím víc o tom přemýšlím, tím víc mi její strategie připadá rozumná.“

„Ten proces se nerozhodne tam uvnitř,“ řekl Mikael.

Ta slova si již několik měsíců opakoval jako mantru.

„Budete muset svědčit," řekl Armanskij.

„Já vím. Jsem připravený. Ale pozvou mě nejdříve pozítří. Alespoň tak s tím počítáme."

Státní zástupce Richard Ekström si zapomněl doma multifokální brýle, takže mu nezbylo než posunout si ty na dálku na čelo a mhouřit oči, aby dokázal přečíst své poznámky psané drobným písmem. Spěšně si pohladil blonďatou bradku, poté si znovu nasadil brýle a rozhlédl se po místnosti.

Lisbeth Salanderová seděla vzpřímeně a s nevyzpytatelným výrazem hleděla na státního zástupce. Její tvář i oči byly nehybné. Vlastně se zdálo, že je duchem nepřítomná. Nastal čas, kdy ji měl státní zástupce vyslechnout.

„Rád bych vám připomněl, slečno Salanderová, že vypovídáte pod přísahou," řekl nakonec Ekström.

Lisbeth Salanderová nehnula ani brvou. Státní zástupce zjevně počítal s nějakou reakcí a několik vteřin vyčkával. Poté zvedl obočí.

„Takže tedy vypovídáte pod přísahou," zopakoval.

Lisbeth Salanderová dala hlavu na stranu. Annika Gianniniová byla zaujata čtením čehosi v protokolu z předběžného vyšetřování a zdálo se, že Ekströmovým slovům nevěnuje pozornost. Žalobce sebral své písemnosti. Po chvíli nepříjemného ticha si odkašlal.

„Dobře," řekl smířlivě Ekström. „Přejdeme přímo k událostem, které se odehrály šestého dubna letošního roku u chaty zesnulého advokáta Bjurmana na Stallarholmenu. Z toho jsem dnes ráno při vznesení žaloby vycházel především. Pokusíme se vyjasnit, proč jste se vydala na Stallarholmen a postřelila Carla-Magnuse Lundina." Ekström vyzývavě pohlédl na Lisbeth Salanderovou. Ta stále nehnula ani brvou. Státní zástupce se najednou zatvářil vyčerpaně. Rozhodil rukama a podíval se na předsedu senátu. Soudce Jörgen Iversen se tvářil pochybovačně. Zahleděl se na Anniku Gianniniovou, která se stále zabývala jakýmsi papírem a vůbec nevnímala okolí.

Soudce Iversen si odkašlal. Pohledem přejel k Lisbeth Salanderové.

„Máme si vaše mlčení vysvětlit tak, že odmítáte odpovídat na otázky?“ otázal se.

Lisbeth Salanderová otočila hlavu a pohlédla soudci Iversenovi do očí.

„Ráda vám odpovím na otázky,“ odpověděla.

Soudce Iversen přikývl.

„Pak byste snad mohla odpovědět na mou předchozí otázku,“ vložil se do toho státní zástupce Ekström.

Lisbeth Salanderová mlčky pohlédla na Ekströma.

„Byla byste tak laskavá a odpověděla na otázku?“ řekl soudce Iversen.

Lisbeth opět otočila hlavu k předsedovi senátu a zvedla obočí. Její hlas zněl jasně a zřetelně.

„Na jakou otázku? Vždyť tamhleten,“ — Lisbeth pokývla k Ekströmovi — „tu zatím vyrukoval jen se spoustou nepodložených tvrzení. Já v tom žádnou otázku neslyšela.“

Annika Gianniniová zvedla oči. Dala lokty na stůl a s náhlým zájmem si opřela obličej o dlaň.

Ekström na několik vteřin ztratil nit.

„Byl byste prosím tak laskav a zopakoval otázku?“ navrhl mu soudce Iversen.

„Ptal jsem se, jestli… jste jela do chaty advokáta Bjurmana za účelem postřelení Carla-Magnuse Lundina?“

„Ne, řekl jste, že se pokusíme vyjasnit, jak došlo k tomu, že jsem se vydala na Stallarholmen a postřelila Carla-Magnuse Lundina. To nebyla žádná otázka. Bylo to obecné tvrzení, do kterého jste předem zahrnul mou odpověď. Já za vaše tvrzení neodpovídám.“

„Nechytejte se slovíček. Odpovězte na otázku.“

„Ne.“

Rozhostilo se mlčení.

„Co má to vaše *ne* znamenat?“

„Odpověď na vaši otázku.“

Státní zástupce Ekström si povzdechl. Tohle bude hodně dlouhý den. Lisbeth Salanderová na něj vyčkávavavě hleděla.

„Zřejmě bude nejlepší, když to vezmeme od začátku,“ řekl Ekström. „Byla jste šestého dubna letošního roku na letní chatě zesnulého advokáta Bjurmana?“

„Ano."

„Jak jste se tam dostala?"

„Jela jsem pendlem do Södertälje a pak autobusem do Strängnäsu."

„Z jakého důvodu jste na Stallarholmen jela? Měla jste tam smluvenou schůzku s Carlem-Magnusem Lundinem a jeho kamarádem Sonnym Nieminenem?"

„Ne."

„A proč se tam objevili?"

„Na to se musíte zeptat jich."

„Teď se ptám vás."

Lisbeth Salanderová neodpověděla.

Soudce Iversen si odkašlal.

„Předpokládám, že slečna Salanderová neodpovídá proto, že jste ze sémantického hlediska opět použil tvrzení," snažil se mu pomoct Iversen.

Annika Gianniniová se najednou zasmála přesně tak nahlas, aby to bylo slyšet. Okamžitě zmlkla a znovu se ponořila do svých papírů. Ekström na ni popuzeně pohlédl.

„Proč myslíte, že se Lundin s Nieminenem objevili v Bjurmanově chatě?"

„To nevím. Hádám, že tam jeli založit požár. Lundin měl v tašce pod sedlem svého harleye litrovou láhev benzínu."

Ekström sevřel rty.

„A proč jste do chaty advokáta Bjurmana jela vy?"

„Sháněla jsem informace."

„Jaký druh informací máte na mysli?"

„Informace, které zřejmě Lundin s Nieminenem přijeli zničit a ze kterých by vyšlo najevo, kdo toho hajzla zavraždil."

„Takže podle vašeho mínění byl advokát Bjurman hajzl? Rozumím tomu správně?"

„Ano."

„A proč si to myslíte?"

„Byl sadistická svině, dobytek a násilník, takže hajzl."

Lisbeth odcitovala text, který zesnulému advokátu Bjurmanovi vytetovala na břicho, čímž nepřímo přiznala, že to byla její práce. Z toho však obžalovaná nebyla. Bjurman žádné ublížení na zdraví

nenahlásil, a nebylo tak možné prokázat, zda si nápis nechal vytetovat dobrovolně, nebo zda k tomu došlo za použití násilí.

„Takže vy zde jinými slovy tvrdíte, že se váš poručník dopustil trestného činu? Můžete nám povědět, kdy k tomu podle vás došlo?“

„Došlo k tomu v úterý osmnáctého února 2003 a pak znovu v pátek sedmého března stejného roku.“

„Při předběžném výslechu jste policistům odmítla odpovídat na otázky. Proč?“

„Protože jim nemám co říct.“

„Četl jsem ten váš takzvaný životopis, který nám před několika dny znenadání doručila vaše advokátka. Musím říct, že je to pozoruhodný dokument, a ještě se k němu vrátíme. Vy v něm tvrdíte, že vás advokát Bjurman v prvním případě přinutil k orálnímu sexu a podruhé vás údajně několikrát znásilnil a celou noc vás surově týral.“

Lisbeth neodpověděla.

„Je to pravda?“

„Ano.“

„Oznámila jste ta znásilnění na policii?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Policajti mě nikdy neposlouchali, když jsem se jim snažila něco říct. Takže mi přišlo zbytečné něco jim vykládat.“

„Mluvila jste o těch násilných skutcích s někým známým? S nějakou kamarádkou?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože do toho nikomu nic nebylo.“

„Dobře, a spojila jste se s nějakým advokátem?“

„Ne.“

„Obrátila jste se se svými údajnými zraněními na nějakého lékaře?“

„Ne.“

„A neobrátila jste se ani na žádnou krizovou linku pro ženy.“

„Teď je to zase tvrzení, a ne otázka.“

„Promiňte. Obrátila jste se na nějakou krizovou linku pro ženy?“

„Ne."

Ekström se obrátil k předsedovi senátu.

„Rád bych připomněl, že obžalovaná byla na základě svého tvrzení vystavena hrubému sexuálnímu násilí, přičemž druhý případ je třeba označit za mimořádně brutální. Tvrdí, že těchto činů se dopustil její poručník, zesnulý advokát Nils Bjurman. Zároveň je třeba vzít v úvahu i následující fakta…"

Ekström ukázal prstem na své písemnosti.

„Při vyšetřování vedeném oddělením vražd se v minulosti advokáta Bjurmana nenašlo nic, co by podpořilo hodnověrnost výpovědi Lisbeth Salanderové. Bjurman nebyl nikdy souzen za žádný trestný čin. Nikdy na něj nebylo podáno trestní oznámení a nikdy nebyl předmětem vyšetřování. I předtím dělal poručníka nebo opatrovníka několika mladým lidem, ale žádný z nich nevypověděl, že by se na něm dopustil jakéhokoli násilí. Naopak, všichni rozhodně tvrdí, že se k nim advokát Bjurman vždy choval korektně a přátelsky."

Ekström otočil list.

„Mou povinností je také připomenout, že Lisbeth Salanderové byla diagnostikována paranoidní schizofrenie. Je to mladá žena násilnického založení, která měla na základě mnoha dokladů už od rané puberty problémy při kontaktu s lidmi. Několik let strávila v dětském psychiatrickém zařízení a od osmnácti let byla svěřena do poručnictví. Chápu, že je to velice smutné, bylo to však zcela odůvodněné. Lisbeth Salanderová je nebezpečná sama sobě i svému okolí. Podle mého názoru nepatří do vězení, ale potřebuje odbornou lékařskou péči."

Ekström udělal řečnickou pauzu.

„Probírat psychiku mladého člověka je vždycky nepříjemné. Narušuje se tím jeho soukromí, a jeho duševní stav se navíc stává předmětem různých interpretací. Nyní však musíme zaujmout stanovisko ke zmatenému obrazu světa Lisbeth Salanderové, který se zcela jasně objevuje v jejím životopisu. Evidentně postrádá jakoukoli oporu v realitě. V tomto případě nepotřebujeme žádné svědky ani interpretace. Je to tvrzení proti tvrzení. Máme k dispozici její vlastní slova a sami můžeme posoudit jejich důvěryhodnost."

Ekström pohlédl na Lisbeth Salanderovou. Jejich oči se střetly. Lisbeth se najednou usmála. Vypadala záludně. Ekström se zamračil.

„Chtěla byste k tomu něco dodat, paní obhájkyně?“ otázal se soudce Iversen.

„Ne,“ odpověděla Annika Gianniniová. „Jen to, že závěry státního zástupce jsou naprostý nesmysl.“

Odpolední líčení začalo výslechem svědkyně Ulriky von Liebenstaahlové z Vrchního poručnického soudu; pozval ji Ekström, aby zjistil, zda byly na advokáta Bjurmana v minulosti podány nějaké stížnosti. Liebenstaahlová to rozhodně popřela a podobná tvrzení označila za urážlivá.

„Případy poručnictví podléhají velice přísné kontrole. Advokát Bjurman své povinnosti vykonával bez jakýchkoli výhrad téměř po dvacet let, než byl tak hanebně zavražděn.“

Liebenstaahlová vrhla zdrcující pohled na Lisbeth Salanderovou, ačkoli Lisbeth nebyla obžalována z advokátovy vraždy a ačkoli bylo jasné, že Bjurmana zabil Ronald Niedermann.

„Za celou dobu nepřišla na advokáta Bjurmana jediná stížnost. Byl to svědomitý člověk, který se pro své klienty velice angažoval.“

„Takže vy nepovažujete za pravděpodobné, že by se na Lisbeth Salanderové dopustil hrubého sexuálního násilí?“

„Toto tvrzení považuji za absurdní. Máme k dispozici advokátovy měsíční zprávy a sama jsem se s ním kvůli jejímu případu několikrát osobně setkala.“

„Advokátka Gianniniová požaduje zrušení poručnictví Lisbeth Salanderové s okamžitou platností.“

„Zrušení poručnictví sotva někoho potěší více než právě poručnický soud. Bohužel však neseme jistou odpovědnost a musíme se řídit platnými předpisy. Na základě našich požadavků musí Lisbeth Salanderovou nejprve vyšetřit odborník a prohlásit ji za duševně zdravou. Teprve potom může být řeč o nějakých změnách týkajících se jejího poručnictví.“

„Rozumím.“

„To znamená, že se musí podrobit psychiatrickému vyšetření. Což obžalovaná, jak známo, odmítá.“

Výslech Ulriky von Liebenstaahlové trval asi čtyřicet minut a mezitím byly přezkoumány Bjurmanovy měsíční zprávy.

Annika Gianniniová položila svědkyni těsně před koncem slyšení pouze tři otázky.

„Nacházela jste se v bytě advokáta Nilse Bjurmana mezi sedmým a osmým březnem roku 2003?"

„Samozřejmě že ne."

„Takže nemáte ani nejmenší tušení o tom, zda jsou tvrzení mé klientky pravdivá či nepravdivá, nemám pravdu?"

„Obvinění vznesená proti advokátu Bjurmanovi jsou šílená."

„To je váš názor. Můžete mu poskytnout alibi nebo nějakým jiným způsobem dokázat, že se na mé klientce ničeho nedopustil?"

„To samozřejmě nemůžu. Ale pravděpodobnost…"

„Děkuju. To je všechno," řekla Annika Gianniniová.

Mikael Blomkvist se s Annikou sešel v sedm hodin večer v kanceláři Milton Security, aby spolu probrali denní události.

„Šlo to přibližně tak, jak jsme čekali," řekla Annika. „Ekström ten Lisbethin životopis spolkl i s navijákem."

„Prima. Jak si vede Lisbeth?"

Annika se najednou rozesmála.

„Vede si výborně a vypadá jako naprostá psychopatka. Takže se chová přirozeně."

„Hmm."

„Dnes se jednalo především o Stallarholmenu. Zítra přijde na řadu Gosseberga, výslechy policejních techniků a podobně. Ekström se bude snažit dokázat, že tam jela proto, aby zavraždila svého otce."

„Jo."

„Ale mohl by se vyskytnout právní problém. Odpoledne si Ekström pozval nějakou Ulriku von Liebenstaahlovou z Vrchního poručnického soudu. Začala remcat, že nemám právo Lisbeth zastupovat."

„Jak to?"

„Lisbeth prý byla svěřena do poručnictví, takže nemá právo vybrat si sama advokáta."

„Cože?"

„Takže přísně vzato ji nemůžu hájit, pokud to neschválí Vrchní poručnický soud."

„No a?"

„Soudce Iversen o tom rozhodne zítra ráno. Po dnešním řízení jsem s ním krátce mluvila a myslím, že ji budu moct zastupovat i nadále. Argumentovala jsem tím, že Vrchní poručnický soud měl na protesty tři měsíce času a že mi připadá dost nefér, když s něčím takovým vyrukuje až po zahájení procesu."

„V pátek bude svědčit Teleborian. Vyslýchat ho musíš ty."

Když si státní zástupce Ekström během čtvrtka prostudoval náčrtky fotografie a vyslechl rozvláčné zprávy techniků o tom, co se v Gosseberze odehrálo, došel k závěru, že Lisbeth Salanderová vyhledala svého otce s úmyslem ho zabít. Nejsilnějším článkem v řetězci důkazů bylo to, že si s sebou do Gossebergy přivezla střelnou zbraň, polský Wanad P-83. Skutečnost, že obžalovaná jela za svým otcem až do Gossebergy s úmyslem zabít ho, nijak nezmění ani fakt, že se ji Alexander Zalaščenko (podle verze Lisbeth Salanderové), případně vrah policisty Ronald Niedermann (podle Zalaščenkovy výpovědi před jeho zavražděním v Sahlgrenově nemocnici) pokusili zavraždit a pohřbít do jámy v lese. Obžalované se její záměr navíc téměř zdařil, neboť svému otci zaťala sekeru do obličeje. Ekström požadoval, aby proti Lisbeth Salanderové bylo zahájeno trestní řízení za pokus o vraždu, případně za přípravu vraždy, a za těžké ublížení na zdraví.

Podle vlastní verze přijela Lisbeth Salanderová do Gossebergy proto, aby se mohla setkat se svým otcem tváří v tvář a aby ho přiměla k přiznání se k vraždě Daga Svenssona a Mii Bergmanové. Pro posouzení Lisbethiných údajných záměrů měla tato informace zásadní význam.

Když Ekström ukončil výslech svědka Melkera Hanssona z technického oddělení göteborské policie, položila mu několik krátkých dotazů Annika Gianniniová.

„Pane svědku, existuje ve vašem vyšetřování a technické dokumentaci něco, co by jakýmkoli způsobem potvrzovalo, že Lisbeth Salanderová o svých záměrech lže? Můžete dokázat, že do Gossebergy jela s úmyslem zavraždit svého otce?"

Melker Hansson chvíli přemýšlel.

„Ne," odpověděl nakonec.

„Takže o jejích záměrech nemůžete nic říct?"

„Ne."

„Považujete tedy výmluvný a rozvláčný závěr státního zástupce Ekströma za spekulaci?"

„Zřejmě ano."

„Existuje nějaký důkaz, který by byl v rozporu s tvrzením Lisbeth Salanderové, že polský Wanad P-83 u sebe v tašce měla náhodou, protože nevěděla, jak se zbraně zbavit poté, co ji předešlého dne na Stallarholmenu odebrala Sonnymu Nieminenovi?"

„Ne."

„Děkuji," odpověděla Annika Gianniniová a posadila se. To bylo její jediné vyjádření k Hanssonově hodinové svědecké výpovědi.

Ve čtvrtek v šest hodin večer odcházel Birger Wadensjöö z bytu Sekce na Dělostřelecké ulici s pocitem, že je obklopen nebezpečnými varovnými mraky, věštícími blížící se pohromu. Již po několik týdnů si uvědomoval, že jeho titul šéfa Sekce pro speciální analýzy je pouze formální. Birgerovy názory, protesty a výzvy vůbec nic neznamenaly. O všem rozhodoval Fredrik Clinton. Pokud by Sekce byla veřejná instituce, nezáleželo by na tom — stačilo by obrátit se na nejbližšího nadřízeného a předložit mu stížnost.

V současné situaci se však se stížnostmi neměl kam obrátit. Byl sám a byl vydán na milost a nemilost člověku, kterého považoval za choromyslného. A co bylo nejhorší, Clinton měl absolutní autoritu. Ať šlo o cucáky jako Jonas Sandberg nebo o staré vysloužilce jako Georg Nyström, všichni se tomu smrtelně nemocnému šílenci okamžitě podřídili a na slovo ho poslouchali.

Birger uznával, že Clinton je tichou autoritou a že nepracuje pro vlastní prospěch. Také musel uznat, že Clinton dělá pro Sekci to nejlepší, co může, nebo spíše to, co považuje za nejlepší on sám. Měl pocit, jako by se celá jejich organizace ocitla ve stavu volného pádu a jakési kolektivní sugesce. Dlouholetí zkušení kolegové si odmítali uvědomit, že se každým pohybem a každým dalším rozhodnutím blíží k neodvratné záhubě.

S pocitem tlaku na prsou zamířil na Linnéovu ulici, kde toho dne našel místo na parkování. Vypnul alarm, a právě když se chystal otevřít dveře auta, uslyšel za sebou nějaký pohyb a otočil se. Mhouřil oči proti slunci. Statného muže na chodníku poznal až po několika vteřinách.

„Dobrý večer, pane Wadensjöö," řekl Torsten Edklinth, vedoucí útvaru pro ochranu ústavy. „V terénu jsem nebyl už deset let, ale dnes jsem si to nemohl nechat ujít."

Birger Wadensjöö zmateně pohlédl na policisty v civilu, kteří Edklintha doprovázeli. Byl to Jan Bublanski a Marcus Erlander.

Najednou mu došlo, co to znamená.

„Mám smutnou povinnost vám oznámit, že na základě rozhodnutí vrchní státní zástupkyně jste zatčen za spáchání tak dlouhé řady trestných činů, že jejich kompletní výčet dáme dohromady až za několik týdnů."

„Co to má znamenat?" zeptal se otřeseně Wadensjöö.

„V tomto okamžiku jste zatčen pro důvodné podezření z účasti na vraždě. Také jste podezřelý z vydírání, úplatkářství, nezákonných odposlechů, z několika případů falšování dokladů a závažné zpronevěry, z účasti na vloupání, ze zneužití pravomoci, špionáže a celé řady menších deliktů. Takže teď si spolu zajedeme na Kungsholmen a v klidu si promluvíme."

„Já jsem nikoho nezavraždil," řekl bez dechu Wadensjöö.

„O tom rozhodne vyšetřování."

„To byl Clinton. Celou dobu to byl Clinton," řekl Wadensjöö.

Torsten Edklinth spokojeně přikývl.

Každý policista dobře ví, že podezřelého lze vyslýchat dvěma klasickými způsoby. Jako zlý policajt, nebo jako hodný policajt. Zlý policajt vyhrožuje, nadává, mlátí pěstí do stolu a chová se hulvátsky, aby zadrženého vyděsil a přiměl ho tak ke kapitulaci a k přiznání. Hodný policajt, nejlépe trochu prošedivělý strejda, mu nabídne cigaretu, kávu, soucitně pokyvuje hlavou a nezvyšuje hlas.

Většina policistů — ne však všichni — také ví, že pokud jde čistě o výsledek, je výhodnější metoda hodného policajta. Na ostříleného zlodějského veterána zlý policajt žádný dojem neudělá.

A nejistý amatér, kterého zlý policista přiměje k přiznání, by se s největší pravděpodobností stejně přiznal bez ohledu na výslechovou metodu.

Mikael Blomkvist naslouchal výslechu Birgera Wadensjööa z vedlejší místnosti. Jeho přítomnost byla předmětem mnoha interních disputací, dokud Edklinth nerozhodl, že by jim Mikaelovy postřehy mohly být užitečné.

Mikael zjistil, že Torsten Edklinth používá třetí metodu, metodu lhostejného policisty, která právě v tomto případě zřejmě fungovala nejlépe. Edklinth vešel do výslechové místnosti, nalil do porcelánových šálků kávu, zapnul magnetofon a opřel se o sedadlo.

„Máme proti vám veškeré myslitelné důkazy. Chceme, abyste nám potvrdil pouze to, co už víme, zbytek vašeho příběhu nás nezajímá. A ještě po vás chceme odpověď na otázku, kterou považujeme za nejdůležitější, a ta otázka zní: Proč? Jak jste mohli být tak šílení a rozhodovat o likvidaci lidí, jako bychom byli v Chile za Pinochetovy diktatury? Magnetofon je zapnutý. Pokud chcete něco říct, máte teď příležitost. Pokud nechcete mluvit, tak mikrofon vypnu, pak vám odebereme kravatu a tkaničky od bot a ubytujeme vás nahoře ve vazební cele, kde budete čekat na advokáta, na soudní proces a na rozsudek."

Poté si Edklinth lokl kávy a mlčky seděl. Když se za dvě minuty nic neozvalo, natáhl ruku a mikrofon vypnul. Vstal.

„Za pár minut vás odvedou. Hezký večer."

„Já nikoho nezavraždil," řekl Wadensjöö, když Edklinth otvíral dveře. Edklinth se zastavil na prahu.

„Nemám zájem vést s vámi nějaké všeobecné řeči. Pokud chcete vypovídat, tak se posadím a zapnu magnetofon. Všechny švédské instituce — v neposlední řadě předseda vlády — s napětím čekají na vaši výpověď. Když budete mluvit, můžu ještě dnes večer zajet za premiérem a sdělit mu vaši verzi průběhu událostí. Pokud nebudete mluvit, máte každopádně na krku žalobu a rozsudek."

„Posaďte se," řekl Wadensjöö.

Všem již bylo jasné, že rezignoval. Mikael si oddechl. Společnost mu dělala Monica Figuerolová, státní zástupkyně Ragnhild Gustavssonová, Moničin anonymní kolega Stefan a dvě další neznámé

osoby. Mikael měl podezření, že přinejmenším jedna z nich zastupuje ministra spravedlnosti.

„S těmi vraždami nemám nic společného," řekl Wadensjöö, když Edklinth znovu zapnul magnetofon.

„S vraždami," řekl Mikael Monice Figuerolové.

„Psst," odpověděla.

„Byli to Clinton a Gullberg. Neměl jsem tušení, co mají v úmyslu. Přísahám. Byl jsem dočista v šoku, když jsem uslyšel, že Gullberg zastřelil Zalaščenka. Nemohl jsem uvěřit, že to je pravda… nemohl jsem tomu uvěřit. A když jsem se dozvěděl o Björckovi, málem jsem z toho dostal infarkt."

„Povězte nám o Björckově vraždě," řekl Edklinth, aniž změnil tón hlasu. „Jak k ní došlo?"

„Clinton na to někoho najal. Nevím, jak se to stalo, ale byli to dva Jugoslávci. Srbové, pokud se nepletu. To Georg Nyström je sehnal a zaplatil jim. Když jsem se o tom dozvěděl, okamžitě mi bylo jasné, že to skončí katastrofou."

„Takže to vezmeme od začátku," řekl Edklinth. „Kdy jste začal pracovat pro Sekci?"

Když se Wadensjöö rozpovídal, nedal se zastavit. Výslech trval téměř pět hodin.

» , ,

KAPITOLA 26

Pátek 15. července

Svědecká výpověď doktora Petera Teleboriana při pátečním líčení působila důvěryhodně. Státní zástupce Ekström ho vyslýchal asi devadesát minut a Teleborian odpovídal na všechny otázky klidně a autoritativně. Chvílemi se tvářil znepokojeně a chvílemi pobaveně.

„Takže to shrneme," řekl Ekström a listoval ve svém spisu. „Vy jste tedy na základě dlouholetých psychiatrických zkušeností došel k závěru, že Lisbeth Salanderová trpí paranoidní schizofrenií?"

„Celou dobu jsem tvrdil, že v jejím případě je stanovení přesné diagnózy nanejvýš obtížné. Pacientka je, jak známo, ve vztahu k lékařům a autoritám téměř autistická. Podle mého názoru trpí těžkým psychickým onemocněním, ale v současné situaci nemůžu stanovit přesnou diagnózu. Bez podstatně obsáhlejších zkoumání nemůžu ani určit, v jakém stadiu psychózy se nachází."

„Každopádně jste však toho názoru, že není psychicky zdravá."

„Celý její příběh je toho velice výmluvným důkazem."

„Četl jste takzvaný *životopis*, který napsala sama Lisbeth Salanderová a který předala soudu. Vysvětluje v něm své počínání. Jak byste ho komentoval?"

Peter Teleborian rozhodil rukama a pokrčil rameny.

„Jak byste posoudil věrohodnost jejího vyprávění?"

„Jeho věrohodnost je nulová. Obsahuje řadu tvrzení o různých osobách, přičemž jedna historka je fantastičtější než druhá. Její

písemné vysvětlení celkově potvrzuje mé podezření na paranoidní schizofrenii."

„Můžete uvést nějaký příklad?"

„Nejzjevnější je to zřejmě v popisu násilných skutků, kterých se na ní podle jejího tvrzení dopustil bývalý poručník Bjurman."

„Mohl byste to rozvést?"

„Celý popis obsahuje spoustu mimořádných podrobností. Jde o klasický případ absurdních fantazií, které se projevují u dětí. Obdobné situace se velmi často vyskytují v případech incestu, kdy popis dítěte postrádá logiku a zcela chybějí hmatatelné důkazy. Jedná se tedy o erotické fantazie, které může mít i velmi malé dítě… Je to zhruba stejné, jako by vidělo nějaký horor v televizi."

„Lisbeth Salanderová není dítě, ale dospělá žena," řekl Ekström.

„Ano, a proto je třeba zjistit, na jaké mentální úrovni se nachází. Ale vlastně máte pravdu. Je dospělá a svému líčení pravděpodobně věří."

„Chcete tím říct, že jde o lži?"

„Ne, pokud věří tomu, co říká, pak to není lež. Její příběh však dokazuje, že nedokáže rozlišit fantazii od skutečnosti."

„Takže ji advokát Bjurman neznásilnil?"

„Ne. Pravděpodobnost je téměř nulová. Potřebuje odbornou péči."

„V příběhu Lisbeth Salanderové figurujete vy sám…"

„Ano, právě to je poněkud pikantní. Ale opět se jedná o její vlastní fantazie. Pokud bychom té ubohé dívce měli věřit, byl bych téměř pedofil…"

Teleborian se usmál a pokračoval:

„Právě o tom ale celou dobu mluvím. V životopisu Lisbeth Salanderové jsme se dočetli, že jsme ji u Svatého Štěpána většinu času týrali přivazováním k posteli a já za ní po nocích údajně chodil do pokoje. Jde o téměř klasický příklad její neschopnosti interpretovat realitu, nebo lépe řečeno jde o její vlastní *interpretaci* reality."

„Děkuji. Předávám slovo obhajobě, pokud se kolegyně Gianniniová chce na něco zeptat."

Vzhledem k tomu, že v průběhu prvních dvou dnů Annika Gianniniová téměř žádné otázky ani námitky nevznesla, všichni

očekávali, že svědkovi opět položí několik povinných dotazů a tím výslech skončí. *To se tedy obhajoba moc nevyznamenala*, pomyslel si Ekström.

„Ano, to chci," odpověděla Annika Gianniniová. „Vlastně mám spoustu otázek a mohlo by se to trošku protáhnout. Je půl dvanácté. Navrhuji, abychom líčení přerušili a udělali si přestávku na oběd, a poté budu moci svědka nerušeně vyslechnout."

Soudce Iversen souhlasil.

Curt Svensson ve společnosti dvou uniformovaných policistů položil svou mohutnou pěst na rameno komisaře Georga Nyströma před restaurací Mistr Anders na Řemeslnické ulici. Nyström ke Svenssonovi překvapeně vzhlédl a ten mu strčil před nos svou policejní legitimaci.

„Dobrý den. Jste zatčen pro podezření z účasti na vraždě a za pokus o vraždu. Veškeré body obžaloby vám státní zástupkyně sdělí hned odpoledne při výslechu. Navrhuju, abyste s námi šel dobrovolně," řekl Curt Svensson.

Georg Nyström se zatvářil, jako by Curtu Svenssonovi nerozuměl. Bylo mu však jasné, že jde o osobu, s níž se vyplatí jít bez protestů.

Přesně ve dvanáct hodin vpustil Stefan Bladh z útvaru pro ochranu ústavy do veřejnosti nepřístupných prostor bezpečnostní policie kriminálního inspektora Jana Bublanského ve společnosti Sonji Modigové a sedmi uniformovaných policistů. Prošli několika chodbami, poté se Stefan zastavil a ukázal na jedny dveře. Když Bublanski vytáhl policejní legitimaci, sekretář vedoucího kanceláře se zatvářil zděšeně.

„Zůstaňte sedět, prosím. Jedná se o zatčení."

Bublanski dokráčel k vnitřním dveřím a přerušil vedoucího kanceláře Alberta Shenkeho uprostřed telefonického rozhovoru.

„Co to má znamenat?" otázal se Shenke.

„Jsem kriminální inspektor Jan Bublanski. Jste zatčen za porušení švédské ústavy. Odpoledne vám bude oznámena dlouhá řada jednotlivých bodů obžaloby."

„No tohle je neslýchané," řekl Shenke.

„Ano, to tedy je," opáčil Bublanski.

Nechal zapečetit Shenkeho kancelář a přede dveře postavil dva uniformované hlídače s rozkazem, že nikoho nesmějí vpustit dovnitř. Pokud by se někdo pokusil do místnosti proniknout násilím, měli policisté povoleno použít obušek a dokonce i svou služební zbraň.

Poté celé procesí pokračovalo dále po chodbě, dokud Stefan neukázal na další dveře. Celou proceduru pak zopakovali s rozpočtovým ředitelem Gustavem Atterbomem.

Jerker Holmberg v doprovodu södermalmské zásahovky zabušil přesně o dvanácté na dveře dočasně pronajatých kancelářských prostor ve třetím patře na Götské ulici naproti redakci *Milénia*.

Vzhledem k tomu, že nikdo neotvíral, nařídil Holmberg zásahovce, aby dveře vyrazila, ale než stačili použít páčidlo, otevřely se na škvírku.

„Policie," řekl Jerker Holmberg. „Vyjděte s rukama nad hlavou."

„Já jsem taky policista," řekl Göran Mårtensson.

„Já vím. A máte zbrojní pas na setsakramentskou spoustu bouchaček."

„Ano, a právě jsem ve výkonu služby."

„To asi sotva, ksakru," odtušil Jerker Holmberg.

Za pomoci svého mužstva opřel Mårtenssona o zeď a odebral mu služební zbraň.

„Jste zatčen za nezákonné odposlechy, hrubé porušení služebních předpisů, opakované porušení domovní svobody u novináře Mikaela Blomkvista na Bellmanově ulici a zřejmě i za spáchání dalších zločinů. Nasaďte mu želízka."

Jerker Holmberg provedl rychlou inspekci kancelářských prostor a zjistil, že množství elektroniky by postačilo k otevření nahrávacího studia. Jednoho z policistů pověřil hlídáním místnosti a dal mu instrukce, aby klidně seděl na židli a nikde nenechal otisky prstů.

Když Mårtenssona vyváděli před dům, zvedl Henry Cortez svůj digitální fotoaparát Nikon a pořídil sérii dvaadvaceti snímků. Henry nebyl profesionál a podle toho vypadala i kvalita fotografií.

Už následujícího dne je však prodal jednomu večerníku za nehoráznou sumu peněz.

Monica Figuerolová byla jediným účastníkem plánovaných razií, který musel čelit nečekanému incidentu. Za doprovodu norrmalmské zásahovky a tří kolegů od bezpečnostní policie vešla přesně ve dvanáct do domu na Dělostřelecké ulici a zamířila po schodech k bytu v posledním patře, jehož vlastníkem byla firma Bellona.

Operace měla proběhnout co nejrychleji. Jakmile se všichni shromáždili přede dveřmi do bytu, dala jim Monica znamení. Dva mohutní uniformovaní chlapíci z norrmalmské zásahovky zvedli čtyřicetikilové ocelové beranidlo a dvěma dobře mířenými ranami dveře otevřeli. Jednotka, vybavená neprůstřelnými vestami a zbraněmi, ovládla byt během deseti vteřin od vyražení dveří.

Dům byl od rozbřesku pod dohledem a pět osob, které byly identifikovány jako spolupracovníci Sekce, zatkli policisté hned ráno přímo u dveří. Zatčení trvalo ve všech případech pouze několik vteřin a dotyčným byla nasazena želízka.

Monica Figuerolová si oblékla neprůstřelnou vestu. Prošla byt, který byl již od šedesátých let hlavním stanem Sekce, a postupně zotvírala dveře všech místností. Říkala si, že na roztřídění obrovského množství písemností by potřebovala archeologa.

Pouhých pár vteřin poté, co vešla, otevřela dveře do jedné menší místnosti v nejzazší části bytu, určené k přenocování. Zničehonic se ocitla tváří v tvář Jonasi Sandbergovi. Sandberg pro ně byl otazníkem už od chvíle, kdy si ráno rozdělovali úkoly. Policista, který ho měl sledovat, jej během včerejšího večera ztratil z dohledu. Sandbergův vůz zůstal stát na Kungsholmenu a ve svém bydlišti se celou noc neukázal. Ještě ráno vlastně nevěděli, jak se jim ho podaří vypátrat a zatknout.

Z bezpečnostních důvodů tu vždycky někdo zůstává přes noc. Samozřejmě. A Sandberg vyspává noční směnu.

Jonas Sandberg měl na sobě pouze spodky a vypadal rozespale. Natáhl se po služební zbrani na nočním stolku. Monica Figuerolová se sklonila a shodila zbraň na zem mimo jeho dosah.

„Jonasi Sandbergu, jste zatčený pro podezření z účasti na vraždě Gunnara Björcka a Alexandera Zalaščenka a za účast na

pokusu o vraždu Mikaela Blomkvista a Eriky Bergerové. Oblečte si kalhoty."

Jonas Sandberg se po Monice Figuerolové ohnal pěstí. Monica ránu téměř automaticky odrazila.

„Zbláznil jste se?" zeptala se Sandberga. Popadla ho za paži a tak silně mu zkroutila zápěstí, až ho přinutila lehnout si naznak na podlahu. Obrátila ho na břicho a klekla si mu na záda. Sama mu nasadila želízka. Od svého nástupu k bezpečnostní policii je při výkonu služby použila poprvé.

Předala Sandberga uniformovanému policistovi a šla dál. Nakonec otevřela poslední dveře. Podle plánů z kanceláře městského úřadu tam měl být malý pokojík s oknem do dvora. Zastavila se na prahu a spatřila snad nejvyzáblejšího člověka na světě. Ani na vteřinu nepochybovala, že má před sebou smrtelně nemocného muže.

„Fredriku Clintone, jste zatčen za účast na vraždě, za pokus o vraždu a za celou řadu dalších trestných činů," oznámila mu. „Klidně ležte v posteli. Přivolali jsme sanitku, která vás dopraví na Kungsholmen."

Christer Malm se okamžitě postavil před vchod do domu na Dělostřelecké ulici. Na rozdíl od Henryho Corteze se svým digitálním Nikonem uměl dobře zacházet. Použil krátký teleobjektiv a pořídil snímky profesionální kvality.

Bylo na nich vidět, jak policisté vyvádějí z domu jednoho člena Sekce po druhém přímo k policejním automobilům. Nakonec sanitka odvezla i Fredrika Clintona, který pohlédl do objektivu právě ve chvíli, kdy Christer zmáčkl spoušť. Vypadal znepokojeně a zmateně.

Fotografie později získala ocenění Snímek roku.

KAPITOLA 27

Pátek 15. července

Soudce Iversen zaklepal kladívkem na stůl a opět zahájil líčení. Všiml si, že u stolku Anniky Gianniniové se objevila třetí osoba. V kolečkovém křesle tam seděl Holger Palmgren.

„Zdravím vás, pane Palmgrene," řekl soudce Iversen. „Včera jsem vás v soudní síni neviděl."

„Dobrý den, pane soudce. Některé případy jsou tak složité, že musíme juniorům trochu vypomoci."

„Myslel jsem, že jste s kariérou skončil."

„Byl jsem nemocný. Ale advokátka Gianniniová si mě pozvala jako přísedícího."

„Rozumím."

Annika Gianniniová si odkašlala.

„Také bych chtěla zmínit, že Holger Palmgren Lisbeth Salanderovou mnoho let zastupoval."

„Tuhle věc tu nechci probírat," řekl soudce Iversen.

Pokynul Annice Gianniniové, aby začala. Annika vstala. Nikdy neměla ráda neformální způsob švédských soudních řízení, kdy všichni seděli kolem jednoho stolu, jako by se jednalo o společnou večeři. Cítila se mnohem lépe, když mohla hovořit vestoje.

„Snad bychom měli začít tím, u čeho jsme dopoledne skončili. Doktore Teleboriane, proč neustále zpochybňujete veškeré výpovědi Lisbeth Salanderové?"

„Protože jsou evidentně nepravdivé," odvětil Peter Teleborian.

Byl klidný a uvolněný. Annika pokývla a obrátila se k soudci Iversenovi.

„Pane soudce, Peter Teleborian tvrdí, že Lisbeth Salanderová lže a vymýšlí si. Obhajoba vám nyní dokáže, že každičké slovo v životopisu Lisbeth Salanderové je pravdivé. Předložíme soudu důkazy. Vizuální, písemné i výpovědi svědků. Nyní jsme v tomto procesu dospěli do fáze, kdy nám státní zástupce předestřel veškeré body obžaloby. Naslouchali jsme mu a víme, z čeho přesně byla Lisbeth Salanderová obviněna."

Annice Gianniniové najednou vyschlo v ústech a cítila, jak se jí třesou ruce. Zhluboka se nadechla a lokla si minerálky. Poté pevně popadla opěradlo židle, aby ruce neprozradily její nervozitu.

„Z projevu státního zástupce můžeme vyvodit, že má spoustu názorů, důkazy však značně pokulhávají. Předpokládá, že Lisbeth Salanderová postřelila na Stallarholmenu Carla-Magnuse Lundina. Tvrdí, že jela do Gossebergy, aby zabila svého otce. Domnívá se, že moje klientka trpí paranoidní schizofrenií a že je choromyslná. A veškeré tyto domněnky se zakládají na informacích z jediného zdroje, totiž od doktora Teleboriana."

Annika se odmlčela a nadechla se. Snažila se mluvit pomalu.

„Co se důkazů týče, žaloba státního zástupce je postavena výlučně na svědectví Petera Teleboriana. Pokud má pravdu, pak by mé klientce skutečně nejvíce prospěla kvalifikovaná lékařská péče, kterou on i státní zástupce požadují."

Annika se odmlčela.

„Jestli se však doktor Teleborian mýlí, zcela to mění situaci. A pokud ještě k tomu vědomě lže, znamená to, že se moje klientka stala obětí bezpráví, které trvá už mnoho let."

Annika se obrátila k Ekströmovi.

„Během odpoledne vám dokážeme, že váš svědek nemá pravdu a že vy, pane státní zástupce, jste byl oklamán, abyste těmto falešným závěrům uvěřil."

Peter Teleborian se pobaveně usmál. Rozhodil rukama a vyzývavě pokynul Annice Gianniniové. Ta se znovu obrátila k soudci Iversenovi.

„Pane soudce, hodlám dokázat, že takzvaná zpráva soudního psychiatra Petera Teleboriana je od začátku až do konce nesmysl.

Dokážu, že o Lisbeth Salanderové vědomě lže. Dokážu, že má klientka byla obětí mnohaletého bezpráví. A dokážu, že její inteligence a chápavost je stejná jako u kohokoli z nás."

„Promiňte, ale…" začal Ekström.

„Okamžik." Annika zvedla prst. „Dva dny jsem vás nechala nerušeně mluvit. Teď je řada na mně."

Advokátka se znovu obrátila k soudci Iversenovi.

„Neodvážila bych se před soudem vznést takto závažné obvinění, kdybych neměla přesvědčivé důkazy."

„Pro všechno na světě, pokračujte," řekl Iversen. „Ale nechci slyšet žádné rozvláčné konspirační teorie. Nezapomínejte, že za urážku na cti můžete být obžalována i kvůli tvrzením, která předkládáte soudu."

„Děkuju. Budu to mít na paměti."

Annika se obrátila k Teleborianovi. Ten se stále tvářil pobaveně.

„Obhajoba opakovaně žádala o přístup k lékařské zprávě Lisbeth Salanderové z dob její rané puberty, kdy byla zavřená u vás u Svatého Štěpána. Proč jsme tu zprávu nedostali?"

„Protože podléhá utajení. Soud k tomuto rozhodnutí dospěl z ohledu k Lisbeth Salanderové, ale pokud vyšší instance jeho rozhodnutí zruší, tak vám ji samozřejmě předám."

„Děkuji. Kolik dní a nocí během dvou let, které Lisbeth Salanderová strávila v léčebně, byla připoutaná k posteli?"

„To vám jen tak z hlavy nedokážu říct."

„Má klientka tvrdí, že ze sedmi set osmdesáti šesti dní, které na klinice strávila, byla spoutaná třistaosmdesátkrát."

„Přesný počet vám z hlavy říct nedokážu, ale tohle číslo je hodně přehnané. Odkud ho máte?"

„Z jejího životopisu."

„A vy myslíte, že by si dnes pamatovala každou noc, kdy byla připoutaná? To není možné."

„Není? A kolik nocí si pamatujete vy?"

„Lisbeth Salanderová byla velice agresivní pacientka se sklony k násilí a nelze popřít, že musela několikrát ležet v pokoji bez podnětů. Snad bych vám měl vysvětlit, co pokoj bez podnětů vlastně je…"

„Děkuji, ale to nemusíte. Teoreticky by to měl být pokoj, v němž pacient nesmí být vystaven žádným smyslovým vjemům, které v něm budí neklid. Kolik dní a nocí ležela třináctiletá Lisbeth Salanderová spoutaná v takovém pokoji?“

„Jedná se o… když střelím od boku, tak to během jejího pobytu u nás v nemocnici bylo asi třicetkrát.“

„Třicetkrát. Není to pouhý zlomek z tří set osmdesáti případů?“

„Nepopiratelně.“

„Méně než deset procent z čísla, které uvádí má klientka.“

„Ano.“

„Poskytla by nám přesnější údaje její lékařská zpráva?“

„Zřejmě ano.“

„Výborně,“ opáčila Annika Gianniniová a vytáhla ze své aktovky tlustý svazek papírů. „Ráda bych tedy soudu předložila kopii lékařské zprávy Lisbeth Salanderové ze Svatého Štěpána. Spočítala jsem všechny záznamy o spoutání pacientky a dospěla jsem k číslu tři sta osmdesát jedna, což je dokonce o jeden den více, než tvrdí má klientka.“

Peter Teleborian vyvalil oči.

„Dost… zde se jedná o informace podléhající utajení. Odkud tu zprávu máte?“

„Dostala jsem ji od jednoho reportéra z časopisu *Milénium*. Takže už není tajná, když je dostupná v redakci časopisu. Zřejmě můžu prozradit také to, že části této zprávy *Milénium* dnes zveřejní. Proto myslím, že by se s nimi měl seznámit i tento soud.“

„Tohle je protizákonné…“

„Ne. Lisbeth Salanderová dala ke zveřejnění souhlas. Má klientka totiž nemá co skrývat.“

„Vaše klientka byla zbavena právní způsobilosti, a nemá tudíž právo činit na vlastní pěst taková rozhodnutí.“

„K jejímu zbavení právní způsobilosti se ještě vrátíme. Ale v první řadě prověříme, co se s ní dělo u Svatého Štěpána.“

Soudce Iversen se zamračil a vzal si od Anniky Gianniniové lékařskou zprávu.

„Pro pana státního zástupce jsem žádnou kopii nepořizovala. Navíc měl možnost přečíst si tento utajovaný dokument už před měsícem.“

„Cože?“ zeptal se soudce Iversen.

„Státní zástupce Ekström dostal od doktora Teleboriana kopii této zprávy, vázané lékařským tajemstvím, na schůzce, která se konala v sobotu čtvrtého června v sedmnáct hodin.“

„Je to pravda?“ podivil se Iversen.

Prvním impulzem státního zástupce bylo věc popřít. Poté si uvědomil, že Annika Gianniniová zřejmě bude mít důkazy.

„Pod slibem mlčenlivosti jsem požádal, zda bych si některé části mohl přečíst,“ přiznal Ekström. „Musel jsem si ověřit, jak se věci skutečně mají.“

„Děkuji,“ řekla Annika Gianniniová. „Z toho vyplývá, že doktor Teleborian nemluví pravdu a že předáním dokladů podléhajících lékařskému tajemství navíc porušil zákon.“

„Zapište to,“ řekl Iversen.

Soudce Iversen najednou velice zpozorněl. Annika Gianniniová právě učinila proti svědkovi neobvykle tvrdý výpad a úplně rozdrtila důležitou část jeho výpovědi. *A ona říká, že má pro veškerá svá tvrzení důkazy*. Iversen si posunul brýle.

„Doktore Teleboriane, můžete nám nyní říci — po zhlédnutí zprávy, kterou jste sám sepsal —, kolik dní a nocí byla Lisbeth Salanderová spoutaná?“

„Nevzpomínám si, že by to bylo tak často, ale pokud to stojí v lékařské zprávě, musím tomu věřit.“

„Tři sta osmdesát jedna dní a nocí. Není to mimořádně vysoké číslo?“

„Ano, je to neobyčejně vysoké číslo.“

„Kdyby vás někdo ve třinácti letech držel přes rok přivázaného koženým popruhem k ocelové posteli, jak byste to zhodnotil? Jako mučení, nemám pravdu?“

„Musíte pochopit, že pacientka byla nebezpečná sama sobě i svému okolí…“

„Dobře. Nebezpečná sama sobě — ublížila si někdy Lisbeth Salanderová?“

„Měli jsme podezření…“

„Opakuju otázku: ublížila si někdy Lisbeth Salanderová? Ano, nebo ne?“

„Psychiatři se musí naučit interpretovat celkový obraz pacienta. Pokud jde o Lisbeth Salanderovou, všichni na vlastní oči vidíte, že má na těle spoustu tetování a piercingů, což lze považovat za sebedestruktivní chování a způsob sebeubližování. Můžeme to interpretovat jako důsledek sebenenávisti."

Annika Gianniniová se obrátila k Lisbeth Salanderové.

„Jsou vaše tetování důsledkem sebenenávisti?" otázala se.

„Ne," odvětila Lisbeth.

Annika se opět obrátila k Teleborianovi.

„Chcete tím říct, že jsem sama sobě nebezpečná, když nosím náušnice a mám na intimním místě tetování?"

Palmgren se uchichtl, ale smích zamaskoval odkašláním.

„Ne, to ne… tetování může také představovat určitý sociální rituál."

„Tím chcete říct, že mé klientky se takové rituály netýkají?"

„Sama vidíte, že její tetování jsou bizarní a že pokrývají značnou část těla. Tady nejde o žádný běžný fetišismus nebo ozdobu."

„O kolik procent se jedná?"

„Prosím?"

„U kolika procent tetovaného povrchu těla se jedná o ozdobný fetišismus a u kolika o psychickou poruchu?"

„Vy má slova překrucujete."

„Že překrucuju? A jak je pak možné, že u mě a jiných mladých lidí jde podle vás o běžný sociální rituál, zatímco při posuzování psychického stavu mé klientky je to považováno za přitěžující okolnost?"

„Jak jsem už říkal, jako psychiatr musím přihlížet k celkovému obrazu pacienta. Tetování je pouze jedním z mnoha ukazatelů, které je třeba při posuzování jejího psychického stavu zohlednit."

Annika Gianniniová několik vteřin mlčela a fixovala Petera Teleboriana pohledem. Mluvila pomalu.

„Doktore Teleboriane, vy jste přece začal s připoutáváním mé klientky mezi jejím dvanáctým a třináctým rokem. V té době žádná tetování neměla, nebo snad ano?"

Peter Teleborian na několik vteřin zaváhal. Annika se opět ujala slova.

„Takže vy jste ji připoutával, protože jste tušil, že si někdy v budoucnosti hodlá pořídit tetování?“

„Ne, to samozřejmě ne. Tetování s jejím stavem v roce 1991 nesouvisejí.“

„Takže se opět vrátíme k mé původní otázce. Ublížila si Lisbeth Salanderová někdy způsobem, který by vás opravňoval k tomu, abyste ji po celý rok držel připoutanou k posteli? Pořezala se například nožem, žiletkou nebo něčím podobným?“

Peter Teleborian na vteřinu znejistěl.

„Ne, ale měli jsme důvod domnívat se, že je nebezpečná sama sobě.“

„Důvod domnívat se. Takže vy jste ji připoutal na základě svých dohadů…“

„Provádíme odhady situace…“

„Během asi pěti minut vám kladu stále stejnou otázku. Vy tedy tvrdíte, že sebedestruktivní chování mé klientky bylo důvodem k tomu, že jste ji během své dvouleté péče držel přes rok v poutech? Mohl byste laskavě konečně uvést nějaký příklad jejího sebedestruktivního chování ve dvanácti letech?“

„Například byla velice podvyživená, což bylo mimo jiné způsobeno jejím odmítáním potravy. Měli jsme podezření na anorexii. Několikrát jsme ji museli krmit násilím.“

„Proč?“

„Přirozeně proto, že odmítala jíst.“

Annika Gianniniová se obrátila ke své klientce.

„Lisbeth, je pravda, že jste v léčebně odmítala jíst?“

„Ano.“

„A proč?“

„Protože mi tenhle parchant cpal do jídla psychofarmaka.“

„Aha. Takže doktor Teleborian vám chtěl podat lék. Proč jste ho odmítla brát?“

„Ty léky mi nedělaly dobře. Byla jsem po nich ospalá. Nemohla jsem myslet a většinu času, kdy jsem byla vzhůru, jsem byla otupělá. Bylo to hrozně nepříjemné. A ten parchant mi nechtěl říct, co obsahují.“

„Takže vy jste ty léky odmítala brát?“

„Ano. A on mi ty sračky začal cpát do jídla. Tak jsem přestala jíst. Pokaždý, když mi je dal do jídla, jsem pět dní nejedla."

„Takže jste hladověla?"

„Vždycky ne. Sestřičky mi několikrát propašovaly obložené chleby. Jedna z nich mi nosila jídlo pozdě v noci. Stalo se to několikrát."

„Takže vy říkáte, že zdravotnický personál u Svatého Štěpána měl pocit, že máte hlad, a nosil vám jídlo?"

„Bylo to v době, kdy jsem s tím parchantem bojovala kvůli těm lékům."

„Takže jste k odmítání potravy měla zcela racionální důvod?"

„Ano."

„Neodmítala jste tedy jídlo jako takové?"

„Ne. Často jsem měla hlad."

„Je pravda, že mezi vámi a doktorem Teleborianem došlo ke konfliktu?"

„Dá se to tak říct."

„V léčebně jste skončila proto, že jste svého otce polila benzínem a zapálila."

„Ano."

„Proč jste to udělala?"

„Protože týral mou matku."

„Vysvětlila jste to někdy někomu?"

„Jo."

„A komu?"

„Vyprávěla jsem to policajtům, co mě vyslýchali, sociálnímu odboru, odboru péče o dítě, doktorům, jednomu faráři a tomuhle parchantovi."

„Tím parchantem máte na mysli…"

„Tady toho."

Lisbeth ukázala na Petera Teleboriana.

„Proč mu říkáte parchant?"

„Když mě poprvé přivezli ke Svatému Štěpánovi, snažila jsem se mu vysvětlit, co se stalo."

„A co na to řekl doktor Teleborian?"

„Nechtěl mě poslouchat. Tvrdil, že lžu. A za trest mě nechal připoutanou do té doby, než si přestanu vymýšlet. A pak se do mě pokoušel cpát ty prášky."

„To je nesmysl," řekl Peter Teleborian.

„To proto s ním nemluvíte?"

„Nepromluvila jsem s ním ani slovo od noci, kdy mi bylo třináct. To jsem byla taky připoutaná. Byl to dárek k narozeninám, který jsem dala sama sobě."

Annika Gianniniová se opět obrátila k Teleborianovi.

„Doktore Teleboriane, zdá se, že má klientka odmítala přijímat potravu, protože jste do ní proti její vůli míchal psychofarmaka."

„Je možné, že to chápala takhle."

„A jak to chápete vy?"

„S pacientkou bylo mimořádně těžké pořízení. Já tvrdím, že její chování nasvědčovalo tomu, že je nebezpečná sama sobě, ale to je zřejmě otázka interpretace. Byla však agresivní a chovala se psychoticky. Bez nejmenších pochyb byla nebezpečná pro ostatní. Ke Svatému Štěpánovi přišla právě proto, že se pokusila zavraždit svého otce."

„K tomu se dostaneme. Vy jste dva roky zodpovídal za její lékařskou péči. Z toho tři sta osmdesát dní a nocí strávila připoutaná na lůžku. Nepoužíval jste náhodou pouta jako jistou formu trestu, když má klientka nedělala to, co jste jí řekl?"

„To je holý nesmysl."

„Nesmysl? Znovu upozorňuju, že podle vaší lékařské zprávy došlo k naprosté většině těchto opatření během prvního roku… to byla připoutaná tři sta dvacetkrát z celkem tři sta osmdesáti jednoho případu. Proč jste s připoutáváním pacientky skončil?"

„Protože dělala pokroky a byla vyrovnanější."

„Je pravda, že vaše opatření považovali jiní zaměstnanci léčebny za zbytečně surové?"

„Co tím myslíte?"

„Je pravda, že si na vás personál stěžoval mimo jiné i kvůli násilnému krmení Lisbeth Salanderové?"

„Vždycky samozřejmě existují různé názory na věc. To není nic neobvyklého. Její násilné krmení však bylo obtížné, protože kladla odpor…"

„Protože odmítala jíst psychofarmaka, po kterých byla otupělá a pasivní. Pokud jí nikdo do pokrmů necpal léky, jedla bez problémů. Nebylo by bývalo vhodnější s násilným krmením počkat?"

„Vážená paní obhájkyně, já jsem lékař. Dovolil bych si tvrdit, že mám o něco lepší odborné znalosti než vy. To mým úkolem je rozhodovat o případných léčebných zákrocích."

„Máte pravdu, jste lékař, doktore Teleboriane. Ale já nejsem tak úplný amatér, jak si myslíte. Kromě práv jsem totiž vystudovala i psychologii na stockholmské univerzitě. V mém povolání jsou tyto znalosti nezbytné."

V soudní síni zavládlo úplné ticho. Ekström i Teleborian překvapeně pohlédli na Anniku Gianniniovou. Ta nemilosrdně pokračovala.

„Je pravda, že vaše léčebné metody praktikované na mé klientce vedly k vážným rozporům mezi vámi a vaším šéfem, tehdejším primářem Johannesem Caldinem?"

„Ne… to není pravda."

„Johannes Caldin je již několik let mrtev a nemůže svědčit. Je tu však osoba, která se s primářem Caldinem několikrát setkala, totiž můj přísedící Holger Palmgren."

Annika se obrátila k Palmgrenovi.

„Můžete nám povědět, jak k tomu došlo?"

Holger Palmgren si odkašlal. Stále trpěl následky krvácení do mozku a musel se soustředit, aby správně formuloval slova a nezadrhával.

„Soud mě ustanovil poručníkem Lisbeth Salanderové poté, co její otec zmlátil Lisbethinu matku tak surově, že zůstala trvale postižená a nemohla se o svou dceru dále starat. Došlo k nevyléčitelnému poškození a k opakovaným krvácením do mozku."

„To mluvíte o Alexanderu Zalaščenkovi?"

Státní zástupce Ekström zpozorněl a naklonil se dopředu.

„Přesně tak," odvětil Palmgren.

Ekström si odkašlal.

„Rád bych namítl, že jsme se dostali k tématu, které podléhá vysokému stupni utajení."

„Sotva může být nějakým tajemstvím, že Alexander Zalaščenko po celou řadu let týral matku Lisbeth Salanderové," prohlásila Annika Gianniniová.

Peter Teleborian zvedl ruku.

„Věc není tak jasná, jak zde tvrdí paní obhájkyně."

„Jak to myslíte?“

„Není pochyb o tom, že Lisbeth Salanderová byla svědkem rodinné tragédie a že v roce 1991 došlo k závažnému ublížení na zdraví. Nic však nenasvědčuje tomu, že by tento kritický stav trval po mnoho let. Mohlo se jednat o ojedinělý případ nebo o hádku, která se dotyčnému vymkla z rukou. Neexistuje ale sebemenší důkaz o tom, že její matku týral pan Alexander Zalaščenko. Podle našich údajů to byla prostitutka, takže pachatelem mohl být někdo jiný.“

Annika Gianniniová překvapeně pohlédla na Petera Teleboriana. Na krátký okamžik nebyla schopna slova. Poté přimhouřila oči.

„Můžete to rozvést?“ požádala lékaře.

„Myslím tím, že jediným zdrojem této informace je tvrzení Lisbeth Salanderové.“

„A dál?“

„Pak je tu ještě její sestra. Kamila Salanderová nikdy nic takového nevypověděla. Popřela, že by k něčemu podobnému došlo. A pokud by se skutečně jednalo o týrání v takovém rozsahu, jak tvrdí vaše klientka, pak by se o tom jistě dozvěděl sociální odbor a jiné instituce.“

„Existuje nějaký záznam z výslechu Kamily Salanderové, do kterého bychom mohli nahlédnout?“

„Z výslechu?“

„Máte nějaké důkazy o tom, že se Kamily Salanderové vůbec někdo ptal, co se u nich doma stalo?“

Když přišla řeč na její sestru, Lisbeth Salanderová se najednou ošila. Pohlédla na Anniku Gianniniovou.

„Předpokládám, že sociální odbor provedl šetření…“

„Před chviličkou jste tvrdil, že Kamila Salanderová nikdy nevypověděla nic o tom, že by Alexander Zalaščenko týral jejich matku, a že to naopak popřela. Bylo to jasné sdělení. Odkud tuto informaci máte?“

Peter Teleborian na několik vteřin ztratil řeč. Annika viděla, jak se mu změnil výraz v očích, když si uvědomil, že udělal chybu. Pochopil, že toho využije, její otázce se však nemohl žádným způsobem vyhnout.

„Vzpomínám si, že se to objevilo v policejní zprávě," řekl nakonec.

„Tak vy si vzpomínáte… Policejní zprávu o událostech na Lundské ulici, v jejichž důsledku Alexander Zalaščenko utrpěl těžké popáleniny, jsem si velice důkladně prostudovala. Jde o nanejvýš kusé informace, které policisté sepsali přímo na místě."

„Je možné, že…"

„Takže bych ráda věděla, jak jste mohl získat přístup k policejnímu spisu, který nebyl k dispozici obhajobě?"

„To nevím," řekl Teleborian. „Do spisu jsem mohl nahlédnout v souvislosti s tím, že jsem v roce 1991 po Lisbethině pokusu o vraždu otce dostal za úkol vypracovat zprávu soudního psychiatra."

„Měl k tomuto vyšetřovacímu spisu přístup státní zástupce Ekström?"

Ekström se ošíval a hladil si bradku. Už mu došlo, že Anniku Gianniniovou podcenil. Neměl však žádný důvod lhát.

„Ano, viděl jsem ho."

„Proč k tomuto materiálu neměla přístup obhajoba?"

„V souvislosti s tímto líčením jsem v něm nenašel nic zajímavého."

„Byl byste tak hodný a pověděl mi, jak jste se k té zprávě dostal? Když jsem se obrátila na policii, sdělili mi pouze to, že žádný takový spis neexistuje."

„Vyšetřování prováděla bezpečnostní policie. Podléhalo utajení."

„Takže bezpečnostní policie vyšetřovala těžké ublížení na zdraví spáchané na ženě a rozhodla, že spis bude podléhat utajení?"

„To bylo kvůli pachateli… Alexanderu Zalaščenkovi. Byl to politický uprchlík."

„Kdo tu zprávu napsal?"

Zavládlo mlčení.

„Nic neslyším. Co na ní bylo za jméno?"

„Byl to Gunnar Björck z útvaru pro zahraniční styky a informace."

„Děkuji. Je to tentýž Gunnar Björck, o kterém má klientka tvrdí, že v roce 1991 spolupracoval s Peterem Teleborianem na zfalšování psychiatrického posudku?"

„Domnívám se, že ano."

Annika Gianniniová se opět obrátila k Peteru Teleborianovi.

„V roce 1991 soud rozhodl o umístění Lisbeth Salanderové do dětské psychiatrické léčebny. Proč senát došel k tomuto verdiktu?“

„Soudní senát pečlivě posoudil skutky a psychický stav vaší klientky — vždyť se pokusila zavraždit svého otce zápalnou bombou. To není činnost, jaké se věnuje normální dospívající mládež, bez ohledu na to, zda má tetování či ne.“

Peter Teleborian se zdvořile usmál.

„A z čeho senát při stanovení rozsudku vycházel? Pokud jsem věc správně pochopila, měl k dispozici pouze jediný psychiatrický posudek, který jste sepsal vy s policistou Gunnarem Björckem.“

„Tady se jedná o konspirační teorie slečny Salanderové, paní obhájkyně. Zde musím…“

„Promiňte, ale já vám dosud žádnou otázku nepoložila,“ řekla Annika Gianniniová a znovu se obrátila k Holgeru Palmgrenovi. „Pane Palmgrene, hovořili jsme o tom, že jste se setkal s nadřízeným doktora Teleboriana, s primářem Caldinem.“

„Ano. Vždyť jsem se stal opatrovníkem Lisbeth Salanderové. Předtím jsem ji viděl jen zběžně. Jako všichni ostatní jsem nabyl dojmu, že je těžce psychicky nemocná. Ale k mému úkolu patřilo informovat se o jejím celkovém zdravotním stavu.“

„A co říkal primář Caldin?“

„Byla to pacientka doktora Teleboriana a doktor Caldin jí nevěnoval žádnou zvláštní pozornost. Po roce jsem s ním začal mluvit o možnosti jejího návratu do společnosti. Navrhoval jsem pěstounskou péči. Nevím přesně, co se u Svatého Štěpána odehrálo, ale asi po roce jejího pobytu v léčebně se o ni doktor Caldin začal zajímat.“

„Jak se to projevovalo?“

„Měl jsem pocit, že došel k jinému závěru než doktor Teleborian. Jednou mi řekl, že rozhodl o změně jejího způsobu léčby. Až později jsem pochopil, že se jednalo o takzvané připoutání k lůžku. Caldin jednoduše rozhodl, že ji nebudou připoutávat. Podle jeho mínění k tomu nebyl žádný důvod.“

„Takže se postavil proti doktoru Teleborianovi?“

„Promiňte, ale tohle všechno jsou informace z ústního podání,“ namítl Ekström.

„Ne," řekl Holger Palmgren. „Tak to není. Vyžádal jsem si zprávu o tom, jak by bylo možné umožnit Lisbeth Salanderové návrat do společnosti. Ten posudek mi napsal doktor Caldin. Ještě ho mám."

Palmgren podal dokument Annice Gianniniové.

„Můžete nám povědět, co v něm stojí?"

„Je to dopis od doktora Caldina z října 1992, tedy z doby, kdy byla Lisbeth u Svatého Štěpána už dvacet měsíců. Doktor Caldin zde doslova píše — cituji: ‚Mé rozhodnutí o tom, že pacientku není třeba spoutávat ani jí násilím podávat potravu, přineslo viditelné výsledky a pacientka se zklidnila. Nemusí brát ani psychofarmaka. Je však nanejvýš uzavřená a ponořená do sebe a je třeba pokračovat v podpůrné léčbě.' Konec citátu."

„Takže doktor Caldin doslova píše, že šlo o jeho rozhodnutí."

„Přesně tak. Právě doktor Caldin osobně rozhodl o tom, že se Lisbeth může vrátit do společnosti prostřednictvím pěstounské rodiny."

Lisbeth přikývla. Pamatovala se na doktora Caldina, stejně jako si pamatovala každičký detail svého pobytu u Svatého Štěpána. Odmítala s doktorem Caldinem mluvit, byl to cvokař, další z řady bílých plášťů, kteří se chtěli hrabat v jejích pocitech. Byl však přátelský a dobromyslný. Lisbeth seděla v jeho kanceláři a naslouchala mu, když jí vysvětloval, jaký má na ni názor.

Zdálo se, že se ho dotklo, když s ním odmítla mluvit. Nakonec mu pohlédla do očí a vysvětlila mu své rozhodnutí: „Nikdy v životě nepromluvím s vámi ani s žádným jiným cvokařem. Neposloucháte, co vám říkám. Můžete mě tu držet zavřenou třeba do smrti. To na věci nic nezmění. Nebudu s vámi mluvit." Lékař na ni překvapeně pohlédl. Poté přikývl, jako by něco pochopil.

„Doktore Teleboriane… Víme, že jste dal zavřít Lisbeth Salanderovou do dětské psychiatrické léčebny. To vy jste dal soudnímu senátu k dispozici psychiatrickou zprávu, která pro něj byla jediným podkladem pro rozhodnutí. Je to tak?"

„Z věcného hlediska je to pravda. Ale domnívám se…"

„Ještě budete mít dost času na to, abyste nám sdělil, co se domníváte. Před Lisbethinými osmnáctinami jste jí opět zasáhl do života a znovu jste se pokusil nechat ji zavřít do léčebny."

„Tentokrát jsem soudní psychiatrickou zprávu nepsal já…“

„Ne, sepsal ji nějaký doktor Jesper H. Löderman. Jako z udělání byl v té době vaším doktorandem. Vy jste ho vedl. Takže ten posudek jste schválil vy.“

„Nebylo v něm nic neetického ani nesprávného. Byl napsán na základě platných předpisů.“

„Nyní je Lisbeth Salanderové dvacet sedm let a už potřetí se ocitla v situaci, kdy se snažíte přesvědčit soudní senát o tom, že je choromyslná a že potřebuje psychiatrickou péči na uzavřeném oddělení.“

Doktor Peter Teleborian si zhluboka povzdechl. Annika Gianniniová se dobře připravila. Překvapila ho celou řadou záludných otázek a podařilo se jí překroutit jeho odpovědi. Jeho šarm ji nechal zcela chladnou a jeho lékařskou autoritu naprosto ignorovala. Byl zvyklý na to, že lidé souhlasně přikyvovali, když hovořil.

Kolik toho ta ženská ví?

Pohlédl na státního zástupce Ekströma, ale uvědomil si, že z této strany žádnou pomoc očekávat nemůže. Musí z té šlamastyky vybruslit sám.

Připomněl si, že navzdory všemu je známá lékařská kapacita.

Její žvásty nehrajou žádnou roli. Důležitý je můj posudek.

Annika Gianniniová zvedla ze stolu zprávu soudního psychiatra.

„Takže se podrobněji podíváme na váš poslední posudek. Věnujete spoustu energie analýze duševního života Lisbeth Salanderové. Značná část tohoto dokumentu je věnována vaší interpretaci její osoby, jejího chování a jejích sexuálních návyků.“

„Snažil jsem se vytvořit komplexní obraz pacientky.“

„Dobře. A z tohoto komplexního obrazu vyvozujete, že Lisbeth Salanderová trpí paranoidní schizofrenií.“

„Nechci se vázat na nějakou přesnou diagnózu.“

„K tomuto závěru jste však nedospěl na základě rozhovoru s mou klientkou, nebo snad ano?“

„Sama velmi dobře víte, že vaše klientka zarputile odmítá odpovídat na otázky, které jí kladu já nebo kterákoli jiná úřední osoba. Už tohle chování mluví samo za sebe. Podle mé interpretace jsou pacientčiny paranoidní rysy natolik silné, že nezvládne ani

jednoduchý rozhovor s úřední osobou. Myslí si, že jí všichni chtějí ublížit, a cítí se do té míry ohrožena, že se uzavře do neproniknutelné slupky a doslova oněmí."

„Všimla jsem si, že se vyjadřujete velmi opatrně. Používáte výrazy typu ‚podle mé interpretace'..."

„Ano, v tom máte pravdu. Vyjadřuju se velmi opatrně. Psychiatrie není exaktní věda a já musím být ve svých závěrech velmi opatrný. To však neznamená, že vám my psychiatři předkládáme nějaké plané domněnky."

„Umíte si velmi pečlivě krýt záda. Ve skutečnost s vámi má klientka neztratila jediné slovo od noci, kdy dosáhla třinácti let, protože s vámi soustavně odmítá komunikovat."

„Nejen se mnou. Není schopna komunikovat s žádným psychiatrem."

„Jinými slovy — jak zde píšete —, vaše závěry jsou založeny na vašich vlastních zkušenostech a na sledování mé klientky."

„Správně."

„Co je možné vysledovat na dívce, která sedí se zkříženými pažemi a odmítá mluvit?"

Peter Teleborian si povzdechl a zatvářil se, jako by ho unavovalo, že musí vysvětlovat samozřejmosti. Usmál se.

„U pacienta, který sedí a zarytě mlčí, může člověk vysledovat jen to, že mu jde dobře zaryté mlčení. Již to samo o sobě svědčí o narušeném chování, pouze z něj však své závěry nevyvozuji."

„Odpoledne přizvu ještě jednoho psychiatra. Jmenuje se Svante Brandén a je ředitelem Ústavu soudního lékařství a odborníkem v oboru psychiatrie. Znáte ho?"

Peter Teleborian opět získal sebejistotu. Usmál se. Předpokládal, že Annika Gianniniová sežene nějakého jiného psychiatra, aby se pokusila zpochybnit jeho závěry. Byl na takovou situaci připravený a věděl, že dokáže bez problémů zodpovědět každou námitku. Bude jednodušší pustit se do přátelské verbální potyčky s kolegou z branže než s někým jako advokátka Gianniniová, která nemá žádné zábrany a bez špetky respektu překrucuje jeho slova.

„Ano. Je to známý a schopný soudní psychiatr. Ale pochopte, paní obhájkyně, sepsání posudku je akademický a vědecký proces. Vy s mými závěry nemusíte souhlasit a jiný psychiatr může určité

jednání nebo událost interpretovat jinak než já. Jedná se o různé úhly pohledu nebo pouze o to, jak dobře lékař svého pacienta zná. Je možné, že můj kolega v případě Lisbeth Salanderové dojde k jinému závěru. To v psychiatrii není nic neobvyklého."

„Proto jsem ho nepozvala. S Lisbeth Salanderovou se nikdy nesetkal ani ji nevyšetřoval a jejím psychickým stavem se vůbec nebude zabývat."

„Aha…"

„Požádala jsem ho, aby si pročetl váš soudní posudek a veškerou dokumentaci, kterou jste o mé klientce sepsal, a aby se podíval na její lékařskou zprávu z let, kdy byla u Svatého Štěpána. Požádala jsem ho o zhodnocení — nikoli zdravotního stavu mé klientky, ale toho, zda jsou závěry ve vašem materiálu z čistě vědeckého hlediska podložitelné."

Peter Teleborian pokrčil rameny.

„Ve vší úctě… o Lisbeth Salanderové toho zřejmě vím více než kterýkoli jiný psychiatr v zemi. Sledoval jsem pacientčin vývoj od jejích dvanácti let a věc se má bohužel tak, že její chování mé závěry vždycky potvrdilo."

„Dobře," řekla Annika Gianniniová. „Tak se na ty vaše závěry podíváme. Ve svém soudním posudku píšete, že léčba byla přerušena po dosažení patnácti let, kdy byla pacientka umístěna do pěstounské rodiny."

„Ano, správně. Byla to závažná chyba. Pokud bychom mohli léčbu dokončit, možná bychom tu dnes neseděli."

„Chcete říct, že kdybyste měl možnost držet ji spoutanou ještě další rok, zřejmě by byla povolnější?"

„Tohle byla dost laciná poznámka."

„Omlouvám se. Obšírně citujete ze zprávy, kterou sepsal váš doktorand Jesper H. Löderman v době, kdy moje klientka měla dosáhnout osmnácti let. Píšete, že ‚její sebedestruktivní a asociální chování po propuštění z léčebny potvrdila konzumace alkoholu, omamných látek a promiskuita'. Co tím myslíte?"

Peter Teleborian několik vteřin mlčel.

„Ano… teď se musím vrátit o nějakou dobu nazpět. Od doby, kdy byla Lisbeth Salanderová propuštěna od Svatého Štěpána, měla — jak jsem předpovídal — problémy s alkoholem a s drogami.

Šetření sociálního odboru také udává, že udržovala nekontrolovatelné sexuální vztahy se staršími muži a že se zřejmě věnovala prostituci."

„Takže si to vyjasníme. Vy říkáte, že měla problémy s alkoholem. Jak často bývala opilá?"

„Prosím?"

„Byla po propuštění z léčebny až do svých osmnácti let každý den opilá? Nebo to bylo jednou týdně?"

„Na tohle vám samozřejmě nemůžu odpovědět."

„Ale tvrdil jste přece, že měla problémy s alkoholem."

„Nebyla ještě plnoletá a policie ji několikrát zadržela pro opilství."

„Už podruhé užíváte výrazu, že byla několikrát zadržena. Jak často k zadržení došlo? Jednou týdně nebo jednou za dva týdny…?"

„Ne, o tolik případů se nejedná…"

„Lisbeth Salanderová byla dvakrát zadržena pro opilství, když jí bylo šestnáct a sedmnáct let. Podruhé byla tak opilá, že skončila v nemocnici. Takže tohle mají být ty opakované případy, na které odkazujete? Byla pod vlivem alkoholu častěji než v těchto dvou případech?"

„To nevím, ale obávám, že její chování bylo…"

„Promiňte, slyším dobře? Takže vy nevíte, jestli byla během dospívání opilá více než dvakrát, ale obáváte se, že ano? A přesto tvrdíte, že se Lisbeth Salanderová ocitla v začarovaném kruhu alkoholu a drog?"

„To jsou přece informace ze sociálního odboru, ne ode mě. Jednalo se o celkovou životní situaci Lisbeth Salanderové. Po přerušení léčby nebyla prognóza přirozeně nijak valná a její život se změnil v bludný kruh alkoholu, policejních zadržení a nekontrolovatelné promiskuity."

„Používáte výraz nekontrolovatelná promiskuita."

„Ano… tento termín naznačuje, že neměla svůj život pod kontrolou. Měla sexuální styky se staršími muži."

„To není zločin."

„Ne, ale u šestnáctileté dívky je to abnormální chování. Můžeme se samozřejmě ptát, jestli k těmto stykům došlo s jejím svolením, nebo jestli k nim byla přinucena."

„Ale vy tvrdíte, že se věnovala prostituci."

„To bylo zřejmě přirozeným důsledkem faktu, že neměla žádné vzdělání, nebyla schopna dokončit školu a pokračovat ve studiích, a tudíž nemohla najít práci. Je možné, že ve starších mužích spíše hledala otce a že finanční úhradu za sexuální služby považovala pouze za jistý bonus navíc. V každém případě to považuju za neurotické chování."

„Takže podle vás je šestnáctiletá dívka, která vede sexuální život, nenormální?"

„Vy má slova překrucujete."

„Takže vy nevíte, jestli někdy dostala za sexuální služby zaplaceno?"

„Nikdy nebyla zatčena za prostituci."

„To by sotva mohla být, protože to není zločin."

„Hmm, v tom máte pravdu. Ale v jejím případě se jedná o nutkavé neurotické chování."

„A vy jste z takto chabého materiálu bez váhání usoudil, že Lisbeth Salanderová je duševně chorá? Když mi bylo šestnáct, tak jsem se opila do bezvědomí půlkou lahve vodky, kterou jsem vzala tátovi. Chcete říct, že jsem duševně chorá?"

„Ne, samozřejmě že ne."

„Není snad pravda, že vy sám jste se v sedmnácti letech na jednom večírku tak strašně opil, že jste vyrazil do města a rozbil výlohu na náměstí v Uppsale? Zadržela vás policie, skončil jste na záchytce a musel zaplatit pokutu."

Peter Teleborian se zatvářil překvapeně.

„Nebo snad ne?"

„Jo… člověk v sedmnácti nadělá spoustu hloupostí. Ale…"

„Ale přesto z toho nevyvozujete, že jste trpěl závažnou psychickou chorobou, nebo ano?"

Peter Teleborian byl rozzlobený. Ta zatracená… advokátka celou dobu překrucovala jeho slova a bazírovala na detailech vytržených z kontextu. Odmítala na věc nahlížet komplexně. Přišla s irelevantním faktem o tom, že on sám byl opilý… *kde to ksakru mohla vyšťourat?*

Psychiatr si odkašlal a zvýšil hlas.

„Zprávy sociálního odboru byly jednoznačné a jasně potvrdily, že se život Lisbeth Salanderové točil kolem alkoholu, drog a promiskuity. Sociální odbor také usoudil, že Lisbeth Salanderová byla prostitutka."

„Ne. Sociální odbor nikdy netvrdil, že byla prostitutka."

„Byla zadržena při…"

„Ne. Nebyla zadržena. V sedmnácti letech ji policejní hlídka našla v Tantolundenu, kde byla ve společnosti podstatně staršího muže. Sociální odbor se obával, že by se mohla živit prostitucí. Tato domněnka se však nikdy nepotvrdila."

„Vedla velmi nevázaný sexuální život a měla styky s velkým počtem osob, s chlapci i dívkami."

„Na straně čtyři se zabýváte sexuálními zvyky Lisbeth Salanderové. Tvrdíte, že její vztah s přítelkyní Miriam Wu jen potvrzuje podezření ze sexuální psychopatie. Jak to?"

Peter Teleborian najednou ztichl.

„Nehodláte nám tu snad tvrdit, že homosexualita je duševní nemoc? Takové tvrzení by totiž bylo trestné."

„Ne, samozřejmě že ne. Měl jsem tím na mysli prvky sexuálního sadismu v jejich vztahu."

„Chcete tím říct, že je sadistka?"

„Já…"

„Máme zde policejní svědeckou výpověď Miriam Wu. V jejich vztahu se žádné násilí nevyskytovalo."

„Praktikovaly BDSM sex a…"

„Zřejmě jste moc četl večerníky. Lisbeth Salanderová a její přítelkyně Miriam Wu několikrát provozovaly sexuální hrátky, při kterých Miriam Wu mé klientce spoutala ruce a pak ji sexuálně uspokojila. Není to nijak neobvyklé ani zakázané. Proto chcete mou klientku zavřít do ústavu?"

Peter Teleborian odmítavě mávl rukou.

„Teď budu s dovolením trošku osobní. V šestnácti letech jsem se zpila do bezvědomí. Během studia na gymnáziu jsem byla několikrát pod vlivem alkoholu. Zkusila jsem drogy. Kouřila jsem marihuanu a před dvaceti lety jsem si šňupla kokainu. První sexuální zkušenost jsem absolvovala v patnácti letech a ve dvaceti jsem chodila s klukem, který mi připoutal ruce k čelu postele. Když mi

bylo dvaadvacet, měla jsem několikaměsíční známost se sedmačtyřicetiletým mužem. Takže z toho vyplývá, že jsem duševně chorá?"

„Paní obhájkyně… vy si z toho děláte legraci, ale vaše sexuální zkušenosti jsou v tomto případě irelevantní."

„A proč? Když čtu váš psychiatrický posudek Lisbeth Salanderové, tak v něm bod po bodu nacházím stejné věci, které po vytržení z kontextu platí i pro mě. Proč jsem já zdravá, a Lisbeth Salanderová je společensky nebezpečná sadistka?"

„Tyto jednotlivé body nejsou rozhodující. Vy jste se nepokusila dvakrát zavraždit svého otce…"

„Doktore Teleboriane, ve skutečnosti vám není vůbec nic po tom, s kým Lisbeth Salanderová spí. Ani v nejmenším se vás netýká, jakého pohlaví je její partner a jaké sexuální praktiky spolu provozují. Přesto však vytrhujete jednotlivé body jejího života z kontextu a používáte je jako důkazy pro to, že je nemocná."

„Již od základní školy je celý život Lisbeth Salanderové sérií negativních záznamů o náhlých násilných výbuších vzteku namířených proti učitelům a spolužákům."

„Okamžik…"

Hlas Anniky Gianniniové byl najednou řezavý jako břitva.

„Podívejte se na mou klientku."

Všichni pohlédli na Lisbeth Salanderovou.

„Má klientka vyrůstala v hrozných rodinných poměrech a její otec se po celou řadu let dopouštěl soustavného hrubého násilí na její matce."

„To je…"

„Nechte mě domluvit. Matka Lisbeth Salanderové měla z Alexandera Zalaščenka strašlivou hrůzu. Neodvážila se mu postavit. Neodvážila se jít k lékaři. Neodvážila se obrátit na krizovou linku. A nakonec ji zmlátil tak surově, že u ní došlo k trvalému poškození mozku. Jedinou osobou, která na sebe vzala zodpovědnost za rodinu ještě předtím, než vůbec přišla do puberty, byla Lisbeth Salanderová. A zodpovědnost musela vzít do vlastních rukou, protože špion Zalaščenko byl důležitější než její matka."

„Já nemůžu…"

„Došlo k situaci, kdy společnost nechala Lisbethinu matku a děti na holičkách. Vás překvapuje, že měla ve škole problémy?

Podívejte se na ni. Je maličká a hubená. Vždycky byla nejmenší z děvčat ve třídě. Byla uzavřená, zvláštní a neměla žádné kamarády. Víte, jak se děti chovají ke spolužákům, kteří se nějak odlišují?“

Peter Teleborian si povzdechl.

„Můžu se vrátit ke školním záznamům a důkladně probrat všechny situace, kdy se Lisbeth chovala agresivně,“ řekla Annika Gianniniová. „Vždycky tomu předcházela nějaká provokace. Poznávám v tom jasné příznaky šikany. A víte co?“

„Co?“

„Já Lisbeth Salanderovou obdivuji. Je silnější než já. Pokud bych já byla ve svých třinácti letech déle než rok připoutaná k posteli, zřejmě bych se psychicky úplně rozpadla. Ona vám však úder oplatila jedinou zbraní, kterou měla k dispozici. Totiž svým pohrdáním. Odmítá s vámi mluvit.“

Annika Gianniniová najednou zvýšila hlas. Veškerá nervozita z ní už dávno spadla. Cítila, že má věci pod kontrolou.

„Dnes jste ve své svědecké výpovědi dlouhou dobu hovořil o jejím vymýšlení a fanatazírování, například Lisbethin popis znásilnění advokátem Bjurmanem jste označil za smyšlenku.“

„To je pravda.“

„Z čeho při tomto úsudku vycházíte?“

„Ze své zkušenosti s tím, jak si obvykle vymýšlí.“

„Ze své zkušenosti s tím, jak si obvykle vymýšlí… Na základě čeho rozhodujete, zda si vymýšlí nebo ne? Když říká, že byla připoutaná k posteli tři sta osmdesát dní, podle vašeho mínění je to smyšlenka, ačkoli z vaší lékařské zprávy jasně vyplývá, že tomu tak skutečně bylo.“

„To je něco úplně jiného. Neexistuje sebemenší konkrétní důkaz o tom, že Bjurman Lisbeth Salanderovou znásilnil. Pokud by měla bradavky propíchnuté jehlou a byla vystavena tak hrubému násilí, jak píše, musela by být okamžitě převezena do nemocnice… Z toho je nad slunce jasné, že k ničemu podobnému nikdy nedošlo.“

Annika Gianniniová se obrátila k soudci Iversenovi. „Žádala jsem o možnost použití projektoru, abych vám mohla přehrát film z jednoho CD disku…“

„Projektor je na místě," odvětil Iversen.

„Můžeme zatáhnout závěsy?"

Annika Gianniniová zapnula svůj PowerBook a připojila kabel k projektoru. Pak se obrátila na svou klientku.

„Lisbeth, teď pustím ten film. Jste na to připravená?"

„Já už jsem si ho prožila," opáčila suše Lisbeth.

„A souhlasíte s tím, abych ho promítla?"

Lisbeth Salanderová přikývla. Celou dobu fixovala pohledem Petera Teleboriana.

„Můžete nám povědět, kdy byl ten film natočen?"

„Sedmého března roku 2003."

„Kdo ten film natočil?"

„Natočila jsem ho já. Použila jsem skrytou kameru, která v Milton Security patřila ke standardnímu vybavení."

„Okamžik," zvolal žalobce Ekström. „Tohle začíná připomínat nějaké cirkusové triky."

„Na co se to máme vlastně podívat?" otázal se ostrým hlasem soudce Iversen.

„Peter Teleborian tvrdí, že vyprávění Lisbeth Salanderové je smyšlenka. Já vám naopak předložím důkazy o tom, že každé její slovo je zcela pravdivé. Celý film trvá devadesát minut, ale pustím z něj jen několik ukázek. A předem vás varuju, že v něm bude spousta velmi nepříjemných scén."

„To má být nějaký trik?" podivil se Ekström.

„To brzy zjistíme," odvětila Annika Gianniniová a vsunula cédéčko do počítače.

„To ses ještě nenaučila ani hodiny?" osopil se Bjurman na Lisbeth Salanderovou. Poté se kamera zaměřila na ložnici.

Po devíti minutách bouchl soudce Iversen kladívkem do stolu přesně v okamžiku, kdy advokát Bjurman vtlačil do řitního otvoru Lisbeth Salanderové anální zátku. Annika Gianniniová zvýšila hlasitost. V celé soudní síni tak bylo slyšet, jak Lisbeth polozdušeně vykřikla skrze pásku, kterou měla přelepená ústa.

„Vypněte ten film," řekl velice hlasitě a rozhodně soudce Iversen.

Annika Gianniniová zmáčkla tlačítko. Rozsvítila se stropní světla. Soudce byl ve tváři rudý jako krocan. Státní zástupce Ekström seděl jako opařený. Peter Teleborian byl bílý jako stěna.

„Paní obhájkyně, jak jste říkala, že je ten film dlouhý?“ zeptal se soudce.

„Devadesát minut. Znásilnění a další brutální praktiky trvaly celkem asi pět nebo šest hodin, ale o posledních má moje klientka pouze neurčité povědomí.“ Annika Gianniniová se obrátila k Teleborianovi. „Je tam však scéna, kdy advokát Bjurman propichuje mé klientce prsní bradavku jehlou, což je podle tvrzení doktora Teleboriana výplodem její bujné fantazie. Došlo k tomu v sedmdesáté druhé minutě a já vám tu epizodu ihned můžu pustit.“

„Děkuji, to není třeba,“ řekl Iversen. „Slečno Salanderová…“

Soudce na okamžik vypadl z konceptu a nevěděl, jak by měl pokračovat.

„Slečno Salanderová, proč jste ten film nahrála?“

„Bjurman mě znásilnil už jednou předtím a pak chtěl znovu. Poprvé mě ten dobytek přinutil, abych mu ho vykouřila. Myslela jsem, že si to jen bude chtít zopakovat, a chtěla jsem si opatřit pádné důkazy, díky kterým bych ho pak mohla držet v šachu. Špatně jsem ho odhadla.“

„Ale proč jste to surové znásilnění nešla ohlásit na policii, když máte tak… přesvědčivé důkazy?“

„S policajty nemluvím,“ jednotvárně opakovala Lisbeth Salanderová.

Zničehonic se ze svého kolečkového křesla zvedl Holger Palmgren. Opřel se o okraj stolu. Jeho hlas byl velmi zřetelný.

„Naše klientka z principu nemluví s policisty ani s jinými úředními osobami, nejméně pak s psychiatry. Důvod je jednoduchý. Od dětství se stále dokola pokoušela vysvětlovat policistům, kurátorům i úřadům, že Alexander Zalaščenko týrá její matku. Pokaždé za to byla potrestána, protože státní úředníci rozhodli, že Zalaščenko je důležitější než Salanderová.“

Palmgren si odkašlal a pokračoval.

„A když si Lisbeth konečně uvědomila, že ji nikdo neposlouchá, nezbylo jí jiné východisko než pokusit se bránit matku proti Zalaščenkovi za použití násilí. A pak tenhle parchant, co si říká doktor,“ — Palmgren ukázal na Teleboriana — „napsal fingovaný psychiatrický posudek, že je duševně chorá, a získal tak možnost

držet ji u Svatého Štěpána tři sta osmdesát dní a nocí připoutanou k posteli. Do prdele."

Palmgren se posadil. Iversena jeho výbuch překvapil. Obrátil se k Lisbeth Salanderové.

„Zřejmě byste si chtěla udělat přestávku…"

„A proč?" podivila se Lisbeth.

„Aha, tak budeme pokračovat. Paní obhájkyně, ten film nechám přezkoumat a budu požadovat technický posudek o jeho autentičnosti. Ale teď budeme pokračovat v líčení."

„Ráda. I mně to bylo nepříjemné. Pravdou však zůstává, že má klientka byla vystavena fyzickému, psychickému a právnímu znásilnění. A hlavním viníkem je Peter Teleborian. Porušil lékařskou přísahu a zradil svou pacientku. Společně s Gunnarem Björckem, členem ilegální skupiny působící uvnitř tajných služeb, napsal psychiatrický posudek, jehož cílem bylo strčit nepohodlného svědka pod zámek. Myslím, že je to ojedinělý případ v celé historii švédského soudnictví."

„To jsou neslýchaná obvinění," protestoval Teleborian. „Snažil jsem se Lisbeth Salanderové pomoci, jak nejlépe jsem uměl. Pokusila se zavraždit svého otce. Z toho přece bylo nad slunce jasné, že s ní něco není v pořádku…"

Annika Gianniniová ho přerušila.

„Nyní bych vás ráda upozornila na druhý Teleborianův psychiatrický posudek. Na posudek, který byl soudu předložen dnes. Já tvrdím, že je to lež, stejně jako ta fingovaná zpráva z roku 1991."

„Ale tohle je přece…"

„Pane soudce, mám námitku. Prosím, aby mě svědek nepřerušoval."

„Pane svědku…"

„Budu mlčet. Ale tohle jsou neslýchaná obvinění. Není divu, že jsem rozrušený…"

„Pane svědku, buďte tak laskav a odpovídejte pouze na otázky. Pokračujte, paní obhájkyně."

„Zde je zpráva soudního psychiatra, kterou vám předal Peter Teleborian. Je založena na takzvaném sledování mé klientky, které údajně probíhalo mezi šestým červnem a pátým červencem, tedy od jejího převozu do vazební věznice."

„Ano, tak jsem to pochopil," řekl soudce Iversen.

„Doktore Teleboriane, je pravda, že jste u mé klientky do šestého června neměl možnost provést žádné testy ani sledování? Tehdy totiž jak známo ležela na izolovaném pokoji v Sahlgrenově nemocnici."

„Ano," řekl Teleborian.

„Dvakrát jste se v nemocnici pokusil získat k mé klientce přístup. V obou případech vám byl zamítnut. Je to tak?"

„Ano."

Annika Gianniniová znovu otevřela aktovku a vyndala z ní jakýsi dokument. Obešla stůl a předala ho soudci Iversenovi.

„Hm," řekl soudce. „To je kopie zprávy doktora Teleboriana. Co má dokazovat?"

„Chtěla bych předvést dva svědky, kteří čekají za dveřmi."

„Kdo ti svědci jsou?"

„Je to Mikael Blomkvist z časopisu *Milénium* a komisař Edklinth, vedoucí útvaru pro ochranu ústavy z bezpečnostní policie.

„A oni čekají za dveřmi?"

„Ano."

„Předveďte je," řekl soudce Iversen.

„Tohle je v rozporu s běžným postupem," namítl státní zástupce Ekström, který již velmi dlouhou dobu mlčel.

Ekström si zděšeně uvědomil, že Annika Gianniniová rozcupovala jeho klíčového svědka na kousíčky. Ten film byl zničující. Iversen Ekströma ignoroval a pokynul strážnému, aby otevřel dveře. Do soudní síně vstoupili Mikael Blomkvist a Torsten Edklinth.

„Nejprve chci vyslechnout Mikaela Blomkvista."

„Ustupte prosím na chvíli stranou, pane Teleboriane."

„Takže už jste se mnou skončili?" otázal se Teleborian.

„Kdepak, to ještě zdaleka ne," odvětila Annika Gianniniová.

Mikael Blomkvist se postavil na místo Petera Teleboriana. Soudce Iversen rychle vyřídil formality a Mikael místopřísežně prohlásil, že bude mluvit pravdu.

Annika Gianniniová šla k soudci Iversenovi a požádala ho, zda by si opět mohla půjčit posudek soudního psychiatra, který mu před chvílí předala. Kopii podala Mikaelovi.

„Viděl jste tento dokument už někdy předtím?“

„Ano, viděl. Mám tři jeho různé verze. První jsem dostal asi dvanáctého května, druhou devatenáctého května a třetí — což je tato — třetího června.“

„Můžete nám říci, jak jste tuto kopii získal?“

„Jako novinář jsem ji získal od anonymního zdroje, který zde nemůžu jmenovat.“

Lisbeth Salanderová fixovala Teleboriana pohledem. Ten najednou zbledl jako stěna.

„Co jste s tím posudkem udělal?“

„Dal jsem ho Torstenu Edklinthovi z útvaru pro ochranu ústavy.“

„Děkuji vám. Nyní bych chtěla předvolat Torstena Edklintha,“ řekla Annika Gianniniová a vzala si posudek zpět. Podala jej soudci Iversenovi, který po něm zamyšleně sáhl.

Opět proběhlo formální složení přísahy.

„Pane komisaři, je pravda, že jste psychiatrický posudek Lisbeth Salanderové dostal od Mikaela Blomkvista?“

„Ano.“

„Kdy jste ho dostal?“

„Má spisovou značku bezpečnostní policie, na níž je datum čtvrtého června.“

„A je to stejný posudek, který jsem právě předala panu soudci?“

„Pokud je na zadní stránce můj podpis, pak je to stejný posudek.“

Iversen doklad obrátil a našel jméno Torstena Edklintha.

„Pane komisaři, můžete nám vysvětlit, jak jste mohl dostat psychiatrický posudek týkající se osoby, která v té době ležela na izolaci v Sahlgrenově nemocnici?“

„Ano, to můžu.“

„Prosím, povídejte.“

„Lékařský posudek Petera Teleboriana je falzifikát, který sepsal společně s osobou jménem Jonas Sandberg. V roce 1991 vyrobil stejným způsobem podobný podvrh s Gunnarem Björckem.“

„To je lež,“ namítl chabě Teleborian.

„Opravdu?“ podivila se Annika Gianniniová.

„Ale kdepak, není. Snad bych tu měl zmínit, že Jonas Sandberg je jednou z desítky osob, které dnes byly z rozhodnutí vrchní

státní zástupkyně zatčeny. Byl zadržen za účast na vraždě Gunnara Björcka. Patří k ilegální skupině, která operovala v rámci tajných služeb a od sedmdesátých let chránila Alexandera Zalaščenka. Jde o stejnou skupinu, která v roce 1991 rozhodla o umístění Lisbeth Salanderové do psychiatrické léčebny. Máme dostatečné množství důkazů i přiznání šéfa této skupiny."

V soudní síni zavládlo hrobové ticho.

„Pane Teleboriane, chcete tento výrok nějak komentovat?" otázal se soudce Iversen.

Teleborian zavrtěl hlavou.

„V tom případě bych vám chtěl oznámit, že vám hrozí obvinění z křivého svědectví, případně i z jiných trestných činů," řekl soudce Iversen.

„Omlouvám se, rád bych…" řekl Mikael Blomkvist.

„Ano?" otázal se Iversen.

„Peter Teleborian má v této chvíli mnohem větší problém. Za dveřmi stojí dvě policistky, které ho chtějí předvést k výslechu."

„Chcete říct, že bych je měl pozvat dál?" řekl Iversen.

„Možná by to nebyl nejhorší nápad."

Iversen pokývl strážnému. Ten do sálu vpustil kriminální inspektorku Sonju Modigovou s další ženou, kterou Ekström okamžitě poznal. Jmenovala se Lisa Collsjöová a byla to kriminální inspektorka z útvaru pro speciální trestné činy. Tento útvar státní policie se mimo jiné zabýval i sexuálním násilím páchaným na dětech a dětskou pornografií.

„O co se jedná?" zeptal se jich Ekström.

„Jsme zde proto, abychom zatkly Petera Teleboriana, jakmile to umožní soudní líčení."

Iversen pohlédl na Gianniniovou.

„Já s ním sice ještě hotová nejsem, ale ať si jde."

„Prosím," řekl Iversen.

Lisa Collsjöová přešla k Peteru Teleborianovi.

„Jste zatčen za porušení zákona o dětské pornografii."

Peteru Teleborianovi to vyrazilo dech. Annika Gianniniová si všimla, že mu v očích vyhaslo veškeré světlo.

„Mám-li se vyjádřit konkrétněji, jste zatčen za držení asi osmi tisíc fotografií s dětskou pornografií."

Komisařka se sehnula a zvedla Teleborianovu tašku s laptopem.

„Zabavuju vám počítač," prohlásila.

Když policistky vyváděly Teleboriana ze dveří soudní síně, Lisbethin pohled ho po celou dobu pálil v zádech jako oheň.

» , ,

KAPITOLA 28

Pátek 15. července až sobota 16. července

Soudce Iversen zaklepal tužkou na okraj stolu, aby utišil hluk, který se ozval po odvedení Petera Teleboriana. Poté dlouho mlčel a zjevně si nebyl jist, jak by měl v líčení pokračovat.

„Chcete něco dodat k událostem, ke kterým došlo během minulé hodiny?"

Richard Ekström neměl nejmenší potuchy, co by měl říct. Vstal, pohlédl na Iversena, poté na Torstena Edklintha, načež otočil hlavu a střetl se s nemilosrdným pohledem Lisbeth Salanderové. Pochopil, že bitva je prohraná. Zabloudil očima k Mikaelu Blomkvistovi a s náhlým zděšením si uvědomil, že i on sám může padnout do drápů *Milénia*… Což by znamenalo naprostou katastrofu.

Stále mu však nedocházelo, co se opravdu stalo. Byl přesvědčen o tom, že ví, oč se v tomto příběhu jedná.

Po mnoha otevřených rozhovorech s komisařem Georgem Nyströmem pochopil, že jde o ožehavou záležitost, k níž musí kvůli bezpečnosti přistupovat s maximální diskrétností. Nyström ho přece ujistil, že zpráva o Salanderové z roku 1991 je falzifikát. Ekström získal veškeré potřebné interní informace. Kladl komisaři otázky — stovky otázek — a na všechny dostal odpověď. A teď byl Nyström podle tvrzení advokátky Gianniniové zatčený. Navíc uvěřil Peteru Teleborianovi, který působil tak profesionálně a schopně. Tak přesvědčivě.

Panebože. Do jaké šlamastyky jsem se to zapletl?

A poté si pomyslel:

Jak se z ní sakra vylížu?

Ekström si pohladil bradku a odkašlal si. Pomalu si sundal brýle.

„Omlouvám se, ale mám pocit, že jsem byl o mnoha důležitých bodech tohoto vyšetřování špatně informován."

Státní zástupce zapřemýšlel, jestli by to nemohl svést na vyšetřovatele, a najednou před sebou viděl kriminálního inspektora Jana Bublanského. Bublanski by mu určitě nepomohl. Pokud udělá chybný krok, Bublanski svolá tiskovou konferenci a pěkně ho potopí.

Ekström se střetl s očima Lisbeth Salanderové. Trpělivě seděla, vyčkávala a v jejím pohledu byla zvědavost i pomstychtivost.

Žádné kompromisy.

Stále ji mohl nechat ve vazbě za těžké ublížení na zdraví na Stallarholmenu. Zřejmě by ji stále mohl obžalovat z pokusu o vraždu otce v Gosseberze. Pak by však musel okamžitě změnit celou strategii a zcela vypustit Teleboriana. Jinými slovy by tak padly veškeré hypotézy o tom, že je šílená psychopatka, a zároveň by se potvrdilo vše, co tvrdila, zpětně až do roku 1991. Tím by ztratilo platnost i její zbavení právní způsobilosti, a tak…

A navíc měla ten zatracený film, který…

V té chvíli mu to najednou došlo.

Panebože. Ona je nevinná.

„Pane soudce… nevím, o co jde, ale je mi jasné, že už nemůžu důvěřovat dokumentům, které mám v ruce."

„To zřejmě ne," odtušil suše Iversen.

„Rád bych požádal o pauzu nebo o přerušení líčení, dokud se mi nepodaří vyšetřit, co se přesně stalo."

„Paní obhájkyně?" řekl Iversen.

„Žádám, aby má klientka byla zproštěna viny ve všech bodech obžaloby a aby byla s okamžitou platností propuštěna na svobodu. Také žádám, aby soud znovu rozhodl v otázce právní způsobilosti slečny Salanderové. A domnívám se, že by měla být nějak odškodněna za veškeré urážky, kterým byla vystavena."

Lisbeth Salanderová pohlédla na soudce Iversena.

Žádné kompromisy.

Soudce pohlédl na životopis Lisbeth Salanderové a poté na žalobce Ekströma.

„I já si myslím, že by bylo rozumné vyšetřit, jak to přesně bylo. Ale obávám se, že pro tento úkol zřejmě nebudete nejvhodnější osobou."

Iversen chvíli přemýšlel.

„Za celou svou mnohaletou soudcovskou a právnickou kariéru jsem se nikdy nesetkal s ničím, co by tento případ byť jen vzdáleně připomínalo. Musím přiznat, že jsem na rozpacích. Nikdy jsem neslyšel, že by byl hlavní svědek obžaloby zatčen před zasedajícím senátem a že by se z přesvědčivých důkazů vyklubal podvrh. Upřímně řečeno, nevím, jaké body obžaloby nám v této situaci zbývají."

Holger Palmgren si odkašlal.

„Ano?" otázal se Iversen.

„Jako zástupce obhajoby zcela sdílím vaše pocity. Občas musí člověk udělat krok zpět a nechat zvítězit zdravý rozum nad formalitami. Chci zdůraznit, že jste jako soudce viděl pouze začátek aféry, která otřese všemi švédskými úřady. Během dnešního dne bylo zatčeno deset členů bezpečnostní policie. Budou obžalováni z vraždy a z tak dlouhé řady trestných činů, že se celé vyšetřování potáhne ještě velmi dlouho."

„Předpokládám, že bychom měli líčení přerušit."

„Promiňte, ale to by podle mého názoru nebylo šťastné rozhodnutí."

„Z jakého důvodu?"

Palmgrenovi zjevně dělalo potíže správně formulovat slova. Mluvil však pomalu a nezadrhával se.

„Lisbeth Salanderová je nevinná. Její ‚fantastický' životopis, který pan Ekström s takovým znechucením odmítl vzít v potaz, je naprosto pravdivý. A existují pro to důkazy. Lisbeth byla obětí skandálních právních přehmatů. Nyní můžeme trvat na formalitách a pokračovat v líčení do doby, než padne osvobozující rozsudek. Je zde však i druhá možnost. Zahájit úplně nové vyšetřování ve všem, co se týká Lisbeth Salanderové. Toto vyšetřování již vlastně probíhá jako součást vší té špíny, kterou se zabývá vrchní státní zástupkyně."

„Chápu, jak to myslíte."

„Jako soudce máte nyní na výběr. Nejmoudřejší by bylo celé předběžné vyšetřování zrušit a vyzvat pana státního zástupce, aby svůj úkol vykonal znovu a lépe."

Soudce Iversen zamyšleně hleděl na Ekströma.

„Spravedlivé by bylo pustit naši klientku s okamžitou platností na svobodu. Navíc si zaslouží omluvu, ale náprava ještě nějakou dobu potrvá a bude záviset na dalším vyšetřování."

„Chápu váš názor na věc, pane advokáte. Ale než vaši klientku zprostím obvinění, musím mít v celé té věci jasno. A to zřejmě zabere nějaký čas…"

Soudce váhal a hleděl na Anniku Gianniniovou.

„Pokud rozhodnu, že se líčení přerušuje do pondělka, a odsouhlasím, že neexistují žádné důvody k dalšímu pobytu vaší klientky ve vazbě, což znamená, že nebude odsouzena k trestu odnětí svobody, můžete mi zaručit, že vyhoví mé výzvě a zúčastní se dalších líčení?"

„Samozřejmě," řekl rychle Holger Palmgren.

„Ne," odvětila ostře Lisbeth Salanderová.

Všechny pohledy se zaměřily na protagonistku celého dramatu.

„Co tím myslíte?" podivil se soudce Iversen.

„Ve chvíli, kdy mě pustíte na svobodu, odjedu pryč. Nemám v úmyslu věnovat tomuhle procesu už ani jedinou minutu."

Soudce na Lisbeth překvapeně pohlédl.

„Takže vy se odmítáte dostavit k soudu?"

„Přesně tak. Pokud chcete, abych vám odpovídala na otázky, budete mě muset držet ve vazbě. Jakmile mě pustíte na svobodu, je pro mě tahle věc vyřízená. Což znamená, že v dohledné době nebudu k dispozici ani vám, ani Ekströmovi, ani žádným policajtům."

Soudce si povzdechl. Holger Palmgren vypadal otřeseně.

„Já se svou klientkou souhlasím," řekla Annika Gianniniová. „To stát a úřady se provinily proti Lisbeth Salanderové, nikoli naopak. Zaslouží si odejít svobodně a má právo mít tuhle záležitost konečně za sebou."

Žádné kompromisy.

Soudce Iversen pohlédl na hodinky.

„Je něco po třetí hodině. To znamená, že mě nutíte držet vaši klientku ve vazbě."

„Pokud je to vaše rozhodnutí, pak ho přijmeme. Jako zástupkyně Lisbeth Salanderové vás žádám, aby byla zproštěna obvinění ze všech zločinů, ze kterých ji obžaloval státní zástupce Ekström. Žádám, abyste mou klientku pustil s okamžitou platností na svobodu bez jakýchkoli omezení. A žádám o zrušení její právní nezpůsobilosti a o okamžité navrácení veškerých občanských práv a svobod."

„Otázka nezpůsobilosti k právním úkonům je mnohem delší proces. Potřebuji k němu psychiatrický posudek vypracovaný odborníky. O takové věci nemůžu rozhodnout jen tak mávnutím ruky."

„Ne," řekla Annika Gianniniová. „S tím nesouhlasíme."

„Co tím myslíte?"

„Lisbeth Salanderová má stejná práva jako ostatní občané. Byl na ní spáchán zločin. Její prohlášení za právně nezpůsobilou bylo založeno na nepravdivých materiálech, což můžeme dokázat. Rozhodnutí o jejím svěření do poručnictví tak postrádá právní základ a musí být bezpodmínečně zrušeno. Neexistuje jediný důvod k tomu, aby má klientka musela podstoupit psychiatrické vyšetření. Nikdo nemusí dokazovat, že není blázen, když na něm byl spáchán trestný čin."

Iversen věc chvíli zvažoval.

„Paní obhájkyně," řekl soudce. „Uvědomuju si, že se jedná o mimořádnou situaci. Teď mám v úmyslu nařídit patnáctiminutovou přestávku, abychom si trochu protáhli nohy a srovnali si myšlenky. Rozhodně si nepřeji držet vaši klientku dnes v noci ve vazbě, pokud je nevinná, v tom případě však líčení musí pokračovat do té doby, dokud se věc nevyjasní."

„To zní rozumně," odvětila Annika Gianniniová.

O přestávce políbil Mikael Blomkvist sestru na tvář.

„Jak to šlo?"

„Mikaeli, při výslechu Teleboriana jsem byla naprosto skvělá. Rozcupovala jsem ho na hadry."

„Vždyť jsem ti říkal, že v tomhle procesu budeš neporazitelná. Koneckonců se tu v první řadě nejedná o špiony a státní sekty, ale

o obyčejné násilí spáchané na ženách a o muže, kteří ho umožňují. Podle toho mála, co jsem viděl, musím říct, žes byla fantastická. Takže Lisbeth osvobodí."

„Ano. O tom už není pochyb."

Po přestávce zaklepal soudce Iversen do stolu.

„Mohla byste nám prosím vypovědět vše od začátku až do konce, abych měl jasno v tom, co se vlastně stalo?"

„S radostí," řekla Annika Gianniniová. „Takže začneme neuvěřitelným vyprávěním o skupině působící uvnitř bezpečnostní policie, která se nazývala Sekce a která na konci sedmdesátých let pečovala o sovětského zběha? Celý příběh vyšel v časopisu *Milénium* a ve všech večerních zprávách bude hlavní novinkou dne."

V šest hodin večer se soudce Iversen rozhodl propustit Lisbeth Salanderovou na svobodu a zrušit její právní nezpůsobilost.

Učinil to však pod jednou podmínkou. Soudce Jörgen Iversen požadoval, aby se Lisbeth podrobila výslechu, kde vypoví vše, co ví o Zalaščenkovi. Lisbeth zprvu odmítla. Její odmítnutí mělo za následek menší diskusi, dokud soudce nezvýšil hlas. Naklonil se dopředu a upřeně se na Lisbeth zadíval.

„Slečno Salanderová, pokud zruším vaše poručnictví, znamená to, že máte zcela stejná práva jako kterýkoli jiný občan. To však také znamená, že máte i stejné povinnosti. Musíte se tedy starat o své finance, platit daně, dodržovat zákony a napomáhat policii při vyšetřování závažných trestných činů. Takže budete předvolána k výslechu jako kterýkoli jiný občan, který má o této věci nějaké informace."

Logika jeho argumentu na Lisbeth zjevně zapůsobila. Našpulila spodní ret a tvářila se nespokojeně, ale přestala se vzpouzet.

„Až bude mít policie vaši svědeckou výpověď, vedoucí předběžného vyšetřování — v tomto případě vrchní státní zástupkyně — posoudí, zda vás předvolá jako svědka v případném budoucím procesu. Stejně jako všichni ostatní občané můžete odmítnout vypovídat. Je jen na vás, jak se zachováte, ale nemáte žádný absolutní pardon. Pokud se odmítnete dostavit k soudu, můžete být

stejně jako všechny ostatní dospělé osoby odsouzena za pohrdání soudem nebo za křivou výpověď. Žádné výjimky neexistují."

Lisbeth Salanderová se ještě více zachmuřila.

„Takže co si vyberete?" zeptal se Iversen.

Po minutovém zvažování Lisbeth kratince přikývla.

Tak jo. Jeden malý kompromis.

Během večerního probírání Zalaščenkovy aféry se Annika Gianniniová tvrdě pustila do státního zástupce Ekströma. Ekström posléze připustil, že se vše odehrálo zhruba takovým způsobem, jak popsala Annika. Při předběžném vyšetřování mu pomáhal komisař Georg Nyström a další informace dostal od Teleboriana. V Ekströmově případě se nejednalo o žádné spiknutí. Pro Sekci pracoval v dobré víře jako vedoucí předběžného vyšetřování. Když mu došlo, co se skutečně stalo, rozhodl se veškerá obvinění proti Lisbeth Salanderové stáhnout. Díky tomuto rozhodnutí mohli ponechat stranou celou řadu byrokratických formalit. Iversenovi se zjevně ulevilo.

Holger Palmgren byl po svém prvním dnu stráveném u soudu úplně zničený. Musel se vrátit do své postele v rehabilitačním ústavu v Erstě. Odvezl ho tam uniformovaný strážce z Milton Security. Před odchodem položil Palmgren Lisbeth Salanderové ruku na rameno. Pohlédli na sebe. Po chvíli Lisbeth přikývla a pousmála se.

V sedm hodin večer zavolala Annika Gianniniová Mikaelu Blomkvistovi a krátce mu oznámila, že Lisbeth byla zproštěna obvinění ve všech bodech obžaloby, bude však muset strávit ještě pár hodin u výslechu na policejní stanici.

Zpráva přišla ve chvíli, kdy se všichni kolegové nacházeli v redakci *Milénia*. Kolem poledního doručil kurýr první výtisky časopisu i knihy do všech novinových redakcí ve Stockholmu a od toho okamžiku v *Miléniu* neustále drnčely telefony. Během odpoledne odvysílala TV4 první mimořádné zprávy o Zalaščenkovi a o Sekci. Bylo to mediální posvícení.

Mikael si stoupl doprostřed místnosti, dal si prsty do úst a krátce uličnicky hvízdl.

„Právě jsem dostal zprávu, že Lisbeth byla zproštěna viny ve všech bodech obžaloby."

Následoval spontánní potlesk. Poté každý znovu pokračoval ve svém telefonickém hovoru, jako by se nic nestalo.

Mikael zvedl oči a sledoval televizi uprostřed redakce. Právě začaly zprávy na TV4. Úvodem odvysílali krátký šot z filmu, na němž Jonas Sandberg ukrývá kokain do bytu na Bellmanově ulici.

„Zde ukrývá jeden zaměstnanec bezpečnostní policie kokain do bytu novináře Mikaela Blomkvista z časopisu *Milénium*."

Pak se na obrazovce objevil moderátor.

„Deset zaměstnanců bezpečnostní policie bylo dnes zatčeno za závažnou trestnou činnost, mimo jiné i za vraždu. Vítejte v příloze televizního vysílání."

Mikael zesílil zvuk. Na obrazovce se objevila redaktorka z TV4 a posléze i on sám. Samozřejmě věděl, co bude říkat. Pohlédl ke stolu, u kterého pracoval Dag Svensson. Stopy po Dagově reportáži o prostituci již zmizely a psací stůl se opět stal odkladištěm novin a neroztříděných hald papírů, k nimž se nikdo nechtěl znát.

Právě u tohoto stolu pro Mikaela začala Zalaščenkova aféra. Najednou zatoužil, aby se Dag Svensson dožil jejího konce. Několik výtisků jeho čerstvě vytištěné knihy o obchodování s lidmi leželo vedle knih o Sekci.

Tohle by se ti zamlouvalo.

Mikael zaslechl, že u něj v kanceláři zvoní telefon, ale neměl sílu ho zvednout. Zavřel dveře, vešel k Erice Bergerové a klesl do jednoho z pohodlných křesel u stolku u okna. Erika telefonovala. Mikael se rozhlédl kolem. Byla zpět už přes měsíc, ale dosud nestačila místnost naplnit svými osobními drobnostmi, které si odnesla na konci dubna. Knihovna byla prázdná a Erika si ještě nestihla ani rozvěsit obrázky.

„Jak se cítíš?" zeptala se Erika, když položila sluchátko.

„Myslím, že jsem šťastný," řekl Mikael.

Erika se rozesmála.

„*Sekce* jde na dračku. Ve všech redakcích jsou jako diví. Nemáš chuť zajet na devátou do televizních zpráv a udělat s nimi rozhovor?"

„Ne."
„To jsem si myslela."
„Během příštích měsíců se o tom ještě namluvíme až až. To počká."
Erika přikývla.
„Co budeš dělat večer?"
„Nevím."
Erika si skousla spodní ret.
„Eriko… já…"
„Figuerolová," odvětila Erika a usmála se.
Mikael přikývl.
„Je to vážné?"
„Nevím."
„Je do tebe úplně zblázněná."
„Myslím, že já do ní taky," řekl Mikael.
„Dokud si nebudeš jistý, budu se od tebe radši držet dál," prohlásila Erika.
Mikael přikývl.
„Zřejmě to bude lepší," odpověděl.

V osm hodin zaklepali na dveře redakce Dragan Armanskij a Susanne Linderová. Podle jejich mínění si současná situace žádala šampaňské, a tak s sebou přinesli plnou tašku lahví. Erika Susanne objala a provedla ji po redakci a Armanskij se posadil do Mikaelovy kanceláře.
Přiťukli si. Dlouhou dobu žádný z nich nepromluvil. Ticho prolomil Armanskij.
„Víte co, Mikaeli? Když jsme se setkali poprvé v souvislosti s tím hedestadským případem, tak jsem vás nemohl ani cítit."
„Opravdu?"
„Přišel jste k nám podepsat smlouvu, když jste si najal Lisbeth jako detektiva."
„Vzpomínám si na to."
„Myslím, že jsem vám záviděl. Znal jste ji sotva pár hodin, a ona se s vámi smála. Já jsem se spoustu let snažil se s Lisbeth spřátelit, ale nikdy se mi nepodařilo z ní vymáčknout ani sebemenší pousmání."

„No… ani já jsem moc úspěšný nebyl."
Muži se na chvíli odmlčeli.
„Bohudíky, že už je to za námi," řekl Armanskij.
„Amen," odvětil Mikael.

Formální svědecký výslech Lisbeth Salanderové provedli kriminální inspektoři Jan Bublanski a Sonja Modigová. Právě ve chvíli, kdy po mimořádně dlouhém pracovním dnu dorazili domů ke svým rodinám, se museli neprodleně vrátit na policejní stanici.

Salanderové asistovala Annika Gianniniová, která však neměla důvod k žádným zvláštním připomínkám. Lisbeth Salanderová odpovídala na všechny otázky přesně formulovanými větami.

Ve dvou ústředních bodech soustavně zapírala. Při popisu událostí na Stallarholmenu zarputile tvrdila, že Carla-Magnuse „Maggeho" Lundina postřelil neúmyslně do nohy Sonny Nieminen ve stejném okamžiku, kdy ho zneškodnila paralyzérem. Odkud měla paralyzér? Sebrala ho Maggemu Lundinovi.

Bublanski i Modigová se tvářili pochybovačně. Neexistovaly však žádné důkazy ani svědkové, kteří by mohli její tvrzení zpochybnit. Možná by proti němu mohl protestovat Sonny Nieminen, ten se však odmítl k incidentu jakkoli vyjádřit. Faktem bylo, že neměl ani tušení, co se stalo po zásahu paralyzérem.

O své výpravě do Gossebergy jim Lisbeth Salanderová sdělila pouze to, že měla v úmyslu setkat se s otcem a přesvědčit ho, aby se vzdal policii.

Lisbeth Salanderová vypadala bezelstně.

Nikdo nemohl vědět, zda mluví pravdu, nebo ne. Annika Gianniniová tuto otázku nijak nekomentovala.

Jediný, kdo s jistotou věděl, že Lisbeth Salanderová jela do Gossebergy skoncovat se svým otcem, byl Mikael Blomkvist. Ten však byl ze soudní síně vykázán ihned po zahájení dalšího líčení. Nikdo netušil, že s Lisbeth Salanderovou vedl během její izolace v Sahlgrenově nemocnici dlouhé noční internetové rozhovory.

Média Lisbethino osvobození propásla. Kdyby byl termín jejího propuštění oznámen předem, došlo by u policejní stanice k pořádnému srocení. Reportéři však byli unavení z chaosu, vzniklého

po vydání *Milénia* a po zatčení několika policistů z tajných služeb kolegy z jejich vlastních řad.

Redaktorka z TV4 byla jedinou novinářkou, která věděla, o co jde. Její hodinový příspěvek se stal klasikou, za niž o několik měsíců později obdržela cenu za nejlepší zpravodajský příspěvek roku.

Sonja Modigová odvedla Lisbeth spolu s Annikou Gianniniovou dolů do garáže, odkud je odvezla do advokátčiny kanceláře na Kostelním náměstí na Kungsholmenu. Tam přestoupily do Anničina vozu. Annika nastartovala až po odjezdu Sonji Modigové. Zamířila k Södermalmu. Když míjela budovu parlamentu, přerušila mlčení.

„Tak kam to bude?" zeptala se.

Lisbeth několik vteřin přemýšlela.

„Můžete mě vyhodit někde na Lundské."

„Miriam Wu tam není."

Lisbeth pohlédla na Anniku Gianniniovou.

„Proč jste mi to neřekla?"

„Neptala jste se."

„Hmm."

„Potřebovala odsud vypadnout. Tohle mi dnes ráno dal Mikael. Říkal, že je zřejmě budete chtít zpátky."

Annika jí podala svazek klíčů. Lisbeth na ně němě zírala.

„Díky. Můžete mi tedy zastavit někde na ulici Folkungů?"

„To ani mně nepovíte, kde bydlíte?"

„Až později. Teď chci mít klid."

„Dobře."

Po výslechu Annika zapnula mobil. Když projížděly kolem Stavidla, telefon se rozpípal. Annika pohlédla na displej.

„To je Mikael. V posledních hodinách mi volal zhruba každých deset minut."

„Nechci s ním mluvit."

„Jak myslíte. Můžu vám položit jednu osobní otázku?"

„No?"

„Co vám Mikael vlastně provedl, že ho tak hrozně nenávidíte? Kdyby nebylo jeho, tak byste zřejmě už dnešní večer strávila ve cvokárně."

„Není pravda, že ho nenávidím. Nic mi neprovedl. Jen ho zrovna teď nechci vidět."

Annika Gianniniová pohlédla na svou klientku.

„Nehodlám se vměšovat do vašich vztahů, ale vy jste se do něj zamilovala, nemám pravdu?"

Lisbeth hleděla ven postranním okénkem a neodpověděla.

„Pokud jde o vztahy, je brácha strašně nezodpovědný. Klidně si šoustá, jak se mu zamane, a nechápe, co to může udělat s ženami, které v něm vidí něco víc než jen chvilkové rozptýlení."

Lisbeth jí pohlédla do očí.

„Nechci s vámi diskutovat o Mikaelovi."

„Dobře," řekla Annika. Zaparkovala u chodníku těsně před Erstskou ulicí. „Stačí vám to tady?"

„Jo."

Obě chvíli seděly mlčky. Lisbeth se stále neměla k tomu, aby otevřela dveře. Po chvíli Annika vypnula motor.

„Co bude dál?" zeptala se nakonec Lisbeth.

„Dál bude to, že od dnešního dne jste právně způsobilá. Můžete si dělat, co chcete. Dnešní líčení jsme sice vyhrály, ale zbývá ještě spousta byrokratických formalit. Bude se konat šetření o odpovědnosti Vrchního poručnického soudu, budou se řešit otázky vyrovnání, bude pokračovat vyšetřování a tak dále."

„Já žádný vyrovnání nechci. Chci jen, aby mi všichni dali pokoj."

„Rozumím. Ale to na věci nic nemění. Tenhle proces máte za sebou. Navrhuju, abyste si našla nového advokáta."

„Vy už mě nechcete zastupovat?"

Annika si promnula oči. Po celodenním zápřahu byla úplně zničená. Chtěla jet domů, osprchovat se a nechat si od manžela masírovat záda.

„Já nevím. Vy mi nedůvěřujete. A já nedůvěřuju vám. Nemám nejmenší chuť nechat se zatáhnout do nějakého dlouhého procesu a snášet vaše frustrující mlčení pokaždé, když přijdu s nějakým návrhem nebo když s vámi budu chtít něco probrat."

Lisbeth dlouhou chvíli mlčela.

„Já… já jsem na vztahy prostě nemehlo. Ale opravdu vám věřím."

„To je možné. Ale vaše potíže s mezilidskými vztahy nejsou můj problém. Mým problémem by se staly, kdybych vás zastupovala."

Rozhostilo se mlčení.

„Chcete, abych vás nadále zastupovala?“

Lisbeth přikývla. Annika si povzdechla.

„Bydlím na Rybářské ulici devět. Nad náměstím Mosebacke. Můžete mě tam hodit?“

Annika pohlédla na svou klientku. Nakonec nastartovala. Lisbeth ji navigovala. Annika zastavila kousek od domu.

„Dobře,“ řekla Annika. „Zkusím to s vámi. Moje podmínky jsou následující. Budu vás zastupovat. Když s vámi budu chtít mluvit, budete mi odpovídat. Když budu potřebovat vědět, jak chcete, abych jednala, tak od vás chci jasnou odpověď. Když vám zavolám a řeknu, že se musíte setkat s nějakým policistou, státním zástupcem nebo s kýmkoli jiným, budu to považovat za nezbytné a budu chtít, abyste bez řečí byla ve stanovenou dobu na dohodnutém místě. Dokážete se s tím smířit?“

„Jo.“

„A pokud začnete dělat potíže, tak s vámi končím. Rozuměla jste?“

Lisbeth přikývla.

„Ještě jedna věc. Nechci se zaplést do žádného dramatu mezi vámi a mým bratrem. Pokud s ním máte nějaký problém, musíte si ho vyřešit. Ale on opravdu není váš nepřítel.“

„Já vím. Vyřeším si to. Ale potřebuju čas.“

„Co hodláte dělat?“

„Nevím. Zastihnete mě na mailu. Slibuju, že odpovím hned, jak budu moct, ale zřejmě nebudu na netu každý den…“

„Mít advokáta neznamená, že se z vás stane nevolník. To by prozatím stačilo. A teď šup z auta. Jsem úplně hotová a chci se jet domů vyspat.“

Lisbeth otevřela dveře a vystoupila na chodník. Chvíli otálela. Zřejmě chtěla něco říct, ale nedokázala najít slova. V jednom okamžiku Annice připadla téměř zranitelná.

„To je v pohodě,“ řekla Annika. „Běžte si domů lehnout. A v dohledné době se snažte do ničeho nezaplést.“

Lisbeth Salanderová zůstala stát na chodníku a hleděla za Annikou Gianniniovou, dokud zadní světla vozu nezmizela za rohem.

„Díky,“ řekla nakonec.

» , ,

KAPITOLA 29

Sobota 16. července až pátek 7. října

Lisbeth našla svůj Palm Tungsten T3 na skříňce v hale. Ležely tam i její klíčky od auta a taška přes rameno, kterou ztratila, když na ni před domem na Lundské ulici zaútočil Magge Lundin. Byla tam otevřená i neotevřená pošta, vyzvednutá z poštovní schránky na Rohové ulici. *Mikael Blomkvist*.

Lisbeth pomalu obešla zařízenou část svého bytu. Všude po něm našla nějaké stopy. Spal v její posteli a pracoval u jejího psacího stolu. Používal její tiskárnu a v koši na papír našla útržky textů o Sekci, roztrhané poznámky a počmárané papíry.

Zašel na nákup a v lednici jí nechal litr mléka, chleba, sýr, kaviár a deset balení pizzy.

Na kuchyňském stole našla malou bílou obálku se svým jménem. Lístek od něj. Zpráva byla krátká. Pouze jeho číslo na mobil. Nic víc.

Lisbeth Salanderová si najednou uvědomila, že teď je řada na ní. Mikael ji zjevně nehodlá vyhledávat. Dokončil svůj příběh, vrátil jí klíče od bytu a neměl v úmyslu jí telefonovat. Pokud bude něco chtít, má mu zavolat. *Zatracenej paličatej beran*.

Uvařila si konvici kávy, připravila čtyři obložené chleby, posadila se na okenní římsu a hleděla ke Djurgårdenu. Zapálila si cigaretu a přemýšlela.

Všechno už bylo za ní, ale přesto měla pocit, že život je náročnější než kdykoli předtím.

Miriam Wu odjela do Francie. *To mou vinou skoro zemřela*. Lisbeth se obávala chvíle, kdy se s ní bude muset setkat, a rozhodla se, že za ní ihned po propuštění na svobodu zajde. *A Miriam odjela do Francie*.

Lisbeth se najednou ocitla v situaci, kdy zůstala mnoha lidem něco dlužná.

Holgeru Palmgrenovi. Draganu Armanskému. Měla by jim zavolat a poděkovat. Paolu Robertovi. A *Plagueovi* i *Trinitymu*. Dokonce i ti zatracení policajti Bublanski a Modigová byli objektivně vzato na její straně. Lisbeth se nezamlouvalo být někomu za něco dlužná. Cítila se jako kostka ve hře, kterou sama nemůže nijak ovlivnit.

Byla dlužná Zasranýmu Kallemu Blomkvistovi. A dokonce i té krásně oblečené Zasrané Erice Bergerové s dolíčky v tvářích a sebejistým vystupováním.

Je to za námi, řekla Annika Gianniniová, když odjížděly z policejní stanice. Jo. Proces byl za nimi. Alespoň pro Anniku Gianniniovou. A vše bylo pryč i pro Mikaela Blomkvista, který už napsal svůj článek, bude se producírovat v televizi a určitě získá i nějakou cenu.

Pro Lisbeth Salanderovou však nic neskončilo. Byl to pouze první den zbytku jejího života.

Ve čtyři hodiny ráno Lisbeth přemýšlení vzdala. Punkové oblečení, které měla na sobě u soudu, hodila na podlahu a šla se do koupelny osprchovat. Smyla ze sebe všechny šminky, oblékla si tmavé volné lněné kalhoty, bílé tílko a tenkou mikinu. Zabalila si do tašky věci na převlečení, spodní prádlo a několik triček a nazula si obyčejné vycházkové boty.

Zabalila svůj Palm a objednala si taxík na náměstí Mosebacke. Odjela na letiště Arlanda a před šestou byla na místě. Prostudovala si odlety a zakoupila letenku na první místo, které jí padlo do oka. Použila vlastní pas se svým skutečným jménem. Překvapilo ji, že ji při rezervaci letenky ani při odbavení nikdo nepoznal ani nezareagoval na její jméno.

Odletěla ranním spojem do Malagy a kolem poledního vystoupila do vražedného vedra. Chvíli nejistě postávala v terminálu.

Nakonec pohlédla na mapu a přemýšlela, co bude ve Španělsku dělat. Po pár minutách se rozhodla. Neměla sílu zabývat se autobusovými nebo jinými dopravními spoji. V letištním obchodě si koupila sluneční brýle, vyšla z terminálu a posadila se na zadní sedadlo prvního volného taxíku.

„Na Gibraltar. Budu platit kreditkou."

Jízda po nové dálnici na jižním pobřeží trvala tři hodiny. Taxík jí zastavil u pasové kontroly na hranici britského území. Pak Lisbeth vyšla pěšky do hotelu The Rock na Europa Road kousek nad úbočím 425 metrů vysoké skály a zeptala se, zda mají něco volného. Měli dvoulůžkový pokoj. Lisbeth si ho zamluvila na dva týdny a zaplatila kreditní kartou.

Osprchovala se, zabalila se do osušky, posadila se na terasu a hleděla na Gibraltarský průliv. Viděla nákladní loď a několik plachetnic. Na jeho druhé straně se rýsovaly rozmazané obrysy Maroka. Všude panoval klid a mír.

Po chvíli se vrátila do pokoje, vlezla si do postele a usnula.

Dalšího rána se vzbudila o půl šesté. Vstala, osprchovala se a v hotelovém baru v přízemí si vypila kávu. V sedm hodin vyšla z hotelu, koupila tašku plnou plodů manga a jablek a odjela taxíkem na gibraltarskou Skálu podívat se na makaky. Bylo časně ráno, nikde zatím nebyli žádní turisté a Lisbeth tu byla sama s opicemi.

Na Gibraltaru se jí líbilo. Byla to její třetí návštěva na téhle podivné skále s nesmyslně hustě osídleným anglickým městem u Středozemního moře. Gibraltar se nepodobal žádnému jinému místu na světě. Město bylo izolované po celá desetiletí; byla to kolonie, která se zarputile odmítala sžít se Španělskem. Španělé samozřejmě protestovali proti okupaci. (Podle názoru Lisbeth Salanderové by však Španělé měli držet pusu, dokud okupují enklávu Ceuta na marockém území na druhé straně Gibraltarského průlivu.) Gibraltar byl příjemně odříznutý od okolního světa; město tvořila bizarní skála, asi dva kilometry čtvereční zastavěné plochy a letiště, které začínalo i končilo v moři. Kolonie byla tak malá, že musela využít každý decimetr čtvereční, a expandovat mohla pouze do moře. Pokud se člověk chtěl dostat do města, musel přejít přistávací dráhu letiště.

Gibraltar dodával pojmu *compact living* nový obsah.

Lisbeth viděla, jak se na zeď u cesty vyhoupl mohutný opičák. Pohlédl na ni. Byl to makak berberský. Nijak se nesnažila zvíře pohladit.

„Ahoj, kamaráde," řekla. „Tak jsem zase zpátky."

Při první návštěvě Gibraltaru neměla o místních opicích ani tušení. Jen si vyjela na kopec, aby se rozhlédla po okolí, a překvapilo ji, když se vydala za skupinou turistů a najednou se ocitla uprostřed tlupy makaků, lezoucích a šplhajících po obou stranách cesty.

Byl to podivný pocit, procházet se po pěšině a zničehonic mít kolem sebe dva tucty opic. Lisbeth na ně hleděla nanejvýš podezíravě. Opice nebyly nebezpečné ani agresivní. Měly však dostatek síly k tomu, aby člověka dokázaly citelně pokousat, pokud by je rušil nebo pokud by měly pocit ohrožení.

Lisbeth vyhledala hlídače, ukázala mu tašku a zeptala se, zda může dát opicím ovoce. Hlídač nic nenamítal.

Lisbeth vzala plod manga a položila ho na zídku kousek od opičáka.

„Snídaně," oznámila mu a zakousla se do jablka.

Opičák na ni zíral, vycenil zuby a spokojeně si vzal ovoce.

O pět dní později kolem čtvrté hodiny odpoledne spadla Lisbeth Salanderová ze židle v Harryho baru, nacházejícím se v jedné uličce u Main Street dva bloky od hotelu. Od své návštěvy u opic byla neustále opilá a většinu času strávila u Harryho O'Connela, majitele baru mluvícího se silným irským přízvukem, ačkoli v Irsku v životě nebyl. Harry na ni znepokojeně pohlížel.

Když si u něj před čtyřmi dny objednala první drink, chtěl po ní průkaz totožnosti, protože vypadala mnohem mladší, než ve skutečnosti byla. Věděl, že se jmenuje Lisbeth, a říkal jí Liz. Dívka obvykle dorazila kolem poledního, posadila se na nejvzdálenější barovou židli a opřela se o zeď. Poté do sebe začala lít značné množství piva nebo whisky.

Když pila pivo, o značku se nezajímala; obrátila do sebe, co jí načepoval. V případě whisky však vždycky volila Tullamore Dew, pouze jednou si po prostudování lahví za barem objednala

Lagavulin. Když dostala sklenici, přičichla k ní, zvedla obočí a poté zkusila velice malý doušek. Postavila nápoj na bar a minutu na něj zírala s takovým výrazem, jako by šlo o nebezpečného nepřítele.

Nakonec sklenici odstrčila a řekla Harrymu, aby jí laskavě nalil něco, co nechutná jako lodní dehet. Opět dostala svou Tullamore Dew a pokračovala v pití. Během uplynulých čtyř dní vypila sama asi láhev. Piva Harry raději ani nepočítal. Byl velmi překvapen tím, že dívka s jejím tělíčkem do sebe dokáže nalít takové množství alkoholu, předpokládal však, že pokud hodlá nasávat, tak to taky udělá, ať už u něj v baru nebo někde jinde.

Pila pomalu, s nikým nemluvila a nevyvolávala hádky. Její jedinou činností kromě konzumace alkoholu bylo hraní na kapesním počítači, který připojila k mobilnímu telefonu. Několikrát se pokusil zapříst s ní rozhovor, setkal se však se zachmuřeným mlčením. Zjevně nestála o společnost. Když bylo v baru příliš mnoho lidí, přesunula se ven na zahrádku, a jednou se vydala do italské restaurace o dva bloky dál, kde se navečeřela, a poté se vrátila zpět k Harrymu a objednala si další Tullamore Dew. Když kolem desáté večer opustila bar, obvykle se vypotácela směrem na sever.

Právě tohoto dne však pila více a rychleji než kdykoli předtím a Harry z ní nespouštěl bdělé oko. Když do sebe během dvou hodin obrátila sedmou whisky, rozhodl se, že už jí nenalije. Než stačil své rozhodnutí uskutečnit, ozvala se rána a Lisbeth spadla z barové stoličky.

Harry položil sklenku, kterou právě utíral, obešel bar a zvedl ji. Vypadala uraženě.

„Myslím, že už máš dost," řekl Harry.

Lisbeth na něj pohlédla rozostřeným pohledem.

„Asi máš pravdu," odvětila překvapivě jasným hlasem.

Jednou rukou se držela barového pultu, druhou vylovila z náprsní kapsy bankovky a poté odklopýtala k východu. Harry ji vzal jemně za rameno.

„Počkej chvilku. Nebylo by lepší zajít na záchod, tu poslední rundu vyhodit a ještě chvilku posedět u baru? V tomhle stavu bych tě odsud nerad pouštěl."

Lisbeth se nebránila, když ji odváděl na záchod. Strčila si prsty do krku a zařídila se podle jeho rady. Když se vrátila do baru, Harry jí nalil velkou sklenici sodovky. Lisbeth ji do sebe obrátila a říhla si. Pak vyzunkla další.

„Zítra budeš mít strašnou kocovinu," řekl Harry.

Lisbeth přikývla.

„Nic mi do toho není, ale na tvém místě bych si s chlastem dal na pár dní pohov."

Lisbeth opět přikývla. Pak se vrátila na toaletu a zvracela.

V baru zůstala ještě pár hodin, dokud se jí zrak nezostřil do té míry, že ji Harry pustil domů. Po nejistých nohou zamířila k letišti a pak se vydala po pláži podél nábřeží. Procházela se až do půl deváté, kdy se jí přestala houpat země pod nohama. Pak se vrátila do hotelu. Vyšla do svého pokoje, vyčistila si zuby, opláchla si obličej, převlékla se a zašla do hotelového baru, kde si objednala šálek černé kávy a láhev minerálky. Seděla ukrytá u jednoho sloupu a mlčky si prohlížela hosty. Spatřila pár kolem třicítky, zaujatý tichým hovorem. Žena na sobě měla světlé letní šaty. Muž ji pod stolem držel za ruku. O dva stolky dál seděla černá rodinka, muž s počínajícími šedinami na skráních a žena v krásných pestrých žluto-černo-červených šatech. Měli dvě děti v předpubertálním věku. Prostudovala si skupinku obchodníků v bílých košilích s kravatou a sakem přehozeným přes opěradlo židle. Popíjeli pivo. Pak pohlédla na shluk důchodců, bezpochyby amerických turistů. Muži měli na hlavě baseballové kšiltovky a na sobě tenisová trička a volné kalhoty. Ženy byly oblečené ve značkových džínách, červených tílkách a měly sluneční brýle na šňůrce. Pak do hotelu vešel muž ve světlém lněném saku a v šedé košili s tmavou kravatou, vyzvedl si v recepci klíče, zamířil do baru a objednal si pivo. Lisbeth seděla tři metry od něj a zaostřila zrak, když zvedl mobilní telefon a začal hovořit německy.

„Ahoj… to jsem já… je všechno v pořádku? … Jde to dobře, další schůzku máme zítra odpoledne… ne, myslím, že se to vyřeší… zůstanu tu ještě alespoň pět nebo šest dní a pak pojedu do Madridu… ne, dřív než na konci příštího týdne se domů nedostanu… já taky… miluju tě… jistě… zavolám ještě koncem týdne… pusu."

Muž měřil sto osmdesát pět centimetrů, bylo mu asi padesát, měl světlé, kratší prošedivělé vlasy, kulatou bradu a příliš zakulacený pas. Přesto vypadal dobře. Četl *Financial Times*. Když dopil pivo a odebral se k výtahu, Lisbeth Salanderová se pustila za ním.

Muž stiskl tlačítko šestého patra. Lisbeth se postavila vedle něj a opřela se zátylkem o stěnu výtahu.

„Jsem namazaná," oznámila mu.

Muž na ni pohlédl.

„Opravdu?"

„Jo. Prostě mám takovej tejden. Teď budu hádat. Jsi obchodník, pocházíš z Hannoveru nebo odněkud ze severního Německa. Jsi ženatej. Miluješ svou ženu. A musíš na Gibraltaru ještě pár dní zůstat. Tolik jsem pochopila z tvého telefonátu v baru."

Muž na ni šokovaně pohlédl.

„Já jsem ze Švédska. Mám strašlivou chuť si s někým zašukat. Seru na to, že jsi ženatej, a o tvoje telefonní číslo nestojím."

Muž zvedl obočí.

„Bydlím o patro výš než ty v pokoji 711. Teď půjdu k sobě, svlíknu se, vykoupu a vlezu si do postele. Pokud mi chceš dělat společnost, tak na mě za půlhodinku zaklepej. Jinak usnu."

„To má být nějaký vtip?" otázal se muž, když výtah zastavil.

„Ne. Nehodlám si dělat násilí a chodit někam do hospody balit chlapy. Buď u mě zaklepeš, nebo se na to vykašli."

O pětadvacet minut později se ozvalo ťukání na dveře. Lisbeth si obtočila kolem těla osušku a otevřela.

„Pojď dál," pronesla.

Muž vstoupil do pokoje a podezíravě se rozhlédl kolem.

„Jsem tu jen já," řekla Lisbeth.

„Kolik je ti vlastně let?"

Lisbeth natáhla ruku po pasu, ležícím na skříňce, a podala mu ho.

„Vypadáš mladší."

„Já vím," odvětila a odhodila osušku na židli. Zamířila k posteli a stáhla přehoz.

Muž zíral na její tetování. Lisbeth na něj přes rameno pohlédla.

„Není to žádná past. Jsem holka, jsem zrovna bez chlapa a hodlám se tu ještě pár dní zdržet. Už několik měsíců jsem si nevrzla."

„A proč sis vybrala zrovna mě?“

„Protože jsi v baru jako jedinej vypadal, že jsi tu sám.“

„Jsem ženatý…“

„Nechci vědět, kdo je tvá stará, ani kdo jsi ty. Nemám náladu diskutovat o sociologii. Chci šukat. Svlíkni se, nebo mazej zpátky k sobě.“

„To je všechno?“

„A proč ne? Jsi dospělej a víš, co se od tebe očekává.“

Muž půl minuty přemýšlel. Vypadal, že má v úmyslu odejít. Lisbeth se posadila na okraj postele a vyčkávala. Muž si skousl spodní ret. Poté si svlékl kalhoty i košili a nerozhodně přešlapoval ve spodkách.

„Všechno dolů,“ řekla Lisbeth. „Nehodlám s tebou šoustat přes podvlíkačky. A koukej si nasadit gumáka. Já vím, s kým jsem chrápala, ale nevím, s kým sis to rozdával ty.“

Muž si stáhl spodky, došel k ní a položil jí ruku na rameno. Když se k ní sklonil a políbil ji, zavřela oči. Chutnal dobře. Nechala se položit na postel. Byl na ni těžký.

Když advokát Jeremy Stuart MacMillan otevřel dveře své kanceláře v Buchanan House na Queensway Quay, ucítil, jak se mu v zátylku zježily vlasy. Do nosu ho udeřil pach tabáku a zaslechl vrzání židle. Bylo před sedmou hodinou ranní a jeho první myšlenkou bylo, že překvapil zloděje.

Z kuchyňky se linula vůně kávy. Po několika vteřinách váhavě překročil práh, prošel halou a nahlédl do své prostorné a elegantně zařízené kanceláře. Na jeho židli seděla zády k němu Lisbeth Salanderová s nohama opřenýma o okenní parapet. Počítač byl zapnutý a Lisbeth si zjevně bez jakýchkoli potíží poradila s jeho heslem. Bez problémů otevřela i bezpečnostní schránku. Na klíně měla složku s jeho nanejvýš osobní korespondencí a účetnictvím.

„Dobré ráno, slečno Salanderová,“ řekl nakonec.

„Mmm,“ odvětila Lisbeth. „V kuchyňce je čerstvý kafe a croissanty.“

„Díky,“ řekl Jeremy a odevzdaně si povzdechl.

Kancelář si koneckonců koupil na její popud a za její peníze, nečekal však, že se tam objeví bez varování. Navíc našla jeho pornočasopisy pro gaye, schované v přihrádce psacího stolu.

To je trapné.

Nebo vlastně ne.

Lisbeth Salanderová byla nanejvýš kritická k osobám, které jí lezly na nervy, nikdy se však ani v nejmenším nepozastavila nad lidskými slabostmi. Věděla, že Jeremy je oficiálně heterosexuál, kterého tajně přitahují muži, a věděla, že své homosexuální fantazie realizuje už celých patnáct let, od rozvodu.

To je legrační. Cítím se s ní naprosto v bezpečí.

Když už byla Lisbeth jednou na Gibraltaru, rozhodla se navštívit advokáta Jeremyho MacMillana, který spravoval její finance. Od konce roku s ním nebyla v kontaktu a chtěla vědět, zda ji mezitím nezruinoval.

Nespěchalo to a po svém propuštění vlastně ani neměla důvod sem jezdit. Jen strašně moc chtěla od všeho vypadnout, a k tomuto účelu se Gibraltar hodil přímo znamenitě. Téměř celý týden strávila s pořádnou opicí a pár dalších dní se věnovala sexuálním radovánkám s německým obchodníkem, který se jí posléze představil jako Dieter. Pochybovala, že je to jeho pravé jméno, bylo jí to ale úplně jedno. Muž přes den vysedával na obchodních schůzkách, večer si spolu zašli na večeři a pak zamířili do jeho nebo jejího pokoje.

Lisbeth zjistila, že Dieter není v posteli vůbec špatný, byl jen trochu nezkušený a občas měl zbytečně tvrdé ruce.

Dieter byl velice překvapený, že Lisbeth z náhlého popudu sbalila právě jeho — obtloustlého německého obchodníka, který sem rozhodně nepřijel kvůli sexu. Byl ženatý, manželce byl věrný a na svých obchodních cestách neměl ve zvyku vyhledávat nějaké avantýry. Když však měl příležitost v podobě téhle hubené potetované dívky přímo pod nosem, nedokázal odolat pokušení. Alespoň tak to říkal.

Lisbeth Salanderová se o jeho řeči ani v nejmenším nezajímala. Nestála o nic jiného než o osvěžující sex a překvapilo ji, že

se ji Dieter snaží uspokojit. Až během čtvrté a poslední společné noci ho popadl záchvat paniky a začal přemýšlet nad tím, co na to řekne jeho žena. Lisbeth byla toho mínění, že by měl držet pusu a ženě nic nevykládat.

O svých úvahách mu však nic neřekla.

Byl to dospělý člověk a její svody mohl odmítnout. Pokud měl špatné svědomí a hodlal se zpovídat své ženě, nebyla to její věc. Lisbeth ležela zády k němu a celou čtvrthodinu mu naslouchala, pak popuzeně zvedla oči ke stropu a posadila se obkročmo na něj.

„Nechtěl bys toho skuhrání na chvíli nechat a radši mi to ještě jednou udělat?“ navrhla mu.

Jeremy MacMillan byl zcela jiný případ. Po erotické stránce nebyl pro Lisbeth vůbec přitažlivý. Byl to prevít. Legrační však bylo, že se podobal Dieterovi. Byl to osmačtyřicetiletý, šaramantní, trošku otylý muž s prošedivělými vlnitými blond vlasy, sčesanými z vysokého čela. Nosil brýle s tenkými zlatými obroučkami.

Vystudoval v Oxfordu a býval obchodním právníkem se sídlem v Londýně. Měl před sebou slibnou budoucnost; byl spolumajitelem advokátní kanceláře, jejímiž klienty byly velké podniky a movití zbohatlíci, zabývající se obchodováním s nemovitostmi a daňovým poradenstvím. Během šťastných osmdesátých let se scházel s prachatými celebritami. Chlastal a šňupal kokain s lidmi, s nimiž se dalšího rána nechtěl probudit. Nikdy ho nikdo nezažaloval, ale přišel o práci a stejně tak i o ženu a dvě děti poté, co zanedbal své pracovní povinnosti a přišel opilý ke smírčímu procesu.

Poté vystřízlivěl a bez většího přemýšlení z Londýna s ostudou utekl. Nevěděl, proč si vybral právě Gibraltar, ale v roce 1991 se dal dohromady s jedním místním právníkem a otevřeli si malou kancelář v postranní uličce. Oficiálně se zabývala bezvýznamnými dědickými záležitostmi a vyřizováním závětí. Neoficiálně se firma MacMillan & Marks věnovala zakládání fiktivních podniků a provádění burzovních spekulací pro různé podivné existence v Evropě. Tímto způsobem se protloukali do doby, kdy si Lisbeth Salanderová vybrala MacMillana k tomu, aby spravoval částku 2,4 miliardy dolarů, kterou ukradla z rozpadajícího se impéria finančníka Hanse-Erika Wennerströma.

MacMillan byl bezpochyby darebák. Lisbeth ho však považovala za *svého* darebáka a MacMillan překvapil sám sebe tím, že k ní byl zcela upřímný. Nejdřív mu svěřila jednoduchý úkol. Za nevelkou sumu pro ni založil několik fiktivních firem, do nichž uložila milion dolarů. Lisbeth s ním komunikovala po telefonu a byla pro něj pouze jakýmsi vzdáleným hlasem. Jeremy se na původ peněz nikdy neptal. Udělal, oč ho požádala, a vyinkasoval pět procent z investované částky. Krátce poté mu Lisbeth přihrála větší částku na založení podniku s názvem Wasp Enterprises, jehož prostřednictvím měl zakoupit byt ve Stockholmu. Tím začaly být jejich pracovní kontakty pro MacMillana lukrativní, ačkoli se stále nejednalo o žádné závratné sumy.

O dva měsíce později se Lisbeth zničehonic objevila na Gibraltaru. Zavolala mu a navrhla soukromou večeři v jejím pokoji v hotelu The Rock, což byl nikoli největší, ale nejdražší hotel na Skále. Jeremy si nebyl jist tím, co vlastně očekává, nemohl však uvěřit, že jeho klientkou je panence podobná dívenka, která vypadala, že ještě ani nepřišla do puberty. Myslel si, že jde o nějaký bizarní žert.

Svůj názor záhy změnil. Ta podivná dívka s ním mluvila zcela na rovinu, bez úsměvu a bez jakéhokoli náznaku vřelosti nebo chladu. Jeremy zůstal jako opařený, když během několika minut úplně zbořila jeho pracně vybudovanou fasádu profesionální a uhlazené úctyhodnosti.

„Co chcete?“ zeptal se jí.

„Ukradla jsem velkou částku peněz,“ odvětila dívka se vší vážností. „Potřebuju nějakého prevíta, který by ji spravoval.“

Jeremy zapřemýšlel, zda má všech pět pohromadě, zdvořile však přistoupil na její hru. Výhledově by z ní mohly kápnout menší zisky. Poté však zůstal jako zasažený bleskem, když mu dívka sdělila, komu peníze odcizila, jak k tomu došlo a o jakou částku se jedná. Wennerströmova aféra byla v mezinárodním světě financí nejžhavějším námětem hovorů.

„Rozumím.“

Hlavou mu proběhly různé možnosti.

„Jste schopný ekonomický právník a víte, kam uložit peníze. Kdybyste byl idiot, sotva by vám někdo svěřil podobné případy

jako v osmdesátých letech. Ale pak jste se jako idiot zachoval a dostal jste padáka."

MacMillan zvedl obočí.

„V budoucnu budu vaším jediným klientem."

Lisbeth na něj pohlédla tím nejnevinnějším pohledem, jaký kdy viděl.

„Mám dvě podmínky. První je, že se nikdy nedopustíte žádného trestného činu a nenamočíte se do ničeho, co by nám mohlo způsobit problémy a přitáhnout pozornost úřadů k mým podnikům a bankovním účtům. Druhou podmínkou je, že mi nikdy nebudete lhát. Vůbec nikdy. Ani jedinkrát. A z žádného důvodu. Jakmile mi jednou zalžete, okamžitě s vámi končím, a pokud byste mě opravdu hodně naštval, tak vás zničím."

Lisbeth pozvedla sklenku s vínem.

„Nemáte nejmenší důvod mi lhát. Všechno podstatné o vašem životě už vím. Vím, kolik vyděláváte, když máte dobrý a když máte špatný měsíc. Vím, kolik utratíte. Vím, že nikdy nemáte dost peněz. Vím, že máte sto dvacet tisíc liber dlouhodobých i krátkodobých dluhů a že neustále musíte riskovat a čachrovat s penězi, abyste vyšel. Oblékáte se elegantně a snažíte se navenek dělat dojem, ale jste švorc a už několik měsíců jste si nekoupil nové sako. A u starého saka jste si před dvěma týdny nechal vyspravit podšívku. Sbíráte cenné tisky, ale postupem času jste byl nucen je rozprodat. Minulý měsíc jste prodal jedno staré vydání *Olivera Twista* za sedm set šedesát liber."

Lisbeth zmlkla a fixovala ho pohledem. Jeremy polkl.

„Minulý týden jste vlastně jeden rychlý kšeftík udělal. Mazaně jste pumpnul jednu vdovu, kterou zastupujete. Shrábl jste šest tisíc liber, kterých si sotva všimne."

„Jak to ksakru víte?"

„Vím, že jste byl ženatý, že máte v Anglii dvě děti, které vás nechtějí vidět, že jste po rozvodu udělal rozhodný krok a že udržujete hlavně homosexuální vztahy. Zřejmě se za to stydíte, protože nechodíte do gay klubů a nechcete, aby vás ve městě někdo viděl s vašimi milenci, a často se s nimi scházíte na španělské straně."

Jeremy MacMillan byl tak konsternovaný, že nebyl schopen slova. Najednou dostal strach. Neměl nejmenší tušení, kde ty informace sebrala, ale věděla dost na to, aby ho zničila.

„Už o tom s vámi nikdy nehodlám mluvit. Je mi úplně fuk, s kým šoustáte. To není moje věc. Chci vědět, co jste zač, ale své informace nikdy nezneužiju. Nebudu vás zastrašovat nebo vydírat."

MacMillan nebyl žádný idiot. Samozřejmě mu bylo jasné, že tyto informace v sobě obsahují hrozbu. Měla ho pod kontrolou. Na okamžik zvažoval, zda ji nemá popadnout a shodit z terasy, ale ovládl se. Nikdy dříve se tolik nebál.

„Co chcete?" zeptal se.

„Chci s vámi uzavřít partnerství. Odřeknete všechny ostatní zakázky a budete pracovat výhradně pro mě. Vyděláte si víc, než se vám kdy snilo."

Lisbeth mu vysvětlila, co má dělat a jak si to představuje.

„Chci zůstat neviditelná," sdělila mu. „Vy se budete starat o moje obchody. Všechno musí být legální. Můj soukromý příběh se vás ani našich obchodů netýká."

„Rozumím."

„Takže budu vaší jedinou klientkou. Máte týden na to, abyste se vypořádal s ostatními zákazníky a skončil se všemi svými kšeftíky."

Jeremy si uvědomil, že dostal nabídku, která se nikdy nebude opakovat. Po minutovém přemýšlení její návrh přijal. Měl jen jednu otázku.

„Jak můžete vědět, že vás nenapálím?"

„To nedělejte. Po zbytek svého mizerného života byste toho litoval."

Neměl důvod ji oklamat. Lisbeth Salanderová mu nabídla zlatý důl, takže mu nestálo za to riskovat kvůli nějaké almužně. Pokud nebude zbytečně chamtivý a nebude dělat potíže, má zajištěnou budoucnost.

Nehodlal tedy Lisbeth Salanderovou nijak podfouknout.

Takže k ní byl poctivý, nebo přinejmenším natolik poctivý, jak jen může být zhuntovaný právník spravující odcizený majetek astronomické výše.

Lisbeth neměla o spravování vlastních financí sebemenší zájem. MacMillanovým úkolem bylo její peníze dobře investovat a postarat se, aby měla dostatečné krytí na kreditních kartách, které používala. Hovořili o tom několik hodin. Lisbeth mu vysvětlila, jak si své finanční hospodaření představuje. Jeho úkolem bylo její představy realizovat.

Velkou část odcizeného majetku umístil do stabilních fondů, které Lisbeth učinily na zbytek života ekonomicky nezávislou, i kdyby žila nanejvýš neskromně a rozmařile. Peníze z těchto fondů plynuly na její kreditní karty.

Se zbytkem si mohl pohrát a investovat ho podle vlastního uvážení za předpokladu, že se při tom za žádných okolností nezaplete s policií. Zakázala mu jakékoli hloupé přestupky a tuctové podvody, které by — pokud by měl smůlu — mohly mít za následek vyšetřování, čímž by se celá záležitost dostala pod drobnohled.

Zbývalo jen rozhodnout, kolik MacMillan na obchodech vydělá.

„Jako vstupní honorář vám dám půl milionu liber. Tím zaplatíte všechny své dluhy a ještě vám slušná částka zbude. Pak si budete vydělávat sám na sebe. Založíte podnik, jehož majitelé budeme my dva. Dostanete dvacet procent ze všech budoucích zisků. Musíte být dostatečně bohatý na to, abyste neudělal žádnou pitomost, ale zas ne natolik, abyste se přestal snažit."

Jeremy MacMillan začal se svou novou prací prvního února. Na konci března splatil osobní dluhy a stabilizoval vlastní finanční situaci. Lisbeth trvala na tom, aby nejdříve zajistil své vlastní finance a byl solventní. V květnu ukončil partnerství s alkoholikem Georgem Marksem, druhou polovinou firmy MacMillan & Marks. Měl vůči svému bývalému kolegovi výčitky svědomí, zasvětit Markse do Lisbethiných obchodů však bylo naprosto vyloučené.

S Lisbeth Salanderovou věc probral ihned na začátku července po jejím nečekaném příjezdu na Gibraltar. Ta posléze zjistila, že Jeremy už nepracuje ve své zastrčené kanceláři jako předtím, ale ve svém bytě.

„Můj partner je alkoholik a tohle by nezvládl. Naopak, znamenal by pro nás velké riziko. Ale když jsem před patnácti lety přišel na Gibraltar, zaměstnal mě, a zachránil mi tím život."

Lisbeth dvě minuty přemýšlela a poté zkoumavě hleděla na MacMillanův obličej.

„Rozumím. Jste sice prevít, ale umíte být loajální. To by mohlo být chvályhodné. Navrhuju, abyste mu založil menší účet, se kterým si bude moct kšeftovat podle svého. Postarejte se, aby měsíčně vydělal pár tisícovek a dokázal nějak vyjít."

„Nevadí vám to?"

Lisbeth zavrtěla hlavou a rozhlédla se po jeho staromládeneckém bytě. Bydlel v garsonce s kuchyňským koutem v uličce u nemocnice. Hezký byl jedině výhled z okna. Na druhé straně, na Gibraltaru byl hezký výhled skoro všude.

„Potřebujete kancelář a lepší byt," řekla Lisbeth.

„Neměl jsem čas," odvětil Jeremy.

Poté Lisbeth odešla a koupila mu kancelář o sto třiceti metrech čtverečních s malou terasou a výhledem na moře v Buchanan House na Queensway Quay, což byla bezpochyby nejlepší adresa na Gibraltaru. Najala bytového architekta a nechala kancelář zrenovovat a zařídit.

MacMillan si vzpomněl, že zatímco se zabýval papírováním, Lisbeth osobně dohlížela na instalaci poplašného zařízení, počítačového vybavení a bezpečnostní schránky. Právě v ní se přehrabovala onoho rána, když vešel do kanceláře.

„Ocitl jsem se v nemilosti?" otázal se.

Lisbeth položila desky s korespondencí, kterou se právě zabývala.

„Ne, Jeremy. Neocitl jste se v nemilosti."

„To jsem rád," řekl MacMillan a zašel si pro kávu. „Umíte se objevit ve chvíli, kdy to člověk nejméně čeká."

„V poslední době jsem měla hodně práce. Jen jsem se chtěla mrknout, co je nového."

„Pokud jsem to správně pochopil, hledala vás policie za spáchání tří vražd, byla jste postřelená do hlavy a obžalovaná ze spousty trestných činů. Chvíli jsem si vážně dělal starosti. Myslel jsem, že jste pořád ve vazbě. Vy jste utekla?"

„Ne. Osvobodili mě ve všech bodech obžaloby. Kolik jste toho slyšel?"

MacMillan na vteřinu zaváhal.

„Dobře. Budeme mluvit na rovinu. Když mi došlo, že jste v průšvihu, najal jsem překladatelskou agenturu, aby prošla všechny švédské noviny a průběžně mě informovala, co je nového. O všem vím."

„Pokud vycházíte z toho, co o mně celou dobu psali v novinách, tak toho moc nevíte. Ale předpokládám, že jste objevil spoustu mých tajemství."

MacMillan přikývl.

„Co bude dál?"

Lisbeth na něj překvapeně pohlédla.

„Nic. Budeme pokračovat jako předtím. Náš pracovní vztah s mými problémy nijak nesouvisí. Povězte mi, co se stalo, když jsem byla pryč. Jak jste si vedl?"

„Nepiju," odvětil Jeremy. „Tedy pokud myslíte tohle."

„Ne. Váš soukromý život mě nezajímá, pokud nemá vliv na naše obchody. Chci jen vědět, jestli jsem bohatší nebo chudší, než jsem byla před rokem."

Jeremy se posadil na židli pro návštěvy. Vůbec mu nevadilo, že Lisbeth zabrala *jeho* židli. Neměl důvod s tou dívkou soutěžit o moc.

„Dostal jsem od vás 2,4 miliardy dolarů. Dvě stě milionů jsme vložili do vašich fondů. Se zbytkem jsem si mohl pohrát, jak jste říkala."

„Ano."

„Vaše osobní fondy se kromě úroků příliš nezměnily. Mohl bych zvýšit zisky, kdybych…"

„Zvýšení zisků mě nezajímá."

„Dobře. Moc jste toho nespotřebovala. Jediným mimořádným výdajem byl byt, který jsem pro vás koupil, a dobročinný fond, který jste založila pro advokáta Palmgrena. Celkově máte normální spotřebu a vaše výdaje nejsou nijak vysoké. Úroková sazba byla výhodná, a tím se vaše výdaje zhruba vyrovnaly."

„Výborně."

„Zbytek jsem investoval. Loni jsme žádné velké peníze nevydělali. Byl jsem na tom špatně a nějakou dobu jsem se musel znovu učit, jak to vypadá na trhu. Měli jsme výdaje. Zisky začaly přitékat

až letos. Zatímco jste seděla ve vazbě, vydělali jsme asi sedm milionů. Myslím dolarů."

„A z toho dvacet procent patří vám."

„A z toho dvacet procent patří mně."

„Jste s tím spokojený?"

„Za půl roku jsem vydělal přes milion dolarů. Jsem spokojený."

„Víte… nepřehánějte to. Nemusíte se zbytečně honit, když budete mít pocit, že jste vydělal dost. Ale občas věnujte mému majetku několik hodin."

„Deset milionů dolarů," řekl Jeremy.

„Cože?"

„Až dám dohromady deset milionů dolarů, tak toho nechám. Jsem rád, že jste se objevila. Musíme si promluvit."

„Poslouchám."

MacMillan rozhodil rukama.

„Tohle je tak strašné množství peněz, až mě to děsí. Nevím, jak bych s nimi měl naložit. Hlavně když netuším, jestli máte nějaký jiný cíl než vydělávat peníze. K čemu je použijeme?"

„Nevím."

„Ani já ne. Ale tohle vydělávání peněz začíná být samoúčelné. To je nesmysl. Proto jsem se rozhodl, že až dám dohromady deset milionů, tak jdu od toho. Nechci dál nést odpovědnost."

„Tak jo."

„Ale než toho nechám, chtěl bych, abyste rozhodla, co se svým majetkem hodláte v budoucnu dělat. Musíte mít nějaký cíl, plány a organizaci, které je svěříte."

„Mmm."

„Není možné, aby takovéhle sumy tímto způsobem spravovala jedna osoba. Rozdělil jsem je do dlouhodobých investic — do nemovitostí, cenných papírů a podobně. Celkový seznam máte v počítači."

„Četla jsem ho."

„Druhou polovinu jsem použil na spekulace, ale jde o tolik peněz, že na to nestačím. Proto jsem založil investiční společnost na ostrově Jersey. V téhle chvíli máte šest zaměstnanců v Londýně. Dva mladé šikovné investory a administrativní pracovníky."

„Yellow Ballroom Ltd? Zrovna jsem se divila, co je to zač."

„Naše firma. Tady na Gibraltaru jsem zaměstnal jednu sekretářku a jednoho slibného mladého právníka… koneckonců se tu asi za půl hodiny objeví."

„Aha. Jednačtyřicetiletá Molly Flintová a šestadvacetiletý Brian Delaney."

„Chcete se s nimi setkat?"

„Ne. Je Brian váš milenec?"

„Cože? Ne."

Jeremy vypadal pobouřeně.

„Nepletu dohromady…"

„To je dobře."

„Ostatně… mladí kluci mě nezajímají… myslím nezkušení."

„Ne, zajímají vás spíš drsnější chlapíci než nějací cucáci. Ani do toho mi nic není, ale Jeremy…"

„Co?"

„Buďte opatrný."

Lisbeth vlastně neměla v plánu zůstat na Gibraltaru déle než pár týdnů, než se zklidní situace a než si promyslí, co bude dělat dál. Najednou zjistila, že nemá nejmenší tušení, do čeho by se chtěla pustit nebo kam by měla jet. Zůstala zde tři měsíce. Jednou denně kontrolovala svou elektronickou poštu a poslušně odpovídala na zprávy od Anniky Gianniniové, když se tu a tam ozvala. Neřekla jí, kde je. Na žádné jiné e-maily neodpovídala.

Stále chodila do Harryho baru, ale zašla tam jen občas večer na pár piv. Většinu dní trávila v hotelu, buď na terase, nebo v posteli. Navázala příležitostnou známost s třicetiletým britským námořním důstojníkem, ale jednalo se o záležitost na jednu noc a o zcela nezajímavý zážitek.

Uvědomila si, že se nudí.

Na začátku října zašla s Jeremym MacMillanem na večeři. Během jejího pobytu se setkali jen několikrát. Byla už tma, popíjeli plné bílé víno a probírali, k čemu použijí Lisbethiny miliardy. Najednou ji Jeremy překvapil otázkou, co ji trápí.

Lisbeth na něj pozorně pohlédla a přemýšlela. Poté mu stejně překvapivě pověděla o svém vztahu k Miriam Wu a o tom, jak ji zmlátil a téměř zabil Ronald Niedermann. Byla to její vina. Kromě

pozdravů poslaných prostřednictvím Anniky Gianniniové Lisbeth o Miriam neslyšela ani slovo. A teď se odstěhovala do Paříže.

Jeremy MacMillan dlouhou chvíli mlčel.

„Jste do ní zamilovaná?“ zeptal se najednou.

Lisbeth zvažovala odpověď. Nakonec zavrtěla hlavou.

„Ne. Nejsem typ, co se do někoho zamiluje. Je to kamarádka. A je dobrá v posteli.“

„Zamilování se nikdo nevyhne,“ řekl Jeremy. „Leckdo by to možná popřel, ale přátelství je nejběžnější formou lásky.“

Lisbeth na něj překvapeně pohlédla.

„Nebudete se zlobit, když budu osobní?“

„Ne.“

„Proboha, jeďte do Paříže.“

Lisbeth přistála na letišti Charlese de Gaulla o půl třetí odpoledne, odjela autobusem k Vítěznému oblouku, dvě hodiny se potulovala po okolí a hledala hotel. Zamířila na jih směrem k Seině a nakonec našla volný pokoj v malém hotýlku Victor Hugo na rue Copernic.

Osprchovala se a zavolala Miriam Wu. Sešly se o deváté večer v baru nedaleko Notre-Dame. Miriam Wu na sobě měla bílou halenku a sako. Vypadala nádherně. Lisbeth okamžitě upadla do rozpaků. Políbily se na tvář.

„Promiň, že jsem o sobě nedala vědět a že jsem nepřišla k soudu,“ řekla Miriam Wu.

„To je v pohodě. Soud se stejně konal za zavřenými dveřmi.“

„Tři týdny jsem proležela v nemocnici, a když jsem se vrátila domů na Lundskou ulici, všechno bylo úplně vzhůru nohama. Nemohla jsem spát. Měla jsem noční můry o tom zatraceném Niedermannovi. Zavolala jsem mamce a řekla jí, že chci přijet domů.“

Lisbeth přikývla.

„Odpusť mi to.“

„Neblázni, ty káčo pitomá. To já jsem tě přijela poprosit o odpuštění.“

„A proč?“

„Protože jsem vůbec nepřemýšlela. Nikdy mě nenapadlo, že bych tě mohla ohrozit na životě tím, že ti nechám svůj byt, ve kterém zůstanu dál hlášená. To mou vinou tě skoro zavraždil. Chápu, jestli mě nenávidíš."

Miriam Wu vypadala překvapeně.

„Tohle mě vůbec nenapadlo. To Ronald Niedermann se mě pokusil zavraždit, ne ty."

Dívky chvíli mlčely.

„Aha," řekla nakonec Lisbeth.

„Jo," řekla Miriam Wu.

„Nepřijela jsem za tebou, protože bych do tebe byla zamilovaná," prohlásila Lisbeth.

Miriam přikývla.

„Jsi bezva v posteli, ale zamilovaná do tebe nejsem," zdůraznila Lisbeth.

„Lisbeth… já myslím…"

„No, jen jsem doufala, že… do prdele."

„Co?"

„Nemám zrovna moc přátel…"

Miriam Wu přikývla.

„Nějakou dobu v Paříži zůstanu. Studia ve Švédsku jsem přerušila a zapsala jsem se na univerzitu tady. Pobudu tu nejmíň rok."

Lisbeth přikývla.

„Pak uvidím. Ale vrátím se do Stockholmu. Byt na Lundské platím a mám v úmyslu si ho dál nechat. Tedy pokud ti to nevadí."

„Je to tvůj byt. Dělej si s ním, co chceš."

„Lisbeth, ty jsi vážně případ…" řekla Miriam. „Moc ráda zůstanu tvou přítelkyní."

Dívky spolu hovořily dvě hodiny. Lisbeth neměla žádný důvod zamlčovat Miriam svou minulost. Zalaščenkovu aféru znal každý, kdo četl švédský tisk, a Miriam ji sledovala s velkým zájmem. Stručně Lisbeth vypověděla, co se odehrálo v Nykvarnu oné noci, kdy jí Paolo Roberto zachránil život.

Poté odjely do Miriamina studentského bytu nedaleko univerzity.

EPILOG: DĚDICTVÍ

Pátek 2. prosince až neděle 18. prosince

Annika Gianniniová se sešla s Lisbeth Salanderovou v baru v Jižním divadle o deváté večer. Lisbeth právě dopíjela druhou dvanáctku.

„Omlouvám se, že jdu pozdě," řekla Annika Gianniniová a pohlédla na hodinky. „Měla jsem potíže s jedním klientem."

„Aha," řekla Lisbeth.

„Co oslavujete?"

„Nic. Jen mám chuť se ožrat."

Annika si ji skepticky prohlédla a posadila se.

„Míváte tu chuť často?"

„Zřídila jsem se jako zvíře hned potom, co mě pustili, ale sklony k alkoholismu nemám, jestli myslíte tohle. Jen mi došlo, že jsem poprvé v životě svéprávná a že mám právo se ve své vlastní zemi pěkně zlískat."

Annika si objednala campari.

„Dobře," prohlásila. „Chcete pít sama, nebo chcete společnost?"

„Nejradši sama. Ale když nebudete moc žvanit, můžete tu sedět se mnou. Předpokládám, že nemáte chuť si se mnou zašoustat."

„Cože?" otázala se Annika Gianniniová.

„Myslela jsem si to. Vy jste přece zapřisáhlá heterosexuálka."

Annika najednou vypadala pobaveně.

„Tohle je poprvé, co mi některý z klientů navrhl sex."

„Máte zájem?"

„Bohužel. Ani v nejmenším. Ale díky za nabídku."

„Tak copak jste mi chtěla, advokátko?"

„Dvě věci. Buď mi začnete brát telefon, nebo s vámi končím. Když vás pustili, na něčem jsme se dohodly."

Lisbeth Salanderová pohlédla na Anniku Gianniniovou.

„Týden jsem se vás snažila sehnat. Volala jsem vám, psala i mailovala."

„Byla jsem pryč."

„Většinu podzimu jste nebyla k zastižení. Takhle by to nešlo. Souhlasila jsem, že vás budu zastupovat ve všem, co se týká záležitostí mezi vámi a státem. To znamená vyřízení formalit a papírů. Je třeba podepsat dokumenty. Je třeba odpovědět na otázky. Proto vás nutně potřebuju a nemám nejmenší chuť tu sedět jako idiot a nevědět, kde jste."

„Rozumím. Byla jsem dva týdny v cizině. Domů jsem se vrátila včera, a jakmile jsem zjistila, že jste mě sháněla, tak jsem vám zavolala."

„Takhle by to nešlo. Musíte mě informovat o tom, kde jste, a dát o sobě vědět alespoň jednou týdně do doby, než se vyjasní všechny otázky kompenzace a podobně."

„Na kompenzaci seru. Chci jen to, aby mě stát nechal na pokoji."

„Ale stát vás bez ohledu na váš názor na pokoji nenechá. Vaše osvobození u soudu bude mít dlouhý řetězec důsledků. Nejde jen o vás. Peter Teleborian bude obžalovaný z toho, čeho se na vás dopustil. To znamená, že budete muset svědčit. Státní zástupce Ekström je předmětem šetření o služebním pochybení a navíc mu hrozí žaloba, pokud se ukáže, že vědomě spolupracoval se Sekcí."

Lisbeth zvedla obočí. Na vteřinu vypadala, že ji to zajímá.

„Nemyslím, že to skončí žalobou. Naletěl a se Sekcí zřejmě neměl nic společného. Ale minulý týden zahájil státní zástupce předběžné vyšetřování Vrchního poručnického soudu. Kancléř spravedlnosti dostal několik stížností."

„Já jsem si na nikoho nestěžovala."

„Ne. Ale zjevně došlo k vážnému zanedbání povinností a všechny je nutné vyšetřit. Nejste jediná osoba, za kterou byl poručnický soud odpovědný."

Lisbeth pokrčila rameny.

„Po tom mi nic není. Slibuju, že s vámi budu udržovat lepší kontakt. Ty poslední dva týdny byly výjimka. Pracovala jsem."

Annika Gianniniová podezíravě pohlédla na svou klientku.

„A co děláte?"

„Konzultační činnost."

„Dobře," řekla Annika nakonec. „Další věc je vyřízení vašeho dědictví."

„Jakýho dědictví?"

„Po vašem otci. Spojil se se mnou soudní komisař, protože zjevně neví, jak se s vámi zkontaktovat. Jedinými dědičkami jste vy a vaše sestra."

Lisbeth Salanderová pohlédla na Anniku, aniž hnula brvou. Poté pohledem přivolala servírku a ukázala na svou sklenici.

„Žádný dědictví po fotrovi nechci. Klidně si ho můžete strčit někam."

„Omyl. *Vy* si ho můžete strčit někam. Má práce spočívá v tom, abych vám to umožnila."

„Nechci po tý svini ani pětník."

„Tak ty peníze darujte Greenpeace nebo něčemu jinému."

„Na velryby seru."

Anničin hlas se najednou zostřil.

„Lisbeth, pokud chcete být právně způsobilá, musíte se začít chovat jako dospělá. Kašlu na to, co se svými penězi uděláte. Jen mi tu podepište papír, že jste dědictví převzala, a pak se klidně dál zpíjejte do němoty."

Lisbeth pohlédla zpod ofiny na Anniku a poté sklopila oči ke stolu. Annika předpokládala, že jde o určité pokorné gesto, které v mimickém rejstříku Lisbeth Salanderové zřejmě odpovídá omluvě.

„Tak jo. Co to jako je?"

„Je toho docela dost. Váš otec vlastnil asi tři sta tisíc korun v cenných papírech. Prodejní cena nemovitosti v Gosseberze je asi jeden a půl milionu korun — patří k ní malý lesík. Kromě toho váš otec vlastnil ještě tři další nemovitosti."

„Nemovitosti?"

„Ano. Zdá se, že do nich investoval dost peněz, ale nejedná se o nijak zvlášť cenné objekty. Vašemu otci patřil menší nájemní dům

v Uddevalle s celkem šesti byty a tedy i příjmy z nájemného. Budova je však ve špatném stavu a na opravy váš otec kašlal. O tom domě se mluvilo dokonce i na schůzi sdružení vlastníků nájemních domů. Nezbohatnete na něm, ale pokud ho prodáte, nějaké peníze z toho budou. Dále měl váš otec letní chatu ve Smålandu, ta byla odhadnuta na zhruba dvě stě padesát tisíc korun."

„Aha."

„Pak vlastnil polorozbořenou průmyslovou budovu u Norrtälje."

„Proč proboha tyhle sračky kupoval?"

„O tom nemám nejmenší ponětí. Celkově by celé dědictví mělo po prodeji a po zdanění obnášet něco kolem čtyř milionů korun, ale…"

„Co?"

„Dědictví je třeba rozdělit mezi vás a vaši sestru. Problém je v tom, že nikdo neví, kde vaše sestra je."

Lisbeth hleděla na Anniku za bezvýrazného mlčení.

„No?"

„Co no?"

„Kde je vaše sestra?"

„Nemám tušení. Neviděla jsem ji deset let."

„Utajení informací se vztahuje i na ni, ale zjistila jsem, že není ve Švédsku."

„Aha," řekla stále bez zájmu Lisbeth.

Annika si odevzdaně povzdechla.

„Dobře. Pak navrhuju, abychom všechno vyřídily podle zákona a po prodeji nemovitostí převedly polovinu částky do banky, kde peníze budou do doby, než se podaří vaši sestru najít. Ale bez vašeho souhlasu nemůžu začít jednat."

Lisbeth pokrčila rameny.

„S jeho prachama nechci mít nic společnýho."

„Chápu. Ale je třeba vyřídit papírování a veškeré formality. Jste právně způsobilá, takže je to vaše povinnost."

„Tak ty sračky prodejte. Půlku dejte do banky a zbytek pošlete, kam chcete."

Annika Gianniniová zvedla obočí. Bylo jí jasné, že Lisbeth má ulité peníze, nevěděla však, že její klientka je natolik movitá, že může odmítnout téměř dva miliony korun. Neměla tušení, jak

Lisbeth ke svým penězům přišla ani o jakou částku se jedná. Chtěla však vyřešit všechny byrokratické záležitosti.

„Lisbeth, prosím… Mohla byste si přečíst soupis dědictví a vyjádřit se nějak, abychom to konečně mohly uzavřít?“

Lisbeth chvíli vrčela, ale nakonec se vzdala a zastrčila desky do tašky. Slíbila, že si vše pročte a dá Annice instrukce, jak má postupovat. Poté se opět věnovala svému pivu. Annika Gianniniová s ní pobyla ještě hodinu a pila hlavně minerálku.

O několik dní později Annika Lisbeth zavolala a připomněla jí dědictví. Lisbeth vytáhla zmačkané papíry a rozložila je před sebou. Seděla u kuchyňského stolu doma na Mosebacke a pročítala protokol z dědického řízení.

Soupis pozůstalosti měl několik stran a zahrnoval všemožnou veteš — porcelán nalezený v příborníku v Gosseberze, oblečení, kamery a další osobní věci. Alexander Zalaščenko po sobě nezanechal mnoho cenností a žádný z předmětů neměl pro Lisbeth nejmenší cenu. Chvíli přemýšlela a poté se rozhodla, že svůj názor od setkání s Annikou nezměnila. Prodat ty sračky a peníze spálit. Nebo cokoli jiného. Byla si naprosto jistá tím, že po svém otci nechce ani pětník. Z dobrých důvodů se také domnívala, že Zalaščenkovy skutečné příjmy jsou ukryté na místě, kde je soudní komisař určitě nehledal.

Poté otevřela znalecký posudek o nemovitosti v Norrtälje.

Jednalo se o průmyslovou budovu u Skederidu mezi Norrtälje a Rimbo, sestávající ze tří částí o celkové rozloze dvacet tisíc metrů čtverečních.

Soudní komisař místo při předběžném šetření krátce navštívil a zjistil, že jde o zrušenou cihelnu, která je od šedesátých let téměř opuštěná, pouze v sedmdesátých letech byla využívána jako sklad dřevěného zboží. Konstatoval, že budovy jsou v *nanejvýš špatném stavu*, nevhodné k renovaci a k jakékoli jiné činnosti; například „severní budova“ byla zničena požárem a posléze se zřítila. V „hlavní budově“ však došlo k jistým stavebním úpravám.

Lisbeth zarazila historie budovy. Alexander Zalaščenko nemovitost získal za směšnou částku dvanáctého března roku 1984, byla však zakoupena na jméno Agnety Sofie Salanderové.

Takže ji vlastnila matka Lisbeth Salanderové. Její vlastnictví však zaniklo v roce 1987. Zalaščenko od ní nemovitost odkoupil za dva tisíce korun. Pak budova zřejmě patnáct let chátrala. Z dědického řízení vyplynulo, že sedmnáctého září roku 2003 najala firma KAB stavební firmu NorrBygg AB na provedení rekonstrukčních prací, mimo jiné na rozsáhlou renovaci podlah, střechy, rozvodů vody a elektřiny. Práce trvaly asi dva měsíce a koncem listopadu byly přerušeny. Faktura stavební firmy NorrBygg byla proplacena.

Z celého soupisu dědictví ji zarazilo pouze tohle. Lisbeth Salanderová svraštila obočí. Na vlastnictví průmyslové budovy by nebylo nic divného, kdyby tím její otec chtěl naznačit, že se jeho legitimní podnik s názvem KAB zabývá nějakou činností nebo že má nějaké příjmy. Také bylo pochopitelné, že při koupi formálně využil Lisbethinu matku a poté dohodu vypověděl.

Ale proč proboha zaplatil v roce 2003 částku čtyři sta čtyřicet tisíc korun za renovaci barabizny na spadnutí, která podle znaleckého posudku v roce 2005 stále ještě ležela ladem?

Lisbeth byla zmatená, žádný přehnaný zájem však nejevila. Zavřela desky a zavolala Annice Gianniniové.

„Přečetla jsem si to. Má odpověď je stejná jako předtím. Prodejte ty sračky a s prachama si dělejte co chcete. Nic po něm nechci."

„Výborně. Postarám se, aby polovina částky byla uložena ve prospěch vaší sestry. Poté vám předložím několik návrhů, na jaké účely byste peníze mohla darovat."

„Dobře," řekla Lisbeth a bez dalších řečí položila sluchátko.

Posadila se na okenní římsu, zapálila si cigaretu a hleděla na vody Saltsjönu.

Další týden Lisbeth Salanderová pomáhala Draganovi Armanskému s jednou spěšnou záležitostí. Jednalo se o vystopování a identifikaci osoby, kterou zřejmě kdosi najal na únos dítěte během sporu o svěření do péče. K tomu došlo po rozvodu švédské ženy a libanonského občana. Úkol Lisbeth Salanderové se omezil na kontrolu elektronické pošty osoby, která za únos údajně zaplatila. Vše však skončilo smírnou dohodou obou stran.

Osmnáctého prosince byla zlatá neděle. Lisbeth se vzbudila o půl sedmé ráno a uvědomila si, že musí koupit nějaký vánoční

dárek Holgeru Palmgrenovi. Chvíli přemýšlela o tom, že by měla koupit dárky i jiným lidem — třeba Annice Gianniniové. Beze spěchu vstala, osprchovala se a dala si k snídani kávu a topinku se sýrem a pomerančovým džemem.

Neměla žádné zvláštní plány a chvíli se věnovala sklízení papírů a novin z psacího stolu. Poté jí padl zrak na složku o dědickém řízení. Otevřela ji a přečetla si znalecký posudek na průmyslový objekt v Norrtälje. Nakonec si povzdechla. *Tak jo. Musím zjistit, jakou sviňárnu měl za lubem.*

Teple se oblékla a nazula si zimní boty. O půl deváté vyjela se svou vínovou hondou z garáže na Rybářské ulici číslo devět. Venku mrzlo, ale byl krásný slunečný den a obloha byla pastelově modrá. Lisbeth přejela přes Stavidlo a poté se vydala přes Klaraberský most na rychlostní komunikaci E18 směrem na Norrtälje. Nespěchala. Před desátou dopoledne zabočila k benzínce pár kilometrů před Skederidem, aby se zeptala na cestu ke staré cihelně. Jakmile zaparkovala, uvědomila si, že je to zbytečné.

Stála na kopečku, z něhož měla dobrý výhled na údolí na druhé straně silnice. Nalevo od silnice směrem k Norrtälje ležel sklad barev a několik dalších budov, které zřejmě sloužily jako skladiště stavebního materiálu a těžebních strojů. Napravo se tyčila pochmurná cihlová stavba se zbořenými komíny. Vypadala jako poslední výspa průmyslové zóny, stojící trochu dál od cesty za malou říčkou. Lisbeth na ni zamyšleně hleděla a přemýšlela, co ji přimělo k tomu, aby promarnila den v Norrtälje.

Otočila hlavu a pohlédla k benzínce, kde právě zastavil kamión. Najednou si uvědomila, že cihelna leží na hlavním tahu ke Kappelskäru, přístavišti trajektů, zajišťujícím velkou část lodní přepravy mezi Švédskem a Pobaltím.

Nastartovala, vjela zpět na silnici a zabočila k opuštěné cihelně. Zastavila uprostřed pozemku a vystoupila z vozu. Vzduch byl mrazivý a Lisbeth si natáhla černou čapku a kožené rukavice.

Hlavní budova byla dvoupatrová. V přízemí byla všechna okna zakrytá překližkou. Všimla si, že většina oken v horním patře je vytlučená. Cihelna byla mnohem větší, než si představovala. Byla to úplná ruina. Žádné stopy po rekonstrukci se jí objevit nepodařilo. Neviděla ani živou duši, všimla si však, že na parkoviště

někdo odhodil použitý kondom a že se část fasády stala cílem útoku sprejerů.

K čemu ksakru Zalaščenkovi tenhle barák vůbec byl?

Obešla cihelnu a na zadní straně našla další polorozpadlé křídlo. Zjistila, že všechny dveře do hlavní budovy jsou opatřené řetězem a visacími zámky. Nakonec zklamaně pohlédla na hlavní vchod. Kromě visacích zámků byl zajištěn i mohutnými železnými šrouby a bezpečnostním kováním. Zámek na štítové straně vypadal méně stabilně a byl ke dveřím přitlučený jen silnými hřebíky. *Do prdele, vždyť já ten barák vlastním.* Lisbeth se rozhlédla kolem a na hromadě krámů našla tenkou železnou tyč, kterou zámek vypáčila.

Vešla na chodbu se schodištěm, z níž se vcházelo i do přízemí. Kvůli oknům zatlučeným překližkou všude panovala téměř neproniknutelná tma, pouze škvírami kolem okrajů překližkových desek dovnitř pronikaly ojedinělé proužky světla. Lisbeth zůstala několik minut bez pohnutí stát, dokud si oči nepřivykly na šero. Hala byla zhruba pětačtyřicet metrů dlouhá a dvacet metrů široká, podepřená masivními dřevěnými sloupy, plná všemožné veteše, dřevěných stoliček, vysloužilých součástek strojů a dříví. Staré cihlářské pece již zřejmě někdo odmontoval a odvezl. Zůstaly zde po nich bazénky zaplavené vodou a podlaha byla plná louží a plísně. Bylo tu cítit hnilobu a zatuchlinu. Lisbeth nakrčila nos.

Otočila se a vyšla nahoru po schodech. Horní patro bylo suché a skládalo se ze dvou na sebe navazujících hal o rozloze asi dvacetkrát dvacet metrů s osm metrů vysokým stropem. Okna po pravé straně byla umístěná až u stropu. Nebylo z nich vidět ven, ale propouštěly velké množství světla. Stejně jako v přízemí se tu povalovala spousta krámů. Lisbeth prošla kolem několika tuctů metrových beden, naházených na sebe. Jednu z nich zkusila otevřít, ale nešlo to. Na krabici byl štítek s textem. *Machine parts 0-A77.* Pod ním byl stejný text psaný rusky. Uprostřed podélné vnější budovy objevila stavební výtah.

Skladiště strojů, které neměly žádnou cenu — alespoň pokud reznou ve staré cihelně.

Lisbeth prošla do druhé haly a uvědomila si, že zmíněná rekonstrukce nepochybně proběhla právě zde. Na zemi byla chaotická změť všemožných krámů, beden a starého kancelářského nábytku.

Část podlahy firma odstranila a namísto ní položila nová prkna. Lisbeth si všimla, že stavební práce musely skončit velmi náhle. Všude kolem se povalovaly různé nástroje; přířezová i stolní pila, nastřelovací pistole, páčidlo, sochor a bedny s nářadím. Lisbeth svraštila obočí. *Každá stavební firma by si přece své vybavení zase odvezla, jakmile došlo k přerušení prací.* I na tuto otázku dostala záhy odpověď, když zvedla šroubovák a na topůrku objevila ruský nápis. Zalaščenko sem importoval nářadí a zřejmě i pracovní sílu.

Došla k pile a otočila vypínačem. Rozsvítilo se zelené čidlo. Je tu zavedená elektřina. Lisbeth otočila vypínačem zpět.

Na konci haly se nacházely troje dveře k menším prostorám, zřejmě ke starým kancelářím. Lisbeth zkusila vzít za kliku nejsevernějších dveří. Zamčeno. Rozhlédla se kolem sebe, zamířila zpět k nářadí a vzala si páčidlo. Za chvíli zdolala první dveře.

V místnosti byla tma jako v pytli a bylo tam cítit zatuchlinu. Lisbeth nahmatala vypínač a rozsvítila žárovku na stropě. Rozhlédla se kolem.

Zařízení pokoje se skládalo ze tří postelí se špinavými matracemi, tři další ležely přímo na zemi. Všude kolem se válelo špinavé povlečení. Napravo byl vařič a vedle zrezivělého kohoutku stálo několik hrnců. V rohu stál plechový kbelík a role toaletního papíru.

Někdo tu bydlel. Několik osob.

Lisbeth si najednou všimla, že na vnitřní straně dveří chybí klika. Ucítila, jak jí po zádech přejel mráz.

Na druhém konci pokoje stál prádelník. Vrátila se, otevřela ho a našla v něm dvě cestovní tašky. Prozkoumala vrchní zavazadlo. Bylo v něm oblečení. Lisbeth ho prohrabala a vytáhla sukni s cedulkou v ruštině. Vysypala obsah tašky na podlahu. Mezi malovátky a dalšími krámy našla cestovní pas patřící tmavovlasé ženě kolem dvaceti let. Její jméno přečetla jako Valentina.

Lisbeth pomalu vyšla z pokoje. Měla pocit jakéhosi déjà vu. Stejné ohledání místa činu zažila před dvěma a půl lety ve sklepě v Hedeby. Ženské oblečení. Vězení. Chvíli stála bez hnutí a přemýšlela. Znepokojilo ji, že tu zůstalo oblečení i pas. V tom něco nehraje.

Vrátila se zpět k hromadě nářadí, prohrabala ji a podařilo se jí najít silnou baterku. Zkontrolovala, zda jsou v ní baterie, a vydala se zpět do velké haly v přízemí. Voda jí promáčela boty.

Odporný zatuchlý zápach byl stále silnější. Nejhorší to bylo uprostřed místnosti. Lisbeth se zastavila u jedné nádrže po staré cihlářské peci. Voda sahala až po okraj. Posvítila baterkou na černočernou vodní hladinu, nic však neviděla. Hladina byla částečně pokryta plísní, která na ní vytvořila zelený šlem. Rozhlédla se kolem a našla třímetrovou železnou tyč. Ponořila ji do vody a šťourala s ní v nádržce. Bylo v ní jen půl metru vody. Téměř okamžitě na něco narazila. Několik vteřin se předmět pokoušela uvolnit tyčí a pak tělo vyplulo na hladinu, hrůzný obraz smrti a rozkladu. Lisbeth si povzdechla, prohlédla si tvář ve světle baterky a zjistila, že jde o ženu, možná o tu, jejíž pas ležel v horním patře. Nevěděla nic o rychlosti tělesného rozkladu v chladné stojaté vodě, ale zdálo se, že tělo v nádrži leží už delší dobu.

Najednou uviděla, že se na hladině něco hýbe. Nějaké larvy.

Nechala tělo klesnout zpět pod hladinu a tyčí hledala dál. Na okraji nádrže narazila na další tělo. Nechala ho být, vytáhla tyč z vody, odhodila ji na podlahu a zamyšleně zůstala stát vedle nádrže.

Lisbeth se vrátila do prvního patra. Páčidlem zdolala prostřední dveře. Pokoj byl prázdný a zřejmě nepoužívaný.

Došla k posledním dveřím a strčila do nich páčidlo, dveře se však pootevřely dřív, než ho stačila použít. Nebyly zamčené. Lisbeth je otevřela a rozhlédla se po místnosti.

Pokoj měl asi třicet metrů čtverečních. Okna byla umístěna v obvyklé výšce a skýtala výhled na dvorek před cihelnou. Na kopečku u silnice zahlédla benzínku. V místnosti byla postel, stůl, kuchyňská linka a nádobí. Na podlaze ležela otevřená taška. Byly v ní bankovky. Překvapeně postoupila o dva kroky dál a najednou si uvědomila, že v pokoji je teplo. Zrak jí padl na elektrická kamínka uprostřed podlahy. Spatřila kávovar. Červené čidlo svítilo.

Někdo tu bydlí. Není tu sama.

Lisbeth se prudce otočila a co nejrychleji zamířila do haly, prošla prostředními dveřmi a pak se pustila k východu. Prudce se

zastavila pět kroků od schodiště: zjistila, že vchodové dveře někdo zavřel a opatřil visacím zámkem. Byla tu zamčená. Pomalu se otočila a rozhlédla se kolem. Nikoho neviděla.

„Ahoj, sestřičko," ozvalo se ze strany.

Otočila hlavu a vedle beden se součástkami strojů spatřila mohutnou postavu Ronalda Niedermanna.

V ruce držel bajonet.

„Doufal jsem, že se s tebou znovu setkám," řekl Niedermann. „Minule jsme měli zbytečně naspěch."

Lisbeth se rozhlédla kolem.

„Nemáš šanci," řekl Niedermann. „Jsme tu jen ty a já a jediný východ jsou ty zamčené dveře, co máš za sebou."

Lisbeth pohlédla na svého nevlastního bratra.

„Co dělá ruka?" otázala se.

Niedermann se na ni stále usmíval. Zvedl pravačku. Chyběl mu malíček.

„Dostala se mi tam infekce. Musel jsem si ho uříznout."

Ronald Niedermann trpěl kongenitální analgezií a necítil bolest. Lisbeth ho v Gosseberze sekla do ruky lopatou pár vteřin předtím, než ji Zalaščenko střelil do hlavy.

„Měla jsem tě vzít po lebce," řekla bezvýrazně Lisbeth Salanderová. „Co tady ksakru děláš? Myslela jsem, že už jsi několik měsíců v cizině."

Niedermann se na ni usmál.

Pokud by se Ronald Niedermann pokusil odpovědět na Lisbethinu otázku, co dělá v rozbořené cihelně, odpověď by jí zřejmě zůstal dlužen. Nedokázal to vysvětlit ani sám sobě.

Gossebergu opustil s pocitem úlevy. Počítal s tím, že Zalaščenko je mrtvý a že po něm převezme podnik. Věděl, že je skvělý organizátor.

V Alingsåsu změnil vozidlo, vyděšenou zubní sestru Anitu Kasperssonovou nacpal do kufru a vyrazil k Boråsu. Žádný konkrétní plán neměl. Během cesty improvizoval. S osudem Anity Kasperssonové si hlavu nelámal. Bylo mu jedno, jestli zůstane naživu nebo jestli zemře, ale uvědomoval si, že se bude muset nepříjemného svědka zbavit. Až někde za Boråsem mu najednou došlo, že by

mu mohla být užitečná jinak. Zamířil na jih a za Seglorou našel opuštěný kus lesa. Svázal ji a nechal ji tam ležet. Počítal s tím, že se žena během několika hodin vyprostí a zavede policisty na stopu vedoucí směrem na jih. Pokud se jí nepodaří zbavit se pout a zemře tam hlady nebo zimou, nebude to jeho starost.

Poté se vrátil zpět do Boråsu, odkud zamířil na východ ke Stockholmu. Jel přímo do Svavelsjö, ale klubové budově se zdaleka vyhnul. Bylo k vzteku, že zašili Maggeho Lundina. Namísto něj vyhledal dům Hanse-Åka Waltariho, který v klubu zastával funkci *Sergeant at Arms*. Požádal ho o pomoc a o úkryt, načež ho Waltari poslal za Viktorem Göranssonem, klubovým pokladníkem a správcem financí. U něj se však Niedermann zdržel pouze několik hodin.

Teoreticky by žádné větší finanční potíže mít neměl. Nechal sice v Gosseberze asi dvě stě tisíc korun, měl však přístup k mnohem větším částkám, umístěným v zahraničních fondech. Neměl však hotovost. Göransson se staral o finance Svavelsjö MC a Niedermann si uvědomil, že se mu naskytla skvělá příležitost. Bylo snadné přemluvit Göranssona, aby mu ukázal cestu k pokladně ve stodole, kde si vybral osm set tisíc korun v hotovosti.

Niedermann měl pocit, že v domě byla i nějaká ženská, ale nebyl si jist, co s ní udělal.

Göransson mu také poskytl dopravní prostředek, po kterém zatím nepátrala policie. Ronald zamířil směrem na sever. Měl jen neurčité plány, že pojede do Kappelskäru a odtud se přeplaví nějakým trajektem do Tallinnu.

Když dojel do přístavu v Kappelskäru, zamířil na parkoviště a vypnul motor. Půl hodiny proseděl v autě a sledoval okolí. Všude se hemžila spousta policajtů.

Opět nastartoval a bez cíle vyrazil dál. Potřeboval místo, kde by se mohl na nějaký čas ukrýt. Těsně za Norrtälje si vzpomněl na starou cihelnu. Už na ni téměř rok ani nepomyslel, od doby, kdy tam začaly probíhat rekonstrukční práce. Cihelnu používali bratři Harry a Atho Rantové jako překladiště zboží při transportu do baltských zemí a zpět, ale bratři Rantové již několik týdnů pobývali v zahraničí. Od doby, kdy do obchodu s kurvami začal strkat nos novinář z *Milénia* Dag Svensson, zela cihelna prázdnotou.

Niedermann ukryl Göranssonův saab za cihelnu a vešel dovnitř. Musel vypáčit dveře, ale jedním z jeho prvních opatření bylo vybudování nouzového východu uvolněním překližkové desky ve štítu v přízemí. Později vyměnil vylomený zámek. Poté se ubytoval ve zrenovovaném pokojíku v horním patře.

Velkou část odpoledne naslouchal zvukům, které vydávaly stěny. Zprvu si myslel, že jsou to jeho známí duchové. Několik hodin napjatě poslouchal, pak se najednou zvedl a vešel do velké haly. Nic neslyšel, ale trpělivě vyčkával, dokud se neozvalo škrábání.

Na kuchyňské lince našel klíč.

Ronald Niedermann pocítil jen zřídkakdy takové překvapení jako ve chvíli, kdy odemkl dveře a našel tam dvě ruské kurvy. Byly vyhladovělé. Když jim došla rýže, živořily tu několik týdnů bez jídla. Byly živy jen z čaje a vody.

Jedna z kurev byla tak vyčerpaná, že neměla ani sílu vstát z postele. Druhá na tom byla lépe. Obě mluvily jen rusky, ale Ronaldova znalost ruštiny stačila na to, aby pochopil, že dívka děkuje Bohu i jemu za to, že je vysvobodil. Padla před ním na kolena a objala mu nohy. Niedermann ji od sebe překvapeně odstrčil, utekl z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Nevěděl, co si s nimi má počít. Uvařil polévku z konzervy, kterou našel v kuchyni, dal jim ji a přemýšlel. Zdálo se, že vyčerpaná žena na posteli znovu částečně nabyla sil. Večer strávil jejich výslechem. Po chvíli si uvědomil, že to nejsou kurvy, ale dvě studentky, které bratrům Rantovým zaplatily za to, že je dostanou do Švédska. Rantové jim slíbili pracovní i pobytové vízum. Dívky přijely v únoru do Kappelskäru, odkud je bratři odvezli přímo sem do skladu a drželi je tu zamčené.

Niedermann se zachmuřil. Tak ti zatracení Rantové měli vedlejší příjmy, o kterých neinformovali Zalaščenka. Když museli narychlo opustit Švédsko, na ženy zřejmě zapomněli, nebo je možná záměrně ponechali jejich osudu.

Otázkou bylo pouze to, co si s těmi ženskými počne. Neměl důvod jim ubližovat. Nemohl je však pustit na svobodu, protože by sem s velkou pravděpodobností dříve či později zavedly policii. Tak to bylo jednoduché. Nemohl je poslat zpátky do Ruska, protože by s nimi musel jet do Kappelskäru. To bylo příliš riskantní.

Tmavovlasá dívka jménem Valentina mu za pomoc nabídla sex. Ronalda sex s děvčaty ani v nejmenším nezajímal, nabídka z ní však udělala děvku. Všechny ženský jsou děvky. Tak je to jednoduché.

Po třech dnech měl jejich neustálého žadonění, řečí a klepání na zeď až po krk. Neviděl žádné jiné východisko. Chtěl mít klid. Otevřel tak naposledy dveře a problém rychle vyřešil. Požádal Valentinu o prominutí, pak natáhl ruce a jediným pohybem jí zlomil vaz mezi druhým a třetím obratlem. Poté zamířil ke světlovlasé dívce ležící na posteli, jejíž jméno neznal. Odevzdaně ležela a nekladla žádný odpor. Obě těla odnesl do přízemí a ukryl je v nádrži s vodou. Konečně nalezl určitý klid.

Ronald neměl v úmyslu v cihelně zůstat. Hodlal tady setrvat jen do doby, než ochabne bdělost policistů. Oholil si vlasy a nechal si narůst centimetrové vousy. Jeho tvář se tím úplně změnila. Našel modráky, které tu nechal nějaký zaměstnanec z firmy NorrBygg. Padly mu tak akorát. Oblékl si je, nasadil si kšiltovku s logem firmy Bekkerovy barvy, do kapsy u kalhot si zastrčil metr a zajel do benzínky na kopci na nákup. Díky kořisti ze Svavelsjö MC měl dostatečnou hotovost. Koupil si večerník. Vypadal jako obyčejný dělník, který se tu zastavil cestou domů. Zdálo se, že mu nikdo nevěnuje pozornost. Obvykle sem zajížděl na nákup dvakrát týdně. U benzínky ho vždycky zdvořile zdravili a brzy si ho zapamatovali.

Od začátku věnoval nezanedbatelný čas obraně proti bytostem obývajícím cihelnu. Byly skryté ve zdech a za nocí vycházely ven. Slyšel, jak se procházejí po hale.

Zabarikádoval se v pokoji. Po několika dnech toho měl po krk. Ozbrojil se bajonetem, který našel v kuchyni, a vyšel ven, aby si to s těmi příšerami konečně vyřídil. Takhle to dále nejde.

Najednou si uvědomil, že před ním utekly. Poprvé v životě dokázal rozhodovat o jejich existenci. Když se přiblížil, zmizely. Viděl, jak se za bednami a skříněmi kroutí jejich ocasy a zdeformovaná těla. Řval na ně. A ony utekly.

Překvapeně se vrátil k sobě do pokoje. Celou noc probděl a čekal, že se nestvůry opět objeví. Za svítání znovu zaútočily a on se jim znovu postavil. Utekly.

Potácel se mezi panikou a euforií.

Celý život ho ve tmě pronásledovaly příšery, poprvé se mu však podařilo ovládnout situaci. Nic nedělal. Jedl. Spal. Přemýšlel. Měl klid.

Ze dnů se staly týdny a nastalo léto. Z tranzistorového rádia a večerníků se dozvěděl, že hon na Ronalda Niedermanna pomalu ustal. Se zájmem vyslechl novinku o vraždě Alexandera Zalaščenka. To je směšné. *Nějaký psychopat udělal tečku za Zalaščenkovým životem*. V červenci vzbudil jeho zájem soudní proces s Lisbeth Salanderovou. Byl překvapen, když ji zničehonic osvobodili. To neznělo dobře. Ona je volná, zatímco on se musí skrývat.

U benzínky si koupil *Milénium* a přečetl si tematické číslo o Lisbeth Salanderové, Alexanderu Zalaščenkovi a Ronaldu Niedermannovi. Jakýsi novinář jménem Mikael Blomkvist popsal Ronalda Niedermanna jako patologického vraha a psychopata. Niedermann svraštil obočí.

Najednou tu byl podzim, ale Ronald se stále nevydal na cestu. Když se ochladilo, koupil si u benzínky elektrická kamínka. Nedokázal vysvětlit, proč továrnu neopustil.

Na dvorek před cihelnou několikrát přijela mládež v autě, ale nijak ho nerušila ani se nesnažila dostat dovnitř. V září zastavil na dvorku před budovou nějaký vůz. Vylezl z něj chlapík v modré větrovce, který zkoušel otevřít dveře, coural se po pozemku a čmuchal kolem. Niedermann ho sledoval z okna v horním patře. Muž si v pravidelných intervalech cosi zapisoval do bloku. Pobyl zde dvacet minut, pak se naposledy rozhlédl kolem, znovu nasedl do auta a zmizel. Niedermann si oddechl. Neměl tušení, co byl ten chlap zač a co tu pohledával, ale zdálo se, že má o budově přehled. Nenapadlo ho, že po Zalaščenkově smrti dojde k vyřizování pozůstalosti.

Hodně přemýšlel o Lisbeth Salanderové. Nečekal, že se s ní někdy znovu setká, přesto ho fascinovala a děsila. Ronald Niedermann neměl strach z živých lidských bytostí. Ale jeho sestra — nevlastní sestra — na něj udělala mimořádný dojem. Nikomu jinému se nepodařilo ho porazit stejným způsobem jako jí. Vrátila se, ačkoli ji pohřbil. Vrátila se a pronásledovala ho. Zdálo se mu o ní

každičkou noc. Probouzel se skrz naskrz zbrocený potem a uvědomil si, že zaujala místo jeho obvyklých strašidel.

V říjnu se rozhodl. Nemůže odjet ze Švédska, dokud nevyhledá svou sestru a nezničí ji. Neměl žádný plán, jeho život však znovu dostal smysl. Nevěděl, kde je ani jak by ji mohl vypátrat. Vysedával ve svém pokoji v horním patře cihelny a den za dnem, týden za týdnem zíral ven z okna.

Až jednoho dne před budovou zaparkovala vínová honda a Ronald ke svému nezměrnému překvapení zjistil, že z ní vystoupila Lisbeth Salanderová. *Bůh je milostivý*, pomyslel si. Lisbeth Salanderová bude dělat společnost oněm dvěma ženám v přízemí, jejichž jména si už nepamatoval. Jeho čekání skončilo, a tak bude konečně moci pokračovat ve svém vlastním životě.

Lisbeth Salanderová zhodnotila situaci a uvědomila si, že ji rozhodně nemá pod kontrolou. Mozek jí pracoval na plné obrátky. *Klik, klik, klik.* Stále držela v ruce páčidlo, bylo jí však jasné, že je to ubohá zbraň proti muži, který není schopen cítit bolest. Byla zamčená na asi tisíci čtverečních metrech s vražedným robotem z pekla.

Když se Niedermann zničehonic pohnul směrem k ní, hodila po něm páčidlo. Klidně se mu vyhnul. Lisbeth nabrala rychlost. Skočila na stoličku, vyskočila na bednu a jako pavouk vyšplhala po dalších dvou bednách nahoru. Zastavila se a shlížela na Niedermanna, stojícího asi čtyři metry pod ní. Nehýbal se a vyčkával.

„Slez dolů," vyzval ji klidně. „Stejně mi neutečeš. Konec je nevyhnutelný."

Lisbeth zapřemýšela, zda Niedermann nemá střelnou zbraň. To by *byl* problém.

Sklonil se, zvedl stoličku a mrštil ji po ní. Lisbeth uhnula.

Niedermann se najednou zatvářil rozzlobeně. Postavil se na stoličku a začal lézt nahoru. Vyčkala, dokud nebyl téměř u ní, pak dvěma rychlými skoky zdolala uličku uprostřed a přistála na bedně pár metrů od něj. Seskočila na podlahu a zvedla páčidlo.

Niedermann vlastně nebyl zas tak neohrabaný. Věděl však, že seskokem z beden by riskoval, že si zlomí nohu. Musel opatrně krok za krokem slézt dolů, pohybovat se pomalu a metodicky.

Celý život se učil ovládat tělo. Byl již téměř na podlaze, když za sebou zaslechl kroky, a právě když se otočil, páčidlo ho zasáhlo do ramene. Upustil bajonet.

Lisbeth pustila páčidlo z ruky ve stejné chvíli, kdy mu uštědřila ránu. Na sebrání bajonetu neměla čas, ale odkopla ho z jeho dosahu mezi bedny, vyhnula se mohutné pěsti a opět ustoupila za bedny na druhé straně uličky. Koutkem oka viděla, jak se po ní Niedermann natáhl. Bleskurychle vytáhla nohy nahoru. Byly zde dvě řady beden; vedle uličky byly naskládány ve dvou a v další řadě ve třech vrstvách nad sebou. Lisbeth vyskočila na nižší vrstvu beden, zády se přitiskla k vyšší hromadě a ze všech sil se zapřela nohama. Bedny musely vážit alespoň dva metráky. Cítila, jak se pohnuly a zřítily se do uličky uprostřed.

Niedermann si všiml padajících beden a stačil se vrhnout stranou. Roh jedné bedny ho zasáhl do hrudi, ale nezranil ho. Zastavil se. *Ta holka se opravdu brání.* Niedermann lezl za ní. Právě ve chvíli, kdy se jeho hlava objevila u třetí řady beden, ho Lisbeth kopla. Bota ho zasáhla do čela. Niedermann zachrčel a vylezl na horní plošinu. Lisbeth Salanderová přeskočila na bedny na druhé straně uličky. Okamžitě zmizela za nimi a ztratila se tak z jeho zorného pole. Slyšel její kroky a viděl, jak se mihla kolem dveří do vnitřní haly.

Lisbeth Salanderová se rozhlédla kolem. *Klik*. Věděla, že nemá šanci. Pokud se jí podaří udržet se mimo dosah Niedermannových mohutných pěstí, přežije, ale jakmile udělá chybu — k čemuž dříve či později dojde —, je po ní. Nesmí mu padnout do rukou. Stačilo, kdyby ji Niedermann jedinkrát zasáhl, a bylo by po všem.

Potřebovala nějakou zbraň.

Pistoli. Automat. Pancéřový granát. Nášlapnou minu.

Cokoli, do prdele.

Neměla však nic.

Rozhlédla se kolem.

Nikde žádná zbraň.

Jen nářadí. *Klik*. Pohled jí padl na stolní pilu, ale k tomu, aby ho přiměla lehnout si na stůl, by potřebovala mnohem víc času. *Klik*. Spatřila železný sochor, který by mohl posloužit jako kopí,

byl však příliš těžký na to, aby ho dokázala efektivně využít. *Klik*. Pohlédla dveřmi do haly a spatřila Niedermanna. Slezl z beden a stál asi patnáct metrů od ní. Opět zamířil k ní. Lisbeth utíkala ode dveří. Asi za pět vteřin se Niedermann objevil v hale. Naposledy vrhla pohled na nářadí.

Zbraň… nebo úkryt. Najednou se zarazila.

Niedermann nijak nespěchal. Věděl, že odsud není úniku a že svou sestru dříve či později dostane. Ale bezpochyby je nebezpečná. Přese všechno to je Zalaščenkova dcera. A on se nechtěl nechat zranit. Bude lepší ji nechat, dokud se úplně nevysílí.

Zastavil se na prahu do vnitřní haly a rozhlédl se po nářadí, po nedokončené podlaze a po nábytku. Nikde ji neviděl.

„Vím, že tam někde jsi. Najdu si tě."

Ronald Niedermann tiše stál a vyčkával. Slyšel pouze svůj vlastní dech. Schovala se. Niedermann se usmál. Z její návštěvy se najednou stala hra na schovávanou mezi bratrem a sestrou.

Poté zaslechl neopatrné zapraskání z jakéhosi neznámého místa uvnitř staré haly. Otočil hlavu, ale zprvu nevěděl, odkud se ten zvuk ozval. Pak se znovu usmál. Na podlaze kousek od něj stál pět metrů dlouhý dřevěný ponk. Horní část pod pracovní deskou tvořily zásuvky a pod nimi byla skříň s dvířky.

Došel k ponku ze strany a pohlédl za něj, aby se ujistil, že se ho nějak nesnaží obalamutit. Nikdo za ním nebyl.

Schovala se dovnitř do skříně. Pěkně pitomá skrýš.

Rozrazil první dvířka skříně nalevo.

Zevnitř zaslechl nějaký pohyb. Zvuk vycházel ze střední části. Udělal dva rychlé kroky a s triumfálním výrazem ve tváři rozrazil dveře.

Nikde nikdo.

Pak uslyšel sérii ostrých ran, znějících jako střelba z pistole. Zvuk se ozval tak náhle, že zprvu ani nedokázal zjistit, odkud vlastně vyšel. Otočil hlavu. Pak ucítil podivný tlak v levé noze. Žádnou bolest necítil. Pohlédl na podlahu právě v okamžiku, kdy Lisbeth Salanderová přemístila nastřelovací pistoli k jeho pravé noze.

Byla pod ponkem.

Ochromeně stál několik vteřin, během nichž přitiskla pistoli k botě a vstřelila mu přímo do nohy dalších pět hřebíků.

Pokusil se pohnout.

Trvalo hezkou chvíli, než si uvědomil, že má nohy přibité k nově položené prkenné podlaze. Lisbeth Salanderová opět přesunula pistoli k jeho levé noze. Znělo to trochu jako opakovaná střelba z automatu. Než se stačil vzchopit k nějaké činnosti, pro jistotu mu do nohy vpálila další čtyři sedmipalcové hřebíky.

Niedermann se začal po Lisbeth Salanderové natahovat, náhle však ztratil rovnováhu, kterou opět rychle získal tím, že se opřel o ponk. Přitom bylo stále slyšet rány z nastřelovací pistole, *klak, klak, klak*. Znovu ji přiložila k jeho pravé noze. Viděl, jak mu několik hřebíků projelo šikmo patou.

Ronalda Niedermanna najednou popadla zuřivost a nepříčetně zařval. Opět se po ní natáhl.

Lisbeth ze svého místa pod ponkem viděla, jak se mu vyhrnula nohavice, což znamenalo, že se k ní sklání. Pustila pistoli. Ronald Niedermann viděl, že její ruka zmizela s ještěrčí rychlostí pod ponkem právě ve chvíli, kdy se ji chystal popadnout. Natáhl se po nastřelovací pistoli, jakmile se jí však dotkl špičkou prstů, Lisbeth ji za napájecí šňůru stáhla pod ponk.

Mezi podlahou a ponkem byl sotva dvacet centimetrů velký prostor. Ronald zmobilizoval veškeré síly a převrátil ponk na zadní stranu. Lisbeth Salanderová k němu vzhlédla velkýma očima a s ublíženým výrazem ve tváři. Otočila pistoli a z půlmetrové vzdálenosti po něm pálila. Hřebíky ho zasáhly doprostřed holeně.

V dalším okamžiku pustila pistoli, bleskurychle se odkutálela mimo jeho dosah a vyskočila na nohy. Dva metry od něj se zastavila.

Ronald Niedermann se pokusil pohnout, opět však ztratil rovnováhu a kýval se sem a tam s rukama ve vzduchu. Pak získal balanc a zuřivě se sklonil.

Tentokrát se mu podařilo zmocnit se nastřelovací pistole. Zvedl ji a namířil hlaveň proti Lisbeth Salanderové. Stiskl spoušť.

Nic se však nestalo. Niedermann překvapeně pohlédl na nástroj. Pak opět zvedl oči k Lisbeth Salanderové. Bezvýrazně na něj hleděla. Zuřivě po ní mrštil pistolí. Bleskurychle uhnula stranou.

Pak ji znovu zapojila do elektrické zásuvky.

Niedermann se střetl s Lisbethinýma bezvýraznýma očima a pocítil náhlé překvapení. Už věděl, že nad ním zvítězila. *Ona je nadpřirozená bytost*. Instinktivně se pokusil zvednout nohu. *Ona je příšera*. Podařilo se mu zvednout nohu o několik milimetrů, v dalším pohybu mu však zabránily hřebíky. Zabodaly se mu do ní pod různými úhly, a pokud by nohu zvedl, rozervaly by mu ji doslova na kousky. Ani svou téměř nadlidskou silou ji nedokázal zvednout ze země. Několik vteřin se kýval sem a tam, jako by právě ztrácel vědomí. Nedokázal se osvobodit. Viděl, jak se mu mezi nohama vytvořila kaluž krve.

Lisbeth Salanderová se před něj posadila na židli bez opěradla a snažila se zjistit, zda Niedermann dokáže vytrhnout nohy z podlahy. Jelikož nebyl schopen cítit bolest, byla to pouze otázka síly. Klidně na něj hleděla a deset minut sledovala jeho zápas. Její oči byly po celou dobu bezvýrazné.

Po chvíli vstala, obešla ho a přitiskla mu pistoli k páteři přímo pod zátylek.

Lisbeth Salanderová usilovně přemýšlela. Muž stojící před ní sem vozil ženy, omamoval je drogami, týral je a prodával. Zavraždil nejméně osm lidí, včetně jednoho policisty v Gosseberze a člena Svavelsjö MC. Neměla tušení, kolik dalších lidských životů má její nevlastní bratr na svědomí, ale právě kvůli jeho třem vraždám ji pronásledovali po celé zemi jako vzteklého psa.

Lisbethin prst těžce spočíval na spoušti pistole.

Zavraždil Daga Svenssona a Miu Bergmanovou.

Společně se Zalaščenkem v Gosseberze postřelil a pohřbil i ji. A teď se opět vrátil, aby ji zavraždil.

Člověk se dokáže naštvat z mnohem malichernějších důvodů.

Neviděla žádný důvod, proč by ho měla nechat naživu. Nenáviděla ho s vášní, kterou nechápala. Co by se stalo, kdyby ho předala policii? Soud? Doživotní vězení? A kdy by dostal první dovolenou? Jak rychle by se mu podařilo uprchnout? A když se konečně zbavila svého otce, kolik let by se musela neustále rozhlížet kolem a čekat na den, kdy se její bratr opět objeví? Cítila, jak ji pistole tíží v ruce. Měla by tu věc skoncovat jednou provždy.

Konsekvenční analýza.

Lisbeth si skousla spodní ret.

Lisbeth Salanderová se nebála lidí ani věcí. Uvědomila si, že jí k tomu chybí potřebná fantazie — což bylo důkazem, že s jejím mozkem není něco v pořádku.

Ronald Niedermann ji nenáviděl a ona na jeho nenávist odpovídala stejně nesmiřitelnou záští. Patřil k mužům jako Magge Lundin, Martin Vanger, Alexander Zalaščenko a spousta podobných parchantů, kteří podle jejího názoru neměli na tomto světě co pohledávat. Pokud by je mohla všechny zavézt na neobydlený ostrov a odpálit tam jadernou bombu, udělala by to s největší radostí.

Ale vražda? Stojí to za to? Co by s ní bylo, kdyby ho zavraždila? Jakou by měla šanci, že by se to neprovalilo? Co je ochotna obětovat za okamžik uspokojení, v němž by to do něj naposledy napálila z nastřelovací pistole?

Mohla by to svést na sebeobranu a nouzovou situaci… ne, to sotva, když má Niedermann haksny přibité k prknům v podlaze.

Najednou si vzpomněla na Harriet Vangerovou, kterou také týral její otec i bratr. Vzpomněla si, jak o Harriet mluvila s Mikaelem a jak ji odsoudila těmi nejostřejšími slovy. To Harriet nesla vinu za to, že její bratr Martin Vanger mohl dále rok za rokem vraždit ženy.

„Co bys dělala ty?“ zeptal se jí Mikael Blomkvist.

„Okráglovala bych toho kripla,“ odpověděla tehdy s přesvědčením vycházejícím z hloubi jejího chladného srdce.

Nyní se ocitla v naprosto stejné situaci, v níž se kdysi nacházela Harriet Vangerová. Kolik žen Niedermann ještě zavraždí, když ho nechá běžet? Byla právně způsobilá, a tím nesla za své jednání společenskou zodpovědnost. Kolik let ze svého života hodlá obětovat? Kolik jich chtěla obětovat Harriet Vangerová?

Nastřelovací pistole pro ni začala být příliš těžká a Lisbeth mu ji držela u zátylku oběma rukama.

Sklonila zbraň a měla pocit, že se opět vrátila do reality. Slyšela, že si Ronald Niedermann něco nesouvisle mumlá. Mluvil německy. Povídal cosi o ďáblu, který si pro něj přišel.

Najednou si uvědomila, že nemluví k ní. Zdálo se, že něco vidí na druhém konci místnosti. Nic tam nebylo. Lisbeth ucítila, jak jí vstávají vlasy na hlavě.

Otočila se na podpatku, vzala sochor a zamířila do vnější haly pro svou tašku přes rameno. Když se pro ni shýbala, spatřila na podlaze bajonet. Stále měla na rukou rukavice, takže zbraň zvedla.

Po chvilkovém váhání ji položila na viditelné místo doprostřed uličky mezi bednami. Během tří minut vypáčila sochorem visací zámek na dveřích.

Seděla bez hnutí v autě a dlouho přemýšlela. Nakonec zapnula mobil. Během dvou minut zjistila telefonní číslo do klubové budovy Svavelsjö MC.

„Jo," ozval se hlas ve sluchátku.

„Chci Nieminena," prohlásila.

„Počkejte."

Lisbeth čekala tři minuty, než telefon vzal Sonny Nieminen, *acting president* klubu Svavelsjö MC.

„Kdo to je?"

„Na to se vyser," řekla Lisbeth tak hlubokým hlasem, že jí bylo sotva rozumět. Nieminen nedokázal rozeznat ani to, zda se jedná o muže nebo o ženu.

„Tak jo. Co chceš?"

„Chtěl bys tip na Ronalda Niedermanna?"

„Já?"

„Nekecej. Chceš vědět, kde je, nebo ne?"

„Poslouchám."

Lisbeth mu popsala cestu k polorozbořené cihelně za Norrtälje. Sdělila mu, že tam Niedermann zůstane dostatečně dlouhou dobu na to, aby tam Sonny stačil dojet, pokud sebou hodí.

Vypnula mobil, nastartovala vůz a odjela k benzínce na druhé straně silnice. Zaparkovala tak, aby měla cihelnu přímo před sebou.

Musela čekat přes dvě hodiny. Těsně před půl druhou odpoledne si všimla dodávky, která pomalu projela po silnici kolem ní. Zastavila u krajnice, řidič pět minut vyčkával, pak se obrátil a zahnul k příjezdové cestě do cihelny. Začalo se stmívat.

Lisbeth otevřela přihrádku, vyndala z ní dalekohled Minolta 2 × 8 a dívala se, jak dodávka zaparkovala před cihelnou. Poznala Sonnyho Nieminena a Hanse-Åka Waltariho, další tři chlapíky neznala. *Dealeři. Chtějí zase obnovit svou činnost.*

Když Sonny Nieminen se svými kumpány objevil otevřený vchod na štítové straně domu, Lisbeth znovu otevřela mobil. Napsala zprávu a poslala ji e-mailem na policejní centrálu v Norrtälje.

VRAH POLICISTY R. NIEDERMANN SE NACHÁZÍ VE STARÉ CIHELNĚ U BENZÍNKY PŘED SKEDERIDEM. PRÁVĚ HO HODLAJÍ ZAVRAŽDIT SONNY NIEMINEN A SPOL. ZE SVAVELSJÖ MC. V NÁDRŽI V PŘÍZEMÍ JSOU ŽENSKÉ MRTVOLY.

V cihelně nebylo vidět žádný pohyb.

Lisbeth vyčkávala.

Během čekání vytáhla z mobilu SIM kartu a nůžkami z manikúry ji rozstříhala na malé kousíčky. Stáhla okénko a vyhodila je ven. Pak vytáhla z peněženky novou SIM kartu a vložila ji do mobilu. Použila nabíjecí kartu Comviq, kterou bylo téměř nemožné vystopovat. Zavolala na Comviq a kartu nabila pětisetkorunovým kreditem.

Za jedenáct minut zamířila k továrně zásahová jednotka z Norrtälje se svítícím majáčkem, avšak bez houkačky. O pár minut později ji následovaly dva policejní vozy. Posádka vozidel se chvíli domlouvala a pak všichni ve společném šiku vyrazili k cihelně a zaparkovali vedle Nieminenovy dodávky. Lisbeth zvedla dalekohled. Viděla, že jeden z policistů zvedl vysílačku a oznámil do ní poznávací značku dodávky. Policisté se rozhlíželi kolem, ale vyčkávali. O dvě minuty později se k cihelně přiřítila další zásahovka.

Najednou si uvědomila, že už je to za ní.

Příběh, který začal v den jejího narození, skončil ve staré cihelně.

Byla volná.

Když se policisté ze zásahovky ozbrojili, oblékli si neprůstřelné vesty a pomalu obklíčili cihelnu, Lisbeth Salanderová vešla do benzínky, koupila si *coffee to go* a chlebíček zatavený do fólie. Postavila se k bufetovému stolu.

Když se vrátila do vozu, byla už tma. Ve chvíli, kdy otevřela dveře od auta, se ozvaly dvě vzdálené rány, zřejmě výstřely z automatu na druhé straně cesty. Viděla, jak se ke zdi u vchodu tiskne několik temných postav policistů.

Slyšela sirény další zásahovky, která na místo přijela z Uppsaly. U krajnice pod ní zastavilo několik osobních aut a jejich osazenstvo sledovalo představení.

Lisbeth nastartovala vínovou hondu, zabočila na rychlostní komunikaci E18 a vyrazila domů do Stockholmu.

V sedm hodin večer se k Lisbethinu bezmeznému podráždění ozval zvonek. Ležela ve vaně a z vody ještě stoupala pára. Bylo jí jasné, že za dveřmi může být jen jediná osoba.

Zprvu chtěla zvonění ignorovat, ale při třetím signálu si povzdechla a omotala se osuškou. Vyšpulila spodní ret. Na podlahu v hale z ní crčela voda.

„Ahoj," řekl Mikael Blomkvist, když otevřela.

Lisbeth neodpověděla.

„Slyšela jsi zprávy?"

Lisbeth zavrtěla hlavou.

„Myslel jsem, že by tě možná zajímalo, že Ronald Niedermann je mrtvý. Zavraždil ho gang ze Svavelsjö MC kousek od Norrtälje."

„Vážně?" otázala se s předstíraným zájmem Lisbeth.

„Mluvil jsem s velitelem z Norrtälje. Šlo o nějaké vnitřní vyřizování účtů. Niedermanna zjevně mučili a rozpárali ho bajonetem. Policajti tam našli tašku s několika sty tisíci korunami."

„Aha."

„Tu bandu ze Svavelsjö policie zadržela přímo na místě. Kladli odpor. Došlo k přestřelce a policajti museli přivolat speciální posily ze Stockholmu. Svavelsjö kapitulovalo kolem šesté večer."

„Aha."

„Tvůj starej kámoš Sonny Nieminen ze Stallarholmenu už čuchá zespoda ke kytkám. Úplně zpanikařil a snažil se prostřílet na svobodu."

„Prima."

Mikael Blomkvist se na několik vteřin odmlčel. Hleděli na sebe pootevřenými dveřmi.

„Neruším?“ zeptal se Mikael.

Lisbeth pokrčila rameny.

„Zrovna jsem byla ve vaně.“

„To vidím. Máš zájem o společnost?“

Lisbeth na něj ostře pohlédla.

„Nemyslel jsem ve vaně. Mám bagety,“ řekl Mikael a zvedl sáček. „A taky jsem koupil kávu. Když už máš v kuchyni takový přístroj, jako je Jura Impressa X7, tak by ses ho alespoň měla naučit používat.“

Lisbeth zvedla obočí. Nevěděla, zda cítí zklamání či úlevu.

„Jen společnost?“ otázala se.

„Jen společnost,“ potvrdil Mikael. „Jsem dobrý kamarád, který přišel na návštěvu k jinému dobrému kamarádovi. Tedy pokud jsem tu vítaný.“

Lisbeth několik vteřin váhala. Dva roky se od Mikaela Blomkvista držela co možná nejdále. Přesto měla pocit, že v její existenci uvízl jako žvýkačka mezi zuby, ať už na internetu nebo ve skutečném životě. Na internetu to bylo v pohodě. Tam šlo jen o elektrony a písmena. Ve skutečném životě však před jejími dveřmi stál zatraceně atraktivní mužský. A znal její tajemství, stejně jako ona znala ta jeho.

Hleděla na něj a zjistila, že už k němu nic necítí. Alespoň ne nic podobného jako předtím.

V uplynulém roce byl opravdu její kamarád.

Věřila mu. Možná. Měla vztek, že jedním z mála lidí, jimž věří, je muž, kterému se po celou dobu snažila vyhýbat.

Najednou se rozhodla. Bylo by směšné předstírat, že neexistuje. Pohled na něj ji už nebolel.

Otevřela dveře a znovu ho pustila do svého života.

» , ,

OBSAH

INTERMEZZO NA CHODBĚ

KAPITOLA 1 13
Pátek 8. dubna
KAPITOLA 2 33
Pátek 8. dubna
KAPITOLA 3 55
Pátek 8. dubna až sobota 9. dubna
KAPITOLA 4 73
Sobota 9. dubna až neděle 10. dubna
KAPITOLA 5 95
Neděle 10. dubna
KAPITOLA 6 121
Pondělí 11. dubna
KAPITOLA 7 149
Pondělí 11. dubna až úterý 12. dubna

HACKERSKÁ REPUBLIKA

KAPITOLA 8 189
Neděle 1. května až pondělí 2. května

KAPITOLA 9 203
Středa 4. května
KAPITOLA 10 223
Sobota 7. května až čtvrtek 12. května
KAPITOLA 11 245
Pátek 13. května až sobota 14. května
KAPITOLA 12 275
Neděle 15. května až pondělí 16. května
KAPITOLA 13 295
Úterý 17. května
KAPITOLA 14 315
Středa 18. května
KAPITOLA 15 337
Čtvrtek 19. května až neděle 22. května

ZHROUCENÍ DISKU

KAPITOLA 16 367
Pátek 27. května až úterý 31. května
KAPITOLA 17 387
Středa 1. června
KAPITOLA 18 411
Čtvrtek 2. června
KAPITOLA 19 435
Pátek 3. června až sobota 4. června
KAPITOLA 20 455
Sobota 4. června
KAPITOLA 21 479
Sobota 4. června až pondělí 6. června
KAPITOLA 22 503
Pondělí 6. června

RESTART

KAPITOLA 23 523
Pátek 1. července až neděle 10. července
KAPITOLA 24 545
Pondělí 11. července
KAPITOLA 25 569
Středa 13. července až čtvrtek 14. července
KAPITOLA 26 589
Pátek 15. července
KAPITOLA 27 595
Pátek 15. července
KAPITOLA 28 625
Pátek 15. července až sobota 16. července
KAPITOLA 29 639
Sobota 16. července až pátek 7. října
EPILOG: DĚDICTVÍ 659
Pátek 2. prosince až neděle 18. prosince

DÍVKA, KTERÁ KOPLA DO VOSÍHO HNÍZDA

Ze švédského originálu Luftslottet som sprängdes
přeložila Azita Haidarová
Redaktorka Marta Rottová
Korektura Irena Danielová a Olga Trávníčková
Obálka a typografická úprava Martin Pecina
Sazba písmem Baskerville Ten Jaroslav Bulíček

Vydal Host — vydavatelství, s. r. o.
Radlas 5, 602 00 Brno, tel.: 545 212 747
roku 2011. Třetí, elektronické vydání

www.hostbrno.cz
e-mail: redakce@hostbrno.cz